

คู่มือ

ปฏิบัติงานบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

และ

บำเหน็จลูกจ้าง

ของ

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

คำนำ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นสิทธิประโยชน์ประการหนึ่งที่กำหนดให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นทุกประเภทไม่ว่าจะเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานเมืองพัทยา หรือพนักงานส่วนตำบล โดยข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ออกจากราชการและมีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญจะได้รับบำเหน็จบำนาญประเภทต่าง ๆ เช่น *บำเหน็จบำนาญปกติ* ซึ่งจะมีกรณีรับบำเหน็จบำนาญดังกล่าวใน 4 กรณี เหตุทดแทน เหตุทุพพลภาพ เหตุสูงอายุ และ เหตุรับราชการนาน นอกจากนั้นกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ออกจากราชการอันเนื่องมาจากการปฏิบัติราชการ ก็จะมีสิทธิรับ *บำเหน็จบำนาญพิเศษ* หรือถ้าถึงแก่ความตาย ทายาทจะมีสิทธิรับ *บำนาญพิเศษ* หรือในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญเสียชีวิต ทายาทก็จะมีสิทธิรับ *บำเหน็จตกทอด* นอกจากนั้น กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญ ก็ยังมีสิทธินำเงินบำเหน็จตกทอดที่ทายาทจะได้รับนำมาใช้ในปัจจุบัน ซึ่งเรียกว่าบำเหน็จดำรงชีพ การจ่ายบำเหน็จบำนาญดังกล่าวถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ซึ่งจะมีแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการจ่ายบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนที่ถือปฏิบัติตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 และที่แก้ไขเพิ่มเติมทุกประการ โดยเมื่อข้าราชการพลเรือนมีการกำหนดหลักเกณฑ์ในการจ่ายบำเหน็จบำนาญในเรื่องใด ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ก็จะมีการกำหนดหลักเกณฑ์ให้สอดคล้องกันทุกประการ อาทิเช่น การกำหนดให้ข้าราชการพลเรือนผู้รับบำนาญ ได้รับเงินเพิ่มค่าครองชีพผู้รับบำนาญ (ช.ค.บ.) ขึ้นเท่าใด ก็จะกำหนดให้ข้าราชการส่วนในท้องถิ่นผู้รับบำนาญ ได้รับ ช.ค.บ. เช่นเดียวกัน ส่วนที่แตกต่างกันของบำเหน็จบำนาญข้าราชการพลเรือนผู้รับบำนาญกับข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญ จะมีได้แก่กรณีเงินที่จ่ายเป็นเงินบำเหน็จบำนาญ สำหรับกรณีข้าราชการพลเรือนผู้รับบำนาญจะจ่ายจากงบประมาณแผ่นดิน ผ่านทางกรมบัญชีกลาง แต่ในกรณีของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญ จะจ่ายจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

หนังสือคู่มือบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น เล่มนี้เป็นเล่มแรกที่จะได้อธิบายถึงสิทธิประโยชน์ของข้าราชการส่วนท้องถิ่น ดังกล่าวข้างต้น โดยได้รวบรวมกฎหมาย ระเบียบ หนังสือสั่งการต่าง ๆ ไว้ในภาคผนวก เพื่อให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้ค้นคว้าอ้างอิง และเนื่องจากเป็นการเรียบเรียงแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญเป็นครั้งแรก หากพบข้อบกพร่องประการใด หรือมีข้อเสนอแนะประการใด ขอได้แจ้งคณะผู้จัดทำเพื่อที่จะได้ปรับปรุงหนังสือคู่มือในโอกาสต่อไปให้สมบูรณ์สามารถใช้ประกอบการปฏิบัติงานขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

คณะผู้จัดทำ

กันยายน 2550

สารบัญ

บทนำ

ส่วนที่ 1 แนวทางการปฏิบัติงานเกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญ

1. ความเป็นมาของระบบบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น	1
2. กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น	5
2.1 เงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น	5
2.1.1 แหล่งที่มาของเงินกองทุน	5
2.1.2 การส่งเงินและการขอรับเงินสมทบกองทุน	5
2.1.2.1 การส่งเงินสมทบกองทุน	5
2.1.2.2 การขอรับเงินสมทบกองทุน	7
2.1.3 การรายงานการเบิกจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น	8
2.2 คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น(ก.บ.ท.)	8
2.2.1 องค์ประกอบของ ก.บ.ท.	8
2.2.2 อำนาจหน้าที่ของ ก.บ.ท.	9
2.3 คณะอนุกรรมการดำเนินการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น(อ.บ.ท.)	10
2.3.1 องค์ประกอบของ อ.บ.ท.	10
2.3.2 อำนาจหน้าที่ของ อ.บ.ท.	10
3. บำเหน็จบำนาญปกติ	10
3.1 หลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญปกติ	11
3.2 ประเภทของบำเหน็จบำนาญปกติ	12
3.2.1 เหตุทดแทน	12
3.2.2 เหตุทุพพลภาพ	13
3.2.3 เหตุสูงอายุ	13
3.2.4 เหตุรับราชการนาน	13
3.3 เวลาราชการและการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ	13
3.3.1 การพ้นจากราชการเนื่องจากการเกษียณอายุราชการ	13
3.3.2 การแก้ไขวันเดือนปีเกิด	14
3.3.3 การนับเวลาราชการ	14
3.3.4 การนับเวลาทวิคูณ	15
3.3.5 การนับเวลากรณีการกลับเข้ารับราชการใหม่	15
3.3.6 การต่อเวลาราชการ	17

3.4 การคำนวณบำเหน็จบำนาญ	17
3.4.1 เงินเดือนที่ใช้สำหรับคิดคำนวณบำเหน็จบำนาญ	17
3.4.2 วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญ	18
3.4.2.1 บำเหน็จ	18
3.4.2.2 บำนาญ	18
3.5 การขอรับบำเหน็จบำนาญปกติ	18
4. บำเหน็จบำนาญพิเศษ	19
4.1 เหตุที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นจะมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญพิเศษ	19
4.1.1 กรณีปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำตามหน้าที่	19
4.1.2 กรณีไปปฏิบัติราชการเป็นครั้งคราวนอกเขตที่ตั้งตำบลที่ตั้งสำนักงานหรือปฏิบัติหน้าที่ในท้องที่อันตรายเสี่ยงต่อโรคภัยไข้เจ็บ	20
4.2 การคำนวณบำนาญพิเศษให้กับข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ต้องออกจากราชการ	20
4.3 กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นเสียชีวิต ทายาทรับบำนาญพิเศษแทน	21
4.3.1 หลักเกณฑ์ในการจ่ายบำนาญพิเศษแก่ทายาท	21
4.3.1.1 กรณีปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำตามหน้าที่	21
4.3.1.2 กรณีไปปฏิบัติราชการเป็นครั้งคราวนอกเขตที่ตั้งตำบลที่ตั้งสำนักงานหรือปฏิบัติหน้าที่ในท้องที่อันตรายเสี่ยงต่อโรคภัยไข้เจ็บ	22
4.3.1.3 กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นสูญหาย	22
4.3.2 ทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ	22
4.3.2.1 ทายาทผู้มีสิทธิรับบำนาญพิเศษ และเงินบำนาญพิเศษ	22
4.3.2.2 กรณีมีทายาทเพิ่มขึ้น เมื่อจ่ายบำนาญพิเศษไปแล้ว	23
4.3.3 กรณีผู้รับบำนาญพิเศษไม่มีทายาท	23
4.3.4 กำหนดเวลาและเงื่อนไขในการจ่ายบำนาญพิเศษแก่ทายาท	24
4.4 บำเหน็จพิเศษ	24
4.5 การขอรับบำเหน็จบำนาญพิเศษ	24
4.5.1 ข้าราชการส่วนท้องถิ่นขอรับบำเหน็จบำนาญพิเศษ	24
4.5.1.1 กรณีออกจากราชการด้วยเหตุทุพพลภาพ	25
4.5.1.2 กรณีออกจากราชการและรับบำเหน็จบำนาญไปแล้วภายใน 3 ปี	25
4.5.2 ทายาทของข้าราชการส่วนท้องถิ่นขอรับบำเหน็จบำนาญพิเศษ	26
4.5.2.1 กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นตาย	26
4.5.2.2 กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นออกจากราชการไปแล้วตาย	27

5. บำเหน็จตกทอด	27
5.1 กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นถึงแก่ความตาย	27
5.1.1 หลักเกณฑ์ทั่วไป	27
5.1.2 ผู้มีสิทธิรับบำเหน็จตกทอด	27
5.1.3 การขอรับบำเหน็จตกทอด	28
5.2 กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญถึงแก่ความตาย	30
5.2.1 หลักเกณฑ์ทั่วไป	30
5.2.2 ผู้มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอด	30
5.2.3 การขอรับบำเหน็จตกทอด	31
6. บำเหน็จดำรงชีพ	31
6.1 หลักเกณฑ์ทั่วไป	31
6.2 ระยะเวลาในการขอรับบำเหน็จดำรงชีพ	32
7. การเสียชีวิตการรับบำนาญ	32
7.1 ผู้รับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอด	32
7.2 ทายาทเสียชีวิตรับบำนาญ	32
7.2.1 เนื่องจากการกระทำของข้าราชการส่วนท้องถิ่น	32
7.2.2 เนื่องจากราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญ	33
7.2.3 เนื่องมาจากการกระทำของทายาท	33
8. เงินเพิ่มจากเงินบำนาญ	33
8.1 ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ	33
8.2 ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ	34
9. เงินช่วยเหลือ	35
9.1 ลักษณะของเงินช่วยเหลือ	35
9.2 ผู้มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือ	35
9.3 การขอรับเงินช่วยเหลือ	35
9.4 กรณีที่ไม่มีผู้ที่เข้าจัดการศพ	36
10. เงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ (ช.ค.บ.)	36
10.1 หลักเกณฑ์ทั่วไป	36
10.2 จำนวนเงิน ช.ค.บ. ที่มีสิทธิได้รับ	36
10.3 การเบิกจ่ายเงิน ช.ค.บ.	40
10.4 กรณีที่ไม่มีสิทธิได้รับ ช.ค.บ.	41
11. การส่งจ่ายบำเหน็จบำนาญ	41

12. การเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญ	42
12.1 หลักเกณฑ์ทั่วไป	42
12.2 การจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้ข้าราชการตำแหน่งต่าง ๆ	43
12.3 การตรวจสอบการจ่ายบำเหน็จบำนาญ	44
12.4 การยืมเงินสะสมทรงจ่าย	44
13. การแสดงการดำรงชีวิตอยู่ของผู้รับบำนาญ	45
13.1 ผู้ที่แสดงการตนเป็นข้าราชการบำนาญ	45
13.2 ผู้แสดงตนเป็นบุตรที่กำลังศึกษา	45
14. การเปลี่ยนแปลงสถานที่รับบำนาญ	45
15. เงินทดแทน	46
16. บำเหน็จลูกจ้าง	46
16.1 ลูกจ้างที่มีสิทธิรับบำเหน็จ	46
16.1.1 ลูกจ้างประจำ	46
16.1.2 ลูกจ้างชั่วคราว	46
16.2 สิทธิของลูกจ้าง	47
16.2.1 บำเหน็จปกติและวิธีการคำนวณบำเหน็จปกติ	47
16.2.2 บำเหน็จพิเศษและวิธีการคำนวณบำเหน็จพิเศษ	48
16.3 สิทธิของลูกจ้างเกี่ยวกับเงินอื่น ๆ	49

ส่วนที่ 2 ภาคผนวก เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบ	
1. พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494(และที่แก้ไขเพิ่มเติม) update	51
2. พระราชบัญญัติเงินทดแทนพนักงานเทศบาล พ.ศ. 2488	74
3. พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500(และที่แก้ไขเพิ่มเติม) update	78
3.1 พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500	95
3.2 พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2508	107
3.3 พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2518	112
3.4 พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2520	119
3.5 พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2530	123
3.6 พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 (ฉบับที่ 6) พ.ศ.2543	127
3.7 พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 (ฉบับที่ 7) พ.ศ.2548	132
4. พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2539(และที่แก้ไขเพิ่มเติม) update	135
5. พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ.2516 update	155

6. กฎกระทรวงออกตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 (และที่แก้ไขเพิ่มเติม)	157
6.1 กฎกระทรวงฉบับที่ 1 (พ.ศ.2501)	
6.2 กฎกระทรวงฉบับที่ 2 (พ.ศ.2510)	
6.3 กฎกระทรวงฉบับที่ 3 (พ.ศ.2515)	
6.4 กฎกระทรวงฉบับที่ 4 (พ.ศ.2542)	
7. กฎกระทรวงกำหนดอัตราและวิธีการรับบำเหน็จดำรงชีพ พ.ศ.2548	161
8. ประกาศพระบรมราชโองการเกี่ยวกับกฎอัยการศึก	163
8.1 พระบรมราชโองการประกาศใช้กฎอัยการศึก ลงวันที่ 30 มิถุนายน 2494	
8.2 พระบรมราชโองการประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึก ลงวันที่ 6 กันยายน 2494	
8.3 ประกาศพระบรมราชโองการให้ใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร ลงวันที่ 16 กันยายน 2500	
8.4 ประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่บางจังหวัด ลงวันที่ 3 ตุลาคม 2500	
8.5 ประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึก ลงวันที่ 10 มกราคม 2501	
8.6 ประกาศใช้กฎอัยการศึก ลงวันที่ 20 ตุลาคม 2501	
8.7 พระราชบัญญัติ ระงับการนับเวลาราชการทวีคูณในระหว่างการประกาศใช้กฎอัยการศึก ตามคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ลงวันที่ 24 ธันวาคม 2519	
8.8 ประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ 4 เรื่อง การใช้กฎอัยการศึก ทั่วราชอาณาจักร ลงวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2534	
8.9 พระบรมราชโองการ ประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในบางพื้นที่ ลงวันที่ 2 พฤษภาคม 2534	
8.10 พระบรมราชโองการประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในเขตบางพื้นที่ ลงวันที่ 13 พฤศจิกายน 2541	
8.11 ประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ 21 กรกฎาคม 2548	
8.12 ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ ทรงเป็นพระประมุข ลงวันที่ 19 กันยายน 2549	
9. พระราชกฤษฎีกา การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญและเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ.2535 และที่แก้ไขเพิ่มเติม	186
10. ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2527	195
11. พระราชบัญญัติโอนกิจการบริหารโรงเรียนประชาบาลขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และโรงเรียนประถมศึกษาของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ไปเป็นของ สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ.2523	207
12. ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น	

12.1	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2501	211
12.2	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2509	223
12.3	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2536	236
12.4	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546	253
13.	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินทดแทนแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญ ประจำการที่ออกจากราชการ พ.ศ.2509	270
14.	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2536	273
15.	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542(และที่แก้ไขเพิ่มเติม)	279
16.	ประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่องมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับ การบริหารงานบุคคลสำหรับลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล	287
17.	ประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับพนักงานจ้าง	301
18.	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ	323
18.1	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการ ส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2522	
18.2	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการ ส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2523	
18.3	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการ ส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2525	
18.4	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการ ส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2532	
18.6	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการ ส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2533	
18.7	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการ ส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 6) พ.ศ.2534	
18.8	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการ ส่วนท้องถิ่น(ฉบับที่ 7) พ.ศ.2535	
18.9	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการ ส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 8) พ.ศ.2538	
18.10	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการ ส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 9) พ.ศ.2547	
18.11	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการ	

ส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 10) พ.ศ. 2548

18.12 ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการ

ส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 11) พ.ศ. 2549

19. ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ พ.ศ.2527	341
20. ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอด	344
21. ประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการในการคืนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น	346

ส่วนที่ 3 ภาคผนวกเกี่ยวกับหนังสือสั่งการต่างๆ

1. การนับอายุบุคคล การนับเวลาวิฤกษ์

- หนังสือกรมการปกครอง ค่วนที่สุด ที่ มท 0313.4/ว 18597 ลงวันที่ 27 มิถุนายน 2537 เรื่องการนับอายุบุคคล	349
- หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 14573/2502 ลงวันที่ 22 กันยายน 2502 เรื่อง การนับเวลาวิฤกษ์สำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ	351
- หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 13010/2503 ลงวันที่ 26 สิงหาคม 2503 เรื่อง การหรือการนับเวลาวิฤกษ์	353
- หนังสือสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/02109 ลงวันที่ 12 กุมภาพันธ์ 2550 เรื่องการหรือ การขอรับบำเหน็จบำนาญ	354
- หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0809.3/ว 1046 ลงวันที่ 21 กรกฎาคม 2547 และที่ มท 0809.3/ว 1862 ลงวันที่ 22 พฤศจิกายน 2547 เรื่องการนับเวลาราชการเป็นวิฤกษ์ของข้าราชการ พนักงานและลูกจ้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	357
- หนังสือกระทรวงการคลัง ค่วนที่สุด ที่ มท 0409.4/ว.130 ลงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2547 เรื่องการให้ความช่วยเหลือแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ปฏิบัติงานในเขตพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ และประกาศกระทรวงการคลังเรื่องกำหนดสำนักงานในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส เป็นสำนักงานในพื้นที่พิเศษ ลงวันที่ 29 ตุลาคม 2547 และระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษรายเดือนสำหรับผู้ปฏิบัติงานในเขตพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2547 ลงวันที่ 29 ตุลาคม 2547	361
- หนังสือสำนักงาน ก.จ., ก.ท. และ ก.อบต. ที่ มท 0809.3/ว 196 ลงวันที่ 8 กันยายน 2548 เรื่องการเลิกใช้กฎอัยการศึกในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้	365

2. การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

- หนังสือกระทรวงมหาดไทย ค่วนมาก ที่ มท 0407/ว 1437 ลงวันที่ 8 ธันวาคม 2530 366
เรื่อง การยืมเงินสะสมทรงจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่พนักงานและลูกจ้าง
ของเทศบาลและเมืองพัทยา
- หนังสือกรมการส่งเสริมปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0808.4/ว 1323 ลงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2546 เรื่อง แนวทางการเบิกจ่ายเงินงบประมาณ เงินอุดหนุน
ประเภทเงินอุดหนุนทั่วไป 368
- หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ค่วนที่สุด ที่ มท 0808.5/ว 2158 ลงวันที่ 11 มีนาคม 2548 เรื่อง การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น 377
- หนังสือสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/ว 72 ลงวันที่ 21 เมษายน 2548 เรื่องการเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น 381
- หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มท 0808.5/ว 2598 ลงวันที่ 16 สิงหาคม 2548 เรื่องการเบิกจ่ายเงินบำนาญประจำเดือน 382
- หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 0808.5/ว 97 ลงวันที่ 12 ตุลาคม 2548 เรื่องรายงาน
การเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญ 383

3. การสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญ

- หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ 97/2505 ลงวันที่ 3 มกราคม 2505 เรื่อง สิทธิรับบำเหน็จ
บำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น 385
- หนังสือกระทรวงมหาดไทย ค่วนมาก ที่ มท 0312/12793 ลงวันที่ 22 กันยายน 2517 เรื่อง สิทธิรับบำเหน็จบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
ส่วนท้องถิ่น 389
- หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 0407/ว 806 ลงวันที่ 13 มิถุนายน 2532 เรื่อง
ซ้อมแนวทางปฏิบัติในการออกคำสั่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญหรือบำเหน็จตกทอด
ของราชการส่วนท้องถิ่น 391
- หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ค่วนมาก ที่ มท 0808.4/ว 769 ลงวันที่ 16 กรกฎาคม 2546 เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
ลูกจ้างที่ถ่ายโอนไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น และหนังสือกรมบัญชีกลาง
ค่วนที่สุด ที่ กค 0409.4/19256 ลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2546 392
- หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/ว 591 ลงวันที่ 11 พฤษภาคม 2547 เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการและลูกจ้างที่ถ่ายโอน
ไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 395
- หนังสือกรมการปกครอง ที่ มท 0313.4/3921 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2543 เรื่องหารือ
เกี่ยวกับสิทธิในการรับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น 401

- หนังสือสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่ มท 0313.4/18522 ลงวันที่ 2 กันยายน 2545 เรื่องหารือการขอรับบำเหน็จ 404
- หนังสือสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/5729 ลงวันที่ 20 มิถุนายน 2549 เรื่องพนักงานเทศบาลขอรับเงินบำนาญและเงินเพิ่มพิเศษ ในอัตราร้อยละ 25 ของเงินบำนาญ 409
- หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นที่ มท 0808.5/21643 ลงวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2549 เรื่องหารือการมอบอำนาจในการขอรับบำเหน็จปกติ 414
- หนังสือสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/4677 ลงวันที่ 1 พฤษภาคม 2549 เรื่องหารือเกี่ยวกับการนับเวลาราชการสำหรับการคำนวณ บำเหน็จบำนาญปกติ 416
- หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/4987 ลงวันที่ 2 พฤษภาคม 2550 เรื่องหารือการขอรับบำเหน็จของข้าราชการส่วนท้องถิ่น 423
- หนังสือกรมบัญชีกลาง ที่ มท 0430.7/17128 ลงวันที่ 10 กรกฎาคม 2550 เรื่องกานับเวลาราชการต่อเนื่อง 427

4. การคำนวณบำเหน็จบำนาญ

- หนังสือกระทรวงมหาดไทย ค่วนมาก ที่ มท 0312/ว 1106 ลงวันที่ 17 ธันวาคม 2519 เรื่องซ่อมแนวทางการปฏิบัติกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นออกจากราชการและมีสิทธิ ได้รับบำเหน็จบำนาญ 430
- หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/ว 1771 ลงวันที่ 9 กันยายน 2548 เรื่องแนวทางการคำนวณบำเหน็จบำนาญ (หนังสือกรมบัญชีกลาง ที่ กค 0409.4/23299 ลงวันที่ 22 สิงหาคม 2548 เรื่อง การคำนวณบำเหน็จบำนาญ) 432

5. การจ่ายเงินเดือนระหว่างพักราชการหรือพักผ่อน

- หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 0312/ว 82 ลงวันที่ 16 มกราคม 2523 เรื่อง การจ่ายเงินเดือนระหว่างพักราชการหรือพักผ่อน 435

6. การจ่ายเงินเดือนและเงินช่วยเหลือกรณีพนักงานเทศบาลถึงแก่ความตาย

- หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 0312/ว 1095 ลงวันที่ 27 กันยายน 2525 เรื่อง การจ่ายเงินเดือนและเงินช่วยเหลือกรณีพนักงานเทศบาลถึงแก่ความตาย 432

7. การรับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัย แล้วลาออกจากราชการโดยกรณียังไม่ถึงที่สุด

- หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 0313.4/ว 377 ลงวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2542 เรื่อง การรับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีกรณีหรือต้องหาว่า กระทำผิดวินัยแล้วออกจากราชการ โดยกรณียังไม่ถึงที่สุด 438

8. การขอรับบำเหน็จตกทอด

- หนังสือกรมการปกครอง ที่ มท 0313.4/ว 1819 ลงวันที่ 1 สิงหาคม 2544 เรื่อง
การแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอด 441
- หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/56208 ลงวันที่
19 ธันวาคม 2548 เรื่องหารือการขอรับบำเหน็จตกทอดของทายาท
นายสุชาติ ปรีชาตระกูล 443

9. การส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

- หนังสือสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/ว 40
ลงวันที่ 22 กันยายน 2549 เรื่อง กำหนดแนวทางการส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (กบท.) 446
- หนังสือสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/ว 46
ลงวันที่ 16 ตุลาคม 2549 เรื่อง กำหนดแนวทางการส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (กบท.) 449

10. การเบิกจ่ายเงินช่วยค่าครองชีพ (ช.ค.บ.) ของข้าราชการส่วนท้องถิ่น

- หนังสือกรมการปกครอง ค่วนที่สุด ที่ มท 0307/ว 1792 ลว 19 ตุลาคม 2535 เรื่อง
การเบิกจ่ายเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น(ช.ค.บ.) 450
- หนังสือกระทรวงการคลัง ค่วนที่สุด ที่ กค 0502/ว 151 ลงวันที่ 29 กันยายน 2535 เรื่อง
การเบิกจ่ายเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ช.ค.บ.) 451
- หนังสือกระทรวงการคลัง ค่วนที่สุด ที่ กค 0502/64974 ลงวันที่ 19 ธันวาคม 2526 เรื่อง
การเบิกจ่ายเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ช.ค.บ.) 452
- หนังสือกรมการปกครอง ที่ มท 0307/ว 15973 ลว 3 พ.ค.2536 เรื่อง ชักซ้อมแนวทาง
ปฏิบัติในการเบิกจ่ายเงิน ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพ
ผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น(ฉบับที่ 6) พ.ศ.2534 454

11. การขอรับเงินบำเหน็จลูกจ้างประจำขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

- หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 0313./ว 0691 ลงวันที่ 4 มีนาคม 2541 เรื่อง
การขอรับเงินบำเหน็จลูกจ้างประจำของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น 457
- หนังสือกรมบัญชีกลาง ที่ กค 0527.4/691 ลงวันที่ 13 กันยายน 2542 เรื่องหารือ
บำเหน็จลูกจ้าง 459
- หนังสือกรมการปกครอง ที่ มท 0313.4/ว 1067 ลงวันที่ 18 พฤษภาคม 2543 เรื่อง
การขอรับเงินบำเหน็จลูกจ้างประจำขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 461
- หนังสือสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/ว 36
ลงวันที่ 11 สิงหาคม 2547 เรื่องเงินบำเหน็จปกติของลูกจ้างประจำที่ถ่ายโอนไปยัง
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น 462

ส่วนที่ 4 ภาคผนวกเกี่ยวกับแบบพิมพ์ที่ใช้สำหรับบำเหน็จบำนาญ

แบบพิมพ์ที่ใช้สำหรับบำเหน็จบำนาญ

1. แบบขอรับบำเหน็จหรือบำนาญ (แบบ บ.ท.1)	465
2. แบบรายการรับเงินเดือนของ..... (แบบ บ.ท.2)	467
3. แบบใบรับรองสมุดประวัติและเวลาทวิคูณระหว่างประจำปฏิบัติหน้าที่ในเขตที่ได้รับ ประกาศกฎอัยการศึก(แบบ บ.ท.3)	468
4. แบบคำนวณการตรวจสอบบำเหน็จหรือบำนาญ(แบบ บ.ท.4)	470
5. แบบเรื่องขอรับบำเหน็จตกทอด(แบบ บ.ท.5)	471
6. แบบหนังสือรับรองการใช้เงินคืนแก่ทางราชการ(แบบ บ.ท.6)	473
7. แบบใบแทรกเบิกเงินบำเหน็จบำนาญในฎีกา(แบบ บ.ท.7)	474
8. แบบทะเบียนจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ(แบบ บ.ท.8)	475
9. แบบหนังสือมอบฉันทะ(แบบ บ.ท.9)	476
10. แบบหนังสือแสดงเจตนาละบัตผู้รับเงินช่วยพิเศษกรณีผู้รับเงินบำนาญส่วนท้องถิ่น ถึงแก่ความตาย (แบบ บ.ท.10)	478
11. แบบทะเบียนตรวจจ่ายบำเหน็จบำนาญ(แบบ บ.ท.11)	480
12. แบบรับรองดำรงชีวิตอยู่(แบบ บ.ท.12)	481
13. แบบหนังสือสำคัญจ่ายเงินบำนาญครั้งสุดท้าย(แบบ บ.ท.13)	482
14. แบบหนังสือขอลาออกจากราชการส่วนท้องถิ่น(แบบ บ.ท.14)	483
15. แบบงบเดือนการรับ-จ่ายบำเหน็จบำนาญประจำเดือนของราชการส่วนท้องถิ่น(แบบ บ.ท.15)	484
16. แบบขอรับบำเหน็จดำรงชีพ(แบบ บ.ท.16)	485
17. แบบทะเบียนคุมการจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพ(แบบ บ.ท.17)	486
18. แบบคำขอรับเงินช่วยพิเศษกรณีผู้รับบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นถึงแก่ความตาย	487
19. แบบแจ้งการรับบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการกลับเข้ารับราชการ เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นโดยไม่บอกเลิกรับบำนาญเพื่อต่อเวลาราชการ	489
20. แบบบอกเลิกรับบำนาญเพื่อต่อเวลาราชการของผู้รับบำนาญเพื่อต่อเวลาราชการของ ผู้รับบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น	490
21. แบบหนังสือแสดงเจตนาละบัตผู้รับบำเหน็จตกทอด	491
22. แบบใบมอบฉันทะการยื่นแสดงเจตนาละบัตผู้รับบำเหน็จตกทอด	493
23. แบบขอรับเงินบำเหน็จลูกจ้างประจำ	494
24. แบบขอรับเงินช่วยพิเศษกรณีลูกจ้างประจำถึงแก่ความตาย	495
25. แบบหนังสือแสดงเจตนาละบัตผู้รับเงินช่วยพิเศษกรณีลูกจ้างประจำถึงแก่ความตาย	497
26. แบบหนังสือรับรองการใช้เงินคืนของลูกจ้างประจำแก่หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น	498

27. แบบการส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พร้อมตัวอย่าง	499
28. แบบหนังสือสัญญาการใช้เงินคืน(กรณีปรากฏในภายหลังว่าไม่มีสิทธิได้รับ)	501
29. แบบหนังสือคำประกันสำหรับผู้รับบำเหน็จบำนาญ	504

ส่วนที่ 5 ภาคผนวกเกี่ยวกับตัวอย่างคำสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญประเภทต่าง ๆ

ตัวอย่างคำสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญประเภทต่างๆ

1. คำสั่งจ่ายบำนาญ	
- คำสั่งจ่ายบำนาญข้าราชการถ่ายโอน	507
- คำสั่งจ่ายบำนาญปกติเหตุนับราชการนาน	508
- คำสั่งจ่ายบำนาญปกติเหตุสูงอายุ	509
- คำสั่งจ่ายบำนาญปกติเหตุทดแทน	510
- คำสั่งจ่ายบำนาญปกติเหตุทุพพลภาพ	511
2. คำสั่งจ่ายบำเหน็จ	512

ส่วนที่ 6 เอกสารตารางสรุปเกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญต่างๆ

1. ตารางสรุปเงิน ช.ค.บ.	515
2. แผนภูมิบำเหน็จบำนาญพิเศษ	518
3. แผนภูมิเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ	521
4. แผนภูมิการเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ	522
5. ตารางเปรียบเทียบ กบท. กับ กบข.	525

ส่วนที่ 1

แนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญ

แนวทางปฏิบัติงานเกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญ

นายพีระพงษ์ มีขันทอง

ผู้อำนวยการส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

ว่าที่ ร.ต. บุรินทร์ อินทรเสนีย์

นิติกร 7 ว.

1. ความเป็นมาของบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

1) ในปี พ.ศ.2494 ได้มีการตรา พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 ขึ้นใช้บังคับเมื่อ 11 เมษายน 2494 เพื่อปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญทหารและกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน โดยได้มีการกำหนดสิทธิ ตลอดจนหลักเกณฑ์ของข้าราชการที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญ ไม่ว่าจะเป็นส่วนของ *บำเหน็จบำนาญปกติ* ที่กำหนดเกี่ยวกับสิทธิของข้าราชการในการรับบำเหน็จบำนาญปกติ ด้วยเหตุต่าง ๆ ได้แก่ เหตุทดแทน เหตุทุพพลภาพ เหตุสูงอายุ และเหตุรับราชการนาน โดยข้าราชการที่มีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ถึง 10 ปี จะมีสิทธิรับบำเหน็จ และถ้ามีเวลาสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่ 10 ปี ขึ้นไป มีสิทธิรับบำนาญ ได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการกำหนดเวลาราชการและการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญ หรือกรณีผู้รับบำนาญจะกลับเข้ารับราชการใหม่ จะมีแนวทางในการปฏิบัติเกี่ยวกับการคิดคำนวณบำเหน็จบำนาญ ในส่วนที่เกี่ยวกับ *บำเหน็จบำนาญพิเศษ* ที่เป็นการกำหนดสิทธิช่วยเหลือข้าราชการที่ประสบเหตุเพราะการปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่แล้ว ทุพพลภาพไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ก็จะมีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ แต่ถ้าถึงแก่ความตายทายาทก็จะได้รับบำนาญพิเศษ หรือในส่วนที่เกี่ยวกับ *บำเหน็จตกทอด* ไม่ว่าจะเป็กรณีที่ข้าราชการถึงแก่ความตาย หรือกรณีข้าราชการผู้รับบำนาญถึงแก่ความตาย ทายาทของข้าราชการหรือของข้าราชการผู้รับบำนาญดังกล่าว ก็จะมีสิทธิรับบำเหน็จตกทอดตามส่วนที่กฎหมายกำหนด

2) ในปี พ.ศ.2500 ได้มีการตรา พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 มีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 20 พฤศจิกายน 2500 โดยได้ยกเลิก พ.ร.บ. เงินทดแทนพนักงานเทศบาล พ.ศ.2488 เพื่อให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งในขณะนั้น¹ ได้แก่ข้าราชการส่วนจังหวัดตาม พ.ร.บ.ระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. 2498 พนักงานสุขาภิบาลตาม พ.ร.บ.สุขาภิบาล พ.ศ. 2495 พนักงานเทศบาลตาม พ.ร.บ.เทศบาล พ.ศ. 2496 และพนักงานตำบลตาม พ.ร.บ.ระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ.2499 มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนที่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญตาม พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 ต่อมาได้มีการจัดตั้งเมืองพัทยาตาม พ.ร.บ.เมืองพัทยา พ.ศ. 2521

¹ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 มาตรา 4 วรรคแรก

จึงได้กำหนดให้พนักงานเมืองพิทยา มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญ² เช่นเดียวกับข้าราชการส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล และเมื่อมีการจัดตั้งองค์การบริหารส่วนตำบลตาม พ.ร.บ.สภาตำบล และองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. 2537 ก็ได้กำหนดให้พนักงานส่วนตำบล ตลอดจนพนักงานของ ราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่จะได้มีกฎหมายจัดตั้งราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ มีสิทธิในบำเหน็จบำนาญ³ เช่นเดียวกับข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานเมืองพิทยา ทุกประการ สำหรับข้าราชการกรุงเทพมหานคร ได้มีการตรา พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2516 ขึ้นเพื่อให้ข้าราชการกรุงเทพมหานครมีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกับข้าราชการ ส่วนท้องถิ่นอื่น ทั้งนี้โดยให้นำกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นมาใช้บังคับแก่ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร โดยอนุโลม⁴

3) หลักเกณฑ์ และวิธีการต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญตามที่ได้บัญญัติไว้ใน พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 ได้นำมาบัญญัติไว้ใน พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 ทุกประการ ทั้งนี้ในส่วนของ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 กำหนดให้ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นผู้รักษาการตามกฎหมายดังกล่าวและให้มีอำนาจในการตรา กฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมาย และ ในส่วนของ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 กำหนดให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เป็นผู้รักษาการตามกฎหมายดังกล่าว และให้มีอำนาจในการตรากฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามกฎหมายเช่นเดียวกัน ทั้งนี้ เมื่อมี การแก้ไข พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 ในเรื่องใดหรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ได้กำหนดกฎกระทรวง ตลอดจนกำหนดหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามกฎหมาย ในเรื่องใด ก็จะมีการแก้ไข พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 ให้สอดคล้องกัน และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ก็จะกำหนดกฎกระทรวงให้สอดคล้องกันตลอดมา อาทิเช่น เมื่อได้มีการตรา พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการ(ฉบับที่ 21) พ.ศ.2543 กำหนดให้จ่ายบำเหน็จดำรงชีพ ให้แก่ข้าราชการผู้รับบำนาญ ก็ได้มีการตรา พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น(ฉบับที่ 7) พ.ศ.2548 กำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญ ได้รับบำเหน็จดำรงชีพเช่นเดียวกับข้าราชการ พลเรือนเช่นเดียวกัน

4) ในส่วนที่พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 **ที่แตกต่างจาก** พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 ได้แก่ในเรื่องของเงินที่จะจ่ายบำเหน็จบำนาญ ทั้งนี้เนื่องจากข้าราชการ พลเรือน ได้รับเงินเดือนจากรัฐบาล ผ่านกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง ดังนั้น เงินสวัสดิการต่าง ๆ

² พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2530 มาตรา 3

³ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 6) พ.ศ.2543 มาตรา 3

⁴ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. 2516 กำหนดให้มีกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร เพื่อจ่าย บำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร โดยให้กรุงเทพมหานครหักเงินงบประมาณรายได้ประจำปีสมทบเข้าเป็นกองทุนในอัตรา ที่กำหนดในกฎกระทรวง งบประมาณรายได้ประจำปีดังกล่าว มิให้นำงบประมาณรายได้ประเภทพันธบัตร เงินกู้ เงินที่มีผู้ถือสิทธิ์หรือ เงินอุดหนุนมารวมคำนวณด้วย

ของข้าราชการพลเรือน ไม่ว่าจะเป็นคำรักษาพยาบาล ค่าเล่าเรียนบุตร ฯลฯ ซึ่งเป็นสิทธิสวัสดิการระหว่างการรับราชการ ข้าราชการพลเรือนจะรับเงินสวัสดิการต่าง ๆ จากรัฐบาล และในส่วนบำเหน็จบำนาญ ซึ่งเป็นสิทธิสวัสดิการที่ให้กับข้าราชการหลังจากพ้นจากราชการ ข้าราชการผู้รับบำนาญตลอดจนผู้มีสิทธิรับบำนาญ หรือทายาท จะรับเงินบำเหน็จบำนาญจากรัฐบาล แต่ในส่วนของข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งรับเงินเดือนจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้นสังกัดแต่ละประเภท ไม่ว่าจะเป็นองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือ เทศบาล หรือเมืองพัทยา หรือองค์การบริหารส่วนตำบล แล้วแต่กรณี บรรดาสิทธิสวัสดิการต่างๆที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นพึงจะได้รับ ไม่ว่าจะรับราชการหรือออกจากราชการแล้วก็ตาม องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นสังกัดอยู่ จะต้องเป็นผู้จ่ายเงินประเภทดังกล่าว ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้น และเนื่องจากเงินบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นเงินที่จ่ายให้แก่ข้าราชการ ที่ได้รับราชการมาเป็นระยะเวลาอันยาวนาน ได้ทำคุณประโยชน์ให้แก่ราชการ เมื่อออกจากราชการแล้วเลือกรับบำเหน็จ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องมีเงินจ่ายเป็นเงินจำนวนหนึ่งให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้น หรือถ้าเป็นกรณีที่เลือกรับบำนาญซึ่งเป็นเงินที่จะต้องจ่ายเป็นรายเดือนตลอดไปจนกว่าผู้รับบำนาญจะถึงแก่ความตาย และในบางกรณีก็จะต้องจ่ายให้ทายาทของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญจนกว่าจะสิ้นภาระผูกพัน การจ่ายบำเหน็จบำนาญดังกล่าว จะต้องมีหลักประกันที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องมีเงินงบประมาณอย่างเพียงพอ ที่จะจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่ผู้มีสิทธิตลอดไป ดังนั้น เพื่อเป็นหลักประกันในการที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นจะได้รับบำเหน็จ หรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญหรือมีสิทธิรับบำนาญตลอดจนทายาทจะได้รับเงินอย่างครบถ้วนตลอดไป พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 จึงได้บัญญัติให้มีการจัดตั้งกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตั้งแต่ปี พ.ศ.2500 โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น *หักเงินจากประมาณการรายได้* ในงบประมาณรายจ่ายประจำปีส่งสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นในอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง⁵

5) สำหรับในกรณีการจัดตั้งกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ(กบข.) ตาม พ.ร.บ.กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2539 เพื่อให้ข้าราชการพลเรือนที่รับราชการอยู่ก่อนวันที่ 27 มีนาคม 2540 ได้เลือกสมัครเข้าเป็นสมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ(กบข.) โดยข้าราชการที่เป็นสมาชิก กบข. จะถูกหักเงินเดือนเข้า กบข. เป็นเงินสะสม และรัฐบาลจะจ่ายเงินอีกส่วนหนึ่งให้ผู้สมัครเป็นสมาชิก กบข. เป็นเงินประเดิม เงินชดเชย และ เงินสมทบ โดยข้าราชการที่เป็นสมาชิก กบข. เมื่อออกจากราชการและมีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญ จะได้รับบำเหน็จบำนาญจากรัฐบาล ซึ่งจ่ายผ่านกรมบัญชีกลาง กระทรวงการคลัง และรับเงินในส่วนที่เป็นเงินสะสม เงินสมทบ เงินชดเชย และเงินประเดิมพร้อมผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวจาก กบข.⁶ โดยข้าราชการที่เป็นสมาชิก กบข. หากออกจากราชการและเลือกรับบำเหน็จจะได้รับ

⁵ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 มาตรา 6

⁶ พ.ร.บ.กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 มาตรา 37

เงินบำเหน็จด้วยสูตรการคำนวณเหมือนเดิม ซึ่งได้แก่เงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาราชการ⁷ ดังนั้นข้าราชการดังกล่าวจะได้รับเฉพาะเงินสะสมและเงินสมทบ พร้อมประโยชน์ของเงินดังกล่าวจาก กบข. และถ้าเลือกรับบำนาญจะได้รับเงินบำนาญโดยคำนวณจากอัตราเงินเดือนเฉลี่ย 60 เดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาราชการหารด้วย 50 แต่เงินบำนาญที่ได้รับจะต้องไม่เกินร้อยละ 70 ของอัตราเงินเดือนเฉลี่ย 60 เดือนสุดท้าย⁸ ดังนั้น เมื่อเงินบำนาญได้รับน้อยลงจะได้รับเงินทุกประเภทได้แก่ เงินสะสม เงินสมทบ เงินชดเชยและเงินประเดิม พร้อมผลประโยชน์ของเงินดังกล่าว จาก กบข.

6) กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่ตั้งขึ้นมาตั้งแต่ปี พ.ศ.2500 นั้นมีลักษณะที่แตกต่างจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ(กบข.) ที่ตั้งขึ้นเมื่อปี พ.ศ.2539 โดยสิ้นเชิง โดยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตั้งขึ้นมาเพื่อเป็นหลักประกันในการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญซึ่งจะมีลักษณะคล้าย ๆ กับกรมบัญชีกลาง ที่มีหน้าที่ในการจ่ายบำเหน็จบำนาญให้กับข้าราชการพลเรือนไม่ว่าจะเป็นสมาชิก กบข. หรือไม่ก็ตาม แต่สำหรับ กบข. ที่ตั้งขึ้นมาเพื่อเป็นหลักประกันในการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญแล้ว ยังเป็นกองทุนที่ให้ประโยชน์ตอบแทนแก่ข้าราชการที่เป็นสมาชิกจากเงินของสมาชิก และตั้งขึ้นมาเพื่อส่งเสริมการออมของสมาชิก โดยสมาชิกส่งเงินสะสมเข้ากองทุน และกองทุนจะจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์ให้แก่สมาชิก⁹

7) ในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ยังไม่มีกองทุนในลักษณะเช่นเดียวกับ กบข. นั้น ในช่วงปี พ.ศ.2540 กรมการปกครอง ได้มีการสำรวจความเห็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นในขณะนั้น ซึ่งส่วนใหญ่ไม่มีความประสงค์ที่จะให้มีการจัดตั้งกองทุนประเภทดังกล่าว ทั้งนี้อาจจะมีสาเหตุประการหนึ่ง เนื่องมาจากเงินบำนาญที่จะได้ลดลง ซึ่งจะทำให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่รับราชการก่อน 1 ตุลาคม 2535 ที่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละ 25 ของบำนาญปกติจะได้รับเงินน้อยลงด้วย แต่ในปัจจุบัน ข้าราชการส่วนท้องถิ่นจำนวนมาก โดยเฉพาะพนักงานส่วนตำบล มีความประสงค์ที่จะให้มีกองทุนในลักษณะเช่นเดียวกับ กบข. นั้น กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ก็จะดำเนินการเพื่อให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ได้รับสิทธิประโยชน์ในเรื่องดังกล่าวเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนต่อไป และเพื่อให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นในแต่ละองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับสิทธิสวัสดิการเท่าเทียมกัน ทั้งนี้ เนื่องจากปัจจุบันข้าราชการถ่ายโอนตามมติคณะรัฐมนตรีหรือตามที่กฎหมายกำหนด ได้มีการแก้ไขกฎหมายให้ข้าราชการถ่ายโอนดังกล่าวซึ่งปัจจุบันรับราชการในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่างๆ ยังคงสภาพการเป็นสมาชิก กบข. ได้ต่อไป¹⁰

⁷ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 มาตรา 32(1) และพ.ร.บ.กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 มาตรา 62

⁸ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 มาตรา 32(1) และพ.ร.บ.กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 มาตรา 63

⁹ พ.ร.บ.กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 มาตรา 5

¹⁰ พ.ร.บ.กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2549 ได้เพิ่มเติมบทบัญญัติใน พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 โดยได้กำหนดความในหมวดที่ 3/1 ตั้งแต่มาตรา 70/1 ถึงมาตรา 70/5 ให้ข้าราชการถ่ายโอนตามมติคณะรัฐมนตรีหรือตามกฎหมายกำหนด ซึ่งแต่เดิมต้องพ้นจากสภาพการเป็นสมาชิก กบข. ยังคงเป็นสมาชิก กบข. ได้ต่อไป และสำหรับข้าราชการถ่ายโอนได้ถ่ายโอนมาก่อนที่กฎหมายดังกล่าวใช้บังคับ หากประสงค์จะยังคงเป็นสมาชิก กบข. ได้ต่อไป

2. กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

2.1 เงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

2.1.1 แหล่งที่มาของเงินกองทุน¹¹

(1) เงินที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่งมาสมทบ ซึ่งกฎหมายกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหักเงินจากประมาณการรายรับในงบประมาณรายจ่ายประจำปีสมทบเข้าเป็นกองทุนในอัตราที่กำหนดโดยกฎกระทรวงไม่เกินร้อยละสาม และตั้งประเภทเงินนี้ไว้ในงบประมาณรายจ่ายประจำปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่ละแห่ง ประมาณการรายรับในงบประมาณรายจ่ายประจำปี ซึ่งพิกัดคำนวณหักสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นดังกล่าว มิให้นำรายรับประเภทพันธบัตรเงินกู้ เงินที่มีผู้อุทิศให้ หรือเงินอุดหนุนมารวมคำนวณด้วยและให้ตั้งเงินสมทบกองทุนไว้ในงบประมาณรายจ่ายประจำปีขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ในรายจ่ายงบกลาง ประเภทรายจ่ายตามข้อผูกพันหรือหมวดรายจ่ายอื่น แล้วแต่กรณี โดยให้เรียกชื่อว่า “เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น” โดยให้ตั้งจ่ายเฉพาะองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีข้าราชการส่วนท้องถิ่นปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น¹²

กฎกระทรวง ฉบับที่ 4 (พ.ศ.2542) ออกตามความใน พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหักเงินจากประมาณการรายได้ประจำปีสมทบเข้าเป็นกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นในอัตราร้อยละหนึ่ง เว้นแต่เทศบาลและเมืองพัทยาให้หักในอัตราร้อยละสอง ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2542 เป็นต้นไป

(2) เงินดอกเบี้ยที่เกิดจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น¹³ ซึ่งได้แก่ ดอกเบี้ยเงินฝากธนาคารของบัญชีเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภท

(3) เงินที่มีผู้อุทิศสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น¹⁴

สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น มีสำนักงานกลางตั้งอยู่ที่ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น¹⁵ ปัจจุบันอยู่ในความรับผิดชอบของส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

2.1.2 การส่งเงินและการขอรับเงินสมทบกองทุน

2.1.2.1 การส่งเงินสมทบกองทุน

เนื่องจากกฎหมายกำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละรูปแบบหักเงินจากประมาณการรายได้เพื่อส่งสมทบกองทุนในอัตราไม่เท่ากัน กระทรวงมหาดไทยจึงได้กำหนดให้มีกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนจังหวัด กองทุนบำเหน็จบำนาญพนักงานเทศบาล กองทุนบำเหน็จ

¹¹ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 6

¹² ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546 ข้อ 7 ตอนท้าย

¹³ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 11

¹⁴ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 8(2)

¹⁵ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 5

บ้านาญพนักงานส่วนตำบล หรือกองทุนบำเหน็จบ้านาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายบัญญัติไว้¹⁶ ซึ่งการกำหนดให้มีกองทุนทั้ง 3 กองทุนดังกล่าวเพื่อให้เกิดความสะดวกในการจัดทำบัญชีแยกรายรับรายจ่ายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทที่มีการส่งเงินสมทบกองทุนในอัตราที่ไม่เท่ากัน และในการส่งเงินสมทบกองทุน ทั้ง 3 ประเภทกำหนดให้ส่งเป็นเช็คหรือ คราฟต์ขีดคร่อมในนามกองทุนบำเหน็จบ้านาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น¹⁷ ดังนี้

(1) กรณีองค์กรบริหารส่วนจังหวัด ให้ส่งในนาม”กองทุนบำเหน็จบ้านาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น(ส่วนจังหวัด)”

(2) กรณีเทศบาลและเมืองพัทยาให้ส่งในนาม”กองทุนบำเหน็จบ้านาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น(เทศบาล)”

(3) กรณีองค์กรบริหารส่วนตำบลให้ส่งในนาม”กองทุนบำเหน็จบ้านาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น(ส่วนตำบล)”

(4) สำหรับราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่จะมีกฎหมายจัดตั้งขึ้นให้กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดต่อไป

เงินสมทบกองทุนดังกล่าว ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่งภายในเดือนธันวาคมของปีงบประมาณ และให้ระบุไว้โดยชัดเจนว่าเป็นเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบ้านาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นของราชการส่วนท้องถิ่นใด เป็นเงินประจำปีงบประมาณ พ.ศ.ใด งบประมาณดังกล่าวหักจ่ายเป็นบำเหน็จหรือบ้านาญรายใด แต่ละรายเป็นเงินเท่าใด รวมเงินหักจ่ายบำเหน็จบ้านาญเท่าใด แล้วรายงานให้จังหวัดทราบทุกครั้งที่มีการนำส่งเงินด้วย

การส่งเงินสมทบกองทุน เป็นกรณีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องปฏิบัติให้ถูกต้องตามกฎหมาย กรณีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่งเงินเกิน สำนักงานกองทุน ก็จะส่งเงินดังกล่าวคืน แต่ถ้ากรณีส่งไม่ครบถ้วนไม่ว่าเป็นเงินสมทบในปีใดปีหนึ่ง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ต้องดำเนินการอย่างใดอย่างหนึ่ง เพื่อส่งเงินสมทบกองทุนให้ครบถ้วน อาทิเช่น ใช้เงินจากรายการเงินสำรองจ่ายหรือโอนเงินงบประมาณรายการที่มีความจำเป็นน้อยกว่ามาตั้งจ่าย หรืออาจยืมเงินสะสมแล้วตั้งงบประมาณชดใช้เงินยืมสะสมในคราวงบประมาณรายจ่ายครั้งต่อไป หรือเมื่อมีการตั้งงบประมาณรายจ่ายเพิ่มเติมก็ให้ตั้งเงินสมทบกองทุน ที่ต้องส่งตามกฎหมาย¹⁸ ทั้งนี้ ในการส่งเงินสมทบกองทุน ทุกครั้งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่งประมาณการรายรับตามเทศบัญญัติ หรือข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีไปพร้อมกับการส่งเงินเพื่อตรวจสอบด้วย

¹⁶ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบ้านาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546 ข้อ 8

¹⁷ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบ้านาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546 ข้อ 8

¹⁸ หนังสือกรมการปกครอง ค่วนมาก ที่ มท 0313.4/ว 777 ลงวันที่ 9 เมษายน 2544 ข้อ 1

2.1.2.2 การขอรับเงินสมทบกองทุน

(1) เงินสมทบกองทุนที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องนำส่งตาม ข้อ 2.1.2.1 กำหนดให้ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีภาระในการจ่ายบำนาญแก่ผู้รับบำนาญทั้งปีหรือภาระในการจ่ายบำนาญ ของตนเองเท่าไร ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น หักไว้เพื่อจ่ายเป็นเงินบำนาญเงินเพิ่มจาก เงินบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีสิทธิ ส่วนที่เหลือเท่าใดให้ หัวหน้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ จัดการเบิกถอนนำส่งสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น¹⁹ เช่น องค์การบริหารส่วน จังหวัด ก. ตั้งเงินสมทบกองทุนไว้ 1,000,000 บาท ถ้ามีข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญรายเดือนที่ จะต้องจ่ายในแต่ละเดือน เป็นเงินเดือนละ 60,000 บาท ทั้งปีต้องจ่ายทั้งสิ้น 720,000 บาท องค์การ บริหารส่วนจังหวัดก็ไม่ต้องนำส่งเงินจำนวนเงินดังกล่าวทั้งจำนวน แต่ต้องส่งที่เหลือจำนวน 280,000 บาท ให้กองทุนภายในเดือนธันวาคมของปีงบประมาณ เป็นต้น

(2) ในกรณีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีเงินงบประมาณสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นไม่พอจ่ายตลอดปี²⁰ ไม่ว่าจะเป็นกรณีที่มีภาระในการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญทั้งปี มากกว่าเงินที่ตั้งสมทบกองทุน เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด ก.ดังกล่าวมีภาระในการจ่ายบำนาญ รายเดือน ๆ ละ 100,000 บาท ทั้งปีเป็นเงินทั้งสิ้น 1,200,000 บาท ก็ให้้องค์การบริหารส่วนจังหวัด รายงานขอรับเงินจากกองทุน อีก 200,000 บาท เพื่อจ่ายบำนาญรายเดือนในส่วนที่ขาด หรือในกรณี มีรายจ่ายเป็นเงินบำเหน็จบำนาญที่เกิดขึ้นใหม่หลังจากที่ได้ส่งเงินไปสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว อาทิเช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัดตาม (1) ได้ส่งเงินสมทบให้กองทุนฯ ตั้งแต่เดือนธันวาคมแล้ว ปรากฏว่ามีข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด ออกจากราชการและมีสิทธิ รับบำเหน็จหรือบำนาญ หรือในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญจากองค์การบริหารส่วนจังหวัดอื่น ได้เปลี่ยนแปลงสถานที่รับบำนาญมารับที่องค์การบริหารส่วนจังหวัดนั้น กรณีเช่นนี้ให้นายกองการ บริหารส่วนจังหวัด รายงานจังหวัดเพื่อแจ้ง ไปยังสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พิจารณาเสนอคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นส่งจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นเพิ่มให้ต่อไป

(3) กรณีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้หักเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญไว้จ่าย เป็นเงินบำเหน็จบำนาญทั้งปีแล้วปรากฏว่ามีเงินเหลือจ่าย ทั้งนี้อาจจะเป็นกรณีที่อยู่ในระหว่างปี ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญขอย้ายสถานที่รับบำนาญหรือรายใดถึงแก่ความตาย ทำให้ราชการ ส่วนท้องถิ่นมีภาระในการจ่ายบำนาญน้อยลง ดังนั้นเมื่อวันสิ้นปีมีเงินเหลือจ่ายเป็นจำนวนเท่าใดให้นำส่ง สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น แล้วรายงานจังหวัดทราบอีกส่วนหนึ่งต่างหาก เช่นเดียวกัน²¹

¹⁹ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 8 วรรคแรกตอนท้าย

²⁰ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 8 วรรคสอง

²¹ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 8 วรรคสองตอนท้าย

(4) กรณีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความจำเป็นต้องจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีสิทธิได้รับ แต่เงินสมทบกองทุนที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตั้งไว้ไม่พอจ่าย หรือกรณีการขอรับเงินจากกองทุนจะล่าช้า ผู้รับบำเหน็จบำนาญที่เคยได้รับเงินเดือนเป็นเงินได้รายเดือนอาจจะเดือดร้อนไม่มีเงินใช้จ่าย องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น สามารถยืมเงินสะสมทรงจ่ายไปก่อน และเมื่อได้รับเงินจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว ให้นำเงินส่งใช้เงินยืมสะสมดังกล่าว²²

2.1.3 การรายงานการเบิกจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เพื่อให้ได้ทราบถึงฐานะการเงิน และสถิติการเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่าง ๆ ของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นประจำ กระทรวงมหาดไทย กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดที่มีการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นใดในเดือนใด ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น จัดทำงบเดือนแสดงรายรับ – จ่ายเงิน ตามแบบ บ.ท. 15 ส่งไปยังกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ภายในวันที่ 10 ของเดือนใหม่ทุกเดือน²³

2.2 คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น(ก.บ.ท.)

2.2.1 องค์ประกอบของคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.) ประกอบด้วย²⁴

1) ปลัดกระทรวงมหาดไทย	ประธานกรรมการ
2) อธิบดีกรมการปกครอง	กรรมการ
3) อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น	กรรมการ
4) ที่ปรึกษากฎหมายกระทรวงมหาดไทย	กรรมการ
5) ผู้แทนกระทรวงการคลัง	กรรมการ
6) ผู้แทนคณะกรรมการกลางข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด สองคน	กรรมการ
7) ผู้แทนคณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาล สองคน	กรรมการ
8) ผู้แทนคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล สองคน	กรรมการ

ให้ ก.บ.ท. แต่งตั้งข้าราชการกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น เป็น เลขานุการ หนึ่งคน และผู้ช่วยเลขานุการ จำนวน 2 คน²⁵ ซึ่งที่ประชุม ก.บ.ท. ในการประชุมครั้งที่ 3/2549 เมื่อวันที่ 16 ตุลาคม 2549 ได้มีมติแต่งตั้งรองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กลุ่มภารกิจด้านระบบการเงิน การคลัง การงบประมาณและเทคโนโลยีสารสนเทศ เป็นเลขานุการ และแต่งตั้งผู้อำนวยการสำนักบริหารการคลังท้องถิ่น และผู้อำนวยการส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

²² ระเบียบ มท. ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การฝากเงิน การเก็บรักษาเงินและการตรวจเงินของ อปท.พ.ศ.2547 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ข้อ 88

²³ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 42

²⁴ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 7 และ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 9

²⁵ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 7 วรรคสอง

2.2.2 อำนาจหน้าที่ของ ก.บ.ท.²⁶

- 1) อำนาจควบคุมและดำเนินการรับจ่ายเงินกองทุน
- 2) ดอกผลจากกองทุนตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด โดยความเห็นชอบของ ก.บ.ท.
- 3) หน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในกฎหมาย อาทิเช่น การพิจารณาเกี่ยวกับการเสียดำเนินการรับบำนาญ ตามมาตรา 53 ซึ่งจะได้กล่าวในหัวข้อต่อ ๆ ไป
- 4) พิจารณาจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นไปเพิ่มให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีวงเงินไม่พอจ่ายเป็นบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นในสังกัด
- 5) พิจารณาอนุมัติการจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นรวมทั้งสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด จำกัด สหกรณ์ออมทรัพย์พนักงานเทศบาล จำกัด สหกรณ์ออมทรัพย์กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น จำกัด สหกรณ์ออมทรัพย์พนักงานส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่กฎหมายกำหนด ฎีไปดำเนินการต่าง ๆ ภายในกำหนดเวลาที่ผู้ไม่เกินสิบห้าปี ดอกเบี้ยในอัตราไม่เกินร้อยละสิบเก้าต่อปี
- 6) พิจารณากำหนดวงเงินค่าใช้จ่ายประจำปีของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นในอัตราไม่เกินร้อยละสามสิบแห่งยอดเงินรายได้ประจำปี
- 7) พิจารณาอนุมัติการจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น เพื่อใช้จ่ายในกิจการซึ่งคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาแล้วเห็นว่าเป็นประโยชน์กับกิจการของ ก.บ.ท. โดยเป็นงานเร่งด่วนและประมาณการรายจ่ายที่ได้ตั้งจ่ายไว้ไม่พอจ่าย หรือไม่ได้ตั้งจ่ายไว้
- 8) หน้าที่อื่น ๆ อาทิเช่น การรับทราบข้อมูลผู้ที่จะเกษียณอายุราชการของข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่จะครบเกษียณอายุ²⁷ ทั้งนี้เพื่อ ก.บ.ท.จะได้ทราบถึงภาระการใช้จ่ายเงินกองทุนเป็นเงินบำเหน็จบำนาญ และเพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนำส่งเงินสมทบกองทุน ในอัตราที่เหมาะสม กองทุนมีเงินเพียงพอ ที่จะจ่ายบำเหน็จบำนาญได้อย่างต่อเนื่อง ทั้งนี้ได้กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรายงานผ่านจังหวัด ไปยังกระทรวงมหาดไทยเพื่อแจ้งให้ ก.บ.ท. ทราบล่วงหน้าอย่างน้อยสามเดือน ก่อนครบเกษียณอายุ และเมื่อครบกำหนดเกษียณอายุและราชการส่วนท้องถิ่นได้สั่งให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นออกจากราชการแล้ว ให้รายงานผ่านจังหวัด ไปยังกระทรวงมหาดไทยเพื่อแจ้ง ก.บ.ท. ทราบอีกครั้งหนึ่ง

²⁶ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 7 วรรคสาม และ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 10

²⁷ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 14

2.3 คณะอนุกรรมการดำเนินการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น(อ.บ.ท.)

เนื่องจากการดำเนินกิจการของกองทุน มีลักษณะที่เป็นงานประจำที่จะต้องมีการควบคุม ตรวจสอบการดำเนินการต่าง ๆ ก.บ.ท. จึงได้ให้มีคณะอนุกรรมการดำเนินการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น เรียกโดยย่อว่า อ.บ.ท. โดยมีองค์ประกอบและอำนาจหน้าที่ดังนี้

2.3.1 องค์ประกอบของ อ.บ.ท.²⁸ ประกอบด้วย

1) อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น	ประธาน
2) รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นคนหนึ่ง
ที่ประธาน ก.บ.ท. เห็นชอบ	รองประธาน
3) อนุกรรมการอื่นซึ่งประธาน ก.บ.ท. จะได้พิจารณาแต่งตั้งขึ้น
ไม่เกินห้าคน	อนุกรรมการ
4) ผู้อำนวยการส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ	อนุกรรมการและเลขานุการ

2.3.2 อำนาจหน้าที่ของ อ.บ.ท.²⁹ มีดังนี้

1) รับ จ่าย และเก็บรักษาเงินทุน เฉพาะการจ่ายเงินทุนจะกระทำได้ต่อเมื่อได้รับอนุมัติจาก ก.บ.ท. แล้วเท่านั้น และให้ประธาน อ.บ.ท. หรือรองประธานอ.บ.ท. ในกรณีที่ประธาน อ.บ.ท. ไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้พิจารณาสั่งจ่าย

- 2) พิจารณากำหนดระเบียบต่าง ๆ เพื่อใช้ปฏิบัติในการจัดดำเนินการกองทุน
- 3) พิจารณากำหนดแบบบัญชีกองทุน และควบคุมบัญชีการเงินของกองทุน
- 4) เก็บรักษาเอกสารต่าง ๆ
- 5) พิจารณากำหนดตัวพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อให้ดำเนินการต่าง ๆ ของกองทุน
- 6) จัดให้มีการตรวจสอบบัญชีการเงินของกองทุน และเสนอรายงานของผู้สอบบัญชี

พร้อมด้วยงบดุล งบรายได้และรายจ่าย และรายงานกิจการประจำปีของกองทุนให้ประธาน ก.บ.ท. ทราบและจัดส่งงบดุลแสดงฐานะการเงินของกองทุนแต่ละปีให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่จัดส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นทุกหน่วยทราบภายในปีงบประมาณถัดไป

- 7) รวบรวมเรื่องต่าง ๆ ที่ควรเสนอต่อที่ประชุม ก.บ.ท.
- 8) ดำเนินกิจการใด ๆ ตามที่ ก.บ.ท. มอบหมาย

3 บำเหน็จบำนาญปกติ

เนื่องจากข้าราชการส่วนท้องถิ่น เป็นข้าราชการประเภทหนึ่งแม้ว่าจะมีชื่อเรียกแตกต่างกันออกไปตามประเภทขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น แต่สิทธิสวัสดิการทุกประเภทของข้าราชการส่วนท้องถิ่น จะกำหนดไว้เช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือนทุกประการ เมื่อกระทรวงการคลัง กำหนดให้ข้าราชการพลเรือนมีสิทธิในสวัสดิการในเรื่องใด ๆ ก็ตาม ก็เป็นหน้าที่ของกระทรวงมหาดไทยที่จะต้องกำหนด

²⁸ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 11

²⁹ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 12

ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ได้รับสิทธิเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือน หลักปฏิบัติทั่วไปในการจ่ายเงินสวัสดิการประเภทต่าง ๆ นั้น เมื่อข้าราชการประเภทใดก็ตาม รับเงินเดือนจากหน่วยงานใด หน่วยงานนั้นก็จะมีหน้าที่ที่จะต้องจ่ายสิทธิสวัสดิการต่าง ๆ ยกเว้นเฉพาะกรณีการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่เป็นสิทธิสวัสดิการที่ให้กับข้าราชการส่วนท้องถิ่นหลังจากออกจากราชการ จะจ่ายบำเหน็จบำนาญให้กับข้าราชการส่วนท้องถิ่นและบุคคลที่เกี่ยวข้องจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น สำหรับสิทธิของข้าราชการส่วนท้องถิ่นเกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญมี ดังนี้

- 1) บำเหน็จบำนาญปกติ
- 2) บำเหน็จบำนาญพิเศษ
- 3) บำเหน็จตกทอด
- 4) บำเหน็จดำรงชีพ
- 5) เงินเพิ่มจากเงินบำนาญ
- 6) เงินช่วยพิเศษ
- 7) เงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ

3.1 หลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญปกติ

บำเหน็จบำนาญปกติ เป็นสิทธิสวัสดิการที่ให้กับข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่ได้รับราชการมาระยะเวลาหนึ่ง และเมื่อออกจากราชการก็จะได้รับเงินตอบแทนในการที่ปฏิบัติหน้าที่ให้กับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นเงินบำเหน็จบำนาญ โดยทั่วไปให้จ่ายจากเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น³⁰ แต่เนื่องจากข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่รับราชการในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทได้รับเงินเดือนจากแหล่งที่มาของเงินต่างกัน ดังนั้น ข้าราชการส่วนท้องถิ่นบางประเภท อาทิเช่น พนักงานครูเทศบาล ได้รับเงินเดือนจากเงินอุดหนุนจากรัฐบาล เมื่อพนักงานครูเทศบาลออกจากราชการและมีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญ ก็จะรับบำเหน็จบำนาญจากเงินอุดหนุนรัฐบาล เป็นต้น ยกเว้นสิทธิสวัสดิการบางประเภทที่พนักงานครูเทศบาลมีสิทธิได้รับมากกว่าข้าราชการพลเรือน อาทิเช่น เงินเพิ่มจากเงินบำนาญ ก็จะจ่ายจากเงินประเภทอื่นที่ไม่ใช่เงินอุดหนุนของรัฐบาล ซึ่งจะได้กล่าวต่อไป สำหรับหลักเกณฑ์ทั่วไปเกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญปกติ มีดังต่อไปนี้

- 1) สิทธิในบำเหน็จบำนาญปกติเป็นสิทธิเฉพาะตัวโอนไม่ได้³¹
- 2) ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญ เมื่อก่อนออกจากราชการต้องได้รับเงินเดือนจากงบประมาณประเภทเงินเดือนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น³²
- 3) ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติ ได้แก่³³
 - (1) ผู้ถูกไล่ออกหรือปลดออกจากราชการเพราะมีความผิด

³⁰ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 9

³¹ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 9 วรรคสอง

³² พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 10

³³ ความใน (1) ถึง (3) ตาม พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 11

(2) ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญ หรือลูกจ้าง เว้นแต่ในกรณีที่มีข้อกำหนดให้บำเหน็จบำนาญไว้ในหนังสือสัญญาจ้างตามความต้องการของทางองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นั้น ๆ โดยอนุมัติกระทรวงมหาดไทย

(3) ผู้ซึ่งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นกำหนดเงินอย่างอื่นไว้ให้แทนบำเหน็จหรือบำนาญแล้ว

(4) ผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์ หรือ

(5) ผู้ซึ่งไม่เคยรับราชการมาก่อน แต่ได้เป็นทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร เมื่อปลดเป็นกองหนุนแล้ว และได้เข้ารับราชการอีก โดยเวลารับราชการจะติดต่อกับเวลาราชการกองประจำการหรือไม่ก็ตามก็ยังไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์

4) เมื่อออกจากราชการและมีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญ สิทธิในการขอรับบำเหน็จบำนาญปกติ มีอายุความสามปี³⁴

5) ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ถึงสิบปีบริบูรณ์ มีสิทธิได้บำเหน็จ และถ้ามีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่สิบปีขึ้นไปมีสิทธิรับบำนาญ³⁵ และกรณีที่มีสิทธิได้รับบำนาญ จะยื่นคำขอรับบำเหน็จแทนก็ได้³⁶

6) กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่มีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบ 10 ปีแล้ว ออกจากราชการด้วยความสมัครใจ และเป็นกรณีที่เหตุที่ลาออกดังกล่าวเป็นเหตุที่ไม่เกี่ยวกับเหตุบำเหน็จบำนาญปกติ ซึ่งได้แก่ ออกจากราชการด้วยเหตุทดแทน เหตุทุพพลภาพ เหตุสูงอายุ และเหตุรับราชการนาน ให้ได้รับบำเหน็จเท่ากับเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยปีเวลาราชการ³⁷ แต่ถ้ามีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ครบ 10 ปี หากลาออกด้วยความสมัครใจ และเหตุที่ลาออกไม่เกี่ยวกับเหตุบำเหน็จบำนาญปกติ จะไม่ได้รับบำเหน็จ

7) เมื่อได้แจ้งการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้ผู้มีสิทธิรับทราบแล้ว ล่วงพ้น 2 ปี ให้ถือว่า การคำนวณนั้นเป็นอันเด็ดขาด³⁸

3.2 ประเภทของบำเหน็จบำนาญปกติ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง ดังต่อไปนี้

3.2.1 เหตุทดแทน ได้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการเพราะเลิกหรือยุบตำแหน่ง หรือไปดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือซึ่งมีคำสั่งให้ออกโดยไม่มีคามผิด³⁹ ซึ่งกรณีการออกจากราชการด้วยเหตุทดแทนจะมีได้ก็แต่กรณีทางราชการสั่งให้ออกจากราชการเท่านั้น ไม่ใช่ลาออกด้วยความสมัครใจของตนเอง

³⁴ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 13

³⁵ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 18

³⁶ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 19

³⁷ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 20.

³⁸ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 33

³⁹ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 14

3.2.2 เหตุทุพพลภาพ ได้แก่กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ป่วยเจ็บทุพพลภาพ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแสดงความเห็นว่าไม่สามารถที่จะรับราชการในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งปฏิบัติอยู่นั้นต่อไป⁴⁰ การออกจากราชการด้วยเหตุนี้จะเป็นกรณีที่ลาออกเองหรือทางราชการสั่งให้ออกก็ได้ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรอง หมายถึงแพทย์ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ หรือแพทย์ที่มีสิทธิประกอบโรคศิลปะในต่างประเทศ ซึ่งประกอบโรคศิลปะในต่างประเทศนั้น และกระทรวงมหาดไทยได้รับรองให้ทำการตรวจและแสดงความเห็นตาม พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม⁴¹

3.2.3 เหตุสูงอายุ ได้แก่กรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นมีอายุครบ 60 ปีบริบูรณ์แล้ว ต้องออกจากราชการเพราะเกษียณอายุราชการ หรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดมีอายุครบ 50 ปีบริบูรณ์ แล้วประสงค์จะลาออกจากราชการก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตให้ลาออกเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุได้⁴²

3.2.4 เหตุรับราชการนาน ได้แก่กรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบ 30 ปีบริบูรณ์แล้วมีสิทธิที่จะลาออกจากราชการด้วยเหตุรับราชการนาน แต่ถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่มีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบ 25 ปี บริบูรณ์แล้ว หากประสงค์จะลาออกจากราชการ ให้ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานได้⁴³

3.3 เวลาราชการและการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ

3.3.1 การพ้นจากราชการเนื่องจากการเกษียณอายุราชการ

กฎหมายกำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่มีอายุครบ 60 ปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่อายุครบ 60 ปีบริบูรณ์นั้น โดยให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการส่วนท้องถิ่น และให้เป็นหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญซึ่งจะมีอายุครบ 60 ปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณถัดไปต่อ ก.บ.ท.⁴⁴

การนับเวลาเพื่อคำนวณอายุของบุคคล ให้เริ่มนับแต่วันเกิดตามมาตรา 16 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ เช่นกรณีเกิดวันที่ 1 ตุลาคม 2477 จะมีอายุครบ 60 ปีบริบูรณ์ ในวันที่ 30 กันยายน 2537 และเป็นผลให้บุคคลผู้นั้นพ้นจากราชการ ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 ในวันที่ 1 ตุลาคม 2537 สำหรับคนที่เกิดในวันที่ 2 ตุลาคม จะครบ 60 ปีบริบูรณ์ในวันที่ 1 ตุลาคม ดังนั้นจะเกษียณอายุราชการในวันที่ 30 กันยายนของปีถัดไป บุคคลดังกล่าวจะมีสิทธิรับราชการต่อไปได้อีก 1 ปี⁴⁵

⁴⁰ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 15

⁴¹ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 4 วรรค 9

⁴² พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 16

⁴³ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 17

⁴⁴ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 21-23

⁴⁵ รายละเอียดตามหนังสือกรมการปกครอง ค่วนที่สุด ที่ มท 0313.4/ว 18597 ลงวันที่ 27 มิถุนายน 2537

3.3.2 การแก้ไขวันเดือนปีเกิด

ในกรณีที่วันเดือนปีเกิดของข้าราชการส่วนท้องถิ่นไม่ถูกต้อง ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นยื่นคำขอพร้อมหลักฐาน อาทิเช่น สำเนาทะเบียนบ้าน หลักฐานการศึกษา ฯลฯ ต่อเจ้าหน้าที่ผู้ควบคุมเกษียณอายุ ภายใน 5 ปี นับแต่วันที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งให้เข้ารับราชการ⁴⁶

3.3.3 การนับเวลาราชการ⁴⁷

1) การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ซึ่งหมายถึงเวลาที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นรับราชการหรือปฏิบัติงานมาตั้งแต่ต้นจนถึงวันสุดท้ายที่รับเงินเดือน การนับให้นับแต่วันรับราชการและรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน ซึ่งมีโช้อตราข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทวิสามัญหรือลูกจ้างสำหรับกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทวิสามัญที่ได้มีบทบัญญัติของกฎหมายให้ยกฐานะหรือให้เปลี่ยนฐานะเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญตามมาตรา 10 (ได้รับเงินเดือนจากงบประมาณประเภทเงินเดือน) และเมื่อมีการยกฐานะหรือเปลี่ยนแปลงฐานะเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญดังกล่าวแล้ว ก็ให้นับเวลาระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทวิสามัญที่ติดต่อกับวันที่มีการยกฐานะหรือเปลี่ยนฐานะนั้น เป็นเวลาสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ด้วย

2) ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งทำงานหรือรับราชการก่อนอายุครบ 18 ปีบริบูรณ์ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่วันที่มื่ออายุครบ 18 ปีบริบูรณ์เป็นต้นไป

3) ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารให้มีสิทธินับเวลาราชการตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนกองประจำการเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้

4) กรณีที่มีการลาป่วย หรือลา หรือต้องพักราชการ ถ้าการลาดังกล่าวได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือน เมื่อการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับเหมือนเต็มเวลาราชการ และในกรณีที่ได้รับเงินเดือนไม่เต็ม การคำนวณบำเหน็จบำนาญให้เวลาตามส่วนแห่งเงินเดือนที่ได้รับ และถ้าไม่ได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือน จะไม่นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ แต่ทั้งนี้ มิได้หมายความว่ารวมถึงผู้ที่มิได้อยู่รับราชการด้วยเหตุที่ถูกลงทัณฑ์ทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ

5) กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับการคัดเลือกหรือได้สอบคัดเลือกให้ไปปฏิบัติงานหรือศึกษาวิชาในต่างประเทศ และให้นับเวลาดังกล่าวสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญในระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ

6) เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับแต่จำนวนปี เศษของปีถ้าถึงครึ่งปีให้นับเป็นหนึ่งปี และสำหรับเดือนหรือวัน ให้คำนวณตามวิธีการจ่ายเงินเดือน และให้นับสิบสองเดือนเป็นหนึ่งปี สำหรับจำนวนวัน ถ้ามีรวมกันหลายระยะให้นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน

⁴⁶ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ พ.ศ.2527

⁴⁷ รายละเอียดในข้อ 1) ถึง 6) ตาม พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 25 มาตรา 27 – มาตรา 29

3.3.4 การนับเวลาทวิคูณ

1) ข้าราชการส่วนท้องถิ่น มีสิทธินับเวลาราชการที่ปฏิบัติราชการเป็นทวิคูณ ดังนี้⁴⁸

1.1) กรณีกระทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดระหว่างเวลาที่มีการรบ หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ให้นับเวลาราชการที่ปฏิบัติราชการตามคำสั่งเป็นทวิคูณ แม้ว่าในระยะเวลาดังกล่าวนั้นจะไม่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนก็ตาม

1.2) กรณีที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ใด ให้คณะรัฐมนตรีมีอำนาจพิจารณาให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้ประกาศใช้กฎอัยการศึคนั้นเป็นทวิคูณได้ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่คณะรัฐมนตรีกำหนด ทั้งนี้หลักเกณฑ์ดังกล่าวให้พิจารณาความจำเป็นของสถานการณ์โดยคำนึงถึงความยากลำบากและการเสี่ยงอันตรายอย่างแท้จริงของข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้น

2) ประกาศใช้กฎอัยการศึก บางกรณีได้มีการประกาศใช้ทั่วประเทศ แต่ต่อมาก็ได้มีการยกเลิกและคงให้มีการใช้ประกาศกฎอัยการศึกต่อไปเป็นบางพื้นที่ การพิจารณาว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นใดมีสิทธิได้นับเวลาเป็นทวิคูณก็จะต้องมีการพิจารณาถึงพื้นที่ที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นรับราชการสำหรับกรณีทั่วไปที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นสามารถนำเวลาปฏิบัติราชการนับเวลาเป็นทวิคูณสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้มี ดังนี้

(1) ระหว่างวันที่ 20 พฤศจิกายน 2500 ถึงวันที่ 9 มกราคม 2501

(2) ระหว่างวันที่ 21 ตุลาคม 2501 ถึงวันที่ 28 ตุลาคม 2508

(3) ระหว่างวันที่ 7 ตุลาคม 2519 ถึงวันที่ 5 มกราคม 2520

(4) ระหว่างวันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2534 ถึงวันที่ 2 พฤษภาคม 2534

3) กรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น มีเวลาราชการซึ่งอาจนับเป็นทวิคูณในเวลาเดียวกันได้หลายประการ ให้นับเวลาระหว่างนั้นเป็นทวิคูณแต่ประการเดียว อาทิเช่น ข้าราชการส่วนท้องถิ่นอาจจะได้รับคำสั่งแต่งตั้งให้ปฏิบัติหน้าที่ในกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน ซึ่งจะมีสิทธินับเวลาราชการเป็นทวิคูณ ถ้าเวลาการปฏิบัติราชการดังกล่าว ซ้ำกับวันที่ประกาศกฎอัยการศึก ก็จะไม่มีการนับเวลาเป็นทวิคูณทั้งสองประเภทรวมกัน

4) กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ปฏิบัติหน้าที่ราชการใน 5 จังหวัดชายแดนภาคใต้ คณะรัฐมนตรีได้มีมติอนุมัติให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีสิทธินับเวลาราชการเป็นทวิคูณระหว่างวันที่ 5 มกราคม 2547 ถึงวันที่ 21 กรกฎาคม 2548 ในพื้นที่ 3 จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส จำนวน 19 อำเภอ⁴⁹

3.3.5 การนับเวลากรณีการกลับเข้ารับราชการใหม่⁵⁰

1) กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดออกจากราชการไปแล้ว ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่นับแต่วันที่ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 6) พ.ศ.2543 ใช้บังคับ

⁴⁸ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 26

⁴⁹ นส.กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0809/ว 1046 ลงวันที่ 21 กรกฎาคม 2547 และที่ มท 0809/ว 1862 ลงวันที่ 22 พฤศจิกายน 2547 และหนังสือสำนักงาน ก.จ.,ก.ท. และ ก.อบต. ที่ มท 0809/ว 196 ลงวันที่ 8 กันยายน 2548

⁵⁰ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 30

(15 พฤศจิกายน 2543) ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตอนก่อนออกจากราชการ ต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังได้ เว้นแต่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นถูกปลดออกหรือไล่ออกจากราชการเนื่องจากกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญจากการรับราชการตอนก่อนออกจากราชการ

2) กรณีจะให้นับเวลาราชการต่อเนื่องสำหรับการกลับเข้ารับราชการใหม่ ถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นได้รับบำเหน็จบำนาญไปแล้ว ให้พิจารณาดังนี้

2.1) กรณีรับบำเหน็จ จะต้องคืนบำเหน็จที่ได้รับพร้อมดอกเบี้ยตามอัตราเงินฝากประจำของธนาคารออมสิน ส่วนระยะเวลาในการคืนบำเหน็จให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

2.2) กรณีรับบำนาญ

2.2.1) ให้จ่ายบำนาญตลอดเวลาที่กลับเข้ารับราชการใหม่นั้น โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ แจ่งไปยังเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นรับบำนาญอยู่เพื่อจัดการจ่ายบำนาญ และ เมื่อออกจากราชการให้มีสิทธิได้รับบำนาญโดยคำนวณจากเงินเดือนและเวลาราชการในตอนใหม่บวกเข้ากับบำนาญเดิมและบำนาญในตอนหลังจะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จก็ได้

2.2.2) ถ้าประสงค์จะรับบำนาญต่อไปจะต้องมีหนังสือแจ้งความประสงค์ต่อเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ภายใน 30 วัน นับแต่วันกลับเข้ารับราชการ และจะนับเวลาราชการต่อเนื่องไม่ได้ ทั้งนี้ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ แจ่งไปยังเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นรับบำนาญอยู่ทราบ และเมื่อออกจากราชการให้มีสิทธิได้รับบำนาญโดยคำนวณจากเงินเดือนและเวลาราชการในตอนใหม่บวกเข้ากับบำนาญเดิมและบำนาญในตอนหลังจะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จก็ได้ และถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่เท่าหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิม เมื่อออกจากราชการให้จ่ายบำนาญ แต่ถ้าเงินเดือนใหม่น้อยกว่าเงินเดือนเดิม ให้รับบำนาญเท่ากับผลต่างของเงินเดือนใหม่และเงินเดือนเดิม

เงินเดือนเดิม¹ หมายถึง เงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจากราชการ แต่ในกรณีที่มิใช่กฎหมายหรือกฎ ก.จ. ปรับอัตราเงินเดือนข้าราชการส่วนท้องถิ่น เงินเดือนเดิมให้หมายความถึงเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจากราชการและได้ปรับตามกฎหมายหรือ กฎ ก.จ. ที่ใช้บังคับแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นแล้ว

3) การนับเวลาต่อเนื่องตามข้อ 1) ถึงข้อ 2) ให้ใช้กับกรณีที่ข้าราชการที่ไม่ใช่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น กลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นด้วย

4) กรณีการโอนหรือส่งข้าราชการที่ไม่ใช่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ไปรับราชการในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หรือการ โอนหรือส่งให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นไปรับราชการในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วยกัน ให้นับเวลาราชการของข้าราชการที่ไม่ใช่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น หรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้น สำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกัน

¹ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 4 วรรค 6

3.3.6 การต่อเวลาราชการ⁵²

1) พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 มาตรา 23 และมาตรา 24 เดิม ได้กำหนดแนวทางในการต่อเวลาราชการของข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยกำหนดให้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุราชการยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญที่จะมีอายุครบ 60 ปีบริบูรณ์ในปีถัดไปต่อ ก.บ.ท. เมื่อ ก.บ.ท. ได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดสมควรได้รับการต่อเวลาราชการก็ให้เสนอกระทรวงมหาดไทยเพื่อพิจารณาต่อเวลาราชการให้ และการสั่งต่อเวลาราชการดังกล่าวให้กระทำภายในวันที่ 1 พฤศจิกายนในปีที่อายุครบ 60 ปีบริบูรณ์ และเมื่อกระทรวงมหาดไทยมีการสั่งต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการท้องถิ่นผู้ใดแล้วให้แจ้งผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุทราบ

2) ปัจจุบันหลักเกณฑ์การต่อเวลาราชการตามข้อ 1) ได้ถูกยกเลิกโดยพ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น(ฉบับที่ 4) พ.ศ.2520 การต่อเวลาราชการให้กับข้าราชการส่วนท้องถิ่นในปัจจุบันให้ถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดโดยคณะกรรมการกลางการบริหารงานบุคคลของข้าราชการส่วนท้องถิ่น เมื่อได้รับการต่อเวลาราชการแล้ว ก็สามารถนำเวลาราชการมาคำนวณบำเหน็จบำนาญได้

3.4 การคำนวณบำเหน็จบำนาญ

3.4.1 เงินเดือนที่ใช้สำหรับคิดคำนวณบำเหน็จบำนาญ⁵³

1) ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเกณฑ์คำนวณ แต่ถ้าเป็นกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นพ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุราชการ เงินเดือนเดือนสุดท้ายให้หมายความรวมถึงเงินเดือนที่ได้เลื่อนในวันสุดท้ายของปีงบประมาณนั้นด้วย แต่ทั้งนี้ การเลื่อนเงินเดือนในวันสุดท้ายของปีงบประมาณนั้น ไม่ก่อให้เกิดสิทธิรับเงินเดือนที่ได้เลื่อน

2) กรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นเคยดำรงตำแหน่งในขณะเดียวกันหลายตำแหน่ง แล้วพ้นจากตำแหน่งที่เงินเดือนสูงสุดก่อนพ้นจากราชการ ให้ถือเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่มีเงินเดือนสูงสุดจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนที่เคยได้รับอยู่นั้นเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณ

3) กรณีที่มีกฎหมายหรือกฎ ก.จ. ปรับอัตราเงินเดือนของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงก่อนข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นพ้นจากราชการ ให้ถือเงินเดือนของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงสุดที่ปรับตามกฎหมายหรือกฎ ก.จ. นั้นแล้ว เป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณ

เงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ใช้ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญดังกล่าว⁵⁴ หมายถึงเงินเดือนที่ได้รับจากเงินงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นประเภทเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ออกจากราชการรวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา และหรือเงินเพิ่มการเลื่อนฐานะและหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ และหรือสำหรับการสู้รบ และหรือสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิด แต่ไม่รวมเงินเพิ่มอย่างอื่น ๆ

⁵² พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 24

⁵³ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 31

⁵⁴ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 4 วรรคห้า

3.4.2 วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญ⁵⁵

3.4.2.1 บำเหน็จ ซึ่งหมายถึงเงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจะจ่ายให้ครั้งเดียว⁵⁶ ให้คำนวณโดยตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีราชการ

3.4.2.2 บำนาญ ซึ่งหมายถึงเงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายเป็นรายเดือน⁵⁷ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายหารด้วย 50 คูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

จำนวนปีราชการที่ใช้คำนวณบำเหน็จบำนาญนอกจากจะนับเวลาราชการปกติแล้ว ให้นับเวลาทวิคูณเข้าด้วยเพราะถือว่าเป็นเวลาราชการเช่นกัน⁵⁸

3.5 การขอรับบำเหน็จบำนาญปกติ⁵⁹

1) ผู้ซึ่งประสงค์จะขอรับบำเหน็จบำนาญปกติต้องยื่นเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญตามแบบ บ.ท. 1 และแบบ บ.ท. 2 พร้อมทั้งสำเนาคำสั่งบรรจุหรือแต่งตั้งเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ต้องคัดกรอง ส่วนท้องถิ่นที่ตนสังกัดครั้งสุดท้าย รวมสามชุด

2) ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการขอรับบำเหน็จบำนาญรวบรวมหลักฐานที่เกี่ยวข้อง เสนอจังหวัดภายใน 15 วันนับแต่วันที่ได้รับเรื่อง พร้อมแบบคำนวณการตรวจสอบบำเหน็จบำนาญ ดังนี้

- (1) สมุดประวัติหรือบัตรประวัติข้าราชการส่วนท้องถิ่น
- (2) ใบรับรองสมุดประวัติ อัตราเงินเดือน เงินเพิ่ม (ถ้ามี) และเวลาทวิคูณระหว่างประจำปฏิบัติหน้าที่ในเขตที่ได้ประกาศใช้กฎอัยการศึกตามแบบ บ.ท. 3
- (3) สำเนาคำสั่งเลื่อนเงินเดือนในวันที่ 30 กันยายน ของปีที้ออกจากราชการส่วนท้องถิ่น สำหรับผู้ที่ครบเกษียณอายุ
- (4) สำเนาคำสั่งที่ให้ออก หรืออนุญาตให้ลาออกจากราชการส่วนท้องถิ่น แล้วแต่กรณี
- (5) ต้นฉบับหรือสำเนาภาพถ่ายใบแสดงความเห็นของแพทย์ที่ทางราชการรับรอง ซึ่งตรวจและให้ความเห็นว่า ไม่สามารถจะรับราชการในหน้าที่ได้ต่อไปสำหรับผู้ที้ออกจากราชการเพราะเหตุทุพพลภาพ
- (6) หลักฐานการตรวจสอบและรับรองเวลาราชการของกรมการเงินกลาโหม กระทรวงกลาโหม สำหรับผู้ที่เคยรับราชการทหารกองประจำการก่อนหรือภายหลังรับราชการแล้ว
- (7) หลักฐานเกี่ยวกับการถูกสั่งพักราชการ ให้ออกจากราชการไว้ก่อน ให้ออก ปลดออก หรือ ไล่ออก และหลักฐานการรับเงินเดือนระหว่างนั้น สำหรับผู้ที่เคยถูกสั่งพักหรือออกจากราชการ ในลักษณะดังกล่าว เว้นแต่ได้บันทึกไว้ในสมุดประวัติโดยชัดแจ้งแล้ว
- (8) หลักฐานการอนุมัติของ ก.พ. หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย แล้วแต่กรณี สำหรับผู้ที่มีสิทธิได้นับเวลาอุดมศึกษาในต่างประเทศ

⁵⁵ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 32

⁵⁶ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 4 วรรค 7

⁵⁷ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 7 วรรค 8

⁵⁸ หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 97/2505 ลงวันที่ 3 มกราคม 2505 ข้อ 4

⁵⁹ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 16

(9) หลักฐานเกี่ยวกับการที่ทางราชการส่วนท้องถิ่นสั่งให้ไปทำการใด ๆ ตามมติ คณะรัฐมนตรีซึ่งได้นับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ สำหรับผู้ที่ได้ไปปฏิบัติงานดังกล่าว ดังนี้

(ก) คำสั่งให้ออกจากราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อไปทำกรานั้น ๆ

(ข) คำสั่งให้กลับเข้ารับราชการส่วนท้องถิ่นตามเดิม หรือหลักฐานการแสดงเจตนา ขอรับบำเหน็จบำนาญ หรือหลักฐานการออกจากงานทางหน่วยที่ไปปฏิบัติงานนั้น ๆ แล้วแต่กรณี

(10) หลักฐานการมีสิทธิได้นับเวลาทวิคูณสำหรับผู้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหม กำหนดในระหว่างที่มีการรบ หรือการสงคราม หรือการปราบจลาจล หรือในระหว่างที่มีพระบรมราชโองการ ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือในระหว่างที่สั่งให้เป็นนักดำเรือดำน้ำ ซึ่งรับรองโดยกรมการเงินกลาโหม กระทรวงกลาโหม

(11) หลักฐานการมีสิทธิได้นับเวลาทวิคูณสำหรับผู้ปฏิบัติราชการปราบปรามผู้ก่อการร้าย คอมมิวนิสต์ ซึ่งรับรองโดยกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน

(12) หลักฐานการมีสิทธิได้นับเวลาทวิคูณสำหรับผู้ปฏิบัติราชการลับหรือปฏิบัติราชการ ตามแผนป้องกันประเทศ หรือปฏิบัติราชการกรณีอื่นตามแบบที่กระทรวงกลาโหมขอทำความตกลงกับ กระทรวงมหาดไทย หรือตามที่แจ้งให้กระทรวงมหาดไทยทราบแล้ว

(13) หลักฐานการพิจารณาขององค์กรกลางบริหารงานบุคคลราชการส่วนท้องถิ่น (ก.จ.จ. หรือ ก.ท.จ. หรือ ก.อบต. จังหวัด หรือ ก.เมืองพัทยา) สำหรับผู้ที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย อย่างร้ายแรงก่อนออกจากราชการหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะหย่อนความสามารถ หรือประพฤติตน ไม่เหมาะสม หรือบกพร่องในหน้าที่หรือมีมลทินมัวหมอง หรือกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งมีระเบียบ ให้ส่วนราชการเจ้าสังกัดรายงานผลการปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวให้องค์กรกลางบริหารงานบุคคลของ ข้าราชการนั้น ทราบ หรือหลักฐานการประกันด้วยบุคคลหรือทรัพย์สินสำหรับผู้เจ้าสังกัดยังไม่ได้ รายงานผลการปฏิบัติ หรือรายงานแล้วแต่องค์กรกลางบริหารงานบุคคลนั้น ๆ ยังพิจารณาหรือดำเนินการ ในเรื่องดังกล่าวไม่เสร็จสิ้น

(14) หลักฐานการชดใช้เงินคืนกรณีลาศึกษาหรือดูงานแล้วกลับมาปฏิบัติราชการชดใช้ ไม่ครบตามสัญญา

4. บำเหน็จบำนาญพิเศษ

4.1 เหตุที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นจะมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญพิเศษ

สิทธิในบำเหน็จบำนาญพิเศษ เป็นสิทธิเฉพาะตัวเช่นเดียวกับบำเหน็จบำนาญปกติ ข้าราชการ ส่วนท้องถิ่นที่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญพิเศษ เนื่องจากประสบเหตุต่าง ๆ ดังต่อไปนี้

4.1.1 กรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นไปปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุ กระทำการตามหน้าที่ ทำให้ได้รับอันตรายจนพิการ เสียแขน หรือขา หูหนวกทั้งสองข้าง ตาบอด หรือ ได้รับการป่วยเจ็บซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแล้วและแสดงว่าถึงทุพพลภาพไม่สามารถจะ

รับราชการต่อไปได้อีกเว้นแต่การได้รับอันตรายหรือการถูกประทุษร้ายนั้นเกิดจากความประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือจากความผิดของตนเอง⁶⁰

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นก็จะมีสิทธิรับบำนาญพิเศษ แม้ว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นดังกล่าว จะยังไม่มีสิทธิรับบำนาญปกติก็ตาม ก็จะได้รับบำนาญปกติ และได้รับบำนาญพิเศษด้วย⁶¹

การขอบำนาญพิเศษต้องแสดงรายงานแพทย์ที่ทางราชการรับรองกับรายงานแสดงเหตุที่ต้องรับอันตรายได้รับการเจ็บป่วยหรือถูกประทุษร้ายนั้นด้วย⁶²

กรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้รับบำเหน็จหรือบำนาญไปแล้ว ถ้าภายใน 3 ปี นับแต่วันที่ออกจากราชการหากปรากฏว่าเกิดป่วยเจ็บทุพพลภาพโดยปรากฏหลักฐานชัดเจนว่าการป่วยเจ็บถึง ทุพพลภาพดังกล่าวเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการในระหว่างที่รับราชการ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ผู้นั้นก็จะมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญพิเศษ⁶³ ดังนี้

(1) ถ้ารับบำนาญไปแล้ว ก็จะได้รับบำนาญพิเศษด้วย

(2) ถ้ารับบำเหน็จไปแล้ว ก็ให้จ่ายเฉพาะบำนาญพิเศษ

4.1.2 กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้รับอันตรายถึงทุพพลภาพ เนื่องจากต้องไปปฏิบัติราชการ เป็นครั้งคราวนอกเขตที่ตั้งตำบลที่ตั้งสำนักงานประจำ หรือ ต้องไปประจำปฏิบัติราชการในท้องที่กันดาร ที่จะต้องเสี่ยงต่อโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งท้องที่นั้นได้กำหนดไว้โดยพระราชกฤษฎีกา และข้าราชการส่วนท้องถิ่น เกิดป่วยเจ็บทุพพลภาพ ดังเช่นตามข้อ 4.1.1 ข้าราชการส่วนท้องถิ่นดังกล่าวก็มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ⁶⁴ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแล้วและแสดงว่าการทุพพลภาพดังกล่าวไม่สามารถจะรับราชการ ได้ต่อไปอีก ข้าราชการส่วนท้องถิ่นดังกล่าวก็ต้องออกจากราชการและมีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ

4.2 การคำนวณบำนาญพิเศษให้กับข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ต้องออกจากราชการ

กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดบำนาญพิเศษตามสมควรแก่เหตุการณ์ของข้าราชการที่ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นไปประสบเหตุ ประกอบกับความพิการและทุพพลภาพของข้าราชการส่วน ท้องถิ่นนั้น โดยมีแนวทางในการพิจารณา⁶⁵ ดังนี้

1) ในยามปกติมีอัตราตั้งแต่ 5 ใน 50 ส่วนจนถึง 20 ใน 50 ส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้าย

2) กรณีผู้ที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยอากาศยานในอากาศ หรือต้องไปราชการ หรือปฏิบัติราชการ โดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำ หรือมีหน้าที่ทำการกวาดทุ่นระเบิด หรือ มีหน้าที่ขุด ทำลายหรือประกอบวัตถุระเบิด หรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพิกซ์ ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ ที่กระทำนั้น ให้ได้รับบำนาญพิเศษเป็นจำนวนกึ่งเงินเดือนเดือนสุดท้าย

⁶⁰ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 36

⁶¹ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 39

⁶² พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 46

⁶³ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 37

⁶⁴ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 41

⁶⁵ กรณีตามข้อ 1) ถึง ข้อ 3) พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 38

3) กรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นปฏิบัติหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างที่มีการรบ การสงคราม หรือมีการปราบปราม การจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ก็จะได้รับบำนาญพิเศษเป็นจำนวน 30 ใน 50 ส่วน จนถึง 35 ใน 50 ส่วน ของเงินเดือนเดือนสุดท้าย และในกรณีที่ไม่มีเงินเดือนให้ถือเงินเดือนทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้าย

4) กรณีไปปฏิบัติราชการเป็นครั้งคราวนอกตำบลที่ตั้งสำนักงานประจำ หรือ ต้องไปประจำปฏิบัติราชการในท้องที่กัณดาร⁶⁶ ตามข้อ 4.1.2 ก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ 1) ถึง ข้อ 3)

4.3 กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นเสียชีวิต ทายาทรับบำนาญพิเศษแทน

โดยปกติเมื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นเสียชีวิตไม่ว่าจะเสียชีวิตในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่ก็ตาม ทายาทของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นมีสิทธิรับบำนาญทดแทนตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมาย แต่ถ้าเป็นกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นเสียชีวิตอันเนื่องมาจากเหตุการณ์ปฏิบัติหน้าที่แล้ว ทายาทของข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีสิทธิรับบำนาญพิเศษแทนข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่เสียชีวิต

ทายาทของผู้มีสิทธิ⁶⁷ หมายถึงบุคคลดังต่อไปนี้

(1) บุตร และให้หมายความรวมถึงบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายใน 1 ปี นับแต่วันที่บิดาตาย หรือนับแต่วันที่ได้อุปการหรือรู้ถึงความตายของบิดา

(2) สามีหรือภรรยา

(3) บิดามารดา

4.3.1 หลักเกณฑ์ในการจ่ายบำนาญพิเศษแก่ทายาท

4.3.1.1 กรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้รับอันตรายตามข้อ 4.1.1 ซึ่งได้แก่กรณีไปปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ เว้นแต่การได้รับอันตรายหรือการถูกประทุษร้ายนั้นเกิดจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือจากความผิดของตนเอง ทำให้ได้รับอันตรายจนพิการ เสียแขน หรือขา หูหนวกทั้งสองข้าง ตาบอด หรือได้รับการป่วยเจ็บ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแล้ว และแสดงว่าถึง พุพพลภาพไม่สามารถจะรับราชการต่อไปได้อีก ซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นดังกล่าวมีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ แต่ถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นดังกล่าวถึงแก่ความตายเพราะเหตุดังกล่าวก่อนได้รับบำนาญพิเศษ กฎหมายบัญญัติให้จ่ายบำนาญพิเศษให้แก่ทายาท ดังนี้⁶⁸

1.1) ในยามปกติ ให้จ่ายบำนาญพิเศษ แก่ทายาทเป็นจำนวนกึ่งเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

⁶⁶ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 41 วรรคสาม

⁶⁷ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 4 วรรค 10

⁶⁸ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 40

1.2) กรณีผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ โดยอากาศยานในอากาศ หรือมีหน้าที่ต้องทำการโคจร หรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ โดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำ หรือมีหน้าที่ทำการกวาดทุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่ซุ่มทำลายหรือประกอบวัตถุระเบิดหรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพิส หรือเวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึก หรือประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้จ่ายบำนาญพิเศษแก่ทายาทจำนวน 40 ใน 50 ส่วน แห่งเงินเดือนเดือนสุดท้าย

4.3.1.2 กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นต้องไปปฏิบัติราชการเป็นครั้งคราวนอกตำบลที่ตั้งสำนักงานประจำ หรือ ต้องไปประจำปฏิบัติราชการในท้องที่อันตรายที่จะต้องเสี่ยงต่อโรคภัยไข้เจ็บซึ่งท้องที่นั้นได้กำหนดไว้โดยพระราชกฤษฎีกา และข้าราชการส่วนท้องถิ่นเกิดป่วยเจ็บทุพพลภาพตามข้อ 4.1.2 ซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นดังกล่าวมีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ แต่ถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นดังกล่าวถึงแก่ความตาย ก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษแก่ทายาทเป็นจำนวนถึงเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย⁶⁹

4.3.1.3 กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นสูญหายไปและมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นได้รับอันตรายตามที่กำหนดในข้อ 4.1.1 เมื่อพ้นกำหนด 2 เดือนนับแต่วันสูญหาย ให้สันนิษฐานไว้ก่อนว่าผู้นั้นถึงแก่ความตายในวันที่สูญหายและให้จ่ายบำนาญพิเศษแก่ทายาทตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในข้อ 4.2⁷⁰ ซึ่งในการขอรับบำนาญพิเศษดังกล่าว ผู้ขอรับบำนาญพิเศษจะต้องแสดงถึงเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายถึงตายด้วย⁷¹ แต่ถ้าปรากฏในภายหลังว่า ผู้ที่ต้องสันนิษฐานว่าตายดังกล่าวมิได้ตายก็ให้งดจ่ายบำนาญพิเศษแก่ทายาท และในกรณีที่ต้องคัดกรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องจ่ายเงินเดือนให้ในระหว่างเวลาที่ต้องสันนิษฐานว่าถึงแก่ความตาย ก็ให้หักจำนวนเงินทั้งหมดที่จ่ายไปแล้วแก่ทายาทออกจากเงินเดือนที่ต้องจ่ายให้กับข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้น⁷²

4.3.2 ทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ

4.3.2.1 ทายาทที่มีสิทธิรับบำนาญพิเศษ และเงินบำนาญพิเศษ⁷³

(1) บุตร ให้ได้รับสองส่วน ถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตาย มีบุตรตั้งแต่ 3 คน ขึ้นไป ให้ได้รับ 3 ส่วน

(2) สามี หรือ ภริยา ให้ได้รับ 1 ส่วน

(3) บิดามารดา หรือบิดา หรือมารดา ที่มีชีวิตอยู่ให้ได้รับ 1 ส่วน

ถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษในข้อ (1) (2) (3) หรือ ทายาทดังกล่าวนั้นได้ตายไปก่อน ก็ให้แบ่งบำนาญพิเศษระหว่างทายาทผู้มีสิทธิที่เหลืออยู่ตามส่วน

⁶⁹ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 41 วรรคท้าย

⁷⁰ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 42 วรรคแรก

⁷¹ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 46 วรรคท้าย

⁷² พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 42 วรรคท้าย

⁷³ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 43 วรรคแรก

4.3.2.2 กรณีมีทายาทเพิ่มขึ้นเมื่อจ่ายบำนาญพิเศษไปแล้ว

หากปรากฏว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายใน 1 ปีนับแต่วันที่บิดาตาย หรือนับแต่วันที่ได้อุปการะหรือควรรู้ถึงความตายของบิดาเพิ่มขึ้น ให้แบ่งบำนาญนั้นใหม่แก่ทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันตายของเจ้าบำนาญ กรณีดังกล่าวให้จังหวัดหักเอาจากทายาทซึ่งรับบำนาญพิเศษไปก่อนหน้าแล้วคืนตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด⁷⁴

กระทรวงมหาดไทยได้กำหนดแนวทางปฏิบัติในการส่งจ่ายเงินบำนาญพิเศษกรณีมีทายาทเพิ่มขึ้น โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผู้เบิกเงินบำนาญพิเศษ หักเงินบำนาญพิเศษของผู้ซึ่งได้รับเงินไปตั้งแต่วันเกิดสิทธิคืนให้แก่บุตรดังกล่าวตามสิทธิที่บุตรผู้นั้นจะได้รับทุกเดือนจนกว่ายอดเงินที่หักจะครบจำนวนที่ผู้นั้นรับเงินไป และในกรณีที่หักเงินบำนาญพิเศษได้ไม่ครบจำนวนที่รับเงินไป หรือไม่มีเงินบำนาญพิเศษที่จะหักมาใช้ได้ ให้จังหวัดสั่งให้ราชการส่วนท้องถิ่นผู้เบิกเรียกเงินจากผู้ที่ได้รับเงินไปหรือได้รับไปโดยไม่มีสิทธิคืนเพื่อจ่ายให้แก่บุตรดังกล่าวตามสิทธิที่บุตรผู้นั้นจะได้รับ หากเรียกคืนไม่ได้หรือเรียกได้ไม่ครบ ให้ผู้เบิกแจ้งให้บุตรผู้นั้นเรียกร้องเอาจากผู้ที่ได้รับเงินไปหรือได้รับไปโดยไม่มีสิทธิต่อไป⁷⁵

กรณีที่ไม่สามารถหักเงินบำนาญพิเศษที่จ่ายให้ทายาทซึ่งรับเงินไปในส่วนของตนคืนได้ จังหวัดไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำนาญพิเศษให้แก่บุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตร โดยชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำนาญพิเศษแต่อย่างใด⁷⁶

4.3.3 กรณีผู้รับบำนาญพิเศษไม่มีทายาท⁷⁷

1) กรณีไม่มีทายาทผู้มีสิทธิรับบำนาญพิเศษ ให้บุคคลผู้ซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาเห็นว่า มีหลักฐานแสดงได้ว่าเป็นผู้อุปการะอยู่หรือเป็นผู้อยู่ในอุปการะของผู้ตายเป็นผู้รับบำนาญพิเศษตามส่วนที่ผู้ว่าราชการจังหวัดจะได้กำหนด

ผู้อุปการะ⁷⁸ หมายถึง

(1) ผู้ที่อุปการะเลี้ยงดูให้การศึกษาผู้ตายมาแต่เยาว์ฉันทบิดามารดากับบุตร หรือ

(2) ผู้ที่ได้อุปการะข้าราชการส่วนท้องถิ่น หรือข้าราชการบำนาญส่วนท้องถิ่นผู้มีรายได้

ไม่เพียงพอ แก้อัตภาพ หรือได้อุปการะข้าราชการบำนาญส่วนท้องถิ่นซึ่งป่วยเจ็บทุพพลภาพหรือวิกลจริตไม่สามารถที่จะช่วยตัวเองได้ ผู้อุปการะดังกล่าวต้องเป็นผู้ให้อุปการะประจำเป็นส่วนใหญ่

ผู้อยู่ในอุปการะ⁷⁹ หมายถึง ผู้ที่ได้อยู่ในความอุปการะของผู้ตายตลอดมาโดยจำเป็นต้องมีผู้อุปการะและความตายของผู้นั้นทำให้ได้รับความเดือดร้อนเพราะขาดความอุปการะ

⁷⁴ พ.ร.บ.บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 43 วรรคสอง

⁷⁵ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 40

⁷⁶ พ.ร.บ.บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 43 วรรคสี่

⁷⁷ พ.ร.บ.บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 43 วรรคห้า

⁷⁸ พ.ร.บ.บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 4 วรรคสิบเอ็ด

⁷⁹ พ.ร.บ.บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 43 วรรคท้าย

2) ในกรณีที่ได้จ่ายบำนาญพิเศษให้แก่ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะของผู้ตายแล้ว หากปรากฏภายหลังว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายใน 1 ปีนับแต่วันที่บิดาตาย หรือนับแต่วันที่ารู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของบิดา ให้สั่งจ่ายบำนาญพิเศษให้แก่บุตรซึ่งศาลพิพากษาว่าเป็นบุตร โดยชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว

3) กรณีที่ไม่สามารถเรียกเงินบำนาญพิเศษที่จ่ายให้ ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะที่รับไปแล้วคืนได้ให้นำวิธีการในข้อ 4.3.2.2 มาใช้บังคับ

4.3.4 กำหนดเวลาและเงื่อนไขในการจ่ายบำนาญพิเศษแก่ทายาท⁸⁰

(1) บุตร ให้มีสิทธิได้รับจนอายุครบ 20 ปีบริบูรณ์ เว้นแต่เมื่ออายุครบ 20 ปีบริบูรณ์ นั้นกำลังศึกษาในชั้นเตรียมอุดมศึกษาหรือในชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ทางราชการรับรองให้เทียบเท่าก็ได้ให้ได้รับต่อไปตลอดเวลาที่ยังทำการศึกษาในสถานศึกษาแต่ไม่เกินอายุ 25 ปีบริบูรณ์

(2) สามีหรือภริยา ให้ได้รับตลอดชีวิตเว้นแต่ทำการสมรสใหม่

(3) บิดามารดา ให้ได้รับตลอดชีวิต

(4) บุคคลอื่นได้แก่ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ถ้าอายุยังไม่ถึง 20 ปีบริบูรณ์ให้อนุโลมรับอย่างบุตร แต่ถ้าไม่เข้าลักษณะดังกล่าวให้รับเพียง 10 ปี

(5) กรณีผู้มีสิทธิรับบำนาญพิเศษเป็นผู้พิการถึงทุพพลภาพอยู่ก่อนแล้ว หรือในระหว่างที่มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษก็ให้ผู้นั้นได้รับบำนาญพิเศษตลอดเวลาที่ทุพพลภาพอยู่

ทายาท หรือบุคคลซึ่งได้รับบำนาญพิเศษที่เป็นผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะดังกล่าวข้างต้น ถ้าตายหรือหมดสิทธิรับบำนาญพิเศษ ให้ส่วนที่ผู้นั้นได้รับอยู่เป็นอันยุติ⁸¹

4.4 บำเหน็จพิเศษ⁸²

ผู้รับบำนาญพิเศษตามข้อ 4.3 รายใด หากเห็นว่าบำนาญพิเศษที่ได้รับรายใดมีจำนวนยอดรวมไม่ถึงเดือนละ 300 บาท บรรดาผู้มีสิทธิจะได้รับจะยื่นคำขอเปลี่ยนเป็นรับบำเหน็จพิเศษแทนได้เป็นจำนวนเท่ากับบำนาญพิเศษหกสิบเดือน แต่ต้องไม่น้อยกว่า 3,000 บาท

4.5 การขอรับบำเหน็จบำนาญพิเศษ

ในการขอรับบำนาญพิเศษต้องแสดงรายงานแพทย์ที่ทางราชการรับรอง กับรายงานแสดงเหตุที่ต้องรับอันตรายได้รับการป่วยเจ็บหรือถูกประทุษร้ายด้วย และในกรณีที่สูญหายไปและมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าได้รับอันตราย ต้องแสดงถึงเหตุการณ์อันทำให้ควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายถึงตาย⁸³ ซึ่งกระทรวงมหาดไทยได้กำหนดแนวทางปฏิบัติให้ดำเนินการ ดังนี้

4.5.1 ข้าราชการส่วนท้องถิ่นขอรับบำเหน็จบำนาญพิเศษ

⁸⁰ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 44

⁸¹ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 43 วรรคท้าย

⁸² พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 45

⁸³ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 46

4.5.1.1 กรณีออกจากราชการเพราะเหตุทุพพลภาพ⁸⁴

1) ให้ผู้ออกจากราชการส่วนท้องถิ่นอยู่ในข่ายมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษ ยื่นเรื่องตามแบบ บ.ท.1 และแบบ บ.ท.2 พร้อมทั้งคำสั่งบรรจุหรือแต่งตั้งเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยยื่นต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ตนสังกัดครั้งสุดท้าย

2) ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญรวบรวมหลักฐานที่เกี่ยวข้องเสนอต่อจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง ดังนี้

(1) คำสั่งของผู้บังคับบัญชาหรือหลักฐานเกี่ยวกับการไปปฏิบัติราชการ

(2) รายงาน หรือรายละเอียดการปฏิบัติหน้าที่ราชการจนเป็นเหตุให้ถูกประทุษร้าย หรือได้รับอันตราย

(3) รายงานของผู้ร่วมงานหรือผู้รู้เห็นเหตุการณ์ใกล้ชิด (ถ้ามี)

(4) รายงานการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีที่ถูกประทุษร้าย หรือได้รับอันตรายนั้นเกิดจากการกระทำผิดอาญาของผู้หนึ่งผู้ใด หรือสำเนาคำพิพากษาคดีนั้น

(5) หลักฐานการสอบสวนพร้อมทั้งสรุปความเห็นของคณะกรรมการ ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้แต่งตั้งขึ้นสอบสวนว่าการถูกประทุษร้ายหรือได้รับอันตรายนั้นเกิดจากความผิด หรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้นั้นเองหรือไม่ ในกรณีที่ไม่มีอาจแนบหลักฐานตาม (4) หรือหลักฐานตาม (4) ไม่ปรากฏชัดว่าการถูกประทุษร้ายหรือได้รับอันตรายนั้นเกิดจากความผิดหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้นั้นเองหรือไม่

(6) ใบรับรองของแพทย์ที่ทางราชการรับรอง ซึ่งได้ตรวจและให้ความเห็นว่าผู้นั้นได้รับอันตรายเสียแขน ขา หูหนวกทั้งสองข้าง ตาบอด หรือได้รับการป่วยเจ็บถึงทุพพลภาพไม่สามารถจะรับราชการต่อไปได้

(7) คำสั่งเลื่อนเงินเดือนกรณีพิเศษ (ถ้ามี)

4.5.1.2 กรณีออกจากราชการรับบำเหน็จบำนาญไปแล้วภายใน 3 ปี

กรณีผู้ออกจากราชการและรับบำเหน็จบำนาญไปแล้ว เกิดป่วยเจ็บถึงทุพพลภาพอันเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ระหว่างผู้นั้นรับราชการภายใน 3 ปี นับแต่วันออกจากราชการ⁸⁵

1) ให้ผู้ออกจากราชการส่วนท้องถิ่นอยู่ในข่ายมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษ ยื่นเรื่องตามแบบ บ.ท.1 และแบบ บ.ท.2 เช่นเดียวกับข้อ 4.5.1.1

2) ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรวบรวมหลักฐานที่เกี่ยวข้อง เช่นเดียวกับข้อ 4.5.1.1 และแนบหลักฐานเพิ่มเติม ดังนี้

(1) หลักฐานการสอบสวนของราชการส่วนท้องถิ่นที่เคยสังกัดว่าการป่วยเจ็บเกิดขึ้นเพราะเหตุปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่

⁸⁴ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 17

⁸⁵ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ

(2) หลักฐานแสดงว่าการป่วยเจ็บได้เกิดขึ้นภายในสามปี นับแต่วันออกจากราชการ

(3) หลักฐานแสดงวันเดือนปีที่เจ้าตัวได้ยื่นขอรับบำนาญพิเศษ

4.5.2 ทายาทของข้าราชการส่วนท้องถิ่นขอรับบำนาญพิเศษ

4.5.2.1 กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นตาย⁸⁶ ให้ผู้มีสิทธิรับบำนาญพิเศษยื่นคำขอพร้อมกับหลักฐานที่เกี่ยวข้อง และเจ้าหน้าที่รวบรวมหลักฐานเสนอจังหวัดภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่อง ดังนี้

1) หลักฐานเช่นเดียวกับที่ขอรับบำนาญพิเศษ เช่นเดียวกับกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นขอรับบำนาญพิเศษดังนี้

(1) คำสั่งของผู้บังคับบัญชาหรือหลักฐานเกี่ยวกับการไปปฏิบัติราชการ

(2) รายงานหรือรายละเอียดการปฏิบัติหน้าที่ราชการจนเป็นเหตุให้ถูกประทุษร้าย หรือได้รับอันตราย

(3) รายงานของผู้ร่วมงานหรือผู้รู้เห็นเหตุการณ์ใกล้ชิด (ถ้ามี)

(4) รายงานการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีที่ถูกประทุษร้าย หรือได้รับอันตรายนั้นเกิดจากการกระทำผิดอาญาของผู้หนึ่งผู้ใด หรือสำเนาคำพิพากษาคดีนั้น

(5) หลักฐานการสอบสวนพร้อมทั้งสรุปความเห็นของคณะกรรมการซึ่งผู้บังคับบัญชาได้แต่งตั้งขึ้นสอบสวนว่าการถูกประทุษร้ายหรือได้รับอันตรายนั้นเกิดจากความผิด หรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้นั้นเองหรือไม่ ในกรณีที่ไม่อาจแนบหลักฐานตาม (4) หรือหลักฐานตาม (4) ไม่ปรากฏชัดว่าการถูกประทุษร้ายหรือได้รับอันตรายนั้นเกิดจากความผิดหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้นั้นเองหรือไม่

2) หลักฐานเช่นเดียวกับที่ขอรับบำนาญชดเชยในข้อ 5.1.3

3) หลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม ได้แก่

(1) ใบแสดงความเห็นหรือรายงานของแพทย์ที่ทางราชการรับรอง ซึ่งแสดงว่าการป่วยเจ็บถึงตายเกิดขึ้นเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่

(2) รายงานการปฏิบัติหน้าที่ราชการในระยะก่อนตายเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามสัปดาห์ สำหรับผู้ที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นพิจารณาเห็นว่าถึงแก่ความตายเพราะปฏิบัติงานในลักษณะตราบาเร้งรัดหรือเคร่งเครียดเกินกว่าปกติธรรมดา

(3) หลักฐานการสอบสวนในกรณีสูญหายว่าสูญหายตั้งแต่เมื่อใด และมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้สูญนั้นได้รับอันตรายถึงตายหรือไม่

(4) คำสั่งเลื่อนเงินเดือนกรณีพิเศษ(ถ้ามี)

⁸⁶ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 20

4.5.2.2 กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการไปแล้วตาย⁸⁷ ซึ่งเป็นกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นป่วยเจ็บถึงตายอันเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ระหว่างผู้นั้นรับราชการ ถ้าการป่วยเจ็บถึงตายภายใน 3 ปี นับแต่วันออกจากราชการ ให้ผู้มีสิทธิรับบำนาญพิเศษยื่นคำขอ พร้อมกับหลักฐานที่เกี่ยวข้อง และเจ้าหน้าที่รวบรวมหลักฐานเสนอจังหวัดภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ ได้รับเรื่อง ดังนี้

1) หลักฐานเช่นเดียวกับที่ขอรับบำเหน็จตกทอดในข้อ 5.1.3

2) หลักฐานอื่นเพิ่มเติม ได้แก่

(1) หลักฐานการสอบสวนขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เคยสังกัดว่า การป่วยเจ็บถึงตายเกิดขึ้นเพราะเหตุปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่

(2) หลักฐานซึ่งแสดงว่าการป่วยเจ็บถึงตายได้เกิดขึ้นภายใน 3 ปี นับแต่วันออกจากราชการ

(3) หลักฐานซึ่งแสดงวันเดือนปีที่ทายาทได้ยื่นขอรับบำนาญพิเศษ

5.บำเหน็จตกทอด

เป็นกรณีที่จ่ายเงินให้แก่ทายาทของข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ถึงแก่ความตายและแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญที่ถึงแก่ความตาย ดังนี้

5.1 กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นถึงแก่ความตาย

5.1.1 หลักเกณฑ์ทั่วไป

กรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตายในระหว่างรับราชการ ถ้าความตายดังกล่าวมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากการประพฤดิชั่วร้ายแรงของตนเอง ให้จ่ายบำเหน็จตกทอดเป็นจำนวนเท่ากับเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ โดยให้จ่ายแก่ผู้มีสิทธิตามหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายบำเหน็จตกทอด ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้บังคับอยู่ในวันที่ถึงแก่ความตาย โดยอนุโลม และเพื่อประโยชน์ในการดำเนินการ ในกรณีที่กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการบัญญัติให้กระทรวงการคลังเป็นผู้กำหนดในเรื่องใด ก็ให้กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดในเรื่องนั้นแทน⁸⁸

5.1.2 ผู้มีสิทธิรับบำเหน็จตกทอด

1) การจ่ายบำเหน็จตกทอดให้แก่ผู้มีสิทธิ ตาม พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน⁸⁹ กำหนดให้จ่ายบำเหน็จตกทอดแก่ทายาท ดังนี้

1.1) ทายาทที่มีสิทธิรับบำเหน็จตกทอด ได้แก่

(1) บุตรให้ได้รับสองส่วน ถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตาย มีบุตรตั้งแต่ 3 คน ขึ้นไป ให้ได้รับ 3 ส่วน

(2) สามี หรือ ภริยา ให้ได้รับ 1 ส่วน

(3) บิดามารดา หรือบิดา หรือมารดา ที่มีชีวิตอยู่ให้ได้รับ 1 ส่วน

⁸⁷ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 21

⁸⁸ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 47 วรรคแรก

⁸⁹ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 แก้ไขเพิ่มเติมโดย พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการ(ฉบับที่ 16) พ.ศ.2539 มาตรา 48

กรณีที่ไม่มีทายาทตาม (1) หรือ (2) หรือ (3) หรือ ทายาทดังกล่าวนั้นได้ตายไปก่อน ก็ให้แบ่งบำเหน็จตกทอดระหว่างทายาทผู้มีสิทธิที่เหลืออยู่ตามส่วน

1.2) กรณีที่ไม่มีทายาทตาม 1.1) ให้จ่ายแก่บุคคลซึ่งผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ต่อส่วนราชการเจ้าสังกัดตามแบบและวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

1.3) กรณีที่ไม่มีทายาทและบุคคลที่ได้แสดงเจตนาไว้ หรือบุคคลนั้นได้ตายไปก่อน ให้สิทธิในบำเหน็จตกทอดเป็นอันยุติลง

1.4) กรณีจ่ายบำนาญพิเศษไปแล้วมีทายาทเพิ่ม หากปรากฏว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่า เป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายใน 1 ปีนับแต่วันที่บิดาตาย หรือนับแต่วันที่ได้อุหรือควรได้อุถึงความตายของบิดาเพิ่มขึ้น ให้แบ่งบำเหน็จตกทอดนั้นใหม่ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิโดยถือว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำพิพากษานั้นเป็นทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันตายของเจ้าบำนาญ กรณีเช่นนี้ให้กระทรวงมหาดไทยเรียกคืนบำเหน็จตกทอดจากทายาทซึ่งรับบำเหน็จตกทอดไปก่อนแล้วตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

1.5) กรณีที่ไม่สามารถเรียกคืนบำเหน็จตกทอดที่จ่ายให้ทายาทซึ่งรับเงินไปในส่วนของตนได้ กระทรวงมหาดไทยไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดแก่บุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำเหน็จตกทอด

กระทรวงมหาดไทยได้กำหนดกรณีที่ได้จ่ายบำเหน็จตกทอดให้แก่ผู้มีสิทธิตามคำสั่งจ่ายแล้ว หากปรากฏในภายหลังว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายตามเงื่อนไขที่กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเพิ่มขึ้น ให้จังหวัดส่งจ่ายเงินรายนั้นใหม่⁹⁰

5.1.3 การขอรับบำเหน็จตกทอด⁹¹

1) ในการขอรับบำเหน็จตกทอด ให้ทายาทผู้มีสิทธิ หรือผู้ที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้แสดงเจตนาไว้ แล้วแต่กรณี ยื่นเรื่องขอรับบำเหน็จตกทอดด้วยตนเองตามแบบ บ.ท. 1 แบบ บ.ท. 2 และแบบ บ.ท. 5 ต่อราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายสังกัดอยู่ครั้งสุดท้าย พร้อมด้วยสำเนามรณบัตรรวม 3 ชุด และให้คำรับรองว่าจะชดใช้เงินที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิติดลดจนค่าเสียหายต่าง ๆ คืนแก่ราชการส่วนท้องถิ่น ตามแบบ บ.ท. 6 หรือแบบหนังสือรับรองการชดใช้เงินคืนให้แก่ทางราชการ (สำหรับคู่เยาว์คนเสมือนไร้ความสามารถ คนไร้ความสามารถ ให้ผู้ปกครองในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้พิทักษ์ หรือผู้อนุบาลลงชื่อแทนหรือให้ความยินยอม แล้วแต่กรณี)

2) เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบได้รับเรื่องขอรับบำเหน็จตกทอดจากผู้ยื่นแล้ว ให้สอบสวนบันทึกปากคำของผู้ยื่นในหัวข้อรายละเอียด ดังนี้

(1) ผู้ตายได้ตายด้วยเหตุใด

(2) ชื่อตัว ชื่อสกุลของบิดาและมารดาของผู้ตายชื่ออะไรและยังมีชีวิตหรือถึงแก่กรรมไปแล้ว ตั้งแต่เมื่อใด

⁹⁰ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 40

⁹¹ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 19

(3) ผู้ตายมีสามีหรือภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ถ้ามี ชื่อตัวชื่อสกุลอะไร และให้มีหลักฐานใบสำคัญการสมรสประกอบด้วย หากไม่มีหลักฐานให้ชี้แจงเหตุผลโดยชัดแจ้ง

(4) ผู้ตายมีบุตรกี่คน ชื่ออะไร เกิดวันเดือนปีใด ถ้าเป็นบุตรเกิดก่อนสมรสขอให้สอบสวนโดยละเอียดต่อไปด้วยว่า ต่อมาบิดามารดาได้สมรสกัน หรือได้จดทะเบียนว่าเป็นบุตร หรือศาลพิพากษาว่าเป็นบุตรหรือไม่ ทั้งนี้ ให้ส่งหลักฐานต่าง ๆ เช่น สำเนาทะเบียนบ้าน สำเนาใบสำคัญการสมรส สำเนาทะเบียนการรับรองบุตร หรือคำพิพากษาของศาล และเอกสารที่เกี่ยวข้องอื่นใดประกอบการพิจารณาด้วย

3) ให้เจ้าหน้าที่รวบรวมหลักฐานที่เกี่ยวข้องที่ใช้ในการขอรับบำเหน็จบำนาญปกติ และให้เสนอจังหวัดภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่อง โดยให้แนบหลักฐานเพิ่มเติมดังนี้

(1) หลักฐานเกี่ยวกับการตาย

(ก) สำเนามรณบัตร กรณีตายโดยเหตุปกติ หรือสำเนามรณบัตรประกอบหลักฐานการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เช่น รายงานการชันสูตรพลิกศพ รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี รายงานการสอบสวน ฯลฯ กรณีตายโดยผิดธรรมชาติ

(ข) สำเนาคำสั่งศาลสำหรับผู้ที่ถูกศาลสั่งให้เป็นคนสาบสูญ

(ค) หลักฐานการสอบสวน พร้อมทั้งสรุปความเห็นของคณะกรรมการที่ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งเพื่อสอบสวนพฤติการณ์และกรณีแวดล้อมต่าง ๆ ไป สำหรับผู้ที่ไม่ทราบแน่ชัดว่าการตายมีสาเหตุเนื่องจากการประทุษร้ายอย่างร้ายแรงของตนเองหรือไม่

(ง) หลักฐานการวินิจฉัยขององค์กรกลางบริหารงานบุคคลราชการส่วนท้องถิ่น (ก.จ. หรือ ก.ท.จ. หรือ ก.อบต.จังหวัด หรือ ก.เมืองพัทยา) ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกจากราชการหรือไม่ สำหรับผู้ตายที่มีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและยังไม่ได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่กระทำผิดนั้น

(2) หลักฐานเกี่ยวกับทายาท

(ก) สำเนาทะเบียนบ้านของบิดามารดา กรณียังมีชีวิตอยู่หรือสำเนามรณบัตรหรือหนังสือรับรองการตายของผู้ที่ควรเชื่อถือได้ (เช่น พี่ น้อง ลูก ป้า น้า อา หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง) กรณีที่ตายไปก่อนแล้ว

(ข) หลักฐานการเป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ได้แก่

1. สำเนาทะเบียนสมรสหรือใบสำคัญการสมรสของบิดามารดาหรือสำเนาทะเบียนฐานะของภริยา (มารดาของผู้ตาย) หรือ

2. หนังสือรับรองของผู้ควรเชื่อถือได้ที่รับรองว่าบิดามารดาสมรสก่อนวันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2478 หรือ

3. สำเนาทะเบียนบ้าน หรือสูติบัตรของบุตรร่วมบิดามารดาเดียวกันกับผู้ตาย ซึ่งเกิดภายในปี พ.ศ. 2478 หรือก่อนนั้น

(3) หลักฐานเกี่ยวกับคู่สมรส

(ก) สำเนาทะเบียนสมรสหรือใบสำคัญการสมรส

(ข) สำเนาทะเบียนบ้าน

(ค) สำเนาบรรณบัตรหรือหนังสือรับรองการตายของผู้ที่ควรเชื่อถือได้ กรณีคู่สมรสตายไปก่อน

(ง) สำเนาทะเบียนการหย่า หรือใบสำคัญการหย่าหรือคำสั่งศาลกรณีที่มีการหย่า

(จ) สำเนาคำพิพากษา หรือคำสั่งที่แสดงว่าคู่สมรสคนใดเป็นคู่สมรสที่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีที่มีการสมรสซ้อน

(4) หลักฐานเกี่ยวกับบุตร

(ก) สำเนาทะเบียนสมรสหรือใบสำคัญการสมรสของผู้ตายกับมารดาของบุตร หรือสำเนาทะเบียนการรับรองบุตร หรือสำเนาคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตร

(ข) บันทึกรับรองการมีบุตรชอบด้วยกฎหมายในครรภ์มารดา (ถ้ามี)

(ค) สำเนาใบบรรณบัตรหรือหนังสือรับรองการตายของผู้ที่ควรเชื่อถือได้กรณีที่มีบุตรตาย

(ง) สำเนาทะเบียนการรับรองบุตรบุญธรรม กรณีที่มีบุตรบุญธรรม

(5) หลักฐานการเป็นผู้ปกครองโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือผู้พิทักษ์ หรือผู้อนุบาลแล้วแต่กรณี ซึ่งลงชื่อให้ความยินยอมในการขอรับ หรือขอรับบำเหน็จตกทอดแทนผู้มีสิทธิ ได้แก่ สำเนาทะเบียนการรับรองบุตร สำเนาทะเบียนการรับบุตรบุญธรรม หรือสำเนาคำสั่งศาลตั้งผู้ปกครองผู้พิทักษ์ หรือผู้อนุบาล แล้วแต่กรณี

5.2 กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญถึงแก่ความตาย

5.2.1 หลักเกณฑ์ทั่วไป⁹²

1) กรณีที่ผู้รับบำนาญปกติ ผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพถึงแก่ความตาย ให้จ่ายบำเหน็จตกทอดจำนวน 30 เท่าของบำนาญรายเดือนที่ได้รับสิทธิหรือมีสิทธิได้รับ

2) ในกรณีที่ผู้รับบำนาญได้รับบำเหน็จดำรงชีพแล้ว เมื่อผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุ ทุพพลภาพถึงแก่ความตาย การจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดดังกล่าวให้หักเงินออกจากบำเหน็จตกทอดที่จะได้รับเท่ากับบำเหน็จดำรงชีพก่อน

3) การคำนวณบำเหน็จตกทอดถ้าเงินบำเหน็จตกทอดไม่ถึง 3,000 บาท ก็ให้จ่ายบำเหน็จตกทอด 3,000 บาท

5.2.2 ผู้มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอด

ผู้มีสิทธิรับเงินบำเหน็จตกทอด กฎหมายกำหนดให้จ่ายบำเหน็จตกทอดตามส่วนและหลักเกณฑ์เช่นเดียวกับกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นถึงแก่ความตายตามมาตรา 47⁹³

⁹² พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 48 และมาตรา 49

⁹³ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 49

5.2.3 การขอรับบำเหน็จตกทอด⁹⁴

กระทรวงมหาดไทยกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติเกี่ยวกับรับบำเหน็จตกทอด ไว้ดังนี้

1) เมื่อผู้รับบำนาญถึงแก่ความตาย เป็นหน้าที่ของทายาทหรือผู้มีสิทธิรับบำเหน็จตกทอด แจ้งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นผู้เบิกจ่ายบำนาญทราบ และให้ผู้เบิกจ่ายบำนาญแจ้งกรมคสท.รับบำนาญ ของผู้นั้นให้สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ทราบโดยเร็ว

2) ให้ทายาทผู้มีสิทธิของผู้รับบำนาญซึ่งถึงแก่ความตายหรือผู้รับบำนาญซึ่งถึงแก่ความตาย ได้แสดงเจตนาไว้ให้มีสิทธิรับบำเหน็จตกทอด ยื่นคำขอรับบำเหน็จตกทอด พร้อมทั้งให้คำรับรองว่าจะ ชดใช้เงินที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิตลอดจนค่าเสียหายต่าง ๆ คืนแก่ราชการส่วนท้องถิ่นตามแบบ บ.ท. 6 และสำหรับผู้เยาว์ คนเสมือนไร้ความสามารถ หรือคนไร้ความสามารถ ให้ผู้ปกครองในฐานะผู้แทน โดยชอบธรรมหรือผู้พิทักษ์หรือผู้อนุบาลลงชื่อแทนหรือให้ความยินยอม แล้วแต่กรณี โดยยื่นต่อราชการ ส่วนท้องถิ่นที่ผู้ตายรับบำนาญครั้งสุดท้าย

3) ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรวบรวมหลักฐานเช่นเดียวกับกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นตาย ตามข้อ 5.1.3 แบบแบบคำขอ และให้เสนอจังหวัดภายใน 15 วัน นับแต่วันที่ได้รับเรื่อง

6. บำเหน็จดำรงชีพ

6.1 หลักเกณฑ์ทั่วไป⁹⁵

1) บำเหน็จดำรงชีพเป็นเงินที่จ่ายให้แก่ผู้รับบำนาญเพื่อช่วยเหลือในการดำรงชีพ โดยจ่าย ให้แก่ผู้รับบำนาญครั้งเดียว

2) ผู้มีสิทธิรับบำเหน็จดำรงชีพ ได้แก่ผู้รับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ มีสิทธิขอรับบำเหน็จดำรงชีพตามอัตราและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ต้องไม่เกิน 15 เท่าของ บำนาญรายเดือนที่ผู้นั้นได้รับ ซึ่งกฎกระทรวงกำหนดให้จ่ายไม่เกิน 200,000 บาท⁹⁶

3) กรณีผู้รับบำนาญรายใดได้ทั้งบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ให้นำ บำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพรวมเป็นบำนาญรายเดือนเพื่อคำนวณจ่ายเป็น บำเหน็จดำรงชีพ

4) เมื่อผู้รับบำนาญรับบำเหน็จดำรงชีพแล้ว ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะ เหตุทุพพลภาพไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จดำรงชีพอีก ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่และได้ออก จากราชการในครั้งหลังโดยเลือกรับบำนาญ

5) กรณีที่กลับเข้ารับราชการใหม่โดยมีสิทธินับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ตอนก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังตามมาตรา 30 และเมื่อออกจากราชการ ในครั้งหลังโดยเลือกรับบำเหน็จ ให้หักเงินออกจากบำเหน็จที่จะได้รับเท่ากับเงินบำเหน็จดำรงชีพก่อน

⁹⁴ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 22 ข้อ 23

⁹⁵ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 46/1

⁹⁶ กฎกระทรวง ลงวันที่ 8 มีนาคม 2548 ข้อ 1

6) กรณีที่ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพได้แสดงเจตนาขอรับบำเหน็จดำรงชีพแล้ว แต่ได้ถึงแก่ความตายก่อนได้รับบำเหน็จดำรงชีพ ให้การจ่ายเงินดังกล่าวระงับไป

7) กรณีที่ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพถึงแก่ความตาย การจ่ายบำเหน็จตกทอด ให้หักเงินออกจากบำเหน็จตกทอดที่จะได้รับเท่ากับเงินบำเหน็จดำรงชีพเสียก่อน

6.2 ระยะเวลาในการขอรับบำเหน็จดำรงชีพ⁹⁷

1) ให้ผู้รับบำนาญซึ่งขอรับบำเหน็จดำรงชีพให้ขอรับได้ตั้งแต่วันที่ 5 กุมภาพันธ์ 2548 (ซึ่งเป็นวันที่กฎกระทรวงใช้บังคับ) ถึงวันที่ 30 เมษายน 2548

2) ในกรณีที่ผู้รับบำนาญคนใดมิได้ขอรับภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ขอรับบำเหน็จดำรงชีพได้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม ถึงวันที่ 31 ธันวาคม ของทุกปี

3) ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการและเลือกรับบำนาญ จะขอรับบำเหน็จดำรงชีพพร้อมกับรับบำนาญในวันที่ยื่นเรื่องขอรับบำนาญดังกล่าวก็ได้ แต่ถ้าไม่ขอรับบำเหน็จดำรงชีพพร้อมกับการยื่นเรื่องขอรับบำนาญในวันดังกล่าว หากภายหลังจะขอรับบำเหน็จดำรงชีพให้ขอรับได้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม ถึงวันที่ 31 ธันวาคม ของทุกปี

4) กรณีที่ผู้รับบำนาญ หรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการ หรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยหรืออาญาก่อนออกจากราชการ จะขอรับบำเหน็จดำรงชีพได้เมื่อกรณีหรือคดีถึงที่สุดและมีสิทธิรับบำนาญได้ในระหว่างวันที่ 1 ตุลาคม ถึงวันที่ 31 ธันวาคม ของทุกปี

7. การเสียชีวิตการรับบำนาญ

7.1 ผู้รับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอด⁹⁸

ผู้รับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอด หมคสิทธิรับบำนาญนับแต่วันที่มามีคำพิพากษาถึงที่สุด ในกรณีดังนี้

(1) กรณีที่ผู้รับบำนาญปกติกระทำความผิดถึงต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือ

(2) เป็นบุคคลล้มละลายตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย

7.2 ทายาทเสียชีวิตรับบำนาญ

7.2.1 เนื่องจากการกระทำของข้าราชการส่วนท้องถิ่น⁹⁹ ซึ่งได้แก่กรณีเนื่องมาจากข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่กระทำผิดวินัยนั้น ให้เป็นหน้าที่ของ ก.บ.ท. ที่จะพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอด

⁹⁷ กฎกระทรวง ลงวันที่ 8 มีนาคม 2548 ข้อ 2

⁹⁸ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 51

⁹⁹ พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 52

7.2.2 เนื่องจากการกระทำของผู้รับบำนาญ¹⁰⁰ ได้แก่กรณีเนื่องมาจากผู้รับบำนาญปกติหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือได้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ผู้นั้นได้กระทำความผิดอาญาซึ่งไม่ใช่ความผิดฐานลหุโทษหรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือถูกฟ้องว่าเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ถ้าถึงแก่ความตายก่อนมีคดีหรือก่อนคดีถึงที่สุด ให้ ก.บ.ท.พิจารณาวินิจฉัยว่า ผู้นั้นได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นได้กระทำความผิดซึ่งกฎหมายกำหนดโทษจำคุกอย่างสูงไว้เกินกว่า 1 ปี แล้วทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญ

7.2.3 เนื่องจากการกระทำของทายาท¹⁰¹ ทายาทที่มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ หรือทายาทที่มีสิทธิได้รับบำนาญหนึ่งจตกทอดไม่มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษหรือบำนาญหนึ่งจตกทอด ถ้าทายาทได้กระทำการ ดังนี้

1) เป็นผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้เจตนากระทำการหรือพยายามกระทำการให้เจ้าบำนาญ หรือผู้ที่จะก่อให้เกิดสิทธิรับบำนาญแก่ตนถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

2) ทายาทที่มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษด้วยกัน ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้เจตนากระทำการหรือพยายามกระทำให้ทายาทด้วยกันถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือ

3) ทายาทฟ้องเจ้าบำนาญหรือผู้ที่จะก่อให้เกิดสิทธิรับบำนาญแก่ตน หว่านทำความผิดโทษประหารชีวิต และตนเองกลับต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ามีความผิดฐานฟ้องเท็จหรือทำพยานเท็จ

8. เงินเพิ่มจากเงินบำนาญ

8.1 ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ

เงินเพิ่มจากเงินบำนาญ เป็นสิทธิประโยชน์ที่กำหนดให้เฉพาะกับข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ออกจากราชการและเลือกรับบำนาญเท่านั้น โดยกระทรวงมหาดไทยได้กำหนดระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2509 กำหนดให้มีการจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ ดังนี้¹⁰²

(1) ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกหรือพ้นจากราชการก่อนวันที่ 1 มกราคม 2529 และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษ หรือบำนาญตกทอดไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเบิกจ่ายบำนาญปกติให้ตามอัตราที่เคยเบิกจ่ายอยู่เดิม

(2) ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกหรือพ้นจากราชการนับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2509 เป็นต้นไป และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษ มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในในอัตราร้อยละสิบห้าของเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษ

ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษ จากเงินสมทบกองทุนบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นและให้รวมจ่ายพร้อมกับเงินบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับ แต่เมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษเข้าด้วยกันแล้วจะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากราชการส่วนท้องถิ่น

¹⁰⁰ พ.ร.บ.บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 53

¹⁰¹ พ.ร.บ.บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 54

¹⁰² ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 39

(3) กรณีที่ข้าราชการซึ่งได้ออนหรือถูกสั่งไปรับราชการทางองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะมีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกัน ในการคำนวณเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษเพื่อจ่ายแก่ข้าราชการซึ่งได้ออนหรือถูกสั่งไปรับราชการทางองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษ ให้คิดตามสัดส่วนของระยะเวลาที่ไปรับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยให้คำนวณโดยตั้งเงินเพิ่มในอัตราร้อยละสิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับ แล้วแต่กรณี คุณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการที่ข้าราชการผู้นั้นมารับราชการทางองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นหารด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการที่ข้าราชการผู้นั้นรับราชการอยู่ทางสังกัดเดิม และทางองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นรวมกัน

เมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับเป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหากเข้าด้วยกันแล้ว จะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากองค์การปกครองส่วนท้องถิ่น

8.2 ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ

ต่อมาได้มีการยกเลิกระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2509 โดยได้กำหนดระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2536 แต่หลักการของการจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญที่กำหนดไว้ในข้อ 39 (1) (2) (3) ยังคงมีข้อความกำหนดความไว้เช่นเดิม แต่ได้เพิ่มข้อความเป็น (4)¹⁰³ โดยยกเลิกการจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญสำหรับข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2535 เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละสิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ และต่อมาได้มีการยกเลิกระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2536 แต่ความในข้อ 39 (1) (2) (3) และ (4) ดังกล่าวก็ได้ให้นำมากำหนดระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ทุกประการ¹⁰⁴

ประเด็นที่ควรพิจารณา เนื่องจากความในข้อ 39 (4) ใช้คำว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่ง**เข้ารับราชการ**ในราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2535 เป็นต้นไป ซึ่งคำว่า**เข้ารับราชการ**ดังกล่าวจะมีความว่า **บรรจุแต่งตั้งเพื่อเข้ารับราชการ**ในราชการส่วนท้องถิ่น หรือ **เข้ารับโอนมาและแต่งตั้งเข้ารับราชการ**ในราชการส่วนท้องถิ่น ดังนั้น กรณีที่ข้าราชการประเภทอื่น ๆ ที่โอนมาเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น หลังวันที่ 1 ตุลาคม 2535 จึง ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่ม แต่สำหรับข้าราชการส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภท ไม่ว่าจะเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานเมืองพัทยา พนักงานส่วนตำบล ถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทดังกล่าวโอนไปรับราชการในองค์การปกครองส่วนท้องถิ่นต่างประเภทหลังวันที่ 1 ตุลาคม 2535 สถานะความเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นก็ยังคงถือเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตามความหมายที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม มาตรา 4 วรรคแรก ซึ่งมีมาก่อนวันที่ 1 ตุลาคม 2535 ดังนั้น

¹⁰³ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 39

¹⁰⁴ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 39

จึงมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ เช่น พนักงานเทศบาล ซึ่งเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ถ้าโอนมา
รับราชการเป็นข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด ถ้าเข้ารับราชการเป็นพนักงานเทศบาลก่อนวันที่
1 ตุลาคม 2535 จะมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ เป็นต้น

9. เงินช่วยเหลือพิเศษ

9.1 ลักษณะของเงินช่วยเหลือพิเศษ

กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ได้รับหรือมีสิทธิรับบำนาญถึงแก่ความตาย ให้จ่ายบำนาญรวมทั้ง
เงินเพิ่มจากบำนาญ (ถ้ามี) ให้จนถึงวันที่ถึงแก่ความตาย และให้จ่ายเงินช่วยเหลือพิเศษจำนวนเท่ากับบำนาญ
เงินเพิ่มจากบำนาญ (ถ้ามี) รวมกับเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ (ถ้ามี) สามเดือน¹⁰⁵ ดังนี้

9.2 ผู้มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือพิเศษ¹⁰⁶

1) กรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ก่อนตาย เงินช่วยเหลือพิเศษให้จ่ายแก่บุคคล
ซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายแสดงเจตนาโดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตาม
แบบ บ.ท. 10

2) กรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นมิได้แสดงเจตนาไว้ หรือกรณีที่ได้มีการแสดงเจตนาไว้
แต่บุคคลดังกล่าวได้ตายก่อนข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตาย หรือก่อนมีการจ่ายเงิน ให้จ่ายเงินช่วยเหลือ
แก่บุคคลตามลำดับ ดังนี้

- (1) คู่สมรส
- (2) บุตร
- (3) บิดามารดา

ทั้งนี้ หากบุคคลในลำดับก่อนยังมีชีวิตอยู่ บุคคลในลำดับถัดไปไม่มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือ
เช่น ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายมีคู่สมรส เงินช่วยเหลือพิเศษต้องจ่ายให้แก่คู่สมรสนั้น แต่ถ้าคู่สมรส
เสียชีวิต ก็ให้จ่ายเงินช่วยเหลือแก่บุตร แต่ถ้าไม่มีบุตร ก็ให้จ่ายเงินช่วยเหลือแก่บิดามารดา เป็นต้น

3) กรณีที่ผู้มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือตามข้อ 2) ในลำดับเดียวกันมีหลายคนให้จ่ายให้แก่ผู้ซึ่งบุคคล
ในลำดับนั้นมอบหมายเป็นหนังสือ หรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่จัดการศพ อาทิเช่น จะต้องจ่ายเงินช่วยเหลือ
ให้กับบุตร ซึ่งมีหลายคน การจ่ายเงินช่วยเหลือก็ต้องจ่ายให้แก่บุตรที่ได้รับมอบหมายเป็นหนังสือจาก
บุตรคนอื่น ๆ ให้รับเงิน หรือหากกรณีปรากฏข้อเท็จจริงว่าบุตรคนใดคนหนึ่งได้ผู้ที่จัดการศพก็มอบเงิน
ดังกล่าวให้บุตรคนนั้น เป็นต้น

4) กรณีที่ผู้มีสิทธิรับบำนาญที่ถึงแก่ความตายเป็นผู้รับบำนาญตกทอดหรือบำนาญพิเศษในฐานะ
ทายาทไม่ให้จ่ายเงินช่วยเหลือ

9.3 การขอรับเงินช่วยเหลือพิเศษ¹⁰⁷

1) การขอรับเงินช่วยเหลือพิเศษ ให้กระทำภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ได้รับบำนาญ
หรือมีสิทธิได้รับบำนาญถึงแก่ความตาย

¹⁰⁵ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 30 วรรคแรก

¹⁰⁶ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 30 วรรคสอง วรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้า

¹⁰⁷ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 31 วรรคหนึ่งและวรรคสอง

2) กรณีที่ผู้มีสิทธิรับบำนาญถึงแก่ความตายก่อนที่ผู้ว่าราชการจังหวัดจะส่งจ่ายบำนาญให้ นับระยะเวลาเพื่อขอรับเงินช่วยเหลือตามความในข้อ 1) ตั้งแต่วันที่ผู้ว่าราชการจังหวัดส่งจ่ายบำนาญ

9.4 กรณีที่ไม่มีผู้ที่เข้าจัดการศพ¹⁰⁸

ในกรณีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีความจำเป็นต้องเข้าจัดการศพข้าราชการส่วนท้องถิ่น ผู้ตายเพราะไม่มีผู้ใดเข้าจัดการในเวลาอันสมควร ให้ทางองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหักค่าใช้จ่ายจากเงินช่วยเหลือได้เท่าที่จ่ายจริง แล้วมอบส่วนที่เหลือถ้ามีให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับ

10. เงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ(ช.ค.บ.)

10.1 หลักเกณฑ์ทั่วไป

เงินบำนาญที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญได้รับเป็นเงินที่ได้มีการกำหนดวิธีการคิดคำนวณไว้ชัดเจนตามกฎหมาย ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงได้ เมื่อตอนออกจากราชการได้รับบำนาญเท่าใด ก็จะได้รับเท่านั้นตลอดไป ยกเว้นจะมีกฎหมายบัญญัติให้มีการปรับปรุงอัตราบำนาญ ดังกรณีที่ได้มีพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น(ฉบับที่ 3) พ.ศ.2518¹⁰⁹ บัญญัติปรับปรุงอัตราบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อให้เหมาะสมแก่ค่าครองชีพในปัจจุบันและเพื่อให้ผู้รับบำนาญเสียภาษีได้เอง อาทิเช่น ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติรวมทั้งเงินเพิ่ม จำนวน 1,500 บาท ให้ปรับได้รับบำนาญปกติอย่างเดียว จำนวน 1,748 บาท ซึ่งเป็นอัตราตามบัญชีหมายเลข 1 แนบท้ายกฎหมายดังกล่าว เป็นต้น

10.2 จำนวนเงิน ช.ค.บ. ที่มีสิทธิได้รับ

1) หลังจากปี พ.ศ.2518 ไม่ได้มีการตรากฎหมายเพื่อปรับปรุงอัตราบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น แต่เนื่องจากค่าครองชีพที่เพิ่มขึ้น เงินบำนาญที่ได้รับอยู่ไม่เพียงพอต่อการดำรงชีวิต จึงได้มีการกำหนดเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ (ช.ค.บ.) ขึ้น เพื่อให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญมีเงินได้รายเดือนเพิ่มขึ้น ซึ่งกระทรวงมหาดไทยก็ได้กำหนดระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้สอดคล้องกับเงินช่วยค่าครองชีพของข้าราชการพลเรือนตลอดมา

2) กระทรวงมหาดไทย ได้กำหนดระเบียบให้ผู้ได้รับบำนาญปกติหรือผู้มีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ทายาทผู้รับบำนาญพิเศษ หรือบำนาญตกทอด หรือผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะ ได้รับเงิน ช.ค.บ. ดังนี้

2.1) ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2522 ใช้บังคับเมื่อ 1 ตุลาคม 2521

(1) ผู้ได้รับบำนาญปกติหรือผู้มีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ¹¹⁰

(1.1) ได้ต่ำกว่าเดือนละ 4,000 บาท ให้ได้รับ ช.ค.บ. เดือนละ 200 บาท

(1.2) ได้ตั้งแต่เดือนละ 4,000 บาท ขึ้นไป แต่ไม่เกิน 4,200 บาท ให้ได้รับ ช.ค.บ. เดือนละ 200 บาท แต่เมื่อรวม ช.ค.บ. กับบำนาญแล้วให้ได้รับ ไม่เกิน 4,200 บาท

¹⁰⁸ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 31 บรรทัดท้าย

¹⁰⁹ พระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น(ฉบับที่ 3) พ.ศ.2518 มาตรา 5 มาตรา 6 มาตรา 7 มาตรา 8 และมาตรา 9

¹¹⁰ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2522 ข้อ 3

(2) ทายาทผู้รับบำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด¹¹¹

(2.1) ได้ต่ำกว่าเดือนละ 4,000 บาท ให้ได้รับ ช.ค.บ. เดือนละ 100 บาท

(2.2) ได้ตั้งแต่เดือนละ 4,000 บาท ขึ้นไป แต่ไม่เกิน 4,100 บาท ให้ได้รับ ช.ค.บ. เดือนละ 100 บาท แต่เมื่อรวม ช.ค.บ. กับบำนาญแล้วให้ได้รับไม่เกิน 4,100 บาท

2.2) ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2523 ใช้บังคับเมื่อ 1 มกราคม 2523

(1) ยกเลิกเกี่ยวกับการรับเงิน ช.ค.บ.ของทายาทผู้รับบำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ตามความในข้อ 4 แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2522 โดยกำหนดให้ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดในฐานะ ทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ได้รับ ช.ค.บ.ดังนี้¹¹²

(1.1) ได้ต่ำกว่าเดือนละ 4,000 บาท ให้ได้รับ ช.ค.บ. เดือนละ 100 บาท

(1.2) ได้ตั้งแต่เดือนละ 4,000 บาท ขึ้นไป แต่ไม่เกิน 4,100 บาท ให้ได้รับ ช.ค.บ. เดือนละ 100 บาท แต่เมื่อรวม ช.ค.บ.กับบำนาญแล้วให้ได้รับไม่เกิน 4,100 บาท

(2) ผู้ได้รับหรือผู้มีสิทธิได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ณ วันที่ 1 มกราคม 2523 ถ้าได้รับเงินดังกล่าวต่ำกว่าอัตราเงินเดือนขั้นสูงของบัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข 2 ของข้าราชการพลเรือน ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มอีกในอัตราร้อยละ 20 ของจำนวนบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ แต่เมื่อรวม ช.ค.บ. กับเงินบำนาญและเงินเพิ่ม แล้วให้ได้รับไม่เกินอัตราเงินเดือนขั้นสูงของบัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข 2 ของข้าราชการพลเรือน¹¹³2.3) ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2525 ใช้บังคับเมื่อ 1 มกราคม 2525 ยกเลิกเกี่ยวกับการรับเงิน ช.ค.บ. ของทายาทผู้รับบำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ตามความในข้อ 4 ทวิ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2522 โดยกำหนดให้ผู้ได้รับหรือผู้มีสิทธิได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษ หรือบำนาญตกทอด ในฐานะ ทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ได้รับเงิน ช.ค.บ. ดังนี้¹¹⁴

(1) ได้รับเงินดังกล่าวในวันที่ 1 มกราคม 2523 และยังคงสิทธิได้รับอยู่ในวันที่ 1 มกราคม 2525 เดือนละต่ำกว่าอัตราเงินเดือนขั้นสูงของบัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข 3 ของข้าราชการพลเรือน ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มในอัตราร้อยละสามสิบเก้าของจำนวนบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ แต่เมื่อรวม ช.ค.บ. ดังกล่าวกับบำนาญและเงินเพิ่มจากบำนาญในอัตราร้อยละ ยี่สิบห้าให้ได้รับไม่เกินอัตราเงินเดือนขั้นสูงของบัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข 3 ของข้าราชการพลเรือน

¹¹¹ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2522 ข้อ 4¹¹² ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2523 ข้อ 3¹¹³ ระเบียบมท. ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 2) พ.ศ.2523 ข้อ 4 กำหนดข้อความใหม่ เป็นข้อ 4 ทวิ¹¹⁴ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 3) พ.ศ.2525 ข้อ 3 กำหนดข้อความใหม่ เป็นข้อ 4 ทวิ

(2) มีสิทธิได้รับตั้งแต่วันที่ 2 มกราคม 2523 และยังคงได้รับหรือมีสิทธิได้รับอยู่ในวันที่ 1 มกราคม 2525 ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มในอัตราร้อยละสิบหกของจำนวนบ้านอายุที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ แต่เมื่อรวม ช.ค.บ. ดังกล่าว กับบ้านอายุและเงินเพิ่มจากบ้านอายุในอัตราร้อยละสิบห้าให้ได้รับไม่เกิน อัตราเงินเดือนขั้นสูงของบัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข 3 ของข้าราชการพลเรือน 2

2.4) ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2532 ใช้บังคับเมื่อ 1 มกราคม 2532 กำหนดให้ผู้ได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ในวันที่ 1 มกราคม 2532 ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่ม ในอัตรา ดังนี้¹¹⁵

(1) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญและ ช.ค.บ. ในวันที่ 1 มกราคม 2523 และวันที่ 1 มกราคม 2525 แล้วแต่กรณีอยู่แล้ว ให้ได้รับ ช.ค.บ.เพิ่มอีกในอัตราเดือนละร้อยละหกของจำนวนบ้านอายุ และ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

(2) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับเฉพาะบำนาญ ให้ได้รับ ช.ค.บ.เพิ่มอีกในอัตราเดือนละร้อยละหกของจำนวนบ้านอายุที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

2.5) ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2533 ใช้บังคับเมื่อ 1 เมษายน 2533 กำหนดให้ผู้ได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ในวันที่ 1 เมษายน 2533 ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่ม ในอัตรา ดังนี้¹¹⁶

(1) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญและ ช.ค.บ. ในวันที่ 1 มกราคม 2523 วันที่ 1 มกราคม 2525 และวันที่ 1 มกราคม 2532 แล้วแต่กรณีอยู่แล้ว ให้ได้รับ ช.ค.บ.เพิ่มอีกในอัตราเดือนละร้อยละสิบของจำนวนบ้านอายุและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

(2) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับเฉพาะบำนาญ ให้ได้รับ ช.ค.บ.เพิ่มอีกในอัตราเดือนละร้อยละสิบของจำนวนบ้านอายุที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

2.6) ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 6) พ.ศ.2534 ใช้บังคับเมื่อ 1 พฤศจิกายน 2534 กำหนดให้ผู้รับบำนาญปกติที่มีเวลาราชการรวมกันทั้งสิ้นไม่น้อยกว่าสี่สิบห้าปีบริบูรณ์ และได้รับ ช.ค.บ.เมื่อวันที่ 1 มกราคม 2523 วันที่ 1 มกราคม 2525 และวันที่ 1 มกราคม 2532 แล้วแต่กรณีอยู่แล้ว ให้ได้รับ ช.ค.บ. ตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2533 ในอัตรา ดังนี้¹¹⁷

¹¹⁵ ระเบียบมท. ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2532 ข้อ 3 กำหนดข้อความใหม่ เป็นข้อ 4 ดังนี้

¹¹⁶ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2533 ข้อ 3 กำหนดข้อความใหม่ เป็นข้อ 4 จดว่า

¹¹⁷ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 6) พ.ศ.2534 ข้อ 3 กำหนดข้อความใหม่ เป็นข้อ 4 ระบุจ

(1) ถ้าผู้ที่ได้รับบำนาญปกติมีอายุตั้งแต่เจ็ดสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป แต่ไม่ถึงแปดสิบปีบริบูรณ์ และได้รับบำนาญปกติร่วมกับ ช.ค.บ. เดือนละไม่ถึงสามพันบาท ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มอีกในอัตราเดือนละเท่ากับส่วนต่างของเงินจำนวนสามพันบาทหักด้วยบำนาญปกติและ ช.ค.บ. ที่ได้รับอยู่

(2) ถ้าผู้ที่ได้รับบำนาญปกติมีอายุตั้งแต่แปดสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป แต่ไม่ถึงเก้าสิบปีบริบูรณ์ และได้รับบำนาญปกติร่วมกับ ช.ค.บ. เดือนละไม่ถึงห้าพันบาท ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มอีกในอัตราเดือนละเท่ากับส่วนต่างของเงินจำนวนห้าพันบาทหักด้วยบำนาญปกติและ ช.ค.บ. ที่ได้รับอยู่

(3) ถ้าผู้ที่ได้รับบำนาญปกติมีอายุตั้งแต่เก้าสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป และได้รับบำนาญปกติร่วมกับ ช.ค.บ. เดือนละไม่ถึงหกพันบาท ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มอีกในอัตราเดือนละเท่ากับส่วนต่างของเงินจำนวนหกพันบาทหักด้วยบำนาญปกติและ ช.ค.บ. ที่ได้รับอยู่

2.7) ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 7) พ.ศ.2535 ใช้บังคับเมื่อ 1 เมษายน 2535 กำหนดให้ผู้ได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ในวันที่ 1 เมษายน 2535 ให้ได้รับ ในอัตราดังนี้¹¹⁸

(1) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญก่อนวันที่ 2 กันยายน 2521 ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราเดือนละร้อยละ สิบ ของจำนวนเงินบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

(2) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญตั้งแต่วันที่ 2 กันยายน 2521 ถึงวันที่ 1 มกราคม 2532 ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราเดือนละร้อยละ ยี่สิบ ของจำนวนเงินบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

(3) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญตั้งแต่วันที่ 2 มกราคม 2532 ถึงวันที่ 1 เมษายน 2535 ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราเดือนละร้อยละ สิบสอง ของจำนวนเงินบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

2.8) ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 8) พ.ศ.2538 ใช้บังคับเมื่อ 1 ตุลาคม 2537 กำหนดให้ผู้ได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ในวันที่ 1 ตุลาคม 2537 ให้ได้รับในอัตราดังนี้¹¹⁹

(1) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญและ ช.ค.บ.อยู่แล้ว ให้ได้รับ ช.ค.บ.เพิ่มอีกในอัตราเดือนละร้อยละสิบเอ็ดของจำนวนบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

(2) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญเฉพาะบำนาญ ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มอีกในอัตราเดือนละร้อยละสิบเอ็ดของจำนวนบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

¹¹⁸ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 7) พ.ศ.2535 ข้อ 3 กำหนดข้อความใหม่ เป็นข้อ 4 ฉ

¹¹⁹ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 8) พ.ศ.2538 ข้อ 3 กำหนดข้อความใหม่ เป็นข้อ 4 สดค

2.9) ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 9) พ.ศ.2547 ใช้บังคับเมื่อ 1 เมษายน 2547 กำหนดให้ผู้ได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ในวันที่ 1 เม.ย. 2547 ให้ได้รับ ในอัตราดังนี้¹²⁰

(1) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญและ ช.ค.บ.อยู่แล้ว ให้ได้รับ ช.ค.บ.เพิ่มอีกในอัตราเดือนละร้อยละสามของจำนวนบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

(2) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญเฉพาะบำนาญ ให้ได้รับ ช.ค.บ.เพิ่มอีกในอัตราเดือนละร้อยละสามของจำนวนบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

2.10) ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 10) พ.ศ.2548 ใช้บังคับเมื่อ 1 ตุลาคม 2548 กำหนดให้ผู้ได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น เมื่อรวมกับ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ อยู่แล้ว ต่ำกว่าเดือนละห้าพันหนึ่งร้อยบาท ให้ได้รับ ช.ค.บ.เพิ่มอีกในอัตราเดือนละเท่ากับส่วนต่างของจำนวนเงินห้าพันหนึ่งร้อยบาท หักด้วยจำนวนบำนาญและ ช.ค.บ.ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ¹²¹

2.11) ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 11) พ.ศ.2549 ใช้บังคับเมื่อ 1 ตุลาคม 2549 กำหนดให้ผู้ได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น อยู่แล้วในวันที่ 1 ตุลาคม 2549 ให้ได้รับ ช.ค.บ. อัตราดังนี้¹²²

(1) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญและ ช.ค.บ.อยู่แล้ว ให้ได้รับ ช.ค.บ.เพิ่มขึ้น ในอัตราเดือนละร้อยละห้าของจำนวนบำนาญและ ช.ค.บ.ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

(2) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับเฉพาะบำนาญ ให้ได้รับ ช.ค.บ.เพิ่มขึ้นในอัตราเดือนละร้อยละห้าของจำนวนบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

รายละเอียดการคำนวณเงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยแต่ละฉบับตามตารางในภาคผนวก 3. การคำนวณ ช.ค.บ. ถ้ามีเศษของบาทให้ปัดทิ้ง

10.3 การเบิกจ่ายเงิน ช.ค.บ.

1) การจ่าย ช.ค.บ. ให้นำกฎหมายว่าด้วยการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จบำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน มาใช้บังคับโดยอนุโลม เว้นแต่ในกรณีผู้รับบำนาญถึงแก่ความตาย ให้จ่าย ช.ค.บ. เพียงวันที่ถึงแก่ความตาย กรณีที่ผู้รับบำนาญเปลี่ยนแปลงสถานที่รับบำนาญ ให้เป็นหน้าที่ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ผู้รับบำนาญออกจากราชการเป็นผู้เบิกจ่ายเงิน ช.ค.บ.

¹²⁰ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 9) พ.ศ.2547 ข้อ 3 กำหนดข้อความใหม่ เป็นข้อ 4 วรรค

¹²¹ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 10) พ.ศ.2548 ข้อ 3 กำหนดข้อความใหม่ เป็นข้อ 4 นว

¹²² ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 11) พ.ศ.2549 ข้อ 3 กำหนดข้อความใหม่ เป็นข้อ 4 ทศ

2) ให้เบิกจ่าย ช.ค.บ.จากงบประมาณรายจ่าย งบกลางประเภทรายจ่ายตามข้อผูกพัน¹²³

3) การเบิกจ่าย ช.ค.บ. ไม่ต้องแสดงรายการหักภาษีเงินได้ แต่ให้นำไปคำนวณหักจากเงินบำนาญ ในฎีกาเบิกเงินบำนาญ¹²⁴

10.4 กรณีที่ไม่มีสิทธิได้รับ ช.ค.บ.¹²⁵

กำหนดให้ผู้ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญ ไม่มีสิทธิได้รับ ช.ค.บ. เนื่องจากเข้ารับราชการหรือ กลับเข้ารับราชการ หรือเข้าทำงานหรือกลับเข้าทำงานสังกัดราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค หรือ ราชการส่วนท้องถิ่น

(แต่ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับเงื่อนไขการกลับเข้ารับราชการครั้งใหม่ และมีสิทธิได้รับบำนาญในครั้งหลัง เมื่อออกจากราชการแล้ว และเป็นผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษ หรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาท หรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่นอยู่แล้ว ในวันที่ระเบียบ ช.ค.บ. ฉบับนั้นๆ มีผลใช้บังคับ – ดูในเรื่องการนับเวลากรณี การกลับเข้ารับราชการใหม่ หน้า 15-16)

11.การส่งจ่ายบำเหน็จบำนาญ

1) ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดประสงค์จะออกจากราชการ ให้ยื่นหนังสือขอลาออกจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ตนสังกัด ตามแบบ บ.ท. 14 และกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นพ้นจากราชการเพราะ เกษียณอายุ ให้ยื่นคำขอรับบำเหน็จบำนาญต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ตนสังกัดล่วงหน้าได้เป็นเวลา 5 เดือน ก่อนวันครบเกษียณอายุตามหลักเกณฑ์ที่กระทรวง มหาดไทยกำหนด¹²⁶

2) เมื่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญจากผู้ขอและผู้ยื่นรับบำเหน็จบำนาญแล้ว ให้บันทึก วัน เดือน ปี ที่ได้รับเรื่องแล้วตรวจสอบและสอบสวนหลักฐานต่าง ๆ เพื่อนำเสนอ ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาภายในกำหนดเวลาไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันรับเรื่อง¹²⁷

3) ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นใช้สมุดประวัติที่มีการรับรองโดยถูกต้องเป็นหลักฐานในการตรวจสอบ เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้ เว้นแต่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น นั้น ๆ จะไม่มีสมุดประวัติหรือมีแต่สมุดประวัติไม่ถูกต้องสมบูรณ์ หรือในกรณีที่หลักฐานต่าง ๆ เกี่ยวกับ เวลาราชการขัดแย้งหรือไม่ตรงกันก็ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่รับเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญ สอบไปยังหน่วยราชการหรือองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นเคยรับราชการอยู่ เพื่อรับรองเวลาราชการของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นเป็นหลักฐานก่อน เมื่อได้รับหลักฐานดังกล่าวแล้ว ให้รีบดำเนินการรวบรวมเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญหรือบำเหน็จตกทอดพร้อมด้วยหลักฐานต่าง ๆ โดยเสนอความเห็น ไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดว่า สมควรจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ หรือบำเหน็จตกทอด หรือไม่ประการใด ให้แก่ใคร เป็นจำนวนเท่าใด หรือเดือนละเท่าใด ตั้งแต่เมื่อใด¹²⁸

¹²³ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2522 ข้อ 7

¹²⁴ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2522 ข้อ 7

¹²⁵ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น(ฉบับที่ 7) พ.ศ.2535 ข้อ 4

¹²⁶ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 41

¹²⁷ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 24

¹²⁸ ระเบียบ มท.ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 25

4) เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญและเอกสารต่าง ๆ จากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแล้ว ให้บันทึกวัน เดือน ปีที่ได้รับไว้เป็นหลักฐาน แล้วรีบพิจารณาส่งจ่ายภายในกำหนดเวลา ยี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันได้รับเรื่องการส่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ ให้ทำคำสั่งเป็นสามฉบับ โดยระบุให้ชัดเจนว่าจ่ายเป็นบำเหน็จหรือบำนาญหรือบำเหน็จตกทอด ให้แก่ใคร จำนวนเท่าใด หรือเดือนละเท่าใด จ่ายตั้งแต่เมื่อใด แล้วส่งคำสั่งและเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เสนอเรื่องเพื่อถือจ่ายหนึ่งชุด เก็บรักษาไว้ที่จังหวัดหนึ่งชุด และส่งไปยังสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นหนึ่งชุด¹²⁹

5) บำเหน็จหรือบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษเหตุทุพพลภาพให้ส่งจ่ายได้ตั้งแต่วันที่ขาดจากอัตราเงินเดือนเป็นต้นไป แต่สำหรับบำเหน็จตกทอด หรือบำนาญพิเศษในกรณีถึงแก่ความตายหรือสูญหาย ซึ่งจ่ายแก่ทายาทหรือผู้มีสิทธินั้น ให้ส่งจ่ายได้ตั้งแต่วันที่ถึงแก่ความตายหรือวันถัดจากวันที่สันนิษฐานว่าถึงแก่ความตายตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

6) ในกรณีที่มีการลดหรือคงบำนาญในระหว่างเวลาที่ข้าราชการกลับเข้ารับราชการใหม่ และต่อมาออกจากราชการครั้งหลังโดยไม่มีสิทธิได้รับบำนาญ การส่งจ่ายบำนาญที่เคยได้รับอยู่เดิมตั้งแต่วันที่ออกจากราชการครั้งหลัง จะจ่ายได้ต่อเมื่อผู้รับบำนาญได้ยื่นขอรับบำนาญเดิมต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่เคยได้รับ และให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเดิมจ่ายบำนาญต่อไป ทั้งนี้ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นรายงานผ่านจังหวัดไปยังกระทรวงมหาดไทยเพื่อแจ้ง ก.บ.ท. ทราบอีกครั้งหนึ่ง

7) กรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดส่งไม่อนุมัติการจ่ายบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามที่ราชการส่วนท้องถิ่นเสนอขอ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับเรื่องรายงานเหตุผลไปยังกระทรวงมหาดไทย

8) สำหรับอัตราบำนาญพิเศษซึ่งกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตามสมควรแก่เหตุการณ์ ประกอบกับความพิการทุพพลภาพของผู้นั้น ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอกระทรวงมหาดไทยเป็นราย ๆ ไป

12 การเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญ

12.1 หลักเกณฑ์ทั่วไป

1) เมื่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับคำสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญจากผู้ว่าราชการจังหวัดแล้ว ต้องแจ้งแก่ผู้ยื่นเรื่องรับทราบไว้เป็นหลักฐาน โดยให้ลงลายมือชื่อรับทราบพร้อมทั้งวัน เดือน ปี ไว้ในคำสั่งจ่ายของผู้ว่าราชการจังหวัดกับผู้ลงลายมือชื่อรับทราบไว้ในทะเบียนที่จัดทำไว้โดยเฉพาะด้วย ส่วนผู้ที่อยู่ไกลหรืออยู่ต่างจังหวัดไม่สะดวกแก่การติดต่อให้มาลงนามทราบได้ก็ให้แจ้งให้ทราบทางไปรษณีย์ ลงทะเบียน และหมายเหตุในทะเบียนด้วยว่า ได้แจ้งให้ทราบตามหนังสือลงทะเบียน วัน เดือน ปีใด¹³⁰

¹²⁹ ข้อ 4 ถึงข้อ 8 ตามระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 26

¹³⁰ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 27

2) การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญประจำเดือนหนึ่ง ๆ ให้ใช้ฎีกาค่าตอบแทนโดยกรอกจำนวนเงินบำเหน็จบำนาญ รวมทั้งเงินเพิ่มในประเภทเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น และให้เขียนใบแทรกแสดงรายชื่อจำนวนเงินที่ขอเป็นรายบุคคลลงในแบบ บ.ท. 7 แล้วรวมยอดทั้งสิ้นให้ตรงกับจำนวนที่ขอเบิกแบบไว้กับฎีกา¹³¹

3) การจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญรวมทั้งเงินเพิ่มจากบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ให้เป็นหน้าที่ของสมุหบัญชีหรือหัวหน้าหน่วยการคลังขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น ๆ เป็นผู้รับผิดชอบและปฏิบัติการเบิกจ่ายตามระเบียบ โดยให้ลงจ่ายในทะเบียนจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญเล่มหนึ่งต่างหาก โดยใช้แบบ บ.ท. 8 และให้กรอกรายชื่อจำนวนเงินบำเหน็จบำนาญเรียงตาม ลำดับใบแทรกฎีกาค่าตอบแทน และรวมยอดทั้งสิ้นไว้ตอนท้าย พร้อมทั้งหมายความว่าเบิกโดยฎีกาค่าตอบแทนที่ใด วัน เดือน ปีใด การจ่ายในวันหนึ่ง ๆ รวมก็ราย เป็นเงินเท่าใด ต้องแสดงไว้ในช่องหมายเหตุ¹³²

4) การขอรับบำเหน็จบำนาญผ่านทางธนาคาร ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

5) การจ่ายบำนาญประจำเดือน ให้จ่ายในวันทำการก่อนวันทำการสุดท้ายของเดือนห้าวันทำการสำหรับกรณีที่ต้องเบิกเงินจากธนาคาร หรือผู้มีสิทธิรับบำนาญได้รับบำนาญทางธนาคาร ให้จ่ายในวันทำการก่อนวันทำการสุดท้ายของธนาคารในเดือนนั้นห้าวันทำการ แต่ทั้งนี้กระทรวงมหาดไทยจะกำหนดวันจ่ายเป็นอย่างอื่นก็ได้¹³³

6) บำนาญที่ค้างเบิกหรือที่ผู้รับตายหรือหมดสิทธิลงในระหว่างเดือนให้เริ่มจ่ายได้ทันที

7) ในกรณีที่ผู้รับบำนาญลงชื่อรับเงินไม่ได้ ก็ให้ผู้รับพิมพ์ลายนิ้วมือแทนและให้ผู้จ่ายเงินหมายเหตุด้วยว่าเป็นลายพิมพ์นิ้วมือของใคร

8) ในกรณีที่ผู้รับบำเหน็จบำนาญไม่สามารถจะมารับด้วยตนเองได้ ต้องทำหนังสือมอบฉันทะตามแบบ บ.ท. 9

12.2 การจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้ข้าราชการตำแหน่งต่าง ๆ¹³⁴

กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ได้รับหรือมีสิทธิรับบำนาญถึงแก่ความตาย ให้จ่ายบำนาญรวมทั้งเงินเพิ่มจากบำนาญ (ถ้ามี) ให้จนถึงวันที่ถึงแก่ความตาย นอกจากนี้ให้จ่ายเงินช่วยเหลือพิเศษจำนวนเท่ากับบำนาญ เงินเพิ่มจากบำนาญ (ถ้ามี) รวมกับเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ (ถ้ามี) สามเดือน ดังนี้

1) ข้าราชการบำนาญตำแหน่งครูองค์การบริหารส่วนจังหวัด ครูเทศบาล และภารโรง

(1) ให้จ่ายเงินบำนาญและเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ (ถ้ามี) จากเงินงบประมาณแผ่นดิน

(2) เงินเพิ่มจากบำนาญ (ถ้ามี) ให้จ่ายจากเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

¹³¹ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 28

¹³² ข้อ 3 ถึง ข้อ 8 ตามระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 29

¹³³ หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 0808.5/ว 2598 ลงวันที่ 16 สิงหาคม 2548

¹³⁴ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 30

2) ข้าราชการถ่ายโอนตามกฎหมายหรือตามมติคณะรัฐมนตรีให้จ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ และเงินอื่นจากเงินงบประมาณแผ่นดิน และจากเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ ตามสัดส่วนของระยะเวลาที่ปฏิบัติงานในส่วนราชการเดิม และเวลาที่ปฏิบัติงานในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

3) ข้าราชการตำแหน่งอื่น นอกจากตำแหน่งในข้อ 1) และ 2) ให้จ่ายจากเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

12.3 การตรวจสอบการจ่ายบำเหน็จบำนาญ¹³⁵

1) เพื่อเป็นหลักฐานการตรวจสอบจ่ายบำเหน็จบำนาญ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นจัดทำทะเบียนตรวจจ่ายบำเหน็จบำนาญไว้เล่มหนึ่งตามแบบ บ.ท. 11 และให้มีข้อความดังนี้ ชื่อผู้รับ จำนวนเงิน แต่เดือนตุลาคมถึงเดือนกันยายน รวม 12 เดือน ในช่องหมายเหตุให้หมายเหตุว่าได้รับคำสั่งจ่ายบำเหน็จหรือบำนาญตั้งแต่เมื่อใด เดือนละเท่าใด การลงทะเบียนตรวจจ่ายต้องแยกประเภท ดังนี้

- (1) บำเหน็จบำนาญปกติ
 - (ก) เหตุทดแทน
 - (ข) เหตุทุพพลภาพ
 - (ค) เหตุสูงอายุ
 - (ง) เหตุรับราชการนาน

(2) บำนาญพิเศษ

(3) บำเหน็จตกทอด

2) เมื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้เบิกจ่ายบำเหน็จดำรงชีพให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจัดทำทะเบียนคุมการจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพตามแบบ บ.ท. 17 เพื่อใช้ควบคุมและตรวจสอบการเบิกจ่ายบำเหน็จดำรงชีพให้เป็นปัจจุบัน เพื่อเป็นหลักฐานเมื่อผู้รับบำนาญถึงแก่กรรม และต้องจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดให้แก่ทายาท¹³⁶

3) ในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญขอเปลี่ยนแปลงสถานที่รับบำนาญให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นบันทึกเพิ่มเติมในรายการหมายเหตุตามแบบหนังสือสำคัญจ่ายเงินบำนาญครั้งสุดท้าย บ.ท. 13 เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการควบคุมและตรวจสอบการได้รับเงินบำเหน็จดำรงชีพของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญที่ขอเปลี่ยนแปลงสถานที่รับบำนาญ

4) การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญสมุห์บัญชีหรือหัวหน้าหน่วยการคลังของราชการส่วนท้องถิ่นที่จ่ายเงินบำเหน็จบำนาญจะต้องเก็บเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญ หลักฐานการเบิกจ่ายตลอดจนเอกสารประกอบ การจ่ายไว้ประกอบการตรวจสอบบัญชีการเงินเช่นเดียวกับใบสำคัญการจ่ายเงินประเภทอื่นของราชการส่วนท้องถิ่น

¹³⁵ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 32 ข้อ 33

¹³⁶ หนังสือกระทรวงมหาดไทย คำนวณมาก ที่ มท 0808.5/ว 468 ลว. 14 ก.พ. 2548

12.4 การยืมเงินสะสมทรงจ่าย

เนื่องจากเงินบำเหน็จบำนาญ เงิน ช.ค.บ. เป็นเงินที่จะต้องจ่ายให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎหมาย ดังนั้น กรณีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต้องเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ ตำแหน่งครู ต้องทำเรื่องเบิกจ่ายจากคลังจังหวัด หรือกรณีข้าราชการถ่ายโอนการเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญ ก็ต้องแบ่งการเบิกจ่ายจากคลังจังหวัดและจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น หรือเป็นตำแหน่งอื่น ๆ ก็ต้องเบิกจ่ายจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งกรณีดังกล่าว ถ้าองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นไม่สามารถเบิกจ่ายได้ทัน เพื่อมิให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำเหน็จบำนาญต้องเดือดร้อนไม่มีเงินดำรงชีพ ในองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นยืมเงินสะสมสำรองจ่ายได้ก่อน และเมื่อได้เบิกจ่ายแล้วให้ส่งใช้เงินยืมสะสมต่อไป¹³⁷

13. การแสดงการดำรงชีวิตของผู้รับบำนาญ

13.1 ผู้ที่แสดงตนเป็นข้าราชการบำนาญ¹³⁸

1) ภายในเดือนแรกของปีงบประมาณใหม่ทุกปี ให้ผู้รับบำนาญแสดงการดำรงชีวิตอยู่ต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น โดยจะแสดงด้วยตนเอง หรือให้มีการรับรองของนายอำเภอ หรือนายทะเบียนท้องถิ่น ที่ผู้รับบำนาญมีภูมิลำเนาอยู่ในปัจจุบันหรือข้าราชการประจำไม่ต่ำกว่าระดับ 5 เป็นผู้รับรองตามแบบ บ.ท. 12 ซึ่งรับรองว่าผู้รับบำนาญยังดำรงชีวิตอยู่ เพื่อประกอบเป็นหลักฐานการเบิกจ่ายเงินให้เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายบำนาญจัดทำสมุดไว้เล่มหนึ่งเพื่อใช้ในการแสดงรายชื่อและตำบลที่อยู่ของผู้รับบำนาญ และให้ผู้รับบำนาญลงลายมือชื่อ วัน เดือน ปี ที่แสดงการดำรงชีวิตอยู่ไว้เป็นหลักฐาน

2) ให้เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายบำนาญจัดทำสมุดไว้เล่มหนึ่งเพื่อใช้ในการแสดงรายชื่อและตำบลที่อยู่ของผู้รับบำนาญ และให้ผู้รับบำนาญลงลายมือชื่อ วัน เดือน ปี ที่แสดงการดำรงชีวิตอยู่ไว้เป็นหลักฐาน

3) กรณีมอบฉันทะให้ผู้อื่นรับแทน ให้ปฏิบัติตามความในข้อ 1 วรรคก่อน โดยอนุโลม

13.2 ผู้แสดงตนเป็นบุตรที่กำลังศึกษา¹³⁹

ผู้รับบำนาญพิเศษเป็นบุตรซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอุดมศึกษา หรือชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ราชการรับรองให้เทียบเท่า การแสดงตนให้ดำเนินการ ดังนี้

1) ถ้ามีความประสงค์จะขอรับบำนาญพิเศษต่อไปอีกหลังจากที่มีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้ว ให้ยื่นใบรับรองของสถานศึกษานั้น ๆ และหลังจากนั้นให้ยื่นใบรับรองเช่นว่านี้ภายในเดือนแรกของปีงบประมาณใหม่ทุกปี

2) เมื่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นได้รับหลักฐานการดำรงชีวิตอยู่ หรือใบรับรองของสถานศึกษาแล้ว ให้บันทึกไว้ในทะเบียนจ่ายเงินบำนาญ และทะเบียนตรวจจ่ายเงินบำนาญว่า ผู้รับบำนาญรายได้ได้แสดงการดำรงชีวิตอยู่แต่วันเดือนปีใด หรือผู้รับบำนาญพิเศษรายได้มีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้ว ตั้งแต่วันเดือนปีใด และได้ยื่นใบรับรองของสถานศึกษาใด ตั้งแต่วันเดือนปีใด แล้วแต่กรณี เพื่อเป็นหลักฐาน

¹³⁷ หนังสือกระทรวงมหาดไทย คำนวณมาก ที่ มท 0407/ว 1437 ลว 8 ธ.ค.2530

¹³⁸ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 34

¹³⁹ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 35 ข้อ 36

การจ่ายบำนาญต่อไป ส่วนหลักฐานการดำรงชีวิตอยู่หรือใบรับรองของสถานศึกษา ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่เบิกจ่ายเก็บรักษาไว้เป็นหลักฐานในการตรวจสอบบัญชีการเงินต่อไปด้วย

ถ้าปรากฏว่าผู้รับบำนาญขาดสิทธิที่จะได้รับบำนาญต่อไปแล้ว หรือผู้รับบำนาญไม่แสดงการดำรงชีวิตอยู่ หรือไม่ยื่นใบรับรองของสถานศึกษา ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นระงับการจ่ายบำนาญไว้จนกว่าผู้รับบำนาญจะแสดงหลักฐานการดำรงชีวิตอยู่หรือส่งใบรับรองของสถานศึกษาให้ถูกต้อง¹⁴⁰

14. การเปลี่ยนแปลงสถานที่รับบำนาญ

ผู้รับบำนาญที่ย้ายภูมิลำเนาและประสงค์จะโอนการรับเงินบำนาญไปรับทางองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรูปเดียวกันในท้องที่ที่ย้ายไปอยู่ใหม่ ให้ผู้รับบำนาญยื่นเรื่องต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่จ่ายบำนาญให้เดิมและให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นส่งเรื่องและหนังสือสำคัญจ่ายเงินบำนาญครั้งสุดท้ายตามแบบ บ.ท. 13 ไปยังจังหวัดและให้จังหวัดรายงานเพื่อขออนุมัติกระทรวงมหาดไทย¹⁴¹

15. เงินทดแทน

1) พระราชบัญญัติเงินทดแทนพนักงานเทศบาล พ.ศ.2498 กำหนดให้พนักงานเทศบาลถูกหักเงินเดือนไว้เป็นเงินออมเข้าเป็นเงินทุนทดแทน โดยจะมีการจ่ายเงินดังกล่าวเมื่อออกจากราชการ และเมื่อพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 ประกาศใช้เมื่อวันที่ 19 พฤศจิกายน 2500 ได้กำหนดให้ยกเลิกพระราชบัญญัติเงินทดแทนพนักงานเทศบาล พ.ศ.2498 ดังนั้น หลังจากวันที่ 19 พฤศจิกายน 2498 จึงไม่มีการหักเงินเดือนพนักงานเทศบาลอีก โดยพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 มาตรา 88 กำหนดให้เงินทุนทดแทนให้โอนเข้าในกองทุนบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

2) สำหรับพนักงานเทศบาลผู้ใดถูกหักเงินเดือนไว้เป็นเงินออมตามพระราชบัญญัติเงินทดแทนพนักงานเทศบาล พ.ศ. 2498 หากยังคงรับราชการอยู่ ก็ให้เงินที่หักไว้เป็นเงินออมยังคงอยู่ในกองทุนบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น และไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี และถ้าผู้นั้นออกจากราชการภายหลังวันที่พระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 ใช้บังคับ ก็ให้จ่ายเงินที่หักไว้เป็นเงินออมจากกองทุนบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้พร้อมทั้งดอกเบี้ยร้อยละ 2 ต่อปี นับแต่วันที่พระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 ใช้บังคับ จนถึงวันสุดท้ายที่อยู่ในราชการ ถ้าผู้นั้นตาย ก็ให้จ่ายเงินดังกล่าวแก่ทายาท การจ่ายเงินทดแทนให้ถือปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินทดแทนแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการที่ออกจากราชการ พ.ศ.2509

16 บำเหน็จลูกจ้าง

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 กำหนดหลักเกณฑ์และสิทธิให้ลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น มีสิทธิรับเงินบำเหน็จ ดังนี้

¹⁴⁰ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 34 วรรคสอง ข้อ 37

¹⁴¹ ระเบียบ มท. ว่าด้วยเงินบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 34 วรรคสอง ข้อ 37

16.1. ลูกจ้างที่มีสิทธิรับบำเหน็จ

ลูกจ้างที่มีสิทธิรับบำเหน็จ จะต้องเป็นลูกจ้างของหน่วยบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ได้แก่ องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนตำบล และหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น ดังนี้

16.1.1 ลูกจ้างประจำ ได้แก่ ลูกจ้างรายเดือน รายวัน และรายชั่วโมง ซึ่งหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น จ้างไว้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะประจำไม่มีกำหนดเวลาตามอัตราและจำนวนที่กำหนดไว้ โดยจ่ายค่าจ้างจากงบประมาณหมวดค่าจ้าง หรือหมวดค่าจ้างประจำของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น แต่ไม่รวมถึง

- 1) ลูกจ้างประจำที่มีสัญญาจ้าง
- 2) ลูกจ้างที่จ้างให้ปฏิบัติงานของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในต่างประเทศ

16.1.2 ลูกจ้างชั่วคราว ได้แก่ ลูกจ้างชั่วคราวรายเดือน รายวัน และรายชั่วโมง ซึ่งหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น จ้างไว้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะชั่วคราว และหรือโดยมีกำหนดเวลาจ้าง โดยจ่ายค่าจ้างจากเงินงบประมาณของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

16.2. สิทธิของลูกจ้าง

บำเหน็จลูกจ้างให้จ่ายจากเงินรายได้ขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มิให้จ่ายจากเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยลูกจ้างมีสิทธิรับบำเหน็จปกติ และบำเหน็จพิเศษ ดังนี้

16.2.1 บำเหน็จปกติและวิธีการคำนวณบำเหน็จปกติ

1) ลูกจ้างประจำเท่านั้นที่มีสิทธิรับบำเหน็จปกติ โดยต้องมีระยะเวลาทำงานและลาออกจากงานด้วยเหตุใดเหตุหนึ่ง ดังนี้

(1) ทำงานเป็นลูกจ้างประจำมาแล้วไม่น้อยกว่า 5 ปีบริบูรณ์ และลาออกจากการทำงานด้วยเหตุดังนี้

(1.1) ลาออกโดยไม่มีความคิด และได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้ง หรือผู้ได้รับมอบอำนาจแล้ว

(1.2) กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและถูกลงโทษปลดออกจากราชการ

(2) ทำงานเป็นลูกจ้างประจำมาแล้วไม่น้อยกว่า 1 ปีบริบูรณ์ และลาออกจากการทำงานด้วยเหตุดังนี้

(2.1) ป่วยเจ็บไม่อาจปฏิบัติหน้าที่การงานของตนโดยสม่ำเสมอ หรือ โดยมีใบตรวจแพทย์ซึ่งทางราชการรับรองว่าไม่สามารถหรือไม่สมควรทำงานต่อไป

(2.2) ขาดคุณสมบัติเกี่ยวกับสัญชาติ

(2.3) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากไม่เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยโดยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยด้วยความบริสุทธิ์ใจ

(2.4) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากไปดำรงตำแหน่งกำนัน แพทย์ประจำตำบล
 สารวัตรกำนัน ผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน และผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน

(2.5) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากไปดำรงตำแหน่งข้าราชการการเมือง

(2.6) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากเป็นผู้มีกายทุพพลภาพจนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่
 ได้ ไร้ความสามารถ หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือเป็นโรคตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วย
 ระเบียบข้าราชการพลเรือน

(2.7) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากไปเป็นกรรมการพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่
 ในพรรคการเมือง

(2.8) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากตกเป็นบุคคลล้มละลาย

(2.9) หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเล็กตำแหน่งหรืออยู่ตำแหน่ง

(2.10) หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่การงานของตน ใให้มี
 ประสิทธิภาพหรือประพฤติดนไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่การงาน หรือบกพร่องในหน้าที่ด้วยเหตุใด

(2.11) ถูกสั่งให้ออกจากราชการเนื่องจากมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้นั้น
 ได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษปลดออก หรือ
 ไล่ออกได้ แต่มีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนนั้น ซึ่งถ้าให้ปฏิบัติงานต่อไปอาจจะเป็นการ
 เสียหายแก่ทางราชการ

(2.12) ถูกสั่งให้ออกจากราชการเนื่องจากรับโทษจำคุกโดยศาล หรือต้องรับโทษ
 จำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ ซึ่งยัง
 ไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออกหรือไล่ออก

(2.13) ไปรับราชการทหาร ตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร

(2.14) ขาดคุณสมบัติในการทำงานเป็นลูกจ้างประจำ ตามระเบียบกระทรวง
 มหาดไทยว่าด้วยการจ้างลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

2) การคำนวณเงินบำเหน็จปกติ

(1) เงินบำเหน็จปกติ เท่ากับ ค่าจ้างเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนเดือนที่ทำงาน ทหารด้วย
 สิบสอง

(2) เวลาทำงานนับเป็นเดือน ถ้าถึงสิบห้าวันให้นับเป็นหนึ่งเดือน สำหรับจำนวนวัน ถ้ามี
 หลายตอนให้รวมกันแล้วนับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน

(3) บำเหน็จปกติที่จะจ่าย ถ้าลูกจ้างประจำผู้มีสิทธิได้รับตายเสียก่อนได้รับบำเหน็จปกติ
 เงินดังกล่าวเป็นมรดกตกทอดแก่ทายาทตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

(4) ให้ผู้มีสิทธิรับบำเหน็จยื่นเรื่องภายใน 90 วัน นับแต่วันพ้นจากงาน

16.2.2 บำเหน็จพิเศษและวิธีการคำนวณบำเหน็จพิเศษ

1) ลูกจ้างประจำหรือลูกจ้างชั่วคราว ผู้ใดได้รับอันตรายหรือป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติงานในหน้าที่ หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรอง ได้ตรวจและแสดงว่าไม่สามารถปฏิบัติงานในหน้าที่ต่อไปได้อีก นอกจากจะได้รับบำเหน็จปกติแล้ว ให้ได้รับบำเหน็จพิเศษ เว้นแต่อันตรายที่ได้รับหรือการป่วยเจ็บนั้นเกิดจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือจากความผิดของตนเอง

2) อัตราบำเหน็จพิเศษ กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดตามสมควรแก่เหตุการณ์ ประกอบกับความพิจารณาคุณภาพ ดังนี้

(1) ลูกจ้างประจำ

(1.1) กรณีปฏิบัติหน้าที่ในเวลาปกติ ได้รับ 6 ถึง 20 เท่าของอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้าย

(1.2) ระหว่างสงคราม การจลาจล ประกาศใช้กฎอัยการศึก สถานการณ์ฉุกเฉิน ได้รับ 36 ถึง 42 เท่า ของอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้าย

(2) ลูกจ้างชั่วคราว ได้รับ สามในสี่ส่วนของลูกจ้างประจำ

3) กรณีตายก่อนได้รับบำเหน็จพิเศษ ถ้าตายเพราะเหตุตามข้อ 16.2.2.2 ให้จ่ายบำเหน็จพิเศษแก่ทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกตาม ป.พ.พ. ดังนี้

(1) ลูกจ้างประจำ

(1.1) กรณีปฏิบัติหน้าที่ในเวลาปกติ ได้รับเท่ากับอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้าย สามสิบเดือน

(1.2) ระหว่างสงคราม การจลาจล ประกาศใช้กฎอัยการศึก สถานการณ์ฉุกเฉิน ได้รับเท่ากับจำนวนอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้าย สิบแปดเดือน

(2) ลูกจ้างชั่วคราว ได้รับเช่นเดียวกับลูกจ้างประจำ

16.3 สิทธิของลูกจ้างเกี่ยวกับเงินอื่น ๆ

กรณีมีสิทธิได้รับเงินอื่น อาทิเช่น เงินสงเคราะห์ผู้ประสบภัยตามกฎหมายว่าด้วยการสงเคราะห์ผู้ประสบภัยเนื่องจากการช่วยเหลือราชการ การปฏิบัติงานของชาติ หรือการปฏิบัติตามหน้าที่มนุษยธรรม เงินทดแทนตามระเบียบว่าด้วยการจ่ายเงินทดแทนและการพิจารณาบำเหน็จความชอบในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ หรือเงินอื่นในลักษณะเดียวกันจากทางราชการ หรือจากหน่วยงานอื่นที่หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นสั่งให้ไปปฏิบัติงาน ให้เลือกรับได้เพียงอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วแต่จะเลือก

ส่วนที่ 2

ภาคผนวก

เกี่ยวกับกฎหมายและระเบียบ

พระราชบัญญัติ
 บำเหน็จบำนาญข้าราชการ
 พ.ศ. ๒๔๕๔

ในพระปรมาภิไธย

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ธานีนิวัต กรมหมื่นพิทยลาภพฤฒิยากร

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๐ เมษายน พ.ศ. ๒๔๕๔

เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญทหารและกฎหมายว่าด้วย
 บำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน

พระมหากษัตริย์ โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา จึงมีพระบรมราชโองการให้ตรา
 พระราชบัญญัติขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.
 ๒๔๕๔”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
 เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบรรดากฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญทหารกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ
 บำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน และบรรดากฎหมาย กฎ และข้อบังคับอื่นๆ ในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้ว
 ในพระราชบัญญัตินี้ หรือซึ่งแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้าราชการ” หมายความว่า ทหารและข้าราชการพลเรือน

๑ พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๖๘ ตอนที่ ๒๔
 ฉบับพิเศษ หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๑ เมษายน ๒๔๕๔

“ทหาร” หมายความว่า นายทหารสัญญาบัตร นายทหารประทวนตลอดจนว่าที่ยศนั้นๆ และพลทหารประจำการ

^๒“ข้าราชการพลเรือน” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ข้าราชการฝ่ายตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ ข้าราชการฝ่ายอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา ข้าราชการการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง ข้าราชการฝ่ายรัฐสภาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ข้าราชการตำรวจ ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตำรวจ ข้าราชการครูตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครูและข้าราชการกลาโหมพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการทหาร

“เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ” หมายความว่า เวลาราชการที่ข้าราชการรับราชการมาตั้งแต่ต้นจนถึงวันสุดท้ายที่ได้รับเงินเดือนตามเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

^๓“เงินเดือนเดือนสุดท้าย” หมายความว่า เงินเดือนที่ได้รับจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ออกจากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชาและหรือเงินเพิ่มการเลื่อนฐานะ และหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ และหรือสำหรับการสู้รบ และหรือสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิด แต่ไม่รวมถึงเงินเพิ่มอย่างอื่นฯ ส่วนข้าราชการตำรวจ ซึ่งกรมตำรวจตั้งแต่งตั้งให้ไปปฏิบัติหน้าที่ราชการตำรวจ โดยได้รับเงินเดือนจากผู้ว่าจ้าง เงินเดือนเดือนสุดท้าย หมายความว่า เงินเดือนที่ผู้ว่าจ้างจ่ายตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาตามอัตราเงินเดือนในบัญชีต่อท้ายกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตำรวจเดือนสุดท้ายที่ออกจากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา และหรือเงินเพิ่มการเลื่อนฐานะ และหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ และหรือสำหรับการสู้รบ และหรือสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิด แต่ไม่รวมถึงเงินเพิ่มอย่างอื่นฯ

^๔ “เงินเดือนเดิม” หมายความว่า เงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจากราชการ แต่ในกรณีที่มีการปรับอัตราเงินเดือนข้าราชการ เงินเดือนเดิมให้หมายความถึงเงินเดือน

^๒ มาตรา ๓ นิยามคำว่า “ข้าราชการพลเรือน” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๑ ตอนตอนพิเศษที่ 77 ก หน้า ๒๕ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๗

^๓ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “เงินเดือนเดือนสุดท้าย” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๖ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๐๐ ตอนที่ ๑๗๐ ฉบับพิเศษ หน้า ๑๓ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

^๔ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “เงินเดือนเดิม” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๑๗ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๕๑ ตอนที่ ๑๑๒ ฉบับพิเศษ หน้า ๓๘ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๑๗

เดือนสุดท้ายที่เคยได้รับสูงสุดในครั้งนี้ก่อนออกจากราชการและได้ปรับตามกฎหมายหรือข้อบังคับที่ใช้บังคับแก่ข้าราชการนั้นแล้ว

“บำเหน็จ” หมายความว่า เงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายครั้งเดียว

“บำนาญ” หมายความว่า เงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายเป็นรายเดือน

“แพทย์ที่ทางราชการรับรอง” หมายความว่า ผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ หรือแพทย์ที่มีสิทธิประกอบโรคศิลปะในต่างประเทศซึ่งประกอบโรคศิลปะอยู่ในต่างประเทศนั้น และกระทรวงการคลังได้รับรองให้ทำการตรวจและแสดงความเห็นตามความในพระราชบัญญัตินี้ได้

^๕ “ทายาทผู้มีสิทธิ” หมายความว่า

(๑) บุตร และให้หมายความรวมถึงบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่ได้อุปการะหรือควรรู้ถึงความตายของบิดา

(๒) สามีหรือภรรยา

(๓) บิดาและมารดา

^๖ “ผู้อุปการะ” หมายความว่า

(๑) ผู้ที่ได้อุปการะเลี้ยงดูให้การศึกษาผู้ตายมาแต่เยาว์ ฉันทบิดามารดากับบุตรหรือ

(๒) ผู้ที่ได้อุปการะข้าราชการประจำ หรือข้าราชการบำนาญ ผู้มีรายได้ไม่เพียงพอแก่อัตภาพ หรือได้อุปการะข้าราชการบำนาญผู้ซึ่งป่วยเจ็บทุพพลภาพ หรือวิกลจริตไม่สามารถที่จะช่วยตัวเองได้ ผู้อุปการะตามข้อนี้ต้องเป็นผู้ให้อุปการะประจำเป็นส่วนใหญ่

^๗ “ผู้อยู่ในอุปการะ” หมายความว่า ผู้ที่ได้อยู่ในความอุปการะของผู้ตายตลอดมา โดยจำเป็นต้องมีผู้อุปการะและความตายของผู้นั้นทำให้ได้รับความเดือดร้อนเพราะขาดความอุปการะ

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

^๕ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ทายาทผู้มีสิทธิ” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๖ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๐๐ ตอนที่ ๑๗๐ ฉบับพิเศษ หน้า ๑๓ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

^๖ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ผู้อุปการะ” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๕๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๓ ตอนที่ ๗๗ ฉบับพิเศษ หน้า ๓๘ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๕

^๗ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ผู้อยู่ในอุปการะ” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๕๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๓ ตอนที่ ๗๗ ฉบับพิเศษ หน้า ๓๘ ลงวันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๔๕๕

ลักษณะ ๑

บำเหน็จบำนาญปกติ

หมวด ๑

สิทธิในบำเหน็จบำนาญปกติ

มาตรา ๖ เมื่อข้าราชการผู้ใดออกจากราชการ ให้จ่ายบำเหน็จหรือบำนาญให้ตามเกณฑ์ ซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

สิทธิในบำเหน็จหรือบำนาญเป็นสิทธิเฉพาะตัว จะโอนไม่ได้

มาตรา ๗ ภายใต้งบกับมาตรา ๘ ข้าราชการซึ่งจะได้รับบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อก่อนออกจากราชการหรือก่อนได้รับคำสั่งให้ไปทำการใดๆ ตามความในมาตรา ๒๘ ต้องได้รับเงินเดือน จากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน

^๔มาตรา ๘ บุคคลที่ระบุไว้ต่อไปนี้ไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามพระราชบัญญัตินี้

(๑) ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ และข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการซึ่งถูกไล่ออกจากราชการเพราะ มีความผิด

(๒) ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการและข้าราชการ อัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการซึ่งถูกไล่ออกหรือปลดออกจากราชการเพราะ มีความผิด

(๓) ข้าราชการวิสามัญหรือลูกจ้าง เว้นแต่ในกรณีที่มีข้อกำหนดให้บำเหน็จหรือบำนาญไว้ในหนังสือสัญญาจ้างตามความต้องการของรัฐบาล

(๔) ผู้ซึ่งรัฐบาลกำหนดเงินอย่างอื่นไว้ให้แทนบำเหน็จหรือบำนาญแล้ว

(๕) ผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์

(๖) ผู้ซึ่งไม่เคยรับราชการมาก่อน แต่ได้เป็นทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร เมื่อปลดเป็นกองหนุนแล้วและได้เข้ารับราชการอีก โดยเวลารับราชการจะติดต่อกับเวลาราชการกอง ประจำการหรือไม่ก็ตาม ยังไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์

มาตรา ๙ ข้าราชการมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) เหตุทดแทน

(๒) เหตุทุพพลภาพ

(๓) เหตุสูงอายุ

(๔) เหตุรับราชการนาน

^๔ มาตรา ๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ.๒๕๔๓ ประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๒๕ ก หน้า ๗ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๓

มาตรา ๑๐ สิทธิในการขอบำเหน็จบำนาญปกติตามพระราชบัญญัตินี้ให้มีอายุสามปี

^๕ มาตรา ๑๑ บำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนนั้น ให้แก่ข้าราชการซึ่งออกจากประจำการเพราะเลิกหรือยุบตำแหน่ง หรือซึ่งมีคำสั่งให้ออกโดยไม่มีความคิด หรือซึ่งออกตามบทบัญญัติในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยหรือทหารซึ่งออกจากกองหนุนเบ็ดเตล็ด

มาตรา ๑๒ บำเหน็จบำนาญเหตุทุพพลภาพนั้น ให้แก่ข้าราชการผู้ป่วยเจ็บทุพพลภาพ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจและแสดงความเห็นว่าไม่สามารถที่จะรับราชการในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งปฏิบัติอยู่นั้นต่อไป

^{๑๐} มาตรา ๑๓ บำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุนั้น ให้แก่ข้าราชการผู้มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว

ถ้าข้าราชการผู้ใดมีอายุครบห้าสิบปีบริบูรณ์แล้ว ประสงค์จะลาออกจากราชการก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุได้

^{๑๑} มาตรา ๑๔ บำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานนั้น ให้แก่ข้าราชการซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสามสิบปีบริบูรณ์แล้ว

ถ้าข้าราชการผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว ประสงค์จะลาออกจากราชการ ก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานได้

มาตรา ๑๕ ข้าราชการผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ถึงสิบปีบริบูรณ์ มีสิทธิได้บำเหน็จ

ข้าราชการผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่สิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป มีสิทธิได้บำนาญ

มาตรา ๑๖ ข้าราชการผู้มีสิทธิได้บำนาญจะยื่นคำขอรับบำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๓๒ แทนบำนาญก็ได้

^{๑๒} มาตรา ๑๗ ข้าราชการผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสิบปีบริบูรณ์แล้ว ออกจากราชการเพราะลาออกและไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามความในมาตรา ๕ ก็ให้ได้รับบำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๓๒

^๕ มาตรา ๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๖๘ ตอนที่ ๘๐ ฉบับพิเศษ หน้า ๑ ลงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๕๔

^{๑๐} มาตรา ๑๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ ฉบับพิเศษ หน้า ๗ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๕

^{๑๑} มาตรา ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ ฉบับพิเศษ หน้า ๗ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๕

^{๑๒} มาตรา ๑๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ ฉบับพิเศษ หน้า ๗ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๕๕

^{๑๓} มาตรา ๑๘ ข้าราชการการเมืองตำแหน่งรัฐมนตรีซึ่งได้รับราชการในตำแหน่งข้าราชการการเมืองมาแล้วและมีเวลาราชการในตำแหน่งข้าราชการการเมืองรวมกันไม่น้อยกว่าสี่ปีบริบูรณ์ เมื่อออกจากตำแหน่งและไม่ประสงค์จะรับบำเหน็จบำนาญตามความในบทแห่งพระราชบัญญัตินี้โดยประการอื่น ก็ให้มีสิทธิรับบำนาญเดือนละสองพันบาท

แต่ถ้าข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิได้รับหรือเคยได้รับบำนาญปกติอยู่ก่อนแล้วเมื่อข้าราชการผู้นั้นได้ใช้สิทธิตามความในวรรคก่อน สิทธิรับบำนาญที่มีอยู่แล้วนั้นเป็นอันสิ้นไป

การคำนวณเวลาราชการตามความในมาตรานี้ ไม่ให้รวมเวลาราชการที่ผู้นั้นได้รับบำเหน็จบำนาญไปแล้ว ถ้ามีเข้าด้วย

หมวด ๒

เวลาราชการและการนับเวลาราชการสำหรับ

คำนวณบำเหน็จบำนาญ

^{๑๔} มาตรา ๑๘ ข้าราชการซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์ รองสมุหราชองครักษ์ ข้าราชการการเมือง ข้าราชการตุลาการ ซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส และข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส

การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในพระองค์ สมุหราชองครักษ์ และรองสมุหราชองครักษ์ ให้เป็นไปตามพระราชอัธยาศัย

การพ้นจากราชการของข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโสให้เป็นไปตามมาตรา ๑๘ ทวิ

การพ้นจากราชการของข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโสให้เป็นไปตามมาตรา ๑๘ ตริ

^{๑๕} การพ้นจากราชการของข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการระดับศาสตราจารย์และระดับรองศาสตราจารย์ ให้เป็นไปตามมาตรา ๑๘ จัตวา

^{๑๓} มาตรา ๑๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ ฉบับพิเศษ หน้า ๗ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๔๕

^{๑๔} มาตรา ๑๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๒๕ ก หน้า ๕ ลงวันที่ ๒๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓

^{๑๕} มาตรา ๑๘ วรรคหก เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๑ ตอนที่ ๗๗ ก หน้า ๒๕ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๖

^{๑๖} มาตรา ๑๕ ทวิ ข้าราชการตุลาการซึ่งดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส ที่มีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการตุลาการที่ได้ผ่านการประเมินแล้วว่าจะยังมีสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ ก็ให้รับราชการต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์

หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินสมรรถภาพของข้าราชการตุลาการตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการตุลาการกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งและการดำรงตำแหน่งผู้พิพากษาอาวุโส

^{๑๗} มาตรา ๑๕ ตริ ข้าราชการอัยการซึ่งดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโสที่มีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการอัยการผู้นั้นมีอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ เว้นแต่ข้าราชการอัยการที่ได้ผ่านการประเมินแล้วว่าจะยังมีสมรรถภาพในการปฏิบัติหน้าที่ก็ให้รับราชการต่อไปได้จนถึงสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการอัยการผู้นั้นมีอายุครบเจ็ดสิบปีบริบูรณ์

หลักเกณฑ์และวิธีการประเมินสมรรถภาพของข้าราชการอัยการตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามระเบียบที่คณะกรรมการอัยการกำหนดตามกฎหมายว่าด้วยหลักเกณฑ์การแต่งตั้งและการดำรงตำแหน่งอัยการอาวุโส

^{๑๘} มาตรา ๑๕ จัตวา ข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งมีตำแหน่งวิชาการระดับศาสตราจารย์หรือระดับรองศาสตราจารย์และจะต้องพ้นจากราชการตามมาตรา ๑๕ อาจได้รับการต่อเวลาราชการได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษา

มาตรา ๒๐ ให้คณะกรรมการข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน เป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการ เว้นแต่

- (๑) ข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหม ให้กระทรวงกลาโหมเป็นเจ้าหน้าที่
- (๒) ข้าราชการฝ่ายตุลาการ ให้กระทรวงยุติธรรมเป็นเจ้าหน้าที่
- (๓) ข้าราชการครู ให้กระทรวงศึกษาธิการเป็นเจ้าหน้าที่

^{๑๖} มาตรา ๑๕ ทวิ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๗) พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๖ ตอนที่ ๗๕ ก หน้า ๖ ลงวันที่ ๒๐ สิงหาคม ๒๕๔๒

^{๑๗} มาตรา ๑๕ ตริ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๘) พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๑๑ ก หน้า ๕ ลงวันที่ ๒๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๓

^{๑๘} มาตรา ๑๕ จัตวา เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๑ ตอนพิเศษที่ ๗๗ ก หน้า ๒๕ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๗

^{๑๕} มาตรา ๒๑ ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการตามมาตรา ๒๐ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ เนื่องจากการเกษียณอายุตามมาตรา ๑๕ มาตรา ๑๕ ทวิ มาตรา ๑๕ ทริ และมาตรา ๑๕ จัตวา ในปีงบประมาณถัดไปต่อเจ้ากระทรวงของผู้ขึ้นและกระทรวงการคลัง เว้นแต่ในกรณีของข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการและข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาซึ่งจะพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ และข้าราชการพลเรือนในสถาบันอุดมศึกษาผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ หรือหกสิบห้าปีบริบูรณ์ แล้วแต่กรณี ให้ยื่นบัญชีรายชื่อก่อนสิ้นปีงบประมาณดังกล่าวไม่น้อยกว่าหกสิบวัน

ในกรณีที่มีการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการผู้ใด ให้เจ้ากระทรวงแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุทราบ และให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุแจ้งต่อไปยังกระทรวงการคลัง

มาตรา ๒๒ การต่อเวลาราชการหนึ่งปีคราวแรกนั้น ให้นับตั้งแต่วันอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ และถ้าจะต่อเวลาราชการให้ในปีถัดไปอีก ให้ส่งต่อเวลาราชการล่วงหน้าไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือนก่อนสิ้นวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้าย ถ้ามิได้มีการส่งต่อเวลาราชการภายในกำหนดดังกล่าว ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นพ้นจากราชการถัดจากวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้ายนั้น

มาตรา ๒๓ การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น ให้นับแต่วันรับราชการรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน ซึ่งมีให้อัตราข้าราชการวิสามัญหรือลูกจ้าง

ครูประชาบาล สารวัตรศึกษา หรือข้าราชการวิสามัญที่ได้มีบทบัญญัติของกฎหมายให้ยกฐานะหรือให้เปลี่ยนฐานะเป็นข้าราชการที่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๗ ได้ และเมื่อได้มีการยกฐานะหรือเปลี่ยนฐานะเป็นข้าราชการที่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญดังกล่าวแล้ว ก็ให้นับเวลาระหว่างที่เป็นครูประชาบาล สารวัตรศึกษา หรือข้าราชการวิสามัญที่ติดต่อกับวันที่ได้มีการยกฐานะหรือการเปลี่ยนฐานะนั้นเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ด้วย

ข้าราชการซึ่งทำงานหรือรับราชการก่อนอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์ให้เริ่มนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่วันที่มิอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์เป็นต้นไปผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการ ให้มีสิทธินับเวลาราชการได้ตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนกองประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร

^{๒๐} มาตรา ๒๓ ทวิ การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการที่โอนมาจากข้าราชการส่วนจังหวัด หรือข้าราชการที่โอนมาจากพนักงานเทศบาล ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้อยู่ในวันโอนเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญด้วย

^{๑๕} มาตรา ๒๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๒) พ.ศ. ๒๕๔๗ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๑ ตอนที่ ๗๗ ก หน้า ๒๕ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๔๗

^{๒๐} มาตรา ๒๓ ทวิ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๑๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๖ ตอนที่ ๑๕ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๑๒ ลงวันที่ ๖ มีนาคม ๒๕๑๒

มาตรา ๒๔ ผู้ซึ่งกระทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ในระหว่างเวลาที่มีการรบ หรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีพระบรมราชโองการ ประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือในระหว่างเวลาที่สั่งให้เป็นนักค้าเรือดำน้ำ ให้นับเวลาราชการที่ ปฏิบัติการตามสั่งเป็นทวีคูณ แม้ว่าในระยะเวลาดังกล่าวนั้นจะไม่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณ ประเภทเงินเดือนก็ตาม

ในกรณีที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ใด ให้คณะรัฐมนตรีมีอำนาจพิจารณา ให้ข้าราชการซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีประกาศใช้กฎอัยการศึคนั้น ได้รับการนับเวลา ราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวีคูณ ได้ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนดหลักเกณฑ์ ดังกล่าวให้พิจารณาความจำเป็นของสถานการณ์โดยคำนึงถึงความยากลำบากและการเสี่ยงอันตราย อย่างแท้จริงของข้าราชการนั้น

^{๒๐} ในกรณีตามวรรคหนึ่งหรือกรณีที่คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้นับเวลาราชการเป็นทวีคูณตาม วรรคสอง ถ้าผู้ใดมีเวลาราชการซึ่งอาจนับเป็นทวีคูณในเวลาเดียวกันได้หลายประการก็ให้นับเวลา ระหว่างนั้นเป็นทวีคูณแต่ประการเดียว

มาตรา ๒๕ เวลาป่วยหรือลา หรือต้องพักราชการ ซึ่งได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือนเต็มนั้น สำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับเหมือนเต็มเวลาราชการเวลาป่วยหรือลา หรือต้องพักราชการ ซึ่งได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือนไม่เต็มนั้น สำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับเวลาตามส่วนแห่ง เงินเดือนที่ได้รับเวลาป่วยหรือลา หรือต้องพักราชการ หรือมิได้อยู่รับราชการ ซึ่งมีได้รับอนุญาตให้รับ เงินเดือน ไม่นับเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าผู้ที่มีได้อยู่ รับราชการด้วยเหตุที่ถูกลงทัณฑ์ทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยวินัยทหารหรือตำรวจ

มาตรา ๒๖ ในระหว่างที่ทหารกองหนุนได้รับเบี้ยหวัด ให้นับเวลาสำหรับการคำนวณ บำเหน็จบำนาญเสมอหนึ่งในสี่ของเวลาอยู่รับราชการ

มาตรา ๒๗ ข้าราชการซึ่งทางราชการคัดเลือกหรือสอบคัดเลือกให้ไปดูการหรือศึกษาวิชา ในต่างประเทศ ให้นับเวลาสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญในระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ

มาตรา ๒๘ ข้าราชการที่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน ซึ่งทาง ราชการสั่งให้ไปทำการใดๆ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา ผู้นั้นยังไม่มีสิทธิรับ บำเหน็จบำนาญ และให้นับเวลาสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญในระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลา ราชการ

มาตรา ๒๙ เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับแต่จำนวนปี เศษของปีถ้าถึง ครึ่งปีให้นับเป็นหนึ่งปี

การนับระยะเวลาตามความในวรรคก่อน สำหรับเดือน หรือวัน ให้คำนวณตามวิธีการจ่าย เงินเดือน และให้นับสิบสองเดือนเป็นหนึ่งปี สำหรับจำนวนวัน ถ้ามีรวมกันหลายระยะให้นับสามสิบวัน เป็นหนึ่งเดือน

^{๒๐} มาตรา ๒๔ วรรคสอง และวรรคสาม แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๒๕ ก หน้า ๗ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๑

^{๒๒} มาตรา ๓๐ ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองผู้ใดออกจากราชการไปแล้วถ้าภายหลัง กลับเข้ารับราชการใหม่ ให้นำเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย ว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

ข้าราชการการเมืองผู้ใดซึ่งต้องออกหรือพ้นจากตำแหน่งโดยผลของรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย และยังมีได้รับบำเหน็จบำนาญสำหรับการรับราชการในตอนที่ต้องออกหรือพ้นจาก ตำแหน่ง ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการการเมือง ให้นำเวลาราชการสำหรับคำนวณ บำเหน็จบำนาญก่อนออกหรือพ้นจากตำแหน่งต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลัง

^{๒๓} ข้าราชการการเมืองผู้ซึ่งออกหรือพ้นจากตำแหน่ง โดยได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ จากการได้นำเวลาราชการที่เป็นข้าราชการการเมืองสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญหรือได้รับหรือมี สิทธิได้รับบำนาญตามมาตรา ๑๘ ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการการเมือง และเลิก รับบำนาญในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่ ให้นำเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อน ออกหรือพ้นจากตำแหน่งต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลัง หากผู้นั้นประสงค์จะรับบำนาญต่อไป จะต้องแจ้งความประสงค์ภายในสามสิบวันนับแต่วันกลับเข้ารับราชการใหม่ โดยทำเป็นหนังสือลง ลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานยื่นต่อส่วนราชการที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ เมื่อแจ้งความประสงค์ ดังกล่าวแล้ว ให้ผู้นั้นมีสิทธิรับบำนาญต่อไปและจะนับเวลาราชการต่อเนื่องมิได้ ถ้าพ้นกำหนดเวลา ดังกล่าวไม่แจ้งความประสงค์ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นเลิกรับบำนาญเพื่อขอนับเวลาราชการต่อเนื่องโดย ให้ส่วนราชการที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่แจ้งไปยังส่วนราชการที่ผู้นั้นรับบำนาญอยู่เพื่อยุติบำนาญ

ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองผู้ใดออกจากราชการ โดยได้รับหรือมีสิทธิได้รับ บำนาญปกติหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดออกจากราชการ โดยได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ เป็นข้าราชการการเมือง มิให้นำเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการ ต่อเนื่องกับเวลารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองในตอนหลัง แต่ให้นำเวลาราชการสำหรับคำนวณ บำเหน็จบำนาญเฉพาะเวลารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองในตอนหลังเท่านั้น

^{๒๔} ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองผู้ใดหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดออกจากราชการ ไปแล้วกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการการเมือง และได้นำเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จ บำนาญก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับเวลารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองในตอนหลังมาก่อนแล้ว

^{๒๒} มาตรา ๓๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๓ ตอนที่ ๔๒ ก หน้า ๒๒ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๓๕

^{๒๓} มาตรา ๓๐ วรรคสาม แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๕๒ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๓

^{๒๔} มาตรา ๓๐ วรรคสี่ และวรรคห้า เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๕๒ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๓

ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองอีกมิให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญในครั้งก่อนต่อเนื่องกับเวลารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองในครั้งหลัง แต่ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเฉพาะเวลารับราชการเป็นข้าราชการการเมืองในครั้งหลัง

^{๒๕} มาตรา ๓๐ ทวิ (ยกเลิก)

หมวด ๓

วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญ

^{๒๖} มาตรา ๓๑ ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเกณฑ์คำนวณ แต่ถ้าเป็นการคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการ ซึ่งพ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุตาม มาตรา ๑๕ เงินเดือนเดือนสุดท้ายให้หมายความรวมถึงเงินเดือนที่ได้เลื่อนในวันสุดท้ายของปีงบประมาณนั้นด้วย

การเลื่อนเงินเดือนในวันสุดท้ายของปีงบประมาณนั้นไม่ก่อให้เกิดสิทธิรับเงินเดือนที่ได้เลื่อน แต่เงินเดือนที่ได้เลื่อนนั้นให้ถือเสมือนว่าเป็นเงินเดือนเดิม

^{๒๗} ข้าราชการผู้ใดเคยดำรงตำแหน่งในขณะเดียวกันหลายตำแหน่ง แล้วพ้นจากตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงก่อนพ้นจากราชการ ให้ถือเงินเดือนเดือนสุดท้ายของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนที่เคยได้รับอยู่นั้นเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณในกรณีที่มีกฎหมายหรือข้อบังคับปรับอัตราเงินเดือนของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงก่อนข้าราชการผู้นั้นพ้นจากราชการ ให้ถือเงินเดือนของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงที่ปรับตามกฎหมายหรือข้อบังคับนั้นแล้วเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณ

^{๒๘} มาตรา ๓๒ วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญ ให้กระทำได้ดังนี้

(๑) สำหรับบำเหน็จ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(๒) สำหรับบำนาญ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายหารด้วยห้าสิบคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

มาตรา ๓๓ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๘ เมื่อได้แจ้งการคำนวณบำเหน็จบำนาญปกติให้ผู้มีสิทธิรับทราบล่วงหน้าสองปีแล้ว ให้ถือว่าการคำนวณนั้นเป็นอันเด็ดขาด

^{๒๕} มาตรา ๓๐ ทวิ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๐) พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๕๒ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๔๓

^{๒๖} มาตรา ๓๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๖ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๕๐ ตอนที่ ๑๒๐ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๑ ลงวันที่ ๒๕ กันยายน ๒๕๑๖

^{๒๗} มาตรา ๓๑ วรรคสาม แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๑๗ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๕๑ ตอนที่ ๑๑๒ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๓๘ ลงวันที่ ๒๘ มิถุนายน ๒๕๑๗

^{๒๘} มาตรา ๓๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๓ ตอนที่ ๔๒ ก หน้า ๒๒ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๓๕

^{๒๕} มาตรา ๓๔ (ยกเลิก)

^{๓๐} หมวด ๔

ผู้รับบำนาญกลับเข้ารับราชการใหม่

มาตรา ๓๕ (ยกเลิก)

มาตรา ๓๕ ทวิ (ยกเลิก)

ลักษณะ ๒

บำเหน็จบำนาญพิเศษ

มาตรา ๓๖ เมื่อข้าราชการผู้ใดประสบเหตุคงที่บัญญัติไว้ในลักษณะนี้ให้จ่ายบำเหน็จหรือบำนาญพิเศษให้

สิทธิในบำเหน็จหรือบำนาญพิเศษเป็นสิทธิเฉพาะตัว จะโอนไม่ได้

มาตรา ๓๗ ข้าราชการ พลทหารกองประจำการ หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ผู้ใดได้รับอันตรายจนพิการ เสียแขนหรือขา หูหนวกทั้งสองข้างตาบอด หรือได้รับการป่วยเจ็บ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแล้วและแสดงว่าถึงทุกพลภาพไม่สามารถจะรับราชการต่อไปได้อีกเลย ทั้งนี้เพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ ให้ผู้นั้นได้รับบำนาญปกติกับทั้งได้รับบำนาญพิเศษด้วย เว้นแต่การได้รับอันตรายได้รับการป่วยเจ็บ หรือการถูกประทุษร้ายนั้นเกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือจากความผิดของตนเอง

มาตรา ๓๘ ข้าราชการผู้ใดได้รับบำเหน็จหรือบำนาญไปแล้วตามพระราชบัญญัตินี้ หรือพลทหารกองประจำการหรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ผู้ใดซึ่งได้ออกจากราชการหรือพ้นจากหน้าที่ทหารไปแล้ว ถ้าภายในกำหนดเวลาสามปี นับแต่วันออกจากราชการหรือพ้นจากหน้าที่ทหาร ปรากฏหลักฐานชัดเจนว่า ผู้นั้นเกิดป่วยเจ็บถึงทุกพลภาพอันเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการระหว่างที่ผู้นั้นรับราชการหรือทำหน้าที่ทหารอยู่ก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๓๗ และถ้าถึงตายก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๔๑ ทั้งนี้ให้จ่ายให้ นับแต่วันขอ และในกรณีที่ได้รับบำเหน็จไปแล้ว ก็ให้จ่ายเฉพาะบำนาญพิเศษแต่อย่างเดียว

^{๒๕} มาตรา ๓๔ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๕๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๓๓ ตอนที่ ๑๗ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๕ ลงวันที่ ๒๗ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

^{๓๐} หมวด ๔ ผู้รับบำนาญกลับเข้ารับราชการใหม่ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๕ ทวิ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๓ ตอนที่ ๔๒ ก หน้า ๒๒ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๓๕

มาตรา ๓๕ การคำนวณบำนาญพิเศษ ให้เจ้ากระทรวงเป็นผู้กำหนดตามสมควรแก่เหตุการณ์ ประกอบกับความพิการ และทุพพลภาพของผู้นั้น ตามอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ในยามปกติ มีอัตราตั้งแต่ห้าในห้าสิบส่วนจนถึงยี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ โดยอากาศยานในอากาศ หรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ โดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำ หรือมีหน้าที่ทำการกวาดทุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่ขุด ทำลาย ทำ หรือประกอบวัตถุระเบิด หรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพิกซ์ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนถึงเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๓) เวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีพระบรมราชโองการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราตั้งแต่สามสิบในห้าสิบส่วนจนถึงสามสิบห้าในห้าสิบส่วนของเงินเดือนเดือนสุดท้าย ในกรณีที่ไม่มีเงินเดือน ให้ถืออัตราเงินเดือนทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้าย

มาตรา ๔๐ ผู้ได้รับอันตรายถึงทุพพลภาพดังกล่าวในมาตรา ๓๗ แม้จะยังไม่มีสิทธิรับบำนาญปกติ ก็ให้ได้รับบำนาญปกติได้ คิดตามอัตราที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๒ บวกกับบำนาญพิเศษด้วย

๓๐ มาตรา ๔๑ ผู้ได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๗ ถ้าถึงแก่ความตาย เพราะเหตุนั้นก่อนได้รับบำนาญพิเศษไป นอกจากบำเหน็จตกทอดซึ่งจะได้รับตามที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๓ ก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๕ อีกด้วย ดังนี้

(๑) ในยามปกติเป็นจำนวนถึงเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ โดยอากาศยานในอากาศหรือมีหน้าที่ต้องทำการโคจร หรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ โดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำ หรือมีหน้าที่ทำการกวาดทุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่ขุด ทำลาย ทำหรือประกอบวัตถุระเบิดหรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพิกซ์ หรือเวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ในระหว่างที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกหรือประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนสี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

มาตรา ๔๒ ข้าราชการผู้ใดได้รับการป่วยเจ็บจนทุพพลภาพดังกล่าวในมาตรา ๓๗ เพราะเหตุ

(๑) ต้องไปปฏิบัติราชการเป็นครั้งคราวนอกตำบลที่ตั้งสำนักงานประจำ หรือ

(๒) ต้องประจำปฏิบัติราชการในท้องที่กัณดารที่จะต้องเสี่ยงต่อโรคภัยไข้เจ็บซึ่งท้องที่นั้นได้กำหนดไว้โดยพระราชกฤษฎีกา

๓๐ มาตรา ๔๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๒๔ ลงวันที่ ๓๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

ถ้าปรากฏว่า ความป่วยเจ็บทุพพลภาพนั้นได้เกิดเนื่องจากการต้องไปปฏิบัติราชการหรือต้องประจำปฏิบัติราชการนั้น ก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๓๗ และถ้าถึงตายก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษตามมาตรา ๔๑ (๑)

มาตรา ๔๓ ข้าราชการ พลทหารกองประจำการ หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด ผู้ใดสูญหายไปและมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๗ ถึงตาย เมื่อพ้นกำหนดสองเดือนนับแต่วันสูญหาย ให้สันนิษฐานไว้ก่อนเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ว่า ผู้นั้นถึงแก่ความตายในวันที่สูญหาย และให้จ่ายบำนาญพิเศษตามบทบัญญัติในมาตรา ๔๑

ถ้าปรากฏในภายหลังว่า ผู้ที่ต้องสันนิษฐานว่าตายตามความในวรรคก่อนมิได้ตาย ก็ให้งดจ่ายบำนาญพิเศษนั้น และถ้าเจ้ากระทรวงจะต้องจ่ายเงินให้ในระหว่างเวลาที่ต้องสันนิษฐานว่าถึงแก่ความตาย ก็ให้หักจำนวนเงินทั้งหมดที่จ่ายไปแล้วออกจากจำนวนเงินที่ต้องจ่ายนั้น

^{๓๒} มาตรา ๔๔ บำนาญพิเศษที่บัญญัติในลักษณะนี้ ให้จ่ายแก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ดังนี้

- (๑) บุตร ให้ได้รับสองส่วน ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไป ให้ได้รับสามส่วน
- (๒) สามีหรือภรรยา ให้ได้รับหนึ่งส่วน
- (๓) บิดามารดา หรือบิดา หรือมารดา ที่มีชีวิตอยู่ ให้ได้รับหนึ่งส่วน

ถ้าผู้ตายไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษในอนุมาตราใดดังกล่าว หรือทายาทนั้นได้ตายไปก่อน ให้แบ่งบำนาญพิเศษนั้นระหว่างทายาทผู้มีสิทธิตามส่วนในอนุมาตราที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ

ถ้าได้มีการจ่ายบำนาญพิเศษไปแล้ว หากปรากฏว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่ได้อุปการหรือรู้ถึงความตายของบิดาเพิ่มขึ้น ให้แบ่งบำนาญพิเศษนั้นใหม่ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิโดยถือว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำพิพากษานั้นเป็นทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันตายของเจ้าบำนาญ กรณีเช่นนี้ ให้กระทรวงการคลังหักเอาจากทายาทซึ่งรับบำนาญพิเศษไปก่อนแล้วคืนตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนดกรณีที่ไม่สามารถหักเงินบำนาญพิเศษที่จ่ายให้ทายาทซึ่งรับเงินไปในส่วนของตนตามวรรคสามคืนได้ กระทรวงการคลังไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำนาญพิเศษให้แก่บุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำนาญพิเศษแต่อย่างใด

ถ้าไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษดังกล่าวทั้ง ๓ อนุมาตรา ให้บุคคลซึ่งเจ้ากระทรวงพิจารณาเห็นว่ามิหลักฐานแสดงได้ว่าเป็นผู้อุปการะผู้ตายอยู่หรือเป็นผู้อยู่ในความอุปการะของผู้ตาย เป็นผู้รับบำนาญพิเศษตามส่วนที่เจ้ากระทรวงจะได้กำหนดให้ และเมื่อได้จ่ายบำนาญพิเศษให้แก่ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในความอุปการะของผู้ตายแล้ว หากปรากฏภายหลังว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่

^{๓๒} มาตรา ๔๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๖ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๐๐ ตอนที่ ๑๗๐ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๑๓ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

บิดาตายหรือนับแต่วันที่ได้รู้หรือควร ได้รู้ถึงความตายของบิดาให้สั่งจ่ายบำนาญพิเศษให้แก่บุตรซึ่งศาลพิพากษาว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายดังกล่าว กรณีเช่นนี้ถ้าไม่สามารถเรียกเงินบำนาญพิเศษที่จ่ายให้ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในความอุปการะของผู้ตายรับไปแล้วคืนได้ให้นำความในวรรคสามและวรรคสี่มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อบุคคลซึ่งได้รับบำนาญพิเศษอยู่ตามที่กล่าวข้างต้นตายหรือหมดสิทธิไป ให้ส่วนที่ผู้นั้นได้รับอยู่เป็นอันยุติลงเพียงนั้น

มาตรา ๔๕ บำนาญพิเศษที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๔ ให้จ่ายโดยกำหนดเวลาและเงื่อนไข ดังนี้

(๑) บุตร ให้มีสิทธิได้รับจนอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ เว้นแต่เมื่ออายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์นั้นกำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอุดมศึกษา หรือในชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ทางราชการรับรองให้เทียบเท่า ก็ให้ได้รับต่อไปตลอดเวลาที่ยังทำการศึกษาอยู่ในสถานศึกษา แต่ไม่เกินอายุยี่สิบห้าปีบริบูรณ์

(๒) สามีหรือภริยาให้ได้รับตลอดชีวิต เว้นแต่ทำการสมรสใหม่

(๓) บิดามารดา ให้ได้รับตลอดชีวิต

(๔) บุคคลอื่นนอกจากที่ได้กล่าวใน (๑) (๒) และ (๓) ถ้าอายุยังไม่ถึงยี่สิบปีบริบูรณ์ ให้อนุโลมรับอย่างบุตร แล้วแต่กรณี ถ้าไม่เข้าลักษณะดังกล่าวแล้ว ให้รับอยู่เพียงสิบปี

ถ้าผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษเป็นผู้พิการถึงทุพพลภาพอยู่ก่อนแล้ว หรือในระหว่างที่มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ ก็ให้ผู้นั้นได้รับบำนาญพิเศษตลอดเวลาที่ทุพพลภาพอยู่

^{๓๓} มาตรา ๔๖ บำนาญพิเศษรายใด มีจำนวนยอดรวมไม่ถึงเดือนละสามร้อยบาทบรรดาผู้มีสิทธิจะได้รับ จะยื่นคำขอเปลี่ยนเป็นรับบำนาญพิเศษแทนได้ เป็นจำนวนเท่ากับบำนาญพิเศษหกสิบเดือน แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามพันบาท

มาตรา ๔๗ การขอบำนาญพิเศษต้องแสดงรายงานแพทย์ที่ทางราชการรับรองกับรายงานแสดงเหตุที่ต้องรับอันตราย ได้รับการป่วยเจ็บ หรือถูกประทุษร้ายนั้นด้วย

ในกรณีดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๔๗ ให้แสดงถึงเหตุการณ์อันทำให้ควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายถึงตาย

^{๓๔} ลักษณะ ๒/๑

บำเหน็จดำรงชีพ

มาตรา ๔๗/๑ บำเหน็จดำรงชีพ ได้แก่ เงินที่จ่ายให้แก่ผู้รับบำนาญเพื่อช่วยเหลือการดำรงชีพ โดยจ่ายให้ครั้งเดียว

ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพมีสิทธิขอรับบำเหน็จดำรงชีพตามอัตราและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ต้องไม่เกินสิบห้าเท่าของบำนาญรายเดือนที่ผู้นั้นได้รับ

^{๓๓} มาตรา ๔๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๒๔ ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

^{๓๔} ลักษณะ ๒/๑ บำเหน็จดำรงชีพ มาตรา ๔๗/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๑ ตอนที่ ๑๑๓ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

ผู้รับบำนาญผู้ใดได้รับทั้งบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพให้นำบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพรวมเป็นบำนาญรายเดือนเพื่อคำนวณจ่ายเป็นบำเหน็จดำรงชีพแก่ผู้นั้น เมื่อได้รับบำเหน็จดำรงชีพแล้ว ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จดำรงชีพอีก ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่และได้ออกจากราชการในครั้งหลังโดยเลือกรับบำนาญ

ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพผู้ใดได้รับบำเหน็จดำรงชีพไปแล้ว ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่โดยมีสิทธินับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังตามมาตรา ๓๐ และเมื่อออกจากราชการในครั้งหลังโดยเลือกรับบำเหน็จ การจ่ายบำเหน็จในกรณีเช่นว่านี้ ให้หักเงินออกจากบำเหน็จที่จะได้รับเท่ากับเงินบำเหน็จดำรงชีพเสียก่อน

ในกรณีที่ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพได้แสดงเจตนาขอรับบำเหน็จดำรงชีพไว้แล้ว แต่ได้ตายก่อนได้รับเงินบำเหน็จดำรงชีพ ให้การจ่ายเงินดังกล่าวเป็นอันระงับไป

๓๕ ลักษณะ ๓

บำเหน็จตกทอด

^{๓๖} มาตรา ๔๘ ข้าราชการผู้ใดตายในระหว่างรับราชการอยู่ หรือทหารกองหนุนมีเบี้ยหวัดตาย ถ้าความตายนั้นมีได้เกิดขึ้นเนื่องจากการประพฤติก่อร้ายแรงของตนเอง ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดเป็นจำนวนตามเกณฑ์คำนวณในมาตรา ๓๒ (๑) ให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ดังนี้

(๑) บุตรให้ได้รับสองส่วน ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไปให้ได้รับสามส่วน

(๒) สามีหรือภริยาให้ได้รับหนึ่งส่วน

(๓) บิดามารดา หรือบิดาหรือมารดาที่มีชีวิตอยู่ให้ได้รับหนึ่งส่วน

ในกรณีที่ไม่มีทายาทในอนุมาตราใด หรือทายาทนั้นได้ตายไปเสียก่อนให้แบ่งเงินดังกล่าวระหว่างทายาทผู้มีสิทธิในอนุมาตราที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับ

ในกรณีที่ไม่มีทายาททั้งสามอนุมาตราดังกล่าว ให้จ่ายแก่บุคคลซึ่งผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ต่อส่วนราชการเจ้าสังกัดตามแบบและวิธีการที่กระทรวงการคลังกำหนด

ในกรณีที่ไม่มีทายาทและบุคคลซึ่งผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ตามวรรคสาม หรือบุคคลนั้นได้ตายไปก่อน ให้สิทธิในบำเหน็จตกทอดนั้นเป็นอันยุติลง

^{๓๕} ลักษณะ ๓ บำเหน็จตกทอด มาตรา ๔๘ ถึงมาตรา ๕๐ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๐๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๖ ตอนที่ ๑๐๑ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๒๔ ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๒

^{๓๖} มาตรา ๔๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๓ ตอนที่ ๔๒ ก หน้า ๒๒ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๓๕

ในกรณีที่ได้มีการจ่ายบำเหน็จตกทอดไปแล้วหากปรากฏว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปี นับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่ได้อุปการ หรือควรได้รู้ถึงความตายของบิดาเพิ่มขึ้น ให้แบ่งบำเหน็จตกทอดนั้นใหม่ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิโดยถือว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำพิพากษานั้นเป็นทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันตายของเจ้าบ้านาญ ในกรณีเช่นนี้ให้กระทรวงการคลังเรียกคืนบำเหน็จตกทอดจากทายาทซึ่งรับบำเหน็จตกทอดไปก่อนแล้วตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

ในกรณีที่ไม่สามารถเรียกคืนบำเหน็จตกทอดที่จ่ายให้ทายาทซึ่งรับเงินไปในส่วนของตนตามวรรคห้าได้ กระทรวงการคลังไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดให้แก่บุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำเหน็จตกทอดแต่อย่างใด

^{๓๖} มาตรา ๔๕ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๘ ผู้ได้รับบำนาญปกติอยู่ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ตาย ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดให้แก่บุคคลตั้งที่บัญชีไว้ ในมาตรา ๔๘ เป็นจำนวนสามสิบเท่าของบำนาญรายเดือนที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับนั้นและให้จ่ายตามส่วนและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรานั้น

^{๓๗} ในกรณีที่ได้มีการรับบำเหน็จดำรงชีพไปแล้ว เมื่อผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ตาย การจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดตามวรรคหนึ่ง ให้หักเงินออกจากบำเหน็จตกทอดที่จะได้รับเท่ากับเงินบำเหน็จดำรงชีพเสียก่อน

มาตรา ๕๐ การคำนวณเงินบำเหน็จตกทอดตามความในลักษณะนี้รายใดได้ผลเป็นยอดเงินบำเหน็จตกทอดไม่ถึงสามพันบาท ก็ให้จ่ายเป็นเงินบำเหน็จตกทอดสามพันบาท

ลักษณะ ๔

การพิจารณาสั่งจ่ายบำเหน็จบ้านาญ

^{๓๘} มาตรา ๕๑ เมื่อกระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการเจ้าสังกัดซึ่งมีฐานะไม่ต่ำกว่ากรมหรือจังหวัด แล้วแต่กรณี ได้รับเรื่องราวขอรับบำเหน็จหรือบ้านาญแล้วให้รีบตรวจสอบ และนำส่งให้ถึงกระทรวงการคลังภายในสามสิบวันนับแต่วันรับและให้กระทรวงการคลังรีบพิจารณาสั่งภายในยี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันรับ ทั้งนี้ เว้นแต่ความล่าช้าเป็นเพราะความผิดของผู้ขอหรือส่วนราชการเจ้าสังกัด แล้วแต่กรณี

การขอให้สั่งจ่ายและการสั่งจ่ายบำเหน็จหรือบ้านาญ ให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

^{๓๖} มาตรา ๔๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบ้านาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๓ ตอนที่ ๔๒ ก หน้า ๒๒ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๓๕

^{๓๗} มาตรา ๔๕ วรรคสอง เพิ่มโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบ้านาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒๑) พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๐ ตอนที่ ๑๑๓ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

^{๓๘} มาตรา ๕๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบ้านาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๖ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๐๐ ตอนที่ ๑๗๐ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๑๓ ลงวันที่ ๒๔ ตุลาคม ๒๕๒๖

ลักษณะ ๕

การเสียดสิทธิต่อรับบำนาญ

มาตรา ๕๒ ผู้ใดได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอดอยู่ ถ้า

(๑) กระทำความผิดถึงต้องโทษจำคุก โดยคำพิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือ

(๒) เป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย

ผู้นั้นหมดสิทธิรับบำนาญปกติ หรือบำนาญตกทอดตั้งแต่วันมีคำพิพากษาถึงที่สุด

๕๐ มาตรา ๕๓ ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ หรือข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยในเรื่องที่กระทำผิดวินัยนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดตามมาตรา ๔๘

ในกรณีที่ข้าราชการตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการหรือข้าราชการอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยในเรื่องที่กระทำผิดวินัยนั้น ให้กระทรวงเจ้าสังกัดพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือปลดออกหรือไม่ ถ้ากระทรวงเจ้าสังกัดเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออกหรือปลดออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดตามมาตรา ๔๘

มาตรา ๕๔ ผู้ซึ่งได้รับบำนาญปกติหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือได้รับบำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ หรือทหารกองหนุนมีเบี้ยหวัด ผู้ใดกระทำความผิดอาญาซึ่งไม่ใช่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือถูกฟ้องว่าเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ถ้าถึงแก่ความตายก่อนมีคดีหรือก่อนคดีถึงที่สุด ให้กระทรวงเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นเคยสังกัดอยู่พิจารณาวินิจฉัยว่า ผู้นั้นได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นได้กระทำความผิดซึ่งกฎหมายกำหนดโทษจำคุกอย่างสูงไว้เกินกว่าหนึ่งปีแล้ว ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญตามมาตรา ๕๕

มาตรา ๕๕ ทายาทดังต่อไปนี้ ไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำนาญตามมาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ มาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙

(๑) ผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ได้เจตนากระทำ หรือพยายามกระทำให้เจ้าบำนาญหรือผู้ที่จะก่อให้เกิดสิทธิรับบำนาญแก่ตนถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

๕๐ มาตรา ๕๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๕) พ.ศ. ๒๕๕๓ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๒๕ ก หน้า ๗ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๕๓

(๒) ทายาทตามมาตรา ๔๔ ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า ได้เจตนากระทำหรือพยายามกระทำให้ทายาทด้วยกันถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

(๓) ผู้ที่ได้ฟ้องเจ้าบ้านาญหรือผู้ที่จะก่อให้เกิดสิทธิรับบ้านาญแก่ตน หาว่าทำความผิดโทษประหารชีวิต และตนเองกลับต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ามีความผิดฐานฟ้องเท็จ หรือทำพยานเท็จ

ลักษณะ ๖

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๖ ข้าราชการผู้ใดลาออกไปดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทน หรือสภาผู้แทนราษฎร แล้วแต่กรณีก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ ก็ให้นับเวลาระหว่างที่ดำรงตำแหน่งสมาชิกสภาผู้แทน หรือสภาผู้แทนราษฎร ในการคำนวณบำเหน็จบ้านาญตามกฎหมายที่ใช้ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๗ ผู้ซึ่งไปหรือผู้ซึ่งทางราชการส่งอนุญาตให้ไปศึกษาวิชาในต่างประเทศก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ เมื่อเข้ารับราชการให้มีสิทธินับเวลาระหว่างไปศึกษาวิชาในต่างประเทศเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบ้านาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบ้านาญที่ใช้ก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๘ ข้าราชการผู้ใดกลับเข้ารับราชการก่อนวันใช้พระราชบัญญัตินี้ และตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบ้านาญที่ใช้อยู่ในขณะที่กลับเข้ารับราชการนั้น อาจให้นับเวลาราชการหลายตอนต่อกันได้ ก็ให้ผู้นั้นมีสิทธิได้นับเวลาราชการตอนก่อนกับตอนหลังต่อกันได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖)

พ.ศ. ๒๕๓๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๓๕

เป็นปีที่ ๕๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภาดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “ข้าราชการพลเรือน” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้าราชการพลเรือน” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน ข้าราชการฝ่ายตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ ข้าราชการฝ่ายอัยการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง ข้าราชการฝ่ายรัฐสภาตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ข้าราชการตำรวจตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตำรวจ ข้าราชการครูตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครู และข้าราชการกลาโหมพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการทหาร”

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๓ ตอนที่ ๔๒ ก ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๓๕

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๔๕๕ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๐ ข้าราชการซึ่งมิใช่ข้าราชการการเมืองผู้ได้ออกจากราชการไปแล้ว ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

ข้าราชการการเมืองผู้ใดซึ่งต้องออกหรือพ้นจากตำแหน่งโดยผลของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และยังมีได้รับบำเหน็จบำนาญสำหรับการรับราชการในตอนที่ต้องออกหรือพ้นจากตำแหน่ง ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการการเมือง ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกหรือพ้นจากตำแหน่งต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลัง

ผู้ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือผู้ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญตามมาตรา ๑๘ ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการการเมือง และเลิกรับบำนาญในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่ ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลัง หากผู้นั้นประสงค์จะรับบำนาญต่อไป จะต้องแจ้งความประสงค์ภายในสามสิบวันนับแต่วันกลับเข้ารับราชการใหม่ โดยทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานยื่นต่อเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ ในกรณีหลังนี้ให้ผู้นั้นมีสิทธิรับบำนาญต่อไป และจะนับเวลาราชการต่อเนื่องมิได้เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวไม่แจ้งความประสงค์ ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นเลิกรับบำนาญเพื่อขอนับเวลาราชการต่อเนื่อง โดยให้ส่วนราชการที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่แจ้งไปยังเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นรับบำนาญอยู่เพื่อจ่ายบำนาญ”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๒๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๐ ทวิ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการการเมืองและเลิกรับบำนาญในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่ ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลัง หากผู้นั้นประสงค์จะรับบำนาญต่อไปจะต้องแจ้งความประสงค์ภายในสามสิบวันนับแต่วันกลับเข้ารับราชการใหม่ โดยทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อไว้เป็นหลักฐานยื่นต่อเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ ในกรณีหลังนี้ให้ผู้นั้นมีสิทธิรับบำนาญต่อไป และจะนับเวลาราชการต่อเนื่องมิได้ เมื่อพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวไม่แจ้งความประสงค์ ให้ถือว่าข้าราชการผู้นั้นเลิกรับบำนาญเพื่อขอนับเวลาราชการต่อเนื่อง โดยให้ส่วนราชการที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่แจ้งไปยังเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นรับบำนาญอยู่เพื่อจ่ายบำนาญ”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๒ วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญ ให้กระทำได้ดังนี้

(๑) สำหรับบำเหน็จ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(๒) สำหรับบำนาญ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายหารด้วยห้าสิบคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ”

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกหมวด ๔ ผู้รับบำนาญกลับเข้ารับราชการใหม่ มาตรา ๓๕ และมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๒) พ.ศ. ๒๕๒๐

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๘ และมาตรา ๔๙ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๖ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๘ ข้าราชการผู้ใดตายในระหว่างรับราชการอยู่ หรือทหารกองหนุนมีเบี้ยหวัดตาย ถ้าความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากการประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรงของตนเอง ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดเป็นจำนวนตามเกณฑ์คำนวณในมาตรา ๓๒ (๑) ให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ดังนี้

(๑) บุตรให้ได้รับสองส่วน ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไปให้ได้รับสามส่วน

(๒) สามีหรือภริยาให้ได้รับหนึ่งส่วน

(๓) บิดามารดา หรือบิดาหรือมารดาที่มีชีวิตอยู่ให้ได้รับหนึ่งส่วน

ในกรณีที่ไม่มีทายาทในอนุมาตราใด หรือทายาทนั้นได้ตายไปเสียก่อน ให้แบ่งเงินดังกล่าวระหว่างทายาทผู้มีสิทธิในอนุมาตราที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับ

ในกรณีที่ไม่มีทายาททั้งสามอนุมาตราดังกล่าว ให้จ่ายแก่บุคคลซึ่งผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ต่อส่วนราชการเจ้าสังกัดตามแบบและวิธีการที่กระทรวงการคลังกำหนด

ในกรณีที่ไม่มีทายาทและบุคคลซึ่งผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ตามวรรคสาม หรือบุคคลนั้นได้ตายไปก่อน ให้สิทธิในบำเหน็จตกทอดนั้นเป็นอันยุติลง

ในกรณีที่ได้มีการจ่ายบำเหน็จตกทอดไปแล้วหากปรากฏว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่ได้อุปการ หรือควรได้อุปการถึงความตายของบิดาเพิ่มขึ้น ให้แบ่งบำเหน็จตกทอดนั้นใหม่ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิโดยถือว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำพิพากษานั้นเป็นทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันตายของเจ้าบ้านาญ ในกรณีเช่นนี้ให้กระทรวงการคลังเรียกคืนบำเหน็จตกทอดจากทายาทซึ่งรับบำเหน็จตกทอดไปก่อนแล้วตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

ในกรณีที่ไม่สามารถเรียกคืนบำเหน็จตกทอดที่จ่ายให้ทายาทซึ่งรับเงินไปในส่วนของตนตามวรรคห้าได้ กระทรวงการคลังไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดให้แก่บุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำเหน็จตกทอดแต่อย่างใด

มาตรา ๔๙ ภายใต้งบับมาตรา ๓๘ ผู้ได้รับบำนาญปกติอยู่ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ตาย ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดให้แก่บุคคลดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๘ เป็นจำนวนสามสิบเท่าของบำนาญรายเดือนที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับนั้นและให้จ่ายตามส่วนและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรานั้น”

มาตรา ๘ การนับเวลาราชการของผู้กลับเข้ารับราชการใหม่ภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้อยู่ก่อนที่จะมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

บรรหาร ศิลปอาชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ได้ใช้บังคับมานานแล้ว และมีบทบัญญัติบางประการที่ไม่เหมาะสมและสอดคล้องกับหลักการในการจัดตั้งกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการในส่วนที่เกี่ยวกับการคิดเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการที่กลับเข้ารับราชการใหม่ สิทธิรับบำเหน็จตกทอด และการแบ่งจ่ายเงินบำเหน็จตกทอด สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวให้เหมาะสมและสอดคล้องกัน จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

เงินทดแทนพนักงานเทศบาล

พุทธศักราช ๒๕๕๘

ในพระปรมาภิไธยสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวอานันทมหิดล

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

(ตามประกาศประธานสภาผู้แทนราษฎร)

ลงวันที่ ๑ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

ปรีดี พนมยงค์

ตราไว้ ณ วันที่ ๓๐ ธันวาคม พุทธศักราช ๒๕๕๗

เป็นปีที่ ๑๑ ในรัชการปัจจุบัน

โดยที่สภาผู้แทนราษฎรลงมติว่าสมควรส่งเสริมฐานะของพนักงานเทศบาลให้มีสิทธิได้รับเงินทดแทนเมื่อออกจากงาน

จึงมีพระบรมราชโองการให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎรดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้ให้เรียกว่า “พระราชบัญญัติเงินทดแทนพนักงานเทศบาล พุทธศักราช ๒๕๕๘”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับได้ตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๕๘ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“พนักงานเทศบาล” หมายความว่า พนักงานเทศบาลประเภทพนักงานประจำชนิดพนักงานสามัญตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบพนักงานเทศบาล

“ออกจากงาน” หมายความว่า การออกจากงานตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบพนักงานเทศบาล

มาตรา ๔ ทุกคราวที่เทศบาลจ่ายเงินเดือนให้แก่พนักงานเทศบาลแต่ละคน ให้หักเงินไว้ร้อยละสิบแห่งเงินเดือนรวบรวมไว้เพื่อประโยชน์ของพนักงานเทศบาลผู้นั้นตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ เงินนี้ให้เรียกว่า “เงินออม”

เงินออมนี้ไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ทั้งนี้ เฉพาะในระหว่างเวลาที่สิทธิได้รับเงินออมยังมีได้เกิดขึ้น

มาตรา ๕ ให้เทศบาลตั้งเงินรายจ่ายไว้จำนวนหนึ่งในงบประมาณประจำปีทุกปี มีจำนวนเท่ากับร้อยละสิบแห่งอัตราเงินเดือนพนักงานเทศบาล เงินนี้ให้เรียกว่า “เงินสมทบ”

มาตรา ๖ ให้เทศบาลส่งเงินออมและเงินสมทบไปฝากไว้ยังกระทรวงมหาดไทยตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

เงินออมและเงินสมทบนี้ ให้จัดไว้เป็นเงินทุนในกระทรวงมหาดไทย เรียกว่า “เงินทดแทนพนักงานเทศบาล” และให้กระทรวงมหาดไทยจัดการหาดอกผลและจ่ายให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๗ พนักงานเทศบาลมีสิทธิได้รับเงินออมและเงินสมทบตามบทแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘ เมื่อพนักงานเทศบาลออกจากงานไม่ว่าในกรณีใดๆ ให้จ่ายเงินออมที่ได้หักไว้เพื่อประโยชน์ของพนักงานเทศบาลผู้นั้นให้ไป

ในกรณีที่พนักงานเทศบาลตาย ให้จ่ายเงินออมนั้นแก่ผู้รับมรดก

มาตรา ๙ นอกจากเงินออม ให้พนักงานเทศบาลมีสิทธิจะได้รับเงินสมทบอีกส่วนหนึ่งตามที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๑

มาตรา ๑๐ พนักงานเทศบาลผู้ใดออกจากงาน เพราะลาออกเมื่อมีเวลาทำงานตั้งแต่ยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ขึ้นไป หรือเพราะให้ออกโดยมีเวลาทำงานตามกำหนดดังกล่าวแล้ว หรือเพราะเลิกตำแหน่งหรือตาย ให้พนักงานเทศบาลผู้นั้นหรือผู้รับมรดกแล้วแต่กรณี มีสิทธิได้รับเงินสมทบเท่ากับจำนวนเงินออม

ถ้าลาออกเมื่อมีเวลาทำงานตั้งแต่ห้าปีบริบูรณ์ขึ้นไป แต่ไม่ถึงยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ หรือให้ออกโดยมีเวลาทำงานดังกล่าวแล้ว ให้มีสิทธิได้รับเงินสมทบเท่ากับจำนวนเงินออมแบ่งเป็นยี่สิบห้าส่วนคูณด้วยจำนวนปีทำงาน

มาตรา ๑๑ พนักงานเทศบาลผู้ใดมีเวลาทำงานไม่ถึงยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ ออกจากงานเพราะเหตุป่วยเจ็บทุพพลภาพซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจ และให้ใบสำคัญรับรองว่า ไม่สามารถหรือไม่สมควรจะทำงานในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งปฏิบัติอยู่นั้นต่อไป หรือเพราะเหตุมีอายุครบห้าสิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว ให้พนักงานเทศบาลผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินสมทบเท่ากับจำนวนเงินออม แบ่งเป็นยี่สิบห้าส่วนคูณจำนวนปีทำงาน

มาตรา ๑๒ การนับเวลาทำงานเพื่อคำนวณเงินสมทบ ให้อนุโลมตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน

มาตรา ๑๓ พนักงานเทศบาลผู้ใดประสบอันตรายหรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุปฏิบัติงานตามหน้าที่ ถ้าประสบอันตรายหรือถูกประทุษร้ายนั้นเป็นเหตุให้ถึงทุพพลภาพจนต้องออกจากงาน นอกจากสิทธิที่จะได้รับเงินออมหรือเงินสมทบ ให้พนักงานเทศบาลผู้นั้นมีสิทธิได้รับเบี้ยเลี้ยงชีพจากเงินทดแทนพนักงานเทศบาลเป็นรายเดือนตลอดเวลาที่ทุพพลภาพอยู่

เบี้ยเลี้ยงชีพให้กระทรวงมหาดไทยกำหนดตามสมควรแก่เหตุการณ์ และความทุกข์พลภาพของผู้นั้น แต่มิให้เกินหนึ่งในสามของเงินเดือนเดือนสุดท้าย

การขอเบี้ยเลี้ยงชีพตามมาตรานี้ ต้องแสดงรายงานแพทย์ที่ทางราชการรับรองกับรายงานเหตุการณ์ที่ได้ประสพอันตราย

มาตรา ๑๔ ผู้ประสพอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๑๓ ต้องถึงความตายเพราะเหตุนั้น นอกจากเงินออมและเงินสมทบซึ่งเป็นมรดกของผู้ตายแล้ว ให้บุตร ภริยา และบิดามารดาของผู้ตายได้รับเบี้ยเลี้ยงชีพเป็นรายเดือนอีกโสดหนึ่ง โดยให้กระทรวงมหาดไทยกำหนดตามสมควรแก่เหตุการณ์ ไม่เกินสองในสามของเงินเดือนเดือนสุดท้าย

เบี้ยเลี้ยงชีพตามความในวรรคก่อน ให้แบ่งจ่ายให้บุตรสองส่วน ภริยาหนึ่งส่วน และบิดามารดาหนึ่งส่วน

ถ้าในขณะที่สิทธิได้รับเบี้ยเลี้ยงชีพเกิดขึ้น บุคคลในจำนวนที่กล่าวแล้วไม่มีตัวทั้งจำพวกหรือแต่บางคน ก็ให้แบ่งจ่ายเบี้ยเลี้ยงชีพนั้นทั้งจำนวนให้แก่บุคคลที่มีตัวอยู่ตามส่วนที่กล่าวข้างต้น

ถ้าไม่มีบุคคลทั้งสามจำพวกที่กล่าวแล้ว และผู้ตายได้ระบุชื่อผู้ใดซึ่งอยู่ในอุปการะของผู้ตายหรือซึ่งผู้ตายอยู่ในอุปการะให้เป็นผู้รับ และกำหนดส่วนเป็นหนังสือไว้ต่อผู้บังคับบัญชา ก็ให้จ่ายให้ตามนั้น ทั้งนี้ เมื่อมีหลักฐานว่าการอุปการะนั้นได้เป็นอยู่ในขณะตาย

ในกรณีที่ผู้ตายมิได้ระบุชื่อผู้ใดไว้ตามความในวรรคก่อน กระทรวงมหาดไทยอาจจ่ายเบี้ยเลี้ยงชีพให้แก่ผู้ซึ่งมีหลักฐานแสดงว่า เป็นผู้อยู่ในอุปการะของผู้ตายหรือซึ่งผู้ตายอยู่ในอุปการะในขณะตายตามจำนวนที่เห็นสมควรก็ได้

มาตรา ๑๕ เบี้ยเลี้ยงชีพตามมาตรา ๑๔ ให้จ่ายโดยมีกำหนดเวลาและเงื่อนไขดังต่อไปนี้

บุตรให้ได้รับจนอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ เว้นแต่เมื่ออายุครบยี่สิบปีนั้นกำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอุดมศึกษา หรือในชั้นอุดมศึกษา ก็ให้ได้รับต่อไปจนสำเร็จการศึกษา แต่ไม่เกินอายุยี่สิบห้าปีบริบูรณ์

ภริยาให้ได้รับตลอดอายุ หรือจนมีสามีใหม่

บิดาและมารดาให้ได้รับตลอดอายุ

ส่วนบุคคลนอกจากสามจำพวกนั้น ถ้าอายุยังไม่อยู่ในเกณฑ์ศึกษา ให้อนุโลมอย่างบุตรแล้วแต่กรณี ถ้าไม่เข้าลักษณะดังกล่าวแล้ว ให้รับอยู่เพียงสิบปี

ถ้าผู้มีสิทธิได้รับเบี้ยเลี้ยงชีพตามมาตรา ๑๔ นั้น ได้พิการทุพพลภาพก่อนผู้ตายก็ดี หรือพิการทุพพลภาพในขณะที่มีสิทธิได้รับเบี้ยเลี้ยงชีพของผู้ตายก็ดี ให้ผู้นั้นได้รับเบี้ยเลี้ยงชีพตลอดเวลาที่พิการทุพพลภาพอยู่

มาตรา ๑๖ เมื่อผู้ที่ได้รับเบี้ยเลี้ยงชีพคนใดขาดสิทธิที่จะได้รับตามมาตรา ๑๕ หรือตาย ก็ให้เบี้ยเลี้ยงชีพส่วนของผู้นั้น เป็นอันยุติลงเพียงนั้น

มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และ
ให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้
กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ควง อภัยวงศ์

นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

พ.ศ. ๒๕๐๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๐

เป็นปีที่ ๑๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าฯ ให้
ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นจึงทรงพระ
กรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร
ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วน
ท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติเงินทดแทนพนักงานเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๘๘

ในกรณีที่มีบทกฎหมาย กฎหรือข้อบังคับอื่นขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้
ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้บังคับแทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

๒ “ข้าราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงาน
เทศบาล พนักงานเมืองพัทยา พนักงานส่วนตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และพนักงานของ
ราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มีกฎหมายจัดตั้งราชการส่วนท้องถิ่นอื่นขึ้น แต่ไม่รวมถึงข้าราชการ
กรุงเทพมหานคร

๑ พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๗ ตอนที่
๕๕ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๐๐

๒ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ข้าราชการส่วนท้องถิ่น” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
(ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๕๑ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๑๐๕ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๑

“ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ

๓ “ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยกรณีนั้น และราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น แต่ไม่รวมถึงกรุงเทพมหานคร

“เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ” หมายความว่า เวลาที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นรับราชการหรือปฏิบัติงานมาตั้งแต่ต้นจนถึงวันสุดท้ายที่ได้รับเงินเดือนตามเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

๔ “เงินเดือนเดือนสุดท้าย” หมายความว่า เงินเดือนที่ได้รับจากเงินงบประมาณของราชการส่วนท้องถิ่นประเภทเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ออกจากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา และหรือเงินเพิ่มการเลื่อนฐานะและหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ และหรือสำหรับการสู้รบ และหรือสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิดแต่ไม่รวมเงินเพิ่มอย่างอื่น ๆ

๕ “เงินเดือนเดิม” หมายความว่า เงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจากราชการ แต่ในกรณีที่มีกฎหมายหรือกฎ ก.จ. ปรับอัตราเงินเดือนข้าราชการส่วนท้องถิ่นเงินเดือนเดิมให้หมายความว่า เงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจากราชการและได้ปรับตามกฎหมายหรือ กฎ ก.จ. ที่ใช้บังคับแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นแล้ว

“บำเหน็จ” หมายความว่า เงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายครั้งเดียว

“บำนาญ” หมายความว่า เงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายเป็นรายเดือน

“แพทย์ที่ทางราชการรับรอง” หมายความว่า ผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ หรือแพทย์ที่มีสิทธิประกอบโรคศิลปะในต่างประเทศซึ่งประกอบโรคศิลปะอยู่ในต่างประเทศนั้น และกระทรวงมหาดไทยได้รับรองให้ทำการตรวจและแสดงความเห็นตามความในพระราชบัญญัตินี้ได้

๖ “ทายาทผู้มีสิทธิ” หมายความว่า

(๑) บุตร และให้หมายความรวมถึงบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตาย หรือนับแต่วันที่ารู้หรือควร ได้รู้ถึงความตายของบิดา

๓ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๑๐๕ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๑

๔ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “เงินเดือนเดือนสุดท้าย” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๐ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๐๔ ตอนที่ ๒๕๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๔๐ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๓๐

๕ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “เงินเดือนเดิม” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๘ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๙๒ ตอนที่ ๒๐ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๑ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๑๘

๖ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ทายาทผู้มีสิทธิ” เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๐ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๐๔ ตอนที่ ๒๕๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๔๐ ลงวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๓๐

(๒) สามีหรือภริยา

(๓) บิดามารดา

๓ “ผู้อุปการะ” หมายความว่า

(๑) ผู้ที่ได้อุปการะเลี้ยงดูให้การศึกษาผู้ตายมาแต่เยาว์ ฉันทบิดามารดากับบุตรหรือ

(๒) ผู้ที่ได้อุปการะข้าราชการส่วนท้องถิ่น หรือข้าราชการบำนาญส่วนท้องถิ่นผู้มีรายได้ไม่เพียงพอแก่อัคภาพ หรือได้อุปการะข้าราชการบำนาญส่วนท้องถิ่นผู้ซึ่งป่วยเจ็บทุพพลภาพหรือวิกลจริตไม่สามารถที่จะช่วยตัวเองได้ ผู้อุปการะตามข้อนี้ต้องเป็นผู้ให้อุปการะประจำเป็นส่วนใหญ่

“ผู้อยู่ในอุปการะ” หมายความว่า ผู้ที่ได้อยู่ในความอุปการะของผู้ตายตลอดมา โดยจำเป็นต้องมีผู้อุปการะ และความตายของผู้นั้นทำให้ได้รับความเดือดร้อนเพราะขาดความอุปการะ

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ลักษณะ ๑

กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

๔ มาตรา ๖ ให้มีกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นขึ้น เพื่อจ่ายบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยให้ราชการส่วนท้องถิ่นหักเงินจากประมาณการรายรับในงบประมาณรายจ่ายประจำปีเพื่อสมทบเข้าเป็นกองทุนในอัตราที่กำหนดโดยกฎกระทรวงไม่เกินร้อยละสาม และตั้งประเภทเงินนี้ไว้ในงบประมาณรายจ่ายประจำปีของราชการส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่ง

ประมาณการรายรับในงบประมาณรายจ่ายประจำปีซึ่งพึงคำนวณหักสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น มิให้นำรายรับประเภทพันธบัตร เงินกู้ เงินที่มีผู้อุทิศให้หรือเงินอุดหนุนมารวมคำนวณด้วย

เงินที่หักสมทบเข้าเป็นกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นดังกล่าว ให้นำส่งกระทรวงมหาดไทย

๕ มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญ

^๓ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ผู้อุปการะ” แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๒ ตอนที่ ๑๑๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๖๓ ลงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๘

^๔ มาตรา ๖ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๔๘ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๒ ตอนที่ ๑๓ ก (ฉบับพิเศษ) หน้า ๔๑ ลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

^๕ มาตรา ๗ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๔๘ ประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๒ ตอนที่ ๑๓ ก (ฉบับพิเศษ) หน้า ๔๑ ลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

ข้าราชการส่วนท้องถิ่น” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทย เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ปรึกษาด้านกฎหมายกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนคณะกรรมการกลางข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวนสองคน ผู้แทนคณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาลจำนวนสองคน และผู้แทนคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลจำนวนสองคน เป็นกรรมการ

ให้คณะกรรมการตามวรรคหนึ่งแต่งตั้งข้าราชการกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจำนวนหนึ่งคนเป็นเลขานุการ และให้แต่งตั้งข้าราชการกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจำนวนสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจควบคุมและดำเนินการรับจ่ายเงินกองทุน รวมทั้งหาดอกผลจากกองทุนตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ และให้มีอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ด้วย

มาตรา ๘ กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้รวมถึงประเภทเงินดังกล่าวต่อไปนี้ด้วย

- (๑) เงินดอกผลที่เกิดจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายนี้
- และ
- (๒) เงินที่มีผู้อุทิศสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ลักษณะ ๒

บำเหน็จบำนาญปกติ

หมวด ๑

สิทธิในบำเหน็จบำนาญปกติ

มาตรา ๙ เมื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดออกจากราชการ ให้จ่ายบำเหน็จหรือบำนาญจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้ตามเกณฑ์ซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

สิทธิในบำเหน็จหรือบำนาญเป็นสิทธิเฉพาะตัวจะโอนไม่ได้

มาตรา ๑๐ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๑ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งจะได้รับบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อก่อนออกจากราชการต้องได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนของราชการส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๑๑ บุคคลที่ระบุไว้ต่อไปนี้ไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามพระราชบัญญัตินี้

- ๑๑ (๑) ผู้ถูกไล่ออกจากราชการเพราะมีความผิด

^{๑๑} มาตรา ๑๑ (๑) แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๑๐๕ ก หน้า ๑๕ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๓

(๒) ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญหรือลูกจ้าง เว้นแต่ในกรณีที่มีข้อกำหนดให้บำเหน็จบำนาญไว้ในหนังสือสัญญาจ้างตามความต้องการของทางราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ โดยอนุมัติกระทรวงมหาดไทย

(๓) ผู้ซึ่งราชการส่วนท้องถิ่นกำหนดเงินอย่างอื่นไว้ให้แทนบำเหน็จหรือบำนาญแล้ว

(๔) ผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์หรือ

(๕) ผู้ซึ่งไม่เคยรับราชการมาก่อนแต่ได้เป็นทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารเมื่อปลดเป็นกองหนุนแล้วและได้เข้ารับราชการอีกโดยเวลารับราชการจะติดต่อกับเวลาราชการกองประจำการหรือไม่ก็ตามยังไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์

มาตรา ๑๒ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) เหตุทดแทน

(๒) เหตุทุพพลภาพ

(๓) เหตุสูงอายุ

(๔) เหตุรับราชการนาน

มาตรา ๑๓ สิทธิในการขอบำเหน็จบำนาญปกติตามพระราชบัญญัตินี้ให้มีอายุความสามปี

มาตรา ๑๔ บำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนนั้น ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการเพราะเลิกหรือยุบตำแหน่ง หรือไปดำรงตำแหน่งการเมือง หรือซึ่งมีคำสั่งให้ออกโดยไม่มีความคิด

มาตรา ๑๕ บำเหน็จบำนาญเหตุทุพพลภาพนั้น ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ป่วยเจ็บทุพพลภาพซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแสดงความคิดเห็นว่าไม่สามารถที่จะรับราชการในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งปฏิบัติอยู่นั้นต่อไป

๑๑ มาตรา ๑๖ บำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุนั้น ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว

ถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดมีอายุครบห้าสิบปีบริบูรณ์แล้ว ประสงค์จะลาออกจากราชการ ก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุได้

๑๒ มาตรา ๑๗ บำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานนั้น ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสามสิบปีบริบูรณ์แล้ว

ถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว ประสงค์จะลาออกจากราชการ ก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานได้

๑๑ มาตรา ๑๖ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๒ ตอนที่ ๑๑๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๖๓ ลงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๘

๑๒ มาตรา ๑๗ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๒ ตอนที่ ๑๑๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๖๓ ลงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๘

มาตรา ๑๘ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ถึงสิบปีบริบูรณ์ผู้มีสิทธิได้บำเหน็จ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่สิบปีบริบูรณ์ขึ้นไปผู้มีสิทธิได้บำนาญ

มาตรา ๑๙ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีสิทธิได้บำนาญจะยื่นคำขอรับบำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๓๒ แทนบำนาญก็ได้

^{๑๑} มาตรา ๒๐ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสิบปีบริบูรณ์แล้ว ออกจากราชการเพราะลาออกและไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามความในมาตรา ๑๒ ก็ให้ได้รับบำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๓๒

หมวด ๒

เวลาราชการและการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ

^{๑๒} มาตรา ๒๑ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว เป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่อายุครบหกสิบปีบริบูรณ์นั้น

มาตรา ๒๒ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการส่วนท้องถิ่น

^{๑๓} มาตรา ๒๓ ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปีให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุข้าราชการส่วนท้องถิ่นดั่งบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๒ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญซึ่งมีอายุจะครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณถัดไป ต่อคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

^{๑๔} มาตรา ๒๔

^{๑๑} มาตรา ๒๐ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๒ ตอนที่ ๑๑๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๖๓ ลงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๘

^{๑๒} มาตรา ๒๑ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๐ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๙๔ ตอนที่ ๑๑ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๒๓ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๒๐

^{๑๓} มาตรา ๒๓ วรรคหนึ่ง แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๒ ตอนที่ ๑๑๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๖๓ ลงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๘ วรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๐ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๙๔ ตอนที่ ๑๑ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๒๓ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๒๐

^{๑๔} มาตรา ๒๔ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๐ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๙๔ ตอนที่ ๑๑ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๒๓ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๒๐

^{๑๓} มาตรา ๒๕ การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น ให้นับแต่วันรับราชการ และรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน ซึ่งมีใช้อัตราข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทวิสามัญหรือลูกจ้าง

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทวิสามัญที่ได้มีบทบัญญัติของกฎหมายให้ยกฐานะหรือให้เปลี่ยนฐานะเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๑๐ ได้ และเมื่อได้มีการยกฐานะหรือเปลี่ยนฐานะเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญดังกล่าวแล้ว ก็ให้นับเวลาระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ประเภทวิสามัญที่ติดต่อกับวันที่ได้มีการยกฐานะหรือการเปลี่ยนฐานะนั้น เป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ด้วย

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งทำงานหรือรับราชการก่อนอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์ให้เริ่มนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่วันที่มิอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์เป็นต้นไป

ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารให้มีสิทธิ นับเวลาราชการตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนกองประจำการเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้

มาตรา ๒๖ ผู้ซึ่งกระทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบ หรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ให้นับเวลาราชการที่ปฏิบัติกรตามคำสั่งเป็นทวีคูณ แม้ว่าในระยะเวลาดังกล่าวนั้นจะไม่ได้รับเงินเดือน จากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนก็ตาม

^{๑๔} ในกรณีที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ใด ให้คณะรัฐมนตรีมีอำนาจพิจารณา ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีประกาศใช้กฎอัยการศึกนั้น ได้รับการ นับเวลาราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวีคูณได้ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด หลักเกณฑ์ดังกล่าวให้พิจารณาความจำเป็นของสถานการณ์โดยคำนึงถึงความยากลำบากและการเสี่ยง อันตรายอย่างแท้จริงของข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้น

^{๑๕} ในกรณีตามวรรคหนึ่งหรือกรณีที่คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้นับเวลาราชการเป็นทวีคูณตาม วรรคสอง ถ้าผู้ใดมีเวลาราชการซึ่งอาจนับเป็นทวีคูณในเวลาเดียวกันได้หลายประการก็ให้นับเวลา ระหว่างนั้นเป็นทวีคูณแต่ประการเดียว

มาตรา ๒๗ เวลาป่วยหรือลาหรือต้องพักราชการซึ่งได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือนเต็มนั้น สำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับเหมือนเต็มเวลาราชการ

เวลาป่วยหรือลาหรือต้องพักราชการซึ่งได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือนไม่เต็มนั้นสำหรับการ คำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับเวลาตามส่วนแห่งเงินเดือนที่ได้รับ

^{๑๓} มาตรา ๒๕ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๐ ประกาศ ในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๔๔ ตอนที่ ๑๗ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๒๓ ลงวันที่ ๕ มีนาคม ๒๕๒๐

^{๑๔} มาตรา ๒๖ วรรคสอง แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๑๐๕ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๑

^{๑๕} มาตรา ๒๖ วรรคสาม แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๑ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๑๐๕ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๑

เวลาป่วยหรือลาหรือต้องพักราชการหรือมิได้อยู่รับราชการซึ่งมิได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือน ไม่นับเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ แต่ทั้งนี้มิได้หมายความถึงผู้ที่มิได้อยู่รับราชการด้วยเหตุที่ถูกลงทัณฑ์ทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ

มาตรา ๒๘ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งทางราชการคัดเลือกหรือสอบคัดเลือกให้ไปดูการหรือศึกษาวิชาในต่างประเทศ ให้นับเวลาสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญในระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ

มาตรา ๒๙ เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับแต่จำนวนปี শেষของปีถ้าถึงครึ่งปีให้นับเป็นหนึ่งปี

การนับระยะเวลาตามความในวรรคก่อน สำหรับเดือนหรือวัน ให้คำนวณตามวิธีการจ่ายเงินเดือน และให้นับสิบสองเดือนเป็นหนึ่งปี สำหรับจำนวนวันถ้ามีรวมกันหลายระยะให้นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน

^{๒๐} มาตรา ๓๐ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดออกจากราชการไปแล้ว ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ต่อก่อนออกจากราชการเนื่องจากการรับราชการในตอนหลังได้ เว้นแต่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้น ถูกปลดออกหรือไล่ออกจากราชการเนื่องจากกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญจากการรับราชการต่อนอกจากราชการ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับบำเหน็จไปแล้ว จะนับเวลาราชการต่อเนื่องตามวรรคหนึ่งได้จะต้องคืนบำเหน็จที่ได้รับพร้อมดอกเบี้ยตามอัตราเงินฝากประจำของธนาคารออมสิน ส่วนระยะเวลาในการคืนบำเหน็จให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติแล้ว ให้งดการจ่ายบำนาญตลอดเวลาที่กลับเข้ารับราชการใหม่นั้น แต่ถ้าผู้นั้นประสงค์จะรับบำนาญต่อไปจะต้องมีหนังสือแจ้งความประสงค์ต่อเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ภายในสามสิบวันนับแต่วันกลับเข้ารับราชการ และจะนับเวลาราชการต่อเนื่องมิได้ กรณีนี้ถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่เท่าหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิม เมื่อออกจากราชการให้งดการจ่ายบำนาญ แต่ถ้าเงินเดือนใหม่น้อยกว่าเงินเดือนเดิม ให้รับบำนาญเท่ากับผลต่างของเงินเดือนใหม่และเงินเดือนเดิม โดยให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่แจ้งไปยังเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นรับบำนาญอยู่เพื่องดหรือลดการจ่ายบำนาญ เมื่อออกจากราชการให้มีสิทธิได้รับบำนาญโดยคำนวณจากเงินเดือน และเวลาราชการในตอนใหม่บวกเข้ากับบำนาญเดิม บำนาญในตอนหลังจะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จแทนก็ได้

ความในมาตรานี้ ให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยอนุโลม

^{๒๐} มาตรา ๓๐ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๑๐๕ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๓

การโอนหรือส่งข้าราชการผู้ใดไปรับราชการส่วนท้องถิ่น หรือการโอนหรือส่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นไปรับราชการระหว่างราชการส่วนท้องถิ่นด้วยกัน ให้นับเวลาราชการของข้าราชการหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกัน

^{๒๑} มาตรา ๓๐ ทวิ

หมวด ๓

วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญ

^{๒๒} มาตรา ๓๑ ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเกณฑ์คำนวณ แต่ถ้าเป็นการคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งพ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุตามมาตรา ๒๑ เงินเดือนเดือนสุดท้ายให้หมายความรวมถึงเงินเดือนที่ได้เลื่อนในวันสุดท้ายของปีงบประมาณนั้นด้วย

การเลื่อนเงินเดือนในวันสุดท้ายของปีงบประมาณนั้นไม่ก่อให้เกิดสิทธิรับเงินเดือนที่ได้เลื่อน แต่เงินเดือนที่ได้เลื่อนนั้นให้ถือเสมือนว่าเป็นเงินเดือนเดิม

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดเคยดำรงตำแหน่งในขณะเดียวกันหลายตำแหน่งแล้วพ้นจากตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงสุดก่อนพ้นจากราชการ ให้ถือเงินเดือนเดือนสุดท้ายของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงสุดจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนที่เคยได้รับอยู่นั้นเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณ ในกรณีที่มีกฎหมายหรือกฎ ก.จ. ปรับอัตราเงินเดือนของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงก่อนข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นพ้นจากราชการ ให้ถือเงินเดือนของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงสุดที่ปรับตามกฎหมายหรือกฎ ก.จ. นั้นแล้วเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณ

^{๒๓} มาตรา ๓๒ วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญให้กระทำได้ดังนี้

(๑) สำหรับบำเหน็จ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(๒) สำหรับบำนาญ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายหารด้วยห้าสิบคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

มาตรา ๓๓ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๗ เมื่อได้แจ้งการคำนวณบำเหน็จบำนาญปกติให้ผู้มีสิทธิรับทราบล่วงหน้าสองปีแล้ว ให้ถือว่าการคำนวณนั้นเป็นอันเด็ดขาด

^{๒๑} มาตรา ๓๐ ทวิ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๑๐๕ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๓

^{๒๒} มาตรา ๓๑ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๘ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๙๒ ตอนที่ ๒๓๘ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๑ ลงวันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๑๘

^{๒๓} มาตรา ๓๒ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๑๐๕ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๓

๒๔ หมวด ๔

ผู้รับบำนาญกลับเข้ารับราชการใหม่

มาตรา ๓๔

มาตรา ๓๔ ทวิ

ลักษณะ ๓

บำเหน็จบำนาญพิเศษ

มาตรา ๓๕ เมื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดประสบเหตุดังที่บัญญัติไว้ในลักษณะนี้ให้จ่ายบำเหน็จหรือบำนาญพิเศษให้

สิทธิในบำเหน็จหรือบำนาญพิเศษเป็นสิทธิเฉพาะตัวจะโอนไม่ได้

มาตรา ๓๖ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดได้รับอันตรายจนพิการ เสียแขนหรือขาหูหนวก ทั้งสองข้าง ตาบอด หรือได้รับการป่วยเจ็บซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแล้วและแสดงว่าถึงทุพพลภาพไม่สามารถจะรับราชการต่อไปได้อีกเลย ทั้งนี้เพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือถูกประทุษร้าย เพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ ให้ผู้นั้นได้รับบำนาญปกติกับทั้งได้รับบำนาญพิเศษด้วย เว้นแต่การได้รับอันตราย ได้รับการป่วยเจ็บหรือการถูกประทุษร้ายนั้นเกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือจากความผิดของตนเอง

มาตรา ๓๗ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดได้รับบำเหน็จหรือบำนาญไปแล้วตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าภายในกำหนดเวลาสามปีนับแต่วันออกจากราชการปรากฏหลักฐานชัดเจนว่าผู้นั้นเกิดป่วยเจ็บถึงทุพพลภาพอันเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการระหว่างที่ผู้นั้นรับราชการ ก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๓๖ และถ้าถึงตายก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๔๐ ทั้งนี้ให้จ่ายให้นับแต่วันขอและในกรณีที่ได้รับบำเหน็จไปแล้ว ก็ให้จ่ายเฉพาะบำนาญพิเศษแต่อย่างเดียว

มาตรา ๓๘ การคำนวณบำนาญพิเศษ ให้กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดตามสมควรแก่เหตุการณ์ ประกอบกับความพิการและทุพพลภาพของผู้นั้นตามอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ในยามปกติมีอัตราตั้งแต่ห้าในห้าสิบส่วนจนถึงยี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการโดยอากาศยานในอากาศ หรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ โดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำ หรือมีหน้าที่ทำการกวาดทุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่ขุด ทำลาย ทำหรือประกอบวัตถุระเบิด หรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพินถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนถึงเงินเดือนเดือนสุดท้าย

๒๔ หมวด ๔ ผู้รับบำนาญกลับเข้ารับราชการใหม่ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๔ ทวิ ยกเลิกโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๑๐๕ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๓

(๓) เวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปราม การจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้นให้มีอัตราตั้งแต่สามสิบในห้าสิบส่วนจนถึงสามสิบห้าในห้าสิบส่วนของเงินเดือนเดือนสุดท้าย ในกรณีที่ไม่มีเงินเดือนให้ถืออัตราเงินเดือนทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้าย

มาตรา ๓๕ ผู้ได้รับอันตรายถึงทุพพลภาพดังกล่าวในมาตรา ๓๖ แม้จะยังไม่มีสิทธิรับบำนาญปกติก็ให้ได้รับบำนาญปกติได้ คิดตามอัตราที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๒ บวกกับบำนาญพิเศษด้วย

^{๒๕} มาตรา ๔๐ ผู้ได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๖ ถ้าถึงแก่ความตายเพราะเหตุนั้นก่อนได้รับบำนาญพิเศษไป นอกจากบำเหน็จตกทอดซึ่งจะได้รับตามที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๔ ก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๔ อีกด้วย ดังนี้

(๑) ในยามปกติเป็นจำนวนถึงเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ โดยอากาศยานในอากาศหรือมีหน้าที่ต้องทำการโดดร่ม หรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ โดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำ หรือมีหน้าที่ทำการกวาดทุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่ซุดทำลายทำหรือประกอบวัตถุระเบิดหรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพิช หรือเวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึก หรือประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนสี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

มาตรา ๔๑ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดได้รับการป่วยเจ็บทุพพลภาพดังกล่าวในมาตรา ๓๖ เพราะเหตุ

(๑) ต้องไปปฏิบัติราชการเป็นครั้งคราวนอกตำบลที่ตั้งสำนักงานประจำ หรือ

(๒) ต้องประจำปฏิบัติราชการในท้องที่กันดารที่จะต้องเสี่ยงต่อโรคภัยไข้เจ็บ ซึ่งท้องที่นั้นได้กำหนดไว้โดยพระราชกฤษฎีกา

ถ้าปรากฏว่า ความป่วยเจ็บทุพพลภาพนั้นได้เกิดเนื่องจากการต้องไปปฏิบัติราชการหรือต้องประจำปฏิบัติราชการนั้น ก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๓๖ และถ้าถึงตายก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษตามมาตรา ๔๐ (๑)

มาตรา ๔๒ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดสูญหายไปและมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๖ ถึงตาย เมื่อพ้นกำหนดสองเดือนนับแต่วันสูญหายไป ให้สันนิษฐานไว้ก่อนเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ว่าผู้นั้นถึงแก่ความตายในวันที่สูญหายไปและให้จ่ายบำนาญพิเศษตามบทบัญญัติในมาตรา ๔๐

^{๒๕} มาตรา ๔๐ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๒ ตอนที่ ๑๑๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๖๓ ลงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๘

ถ้าปรากฏในภายหลังว่า ผู้ที่ต้องสันนิษฐานว่าตายตามความในวรรคก่อนมิได้ตายก็ให้งดจ่ายบำนาญพิเศษนั้น และถ้าราชการส่วนท้องถิ่นจะต้องจ่ายเงินเดือนให้ในระหว่างเวลาที่ต้องสันนิษฐานว่าถึงแก่ความตาย ก็ให้หักจำนวนเงินทั้งหมดที่จ่ายไปแล้วออกจากจำนวนเงินที่ต้องจ่ายนั้น

^{๒๖} มาตรา ๔๓ บำนาญพิเศษที่บัญญัติในลักษณะนี้ ให้จ่ายแก่ทายาทผู้มีสิทธิตามกฎหมาย ดังนี้

(๑) บุตร ให้ได้รับสองส่วน ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไป ให้ได้รับสามส่วน

(๒) สามีหรือภรรยา ให้ได้รับหนึ่งส่วน

(๓) บิดามารดา หรือบิดา หรือมารดา ที่มีชีวิตอยู่ให้ได้รับหนึ่งส่วน

ถ้าผู้ตายไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษในอนุมาตราใดดังกล่าว หรือทายาทนั้นได้ตายไปก่อน ให้แบ่งบำนาญพิเศษนั้นระหว่างทายาทผู้มีสิทธิตามส่วนในอนุมาตราที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ

ถ้าได้มีการจ่ายบำนาญพิเศษไปแล้ว หากปรากฏว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตาย หรือนับแต่วันที่ารู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของบิดาเพิ่มขึ้น ให้แบ่งบำนาญพิเศษนั้นใหม่ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิ โดยถือว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำพิพากษานั้นเป็นทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันตายของเจ้าบ้านอายุ กรณีเช่นนี้ให้จังหวัดหักเอาจากทายาทซึ่งรับบำนาญพิเศษไปก่อนแล้วคืนตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

กรณีที่ไม่สามารถหักเงินบำนาญพิเศษที่จ่ายให้ทายาทซึ่งรับเงินไปในส่วนของตนตามวรรคสามคืนได้ จังหวัดไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำนาญพิเศษให้แก่บุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำนาญพิเศษแต่อย่างใด

ถ้าไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษดังกล่าวทั้งสามอนุมาตราให้บุคคลซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาเห็นว่ามิหลักฐานแสดงได้ว่าเป็นผู้อุปการะผู้ตายอยู่หรือเป็นผู้อยู่ในอุปการะของผู้ตายเป็นผู้รับบำนาญพิเศษตามส่วนที่ผู้ว่าราชการจังหวัดจะได้กำหนดให้ และเมื่อได้จ่ายบำนาญพิเศษให้แก่ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะของผู้ตายแล้ว หากปรากฏภายหลังว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตาย หรือนับแต่วันที่ารู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของบิดาให้สั่งจ่ายบำนาญพิเศษให้แก่บุตรซึ่งศาลพิพากษาว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวกรณีเช่นนี้ถ้าไม่สามารถเรียกเงินบำนาญพิเศษที่จ่ายให้ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะของผู้ตายรับไปแล้วคืนได้ ให้นำความในวรรคสามและวรรคสี่มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อบุคคลซึ่งได้รับบำนาญพิเศษอยู่ตามที่กล่าวข้างต้นตายหรือหมดสิทธิไปให้ส่วนที่ผู้นั้นได้รับอยู่เป็นอันยุติลงเพียงนั้น

มาตรา ๔๔ บำนาญพิเศษที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ ให้จ่ายโดยกำหนดเวลาและเงื่อนไขดังนี้

^{๒๖} มาตรา ๔๓ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๐ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๐๔ ตอนที่ ๒๕๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๔๐ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๓๐

(๑) บุตร ให้มีสิทธิได้รับจนอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์ เว้นแต่เมื่ออายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์นั้น กำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอุดมศึกษาหรือในชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ทางราชการรับรองให้เทียบเท่า ก็ให้ได้รับต่อไปตลอดเวลาที่ยังทำการศึกษาอยู่ในสถานศึกษาแต่ไม่เกินอายุยี่สิบห้าปีบริบูรณ์

(๒) สามีหรือภรรยา ให้ได้รับตลอดชีวิตเว้นแต่ทำการสมรสใหม่

(๓) บิดามารดา ให้ได้รับตลอดชีวิต

(๔) บุคคลอื่นนอกจากที่ได้กล่าวใน (๑) (๒) และ (๓) ถ้าอายุยังไม่ถึงยี่สิบปีบริบูรณ์ ให้อนุโลมรับอย่างบุตรแล้วแต่กรณี ถ้าไม่เข้าลักษณะดังกล่าวแล้วให้รับอยู่เพียงสิบปี

ถ้าผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษเป็นผู้พิการถึงทุพพลภาพอยู่ก่อนแล้ว หรือในระหว่างที่มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ ก็ให้ผู้นั้นได้รับบำนาญพิเศษตลอดเวลาที่ทุพพลภาพอยู่

^{๒๗} มาตรา ๔๕ บำนาญพิเศษรายใดมีจำนวนยอดรวมไม่ถึงเดือนละสามร้อยบาทบรรดาผู้มีสิทธิจะได้รับจะยื่นคำขอเปลี่ยนแปลงเป็นรับบำนาญพิเศษแทนได้เป็นจำนวนเท่ากับบำนาญพิเศษหกสิบเดือน แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามพันบาท

มาตรา ๔๖ การขอบำนาญพิเศษต้องแสดงรายงานแพทย์ที่ทางราชการรับรองกับรายงานแสดงเหตุที่ต้องรับอันตรายได้รับการป่วยเจ็บหรือถูกประทุษร้ายนั้นด้วยในกรณีดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๔๒ ให้แสดงถึงเหตุการณ์อันทำให้ควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายถึงตาย

^{๒๘} ลักษณะ ๓/๑

บำเหน็จดำรงชีพ

มาตรา ๔๖/๑ บำเหน็จดำรงชีพ ได้แก่ เงินที่จ่ายให้แก่ผู้รับบำนาญเพื่อช่วยเหลือการดำรงชีพ โดยจ่ายให้ครั้งเดียว

ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพมีสิทธิขอรับบำเหน็จดำรงชีพตามอัตราและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ต้องไม่เกินสิบห้าเท่าของบำนาญรายเดือนที่ผู้นั้นได้รับ

ผู้รับบำนาญผู้ใดได้รับทั้งบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพให้นำบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพรวมเป็นบำนาญรายเดือนเพื่อคำนวณจ่ายเป็นบำเหน็จดำรงชีพแก่ผู้นั้น

เมื่อได้รับบำเหน็จดำรงชีพแล้ว ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จดำรงชีพอีก ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่และได้ออกจากราชการในครั้งหลังโดยเลือกรับบำนาญ

^{๒๗} มาตรา ๔๕ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๒ ตอนที่ ๑๑๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๖๓ ลงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๘

^{๒๘} ลักษณะ ๓/๑ บำเหน็จดำรงชีพ มาตรา ๔๖/๑ เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๘ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๒ ตอนที่ ๑๓ ก (ฉบับพิเศษ) หน้า ๔๑ ลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพผู้ใดได้รับบำเหน็จดำรงชีพไปแล้ว ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่โดยมีสิทธินับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตอนก่อน ออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังตามมาตรา ๓๐ และเมื่อออกจากราชการในครั้งหลัง โดยเลือกรับบำเหน็จ การจ่ายบำเหน็จในกรณีเช่นว่านี้ ให้หักเงินออกจากบำเหน็จที่จะได้รับเท่ากับเงิน บำเหน็จดำรงชีพเสียก่อน

ในกรณีที่ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพได้แสดงเจตนาขอรับ บำเหน็จดำรงชีพไว้แล้ว แต่ได้ถึงแก่ความตายก่อนได้รับบำเหน็จดำรงชีพ ให้การจ่ายเงินดังกล่าวเป็นอันระงับไป

๒๕ ลักษณะ ๔

บำเหน็จตกทอด

๓๐ มาตรา ๔๗ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดตายในระหว่างรับราชการอยู่ ถ้าความตายนั้นมิได้ เกิดขึ้นเนื่องจากการประทุษร้ายอย่างร้ายแรงของตนเอง ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดเป็นจำนวนตาม เกณฑ์คำนวณในมาตรา ๓๒ (๑) โดยจ่ายให้แก่ผู้มีสิทธิตามหลักเกณฑ์และวิธีการการจ่ายเงินบำเหน็จ ตกทอดตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้บังคับอยู่ในวันที่ถึงแก่ความตายโดยอนุโลม และเพื่อประโยชน์ในการนี้ ในกรณีที่กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการบัญญัติให้ กระทรวงการคลังเป็นผู้กำหนดในเรื่องใด ก็ให้กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดในเรื่องนั้นแทน

ในกรณีที่ได้มีการจ่ายบำเหน็จตกทอดไปแล้ว หากปรากฏว่ามีบุตรเพิ่มขึ้นโดยคำพิพากษาของศาล ว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่ ผู้มีสิทธิ โดยถือว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำพิพากษานั้นเป็นทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันตายของ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้น หากปรากฏว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายนั้นเป็นผู้มีสิทธิตามวรรคหนึ่ง ในกรณีเช่นนี้ให้จังหวัดเรียกคืนบำเหน็จตกทอดจากทายาทซึ่งรับบำเหน็จตกทอดไปก่อนแล้วตามระเบียบที่ กระทรวงมหาดไทยกำหนดในกรณีที่ไม่สามารถเรียกคืนบำเหน็จตกทอดที่จ่ายให้ทายาทซึ่งรับเงิน ไปในส่วนของตนตามวรรคสองได้ จังหวัดไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดให้แก่บุตรซึ่งได้มี คำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำเหน็จตกทอดแต่อย่างใด

๓๑ มาตรา ๔๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๗ ในกรณีที่ผู้ได้รับบำนาญปกติอยู่ ผู้มีสิทธิจะได้รับ บำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพถึงแก่ความตาย ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอด รวมเป็นจำนวนสามสิบเท่าของบำนาญรายเดือนที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับนั้น ให้แก่ผู้มีสิทธิรับเงิน บำเหน็จตกทอดตั้งที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๗ ตามส่วนและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรานั้น

^{๒๕} ลักษณะ ๔ บำนาญตกทอด มาตรา ๔๗ ถึงมาตรา ๔๘ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเล่มที่ ๘๒ ตอนที่ ๑๑๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๖๓ ลงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๘

^{๓๐} มาตรา ๔๗ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๑๐๕ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๓

^{๓๑} มาตรา ๔๘ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาเล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๑๐๕ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๓

^{๓๒} ในกรณีที่ได้มีการรับบำเหน็จดำรงชีพไปแล้ว เมื่อผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพถึงแก่ความตาย การจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดตามวรรคหนึ่งให้หักเงินออกจากบำเหน็จตกทอดที่จะได้รับเท่ากับเงินบำเหน็จดำรงชีพเสียก่อน

มาตรา ๔๕ การคำนวณเงินบำเหน็จตกทอดตามความในลักษณะนี้รายใดได้ผลเป็นยอดเงินบำเหน็จตกทอดไม่ถึงสามพันบาท ก็ให้จ่ายเป็นบำเหน็จตกทอดสามพันบาท

ลักษณะ ๕

การพิจารณาส่งจ่ายบำเหน็จบำนาญ

^{๓๓} มาตรา ๕๐ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญแล้วให้รีบตรวจสอบและนำส่งให้ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดภายในสามสิบวันนับแต่วันรับ และให้ผู้ว่าราชการจังหวัดรีบพิจารณาส่งภายในยี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันรับ ทั้งนี้ เว้นแต่ความล่าช้าเป็นเพราะความผิดของผู้ขอหรือราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัด แล้วแต่กรณี

การขอให้ส่งจ่ายและการส่งจ่ายบำเหน็จบำนาญ ให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ลักษณะ ๖

การเสียสิทธิรับบำนาญ

มาตรา ๕๑ ผู้ได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอดอยู่ ถ้า

(๑) กระทำความผิดถึงต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือ

(๒) เป็นบุคคลล้มละลายทุจริตตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย

ผู้นั้นหมดสิทธิรับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอดตั้งแต่วันมีคำพิพากษาถึงที่สุด

^{๓๔} มาตรา ๕๒ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อน ได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่ทำให้ผิดวินัยนั้น ให้คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดตามมาตรา ๔๗

^{๓๒} มาตรา ๔๘ วรรคสอง เพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๔๘ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๒ ตอนที่ ๑๓ ก (ฉบับพิเศษ) หน้า ๔๑ ลงวันที่ ๔ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘

^{๓๓} มาตรา ๕๐ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๐ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๐๔ ตอนที่ ๒๕๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๔๐ ลงวันที่ ๗ ธันวาคม ๒๕๓๐

^{๓๔} มาตรา ๕๒ แก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๗ ตอนที่ ๑๐๕ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๓

มาตรา ๕๓ ผู้ซึ่งได้รับบำนาญปกติหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือได้รับบำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพผู้ใดกระทำความผิดอาญาซึ่งไม่ใช่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษหรือความผิด อันได้กระทำโดยประมาท หรือถูกฟ้องว่าเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ถ้าถึงแก่ความตายก่อนมีคดีหรือ ก่อนคดีถึงที่สุด ให้คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาวินิจฉัยว่า ผู้นั้น ได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นกระทำความผิดซึ่งกฎหมายกำหนดโทษจำคุกอย่างสูงไว้ เกินกว่าหนึ่งปีแล้ว ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญตามมาตรา ๔๘

มาตรา ๕๔ ทายาทดังต่อไปนี้ไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำนาญตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๘

(๑) ผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้เจตนากระทำหรือพยายามกระทำให้เจ้าบำนาญหรือผู้ที่ จะก่อให้เกิดสิทธิรับบำนาญแก่ตนถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

(๒) ทายาทตามมาตรา ๔๓ ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้เจตนากระทำหรือพยายามกระทำ ให้ทายาทด้วยกันถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือ

(๓) ผู้ใดฟ้องเจ้าบำนาญหรือผู้ที่ก่อให้เกิดสิทธิรับบำนาญแก่ตน หว่านทำความผิดโทษ ประหารชีวิต และตนเองกลับต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า มีความผิดฐานฟ้องเท็จหรือทำพยานเท็จ

ลักษณะ ๗

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๕ เงินทุนทดแทนพนักงานเทศบาลตามพระราชบัญญัติเงินทดแทนพนักงาน เทศบาล พุทธศักราช ๒๔๘๘ ที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้โอนเข้าเป็นกองทุนบำเหน็จ บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๖ พนักงานเทศบาลผู้ใดถูกหักเงินเดือนไว้เป็นเงินออมตามพระราชบัญญัติเงินทดแทน พนักงานเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๘๘ เมื่อพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับแล้วหากยังคงรับราชการอยู่ ก็ให้ เงินที่หักไว้เป็นเงินออมยังคงอยู่ในกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้ และไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ถ้าผู้นั้นออกจากราชการภายหลังวันที่พระราชบัญญัตินี้ ใช้บังคับ ก็ให้จ่ายเงินที่หักไว้เป็นเงินออมจากกองทุนให้ไปพร้อมทั้งดอกเบี้ยร้อยละสองต่อปี นับแต่วันที่ พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับจนถึงวันสุดท้ายที่อยู่ในราชการ ถ้าผู้นั้นตายก็ให้จ่ายเงินดังกล่าวให้แก่ทายาท

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พจน์ สารสิน

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๙๘ พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ พระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๔๙๕ และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ. ๒๔๙๕ กำหนดให้มีข้าราชการส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล และพนักงานตำบล เป็นผู้ดำเนินการของส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นงานบริการสาธารณะเช่นเดียวกับการปฏิบัติราชการของข้าราชการพลเรือน จึงเป็นการสมควรให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้แก่ ข้าราชการส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล และพนักงานตำบลมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญในทำนองเดียวกันกับข้าราชการพลเรือน ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นขึ้น

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

พ.ศ. ๒๕๐๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๕ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๐๐

เป็นปีที่ ๑๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาผู้แทนราษฎร ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติเงินทดแทนพนักงานเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๘๘ ในกรณีที่มีบทกฎหมาย กฎหรือข้อบังคับอื่นขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชบัญญัตินี้ ให้ใช้พระราชบัญญัตินี้บังคับแทน

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้
“ข้าราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า ข้าราชการส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาลและพนักงานตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

“ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาลและองค์การบริหารส่วนตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

“เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ” หมายความว่า เวลาที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นรับราชการหรือปฏิบัติงานมาตั้งแต่ต้นจนถึงวันสุดท้ายที่ได้รับเงินเดือนตามเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้

“เงินเดือนเดือนสุดท้าย” หมายความว่า เงินเดือนที่ได้รับจากเงินงบประมาณของราชการ ส่วนท้องถิ่นประเภทเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ออกจากราชการรวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับ ค่าวิชาและหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ และหรือสำหรับการสู้รบ ทั้งนี้ตามที่ กำหนดไว้ในกฎหมายแต่ไม่รวมเงินเพิ่มอย่างอื่น ๆ

“เงินเดือนเดิม” หมายความว่า เงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับอันดับสูงสุดใดครั้งใด ก่อนออกจากราชการ

“บำเหน็จ” หมายความว่า เงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายครั้งเดียว

“บำนาญ” หมายความว่า เงินตอบแทนความชอบที่ได้รับราชการมาซึ่งจ่ายเป็นรายเดือน

“แพทย์ที่ทางราชการรับรอง” หมายความว่า ผู้ที่ได้ขึ้นทะเบียนและรับใบอนุญาตเป็นผู้ประกอบโรคศิลปะตามกฎหมายว่าด้วยการควบคุมการประกอบโรคศิลปะ หรือแพทย์ที่มีสิทธิ ประกอบโรคศิลปะในต่างประเทศซึ่งประกอบโรคศิลปะอยู่ในต่างประเทศนั้น และกระทรวงมหาดไทย ได้รับรองให้ทำการตรวจและแสดงความเห็นตามความในพระราชบัญญัตินี้ได้

“ผู้อุปการะ” หมายความว่า

(๑) ผู้ที่ได้อุปการะเลี้ยงดู ให้การศึกษาผู้ตายมาแต่เยาว์ ฉันทบิดามารดากับบุตร หรือ

(๒) ผู้ที่ได้อุปการะข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรืออุปการะผู้ที่ได้รับบำนาญส่วนท้องถิ่นซึ่ง มีรายได้ไม่เพียงพอแก่อัตภาพ หรือได้อุปการะผู้ที่ได้รับบำนาญส่วนท้องถิ่นซึ่งป่วยเจ็บทุพพลภาพหรือ วิกฤตชีวิตไม่สามารถที่จะช่วยตัวเองได้ ผู้อุปการะตามข้อนี้ต้องเป็นผู้ให้อุปการะเป็นส่วนใหญ่

“ผู้อยู่ในอุปการะ” หมายความว่า ผู้ที่ได้อยู่ในความอุปการะของผู้ตายตลอดมาโดย จำเป็นต้องมีผู้อุปการะ และความตายของผู้นั้นทำให้ได้รับความเดือดร้อนเพราะขาดความอุปการะ

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มี อำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ลักษณะ ๑

กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๖ ให้มีกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นขึ้น เพื่อจ่ายบำเหน็จบำนาญ ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยให้ราชการส่วนท้องถิ่นหักเงินงบประมาณรายได้ประจำปีสมทบเข้า เป็นกองทุนในอัตราซึ่งกระทรวงมหาดไทย จะได้กำหนดโดยกฎกระทรวงไม่เกินร้อยละสาม และตั้ง ประเภทเงินนี้ไว้ในงบประมาณรายจ่ายประจำปีของราชการส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่ง

งบประมาณรายได้ประจำปีซึ่งพึงคำนวณหักสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น มิให้นับงบประมาณรายได้ประเภทพันธบัตร เงินกู้ เงินที่มีผู้อุทิศให้หรือเงินอุดหนุนมา รวมคำนวณด้วย

เงินที่หักสมทบเข้าเป็นกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นดังกล่าวให้นำส่ง กระทรวงมหาดไทย

มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทย เป็นประธานกรรมการ อธิบดีกรมมหาดไทย อธิบดีกรมตำรวจ อธิบดีกรมโยธาเทศบาล และผู้แทนกระทรวงการคลัง เป็นกรรมการ มีอำนาจควบคุมและดำเนินการรับจ่ายเงินกองทุนรวมตลอดจนหาดอกผลจากกองทุนนี้ตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดและให้มีอำนาจหน้าที่ตามที่ระบุไว้ในพระราชบัญญัตินี้ด้วย

มาตรา ๘ กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้รวมถึงประเภทเงินดังกล่าวต่อไปนี้ด้วย

- (๑) เงินดอกผลที่เกิดจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายนี้ และ
- (๒) เงินที่มีผู้อุทิศสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ลักษณะ ๒

บำเหน็จบำนาญปกติ

หมวด ๑

สิทธิในบำเหน็จบำนาญปกติ

มาตรา ๙ เมื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดออกจากราชการ ให้จ่ายบำเหน็จหรือบำนาญจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้ตามเกณฑ์ซึ่งกำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

สิทธิในบำเหน็จหรือบำนาญเป็นสิทธิเฉพาะตัวจะโอนไม่ได้

มาตรา ๑๐ ภายใต้บังคับมาตรา ๑๑ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งจะได้รับบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้ เมื่อก่อนออกจากราชการต้องได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนของราชการส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๑๑ บุคคลที่ระบุไว้ต่อไปนี้ไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามพระราชบัญญัตินี้

- (๑) ผู้ถูกไล่ออกหรือปลดออกจากราชการเพราะมีความผิด
- (๒) ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญหรือลูกจ้าง เว้นแต่ในกรณีที่มีข้อกำหนดให้บำเหน็จบำนาญไว้ในหนังสือสัญญาจ้างตามความต้องการของทางราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ โดยอนุมัติกระทรวงมหาดไทย

- (๓) ผู้ซึ่งราชการส่วนท้องถิ่นกำหนดเงินอย่างอื่นไว้ให้แทนบำเหน็จหรือบำนาญแล้ว
- (๔) ผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์ หรือ
- (๕) ผู้ซึ่งไม่เคยรับราชการมาก่อนแต่ได้เป็นทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร เมื่อปลดเป็นกองหนุนแล้วและได้เข้ารับราชการอีกโดยเวลารับราชการจะติดต่อกับเวลาราชการกองประจำการหรือไม่ก็ตามยังไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์

มาตรา ๑๒ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

- (๑) เหตุทดแทน
- (๒) เหตุทุพพลภาพ
- (๓) เหตุสูงอายุ
- (๔) เหตุรับราชการนาน

มาตรา ๑๓ สิทธิในการขอบำเหน็จบำนาญปกติตามพระราชบัญญัตินี้ให้มีอายุความสามปี

มาตรา ๑๔ บำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนนั้น ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการเพราะเลิกหรือยุบตำแหน่ง หรือไปดำรงตำแหน่งการเมืองหรือซึ่งมีคำสั่งให้ออกโดยไม่มี ความผิด

มาตรา ๑๕ บำเหน็จบำนาญเหตุทุพพลภาพนั้น ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ป่วยเจ็บ ทุพพลภาพซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแสดงความคิดเห็นว่าไม่สามารถที่จะรับราชการใน ตำแหน่งหน้าที่ซึ่งปฏิบัติอยู่นั้นต่อไป

มาตรา ๑๖ บำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุนั้น ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีอายุครบหกสิบปี บริบูรณ์แล้ว

มาตรา ๑๗ บำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานนั้น ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเวลา ราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสามสิบปีบริบูรณ์แล้ว

มาตรา ๑๘ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ถึง สิบปีบริบูรณ์มีสิทธิได้บำเหน็จ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่สิบปี บริบูรณ์ขึ้นไปมีสิทธิได้บำนาญ

มาตรา ๑๙ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีสิทธิได้บำนาญจะยื่นคำขอรับบำเหน็จตามเกณฑ์ ในมาตรา ๑๒ แทนบำนาญก็ได้

มาตรา ๒๐ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบ สิบปีบริบูรณ์แล้ว และไม่มีสิทธิที่จะรับบำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๑๒ ถ้าได้รับอนุญาตให้ลาออกก็ให้ ได้รับแต่บำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๑๒

หมวด ๒

เวลาราชการและการนับเวลาราชการ

สำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ

มาตรา ๒๑ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้วเป็นอันพ้นจากราชการ เมื่อสิ้นปีที่อายุครบหกสิบปีบริบูรณ์นั้น เว้นแต่ในกรณีพิเศษซึ่งคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นเห็นความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการอย่างยิ่งจะเสนอกองการหวัดมหาดไทย เพื่อส่งต่อเวลาราชการให้รับราชการต่อไปอีกคราวละหนึ่งปีจนถึงอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ก็ได้

มาตรา ๒๒ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๒๓ ภายในเดือนธันวาคมทุกๆ ปี ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุข้าราชการส่วนท้องถิ่นยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญ ซึ่งมีอายุจะครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีถัดไปต่อคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เมื่อคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้รับบัญชีชื่อนั้นแล้ว ให้พิจารณา ถ้าเห็นว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดสมควรได้รับการพิจารณาต่อเวลาราชการตามมาตรา ๒๑ ก็ให้เสนอกระทรวงมหาดไทยเพื่อพิจารณาส่งต่อเวลาราชการให้

การส่งต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ให้กระทำภายในวันที่ ๑ พฤศจิกายนในปีที่อายุครบ

เมื่อได้มีการส่งต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดแล้ว ให้กระทรวงมหาดไทยแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุทราบ

มาตรา ๒๔ การต่อเวลาราชการหนึ่งปีคราวแรกนั้น ให้นับตั้งแต่วันอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ และถ้าจะต่อเวลาราชการให้ในปีถัดไปอีก ให้ส่งต่อเวลาราชการล่วงหน้าไม่น้อยกว่าหนึ่งเดือนก่อนสิ้นวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้าย ถ้ามิได้ส่งต่อเวลาราชการภายในกำหนดดังกล่าว ให้ถือว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นพ้นจากราชการถัดจากวันครบการต่อเวลาราชการครั้งสุดท้ายนั้น

มาตรา ๒๕ การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น ให้นับแต่วันรับราชการและรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน ซึ่งมีโชติตราข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทวิสามัญหรือลูกจ้าง

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งทำงานหรือรับราชการก่อนอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์ให้เริ่มนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่วันที่มิอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์เป็นต้นไป

มาตรา ๒๖ ผู้ซึ่งกระทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ให้นับเวลาราชการที่ปฏิบัติกรตามคำสั่งเป็นทวีคูณ แม้ว่าในระยยะเวลาดังกล่าวนั้นจะไม่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนก็ตาม

นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นต้นไป ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตใดที่ได้มีประกาศใช้กฎอัยการศึก ให้นับเวลาราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวีคูณ

ในกรณีดังกล่าวในสองวรรคก่อน ถ้าผู้ใดมีเวลาราชการซึ่งอาจนับเป็นทวีคูณในเวลาเดียวกันได้หลายประการ ก็ให้นับเวลาระหว่างนั้นเป็นทวีคูณแต่ประการเดียว

มาตรา ๒๗ เวลาป่วยหรือลาหรือต้องพักราชการซึ่งได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือนเต็มนั้น สำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับเหมือนเต็มเวลาราชการ

เวลาป่วยหรือลาหรือต้องพักราชการซึ่งได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือนไม่เต็มนั้น สำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับเวลาตามส่วนแห่งเงินเดือนที่ได้รับ

เวลาป่วยหรือลาหรือต้องพักราชการหรือมิได้อยู่รับราชการซึ่งมิได้รับอนุญาตให้รับเงินเดือน ไม่นับเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญแต่ทั้งนี้มิได้หมายความถึงผู้ที่มิได้อยู่

รับราชการด้วยเหตุที่ถูกลงทัณฑ์ทางวินัยตามกฎหมายว่าด้วยวินัยตำรวจ

มาตรา ๒๘ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งทางราชการคัดเลือกหรือสอบคัดเลือกให้ไปดูการหรือศึกษาวิชาในต่างประเทศ ให้นับเวลาสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญในระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ

มาตรา ๒๙ เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นับแต่จำนวนปีเศษของปีถ้าถึงครึ่งปีให้นับเป็นหนึ่งปี

การนับระยะเวลาตามความในวรรคก่อน สำหรับเดือนหรือวัน ให้คำนวณตามวิธีการจ่ายเงินเดือน และให้นับสิบสองเดือนเป็นหนึ่งปี สำหรับจำนวนวันถ้ามีรวมกันหลายระยะให้นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน

มาตรา ๓๐ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใด

- (๑) ลาออกโดยไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญจากการรับราชการตอนก่อนลาออก
- (๒) ถูกปลดออกหรือถูกไล่ออก หรือ
- (๓) ออกจากราชการโดยได้รับหรือมีสิทธิที่จะรับบำเหน็จหรือบำนาญแล้ว

ถ้าภายหลังได้เข้ารับราชการใหม่ ให้คิดเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเฉพาะการรับราชการครั้งใหม่เท่านั้น ทั้งนี้ให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติสำหรับข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว ภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่และเลิกรับบำนาญ ในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่นั้น การบอกเลิกรับบำนาญ จะต้องกระทำภายในสามสิบวันนับตั้งแต่วันที่กลับเข้ารับราชการใหม่ โดยทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อยื่นต่อเจ้าสังกัดเพื่อส่งไปยังกระทรวงมหาดไทย

การไปรับราชการส่วนท้องถิ่นต่างสังกัด ถ้าเวลาราชการไม่ติดต่อกันและพิสูจน์ไม่ได้ว่าทางราชการโอนหรือสั่ง ให้ถือว่าเป็นการลาออกจากสังกัดเดิม

การโอนหรือสั่งข้าราชการผู้ใดไปรับราชการส่วนท้องถิ่น หรือการโอนหรือสั่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นไปรับราชการระหว่างราชการส่วนท้องถิ่นด้วยกัน ให้นับเวลาราชการของข้าราชการหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกัน

หมวด ๓

วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญ

มาตรา ๓๑ ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเกณฑ์คำนวณ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดเคยดำรงตำแหน่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นในขณะเดียวกันหลายตำแหน่งแล้วได้พ้นจากตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงก่อนพ้นจากราชการ ให้ถือเงินเดือนเดือนสุดท้ายของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนที่เคยได้รับอยู่นั้นเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณ

มาตรา ๓๒ วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญให้กระทำได้ดังนี้

- (๑) สำหรับบำเหน็จ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(๒) สำหรับบ้านานู ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ ดังนี้

(ก) สำหรับข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่รับราชการ โดยรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณ ประเภทเงินเดือน และไม่เคยออกจากราชการตลอดเวลาไม่น้อยกว่าสี่สิบห้าปีบริบูรณ์ ให้แบ่งเป็นห้าสิบส่วนคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(ข) สำหรับข้าราชการส่วนท้องถิ่นนอกจากที่กล่าวใน (ก) ให้แบ่งเป็นห้าสิบห้าส่วนคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

มาตรา ๓๓ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๒ เมื่อได้แจ้งการคำนวณบำเหน็จบ้านานูปกติให้ผู้มีสิทธิรับทราบล่วงหน้าสองปีแล้ว ให้ถือว่า การคำนวณนั้นเป็นอันเด็ดขาด

หมวด ๔

ผู้รับบ้านานูกลับเข้ารับราชการใหม่

มาตรา ๓๔ ภายใต้บังคับแห่งบทบัญญัติมาตรา ๓๐ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบ้านานูปกติแล้ว ภายหลังจากกลับเข้ารับราชการใหม่ถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่เข้ารับราชการครั้งใหม่น้อยกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อก่อนออกจากราชการ จะขอรับบ้านานูรวมกันไปด้วยก็ได้ แต่ถ้าเงินเดือนรวมกับบ้านานูสูงกว่าเงินเดือนเดิมต้องลดบ้านานูลงในระหว่างที่รับราชการครั้งหลังจนเงินเดือนใหม่รวมกับบ้านานูไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม ถ้าเงินเดือนใหม่เท่าหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิมก็ให้คงบ้านานูในระหว่างนั้น เมื่อออกจากราชการตอนหลัง ให้คำนวณบ้านานูโดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับจริงในตอนใหม่และเฉพาะเวลาราชการในตอนใหม่บวกเข้ากับบ้านานูเดิม บ้านานูในตอนหลังนี้จะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จแทนก็ได้

การขอรับบ้านานูรวมไปกับเงินเดือนตามวรรคก่อนนั้น ถ้าบ้านานูรวมกับเงินเดือนใหม่ยังต่ำกว่าเงินเดือนเดิมแต่หากสูงกว่าอัตราเงินเดือนสูงสุดของข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทที่กลับเข้ารับราชการใหม่ ก็ให้จ่ายได้รวมกันไม่เกินอัตราเงินเดือนสูงสุดของข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามประเภทที่กลับเข้ารับราชการนั้น

ลักษณะ ๓

บำเหน็จบ้านานูพิเศษ

มาตรา ๓๕ เมื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดประสบเหตุดังที่บัญญัติไว้ในลักษณะนี้ให้จ่ายบำเหน็จหรือบ้านานูพิเศษให้

สิทธิในบ้านานูหรือบ้านานูพิเศษเป็นสิทธิเฉพาะตัวจะโอนไม่ได้

มาตรา ๓๖ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดได้รับอันตรายจนพิการ เสียแขนหรือขา หูหนวก ทั้งสองข้าง ตาบอด หรือได้รับการป่วยเจ็บซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจแล้วและแสดงว่าถึงทุพพลภาพ ไม่สามารถจะรับราชการต่อไปได้อีกเลย ทั้งนี้เพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือถูกประทุษร้าย เพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ ให้ผู้นั้นได้รับบ้านานูปกติกับทั้งได้รับบ้านานูพิเศษด้วย เว้นแต่การ

ได้รับอันตราย ได้รับบาดเจ็บหรือการถูกประทุษร้ายนั้นเกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือจากความผิดของตนเอง

มาตรา ๓๗ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดได้รับบำเหน็จหรือบำนาญไปแล้วตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าภายในกำหนดเวลาสามปีนับแต่วันออกจากราชการปรากฏหลักฐานชัดเจนว่าผู้นั้นเกิดป่วยเจ็บถึงทุพพลภาพอันเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ราชการระหว่างที่ผู้นั้นรับราชการ ก็ให้จ่ายบำนาญตาม มาตรา ๓๖ และถ้าถึงตายก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๔๐ ทั้งนี้ให้จ่ายให้นับแต่วันขอและในกรณีที่ได้รับบำเหน็จไปแล้ว ก็ให้จ่ายเฉพาะบำนาญพิเศษแต่อย่างเดียว

มาตรา ๓๘ การคำนวณบำนาญพิเศษ ให้กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดตามสมควรแก่เหตุการณ์ ประกอบกับความพิการและทุพพลภาพของผู้นั้นตามอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ในยามปกติมีอัตราตั้งแต่ห้าในห้าสิบส่วนจนถึงยี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ โดยอากาศยานในอากาศหรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ โดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำหรือมีหน้าที่ทำการกวาดทุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่ขุด ทำลาย ทำหรือประกอบวัตถุระเบิด หรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนถึงเงินเดือนเดือนสุดท้าย

(๓) เวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปราม การจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราตั้งแต่สามสิบในห้าสิบส่วนจนถึงสามสิบห้าในห้าสิบส่วนของเงินเดือนเดือนสุดท้ายในกรณีที่ไม่มีเงินเดือนให้ถืออัตราเงินเดือนทหารตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้าย

มาตรา ๓๙ ผู้ได้รับอันตรายถึงทุพพลภาพดังกล่าวในมาตรา ๓๖ แม้จะยังไม่มีสิทธิรับบำนาญปกติก็ให้ได้รับบำนาญปกติได้ คิดตามอัตราที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๓๒ บวกกับบำนาญพิเศษด้วย

มาตรา ๔๐ ผู้ได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๖ ถ้าถึงแก่ความตายเพราะเหตุนั้นก่อนได้รับบำนาญพิเศษไป นอกจากบำนาญปกติซึ่งอาจตกทอดตามที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๔ ก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษตามมาตรานี้ให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิอีกด้วยตามเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๔ ดังนี้

(๑) ในยามปกติเป็นจำนวนถึงเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ โดยอากาศยานในอากาศหรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ โดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำหรือมีหน้าที่ทำการกวาดทุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่ขุด ทำลาย ทำหรือประกอบวัตถุระเบิด หรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพิน หรือเวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนสี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

มาตรา ๔๑ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดได้รับการป่วยเจ็บทุพพลภาพดังกล่าวในมาตรา ๓๖ เพราะเหตุ

(๑) ต้องไปปฏิบัติราชการเป็นครั้งคราวนอกตำบลที่ตั้งสำนักงานประจำ หรือ

(๒) ต้องประจำปฏิบัติราชการในท้องที่กั้นการที่จะต้องเสียดต่ โรคภัยไข้เจ็บซึ่งท้องที่นั้นได้กำหนดไว้โดยพระราชกฤษฎีกา

ถ้าปรากฏว่าความป่วยเจ็บทุพพลภาพนั้นได้เกิดเนื่องจากการต้องไปปฏิบัติราชการหรือต้องประจำปฏิบัติราชการนั้น ก็ให้จ่ายบำนาญตามมาตรา ๓๖ และถ้าถึงตาย ก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษตามมาตรา ๔๐ (๑)

มาตรา ๔๒ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดสูญหายไปและมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๖ ถึงตาย เมื่อพ้นกำหนดสองเดือนนับแต่วันสูญหาย ให้สันนิษฐานไว้ก่อนเพื่อประโยชน์แห่งพระราชบัญญัตินี้ว่าผู้นั้นถึงแก่ความตายในวันที่สูญหายและให้จ่ายบำนาญพิเศษตามบทบัญญัติในมาตรา ๔๐

ถ้าปรากฏในภายหลังว่า ผู้ที่ต้องสันนิษฐานว่าตายตามความในวรรคก่อนมิได้ตายก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษนั้น และถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นจะต้องจ่ายเงินเดือนให้ในระหว่างเวลาที่ต้องสันนิษฐานว่าถึงแก่ความตาย ก็ให้หักจำนวนเงินทั้งหมดที่จ่ายไปแล้วออกจากจำนวนเงินที่ต้องจ่ายนั้น

มาตรา ๔๓ บำนาญพิเศษที่บัญญัติในลักษณะนี้ ให้จ่ายแก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ดังนี้

(๑) บุตรให้ได้รับสองส่วน แต่ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไป ให้ได้รับสามส่วน

(๒) สามีหรือภริยา ให้ได้รับหนึ่งส่วน

(๓) บิดามารดา หรือบิดา หรือมารดาที่มีชีวิตอยู่ ให้ได้รับหนึ่งส่วน

ถ้าผู้ตายไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้บำนาญพิเศษในอนุมาตราใดดังกล่าว หรือทายาทนั้นได้ตายไปก่อน ก็ให้แบ่งบำนาญพิเศษนั้นระหว่างทายาทผู้มีสิทธิตามส่วนในอนุมาตราที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ

ถ้าไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษดังกล่าวทั้ง ๓ อนุมาตรา ก็ให้บุคคลซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาเห็นว่ามิหลักฐานแสดงได้ว่าเป็นผู้อุปการะผู้ตายอยู่และหรือเป็นผู้อยู่ในความอุปการะของผู้ตาย เป็นผู้รับบำนาญพิเศษตามส่วนที่ผู้ว่าราชการจังหวัดจะได้อำหนดให้

ถ้าบุคคลผู้ที่ได้รับบำนาญพิเศษอยู่ตามที่กล่าวมาข้างต้นนี้ตายลงหรือหมดสิทธิไปก็ให้ส่วนที่ผู้นั้นได้รับอยู่เป็นอันยุติลงเพียงนั้น

มาตรา ๔๔ บำนาญพิเศษที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ ให้จ่ายโดยกำหนดเวลาและเงื่อนไขดังนี้

(๑) บุตร ให้มีสิทธิได้รับจนอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์เว้นแต่เมื่ออายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์นั้นกำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอุดมศึกษาหรือในชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ทางราชการรับรองให้เทียบเท่า ก็ให้ได้รับต่อไปตลอดเวลาที่ยังทำการศึกษาอยู่ในสถานศึกษาแต่ไม่เกินอายุยี่สิบห้าปีบริบูรณ์

(๒) สามีหรือภริยา ให้ได้รับตลอดชีวิตเว้นแต่ทำการสมรสใหม่

(๓) บิดามารดา ให้ได้รับตลอดชีวิต

(๔) บุคคลอื่นนอกจากที่ได้กล่าวใน (๑) (๒) และ (๓) ถ้าอายุยังไม่ถึงยี่สิบปีบริบูรณ์ให้นุโลมรับอย่างบุตรแล้วแต่กรณี ถ้าไม่เข้าลักษณะดังกล่าวแล้วให้รับอยู่เพียงสิบปี

ถ้าผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษเป็นผู้พิการถึงทุพพลภาพอยู่ก่อนแล้ว หรือในระหว่างที่มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ ก็ให้ผู้นั้นได้รับบำนาญพิเศษตลอดเวลาที่ทุพพลภาพอยู่

มาตรา ๔๕ บำนาญพิเศษรายใดมีจำนวนยอดรวมไม่ถึงเดือนละสามสิบบาทบรรดาผู้มีสิทธิจะได้รับจะยื่นคำขอเปลี่ยนเป็นรับบำนาญพิเศษแทนได้เป็นจำนวนเท่ากับบำนาญพิเศษหกสิบเดือนแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามร้อยบาท

มาตรา ๔๖ การขอบำนาญพิเศษต้องแสดงรายงานแพทย์ที่ทางราชการรับรองกับรายงานแสดงเหตุที่ต้องรับอันตรายได้รับการป่วยเจ็บหรือถูกประทุษร้ายนั้นด้วย

ในกรณีดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๔๒ ให้แสดงถึงเหตุการณ์อันทำให้ควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายถึงตาย

ลักษณะ ๔

บำนาญตกทอด

มาตรา ๔๗ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดตายในระหว่างรับราชการอยู่ ถ้าความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากการประทุษร้ายอย่างร้ายแรงของตนเอง ก็ให้ทายาท หรือในกรณีที่ไม่มีทายาท ก็ให้ผูอุปการะและหรือผู้อยู่ในอุปการะได้รับบำนาญตกทอดในอัตราครึ่งหนึ่งของบำนาญปกติตามวิธีคำนวณในมาตรา ๓๒ และตามเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๔ แม้ผู้ตายนั้นจะยังไม่มีสิทธิได้รับบำนาญปกติ ก็ให้คำนวณบำนาญปกติได้เพื่อประโยชน์แห่งบทบัญญัติมาตรานี้

มาตรา ๔๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๗ ผู้ใดได้รับบำนาญปกติอยู่ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ถึงแก่ความตาย ให้ทายาทหรือในกรณีที่ไม่มีทายาทก็ให้ผูอุปการะและหรือผู้อยู่ในอุปการะของผู้นั้นได้รับบำนาญตกทอดต่อไปในอัตราครึ่งหนึ่งของบำนาญที่ได้รับหรือควรจะได้รับตามเกณฑ์ที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๔

มาตรา ๔๙ บำนาญตกทอดรายใดมีจำนวนยอดรวมไม่ถึงเดือนละสามสิบบาท บรรดาผู้มีสิทธิจะได้รับจะยื่นคำขอเปลี่ยนเป็นรับบำนาญพิเศษแทนได้เป็นจำนวนเท่ากับบำนาญตกทอดหกสิบเดือนแต่ต้องไม่น้อยกว่าสามร้อยบาท

ลักษณะ ๕

การพิจารณาสั่งจ่ายบำนาญ

มาตรา ๕๐ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับเรื่องราวขอรับบำนาญแล้ว ให้รีบตรวจสอบนำส่งให้ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันรับ และเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับเรื่องราว ดังกล่าวแล้ว ให้รีบพิจารณาสั่งภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันรับ ทั้งนี้เว้นแต่ความล่าช้าเป็นเพราะความผิดของผู้ขอเอง หรือในกรณีจำเป็นอย่างอื่น

ลักษณะ ๖

การเสียชีวิตที่รับบำนาญ

มาตรา ๕๑ ผู้ได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอดอยู่ถ้า

(๑) กระทำคามผิดถึงต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาโทษจำคุก เว้นแต่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษ หรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือ

(๒) เป็นบุคคลล้มละลายทุจริตตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลาย

ผู้นั้นหมดสิทธิรับบำนาญปกติหรือบำนาญตกทอดตั้งแต่วันมีคำพิพากษาถึงที่สุด

มาตรา ๕๒ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่กระทำผิดวินัยนั้นให้คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาวินิจฉัยว่าถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือปลดออกหรือไม่ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออกหรือปลดออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญตามมาตรา ๔๗

มาตรา ๕๓ ผู้ซึ่งได้รับบำนาญปกติหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือได้รับบำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพผู้ใดกระทำความผิดอาญาซึ่งไม่ใช่ความผิดในลักษณะฐานลหุโทษหรือความผิดอันได้กระทำโดยประมาท หรือถูกฟ้องว่าเป็นบุคคลล้มละลายทุจริต ถ้าถึงแก่ความตายก่อนมีคดีหรือก่อนคดีถึงที่สุด ให้คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาวินิจฉัยว่า ผู้นั้นได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ถ้าเห็นว่าผู้นั้นกระทำความผิดซึ่งกฎหมายกำหนดโทษจำคุกอย่างสูงไว้เกินกว่าหนึ่งปีแล้วทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญตามมาตรา ๔๘

มาตรา ๕๔ ทายาทดังต่อไปนี้ไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำนาญตามมาตรา ๔๐ มาตรา ๔๑ มาตรา ๔๒ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๘

(๑) ผู้ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้เจตนากระทำหรือพยายามกระทำให้เจ้าบำนาญหรือผู้ที่จะก่อให้เกิดสิทธิรับบำนาญแก่ตนถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย

(๒) ทายาทตามมาตรา ๔๓ ต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้เจตนากระทำหรือพยายามกระทำให้ทายาทด้วยกันถึงตายโดยมิชอบด้วยกฎหมาย หรือ

(๓) ผู้ใดฟ้องเจ้าบำนาญหรือผู้ที่จะก่อให้เกิดสิทธิรับบำนาญแก่ตน หาว่าทำความผิดโทษประหารชีวิต และตนเองกลับต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่า มีความผิดฐานฟ้องเท็จหรือทำพยานเท็จ

ลักษณะ ๗

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๕ เงินทุนทดแทนพนักงานเทศบาลตามพระราชบัญญัติเงินทดแทนพนักงานเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๘๘ ที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้โอนเข้าเป็นกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕๖ พนักงานเทศบาลผู้ใดถูกหักเงินเดือนไว้เป็นเงินออมตามพระราชบัญญัติเงินทดแทนพนักงานเทศบาล พุทธศักราช ๒๔๘๘ เมื่อพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับแล้วหากยังคงรับราชการอยู่ ก็ให้เงินที่หักไว้เป็นเงินออมยังคงอยู่ในกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัตินี้ และไม่อยู่ในความรับผิดชอบแห่งการบังคับคดี ถ้าผู้นั้นออกจากราชการภายหลังวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ก็ให้จ่ายเงินที่หักไว้เป็นเงินออมจากกองทุนให้ไปพร้อมทั้งดอกเบี้ยร้อยละสองต่อปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับจนถึงวันสุดท้ายที่อยู่ในราชการ ถ้าผู้นั้นตาย ก็ให้จ่ายเงินดังกล่าวให้แก่ทายาท

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พจน์ สารสิน

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๘๘ พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๘๖ พระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๔๘๕ และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ. ๒๔๘๕ กำหนดให้มีข้าราชการ ส่วนจังหวัดพนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล และพนักงานตำบล เป็นผู้ดำเนินการของส่วนท้องถิ่นซึ่งเป็นงานบริการสาธารณะเช่นเดียวกับการปฏิบัติราชการของข้าราชการพลเรือน จึงเป็นการสมควรให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้แก่ข้าราชการส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล และพนักงานตำบลมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญในทำนองเดียวกันกับข้าราชการพลเรือน ฉะนั้น จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นขึ้น

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๐๘

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๐๘

เป็นปีที่ ๒๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของ สภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกคำนิยาม “เงินเดือนเดิม” และ “ผู้อุปการะ” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“เงินเดือนเดิม” หมายความว่า เงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับอันดับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจากราชการ รวมกับเงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราว (พ) ตามเกณฑ์ครั้งสุดท้ายก่อนวันที่พระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. ๒๕๐๖ ใช้บังคับ

“ผู้อุปการะ” หมายความว่า

(๑) ผู้ที่ได้อุปการะเลี้ยงดูให้การศึกษาผู้ตายมาแต่เยาว์ จนที่บิดามารดากับบุตรหรือ

(๒) ผู้ที่ได้อุปการะข้าราชการส่วนท้องถิ่น หรือข้าราชการบำนาญส่วนท้องถิ่นผู้มีรายได้ไม่เพียงพอแก่อัตภาพ หรือได้อุปการะข้าราชการบำนาญส่วนท้องถิ่นผู้ซึ่งป่วยเจ็บทุพพลภาพหรือวิกลจริตไม่สามารถที่จะช่วยตัวเองได้ ผู้อุปการะตามข้อนี้ต้องเป็นผู้ให้อุปการะประจำเป็นส่วนใหญ่”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๖ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๖ บำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุนั้น ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้มีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว

ถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดมีอายุครบห้าสิบปีบริบูรณ์แล้ว ประสงค์จะลาออกจากราชการ ก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุสูงอายุได้”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๑๗ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๑๗ บำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานนั้น ให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสามสิบปีบริบูรณ์แล้ว

ถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์แล้ว ประสงค์จะลาออกจากราชการ ก็ให้ผู้มีอำนาจสั่งอนุญาตให้ลาออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุรับราชการนานได้”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๐ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบสิบปีบริบูรณ์แล้ว ออกจากราชการเพราะลาออกและไม่มีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามความในมาตรา ๑๒ ก็ให้ได้รับบำเหน็จตามเกณฑ์ในมาตรา ๑๒”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๑ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้วเป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่อายุครบหกสิบปีบริบูรณ์นั้น เว้นแต่ในกรณีพิเศษซึ่งคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเห็นความจำเป็นเพื่อประโยชน์แก่ราชการอย่างยิ่งจะเสนอกระทรวงมหาดไทยเพื่อพิจารณาส่งต่อเวลาราชการให้รับราชการต่อไปอีกคราวละหนึ่งปีจนถึงอายุครบหกสิบห้าปีบริบูรณ์ก็ได้”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๓ ก่อนสิ้นเดือนสุดท้ายของปีงบประมาณทุกปีให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุข้าราชการส่วนท้องถิ่นดังบัญญัติไว้ในมาตรา ๒๒ ยื่นบัญชีรายชื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จบำนาญซึ่งมีอายุจะครบหกสิบปีบริบูรณ์ในปีงบประมาณถัดไป ต่อคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เมื่อคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้รับบัญชีรายชื่อนั้นแล้วให้พิจารณา ถ้าเห็นว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดสมควรได้รับการพิจารณาต่อเวลาราชการตามมาตรา ๒๑ ก็ให้เสนอกระทรวงมหาดไทยเพื่อพิจารณาส่งต่อเวลาราชการให้

การส่งต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใด ให้กระทำก่อนสิ้นปีงบประมาณที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์เป็นเวลาอย่างน้อยสองเดือน

เมื่อได้มีการส่งต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดแล้ว ให้กระทรวงมหาดไทยแจ้งไปให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุทราบ”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๒ วิธีคำนวณบำเหน็จบำนาญให้กระทำดังนี้

(๑) สำหรับบำเหน็จ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(๒) สำหรับบำนาญ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ ดังนี้

(ก) สำหรับข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่รับราชการโดยรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน และไม่เคยออกจากราชการตลอดเวลาไม่น้อยกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์ให้แบ่งเป็นห้าสิบส่วนคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(ข) สำหรับข้าราชการส่วนท้องถิ่นนอกจากที่กล่าวแล้วใน (ก) ให้แบ่งเป็นห้าสิบห้าส่วนคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

บำนาญปกติให้จำกัดจำนวนอย่างสูงไม่เกินเงินเดือนเดือนสุดท้าย”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๐ ผู้ได้รับอันตรายดังกล่าวในมาตรา ๓๖ ถ้าถึงแก่ความตายเพราะเหตุนั้นก่อนได้รับบำนาญพิเศษไป นอกจากบำเหน็จตกทอดซึ่งจะได้รับตามที่บัญญัติไว้ในลักษณะ ๔ ก็ให้จ่ายบำนาญพิเศษให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๑ และมาตรา ๔๔ อีกด้วย ดังนี้

(๑) ในยามปกติเป็นจำนวนถึงเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย

(๒) ผู้มีหน้าที่ต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ โดยอากาศยานในอากาศหรือมีหน้าที่ต้องทำการโคจร หรือต้องไปราชการหรือปฏิบัติราชการ โดยเรือดำน้ำ หรือมีหน้าที่ต้องทำการดำน้ำ หรือมีหน้าที่ทำการกวาดทุ่นระเบิด หรือมีหน้าที่ขุดทำลายทำหรือประกอบวัตถุระเบิดหรือมีหน้าที่เกี่ยวกับไอพิช หรือเวลาทำหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบหรือการสงคราม หรือมีการปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึก หรือประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ถ้าได้รับอันตรายด้วยหน้าที่ที่กระทำนั้น ให้มีอัตราเป็นจำนวนสี่สิบในห้าสิบส่วนแห่งเงินเดือนเดือนสุดท้ายของผู้ตาย”

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๕ บำนาญพิเศษรายใดมีจำนวนยอดรวมไม่ถึงเดือนละสามร้อยบาทบรรดาผู้มีสิทธิจะได้รับจะยื่นคำขอเปลี่ยนเป็นรับบำเหน็จพิเศษแทนได้เป็นจำนวนเท่ากับบำนาญพิเศษหกสิบเดือน แต่ต้องไม่น้อยกว่าสามพันบาท”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในลักษณะ ๔ บำนาญตกทอดแห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จ บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ลักษณะ ๔

บำเหน็จตกทอด

มาตรา ๔๗ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดตายในระหว่างรับราชการอยู่ถ้าความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากการประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรงของตนเองก็ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดเป็นจำนวน ตามเกณฑ์คำนวณในมาตรา ๓๒ (๑) ให้แก่บุคคลดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๑ และให้จ่ายตามส่วนที่ กำหนดในมาตรานั้นแต่บุตรซึ่งมีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้วในวันที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นตาย ไม่มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จตกทอด เว้นแต่กำลังศึกษาในชั้นเตรียมอุดมศึกษาหรือชั้นอุดมศึกษา หรือ ชั้นการศึกษาที่ทางราชการรับรองให้เทียบเท่า และยังมีอายุไม่เกินยี่สิบหกปีบริบูรณ์ หรือเว้นแต่เป็น บุคคลที่พิการถึงทุพพลภาพ

มาตรา ๔๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๗ ผู้ได้รับบำนาญปกติอยู่ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญ ปกติ หรือผู้ได้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ถึงแก่ความตายให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอด ให้แก่บุคคลดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๑ เป็นจำนวนสามสิบเท่าของบำนาญรายเดือนที่ได้รับ หรือมี สิทธิได้รับนั้นและให้จ่ายตามส่วนที่กำหนดในมาตรานั้น แต่บุตรซึ่งมีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้วใน วันที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นตาย ไม่มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จตกทอด เว้นแต่กำลังศึกษาในชั้น เตรียมอุดมศึกษา หรือชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ทางราชการรับรองให้เทียบเท่า และยังมีอายุไม่ เกินยี่สิบหกปีบริบูรณ์ หรือเว้นแต่เป็นบุคคลที่พิการถึงทุพพลภาพ

มาตรา ๔๙ การคำนวณเงินบำเหน็จตกทอดตามความในลักษณะนี้รายใดได้ผลเป็นยอดเงิน บำเหน็จตกทอดไม่ถึงสามพันบาท ก็ให้จ่ายเป็นบำเหน็จตกทอดสามพันบาท”

มาตรา ๑๓ บทบัญญัติมาตรา ๑๒ ไม่กระทบกระทั่งสิทธิของผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับเงิน บำนาญตกทอดอยู่แล้วก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๑๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เพื่อแก้ไขคำนิยามของคำว่า “เงินเดือนเดิม” และ “ผู้อุปการะ” ตลอดจนแก้ไขหลักการบางประการในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น เช่น ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้มีอายุครบห้าสิบปีบริบูรณ์หรือมีเวลาราชการครบยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ ลาออกจากราชการขอรับบำเหน็จบำนาญได้ และยกเลิกบำนาญตกทอด ซึ่งปรากฏว่าได้มีความยุ่งยากในทางปฏิบัติเป็นอันมาก เป็นให้รับบำเหน็จตกทอดแทนโดยให้สอดคล้องเหมือนกับหลักการในกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๕๑๘

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๑๘

เป็นปีที่ ๓๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๘”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๑๙ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทนิยามคำ ว่า “เงินเดือนเดิม” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

““เงินเดือนเดิม” หมายความว่า เงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจากราชการ แต่ในกรณีที่มีกฎหมายหรือกฎ ก.จ. ปรับอัตราเงินเดือนข้าราชการส่วนท้องถิ่นเงินเดือนเดิมให้หมายความถึงเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่เคยได้รับสูงสุดในครั้งใดก่อนออกจากราชการและได้ปรับตามกฎหมายหรือ กฎ ก.จ. ที่ใช้บังคับแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นแล้ว”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๑ ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเกณฑ์คำนวณ แต่ถ้าเป็นการคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งพ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุตามมาตรา ๒๑ เงินเดือนเดือนสุดท้ายให้หมายความรวมถึงเงินเดือนที่ได้เลื่อนในวันสุดท้ายของปีงบประมาณนั้นด้วย

การเลื่อนเงินเดือนในวันสุดท้ายของปีงบประมาณนั้นไม่ก่อให้เกิดสิทธิรับเงินเดือนที่ได้เลื่อน แต่เงินเดือนที่ได้เลื่อนนั้นให้ถือเสมือนว่าเป็นเงินเดือนเดิม

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดเคยดำรงตำแหน่งในขณะเดียวกันหลายตำแหน่งแล้วพ้นจากตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงสุดก่อนพ้นจากราชการ ให้ถือเงินเดือนเดือนสุดท้ายของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงสุดจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนที่เคยได้รับอยู่นั้นเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณ ในกรณีที่มีกฎหมายหรือกฎ ก.จ.ปรับอัตราเงินเดือนของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงก่อนข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นพ้นจากราชการ ให้ถือเงินเดือนของตำแหน่งที่มีเงินเดือนสูงสุดที่ปรับตามกฎหมายหรือกฎ ก.จ.นั้นแล้วเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายสำหรับตั้งเป็นเกณฑ์คำนวณ”

มาตรา ๕ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น อยู่ในวันที่ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ และได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับจนถึงวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้รวมบำนาญปกติและเงินเพิ่มที่ได้รับอยู่ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๑ เข้าด้วยกันแล้วปรับให้ได้รับเป็นบำนาญปกติอย่างเดียวกับอัตราในบัญชีหมายเลข ๑ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ภายหลังวันที่ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ เป็นต้นมา และได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับอยู่จนถึงวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ได้รับบำนาญปกติตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๑ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

ผู้ซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ โดยมิได้นับเวลาราชการติดต่อกัน และถูกงดบำนาญตามมาตรา ๓๔ แห่งพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ เมื่อออกจากราชการในหรือหลังวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ สำหรับบำนาญเดิมที่จะได้รับให้ได้รับตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๑ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ ความในมาตรา ๓๒ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ มิให้ใช้บังคับแก่ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติตามมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๗ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพอยู่ในวันที่ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ และได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับจนถึงวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้รวมบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มที่ได้รับอยู่ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๑ เข้าด้วยกันแล้วปรับให้ได้รับเป็นบำนาญพิเศษอย่างเดียวกับอัตราในบัญชีหมายเลข ๒ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ภายหลังวันที่ ๒๑ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ เป็นต้นมา และได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับอยู่จนถึงวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ได้รับบำนาญพิเศษตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๒ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๘ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษในฐานะทายาท ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะอยู่ในวันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ และได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับจนถึงวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้รวมบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มที่ได้รับอยู่ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๑ เข้าด้วยกันแล้วปรับให้ได้รับเป็นบำนาญพิเศษอย่างเดียวตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๓ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษในฐานะทายาทผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะภายหลังวันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ เป็นต้นมา และได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับอยู่จนถึงวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ได้รับบำนาญพิเศษตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๓ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๙ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญตกทอดอยู่ในวันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ และได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับอยู่จนถึงวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้รวมบำนาญตกทอดและเงินเพิ่มที่ได้รับอยู่ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๑ เข้าด้วยกัน แล้วปรับให้ได้รับเป็นบำนาญตกทอดอย่างเดียวตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๔ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญตกทอดภายหลังวันที่ ๒๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๐๖ เป็นต้นมา และได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับอยู่จนถึงวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้ได้รับบำนาญตกทอดตามอัตราในบัญชีหมายเลข ๔ ท้ายพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๐ ให้นำ ความในมาตรา ๑๑ วรรคหนึ่งและวรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้มาใช้บังคับแก่กรณีการคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งพ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุตามมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ เมื่อสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๑๖ ด้วย

มาตรา ๑๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

หม่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช

นายกรัฐมนตรี

บัญชีอัตราบ้านาญ
ท้ายพระราชบัญญัติบำเหน็จบ้านาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
(ฉบับที่ ๓)

พ.ศ. ๒๕๑๘

บัญชีหมายเลข ๑
บัญชีปรับอัตราบ้านาญปกติ

บ้านาญเดิม รวมทั้งเงิน เพิ่ม (ถ้ามี) บาท	ให้ได้รับ บ้านาญ บาท	บ้านาญเดิม รวมทั้งเงิน เพิ่ม (ถ้ามี) บาท	ให้ได้รับ บ้านาญ บาท	บ้านาญเดิม รวมทั้งเงิน เพิ่ม (ถ้ามี) บาท	ให้ได้รับ บ้านาญ บาท	บ้านาญเดิม รวมทั้งเงิน เพิ่ม (ถ้ามี) บาท	ให้ได้รับ บ้านาญ บาท
		๓๒๕	๔๓๕	๑,๕๐๐	๑,๗๔๘	๓,๗๐๐	๔,๒๐๔
		๓๕๐	๕๐๐	๑,๖๐๐	๑,๘๖๐	๓,๘๐๐	๔,๓๑๕
		๓๗๕	๕๒๕	๑,๗๐๐	๑,๙๒๒	๓,๙๐๐	๔,๔๒๗
๒๐	๓๐	๔๐๐	๕๕๐	๑,๘๐๐	๒,๐๘๓	๔,๐๐๐	๔,๕๓๙
๓๐	๔๐	๔๒๕	๕๗๖	๑,๙๐๐	๒,๑๙๔	๔,๑๐๐	๔,๖๕๐
๔๐	๕๐	๔๕๐	๖๐๓	๒,๐๐๐	๒,๓๐๖	๔,๒๐๐	๔,๗๖๒
๕๐	๖๐	๔๗๕	๖๓๑	๒,๑๐๐	๒,๔๑๘	๔,๓๐๐	๔,๘๗๓
๖๐	๗๐	๕๐๐	๖๕๘	๒,๒๐๐	๒,๕๓๐	๔,๔๐๐	๔,๙๘๕
๗๐	๘๐	๕๒๕	๖๘๖	๒,๓๐๐	๒,๖๔๑	๔,๕๐๐	๕,๐๙๗
๘๐	๙๐	๖๐๐	๗๖๖	๒,๔๐๐	๒,๗๕๓	๔,๖๐๐	๕,๒๐๘
๙๐	๑๐๐	๖๕๐	๘๒๑	๒,๕๐๐	๒,๘๖๔	๔,๗๐๐	๕,๓๒๐
๑๐๐	๑๑๐	๗๐๐	๘๗๕	๒,๖๐๐	๒,๙๗๖	๔,๘๐๐	๕,๔๓๑
๑๒๐	๑๓๐	๗๕๐	๙๒๙	๒,๗๐๐	๓,๐๘๘	๔,๙๐๐	๕,๕๔๓
๑๔๐	๑๖๐	๘๐๐	๙๘๔	๒,๘๐๐	๓,๑๙๙	๕,๐๐๐	๕,๖๕๕
๑๖๐	๑๘๐	๘๕๐	๑,๐๓๘	๒,๙๐๐	๓,๓๑๑	๕,๑๐๐	๕,๗๖๗
๑๘๐	๒๐๐	๙๐๐	๑,๐๙๓	๓,๐๐๐	๓,๔๒๒	๕,๒๐๐	๕,๘๗๙
๒๐๐	๒๒๐	๙๕๐	๑,๑๔๗	๓,๑๐๐	๓,๕๓๔	๕,๓๐๐	๕,๙๙๑
๒๒๐	๒๔๐	๑,๐๐๐	๑,๒๐๑	๓,๒๐๐	๓,๖๔๖	๕,๔๐๐	๖,๑๐๓
๒๔๐	๒๖๐	๑,๑๐๐	๑,๒๕๖	๓,๓๐๐	๓,๗๕๘	๕,๕๐๐	๖,๒๑๕
๒๖๐	๒๘๐	๑,๒๐๐	๑,๓๑๑	๓,๔๐๐	๓,๘๖๙	๕,๖๐๐	๖,๓๒๗
๒๘๐	๓๐๐	๑,๓๐๐	๑,๓๖๖	๓,๕๐๐	๓,๙๘๑	๕,๗๐๐	๖,๔๓๙

บำนาญเดิม รวมทั้งเงิน เพิ่ม (ถ้ามี) บาท	ให้ได้รับ บำนาญ บาท	บำนาญเดิม รวมทั้งเงิน เพิ่ม (ถ้ามี) บาท	ให้ได้รับ บำนาญ บาท	บำนาญเดิม รวมทั้งเงิน เพิ่ม (ถ้ามี) บาท	ให้ได้รับ บำนาญ บาท	บำนาญเดิม รวมทั้งเงิน เพิ่ม (ถ้ามี) บาท	ให้ได้รับ บำนาญ บาท
๓๐๐	๔๕๐	๑,๔๐๐	๑,๖๓๗	๓,๖๐๐	๔,๐๕๒	๗,๐๐๐	๗,๕๔๕
๗,๒๕๐	๘,๒๓๒	๘,๗๔๓	๑๐,๐๐๐	๑๐,๕๐๐	๑๒,๐๒๑	๑๔,๐๐๐	๑๖,๕๒๓
๗,๕๐๐	๘,๕๒๐	๘,๗๕๐	๑๐,๐๐๐	๑๑,๐๐๐	๑๒,๖๔๖	๑๔,๕๐๐	๑๗,๑๘๕
๗,๗๕๐	๘,๘๑๗	๙,๐๐๐	๑๐,๑๕๕	๑๑,๕๐๐	๑๓,๒๗๑	๑๕,๐๐๐	๑๗,๘๕๖
๘,๐๐๐	๙,๑๑๕	๙,๒๕๐	๑๐,๔๕๕	๑๒,๐๐๐	๑๓,๘๙๖	๑๕,๕๐๐	๑๘,๕๒๓
๘,๒๕๐	๙,๔๑๒	๙,๕๐๐	๑๐,๗๗๑	๑๒,๕๐๐	๑๔,๕๒๑	๑๖,๐๐๐	๑๙,๒๒๗
๘,๕๐๐	๙,๗๑๐	๙,๗๕๐	๑๑,๐๘๔	๑๓,๐๐๐	๑๕,๑๘๕		
๘,๗๕๐	๙,๙๖๘	๑๐,๐๐๐	๑๑,๓๙๖	๑๓,๕๐๐	๑๕,๘๕๖		

หมายเหตุ ผู้ใดได้รับบำนาญเดิมอยู่ไม่ตรงกับอัตราในบัญชีนี้ แต่ได้รับอยู่ระหว่างสองอัตราใด ก็ให้ได้รับบำนาญโดยคำนวณเพิ่มให้ตามส่วนในระหว่างสองอัตรานั้น เศษของบาทให้ปัดเป็นหนึ่งบาท

ตัวอย่าง บำนาญเดิมอัตรา ๗๒๒ บาท เป็นอัตราที่ไม่ตรงกับอัตราในบัญชีนี้แต่เป็นอัตราที่อยู่ในระหว่างอัตรา ๗๐๐ บาท กับ ๗๕๐ บาท

บำนาญเดิม ๗๐๐ บาท ได้บำนาญใหม่ ๘๗๕ บาท

บำนาญเดิม ๗๕๐ บาท ได้บำนาญใหม่ ๙๒๙ บาท

ฉะนั้น บำนาญเดิม ๗๒๒ บาท จะได้บำนาญตามส่วนโดยคำนวณดังต่อไปนี้

บำนาญเดิมต่างกัน ๕๐ บาท บำนาญใหม่ต่างกัน ๕๔ บาท

ฉะนั้น บำนาญเดิมต่างกัน ๑ บาท บำนาญใหม่จึงต่างกัน ๑ บาท ๐๘ สตางค์

บำนาญต่างกัน ๒๒ บาท บำนาญใหม่จึงต่างกัน ๒๓ บาท ๗๖ สตางค์

ดังนั้น บำนาญเดิม ๗๐๐ + ๒๒ บาท (คือ ๗๒๒ บาท) บำนาญที่จะได้รับจึงเท่ากับ

๘๗๕ + ๒๓ บาท ๗๖ สตางค์ เป็น ๘๙๘ บาท ๗๖ สตางค์ ปัดขึ้นเป็น ๘๙๙ บาท

บัญชีหมายเลข ๒

บัญชีปรับอัตราบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ

๑. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกัน (ถ้ามี) ไม่เกิน ๑๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๕๐ บาท
๒. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกัน (ถ้ามี) เกิน ๑๐๐ บาท แต่ไม่เกิน ๓๐๐ บาท ให้ได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มขึ้นอีกกึ่งหนึ่งของบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกัน
๓. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกัน (ถ้ามี) เกิน ๓๐๐ บาท แต่ไม่ถึง ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มขึ้นอีก ๑๕๐ บาท แต่เมื่อเพิ่มตามนี้แล้ว ถ้ามีจำนวนเกิน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับเพียง ๑๐,๐๐๐ บาท
๔. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกัน (ถ้ามี) ตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาท ขึ้นไปให้คงได้รับเท่าเดิม
๕. บำนาญพิเศษที่ปรับแล้วตาม ๑,๒ และ ๓ ถ้ามีเศษของบาทให้ปัดเป็นหนึ่งบาท

บัญชีหมายเลข ๓

บัญชีปรับอัตราบำนาญพิเศษสำหรับทายาท ผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะ

๑. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกัน (ถ้ามี) ไม่เกิน ๕๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๒๕ บาท
๒. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกัน (ถ้ามี) เกิน ๕๐ บาท แต่ไม่เกิน ๑๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีกกึ่งหนึ่งของบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกัน (ถ้ามี)
๓. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกัน (ถ้ามี) เกิน ๑๐๐ บาท แต่ไม่ถึง ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๕๐ บาท แต่เมื่อเพิ่มตามนี้แล้ว ถ้ามีจำนวนเกิน ๑๐,๐๐๐ บาท ให้ได้รับเพียง ๑๐,๐๐๐ บาท
๔. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษและเงินเพิ่มรวมกัน (ถ้ามี) ตั้งแต่ ๑๐,๐๐๐ บาท ขึ้นไป ให้คงได้รับเท่าเดิม
๕. บำนาญพิเศษที่ปรับแล้วตาม ๑,๒ และ ๓ ถ้ามีเศษของบาทให้ปัดเป็นหนึ่งบาท

บัญชีหมายเลข ๔
บัญชีปรับอัตราบำนาญตกทอด

๑. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญตกทอดและเงินเพิ่มรวมกัน (ถ้ามี) ไม่เกิน ๒๐ บาท ได้รับเพิ่มขึ้นอีกคนละ ๑๐ บาท
๒. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญตกทอดและเงินเพิ่มรวมกัน (ถ้ามี) เกิน ๒๐ บาท แต่ไม่เกิน ๑๐๐ บาท ได้รับเพิ่มขึ้นอีกกึ่งหนึ่งของบำนาญตกทอดและเงินเพิ่มรวมกัน (ถ้ามี)
๓. ผู้ได้รับหรือมีสิทธิจะได้รับบำนาญตกทอดและเงินเพิ่มรวมกัน (ถ้ามี) เกิน ๑๐๐ บาท ขึ้นไป ให้ได้รับเพิ่มขึ้นอีก ๕๐ บาท
๔. บำนาญตกทอดและเงินเพิ่มที่ปรับแล้วตาม ๑, ๒ และ ๓ ถ้ามีเศษของบาทให้ปัดเป็นหนึ่งบาท

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้คือ โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงอัตราบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อให้เหมาะสมแก่ค่าครองชีพในปัจจุบันและเพื่อให้ผู้รับบำนาญเสียภาษีเงินได้เอง จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๔)

พ.ศ. ๒๕๒๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๐

เป็นปีที่ ๓๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของสภาปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๑ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้วเป็นอันพ้นจากราชการเมื่อสิ้นปีงบประมาณที่อายุครบหกสิบปีบริบูรณ์นั้น”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกวรรคสอง วรรคสาม และวรรคสี่ของมาตรา ๒๓ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ และมาตรา ๒๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๒๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๒๕ การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้นให้นับแต่วันรับราชการและรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนซึ่งมิใช่อัตราข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทวิสามัญหรือลูกจ้าง

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทวิสามัญที่ได้มีบทบัญญัติของกฎหมายให้ยกฐานะหรือให้เปลี่ยนฐานะเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๑๐ ได้ และเมื่อได้มีการยกฐานะหรือเปลี่ยนฐานะเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญดังกล่าวแล้ว ก็ให้นับเวลาระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ประเภทวิสามัญที่ติดต่อกับวันที่ได้มีการยกฐานะหรือการเปลี่ยนฐานะนั้นเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ด้วย

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งทำงานหรือรับราชการก่อนอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์ให้เริ่มนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่วันที่มิอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์เป็นต้นไป

ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารให้มีสิทธิ นับเวลาราชการตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนกองประจำการเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้”

มาตรา ๖ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐

“มาตรา ๓๐ ทวิ ข้าราชการซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการผู้ใด ภายหลังเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น หากประสงค์จะให้ต่อเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการกับเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก็ให้มีสิทธิกระทำได้โดยการเลิกรับบำนาญในขณะที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น

การเลิกรับบำนาญตามวรรคหนึ่ง จะต้องบอกเลิกภายในสามสิบวันนับแต่วันที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยทำเป็นหนังสือลงลายมือชื่อเป็นหลักฐานยื่นต่อเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อส่งต่อไปยังกระทรวงมหาดไทย เมื่อกระทรวงมหาดไทยพิจารณาต่อเวลาราชการให้แล้ว ให้แจ้งให้เจ้าสังกัดที่ผู้นั้นรับบำนาญอยู่ทราบ”

มาตรา ๗ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นมาตรา ๓๔ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐

“มาตรา ๓๔ ทวิ ข้าราชการซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการผู้ใด ภายหลังเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยไม่ได้บอกเลิกรับบำนาญเพื่อต่อเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามมาตรา ๓๐ ทวิ ถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นน้อยกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อก่อนออกจากราชการจะขอรับบำนาญรวมกันไปด้วยก็ได้ แต่ถ้าเงินเดือนรวมกับบำนาญสูงกว่าเงินเดือนเดิม ต้องลดบำนาญลงในระหว่างที่รับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นจนเงินเดือนใหม่รวมกับบำนาญไม่สูงกว่าเงินเดือนเดิม ถ้าเงินเดือนใหม่เท่าหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิมก็ให้คงบำนาญในระหว่างนั้น เมื่อออกจากราชการตอนหลังให้คำนวณบำนาญโดยคิดเฉพาะจำนวนเงินเดือนที่ได้รับจริงในตอนที่ใหม่ และเฉพาะเวลาราชการในตอนที่ใหม่บวกเข้ากับบำนาญเดิมบำนาญในตอนหลังนี้จะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จแทนก็ได้

การขอรับบำนาญรวมไปกับเงินเดือนตามวรรคหนึ่งนั้น ถ้าบำนาญรวมกับเงินเดือนใหม่ยังต่ำกว่าเงินเดือนเดิม แต่หากสูงกว่าอัตราเงินเดือนสูงสุดของข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทที่เข้ารับราชการใหม่ ก็ให้จ่ายได้รวมกันไม่เกินอัตราเงินเดือนสูงสุดของข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามประเภทที่เข้ารับราชการนั้น

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ เมื่อข้าราชการซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญข้าราชการเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว ให้เจ้าสังกัดซึ่งข้าราชการผู้นั้นเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นแจ้งอัตราเงินเดือนที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับ ให้เจ้าสังกัดที่ข้าราชการผู้นั้นรับบำนาญอยู่ทราบ วิธีเดียวกันนี้ ให้ใช้บังคับแก่กรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงอัตราเงินเดือนของข้าราชการผู้นั้นในภายหลังทุกครั้งด้วย”

มาตรา ๘ การบอกเลิกรับบำนาญตามมาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้สำหรับผู้ที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้บอกเลิกได้ภายในระยะเวลาหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ แต่ทั้งนี้ต้องกระทำในขณะที่ยังรับราชการอยู่ และในกรณีที่ได้รับบำนาญรวมกับเงินเดือนมาแล้ว ให้คืนบำนาญและเงินที่จ่ายควบกับบำนาญที่รับไปแล้วตั้งแต่วันที่เข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้หมดเสียก่อนวันออกจากราชการ

มาตรา ๙ บทบัญญัติมาตรา ๓๔ ทวิ ไม่กระทบกระเทือนสิทธิของข้าราชการซึ่งได้รับหรือมีสิทธิในบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญข้าราชการ ซึ่งภายหลังได้เข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ และข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นไม่ได้ใช้สิทธิบอกเลิกรับบำนาญเพื่อต่อเวลาราชการสำหรับคำนวณบำนาญตามกฎหมายมาตรา ๘

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ธานินทร์ กรัยวิเชียร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่

(๑) กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งบัญญัติให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ อาจได้รับการต่อเวลาราชการให้รับราชการต่อไปอีกได้ในกรณีพิเศษนั้น ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบันสมควรที่จะเลิกการต่อเวลาราชการให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์ไม่ว่าในกรณีใด

(๒) สมควรให้ข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการซึ่งออกจากราชการแล้ว ภายหลังเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น มีสิทธิขอต่อเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการกับเวลาราชการระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกับกรณีการกลับเข้ารับราชการใหม่

(๓) สมควรให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทวิสามัญที่มีกฎหมายบัญญัติให้ยกฐานะหรือเปลี่ยนฐานะเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทสามัญมีสิทธินับเวลาระหว่างที่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทวิสามัญเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ทำนองเดียวกับหลักการของกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

(๔) สมควรให้ผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนเป็นทหารกองประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารมีสิทธินับเวลาราชการตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนเป็นทหารกองประจำการเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ทำนองเดียวกับหลักการของกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการจึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัติขึ้น

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๕)

พ.ศ. ๒๕๓๐

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๐

เป็นปีที่ ๔๒ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๐”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “ข้าราชการส่วนท้องถิ่น” “ราชการส่วนท้องถิ่น” และ “เงินเดือนเดือนสุดท้าย” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้าราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า ข้าราชการส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล และพนักงานเมืองพัทยา ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัดเทศบาล สุขาภิบาล และเมืองพัทยา ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

“เงินเดือนเดือนสุดท้าย” หมายความว่า เงินเดือนที่ได้รับจากเงินงบประมาณของราชการส่วนท้องถิ่นประเภทเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ออกจากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา และหรือเงินเพิ่มการเลื่อนฐานะและหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ และหรือสำหรับการสู้รบ และหรือสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิดแต่ไม่รวมเงินเพิ่มอย่างอื่นฯ”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มบทนิยามคำว่า “ทายาทผู้มีสิทธิ” ระหว่างบทนิยามคำว่า “แพทย์ที่ทางราชการรับรอง” และ “ผู้อุปการะ” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ดังต่อไปนี้

““ทายาทผู้มีสิทธิ” หมายความว่า

(๑) บุตร และให้หมายความรวมถึงบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตาย หรือนับแต่วันที่ได้อุปการะหรือรู้ถึงความตายของบิดา

(๒) สามีหรือภรรยา

(๓) บิดามารดา”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๑ บำนาญพิเศษที่บัญญัติในลักษณะนี้ ให้จ่ายแก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ ดังนี้

(๑) บุตร ให้ได้รับสองส่วน ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไป ให้ได้รับสามส่วน

(๒) สามีหรือภรรยา ให้ได้รับหนึ่งส่วน

(๓) บิดามารดา หรือบิดา หรือมารดา ที่มีชีวิตอยู่ให้ได้รับหนึ่งส่วน

ถ้าผู้ตายไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษในอนุมาตราใดดังกล่าวหรือทายาทนั้นได้ตายไปก่อน ให้แบ่งบำนาญพิเศษนั้นระหว่างทายาทผู้มีสิทธิตามส่วนในอนุมาตราที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ

ถ้าได้มีการจ่ายบำนาญพิเศษไปแล้ว หากปรากฏว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตาย หรือนับแต่วันที่ได้อุปการะหรือรู้ถึงความตายของบิดาเพิ่มขึ้น ให้แบ่งบำนาญพิเศษนั้นใหม่ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิ โดยถือว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำพิพากษานั้นเป็นทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันตายของเจ้าบำนาญ กรณีเช่นนี้ให้จังหวัดหักเอาจากทายาทซึ่งรับบำนาญพิเศษไปก่อนแล้วคืนตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

กรณีที่ไม่สามารถหักเงินบำนาญพิเศษที่จ่ายให้ทายาทซึ่งรับเงินไปในส่วนของตนตามวรรคสามคืนได้ จังหวัดไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำนาญพิเศษให้แก่บุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำนาญพิเศษแต่อย่างใด

ถ้าไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษดังกล่าวทั้งสามอนุมาตราให้บุคคลซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาเห็นว่ามิหลักฐานแสดงได้ว่าเป็นผู้อุปการะผู้ตายอยู่หรือเป็นผู้อยู่ในอุปการะของผู้ตาย เป็นผู้รับบำนาญพิเศษตามส่วนที่ผู้ว่าราชการจังหวัดจะได้อำนาจให้ และเมื่อได้จ่ายบำนาญพิเศษให้แก่ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะของผู้ตายแล้ว หากปรากฏภายหลังว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่ได้อุปการะหรือรู้ถึงความตายของบิดาให้ส่งจ่ายบำนาญพิเศษให้แก่บุตรซึ่งศาลพิพากษาว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายดังกล่าวกรณีเช่นนี้ถ้าไม่สามารถเรียกเงินบำนาญ

พิเศษที่จ่ายให้ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะของผู้ตายรับไปแล้วคืนได้ ให้นำความในวรรคสามและวรรคสี่มาใช้บังคับโดยอนุโลม

เมื่อบุคคลซึ่งได้รับบำนาญพิเศษอยู่ตามที่กล่าวข้างต้นตายหรือหมดสิทธิไปให้ส่วนที่ผู้นั้นได้รับอยู่เป็นอันยุติลงเพียงนั้น”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๗ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๗ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดตายในระหว่างรับราชการอยู่ถ้าความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากการประทุษร้ายอย่างร้ายแรงของตนเองให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดเป็นจำนวนตามเกณฑ์คำนวณในมาตรา ๓๒ (๑) ให้แก่บุคคลดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ และให้จ่ายตามส่วนและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรานั้น แต่บุตรซึ่งมีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้วในวันที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นตาย ไม่มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จตกทอด เว้นแต่กำลังศึกษาในชั้นเตรียมอุดมศึกษาหรือชั้นอุดมศึกษาหรือชั้นการศึกษาที่ทางราชการรับรองให้เทียบเท่าและยังมีอายุไม่เกินยี่สิบหกปีบริบูรณ์ หรือเว้นแต่เป็นบุคคลซึ่งพิการถึงทุพพลภาพ”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๗ ผู้ได้รับบำนาญปกติอยู่ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติ หรือผู้ได้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ตายให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดให้แก่บุคคลดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๓ เป็นจำนวนสามสิบเท่าของบำนาญรายเดือนที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับนั้น และให้จ่ายตามส่วนและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรานั้น แต่บุตรซึ่งมีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้วในวันที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นตายไม่มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จตกทอดเว้นแต่กำลังศึกษาในชั้นเตรียมอุดมศึกษาหรือชั้นอุดมศึกษาหรือชั้นการศึกษาที่ทางราชการรับรองให้เทียบเท่าและยังมีอายุไม่เกินยี่สิบหกปีบริบูรณ์ หรือเว้นแต่เป็นบุคคลซึ่งพิการถึงทุพพลภาพ”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๐ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญแล้วให้รีบตรวจสอบและนำส่งให้ถึงผู้ว่าราชการจังหวัดภายในสามสิบวันนับแต่วันรับ และให้ผู้ว่าราชการจังหวัดรีบพิจารณาสั่งภายในยี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันรับ ทั้งนี้ เว้นแต่ความล่าช้าเป็นเพราะความผิดของผู้ขอหรือราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัด แล้วแต่กรณี

การขอให้สั่งจ่ายและการสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญ ให้เป็นไปตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด”

มาตรา ๙ ในกรณีที่มีผู้รับเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิดตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี ว่าด้วยการให้บำเหน็จความชอบเป็นกรณีพิเศษ พ.ศ. ๒๕๒๑ อยู่

ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้เงินเพิ่มพิเศษดังกล่าวมีผลใช้บังคับในการรวมเป็นเงินเดือน เดือนสุดท้ายตั้งแต่วันที่ ๒๔ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๒๑

มาตรา ๑๐ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ตีนสุตานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ได้มีการประกาศใช้พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๖ แก้ไขเพิ่มเติมหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งทำให้เกิดประโยชน์แก่ข้าราชการตามความเหมาะสมกับสภาพการณ์ปัจจุบัน ฉะนั้น เพื่อให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้รับประโยชน์เช่นเดียวกัน สมควรให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ(ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๖ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖)

พ.ศ. ๒๕๔๓

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๘ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๓

เป็นปีที่ ๕๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “ข้าราชการส่วนท้องถิ่น” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้าราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า ข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานเมืองพัทยา พนักงานส่วนตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและพนักงานของราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มีกฎหมายจัดตั้งราชการส่วนท้องถิ่นอื่นขึ้น แต่ไม่รวมถึงข้าราชการกรุงเทพมหานคร”

มาตรา ๔ ให้ยกเลิกบทนิยามคำว่า “ราชการส่วนท้องถิ่น” ในมาตรา ๔ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยกรณีนั้น และราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มิได้กฎหมายจัดตั้งขึ้น แต่ไม่รวมถึงกรุงเทพมหานคร”

มาตรา ๕ ให้ยกเลิกความใน (๑) ของมาตรา ๑๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๑) ผู้ถูกไล่ออกจากราชการเพราะมีความผิด”

มาตรา ๖ ให้ยกเลิกความในวรรคสองและวรรคสามของมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ในกรณีที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ใด ให้คณะรัฐมนตรีมีอำนาจพิจารณาให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีประกาศใช้กฎอัยการศึกนั้น ได้รับการนับเวลาราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวีคูณได้ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด หลักเกณฑ์ดังกล่าวให้พิจารณาความจำเป็นของสถานการณ์โดยคำนึงถึงความยากลำบากและการเสี่ยงอันตรายอย่างแท้จริงของข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้น

ในกรณีตามวรรคหนึ่งหรือกรณีที่คณะรัฐมนตรีพิจารณาให้นับเวลาราชการเป็นทวีคูณตามวรรคสอง ถ้าผู้ใดมีเวลาราชการซึ่งอาจนับเป็นทวีคูณในเวลาเดียวกัน ได้หลายประการก็ให้นับเวลาระหว่างนั้นเป็นทวีคูณแต่ประการเดียว”

มาตรา ๗ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๐ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๐ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดออกจากราชการไปแล้ว ถ้าภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตอนก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังได้ เว้นแต่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นถูกปลดออกหรือไล่ออกจากราชการเนื่องจากกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญจากการรับราชการตอนก่อนออกจากราชการ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับบำเหน็จไปแล้ว จะนับเวลาราชการต่อเนื่องตามวรรคหนึ่งได้จะต้องคืนบำเหน็จที่ได้รับพร้อมดอกเบี้ยตามอัตราเงินฝากประจำของธนาคารออมสิน ส่วนระยะเวลาในการคืนบำเหน็จให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติแล้ว ให้งดการจ่ายบำนาญตลอดเวลาที่กลับเข้ารับราชการใหม่นั้น แต่ถ้าผู้นั้นประสงค์จะรับบำนาญต่อไปจะต้องมีหนังสือแจ้งความประสงค์ต่อเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ภายในสามสิบวันนับแต่วันกลับเข้ารับราชการ และจะนับเวลาราชการต่อเนื่องมิได้ กรณีนี้ถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่เท่าหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิม เมื่อออกจากราชการให้งดการจ่ายบำนาญ แต่ถ้าเงินเดือนใหม่น้อยกว่าเงินเดือนเดิม ให้รับบำนาญเท่ากับผลต่างของเงินเดือนใหม่และเงินเดือนเดิม โดยให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่แจ้งไปยังเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นรับบำนาญอยู่เพื่อกดหรือลดการจ่ายบำนาญ เมื่อออกจาก

ราชการให้มีสิทธิได้รับบำนาญโดยคำนวณจากเงินเดือน และเวลาราชการในตอนใหม่บวกเข้ากับบำนาญเดิม บำนาญในตอนหลังจะเปลี่ยนเป็นขอรับบำนาญหนึ่งแทนก็ได้

ความในมาตรานี้ ให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นโดยอนุโลม

การโอนหรือส่งข้าราชการผู้ใดไปรับราชการส่วนท้องถิ่น หรือการโอนหรือส่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นไปรับราชการระหว่างราชการส่วนท้องถิ่นด้วยกัน ให้นำเวลาราชการของข้าราชการหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นสำหรับคำนวณบำนาญติดต่อกัน”

มาตรา ๘ ให้ยกเลิกมาตรา ๓๐ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๐

มาตรา ๙ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๓๒ วิธีคำนวณบำนาญให้กระทำได้ดังนี้

(๑) สำหรับบำนาญ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

(๒) สำหรับบำนาญ ให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายหารด้วยห้าสิบคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ”

มาตรา ๑๐ ให้ยกเลิกหมวด ๔ ผู้รับบำนาญกลับเข้ารับราชการใหม่ มาตรา ๓๔ และมาตรา ๓๕ ทวิ แห่งพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๐

มาตรา ๑๑ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๔๗ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดตายในระหว่างรับราชการอยู่ ถ้าความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากการประทุษร้ายอย่างร้ายแรงของตนเอง ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดเป็นจำนวนตามเกณฑ์คำนวณในมาตรา ๓๒ (๑) โดยจ่ายให้แก่ผู้มีสิทธิตามหลักเกณฑ์และวิธีการการจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญข้าราชการที่ใช้บังคับอยู่ในวันที่ถึงแก่ความตายโดยอนุโลม และเพื่อประโยชน์ในการนี้ ในกรณีที่ถูกกฎหมายว่าด้วยบำนาญข้าราชการบัญญัติให้กระทรวงการคลังเป็นผู้กำหนดในเรื่องใด ก็ให้กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดในเรื่องนั้นแทน

ในกรณีที่ได้มีการจ่ายบำเหน็จตกทอดไปแล้ว หากปรากฏว่ามีบุตรเพิ่มขึ้น โดยคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่ารู้หรือควรได้รู้ถึงความตายของบิดา ให้แบ่งบำเหน็จตกทอดนั้นใหม่ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิ โดยถือว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำพิพากษานั้นเป็นทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันตายของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้น หากปรากฏว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายนั้นเป็นผู้มี

สิทธิตามวรรคหนึ่ง ในกรณีเช่นนี้ให้จังหวัดเรียกคืนบำเหน็จตกทอดจากทายาทซึ่งรับบำเหน็จตกทอดไปก่อนแล้วตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ในกรณีที่ไม่สามารถเรียกคืนบำเหน็จตกทอดที่จ่ายให้ทายาทซึ่งรับเงินไปในส่วนของคนตามวรรคสองได้ จังหวัดไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดให้แก่บุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำเหน็จตกทอดแต่อย่างใด

มาตรา ๔๘ ภายใต้บังคับมาตรา ๓๗ ในกรณีที่ผู้ได้รับบำนาญปกติอยู่ ผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพถึงแก่ความตาย ให้จ่ายเงินเป็นบำเหน็จตกทอดรวมเป็นจำนวนสามสิบเท่าของบำนาญรายเดือนที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับนั้น ให้แก่ผู้มีสิทธิรับเงินบำเหน็จตกทอดดังที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๔๗ ตามส่วนและหลักเกณฑ์ที่กำหนดในมาตรานั้น”

มาตรา ๑๒ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๕๒ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๕๒ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่ทำผิดวินัยนั้น ให้คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออก ทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดตามมาตรา ๔๗”

มาตรา ๑๓ พนักงานส่วนตำบลผู้ใดออกจากราชการก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

ในกรณีที่พนักงานส่วนตำบลตามวรรคหนึ่งถึงแก่ความตายก่อนได้รับบำเหน็จบำนาญ ให้ทายาทมีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอด

มาตรา ๑๔ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดมีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๕ ใช้บังคับ ถ้าผู้บังคับบัญชาสั่งลงโทษปลดออกจากราชการภายหลังวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๕ ใช้บังคับแล้ว และเป็นการลงโทษตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๑๕ ใช้บังคับ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นหรือทายาท แล้วแต่กรณีไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๕ สิทธิที่จะนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่มีประกาศใช้กฎอัยการศึกก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้เป็นอันยุติลงนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ เว้นแต่คณะรัฐมนตรีจะพิจารณาให้มีสิทธินับเวลาราชการเป็นทวีคูณตามมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๖ การนับเวลาราชการของผู้กลับเข้ารับราชการใหม่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับให้เป็นไปตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้อยู่ก่อนที่จะมีการแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๑๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติสภาพและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ บัญญัติให้องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นราชการส่วนท้องถิ่น และมีพนักงานส่วนตำบลซึ่งมีฐานะเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นจึงสมควรให้พนักงานส่วนตำบลมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกับข้าราชการส่วนท้องถิ่นอื่น และโดยที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๕๓๕ บัญญัติให้ข้าราชการพลเรือนสามัญซึ่งถูกปลดออกจากราชการมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ นอกจากนั้นได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ โดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๖) พ.ศ. ๒๕๓๕ เพื่อปรับปรุงการคิดเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการที่ออกจากราชการไปแล้วและภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่ ให้นับเวลาราชการก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังได้ ปรับปรุงให้ข้าราชการทุกประเภทใช้หลักเกณฑ์เดียวกันในการคำนวณบำนาญและปรับปรุงหลักเกณฑ์เกี่ยวกับสิทธิในการรับบำเหน็จตกทอดในกรณีไม่มีทายาทผู้มีสิทธิ จึงสมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติเกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ให้สอดคล้องกัน ประกอบกับหลักเกณฑ์การนับเวลาราชการเป็นวิถุณของข้าราชการส่วนท้องถิ่นในปัจจุบันถูกกำหนดให้เป็นไปโดยอัตโนมัติเมื่อได้มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกซึ่งไม่เหมาะสมกับสภาวะการณ์ทางเศรษฐกิจที่รัฐต้องการจะประหยัดงบประมาณรายจ่ายสมควรแก้ไขเพิ่มเติมให้การนับเวลาราชการเป็นวิถุณของข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นอำนาจของคณะรัฐมนตรีที่จะพิจารณาให้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนด จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๗)

พ.ศ. ๒๕๔๘

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๓๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๘

เป็นปีที่ ๖๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๔๘”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกความในมาตรา ๖ และมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“มาตรา ๖ ให้มีกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นขึ้น เพื่อจ่ายบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยให้ราชการส่วนท้องถิ่นหักเงินจากประมาณการรายรับในงบประมาณรายจ่ายประจำปีเพื่อสมทบเข้าเป็นกองทุนในอัตราที่กำหนดโดยกฎกระทรวงไม่เกินร้อยละสาม และตั้งประเภทเงินนี้ไว้ในงบประมาณรายจ่ายประจำปีของราชการส่วนท้องถิ่นแต่ละแห่ง

ประมาณการรายรับในงบประมาณรายจ่ายประจำปีซึ่งพึงคำนวณหักสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น มิให้นำรายรับประเภทพันธบัตร เงินกู้ เงินที่มีผู้อุทิศให้หรือเงินอุดหนุนมารวมคำนวณด้วย

เงินที่หักสมทบเข้าเป็นกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นดังกล่าวให้นำส่งกระทรวงมหาดไทย

มาตรา ๓ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงมหาดไทย เป็นประธานกรรมการอธิบดีกรมการปกครอง อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ปรึกษาด้านกฎหมายกระทรวงมหาดไทย ผู้แทนกระทรวงการคลัง ผู้แทนคณะกรรมการกลางข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดจำนวนสองคน ผู้แทนคณะกรรมการกลางพนักงานเทศบาลจำนวนสองคน และผู้แทนคณะกรรมการกลาง พนักงานส่วนตำบลจำนวนสองคน เป็นกรรมการ

ให้คณะกรรมการตามวรรคหนึ่งแต่งตั้งข้าราชการกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจำนวนหนึ่งคนเป็นเลขานุการ และให้แต่งตั้งข้าราชการกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจำนวนสองคนเป็นผู้ช่วยเลขานุการ

คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจควบคุมและดำเนินการรับจ่ายเงินกองทุน รวมทั้งหาดอกผลจากกองทุนตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการ และให้มีอำนาจหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ด้วย”

มาตรา ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นลักษณะ ๓/๑ บำเหน็จดำรงชีพ มาตรา ๔๖/๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐

“ลักษณะ ๓/๑

บำเหน็จดำรงชีพ

มาตรา ๔๖/๑ บำเหน็จดำรงชีพ ได้แก่ เงินที่จ่ายให้แก่ผู้รับบำนาญเพื่อช่วยเหลือการดำรงชีพ โดยจ่ายให้ครั้งเดียว

ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพมีสิทธิขอรับบำเหน็จดำรงชีพตามอัตราและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ต้องไม่เกินสิบห้าเท่าของบำนาญรายเดือนที่ผู้นั้นได้รับ ผู้รับบำนาญผู้ใดได้รับทั้งบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพให้นำบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพรวมเป็นบำนาญรายเดือนเพื่อคำนวณจ่ายเป็นบำเหน็จดำรงชีพแก่ผู้นั้น

เมื่อได้รับบำเหน็จดำรงชีพแล้ว ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จดำรงชีพอีก ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่และได้ออกจากราชการในครั้งหลังโดยเลือกรับบำนาญ

ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพผู้ใดได้รับบำเหน็จดำรงชีพไปแล้ว ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่โดยมีสิทธินับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตอนก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังตามมาตรา ๓๐ และเมื่อออกจากราชการในครั้งหลังโดยเลือกรับบำเหน็จ การจ่ายบำเหน็จในกรณีเช่นว่านี้ ให้หักเงินออกจากบำเหน็จที่จะได้รับเท่ากับเงินบำเหน็จดำรงชีพเสียก่อน

ในกรณีที่ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพได้แสดงเจตนาขอรับบำเหน็จดำรงชีพไว้แล้ว แต่ได้ถึงแก่ความตายก่อนได้รับบำเหน็จดำรงชีพ ให้การจ่ายเงินดังกล่าวเป็นอันระงับไป”

มาตรา ๕ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นวรรคสองของมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓

“ในกรณีที่ได้มีการรับบำเหน็จดำรงชีพไปแล้ว เมื่อผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพถึงแก่ความตาย การจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดตามวรรคหนึ่งให้หักเงินออกจากบำเหน็จตกทอดที่จะได้รับเท่ากับเงินบำเหน็จดำรงชีพเสียก่อน”

มาตรา ๖ ผู้รับบำนาญปกติหรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ซึ่งได้รับบำนาญอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จดำรงชีพตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ด้วย

มาตรา ๗ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

วิษณุ เครืองาม

รองนายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่สภาวะการณ์ทางเศรษฐกิจได้เปลี่ยนแปลงไปมาก อันมีผลกระทบต่อการดำรงชีพของข้าราชการบำนาญซึ่งได้รับบำนาญรายเดือนในจำนวนที่คงที่ ดังนั้น เพื่อเป็นการช่วยเหลือผู้รับบำนาญให้สามารถดำรงชีพอย่างเหมาะสมและพอเพียงกับเศรษฐกิจในปัจจุบัน สมควรกำหนดให้ผู้รับบำนาญมีสิทธิขอรับบำเหน็จดำรงชีพจำนวนหนึ่งในระหว่างที่ยังมีชีวิตอยู่ โดยเงินจำนวนที่ได้รับดังกล่าวจะนำไปหักออกจากบำเหน็จตกทอด ซึ่งจะจ่ายให้แก่ทายาทหรือบุคคลที่ผู้รับบำนาญได้แสดงเจตนาให้เป็นผู้มีสิทธิที่จะได้รับตามกฎหมาย เมื่อผู้รับบำนาญถึงแก่ความตาย รวมทั้งกำหนดให้ราชการส่วนท้องถิ่นหักเงินจากเงินประมาณการรายรับในงบประมาณรายจ่ายประจำปีสมทบเข้ากองทุนและแก้ไขเพิ่มเติมองค์ประกอบคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้นด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

พ.ศ. ๒๕๖๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๕

เป็นปีที่ ๕๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าฯ ให้
ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้มีกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
รัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
พ.ศ. ๒๕๖๕”

๑ มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป เว้นแต่บทบัญญัติแห่งหมวด ๓ ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับแต่วันที่
พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

๒ “ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการพลเรือนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการ
พลเรือน ข้าราชการฝ่ายตุลาการตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายตุลาการ ข้าราชการฝ่ายอัยการ
ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายอัยการ ข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัยตามกฎหมายว่า
ด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือนในมหาวิทยาลัย ข้าราชการครูตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการครู
ข้าราชการรัฐสภาสามัญตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ข้าราชการตำรวจตาม

๑ พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๖๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๓ ตอนที่ ๔๒
ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๒๓ กันยายน ๒๕๖๕

๒ มาตรา ๓ นิยามคำว่า “ข้าราชการ” แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒)
พ.ศ. ๒๕๕๒ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๑๖ ตอนที่ ๒๕ ก หน้า ๘ ลงวันที่ ๘ เมษายน ๒๕๕๒

กฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการตำรวจ ข้าราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการทหาร ข้าราชการสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญตามกฎหมายว่าด้วยสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ และข้าราชการซึ่งมีกฎหมายบัญญัติให้เป็นข้าราชการตามพระราชบัญญัตินี้

๓ “ข้าราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า ข้าราชการ พนักงาน หรือผู้ปฏิบัติงานซึ่งเรียกชื่ออย่างอื่นขององค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบลกรุงเทพมหานครเมืองพัทยา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น

๔ “พนักงานมหาวิทยาลัย” หมายความว่า พนักงาน บุคลากร หรือผู้ปฏิบัติงานซึ่งเรียกชื่ออย่างอื่นของมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐตามกฎหมายว่าด้วยมหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษานั้นๆ แต่ไม่หมายความรวมถึงลูกจ้างประจำและลูกจ้างชั่วคราว

๕ “องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล กรุงเทพมหานคร เมืองพัทยา และองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มีกฎหมายจัดตั้งขึ้น

“กองทุน” หมายความว่า กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

“สมาชิก” หมายความว่า สมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

“เงินเดือน” หมายความว่า เงินเดือนที่ได้รับตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการนั้นๆ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา สำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ สำหรับการสู้รบ หรือสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิดแต่ไม่รวมถึงเงินเพิ่มอย่างอื่น

“เงินสะสม” หมายความว่า เงินที่สมาชิกสะสมเข้ากองทุนตามพระราชบัญญัตินี้

“เงินสมทบ” หมายความว่า เงินที่รัฐบาลจ่ายสมทบเงินสะสมตามพระราชบัญญัตินี้

“เงินประเดิม” หมายความว่า เงินที่รัฐบาลนำส่งเข้ากองทุนเพื่อจ่ายเพิ่มให้แก่สมาชิกซึ่งเป็นข้าราชการอยู่ก่อนวันที่บทบัญญัติแห่งหมวด ๓ ใช้นับค้ำและเลือกรับบำนาญ

“เงินชดเชย” หมายความว่า เงินที่รัฐบาลนำส่งเข้ากองทุนเพื่อจ่ายเพิ่มให้แก่สมาชิกซึ่งรับบำนาญ

“บำนาญ” หมายความว่า เงินที่จ่ายให้แก่สมาชิกเป็นรายเดือนเมื่อสมาชิกภาพของสมาชิกสิ้นสุดลง

“บำเหน็จ” หมายความว่า เงินที่จ่ายให้แก่สมาชิก โดยจ่ายให้ครั้งเดียวเมื่อสมาชิกภาพของสมาชิกสิ้นสุดลง

๓ มาตรา ๓ นิยามคำว่า “ข้าราชการส่วนท้องถิ่น” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๓ ตอนที่ ๔ ก หน้า ๘ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๕

๔ มาตรา ๓ นิยามคำว่า “พนักงานมหาวิทยาลัย” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๓ ตอนที่ ๔ ก หน้า ๘ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๕

๕ มาตรา ๓ นิยามคำว่า “องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น” เพิ่มโดยพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๕๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๓ ตอนที่ ๔ ก หน้า ๘ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๕๕

๖ “บำเหน็จดำรงชีพ” หมายความว่า เงินที่จ่ายให้แก่ผู้รับบำนาญเพื่อช่วยเหลือการดำรงชีพ โดยจ่ายให้ครั้งเดียว

“บำเหน็จตกทอด” หมายความว่า เงินที่จ่ายให้แก่ทายาทโดยจ่ายให้ครั้งเดียวในกรณีที่สมาชิกหรือผู้รับบำนาญถึงแก่ความตาย

“เวลาราชการ” หมายความว่า เวลาตั้งแต่วันที่สมาชิกเริ่มรับราชการจนถึงวันสุดท้ายที่ได้รับเงินเดือนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ และให้หมายความรวมถึงการนับเวลาราชการเป็นทวีคูณตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการด้วย

“คณะกรรมการ” หมายความว่า คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

“กรรมการ” หมายความว่า กรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

“เลขาธิการ” หมายความว่า เลขาธิการคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

“พนักงาน” หมายความว่า พนักงานของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ผู้ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๔ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ กับออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

หมวด ๑

การจัดตั้งกองทุน และลักษณะของกิจการกองทุน

มาตรา ๕ ให้จัดตั้งกองทุนขึ้นกองทุนหนึ่งเรียกว่า “กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ” เรียกโดยย่อว่า “กบข.”

ให้กองทุนเป็นนิติบุคคล มีวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

(๑) เพื่อเป็นหลักประกันการจ่ายบำเหน็จบำนาญและให้ประโยชน์ตอบแทนการรับราชการแก่ข้าราชการเมื่อออกจากราชการ

(๒) เพื่อส่งเสริมการออมทรัพย์ของสมาชิก

(๓) เพื่อจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นให้แก่สมาชิก

มาตรา ๖ กองทุนประกอบด้วยทรัพย์สินดังต่อไปนี้

(๑) เงินสะสม เงินสมทบ เงินประเดิม และเงินชดเชย

(๒) เงินที่ได้รับจัดสรรตามมาตรา ๗๒

(๓) ทรัพย์สินที่มีผู้บริจาคให้

๖ มาตรา ๑ นิยามคำว่า “บำเหน็จดำรงชีพ” เพิ่ม โดยพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๐ ตอนที่ ๑๑๓ ก หน้า ๔ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

- (๔) เงินที่รัฐบาลจัดสรรให้ตามความจำเป็นเพื่อดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของกองทุน
- (๕) รายได้อื่น
- (๖) ดอกผลของเงินหรือทรัพย์สินของกองทุน

มาตรา ๙ กิจการของกองทุนไม่อยู่ในบังคับแห่งกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองแรงงาน กฎหมายว่าด้วยแรงงานสัมพันธ์ กฎหมายว่าด้วยพนักงานรัฐวิสาหกิจสัมพันธ์ และกฎหมายว่าด้วยประกันสังคม

มาตรา ๑๐ ให้กองทุนมีสำนักงานใหญ่ ณ สถานที่ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา และจะตั้งสาขาหรือตัวแทนขึ้น ณ ที่อื่นใด ตามความจำเป็นก็ได้

มาตรา ๑๑ ให้กองทุนมีอำนาจกระทำการต่างๆ ภายในขอบแห่งวัตถุประสงค์ตามมาตรา ๕ และอำนาจเช่นว่านี้ให้รวมถึง

- (๑) ถือกรรมสิทธิ์ มีสิทธิครอบครอง และมีทรัพย์สินต่างๆ
- (๒) ก่อตั้งสิทธิหรือกระทำนิติกรรมใดๆ ทั้งในและนอกราชอาณาจักร
- (๓) ให้สมาชิกกู้ยืมเงิน
- (๔) ลงทุนหาผลประโยชน์จากทรัพย์สินของกองทุน
- (๕) กระทำการอย่างอื่นบรรดาที่เกี่ยวกับหรือเกี่ยวเนื่องในการจัดให้สำเร็จตามวัตถุประสงค์

ของกองทุน

มาตรา ๑๒ ค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานของกองทุน ให้จ่ายจากเงินของกองทุนตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๑๓ กองทุนไม่เป็นส่วนราชการหรือรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณและรายได้ของกองทุนไม่ต้องนำส่งเป็นรายได้แผ่นดิน

หมวด ๒

การควบคุมและการบริหาร

มาตรา ๑๔ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ” ประกอบด้วย ปลัดกระทรวงการคลังเป็นประธานกรรมการผู้อำนวยการสำนักงานงบประมาณ เลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลัง อธิบดีกรมบัญชีกลาง ผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์ ผู้แทนสมาชิกซึ่งเป็นข้าราชการตามมาตรา ๓ ประเภทละหนึ่งคนซึ่งได้รับเลือกตามมาตรา ๑๓ และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนสามคนซึ่งได้รับเลือกตามมาตรา ๑๔ เป็นกรรมการ

ให้เลขาธิการเป็นกรรมการและเลขานุการ

คณะกรรมการอาจแต่งตั้งพนักงานเป็นผู้ช่วยเลขานุการได้ไม่เกินสองคน

มาตรา ๑๕ การเลือกกรรมการผู้แทนสมาชิกตามมาตรา ๑๔ วรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๑๔ ให้ประธานกรรมการ กรรมการโดยตำแหน่ง และกรรมการผู้แทนสมาชิก ประชุมร่วมกัน เพื่อเลือกกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

มาตรา ๑๕ กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิต้องไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

(๑) ไม่เป็นบุคคลซึ่งทางราชการหรือรัฐวิสาหกิจหรือหน่วยงานของรัฐอื่น ไล่ออก ปลดออก ให้ออก หรือเลิกจ้างเพราะทุจริตต่อหน้าที่หรือถือว่าทุจริตต่อหน้าที่

(๒) ไม่เป็นข้าราชการการเมือง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น หรือ ผู้บริหารท้องถิ่น หรือกรรมการหรือที่ปรึกษาหรือเจ้าหน้าที่ของพรรคการเมือง

มาตรา ๑๖ ให้กรรมการผู้แทนสมาชิกมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสองปี แต่จะดำรง ตำแหน่งเกินสองวาระติดต่อกันมิได้

มาตรา ๑๗ ให้กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิมีวาระการดำรงตำแหน่งคราวละสองปี แต่จะเป็น กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิเกินสองวาระติดต่อกันมิได้

มาตรา ๑๘ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามวาระ กรรมการผู้แทนสมาชิก หรือกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) ลาออก

(๓) เป็นบุคคลล้มละลาย

(๔) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถ

(๕) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้ กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๖) พ้นจากการเป็นสมาชิกหรือพ้นจากการเป็นข้าราชการประเภทที่ตนได้รับเลือกเป็น ผู้แทนในกรณีกรรมการผู้แทนสมาชิก

(๗) มีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๑๕ ในกรณีกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ

มาตรา ๑๙ ในกรณีที่กรรมการผู้แทนสมาชิกหรือกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่ง ตามวาระ ให้ดำเนินการเลือกกรรมการขึ้นใหม่ภายในหกสิบวันในระหว่างที่ยังมิได้มีการเลือก กรรมการขึ้นใหม่ ให้กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งตามวาระนั้นอยู่ในตำแหน่งเพื่อดำเนินงานต่อไป จนกว่ากรรมการที่ได้รับเลือกใหม่เข้ารับหน้าที่

มาตรา ๒๐ ในกรณีที่กรรมการผู้แทนสมาชิกผู้ใดพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้ผู้ซึ่งได้ คะแนนถัดไปซึ่งขึ้นบัญชีไว้ในการเลือกผู้แทนสมาชิกของข้าราชการประเภทนั้นเป็นกรรมการแทน ใน กรณีที่ไม่มีผู้ขึ้นบัญชีไว้ ให้ดำเนินการเลือกกรรมการผู้แทนสมาชิกประเภทนั้นขึ้นใหม่ตามวิธีการที่ รัฐมนตรีประกาศกำหนด

ในกรณีที่กรรมการผู้ทรงคุณวุฒิพ้นจากตำแหน่งก่อนวาระ ให้ดำเนินการเลือกกรรมการ ผู้ทรงคุณวุฒิขึ้นแทนตามมาตรา ๑๔

ให้กรรมการผู้ได้รับการแต่งตั้งหรือเลือกให้ดำรงตำแหน่งแทนตามวรรคหนึ่งและวรรคสอง อยู่ในตำแหน่งเท่ากับวาระที่เหลืออยู่ของผู้ซึ่งตนแทน

ในกรณีที่วาระการดำรงตำแหน่งเหลืออยู่ไม่ถึงสามสิบวัน จะไม่แต่งตั้งหรือเลือกกรรมการขึ้นดำรงตำแหน่งแทนก็ได้

มาตรา ๒๑ ให้ประธานกรรมการและกรรมการตามมาตรา ๑๒ วรรคหนึ่ง แต่งตั้งเลขานุการจากบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่เกินหกสิบปีบริบูรณ์
- (๓) สามารถปฏิบัติงานให้แก่กองทุนได้เต็มเวลา
- (๔) ไม่เคยได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ
- (๕) ไม่เป็นหรือเคยเป็นบุคคลล้มละลาย
- (๖) ไม่เป็นข้าราชการ พนักงานหรือลูกจ้างของกระทรวง ทบวง กรม ราชการส่วนท้องถิ่น รัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ
- (๗) ไม่เป็นข้าราชการการเมือง ผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น หรือกรรมการหรือที่ปรึกษา หรือเจ้าหน้าที่ของพรรคการเมือง
- (๘) ไม่เป็นกรรมการผู้จัดการหรือผู้จัดการหรือดำรงตำแหน่งอื่นใดที่มีลักษณะงานคล้ายคลึงกันนั้นในห้างหุ้นส่วนหรือบริษัท
- (๙) ไม่เป็นผู้มีส่วนได้เสียในสัญญาเกี่ยวกับกองทุน หรือในกิจการที่กระทำให้แก่กองทุน ไม่ว่าจะโดยตรงหรือโดยอ้อม เว้นแต่เป็นผู้ซึ่งคณะกรรมการมอบหมายให้เป็นกรรมการในบริษัทที่กองทุนเป็นผู้ถือหุ้น

มาตรา ๒๒ การดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง และการกำหนดเงื่อนไขในการทดลองปฏิบัติงานหรือการทำงานในหน้าที่เลขานุการ ให้เป็นไปตามสัญญาจ้างที่คณะกรรมการกำหนด โดยให้มีอายุการจ้างคราวละไม่เกินสี่ปี และเมื่อครบกำหนดอายุสัญญาจ้างแล้วคณะกรรมการจะต่ออายุสัญญาจ้างอีกก็ได้

การทำสัญญาจ้างเลขานุการ ให้ประธานกรรมการเป็นผู้มีอำนาจทำสัญญาในนามของกองทุน ให้เลขานุการได้รับเงินค่าจ้าง ค่าตอบแทนและเงินอื่นตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๒๓ นอกจากการพ้นจากตำแหน่งตามอายุการจ้าง เลขานุการพ้นจากตำแหน่งเมื่อ

- (๑) ตาย
- (๒) ลาออก
- (๓) ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามมาตรา ๒๑
- (๔) คณะกรรมการมีมติเห็นสมควรให้เลิกจ้าง

มาตรา ๒๔ ให้เลขานุการเป็นผู้บังคับบัญชาพนักงานและลูกจ้าง และรับผิดชอบในการบริหารกิจการของกองทุนให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกองทุนและตามกฎหมาย ระเบียบข้อบังคับ และนโยบายที่คณะกรรมการกำหนด

เลขานุการต้องรับผิดชอบต่อคณะกรรมการในการบริหารกิจการของกองทุน

มาตรา ๒๕ ในกิจการของกองทุนที่เกี่ยวกับบุคคลภายนอกให้เลขาธิการเป็นผู้แทนของกองทุน การปฏิบัติงานของเลขาธิการและการมอบอำนาจให้ผู้อื่นปฏิบัติงานแทนเลขาธิการให้เป็นไปตามข้อบังคับที่คณะกรรมการกำหนด

นิติกรรมที่กระทำโดยฝ่าฝืนข้อบังคับตามวรรคหนึ่ง ย่อมไม่ผูกพันกองทุนเว้นแต่คณะกรรมการจะให้สัตยาบัน

มาตรา ๒๖ ให้คณะกรรมการมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

(๑) กำหนดนโยบาย และออกระเบียบ ข้อบังคับ ประกาศ และคำสั่งในการบริหารกิจการของกองทุน

(๒) กำหนดนโยบายการลงทุนของกองทุน ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง

(๓) กำกับดูแลการจัดการกองทุน

(๔) ออกข้อบังคับว่าด้วยการปฏิบัติงานของเลขาธิการ และการมอบอำนาจให้ผู้อื่นปฏิบัติงานแทนเลขาธิการ

(๕) กำหนดค่าใช้จ่ายในการดำเนินงานของสำนักงาน และค่าใช้จ่ายอื่นที่เกี่ยวกับกิจการของกองทุน

(๖) กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการในการรับ เก็บรักษา และจ่ายเงินของกองทุน

(๗) ออกระเบียบ ข้อบังคับ และคำสั่งเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล การบรรจุแต่งตั้งถอดถอน และวินัยของพนักงานและลูกจ้าง ตลอดจนการกำหนดเงินเดือนและเงินอื่นรวมถึงการสงเคราะห์และสวัสดิการ

(๘) พิจารณามอบหมายให้สถาบันการเงินจัดการเงินของกองทุน

(๙) แต่งตั้งคณะกรรมการ เพื่อปฏิบัติการตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

(๑๐) แต่งตั้งผู้แทนเข้าประชุมและออกเสียงลงคะแนน ในการประชุมผู้ถือหุ้นของบริษัทหรือหน่วยงานอื่นใดที่กองทุนถือหุ้นอยู่

(๑๑) ปฏิบัติงานอื่นใดเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของกองทุนตามที่กำหนดในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๒๗ การประชุมของคณะกรรมการต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมด จึงจะเป็นองค์ประชุม

ในการประชุมของคณะกรรมการ ถ้าประธานกรรมการไม่มาประชุมหรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ได้ ให้กรรมการที่มาประชุมเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นประธานในที่ประชุม

การวินิจฉัยชี้ขาดของที่ประชุมให้ถือเสียงข้างมากกรรมการคนหนึ่งให้มีเสียงหนึ่งในการลงคะแนน ถ้าคะแนนเสียงเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมออกเสียงเพิ่มขึ้นอีกเสียงหนึ่งเป็นเสียงชี้ขาด

การออกเสียงลงมติแต่งตั้งหรือเลิกจ้างเลขาธิการต้องมีคะแนนเสียงไม่น้อยกว่ากึ่งหนึ่งของจำนวนกรรมการทั้งหมดที่อยู่ในตำแหน่ง

มาตรา ๒๘ กรรมการผู้ใดมีส่วนได้เสียในเรื่องที่พิจารณา ห้ามมิให้เข้าร่วมพิจารณาในเรื่องนั้น

มาตรา ๒๕ ให้กรรมการและอนุกรรมการได้รับประโยชน์ตอบแทนตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยความเห็นชอบของคณะรัฐมนตรี

มาตรา ๓๐ ให้มีคณะอนุกรรมการจัดการลงทุน ประกอบด้วย ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลังเป็นประธานอนุกรรมการ ผู้แทนธนาคารแห่งประเทศไทย และผู้ทรงคุณวุฒิจำนวนสี่คน ซึ่งคณะกรรมการแต่งตั้ง เป็นอนุกรรมการ และเลขาธิการเป็นอนุกรรมการและเลขานุการ

มาตรา ๓๑ ให้คณะอนุกรรมการจัดการลงทุนมีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้

- (๑) ให้คำแนะนำปรึกษาด้านการลงทุนต่อคณะกรรมการ
- (๒) ให้คำแนะนำปรึกษาด้านการกำหนดหลักเกณฑ์การคัดเลือกสถาบันการเงินที่จะ

มอบหมายให้จัดการเงินของกองทุน

- (๓) ติดตามดูแลการดำเนินงานของสถาบันการเงินที่ได้รับมอบหมายให้จัดการเงินของกองทุน
- (๔) รายงานผลการดำเนินงานด้านการลงทุนและเสนอความเห็นต่อคณะกรรมการ
- (๕) ปฏิบัติการในเรื่องอื่นใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย

มาตรา ๓๒ ให้มีคณะอนุกรรมการสมาชิกสัมพันธ์ ประกอบด้วยเลขาธิการ ก.พ. เป็นประธานอนุกรรมการ ผู้แทนกรมบัญชีกลาง ผู้แทนกรมประชาสัมพันธ์ และผู้แทนสมาชิกจำนวนห้าคน เป็นอนุกรรมการ และให้เลขาธิการเป็นอนุกรรมการและเลขานุการ

การเลือกผู้แทนสมาชิกตามวรรคหนึ่งให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๓๓ ให้คณะอนุกรรมการสมาชิกสัมพันธ์มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) เป็นสื่อกลางระหว่างกองทุนกับสมาชิก ตลอดจนเสริมสร้างความรู้ความเข้าใจแก่สมาชิก
- (๒) เผยแพร่ข้อมูล ข่าวสาร และรายงานความคืบหน้าของการจัดการกองทุน
- (๓) รับฟังความคิดเห็นและปัญหาต่างๆ จากสมาชิก
- (๔) พิจารณาเสนอแนะต่อคณะกรรมการเกี่ยวกับการจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่น

ให้แก่สมาชิก

(๕) ปฏิบัติการในเรื่องอื่นใดตามที่คณะกรรมการมอบหมาย มาตรา ๓๔ ให้นำมาตรา ๑๗ มาตรา ๑๘ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ มาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๒ มาใช้บังคับแก่การดำรงตำแหน่ง การพ้นจากตำแหน่ง และการประชุมของคณะอนุกรรมการโดยอนุโลม

หมวด ๓

สมาชิกและสิทธิประโยชน์ของสมาชิก

มาตรา ๓๕ ให้บุคคลต่อไปนี้ เป็นสมาชิก

- (๑) ผู้ซึ่งเข้ารับราชการตั้งแต่วันที่ทบัตถุญคดีแห่งหมวดนี้ใช้บังคับ
- (๒) ผู้ซึ่งโอนมาเป็นข้าราชการตามพระราชบัญญัตินี้ตั้งแต่วันที่ทบัตถุญคดีแห่งหมวดนี้

ใช้บังคับ

มาตรา ๓๖ บุคคลต่อไปนี้จะสมัครเป็นสมาชิกก็ได้

(๑) ข้าราชการซึ่งรับราชการอยู่ในวันก่อนวันที่บทบัญญัติแห่งหมวดนี้ใช้บังคับ

(๒) ข้าราชการซึ่งออกจากราชการเพื่อไปปฏิบัติงานตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์การสั่งให้ข้าราชการไปทำการซึ่งให้นับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการก่อนวันที่บทบัญญัติแห่งหมวดนี้ใช้บังคับและกลับเข้ารับราชการตั้งแต่วันที่บทบัญญัติแห่งหมวดนี้ใช้บังคับ

การสมัครเป็นสมาชิกให้ปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงการคลังกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๓๗ บำเหน็จบำนาญ บำเหน็จดำรงชีพ และบำเหน็จตกทอด ให้จ่ายจากเงินงบประมาณ สำหรับเงินสะสม เงินสมทบ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวให้จ่ายจากกองทุน ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๓๘ ข้าราชการซึ่งออกจากราชการ ถ้ากลับเข้ารับราชการใหม่ตั้งแต่วันที่บทบัญญัติแห่งหมวดนี้ใช้บังคับ ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตอนก่อนออกจากราชการ ต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังได้ เว้นแต่ข้าราชการผู้นั้นถูกปลดออก หรือไล่ออกจากราชการเนื่องจากกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรงและไม่มีสิทธิได้รับเบี้ยหวัด บำเหน็จบำนาญจากการรับราชการตอนก่อนออกจากราชการ

ข้าราชการซึ่งได้รับบำเหน็จไปแล้ว จะนับเวลาราชการต่อเนื่องตามวรรคหนึ่งได้จะต้องคืนบำเหน็จที่ได้รับพร้อมดอกเบี้ยตามอัตราเงินฝากประจำของธนาคารออมสิน ส่วนระยะเวลาในการคืนบำเหน็จให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงการคลังกำหนด

ข้าราชการซึ่งได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติแล้ว ใ้ห้งดการจ่ายบำนาญตลอดเวลาที่กลับเข้ารับราชการใหม่นั้น แต่ถ้าผู้นั้นประสงค์จะรับบำนาญต่อไป จะต้องมิหนังสือแจ้งความประสงค์ต่อส่วนราชการเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่ภายในสามสิบวันนับแต่วันกลับเข้ารับราชการ และจะนับเวลาราชการต่อเนื่องมิได้ กรณีนี้ถ้าเงินเดือนที่ได้รับในขณะที่กลับเข้ารับราชการใหม่ทำหรือสูงกว่าเงินเดือนเดิมเมื่อออกจากราชการ ใ้ห้งดการจ่ายบำนาญ แต่ถ้าเงินเดือนใหม่น้อยกว่าเงินเดือนเดิม ใ้หรับบำนาญเท่ากับผลต่างของเงินเดือนใหม่และเงินเดือนเดิม โดยให้ส่วนราชการที่ผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่แจ้งไปยังเจ้าสังกัดที่ผู้นั้นรับบำนาญอยู่เพื่อกดหรือลดการจ่ายบำนาญ เมื่อออกจากราชการ ใ้ให้มีสิทธิได้รับบำนาญโดยคำนวณจากเงินเดือนและเวลาราชการในตอนใหม่บวกเข้ากับบำนาญเดิม บำนาญในตอนหลังจะเปลี่ยนเป็นขอรับบำเหน็จแทนก็ได้

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ ข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่อาจมีสิทธิได้รับเงินประเดิมตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขที่กำหนดในกฎกระทรวง

ความในมาตรานี้ใ้ใช้บังคับแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการประเภทต่างๆ ตามคำนิยามในมาตรา ๑ โดยอนุโลม

มาตรา ๓๙ ใ้สมาชิกส่งเงินสะสมเข้ากองทุนตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวงเว้นแต่สมาชิกซึ่งรับราชการอยู่ก่อนวันที่บทบัญญัติแห่งหมวดนี้ใช้บังคับ จะส่งเงินสะสมเข้ากองทุนหรือไม่ก็ได้

๓) มาตรา ๓๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๐ ตอนที่ ๑๑๓ ก หน้า ๔ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

ถ้าสมาชิกไม่มีสิทธิได้รับเงินเดือนหรือได้รับเงินเดือนไม่เต็มจำนวนสำหรับระยะเวลาใด ให้ส่งเงินสะสมตามส่วนแห่งเงินเดือนที่สมาชิกผู้นั้นได้รับ

เงินสะสมตามวรรคหนึ่ง ให้ส่วนราชการหักจากเงินเดือนที่สมาชิกผู้นั้นได้รับและส่งเข้ากองทุนในวันที่มีการจ่ายเงินเดือน และให้ส่วนราชการส่งเงินสมทบเข้ากองทุนให้สมาชิกผู้นั้นในจำนวนที่เท่ากันพร้อมการส่งเงินสะสมนั้น

เพื่อประโยชน์แห่งมาตรานี้ เงินเดือนไม่รวมถึงเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา สำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ สำหรับการสู้รบ สำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิด หรือเงินเพิ่มอย่างอื่น

มาตรา ๔๐ ให้กระทรวงการคลังคำนวณเงินประเดิมสำหรับสมาชิกตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวงเพื่อนำส่งเข้ากองทุน

การส่งเงินประเดิมตามวรรคหนึ่ง ให้จ่ายจากเงินคงคลัง

มาตรา ๔๑ ให้ส่วนราชการส่งเงินชดเชยเข้ากองทุนให้แก่สมาชิกตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง ทุกครั้งที่มีการจ่ายเงินเดือนให้แก่สมาชิก ในการนี้ให้นำมาตรา ๓๕ วรรคสี่ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ถ้าสมาชิกไม่มีสิทธิได้รับเงินเดือนหรือได้รับเงินเดือนไม่เต็มจำนวนสำหรับระยะเวลาใด ให้ส่งเงินชดเชยตามส่วนแห่งเงินเดือนที่สมาชิกผู้นั้นได้รับ

มาตรา ๔๒ สมาชิกมีสิทธิได้รับสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นจากกองทุนตามที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๔๓ สมาชิกมีสิทธิกู้เงินจากกองทุนไม่เกินจำนวนเงินสะสม เงินสมทบและผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวที่บันทึกไว้ในบัญชีเงินรายบุคคลเพื่อใช้จ่ายตามวัตถุประสงค์หลักเกณฑ์ และวิธีการที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๔๔ สมาชิกภาพของสมาชิกสิ้นสุดลงเมื่อผู้นั้นออกจากราชการ เว้นแต่เป็นการสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการนั้นๆ หรือการออกจากราชการของผู้ไปปฏิบัติงานตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการกำหนดหลักเกณฑ์การสั่งให้ข้าราชการไปทำการซึ่งให้นับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ

มาตรา ๔๕ สมาชิกมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ เงินสะสม เงินสมทบ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัตินี้ เมื่อสมาชิกภาพของสมาชิกสิ้นสุดลง

มาตรา ๔๖ สมาชิกซึ่งส่งเงินสะสมเข้ากองทุน ให้มีสิทธิได้รับเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวจากกองทุน

มาตรา ๔๗ สมาชิกซึ่งมีเวลาราชการตั้งแต่สิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป แต่ไม่ถึงยี่สิบห้าปีบริบูรณ์ ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จ

มาตรา ๔๘ สมาชิกตามมาตรา ๓๕ ซึ่งมีเวลาราชการตั้งแต่สี่สิบห้าปีบริบูรณ์ขึ้นไปให้มีสิทธิได้รับบำนาญ เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว เว้นแต่จะเลือกรับบำนาญแทน

สำหรับสมาชิกตามมาตรา ๓๖ (๑) หรือ (๒) ซึ่งมีเวลาราชการตั้งแต่สี่สิบห้าปีบริบูรณ์ขึ้นไปให้มีสิทธิได้รับบำนาญ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว เว้นแต่จะเลือกรับบำนาญแทน

มาตรา ๔๙ นอกจากกรณีที่กำหนดไว้ในมาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๘ สมาชิกมีสิทธิได้รับบำนาญบำนาญด้วยเหตุอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้

(๑) เหตุทุพพลภาพ

(๒) เหตุทดแทน

(๓) เหตุสูงอายุ

มาตรา ๕๐ บำนาญบำนาญเหตุทุพพลภาพให้จ่ายให้แก่สมาชิกซึ่งออกจากราชการเพราะป่วยเจ็บทุพพลภาพ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจและแสดงความเห็นว่าไม่สามารถที่จะรับราชการในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งปฏิบัติอยู่นั้นต่อไปได้

มาตรา ๕๑ บำนาญบำนาญเหตุทดแทนให้จ่ายให้แก่สมาชิกซึ่งออกจากราชการเพราะทางราชการเลิกหรือยุบตำแหน่งหรือมีคำสั่งให้ออกโดยไม่มี ความผิดหรือทหารซึ่งออกจากกองหนุนเบ็ดเสร็จ

มาตรา ๕๒ บำนาญบำนาญเหตุสูงอายุให้จ่ายให้แก่สมาชิกซึ่งออกจากราชการเมื่อมีอายุครบหกสิบปีบริบูรณ์แล้ว หรือลาออกเมื่อมีอายุครบห้าสิบปีบริบูรณ์แล้ว

มาตรา ๕๓ สมาชิกซึ่งมีสิทธิได้รับบำนาญบำนาญด้วยเหตุทุพพลภาพเหตุทดแทน หรือเหตุสูงอายุ จะได้รับเงินตามหลักเกณฑ์ ดังต่อไปนี้

(๑) ถ้ามีเวลาราชการตั้งแต่หนึ่งปีบริบูรณ์ขึ้นไปแต่ไม่ถึงสิบปีบริบูรณ์มีสิทธิได้รับบำนาญ

(๒) ถ้ามีเวลาราชการตั้งแต่สิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป

(ก) สมาชิกตามมาตรา ๓๕ ให้มีสิทธิตามมาตรา ๔๘ วรรคหนึ่ง

(ข) สมาชิกตามมาตรา ๓๖ (๑) หรือ (๒) ให้มีสิทธิตามมาตรา ๔๘ วรรคสอง

มาตรา ๕๔ สมาชิกซึ่งถูกไล่ออกจากราชการ หรือถึงแก่ความตาย เนื่องจากการประพฤติชั่วอย่างร้ายแรงของตนเอง ผู้นั้นหรือทายาทไม่มีสิทธิได้รับบำนาญบำนาญ เงินประเดิมเงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว

มาตรา ๕๕ สิทธิในการรับบำนาญให้เริ่มมีตั้งแต่เมื่อสมาชิกภาพของสมาชิกสิ้นสุดลงจนกระทั่งผู้นั้นถึงแก่ความตาย

มาตรา ๕๖ ผู้รับบำนาญผู้ใด

(๑) ได้รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ หรือ

(๒) เป็นบุคคลล้มละลายทุจริตตามกฎหมายว่าด้วยล้มละลายผู้นั้นหมดสิทธิรับบำนาญตั้งแต่วันที่คำพิพากษาถึงที่สุด

มาตรา ๕๖ ให้ผู้รับบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้มีสิทธิได้รับสวัสดิการและเงินช่วยเหลือต่างๆ เช่นเดียวกับผู้รับบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญข้าราชการ

๔ มาตรา ๕๗/๑ ผู้รับบำนาญมีสิทธิขอรับบำเหน็จดำรงชีพตามอัตราและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ต้องไม่เกินสิบห้าเท่าของบำนาญรายเดือนที่ผู้นั้นได้รับ

ในกรณีที่ผู้รับบำนาญเป็นผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการด้วย ให้รับบำนาญและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพรวมเป็นบำนาญรายเดือนเพื่อคำนวณจ่ายเป็นบำเหน็จดำรงชีพแก่ผู้นั้น

เมื่อได้รับบำเหน็จดำรงชีพแล้ว ผู้รับบำนาญไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จดำรงชีพอีกถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่และได้ออกจากราชการในครั้งหลังโดยเลือกรับบำนาญ

ผู้รับบำนาญผู้ใดได้รับบำเหน็จดำรงชีพไปแล้ว ถ้าภายหลังผู้นั้นกลับเข้ารับราชการใหม่โดยมีสิทธินับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังตามมาตรา ๓๘ และเมื่อออกจากราชการในครั้งหลังโดยเลือกรับบำเหน็จ การจ่ายบำเหน็จในกรณีเช่นนี้ ให้หักเงินออกจากบำเหน็จที่จะได้รับเท่ากับเงินบำเหน็จดำรงชีพเสียก่อน

ในกรณีที่ผู้รับบำนาญได้แสดงเจตนาขอรับบำเหน็จดำรงชีพไว้แล้ว แต่ได้ถึงแก่ความตายก่อนได้รับเงินบำเหน็จดำรงชีพ ให้การจ่ายเงินดังกล่าวเป็นอันระงับไป

มาตรา ๕๘ ในกรณีที่สมาชิกผู้ใดถึงแก่ความตายในระหว่างรับราชการและความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากการประทุษร้ายอย่างร้ายแรงของตนเอง หรือในกรณีที่ผู้รับบำนาญถึงแก่ความตายให้จ่ายบำเหน็จตกทอดแก่ทายาทของสมาชิกหรือผู้รับบำนาญตามเกณฑ์ดังต่อไปนี้

- (๑) บุตรที่ได้รับสองส่วน ถ้าสมาชิกผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไปให้ได้รับสามส่วน
- (๒) สามีหรือภริยาให้ได้รับหนึ่งส่วน
- (๓) บิดามารดา หรือบิดาหรือมารดาที่มีชีวิตอยู่ให้ได้รับหนึ่งส่วน

ในกรณีที่ไม่มีทายาทในอนุมาตราใด หรือทายาทนั้นได้ตายไปเสียก่อน ให้แบ่งเงินดังกล่าวระหว่างทายาทผู้มีสิทธิในอนุมาตราที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับ

ในกรณีที่ไม่มีทายาททั้งสามอนุมาตราดังกล่าว ให้จ่ายแก่บุคคลซึ่งสมาชิกผู้ตายแสดงเจตนาไว้ต่อส่วนราชการเจ้าสังกัดตามแบบและวิธีการที่กระทรวงการคลังกำหนด

ในกรณีที่ไม่มีทายาทและบุคคลซึ่งสมาชิกผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ตามวรรคสามหรือบุคคลนั้นได้ตายไปก่อน ให้สิทธิในบำเหน็จตกทอดนั้นเป็นอันยุติลง

ในกรณีที่ได้มีการจ่ายบำเหน็จตกทอดไปแล้วหากปรากฏว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ซึ่งได้มีการฟ้องคดีขอให้รับเด็กเป็นบุตรก่อนหรือภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่บิดาตายหรือนับแต่วันที่รู้หรือควรรู้ถึงความตายของบิดาเพิ่มขึ้น ให้แบ่งบำเหน็จตกทอดนั้นใหม่ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิโดยถือว่าบุตรชอบด้วยกฎหมายตามคำพิพากษานั้นเป็นทายาทผู้มีสิทธิตั้งแต่วันตาย ในกรณีเช่นนี้ให้กระทรวงการคลังเรียกคืนบำเหน็จตกทอดจากทายาทซึ่งรับบำเหน็จตกทอดไปก่อนแล้วตามระเบียบที่กระทรวงการคลังกำหนด

^๔ มาตรา ๕๗/๑ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๐ ตอนที่ ๑๑๓ ก หน้า ๔ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

ในกรณีที่ไม่สามารถเรียกคืนบำเหน็จตกทอดที่จ่ายให้ทายาทซึ่งรับเงินไปในส่วนของตนตามวรรคห้าได้ กระทรวงการคลังไม่ต้องรับผิดชอบจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดให้แก่บุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายย้อนหลังไปถึงวันเกิดสิทธิรับบำเหน็จตกทอดแต่อย่างใด

มาตรา ๕๘ ในกรณีที่สมาชิกผู้ถึงแก่ความตายได้ส่งเงินสะสมเข้ากองทุนให้จ่ายเงินสะสมเงินสมทบ และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวแก่ผู้มีสิทธิรับมรดกของสมาชิกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

มาตรา ๖๐ ในกรณีที่ผู้รับบำนาญถึงแก่ความตาย นอกจากทายาทจะมีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดตามมาตรา ๕๘ แล้ว ให้มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือตามพระราชกฤษฎีกาว่าด้วยการจ่ายเงินเดือนเงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกันด้วย

มาตรา ๖๑ สิทธิการรับเงินต่างๆ ตามพระราชบัญญัตินี้เป็นสิทธิเฉพาะตัวไม่อาจโอนแก่กันได้

มาตรา ๖๒ การคำนวณบำเหน็จให้คำนวณจากอัตราเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาราชการ

มาตรา ๖๓ การคำนวณบำนาญให้คำนวณจากอัตราเงินเดือนเฉลี่ยหกสิบเดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาราชการ หาดด้วยห้าสิบ แต่ต้องไม่เกินร้อยละเจ็ดสิบของอัตราเงินเดือนเฉลี่ยหกสิบเดือนสุดท้าย

การคำนวณบำนาญของผู้กลับเข้ารับราชการใหม่ตามมาตรา ๓๘ หากเวลาราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการใหม่ยังไม่ครบห้าปีอัตราเงินเดือนเฉลี่ยที่จะนำมาคำนวณบำนาญให้เป็นไปตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๖๔ บำเหน็จตกทอดที่จ่ายให้แก่ทายาทของสมาชิก ให้คำนวณจากอัตราเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาราชการของผู้ตาย

มาตรา ๖๕ บำเหน็จตกทอดที่จ่ายให้แก่ทายาทของผู้รับบำนาญ ให้จ่ายสามสิบเท่าของอัตร่าบำนาญที่ผู้ตายมีสิทธิได้รับ

^๕ ในกรณีที่ได้มีการรับบำเหน็จดำรงชีพไปแล้ว เมื่อผู้รับบำนาญถึงแก่ความตายการจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดตามวรรคหนึ่ง ให้หักเงินออกจากบำเหน็จตกทอดที่จะได้รับเท่ากับเงินบำเหน็จดำรงชีพเสียก่อน

มาตรา ๖๖ การนับเวลาราชการเพื่อให้เกิดสิทธิรับบำเหน็จบำนาญให้นับจำนวนปี เศษของปี ถ้าถึงครึ่งปีให้นับเป็นหนึ่งปี

การนับเวลาราชการเพื่อคำนวณจำนวนบำเหน็จบำนาญให้นับจำนวนปีรวมทั้งเศษของปีด้วยการนับเศษของปีซึ่งเป็นเดือนหรือวันให้คำนวณตามวิธีการจ่ายเงินเดือนและให้นับสิบสองเดือนเป็นหนึ่งปี สำหรับจำนวนวันถ้ามีรวมกันหลายระยะให้นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน

^๕ มาตรา ๖๕ วรรคสอง เพิ่มโดยพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๖ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๐ ตอนที่ ๑๑๓ ก หน้า ๔ ลงวันที่ ๑๐ พฤศจิกายน ๒๕๔๖

มาตรา ๖๗ เมื่อมีผู้ยื่นคำขอรับเงินตามมาตรา ๔๕ ให้ส่วนราชการเจ้าสังกัดที่ได้รับคำขอนั้น ตรวจสอบสิทธิในการได้รับเงินสะสม เงินสมทบ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทน เงินดังกล่าวของผู้ยื่นคำขอ ทั้งนี้ ตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกำหนดโดยให้ดำเนินการให้แล้วเสร็จ และแจ้งให้กองทุนทราบภายในสิบห้าวันทำการนับแต่วันที่ได้รับคำขอรับเงินดังกล่าว เว้นแต่กรณีที่มีเหตุอันสมควร

การจ่ายเงินจากกองทุนให้แก่ผู้มีสิทธิตามวรรคหนึ่ง ให้กองทุนจ่ายภายในเจ็ดวันทำการนับแต่วันที่ได้รับแจ้งจากส่วนราชการเจ้าสังกัด

มาตรา ๖๘ ให้นำบทบัญญัติแห่งกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการมาใช้บังคับ โดยอนุโลมเท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖๙ การหาประโยชน์ของกองทุน ให้เป็นไปตามนโยบายของคณะกรรมการ และจะมอบหมายให้บุคคลใดดำเนินการแทนตามความเหมาะสมก็ได้ แต่การมอบหมายให้จัดการเงินของกองทุนนั้นจะต้องมอบหมายให้สถาบันการเงินที่มีความเชี่ยวชาญในด้านการลงทุนไม่น้อยกว่าสองแห่ง ซึ่งเป็นผู้ได้รับอนุญาตจัดการกองทุนสำรองเลี้ยงชีพตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพหรือผู้ได้รับอนุญาตจัดการกองทุนส่วนบุคคลตามกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์เป็นผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุน ทั้งนี้โดยให้คำนึงถึงการกระจายความเสี่ยงด้วย

เพื่อประโยชน์ในการดำเนินการหาประโยชน์ของกองทุนตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนมีหน้าที่และอยู่ในบังคับบทบัญญัติต่างๆ ตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ หรือกฎหมายว่าด้วยหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์เสมือนหนึ่งกองทุนเป็นกองทุนสำรองเลี้ยงชีพหรือกองทุนส่วนบุคคลแล้วแต่กรณี

การให้สถาบันการเงินเป็นผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนตามวรรคหนึ่ง คุณสมบัติของผู้รับดำเนินการ วิธีดำเนินการ และค่าใช้จ่ายในการดำเนินการให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๗๐ เงินของกองทุนให้ลงทุนได้ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งอย่างน้อยต้องกำหนดให้ลงทุนในหลักทรัพย์ที่มีความมั่นคงสูงไม่ต่ำกว่าร้อยละหกสิบ ยกเว้นเงินสำรองตามมาตรา ๗๒ ต้องนำไปลงทุนในตราสารแสดงสิทธิในหนี้ของรัฐหรือรัฐวิสาหกิจก่อน

หมวด ๓/๑

การรับข้าราชการซึ่งโอนไปเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นสมาชิก

มาตรา ๗๐/๑ ในกรณีที่มีกฎหมายหรือมติคณะรัฐมนตรีกำหนดให้มีการถ่ายโอนภารกิจ การให้บริการสาธารณะที่รัฐดำเนินการอยู่แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ให้สมาชิกซึ่งโอนไปเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่บทบัญญัติแห่งหมวดนี้ใช้บังคับ ยังคงมีสมาชิกภาพของสมาชิกต่อไป

๑๑ หมวด ๓/๑ การรับข้าราชการซึ่งโอนไปเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นสมาชิก มาตรา ๓๐/๑ ถึงมาตรา ๓๐/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๓ ตอนที่ ๔ ก หน้า ๘ ลงวันที่ ๑๗ มกราคม ๒๕๔๕

ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๓ ว่าด้วยสมาชิกและสิทธิประโยชน์ของสมาชิกมาใช้บังคับกับสมาชิกตามหมวดนี้โดยอนุโลม เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งหมวดนี้

มาตรา ๓๐/๒ ในกรณีที่สมาชิกตามมาตรา ๓๐/๑ ได้เคยเป็นข้าราชการและสมาชิกมาก่อนที่จะโอนไปเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ให้สมาชิกผู้นั้นมีสมาชิกภาพต่อเนื่องกับสมาชิกภาพเดิมได้ ในการนี้ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติ บำเหน็จตกทอด เงินสะสม เงินสมทบ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว แล้วแต่กรณี ต่อเนื่องจากสิทธิที่เคยมีอยู่เดิมต่อไป และให้นำเวลาราชการต่อเนื่องกับการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ทั้งนี้ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๓๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม เว้นแต่บำเหน็จดำรงชีพและบำเหน็จบำนาญพิเศษให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๓๐/๓ การส่งเงินสะสมเข้ากองทุนของสมาชิกตามมาตรา ๓๐/๑ และการส่งเงินสมทบและเงินชดเชยเข้ากองทุนให้นำมาตรา ๓๕ และมาตรา ๔๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๐/๔ บำเหน็จบำนาญของสมาชิกตามมาตรา ๓๐/๑ ให้จ่ายจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

การคำนวณบำเหน็จบำนาญ ให้เป็นไปตามพระราชบัญญัตินี้

การขอรับบำเหน็จบำนาญให้นำระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด มาใช้บังคับโดยอนุโลม

มาตรา ๓๐/๕ การดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ ในส่วนที่กล่าวถึงส่วนราชการให้หมายความรวมถึงองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นด้วย

๑๑ หมวด ๓/๒

การรับพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเป็นสมาชิก

มาตรา ๓๐/๖ ในกรณีที่มิถุหมายกำหนดให้มหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาของรัฐเป็นหน่วยงานในกำกับของรัฐ ให้สมาชิกซึ่งเปลี่ยนสถานภาพไปเป็นพนักงานมหาวิทยาลัยและประสงค์จะเป็นสมาชิกตั้งแต่วันที่บทบัญญัติแห่งหมวดนี้ใช้บังคับ ยังคงมีสมาชิกภาพของสมาชิกต่อไป

ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๓ ว่าด้วยสมาชิกและสิทธิประโยชน์ของสมาชิกมาใช้บังคับกับสมาชิกตามหมวดนี้โดยอนุโลม เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับบทบัญญัติแห่งหมวดนี้

มาตรา ๓๐/๗ ในกรณีที่สมาชิกตามมาตรา ๓๐/๖ ได้เคยเป็นข้าราชการและสมาชิกมาก่อนที่จะเปลี่ยนสถานภาพไปเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ให้สมาชิกผู้นั้นมีสมาชิกภาพต่อเนื่องกับสมาชิกภาพเดิมได้ ในการนี้ ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติ บำเหน็จดำรงชีพ บำเหน็จตกทอด เงินสะสม เงินสมทบ เงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าว แล้วแต่กรณี ต่อเนื่องจากสิทธิที่เคยมีอยู่เดิมต่อไป และให้นำเวลาราชการต่อเนื่องกับการเป็นพนักงานมหาวิทยาลัย ทั้งนี้ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๓๘ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

๑๑ หมวด ๓/๒ การรับพนักงานมหาวิทยาลัยในกำกับของรัฐเป็นสมาชิก มาตรา ๓๐/๖ ถึงมาตรา ๓๐/๕ เพิ่มโดยพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษาเล่มที่ ๑๒๓ ตอนที่ ๔ ก หน้า ๘ ลงวันที่ ๑๖ มกราคม ๒๕๔๕

มาตรา ๓๐/๘ ให้สมาชิกตามมาตรา ๓๐/๖ ส่งเงินสะสมเข้ากองทุนโดยคำนวณตามบัญชีอัตราเงินเดือนและตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่ทั้งนี้ การส่งเงินสะสมดังกล่าวจะต้องไม่เกินร้อยละสิบห้าของเงินเดือน

เงินสะสมตามวรรคหนึ่ง ให้มหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐที่สมาชิกผู้นั้นสังกัดหักส่งและจ่ายสมทบในจำนวนที่เท่ากับอัตราเงินสะสมตามที่กำหนดในกฎกระทรวง พร้อมการส่งเงินสะสมนั้น

ให้มหาวิทยาลัยหรือสถาบันอุดมศึกษาในกำกับของรัฐที่สมาชิกผู้นั้นสังกัดส่งเงินชดเชยเข้ากองทุน โดยคำนวณตามบัญชีอัตราเงินเดือนตามวรรคหนึ่ง และตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา ๓๐/๕ ให้คำนวณบำเหน็จบำนาญโดยนำบัญชีอัตราเงินเดือนตามมาตรา ๓๐/๘ วรรคหนึ่งมาใช้บังคับ

การจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ บำเหน็จดำรงชีพ และบำเหน็จตกทอด ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวงการคลังกำหนด

หมวด ๔

การเงิน การบัญชี และการตรวจสอบ

มาตรา ๓๑ ให้กองทุนจัดให้มีบัญชี ประกอบด้วย

- (๑) บัญชีเงินสำรองซึ่งแสดงรายการเงินสำรอง และดอกผลของเงินดังกล่าว
- (๒) บัญชีเงินกองกลางซึ่งแสดงรายการเงินที่มีผู้บริจาคให้ เงินตามบัญชี เงินรายบุคคลที่ไม่มีผู้รับ เงินส่วนกลางที่มีใช้ของสมาชิกคนใด และดอกผลของเงินดังกล่าว
- (๓) บัญชีเงินรายบุคคลซึ่งแสดงรายการเงินสะสม เงินสมทบ เงินประเดิม เงินชดเชย และดอกผลของเงินดังกล่าวบรรดาที่เป็นของสมาชิกแต่ละคน

มาตรา ๓๒ ให้รัฐตั้งงบประมาณรายจ่ายเป็นรายปีเป็นจำนวนไม่น้อยกว่าร้อยละสิบของงบประมาณรายจ่ายบำเหน็จบำนาญของข้าราชการประจำปีเข้าบัญชีเงินสำรองทุกปีจนกว่าเงินสำรองเงินกองกลาง และดอกผลของเงินดังกล่าวจะมีจำนวนสามเท่าของงบประมาณรายจ่ายบำเหน็จบำนาญของข้าราชการประจำปี หลังจากนั้นให้ตั้งงบประมาณรายจ่ายประจำปีเพื่อให้เงินสำรอง เงินกองกลาง และดอกผลของเงินดังกล่าวครบสามเท่าของงบประมาณรายจ่ายบำเหน็จบำนาญของข้าราชการในแต่ละปี และถ้าเงินสำรอง เงินกองกลาง และดอกผลของเงินดังกล่าวมีจำนวนเกินสามเท่าของงบประมาณรายจ่ายบำเหน็จบำนาญของข้าราชการประจำปีให้นำเงินส่วนที่เกินนั้นส่งเป็นรายได้แผ่นดิน

ในกรณีเกิดวิกฤติทางเศรษฐกิจของประเทศ รัฐอาจสั่งให้กองทุนส่งเงินออกจากบัญชีเงินสำรองกลับคืนเป็นรายได้แผ่นดินเพื่อจ่ายเป็นบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกา

แต่รัฐจะต้องจัดสรรงบประมาณเพื่อชดเชยส่วนของเงินดังกล่าวที่นำไปใช้ส่งคืนกองทุนใน
ปีงบประมาณถัดไป

มาตรา ๑๓ ดอกผลที่ได้จากการนำเงินของกองทุนในแต่ละบัญชีไปลงทุนหาผลประโยชน์
เมื่อได้หักค่าใช้จ่ายในการดำเนินการตามส่วนของการลงทุนในแต่ละบัญชีแล้ว ดอกผลที่ได้จากการนำ
เงินสำรองไปลงทุนให้บันทึกไว้ในบัญชีเงินสำรอง สำหรับดอกผลที่ได้จากการนำเงินอื่นไปลงทุนให้
จัดสรรเป็นผลประโยชน์ตอบแทนไว้ในบัญชีเงินกองกลางและบัญชีเงินรายบุคคลของสมาชิกตาม
สัดส่วนของเงินที่มีอยู่ในแต่ละบัญชีเป็นประจำตามระยะเวลาที่คณะกรรมการกำหนด

มาตรา ๑๔ ให้กองทุนแจ้งยอดเงินสะสม เงินสมทบ เงินประเดิม และเงินชดเชยพร้อมทั้ง
ผลประโยชน์ตอบแทนเงินดังกล่าวในส่วน of สมาชิกแต่ละคนให้สมาชิกทราบอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง

มาตรา ๑๕ ให้กองทุนยื่นรายงานแสดงการจัดการกองทุนต่อรัฐมนตรีอย่างน้อยเดือนละ
หนึ่งครั้งตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๑๖ กองทุนต้องวางและถือไว้ซึ่งระบบการบัญชีที่เหมาะสมแก่กิจการแยกตาม
ประเภทงานส่วนที่สำคัญ มีสมุดบัญชีลงรายการรับและจ่ายเงินสินทรัพย์และหนี้สินที่แสดงกิจการที่
เป็นอยู่ตามความจริงและตามที่ควร ตามประเภทงานพร้อมด้วยข้อความอันเป็นที่มาของรายการนั้นๆ
และให้มีการตรวจสอบบัญชีภายในเป็นประจำ

มาตรา ๑๗ กองทุนต้องจัดทำบุคคล บัญชีทำการ และบัญชีกำไรขาดทุน ส่งผู้สอบบัญชี
ภายในหนึ่งร้อยยี่สิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชี

มาตรา ๑๘ ทุกปีให้สำนักงานตรวจเงินแผ่นดินเป็นผู้สอบบัญชีทำการตรวจสอบรับรอง
บัญชีทุกประเภทของกองทุน

มาตรา ๑๙ ผู้สอบบัญชีมีอำนาจตรวจสอบสรรพสมุด บัญชี และเอกสารหลักฐานของ
กองทุน เพื่อการนี้ให้มีอำนาจสอบถามประชาชน กรรมการ พนักงานและลูกจ้างได้

มาตรา ๒๐ ผู้สอบบัญชีต้องทำรายงานผลการสอบบัญชีของกองทุนเสนอต่อที่ประชุมใหญ่
ผู้แทนสมาชิกภายในหนึ่งร้อยห้าสิบวันนับแต่วันสิ้นปีบัญชีเพื่อนำ เสนอต่อคณะกรรมการ

มาตรา ๒๑ กองทุนต้องจัดให้มีการประชุมใหญ่ผู้แทนสมาชิกอย่างน้อยปีละหนึ่งครั้ง เพื่อ
พิจารณารายงานผลการดำเนินงาน ฐานะการเงินและการรับจ่ายเงินของกองทุน

การประชุมใหญ่และการเลือกผู้แทนสมาชิกตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และ
วิธีการที่รัฐมนตรีกำหนด

ให้ที่ประชุมใหญ่ผู้แทนสมาชิกมีอำนาจแสดงข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการ
ดำเนินงานของกองทุนต่อคณะกรรมการ

มาตรา ๒๒ เมื่อได้รับข้อคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการดำเนินงานของกองทุนจากที่
ประชุมใหญ่ผู้แทนสมาชิกแล้ว ให้คณะกรรมการทำรายงานการสอบบัญชีพร้อมทั้งข้อคิดเห็นและ
ข้อเสนอแนะต่อรัฐมนตรีเพื่อนำเสนอต่อรัฐมนตรี และประกาศรายงานการสอบบัญชีในราชกิจจานุ
เบกษาต่อไป

หมวด ๕

การควบคุมกำกับการจัดการกองทุน

มาตรา ๘๓ ให้คณะกรรมการมีอำนาจสั่งให้ผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุน กรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานของผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนชี้แจงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการจัดการกองทุนภายในระยะเวลาที่กำหนด

ในกรณีที่ผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนไม่ชี้แจงข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการจัดการกองทุนภายในระยะเวลาที่กำหนดโดยไม่มีเหตุอันสมควร หรือปรากฏว่าผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนจัดการกองทุนในลักษณะที่อาจเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่กองทุน ให้คณะกรรมการมีอำนาจสั่งให้ผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนแก้ไขหรือระงับการกระทำนั้น หรือสั่งยกเลิกการมอบหมายให้ผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนนั้นได้

มาตรา ๘๔ ให้รัฐมนตรีมีอำนาจหน้าที่กำกับและดูแลโดยทั่วไป ซึ่งการจัดการกองทุน เพื่อประโยชน์ในการนี้จะสั่งแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อสอบสวนข้อเท็จจริงเกี่ยวกับการจัดการกองทุนก็ได้ และให้รัฐมนตรีแจ้งให้คณะกรรมการตรวจสอบข้อเท็จจริงและรายงานให้รัฐมนตรีทราบด้วย

ในกรณีที่รัฐมนตรีเห็นว่า ผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนจัดการกองทุนในลักษณะที่อาจเป็นเหตุให้เกิดความเสียหายแก่กองทุน รัฐมนตรีอาจขอให้คณะกรรมการพิจารณาดำเนินการตามมาตรา ๘๓ วรรคสอง

มาตรา ๘๕ เมื่อได้รับคำสั่งตามมาตรา ๘๓ วรรคสองแล้ว ให้ผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนหยุดจัดการกองทุนในทันที และส่งมอบทรัพย์สินคืนภายในเวลาที่กำหนดในคำสั่งนั้น

มาตรา ๘๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ มีอำนาจดังต่อไปนี้

(๑) เข้าไปในสถานที่ประกอบธุรกิจหรือสถานที่ตั้งของผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนในระหว่างเวลาพระอาทิตย์ขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก หรือในเวลาทำการของสถานที่นั้นเพื่อตรวจสอบสมุดบัญชีหรือเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับการจัดการกองทุน

(๒) ยึดหรืออายัดเอกสารหรือหลักฐานที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อประโยชน์ในการสอบสวนข้อเท็จจริงหรือดำเนินคดี

(๓) สั่งให้กรรมการ ผู้จัดการ พนักงานหรือลูกจ้างของผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนมาให้อัยคำหรือส่งสำเนาหรือแสดงสมุดบัญชี หรือเอกสารหลักฐานเกี่ยวกับการจัดการกองทุน

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ให้บุคคลที่เกี่ยวข้องอำนวยความสะดวกตามสมควร เมื่อได้เข้าไปและลงมือทำการตรวจสอบตาม (๑) แล้ว ถ้ายังดำเนินการไม่เสร็จจะกระทำต่อไปในเวลากลางคืนหรือนอกเวลาทำการของสถานที่นั้นก็ได้

มาตรา ๘๗ ในการปฏิบัติหน้าที่พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตรประจำตัวแก่บุคคลที่เกี่ยวข้อง

บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ ให้เป็นไปตามแบบที่คณะกรรมการกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๘๘ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

หมวด ๖

บทกำหนดโทษ

มาตรา ๘๙ ผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนรายใดไม่ปฏิบัติตามมาตรา ๘๕ ต้องระวางโทษปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท และปรับอีกไม่เกินวันละหนึ่งแสนบาทจนกว่าจะได้ปฏิบัติให้ถูกต้อง

ในกรณีที่ผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง กรรมการผู้จัดการหรือบุคคลใดซึ่งรับผิดชอบในการดำเนินงานของผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนนั้นต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าตนมิได้มีส่วนในการกระทำความผิดของผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนนั้นด้วย

มาตรา ๙๐ ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งหรือไม่อำนวยความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๘๖ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินสามหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๙๑ กรรมการ ผู้จัดการ หรือผู้รับผิดชอบในการดำเนินงานของผู้ได้รับมอบหมายให้ดำเนินการจัดการกองทุนรายใดแสดงข้อความอันเป็นเท็จหรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้งในสาระสำคัญเกี่ยวกับการจัดการกองทุนต่อคณะกรรมการต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินสองล้านบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๙๒ ความผิดตามมาตรา ๘๙ และมาตรา ๙๐ ให้คณะกรรมการมีอำนาจเปรียบเทียบได้ เมื่อผู้ต้องหาได้ชำระค่าปรับตามจำนวนที่เปรียบเทียบภายในระยะเวลาที่กำหนดแล้ว ให้ถือว่าคดีเลิกกันตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ถ้าผู้ต้องหาไม่ยินยอมตามที่เปรียบเทียบ หรือเมื่อยินยอมแล้วไม่ชำระเงินค่าปรับภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ดำเนินคดีต่อไป

บทเฉพาะกาล

มาตรา ๕๓ ให้ดำเนินการเลือกกรรมการผู้แทนสมาชิกและกรรมการผู้ทรงคุณวุฒิ และแต่งตั้งเลขาธิการเพื่อให้ได้คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการตามพระราชบัญญัตินี้ ภายในสองร้อยสี่สิบวันนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่ง ประกอบด้วยปลัดกระทรวงการคลังเป็นประธานกรรมการ ผู้อำนวยการสำนักงบประมาณเลขาธิการคณะกรรมการกฤษฎีกา เลขาธิการคณะกรรมการข้าราชการพลเรือน เลขาธิการคณะกรรมการพัฒนาการเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ผู้อำนวยการสำนักงานเศรษฐกิจการคลังผู้ว่าการธนาคารแห่งประเทศไทย เลขาธิการสำนักงานคณะกรรมการกำกับหลักทรัพย์และตลาดหลักทรัพย์เป็นกรรมการ และอธิบดีกรมบัญชีกลางเป็นกรรมการและเลขานุการ ทำหน้าที่คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการและให้อธิบดีกรมบัญชีกลางทำหน้าที่เลขาธิการเพื่อดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้ไปพลางก่อน

ในระหว่างที่ยังไม่มีคณะกรรมการตามวรรคหนึ่ง อธิบดีกรมบัญชีกลางอาจแต่งตั้งบุคคลใด เป็นผู้ช่วยเลขานุการก็ได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

บรรหาร ศิลปอาชา

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากระบบบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ให้รัฐต้องตั้งงบประมาณรายจ่ายบำเหน็จบำนาญของข้าราชการประจำปี โดยไม่มีการกันเงินสำรองไว้ล่วงหน้าสำหรับจ่ายบำเหน็จบำนาญในอนาคตนั้น ไม่เหมาะสมและสอดคล้องกับสถานการณ์ทางการเงินการคลังของประเทศในปัจจุบันทำให้ไม่อาจวางแผนเชิงบริหารการเงินการคลังของประเทศในระยะยาวและไม่อาจวางแผนพัฒนาบุคลากรของรัฐได้ดังนั้น สมควรปรับปรุงระบบบำเหน็จบำนาญข้าราชการดังกล่าวเสียใหม่โดยจัดตั้งกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการขึ้นมีฐานะเป็นนิติบุคคล เพื่อเป็นหลักประกันการจ่ายบำเหน็จบำนาญและให้ประโยชน์ตอบแทนการรับราชการแก่ข้าราชการเมื่อออกจากราชการ และเพื่อส่งเสริมการออมทรัพย์ และจัดสวัสดิการและสิทธิประโยชน์อื่นให้แก่ข้าราชการที่เป็นสมาชิกของกองทุน รวมทั้งให้เป็นสถาบันเงินออมที่มีบทบาทสำคัญในการช่วยแก้ไขปัญหาการขาดแคลนเงินออมภายในประเทศ และการส่งเสริมการลงทุนอันเป็นการส่งเสริมและพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมโดยรวมอีกด้วย จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้

พระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร

พ.ศ. ๒๕๑๖

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๑๖

เป็นปีที่ ๒๘ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร
จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภานิติบัญญัติแห่งชาติ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
กรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้

“ข้าราชการกรุงเทพมหานคร” หมายความว่า ข้าราชการกรุงเทพมหานคร ตามกฎหมายว่าด้วย
ระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานคร

มาตรา ๔ ให้มีกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครขึ้น เพื่อจ่ายบำเหน็จ
บำนาญให้แก่ข้าราชการกรุงเทพมหานคร โดยให้กรุงเทพมหานครหักเงินงบประมาณรายได้ประจำปี
สมทบเข้าเป็นกองทุนในอัตราซึ่งกระทรวงมหาดไทยจะกำหนดโดยกฎกระทรวงไม่เกินร้อยละสาม
และตั้งประเภทเงินนี้ไว้ในงบประมาณรายจ่ายประจำปีของกรุงเทพมหานคร

งบประมาณรายได้ประจำปี ซึ่งคำนวณหักสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
กรุงเทพมหานคร มิให้นำงบประมาณรายได้ประเภทพันธบัตร เงินกู้ เงินที่มีผู้อุทิศให้ หรือเงินอุดหนุน
มารวมด้วย

มาตรา ๕ ให้โอนเงินจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นร้อยละยี่สิบของจำนวนเงินที่มีอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ มาเป็นทุนประเดิมแก่กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร

มาตรา ๖ กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครให้รวมถึงเงินดังกล่าวต่อไปนี้ด้วย

(๑) เงินดอกที่เกิดจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร

(๒) เงินที่มีผู้อุทิศสมบัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร

มาตรา ๗ ให้มีคณะกรรมการคณะหนึ่งเรียกว่า “คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร” ประกอบด้วยผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานคร เป็นประธาน ปลัดกรุงเทพมหานคร รองปลัดกรุงเทพมหานคร ผู้แทนกระทรวงการคลัง และผู้แทนกระทรวงมหาดไทย เป็นกรรมการ มีอำนาจควบคุมและดำเนินการเกี่ยวกับเงินกองทุนรวมตลอดจนหาดอกผลจากกองทุนนี้ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

มาตรา ๘ ให้นำกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นมาใช้บังคับแก่ข้าราชการกรุงเทพมหานครโดยอนุโลม เว้นแต่ พระราชบัญญัตินี้จะได้บัญญัติไว้เป็นอย่างอื่น

มาตรา ๙ เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้ได้รับมอบหมายจากผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้รับเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญแล้ว ให้รีบตรวจสอบนำส่งให้ถึงผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครภายในกำหนดหกสิบวัน นับตั้งแต่วันรับ และเมื่อผู้ว่าราชการกรุงเทพมหานครได้รับเรื่องดังกล่าวแล้ว ให้รีบพิจารณาส่งภายในกำหนดหกสิบวันนับตั้งแต่วันรับ ทั้งนี้ เว้นแต่ความล่าช้าเป็นเพราะความผิดเป็นของผู้ขอเอง หรือในกรณีจำเป็นอย่างอื่น

มาตรา ๑๐ การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการ หรือของข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่โอนมาเป็นข้าราชการกรุงเทพมหานคร ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการหรือกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้วแต่กรณีที่ใช้อยู่ในวันที่โอนรวมเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัตินี้ด้วย

มาตรา ๑๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกกฎกระทรวงเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้

กฎกระทรวงนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้คือ โดยที่ได้มีกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการกรุงเทพมหานครแล้ว จึงจำเป็นต้องตราเป็นพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานครขึ้น เพื่อให้สอดคล้องกัน

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการกรุงเทพมหานคร พ.ศ. ๒๕๑๖ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๕๐
ตอนที่ ๘๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๘ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๑๖

กฎกระทรวง

(พ.ศ. ๒๕๑๑)

ออกตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๑๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๑๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้
ดังต่อไปนี้

ให้ราชการส่วนท้องถิ่นหักเงินงบประมาณรายได้ประจำปีสมทบเข้าเป็นกองทุน
บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ในอัตราร้อยละสาม

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๖ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๑

พลโท ป. จารุเสถียร

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือเพื่อให้ราชการส่วนท้องถิ่นหักเงินงบประมาณรายได้ประจำปีสมทบเข้าเป็นกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๕ ตอนที่ ๒๔ หน้า ๑๕๔ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๐๑

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๑๐)

ออกตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๐๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐

ข้อ ๒ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นหักเงินงบประมาณรายได้ประจำปีสมทบเข้าเป็นกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นในอัตราร้อยละสอง

ข้อ ๓ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๐ เป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ กันยายน พ.ศ. ๒๕๑๐

พลเอก ป. จารุเสถียร

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ราชการส่วนท้องถิ่นตั้งจ่ายในงบประมาณรายจ่ายประจำปีในอัตราร้อยละสามเป็นอัตราที่

ค่อนข้างสูง จึงควรลดอัตราจากอัตราร้อยละสามเป็นร้อยละสอง เพื่อราชการส่วนท้องถิ่นจะได้มีทางนำเงินไปใช้จ่าย
ทะนุบำรุงท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้าได้มากขึ้น

ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๔ ตอนที่ ๕๕ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๑๑ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม ๒๕๐๐

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๐๕)

ออกตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้
ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกกฎกระทรวง ฉบับที่ ๒ (พ.ศ. ๒๕๐๐) ออกตามความในพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐

ข้อ ๒ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นหักเงินงบประมาณรายได้ประจำปีสมทบเข้าเป็น
กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นในอัตราร้อยละหนึ่ง

ข้อ ๓ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๕ เป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๕

พวง สุวรรณรัฐ

ปลัดกระทรวงมหาดไทย ผู้ใช้อำนาจของ

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ เนื่องจากเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
ส่วนท้องถิ่น ที่ราชการส่วนท้องถิ่นตั้งจ่ายในงบประมาณรายจ่ายประจำปีในอัตราร้อยละสองเป็นอัตราสูง ควรลด

อัตราจากร้อยละสองเป็นร้อยละหนึ่ง เพื่อราชการส่วนท้องถิ่นจะได้มีทางนำเงินไปใช้จ่ายทะนุบำรุงท้องถิ่นให้เจริญก้าวหน้าได้มากขึ้น จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงฉบับนี้

ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๘ ตอนที่ ๑๔๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๑ ลงวันที่ ๒๘ กันยายน ๒๕๑๕

กฎกระทรวง

ฉบับที่ ๔ (พ.ศ. ๒๕๔๒)

ออกตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ และมาตรา ๖ วรรคหนึ่ง แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ยกเลิกกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๑๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐

ข้อ ๒ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นหักเงินงบประมาณรายได้ประจำปีสมทบเข้าเป็นกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นในอัตราร้อยละหนึ่ง เว้นแต่เทศบาลและเมืองพัทยาให้หักในอัตราร้อยละสอง

ข้อ ๓ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๓ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๒

ชานี ศักดิ์เศรษฐ์

รัฐมนตรีช่วยว่าการ ฯ รักษาการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ประสบปัญหาขาดแคลนเงินที่จะจ่ายเป็นเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่พนักงานเทศบาลและพนักงานเมืองพัทยา เนื่องจากในขณะนี้เทศบาลและเมืองพัทยามีผู้ซึ่งลาออกและเกษียณอายุเป็นจำนวนมากและมีแนวโน้มว่าจะมีจำนวนเพิ่มมากขึ้น ด้วยเหตุนี้ หากยังคงกำหนดอัตราการหักเงินงบประมาณรายได้ประจำปีสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นของเทศบาลและเมืองพัทยาเป็นอัตราร้อยละหนึ่ง จะส่งผลกระทบต่อฐานะการเงินของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นของเทศบาลและเมืองพัทยาจนไม่อาจดำเนินงานต่อไปได้ สมควรแก้ไขเพิ่มเติมอัตราการหักเงินงบประมาณ

รายได้ประจำปีสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นของเทศบาลและเมืองพัทยาเพิ่มขึ้นเป็นอัตรา ร้อยละสองเพื่อให้กองทุนดังกล่าวสามารถดำเนินงานต่อไปได้ จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๖ ตอนที่ ๘๗ ก หน้า ๓ ลงวันที่ ๒๗ กันยายน ๒๕๔๒

กฎกระทรวง

กำหนดอัตราและวิธีการรับบำเหน็จดำรงชีพ

พ.ศ. ๒๕๔๘

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และมาตรา ๔๖/๑ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๔๘ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ บำเหน็จดำรงชีพให้จ่ายในอัตราไม่เกินสิบห้าเท่าของบำนาญรายเดือนที่ได้รับ แต่ไม่เกินสองแสนบาท

ข้อ ๒ ผู้รับบำนาญซึ่งประสงค์จะขอรับบำเหน็จดำรงชีพ ให้ขอรับได้ตั้งแต่วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ ถึงวันที่ ๓๐ เมษายน ๒๕๔๘ ในกรณีที่ผู้รับบำนาญคนใดมิได้ขอรับภายในกำหนดระยะเวลาดังกล่าว ให้ขอรับบำเหน็จดำรงชีพได้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ถึงวันที่ ๓๑ ธันวาคม ของทุกปี

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการและเลือกรับบำนาญ จะขอรับบำเหน็จดำรงชีพ พร้อมกับการขอรับบำนาญก็ได้ ในกรณีที่ยังไม่ขอรับบำเหน็จดำรงชีพพร้อมกับการขอรับบำนาญ หากภายหลังจะขอรับบำเหน็จดำรงชีพ ให้ขอรับได้ตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง

ข้อ ๓ ในกรณีที่ผู้รับบำนาญหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำความผิดวินัยหรืออาญา ก่อนออกจากราชการ จะขอรับบำเหน็จดำรงชีพได้เมื่อกรณีหรือคดีถึงที่สุด และมีสิทธิรับบำนาญ โดยขอรับตามระยะเวลาที่กำหนดไว้ในข้อ ๒

ข้อ ๔ กฎกระทรวงนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๕ กุมภาพันธ์ ๒๕๔๘ เป็นต้นไป

ให้ไว้ ณ วันที่ ๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ประชา มาสินนทร์

รัฐมนตรีช่วยว่าการ ฯ รักษาการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

หมายเหตุ : เหตุผลในการประกาศใช้กฎกระทรวงฉบับนี้ คือ โดยที่มาตรา ๔๖/๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๔๘ กำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญ มีสิทธิขอรับบำเหน็จดำรงชีพได้ตามอัตราและวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง จึงจำเป็นต้องออกกฎกระทรวงนี้

ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๒ ตอนที่ ๒๑ ก ลงวันที่ ๑๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

ประกาศ
ใช้กฎอัยการศึก

ในพระปรมาภิไธย

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ชานินิวัตติ กรมหมื่นพิทยลาภพฤฒิยากร

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า เนื่องจากมีเหตุจำเป็น เพื่อรักษาความเรียบร้อยปราศจากภัย ซึ่งจะมีมาจากภายนอกและภายในราชอาณาจักร

พระมหากษัตริย์ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๕๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย กับมาตรา ๒ แห่งกฎอัยการศึก พุทธศักราช ๒๔๕๗ ซึ่งได้แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมกฎอัยการศึก พุทธศักราช ๒๔๕๗ พุทธศักราช ๒๔๘๕ ซึ่งได้อนุมัติโดยพระราชบัญญัติอนุมัติพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมกฎอัยการศึก พุทธศักราช ๒๔๕๗ พุทธศักราช ๒๔๘๕ จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ประกาศใช้กฎอัยการศึก ทุกมาตราในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ตั้งแต่วันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๔ เวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓๐ มิถุนายน พุทธศักราช ๒๕๔๔ เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

วรการบัญชา

รัฐมนตรี

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๖๘ ตอนที่ ๔๑ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๓ ลงวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๔

ประกาศ

เลิกใช้กฎอัยการศึก

ในพระปรมาภิไธย

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช

ชานีนิวัติ กรมหมื่นพิทยลาภพฤฒิยากร

ผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์

ด้วยทรงพระราชดำริว่า ตามที่ได้มีพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าฯ ประกาศใช้กฎอัยการศึก
ทุกมาตราในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรี ตั้งแต่วันที่ ๓๐ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๕๔ เวลา ๑๐.๐๐ นาฬิกา
เป็นต้นมานั้น บัดนี้ หมดเหตุอันจำเป็นตามประกาศพระบรมราชโองการนั้นแล้ว สมควรเลิกใช้
กฎอัยการศึกได้

พระมหากษัตริย์ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่ง พระราชบัญญัติกฎอัยการศึก
พุทธศักราช ๒๔๕๗ จึงมีพระบรมราชโองการ โปรดเกล้าฯ ให้ประกาศยกเลิกประกาศใช้กฎอัยการศึก
ในจังหวัดพระนครและจังหวัดธนบุรีดังกล่าวข้างต้นนั้นเสีย ตั้งแต่วันที่ ๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๔ เวลา
๑๐.๐๐ นาฬิกา เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๕๔ เป็นปีที่ ๖ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ป. พิบูลสงคราม

นายกรัฐมนตรี

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๖๘ ตอนที่ ๕๖ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๑ ลงวันที่ ๖ กันยายน ๒๕๕๔

ประกาศพระบรมราชโองการ
ให้ใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ด้วยมีเหตุอันจำเป็นเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยปราศจากภัยแห่งราชอาณาจักร
อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย
พุทธศักราช ๒๕๓๕ แก้ไขเพิ่มเติมพุทธศักราช ๒๕๕๕ และมาตรา ๒ แห่งกฎอัยการศึก พ.ศ. ๒๕๓๕
แก้ไขเพิ่มเติม โดยพระราชกำหนดแก้ไขเพิ่มเติมกฎอัยการศึก พ.ศ. ๒๕๕๗ พ.ศ. ๒๕๖๕ จึงให้
ใช้กฎอัยการศึกทุกมาตราทั่วราชอาณาจักร ตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๖๐ เวลา ๒๓.๐๐ นาฬิกา
เป็นต้นไป ตามข้อเสนอของผู้รักษาพระนครฝ่ายทหาร

ประกาศ ณ วันที่ ๑๖ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๖๐

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ศ. ธีระราชต์

ผู้รักษาพระนครฝ่ายทหาร

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๔ ตอนที่ ๗๖ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๒ ลงวันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๐๐

ประกาศ
เลิกใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่บางจังหวัด

กรมพลอคุณยศช ปร.ร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า ตามที่ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ประกาศใช้กฎอัยการศึกทุกมาตราที่พระราชอาณาจักร ตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๐ เวลา ๒๓.๐๐ นาฬิกา เป็นต้นมา นั้น บัดนี้ เหตุการณ์ต่างๆ ในบางจังหวัดหมดความจำเป็นตามประกาศพระบรมราชโองการนั้นแล้ว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งกฎอัยการศึก พ.ศ. ๒๔๕๗ จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศยกเลิกใช้กฎอัยการศึกดังกล่าวข้างต้นนั้นบางจังหวัด คงประกาศใช้กฎอัยการศึกต่อไปเฉพาะจังหวัดพระนคร จังหวัดธนบุรี จังหวัดนครปฐม จังหวัดนนทบุรี จังหวัดปทุมธานี จังหวัดสมุทรปราการ จังหวัดสมุทรสงคราม จังหวัดสมุทรสาคร จังหวัดสุพรรณบุรี จังหวัดราชบุรี จังหวัดกาญจนบุรี จังหวัดเพชรบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดฉะเชิงเทรา จังหวัดชลบุรี จังหวัดระยอง จังหวัดจันทบุรี จังหวัดตราด จังหวัดนครนายก จังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จังหวัดสระบุรี จังหวัดลพบุรี จังหวัดสิงห์บุรี จังหวัดอ่างทอง และจังหวัดชัยนาท ส่วนจังหวัดนอกจากที่กล่าวนี้เป็นอันเลิกใช้กฎอัยการศึก ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ เวลา ๒๓.๐๐ นาฬิกา เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๐

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พจน์ สารสิน

นายกรัฐมนตรี

ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๔ ตอนที่ ๘๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๘ ลงวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๐

ประกาศ
เลิกใช้กฎอัยการศึก

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า ตามที่ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ประกาศใช้กฎอัยการศึกทุกมาตราที่พระราชอาณาจักร ตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน พ.ศ. ๒๕๐๐ เวลา ๒๓.๐๐ นาฬิกา และต่อมาเมื่อวันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่บางจังหวัด คงประกาศใช้กฎอัยการศึกอยู่บางจังหวัด นั้น บัดนี้ เหตุการณ์ในจังหวัดต่างๆ ที่คงประกาศใช้กฎอัยการศึกอยู่หมดความจำเป็นตามประกาศพระบรมราชโองการนั้นแล้ว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งกฎอัยการศึก พ.ศ. ๒๔๕๗ จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในจังหวัดที่ยังมิได้ยกเลิกทุกจังหวัด ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๑ เวลา ๐๖.๐๐ นาฬิกา เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๐ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๑

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลโท ถ. กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๙๕ ตอนที่ ๔ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๖ ลงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๐๑

ประกาศใช้กฎอัยการศึก

เพื่อรักษาสถานการณ์และความสงบเรียบร้อยของประชาชนทั่วประเทศ คณะปฏิวัติ
จึงประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร ตั้งแต่วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑ เวลา ๒๑.๑๓ นาฬิกา
เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑

จอมพล สฤษดิ์ ธนะรัชต์

หัวหน้าคณะปฏิวัติ

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๕ ตอนที่ ๘๑ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๑๗ ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑

พระราชบัญญัติ

ระงับการนับเวลาราชการทวิคูณในระหว่างเวลาประกาศ
ใช้กฎอัยการศึกของคณะปฏิวัติ ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑

พ.ศ. ๒๕๐๘

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๘

เป็นปีที่ ๒๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้
ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรให้ระงับการนับเวลาราชการทวิคูณในระหว่างเวลาประกาศใช้
กฎอัยการศึกของคณะปฏิวัติ ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภาร่างรัฐธรรมนูญในฐานะรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติระงับการนับเวลาราชการทวิคูณใน
ระหว่างเวลาประกาศใช้กฎอัยการศึกของคณะปฏิวัติ ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑ พ.ศ. ๒๕๐๘”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้ คำว่า “ข้าราชการ” ให้หมายความถึงข้าราชการตาม
กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ และข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๔ เวลาราชการของข้าราชการภายหลังวันที่ประกาศพระราชบัญญัตินี้ในราชกิจ
จานุเบกษา และเป็นเวลาในระหว่างที่ประกาศใช้กฎอัยการศึกของคณะปฏิวัติ ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑
ยังคงใช้บังคับอยู่ มิให้นับเป็นทวิคูณตามมาตรา ๒๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ

ข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ และมาตรา ๒๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรให้ระงับการนับ
เวลาราชการเป็นทวีคูณในระหว่างเวลาประกาศใช้กฎอัยการศึกของคณะปฏิวัติ ลงวันที่ ๒๐ ตุลาคม

๒๕๐๑ และโดยที่การระงับนั้นไม่อาจทำได้ด้วยการยกเลิกประกาศใช้กฎอัยการศึกฉบับนั้น เพราะความจำเป็นยังคงมีอยู่ จึงต้องตราพระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๒ ตอนที่ ๕๓ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๔ ลงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๐๘

ประกาศ

เลิกใช้กฎอัยการศึกในบางจังหวัด

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า ตามที่ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติให้ใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร เพื่อรักษาสถานการณ์และความสงบเรียบร้อยของประชาชน ตั้งแต่วันที่ ๒๐ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๐๑ เวลา ๒๑.๑๓ นาฬิกา เป็นต้นมา นั้น บัดนี้เหตุการณ์ต่าง ๆ ในบางจังหวัดหมดความจำเป็นตามประกาศของคณะปฏิวัติให้ใช้กฎอัยการศึกนั้นแล้ว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งกฎอัยการศึก พ.ศ. ๒๔๕๙ จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในบางจังหวัด คงให้ใช้กฎอัยการศึกต่อไปเฉพาะในจังหวัด สุพรรณบุรี จังหวัดปราจีนบุรี จังหวัดกาญจนบุรี จังหวัดราชบุรี จังหวัดเพชรบุรี จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ จังหวัดเลย จังหวัดหนองคาย จังหวัดอุดรธานี จังหวัดสกลนคร จังหวัดนครพนม จังหวัดกาฬสินธุ์ จังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดบุรีรัมย์ จังหวัดนครราชสีมา จังหวัดชัยภูมิ จังหวัดขอนแก่น จังหวัดมหาสารคาม จังหวัดร้อยเอ็ด จังหวัดศรีสะเกษ จังหวัดสุรินทร์ จังหวัดตาก จังหวัดน่าน จังหวัดเชียงราย จังหวัดอุตรดิตถ์ จังหวัดเพชรบูรณ์ จังหวัดพิษณุโลก จังหวัดสุราษฎร์ธานี จังหวัดนครศรีธรรมราช จังหวัดตรัง จังหวัดพัทลุง จังหวัดสงขลา จังหวัดยะลา จังหวัดปัตตานี จังหวัดนราธิวาส จังหวัดสตูล และจังหวัดกำแพงเพชร ส่วนจังหวัดนอกจากที่กล่าวนี้เป็นอันเลิกใช้กฎอัยการศึก ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ เวลา ๐๖.๐๐ นาฬิกา เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๑๔

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

จอมพล ถนอม กิตติขจร

นายกรัฐมนตรี

ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๘ ตอนที่ ๕๗ หน้า ๓๖๕ ลงวันที่ ๑ มิถุนายน ๒๕๑๔

ประกาศ

เลิกใช้กฎอัยการศึกในบางจังหวัด

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า ตามที่ได้มีประกาศของคณะปฏิวัติให้ใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักรเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยปราศจากภัยของประชาชน ตั้งแต่วันที่ ๑๗ พฤศจิกายน ๒๕๑๔ เวลา ๒๐.๑๑ นาฬิกา เป็นต้นมา นั้น บัดนี้เหตุการณ์ต่าง ๆ ในบางจังหวัดหมดความจำเป็นตามประกาศของคณะปฏิวัติให้ใช้กฎอัยการศึคนั้นแล้ว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งกฎอัยการศึก พ.ศ. ๒๔๕๗ จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในจังหวัด กระบี่ กรุงเทพมหานคร กาญจนบุรี กำแพงเพชร ขอนแก่น จันทบุรี ฉะเชิงเทรา ชลบุรี ชัยนาท ชัยภูมิ ชุมพร เชียงใหม่ ตราด นครนายก นครปฐม นครสวรรค์ นนทบุรี ปทุมธานี พระนครศรีอยุธยา พังงา พิจิตร แพร่ ภูเก็ต มหาสารคาม แม่ฮ่องสอน ยโสธร ร้อยเอ็ด ระนอง ระยอง ลพบุรี ลำปาง ลำพูน สมุทรปราการ สมุทรสงคราม สมุทรสาคร สระบุรี สิงห์บุรี สุโขทัย สุพรรณบุรี อ่างทอง และอุทัยธานี คงให้ใช้กฎอัยการศึกต่อไป เฉพาะในจังหวัด กาลสินธุ์ เชียงราย ตรัง ตาก นครพนม นครราชสีมา นครศรีธรรมราช นราธิวาส น่าน หนองคาย บุรีรัมย์ ประจวบคีรีขันธ์ ปราจีนบุรี ปัตตานี พัทลุง พิชณุโลก เพชรบุรี เพชรบูรณ์ ยะลา ราชบุรี เลย ศรีสะเกษ สกลนคร สงขลา สตูล สุราษฎร์ธานี สุรินทร์ อุตรดิตถ์ และอุบลราชธานี ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๒๐ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๔ เวลา ๐๖.๐๐ นาฬิกา เป็นต้นมา

ประกาศ ณ วันที่ ๑๘ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๑๔

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

สัญญา ธรรมศักดิ์

ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๑ ตอนที่ ๕๐ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๓๘ ลงวันที่ ๑๘ มีนาคม ๒๕๖๓

พระราชบัญญัติ

ระงับการนับเวลาราชการทวิคูณในระหว่างเวลาประกาศ
ใช้กฎอัยการศึกตามคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน

ฉบับที่ ๑ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

พ.ศ. ๒๕๑๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๔ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

เป็นปีที่ ๓๑ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้
ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรระงับการนับเวลาราชการทวิคูณในระหว่างเวลาประกาศใช้
กฎอัยการศึก ตามคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๑ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้ โดยคำแนะนำและยินยอมของ
สภาปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติระงับการนับเวลาราชการทวิคูณใน
ระหว่างเวลาประกาศใช้กฎอัยการศึก ตามคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๑
ลงวันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ พ.ศ. ๒๕๑๕”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัตินี้ คำว่า “ข้าราชการ” ให้หมายความถึงข้าราชการตาม
กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ และข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

มาตรา ๔ การนับเวลาราชการที่ข้าราชการปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างเวลาประกาศใช้
กฎอัยการศึก ตามคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน ฉบับที่ ๑ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕
มิให้นับเป็นทวีคูณตามมาตรา ๒๔ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
พ.ศ. ๒๔๙๔ และมาตรา ๒๖ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
พ.ศ. ๒๕๐๐ ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๐ เป็นต้นไป

มาตรา ๕ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังและรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ธานินทร์ กรัยวิเชียร

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรระงับการนับเวลา
ราชการทวิคูณในระหว่างเวลาประกาศใช้กฎอัยการศึก ตามคำสั่งของคณะปฏิรูปการปกครองแผ่นดิน
ฉบับที่ ๑ ลงวันที่ ๖ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๑๕ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๘๓ ตอนที่ ๑๕๖ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๔๖ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๑๕

ประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ

ฉบับที่ ๔

เรื่อง การใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร

เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยให้เกิดขึ้นกับประชาชนทั่วประเทศ คณะรักษาความสงบ
เรียบร้อยแห่งชาติ จึงประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์
พ.ศ. ๒๕๓๔ เวลา ๑๑.๓๐ น. เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๔

พลเอก สุนทร คงสมพงษ์

หัวหน้าคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ

ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๐๘ ตอนที่ ๓๒ (ฉบับพิเศษ) ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔

ประกาศ

เลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า ตามที่ได้มีประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติให้ใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักรเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยให้เกิดขึ้นกับประชาชนทั่วประเทศ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๔ เวลา ๑๑.๓๐ นาฬิกา เป็นต้นมา บัดนี้ เหตุการณ์ต่างๆ ในบางเขตพื้นที่หมดความจำเป็นที่จะต้องใช้กฎอัยการศึกตามประกาศดังกล่าวแล้ว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งกฎอัยการศึก พ.ศ. ๒๕๓๓ จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่และคงใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ทุกพื้นที่ที่ทั่วราชอาณาจักร นอกจากเขตพื้นที่ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒

ข้อ ๒ ให้คงใช้กฎอัยการศึกต่อไปในเขตพื้นที่ ดังต่อไปนี้

(๑) จังหวัดกาญจนบุรี เฉพาะอำเภอเมืองกาญจนบุรี อำเภอทองผาภูมิ อำเภอไทรโยค อำเภอศรีสวัสดิ์ และอำเภอสังขละบุรี

(๒) จังหวัดจันทบุรี เฉพาะอำเภอโป่งน้ำร้อน และอำเภอมะขาม

(๓) จังหวัดเชียงราย เฉพาะ อำเภอเชียงของ อำเภอเชียงแสน อำเภอเทิง อำเภอแม่จัน อำเภอแม่สาย กิ่งอำเภอเวียงแก่น อำเภอเชียงของ

(๔) จังหวัดเชียงใหม่ เฉพาะอำเภอเชียงดาว อำเภอฝาง อำเภอแม่อาย และกิ่งอำเภอเวียงแหง อำเภอเชียงดาว

(๕) จังหวัดตราด ทุกอำเภอ

(๖) จังหวัดตาก เฉพาะอำเภอท่าสองยาง อำเภอพบพระ อำเภอแม่ระมาด อำเภอแม่สอด และอำเภออุ้มผาง

(๗) จังหวัดนครราชสีมา เฉพาะอำเภอจะนะระ อำเภอระแงะ อำเภอเว้ง อำเภอศรีสาคร และอำเภอสุคีริน

(๘) จังหวัดน่าน เฉพาะอำเภอเชียงกลาง อำเภอทุ่งช้าง อำเภอนาน้อย อำเภอปัว อำเภอแม่จริม อำเภอเวียงสา กิ่งอำเภอบ่อเกลือ อำเภอปัว และกิ่งอำเภอสันติสุข อำเภอเมืองน่าน

(๙) จังหวัดบุรีรัมย์ เฉพาะ อำเภอบ้านกรวด และอำเภอละหานทราย

(๑๐) จังหวัดปราจีนบุรี เฉพาะอำเภอคลองหาด อำเภอตาพระยา อำเภอวังน้ำเย็น อำเภอวัฒนานคร และอำเภออรัญประเทศ

(๑๑) จังหวัดพะเยา เฉพาะอำเภอเชียงคำ

(๑๒) จังหวัดพิษณุโลก เฉพาะอำเภอชาติตระการ และอำเภอนครไทย

(๑๓) จังหวัดแม่ฮ่องสอน ทุกอำเภอ

(๑๔) จังหวัดยะลา เฉพาะ อำเภอธารโต อำเภอเบตง อำเภอบันนังสตา และอำเภอยะหา

(๑๕) จังหวัดเลย เฉพาะอำเภอเชียงคาน อำเภอด่านซ้าย อำเภอท่าลี่ อำเภอนาแห้ว และอำเภอภูเรือ

(๑๖) จังหวัดศรีสะเกษ เฉพาะ อำเภอขุขันธ์ อำเภอขุนหาญ และอำเภอกันทรลักษ์

(๑๗) จังหวัดสงขลา เฉพาะอำเภอนาทวี อำเภอสะเดา และอำเภอสะบ้าย้อย

(๑๘) จังหวัดสตูล เฉพาะอำเภอเมืองสตูล

(๑๙) จังหวัดสุรินทร์ เฉพาะ อำเภอกาบเชิง อำเภอบัวเชด อำเภอปราสาท และอำเภอสังขะ

(๒๐) จังหวัดอุตรดิตถ์ เฉพาะอำเภอน้ำปาด และอำเภอปากท่า

(๒๑) จังหวัดอุบลราชธานี เฉพาะอำเภอเขมราฐ อำเภอโขงเจียม อำเภอขามเฒ่า อำเภอหนองบัวลำภู อำเภอพิบูลมังสาหาร และอำเภออุบลรัตน์

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๓ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อานันท์ ปันยารชุน

นายกรัฐมนตรี

ประกาศเล็กใช้กฎอัยการศึก ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๐๘ ตอนที่ ๗๗ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๑ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๓๔

ประกาศพระบรมราชโองการ
แก้ไขเพิ่มเติมการใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า ตามที่ได้มีประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติ ฉบับที่ ๔ เรื่อง การใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๔ ให้ใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักรเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยให้เกิดขึ้นกับประชาชนทั้งประเทศตั้งแต่วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๔ เวลา ๑๑.๓๐ นาฬิกา ต่อมาได้มีประกาศพระบรมราชโองการเล็กใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ ให้คงใช้กฎอัยการศึกต่อไปในจังหวัดอุดรดิตถ์ เฉพาะอำเภอน้ำปาดและอำเภอฟากท่า แต่เนื่องจากได้มีพระราชกฤษฎีกาตั้งอำเภอพญาเม็งราย อำเภอพบพระ อำเภอทับคล้อ อำเภอบ้านโคก และอำเภอโพธิ์ไทร พ.ศ. ๒๕๓๐ ตั้งกิ่งอำเภอบ้านโคก อำเภอฟากท่า จังหวัดอุดรดิตถ์ เป็นอำเภอบ้านโคก จังหวัดอุดรดิตถ์ ตั้งแต่วันที่ ๑๓ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๐ ทำให้อำเภอบ้านโคก จังหวัดอุดรดิตถ์ เป็นอำเภอชายแดนติดต่อกับประเทศสาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และอำเภอฟากท่า จังหวัดอุดรดิตถ์ไม่เป็นอำเภอชายแดนและไม่มีความจำเป็นต้องคงใช้กฎอัยการศึกอีกต่อไป

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒ และมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ให้ยกเลิกความใน (๒๐) ของข้อ ๒ แห่งประกาศพระบรมราชโองการเล็กใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“(๒๐) จังหวัดอุดรดิตถ์ เฉพาะอำเภอ น้ำปาด และอำเภอ บ้านโคก”

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อานันท์ ปันยารชุน

นายกรัฐมนตรี

ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๐๘ ตอนที่ ๒๔๒ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๑ ลงวันที่ ๓๐ ธันวาคม ๒๕๓๔

ประกาศ

เลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า ตามที่ได้มีประกาศคณะรักษาความสงบเรียบร้อยแห่งชาติให้ใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักรเพื่อรักษาความสงบเรียบร้อยให้เกิดขึ้นกับประชาชนทั่วประเทศ ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ พ.ศ. ๒๕๓๔ เวลา ๑๑.๓๐ นาฬิกา ซึ่งต่อมาได้มีประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ และประกาศพระบรมราชโองการแก้ไขเพิ่มเติมการใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ ยกเลิกและแก้ไขเพิ่มเติมการใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่นั้น บัดนี้ สถานการณ์ในบางเขตพื้นที่หมดความจำเป็นที่จะต้องใช้กฎอัยการศึกแล้ว ประกอบกับได้มีการเปลี่ยนแปลงในเขตการปกครองใหม่สมควรแก้ไขชื่อของท้องที่ที่ยังคงประกาศใช้กฎอัยการศึกอยู่ให้ถูกต้อง

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒๒ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยและมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่และคงใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒ แห่งประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยประกาศพระบรมราชโองการแก้ไขเพิ่มเติมการใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ ๒๕ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๓๔ นอกจากเขตพื้นที่ตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒

ข้อ ๒ ให้คงใช้กฎอัยการศึกต่อไปในเขตพื้นที่ ดังต่อไปนี้

(๑) จังหวัดกาญจนบุรี เฉพาะอำเภอทองผาภูมิ อำเภอไทรโยค อำเภอศรีสวัสดิ์ อำเภอสังขละบุรี และตำบลบ้านเก่า อำเภอเมืองกาญจนบุรี

- (๒) จังหวัดจันทบุรี เฉพาะอำเภอโป่งน้ำร้อน และอำเภอสอยดาว
- (๓) จังหวัดเชียงราย เฉพาะอำเภอขุนตาล อำเภอเชียงของ อำเภอเชียงแสน อำเภอเทิง อำเภอแม่ฟ้าหลวง อำเภอแม่สาย และอำเภอเวียงแก่น
- (๔) จังหวัดเชียงใหม่ เฉพาะอำเภอเชียงดาว อำเภอไชยปราการ อำเภอฝาง อำเภอแม่อาว และอำเภอเวียงแหง
- (๕) จังหวัดตราด เฉพาะอำเภอเมืองตราด อำเภอคลองใหญ่ อำเภอปอไร่ กิ่งอำเภอเกาะกูด อำเภอแหลมงอบ และกิ่งอำเภอเกาะช้าง อำเภอแหลมงอบ
- (๖) จังหวัดตาก เฉพาะอำเภอท่าสองยาง อำเภอพบพระ อำเภอแม่ระมาด อำเภอแม่สอด และอำเภออุ้มผาง
- (๗) จังหวัดนครราชสีมา เฉพาะอำเภอจะนะ อำเภอเจาะไอร้อง อำเภอระแงะ อำเภอแว้ง อำเภอศรีสาคร และอำเภอสุคีริน
- (๘) จังหวัดน่าน เฉพาะอำเภอเฉลิมพระเกียรติ อำเภอทุ่งช้าง อำเภอนาน้อย อำเภอนาหมื่น อำเภอปอเกือ อำเภอแม่จริม อำเภอเวียงสา อำเภอสองแคว และอำเภอสันติสุข
- (๙) จังหวัดบุรีรัมย์ เฉพาะอำเภอโนนดินแดง อำเภอบ้านกรวด อำเภอละหานทราย และตำบลถาวรและตำบลยายแยมวัฒนา อำเภอเฉลิมพระเกียรติ
- (๑๐) จังหวัดพะเยา เฉพาะอำเภอเชียงคำ และกิ่งอำเภอภูซาง อำเภอเชียงคำ
- (๑๑) จังหวัดพิษณุโลก เฉพาะอำเภอชาติตระการ
- (๑๒) จังหวัดแม่ฮ่องสอน ทุกอำเภอ
- (๑๓) จังหวัดยะลา เฉพาะอำเภอกาบัง อำเภอธารโต อำเภอบันนังสตา อำเภอเบตง และอำเภอยะหา
- (๑๔) จังหวัดเลย เฉพาะอำเภอเชียงคาน อำเภอด่านซ้าย อำเภอท่าลี่ อำเภอนาแห้ว และอำเภอภูเรือ
- (๑๕) จังหวัดศรีสะเกษ เฉพาะอำเภอกันทรลักษ์ อำเภอขุขันธ์ อำเภอขุนหาญ อำเภอเบญจลักษ์ และอำเภอภูสิงห์
- (๑๖) จังหวัดสงขลา เฉพาะอำเภอนาทวี อำเภอสะเดา และอำเภอสะบ้าย้อย
- (๑๗) จังหวัดสระแก้ว เฉพาะอำเภอคลองหาด อำเภอตาพระยา อำเภอวังน้ำเย็น อำเภอวัฒนานคร อำเภออรัญประเทศ กิ่งอำเภอโคกสูง อำเภอตาพระยา และกิ่งอำเภอวังสมบูรณ์ อำเภอวังน้ำเย็น
- (๑๘) จังหวัดสุรินทร์ เฉพาะอำเภอบัวเชด อำเภอกาบเชิง อำเภอสังขะ กิ่งพนมดงรัก อำเภอกาบเชิง และกิ่งอำเภอศรีณรงค์ อำเภอสังขะ
- (๑๙) จังหวัดอุตรดิตถ์ เฉพาะอำเภอน้ำปาด และอำเภอบ้านโคก
- (๒๐) จังหวัดอุบลราชธานี เฉพาะอำเภอน้ำยืน และกิ่งอำเภอน้ำขุ่น อำเภอน้ำยืน ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๑ เป็นปีที่ ๕๓ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

ชวน หลีกภัย

นายกรัฐมนตรี

ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๕ ตอนพิเศษ ๑๑๓ ง หน้า ๑ ลงวันที่ ๒๕ พฤศจิกายน ๒๕๔๑

ประกาศ

เลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า สมควรยกเลิกการประกาศใช้กฎอัยการศึกในพื้นที่จังหวัดนราธิวาส จังหวัดปัตตานี และจังหวัดยะลา จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในพื้นที่จังหวัดนราธิวาสและพื้นที่จังหวัดยะลา ตามประกาศพระบรมราชโองการประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ ๑๓ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๔๑

ข้อ ๒ ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในพื้นที่จังหวัดนราธิวาส จังหวัดปัตตานี และจังหวัดยะลา ตามประกาศกองทัพภาคที่ ๔ เรื่อง การใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ ๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๗ และประกาศกองทัพภาคที่ ๔ เรื่อง การใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม พุทธศักราช ๒๕๔๗

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๑ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๔๘ เป็นปีที่ ๖๐ ในรัชกาลปัจจุบัน

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พันตำรวจโท ทักษิณ ชินวัตร

นายกรัฐมนตรี

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๒ ตอนที่ ๕๕ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๒๑ กรกฎาคม ๒๕๔๘

ประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ตามที่คณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ได้ยึดอำนาจการปกครองแผ่นดินเป็นที่เรียบร้อย ตามที่ได้ประกาศให้ทราบทั่วกันแล้วนั้น เพื่อรักษาความสงบเรียบร้อย ให้เกิดกับประชาชนทั้งประเทศ คณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข จึงประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักร และให้ยกเลิกการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉินในพื้นที่กรุงเทพมหานคร ลงวันที่ ๑๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๘ ตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๘ เวลา ๒๑.๐๕ น.

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๘

พลเอก สนธิ บุญยรัตกลิน

หัวหน้าคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตย

อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่ม ๑๒๓ ตอนที่ ๕๕ก หน้า ๓ ลงวันที่ ๒๐ กันยายน ๒๕๔๕

ประกาศ
เลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่
ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่ทรงพระราชดำริว่า ตามที่ได้มีประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ลงวันที่ ๑๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕ ให้ใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักรตั้งแต่วันที่ ๑๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕ เวลา ๒๑.๐๕ นาฬิกา นั้น บัดนี้ สถานการณ์ในบางเขตพื้นที่หมดความจำเป็นที่จะต้องใช้กฎอัยการศึกแล้ว

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕ แห่งพระราชบัญญัติกฎอัยการศึก พระพุทธศักราช ๒๔๕๗ จึงมีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่และลงใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้เลิกใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ทั่วราชอาณาจักร นอกจากเขตพื้นที่ตามที่ระบุไว้ในข้อ ๒

ข้อ ๒ เขตพื้นที่ซึ่งยังคงใช้กฎอัยการศึกตามประกาศคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ลงวันที่ ๑๕ กันยายน พุทธศักราช ๒๕๔๕ ได้แก่ เขตพื้นที่ ดังต่อไปนี้

(๑) จังหวัดกาญจนบุรี เฉพาะอำเภอด่านมะขามเตี้ย อำเภอทองผาภูมิ อำเภอไทรโยค อำเภอศรีสวัสดิ์ อำเภอสังขละบุรี และตำบลบ้านเก่า อำเภอเมืองกาญจนบุรี

(๒) จังหวัดกำแพงเพชร ทุกอำเภอ

(๓) จังหวัดขอนแก่น ทุกอำเภอ

(๔) จังหวัดจันทบุรี เฉพาะอำเภอขลุง อำเภอโป่งน้ำร้อน และอำเภอสอยดาว
 (๕) จังหวัดชัยภูมิ ทุกอำเภอ
 (๖) จังหวัดเชียงราย ทุกอำเภอ
 (๗) จังหวัดเชียงใหม่ ทุกอำเภอ
 (๘) จังหวัดตราด เฉพาะอำเภอคลองใหญ่ อำเภอบ่อไร่ อำเภอเมืองตราด และกิ่งอำเภอเกาะกูด และกิ่งอำเภอเกาะช้าง อำเภอแหลมงอบ

(๙) จังหวัดตาก เฉพาะอำเภอท่าสองยาง อำเภอพบพระ อำเภอแม่ระมาด อำเภอแม่สอด อำเภออุ้มผาง และกิ่งอำเภอวังเจ้า อำเภอเมืองตาก

(๑๐) จังหวัดนครราชสีมา ทุกอำเภอ

(๑๑) จังหวัดนครราชสีมา ทุกอำเภอ

(๑๒) จังหวัดน่าน เฉพาะอำเภอเฉลิมพระเกียรติ อำเภอทุ่งช้าง อำเภอบ่อเกลือ อำเภอปัว อำเภอแม่จริม และอำเภอสองแคว

(๑๓) จังหวัดบุรีรัมย์ ทุกอำเภอ

(๑๔) จังหวัดประจวบคีรีขันธ์ เฉพาะตำบลสามกระชาย และตำบลหาดขาม อำเภอกุยบุรี ตำบลเขาล้าน ตำบลนาหูกวาง ตำบลห้วยยาง และตำบลอ่างทอง อำเภอทับสะแก ตำบลชัยเกษม ตำบลทองมงคล และตำบลร่อนทอง อำเภอบางสะพาน ตำบลช้างแร้ง และตำบลไชยราช อำเภอบางสะพานน้อย ตำบลเขาจ้าว อำเภอปราณบุรี ตำบลไร่เก่า ตำบลศาลาลัย และตำบลศิลาลอย อำเภอสามร้อยยอด ตำบลห้วยสัตว์ใหญ่ อำเภอหัวหิน ตำบลเกาะหลัก ตำบลคลองวาฬ ตำบลห้วยทรายและตำบลอ่าวน้อย อำเภอเมืองประจวบคีรีขันธ์

(๑๕) จังหวัดปัตตานี ทุกอำเภอ

(๑๖) จังหวัดพะเยา เฉพาะอำเภอเชียงคำ และกิ่งอำเภอภูซาง อำเภอเชียงคำ

(๑๗) จังหวัดพิษณุโลก เฉพาะอำเภอชาติตระการและอำเภอนครไทย

(๑๘) จังหวัดเพชรบุรี เฉพาะอำเภอแก่งกระจานและอำเภอหนองหญ้าปล้อง

(๑๙) จังหวัดแม่ฮ่องสอน ทุกอำเภอ

(๒๐) จังหวัดมหาสารคาม ทุกอำเภอ

(๒๑) จังหวัดยะลา ทุกอำเภอ

(๒๒) จังหวัดราชบุรี เฉพาะอำเภอสวนผึ้ง และกิ่งอำเภอบ้านคา อำเภอสวนผึ้ง

(๒๓) จังหวัดร้อยเอ็ด ทุกอำเภอ

(๒๔) จังหวัดระนอง เฉพาะอำเภอกระบุรี อำเภอกะเปอร์ อำเภอละอุ่น และตำบลทรายแดง ตำบลปากน้ำ และตำบลราชครู อำเภอเมืองระนอง

(๒๕) จังหวัดเลย ทุกอำเภอ

(๒๖) จังหวัดศรีสะเกษ ทุกอำเภอ

(๒๗) จังหวัดสตูล เฉพาะอำเภอควนโดน อำเภอท่าแพ อำเภอละงู และตำบลเกตรี
ตำบลคลองขุด ตำบลตำมะลัง และตำบลปยู อำเภอเมืองสตูล

(๒๘) จังหวัดสงขลา เฉพาะอำเภอจะนะ อำเภอเทพา อำเภอนาทวี อำเภอสะเดา และ
อำเภอสะบ้าย้อย

(๒๙) จังหวัดสระแก้ว เฉพาะอำเภอคลองหาด อำเภอตาพระยา อำเภอวังน้ำเย็น อำเภอ
วัฒนานคร อำเภออรัญประเทศ กิ่งอำเภอโลกสูง อำเภอตาพระยา และกิ่งอำเภอวังสมบูรณ์ อำเภอวังน้ำเย็น

(๓๐) จังหวัดสุรินทร์ ทุกอำเภอ

(๓๑) จังหวัดหนองบัวลำภู ทุกอำเภอ

(๓๒) จังหวัดอำนาจเจริญ ทุกอำเภอ

(๓๓) จังหวัดอุดรธานี ทุกอำเภอ

(๓๔) จังหวัดอุดรดิตถ์ เฉพาะอำเภอน้ำปาด อำเภอบ้านโคก และอำเภอปากท่า

(๓๕) จังหวัดอุบลราชธานี ทุกอำเภอ

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๐

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก สุรยุทธ์ จุลานนท์

นายกรัฐมนตรี

ประกาศราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๔ ตอนที่ ๗ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๒๖ มกราคม ๒๕๕๐

พระราชกฤษฎีกา

การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน

พ.ศ. ๒๕๓๕

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๒๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

เป็นปีที่ ๔๗ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๑๗๕ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย และมาตรา ๓ แห่งพระราชบัญญัติการกำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายเงินบางประเภทตามงบประมาณรายจ่าย พ.ศ. ๒๕๑๘ จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชกฤษฎีกาขึ้นไว้ ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชกฤษฎีกานี้เรียกว่า “พระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๓๕”

มาตรา ๒ พระราชกฤษฎีกานี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิก

(๑) พระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๒๒

(๒) พระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๖

บรรดากฎหมาย ข้อบังคับ และระเบียบอื่นในส่วนที่มีบัญญัติไว้แล้วในพระราชกฤษฎีกานี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับบทแห่งพระราชกฤษฎีกานี้ ให้ใช้พระราชกฤษฎีกานี้แทน

๑ พระราชกฤษฎีกา การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๑๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๐๕ ตอนที่ ๓๒ หน้า ๒๕ ลงวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๑๕

มาตรา ๔ ในพระราชกฤษฎีกานี้

๒ “เงินเดือน” หมายความว่า เงินเดือนและเงินอื่นที่มีกำหนดจ่ายเป็นรายเดือนจากเงินงบประมาณรายจ่ายประเภทงบบุคคลากรที่จ่ายในลักษณะเงินเดือน

“เงินปี” หมายความว่า เงินที่มีกำหนดจ่ายเป็นรายปีจากเงินงบประมาณรายจ่ายหมวดเงินอุดหนุนของสำนักพระราชวัง

“บำเหน็จ” หมายความว่า บำเหน็จตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ และหมายความรวมถึงเงินทดแทนข้าราชการวิสามัญตามระเบียบกระทรวงการคลังด้วย

“บำนาญ” หมายความว่า บำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ และหมายความรวมถึงเบี้ยหวัดตามข้อบังคับกระทรวงกลาโหมด้วย

๓ “ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และเพื่อประโยชน์ของมาตรา ๒๐ ให้หมายความถึงบุคคลอื่นซึ่งได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณรายจ่ายประเภทงบบุคคลากรที่จ่ายในลักษณะเงินเดือนด้วย

“ปี” หมายความว่า ปีงบประมาณ

มาตรา ๕ การเบิกจ่ายเงินเดือน เงินปี และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน ให้เป็นไปตามระเบียบปฏิบัติที่กระทรวงการคลังกำหนด

มาตรา ๖ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังรักษาการตามพระราชกฤษฎีกานี้

ลักษณะ ๑

เงินเดือนและเงินอื่นที่จ่ายในลักษณะเงินเดือน

หมวด ๑

การถือจ่ายเงินเดือน

^๔ มาตรา ๗ ขกเล็ก

^๕ มาตรา ๘ ขกเล็ก

^๒ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “เงินเดือน” แก่ไขโดยพระราชกฤษฎีกา การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๓ ตอนที่ ๑๘ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๕

^๓ มาตรา ๔ นิยามคำว่า “ข้าราชการ” แก่ไขโดยพระราชกฤษฎีกา การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๓ ตอนที่ ๑๘ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๕

^๔ มาตรา ๗ ยกเลิกโดยพระราชกฤษฎีกา การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๓ ตอนที่ ๑๘ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๕

^๕ มาตรา ๘ ยกเลิกโดยพระราชกฤษฎีกา การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๕ (ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๓ ตอนที่ ๑๘ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๕

มาตรา ๕ การจ่ายเงินเดือนของข้าราชการที่ได้เลื่อนเงินเดือนเพราะถึงแก่ความตายเนื่องจากปฏิบัติหน้าที่ราชการ ให้จ่ายจากอัตราเงินเดือนที่ผู้นั้นครองอยู่ หรือเงินเดือนเหลือจ่าย หรือให้ออนเงินหมวดอื่นมาตั้งจ่าย

หมวด ๒

การจ่ายเงินเดือน

^๖ มาตรา ๑๐ การจ่ายเงินเดือนข้าราชการ ให้ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กรมบัญชีกลางกำหนด

มาตรา ๑๑ การจ่ายเงินเดือนข้าราชการซึ่งมีสิทธิได้รับเงินเดือนไม่เต็มเดือน ให้จ่ายตามส่วนของจำนวนวันที่มีสิทธิได้รับเงินเดือนในเดือนนั้น

มาตรา ๑๒ การจ่ายเงินเดือนข้าราชการกรณีบรรจุใหม่หรือกลับเข้ารับราชการใหม่ ให้จ่ายได้ตั้งแต่วันที่เริ่มเข้าปฏิบัติหน้าที่ราชการ

มาตรา ๑๓ การจ่ายเงินเดือนกรณีที่มีการเลื่อนชั้น เลื่อนระดับ หรือเลื่อนขั้นเงินเดือน ให้จ่ายได้ตั้งแต่วันที่ระบุในคำสั่งของผู้มีอำนาจสั่งเลื่อน

มาตรา ๑๔ การจ่ายเงินเดือนข้าราชการซึ่งได้รับการแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งใหม่ ให้เป็นไปตามคำสั่งของผู้มีอำนาจแต่งตั้ง ซึ่งต้องระบุด้วยว่าให้ได้รับเงินเดือนในอัตราใด และให้ขาดจากอัตราเงินเดือนเดิมไปรับอัตราเงินเดือนตำแหน่งใหม่หรือให้ออนอัตราเงินเดือนเดิมไปตั้งจ่ายสำหรับตำแหน่งใหม่ตั้งแต่วันที่

มาตรา ๑๕ การจ่ายเงินเดือนในกรณีโอนข้าราชการ ให้จ่ายทางสังกัดใหม่และงดจ่ายเงินเดือนทางสังกัดเดิมตั้งแต่วันที่ระบุในคำสั่งของผู้มีอำนาจสั่งโอน

ในกรณีที่มีการจ่ายเงินเดือนทางสังกัดเดิมล่วงหน้าไป ให้เบิกเงินเดือนทางสังกัดใหม่ส่งใช้สังกัดเดิมโดยวิธีเบิกหักผลัดส่ง แล้วให้เข้าสังกัดใหม่แจ้งการเบิกหักผลัดส่งให้เข้าสังกัดเดิมทราบ ห้ามมิให้เบิกเป็นตัวเงิน

มาตรา ๑๖ ข้าราชการที่ละทิ้งหน้าที่ราชการ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือหนีราชการ ห้ามมิให้จ่ายเงินเดือนสำหรับวันที่ละทิ้งหน้าที่ราชการหรือหนีราชการดังกล่าว

^๓ ข้าราชการที่มีได้มาปฏิบัติราชการ ในกรณีอื่น จะมีสิทธิได้รับเงินเดือนหรือไม่ ให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น หรือตามที่อธิบดีกรมบัญชีกลางกำหนด แล้วแต่กรณี

^๖ มาตรา ๑๐ แก้ไขโดยพระราชกฤษฎีกา การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๓ ตอนที่ ๓๘ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๕

^๕ มาตรา ๑๖ วรรคสอง แก้ไขโดยพระราชกฤษฎีกา การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๓ ตอนที่ ๓๘ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๕

มาตรา ๑๗ การจ่ายเงินเดือนของผู้ซึ่งถูกลงโทษตัดเงินเดือน ถ้าภายหลังผู้นั้นได้รับการแต่งตั้ง โอน หรือปรับเงินเดือน โดยได้รับเงินเดือนต่างจากเดิมและยังไม่พ้นโทษตัดเงินเดือน ให้คงตัดเงินเดือนต่อไปตามจำนวนเดิม หรือถ้าเป็นกรณีตัดเงินเดือนตามส่วนของเงินเดือน ก็ให้ตัดตามส่วนของเงินเดือนเดิม

มาตรา ๑๘ ข้าราชการผู้ใดตายในระหว่างรับราชการ ให้จ่ายเงินเดือนจนถึงวันที่ถึงแก่ความตาย

มาตรา ๑๙ การจ่ายเงินเดือนในกรณีต่างๆ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ดังนี้

(๑) ลาออก ให้จ่ายได้ถึงวันก่อนถึงกำหนดลาออก แต่ถึงกำหนดลาออกแล้วยังไม่ได้รับทราบคำสั่งอนุญาตให้ลาออก และข้าราชการผู้นั้นยังคงรับราชการต่อมา ให้จ่ายได้ถึงวันรับทราบคำสั่ง หรือควรได้รับทราบคำสั่ง

(๒) ให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก ให้จ่ายได้ถึงวันก่อนวันที่ระบุในคำสั่ง แต่ถ้ายังไม่ได้รับทราบคำสั่ง และข้าราชการผู้นั้นยังคงรับราชการต่อมา ให้จ่ายได้ถึงวันที่รับทราบคำสั่ง หรือควรได้รับทราบคำสั่ง

(๓) ในกรณีตาม (๑) และ (๒) หากจำเป็นต้องส่งมอบงานในหน้าที่ที่ให้จ่ายต่อไปได้จนถึงวันส่งมอบงานเสร็จภายในเวลาไม่ชักช้าตามที่ผู้บังคับบัญชาจะกำหนดตามสภาพของงานแต่ทั้งนี้ จะต้องไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันที่ระบุในคำสั่งหรือวันรับทราบคำสั่งหรือควรได้รับทราบคำสั่งแล้วแต่กรณี

(๔) พ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการ ให้จ่ายได้ถึงวันสิ้นปี สำหรับกรณีที่ได้รับการต่อเวลาราชการ ให้จ่ายได้ถึงวันครบการต่อเวลาราชการ

^๘ มาตรา ๒๐ การจ่ายเงินเดือนข้าราชการประจำเดือน ให้จ่ายในวันทำการก่อนวันทำการสุดท้ายของเดือนสามวันทำการ สำหรับกรณีที่ต้องเบิกเงินจากธนาคาร ให้จ่ายในวันทำการก่อนวันทำการสุดท้ายของธนาคารในเดือนนั้นสามวันทำการ ทั้งนี้ กรมบัญชีกลางจะกำหนดวันจ่ายเป็นอย่างอื่นก็ได้

การจ่ายเงินเดือนข้าราชการผู้ถูกสั่งพักราชการ ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน และผู้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ

มาตรา ๒๑ การจ่ายเงินเดือนของข้าราชการผู้ถูกสั่งพักราชการ ให้จ่ายตามกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนของข้าราชการผู้ถูกสั่งพักราชการ หรือระเบียบข้อบังคับของกระทรวงกลาโหมที่ได้ทำความตกลงไว้กับกระทรวงการคลัง

^๔ มาตรา ๒๐ แก้ไขโดยพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๑ ตอนที่ ๑๘ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๕

อัตราเงินเดือนข้าราชการระหว่างพักราชการ ไม่ถือเป็นอัตราว่าง

ข้าราชการผู้ใดตายระหว่างถูกสั่งพักราชการ ถ้าเจ้ากระทรวงหรือผู้มีอำนาจพิจารณาและวินิจฉัยตามกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนของข้าราชการผู้ถูกสั่งพักราชการหรือตามระเบียบข้อบังคับของกระทรวงกลาโหมที่ได้ทำความตกลงไว้กับกระทรวงการคลังให้จ่ายเงินเดือนในระหว่างพักราชการอย่างใดก็ให้จ่ายเงินเดือนตามที่วินิจฉัยนั้นจนถึงวันที่ถึงแก่ความตาย

มาตรา ๒๒ ให้นำบทบัญญัติมาตรา ๒๑ มาใช้บังคับแก่การจ่ายเงินเดือนข้าราชการผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน และผู้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษให้ออก ปลดออกหรือไล่ออกด้วย โดยอนุโลม

หมวด ๔

การจ่ายเงินช่วยเหลือในกรณีที่ข้าราชการถึงแก่ความตาย

มาตรา ๒๓ ข้าราชการผู้ใดถึงแก่ความตายในระหว่างรับราชการให้จ่ายเงินช่วยเหลือจำนวนสามเท่าของเงินเดือนเต็มเดือนที่ข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิได้รับในเดือนที่ถึงแก่ความตาย และหากข้าราชการผู้นั้นมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มพิเศษค่าวิชาเงินประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ เงินเพิ่มพิเศษสำหรับการสู้รบ และเงินเพิ่มพิเศษสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิด ให้รวมเงินดังกล่าวกับเงินเดือนเพื่อคำนวณเป็นเงินช่วยเหลือจำนวนสามเท่าด้วย

ความในวรรคหนึ่ง ให้บังคับแก่ข้าราชการผู้ถูกสั่งพักราชการ ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนและอุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ซึ่งมีสิทธิได้รับเงินเดือนตามมาตรา ๒๑ หรือมาตรา ๒๒ โดยอนุโลม

ข้าราชการผู้ใดตายในระหว่างละทิ้งหน้าที่ราชการ โดยไม่มีเหตุผลอันสมควรหรือหนีราชการห้ามมิให้จ่ายเงินช่วยเหลือ

มาตรา ๒๔ เงินช่วยเหลือตามมาตรา ๒๓ ให้จ่ายแก่บุคคลซึ่งข้าราชการผู้ตายแสดงเจตนาโดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อส่วนราชการเจ้าสังกัดตามแบบที่กระทรวงการคลังกำหนด

ถ้าข้าราชการผู้ตายมิได้แสดงเจตนาไว้ตามวรรคหนึ่ง หรือบุคคลซึ่งข้าราชการผู้ตายแสดงเจตนาไว้ตายก่อนข้าราชการผู้ตายหรือก่อนมีการจ่ายเงิน ก็ให้จ่ายแก่บุคคลตามลำดับ ดังนี้

(๑) คู่สมรส

(๒) บุตร

(๓) บิดามารดา

เมื่อปรากฏว่าบุคคลในลำดับก่อนวรรคสองมีชีวิตอยู่ บุคคลในลำดับถัดไปไม่มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือ

ถ้าผู้มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือตามความในวรรคสองในลำดับเดียวกันมีหลายคนให้จ่ายให้แก่ผู้ซึ่งบุคคลในลำดับนั้นมอบหมายเป็นหนังสือ หรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่จัดการศพ

มาตรา ๒๕ การขอรับเงินช่วยเหลือ ให้กระทำภายในเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่ข้าราชการผู้ซึ่งมีสิทธิรับเงินเดือนตาย เว้นแต่กรณีที่มีผู้เป็นผู้ถูกสั่งพักราชการ ผู้ถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อนหรือผู้อุทธรณ์คำสั่งลงโทษ ระยะเวลาหนึ่งปีให้นับแต่วันที่การถูกสั่งพักราชการ การออกราชการไว้ก่อนหรือการอุทธรณ์คำสั่งลงโทษสิ้นสุดลง แล้วแต่กรณี

มาตรา ๒๖ ในกรณีที่ทางราชการมีความจำเป็นต้องเข้าจัดการศพข้าราชการผู้ตายเพราะไม่มีผู้ใดเข้าจัดการในเวลาอันควร ให้ทางราชการหักค่าใช้จ่ายจากเงินช่วยเหลือได้เท่าที่จ่ายจริง แล้วมอบส่วนที่เหลือ ถ้ามี ให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับตามมาตรา ๒๔

หมวด ๕

การจ่ายเงินเดือนระหว่างลา

มาตรา ๒๗ ภายใต้งบบังคับกฎหมายว่าด้วยการสงเคราะห์ข้าราชการผู้ได้รับอันตราย หรือป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติราชการ ให้ข้าราชการที่ลาป่วย ได้รับเงินเดือนระหว่างลาได้ในหนึ่งปีไม่เกินหกสิบวันทำการ แต่ถ้าผู้บังคับบัญชาตั้งแต่อธิบดีหรือตำแหน่งเทียบเท่าขึ้นไปเห็นสมควรจะให้จ่ายเงินเดือนอีกต่อไปก็ได้ แต่ไม่เกินหกสิบวันทำการ

มาตรา ๒๘ ข้าราชการลาเนื่องจากคลอดบุตร ให้ได้รับเงินเดือนระหว่างลาได้ไม่เกินเก้าสิบวัน

มาตรา ๒๙ ให้ข้าราชการลากิจส่วนตัวโดยได้รับเงินเดือนในปีหนึ่งไม่เกินสี่สิบห้าวันทำการ แต่ในปีที่เริ่มรับราชการ ให้ได้รับเงินเดือนระหว่างลาไม่เกินสิบห้าวันทำการ

มาตรา ๓๐ ให้ข้าราชการที่ลาพักผ่อนประจำปีได้รับเงินเดือนระหว่างลาไม่เกินระยะเวลาที่กำหนดในระเบียบว่าด้วยการลาของข้าราชการ

มาตรา ๓๑ ตั้งแต่เริ่มรับราชการ ข้าราชการผู้ใดยังไม่เคยอุปสมบทในพระพุทธศาสนา หรือยังไม่เคยประกอบพิธีฮัจญ์ ณ เมืองเมกกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย หากประสงค์จะลาอุปสมบทหรือลาไปประกอบพิธีฮัจญ์ ณ เมืองเมกกะ แล้วแต่กรณี ให้ลาโดยได้รับเงินเดือนระหว่างลาได้ไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวัน ทั้งนี้ ต้องรับราชการมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบสองเดือน

มาตรา ๓๒ ข้าราชการซึ่งลาเข้ารับการตรวจเลือกหรือเข้ารับการเตรียมพลให้ได้รับเงินเดือนในระหว่างนั้นได้ แต่ถ้าพ้นระยะเวลาดังกล่าวแล้วไม่รายงานตัวเพื่อเข้าปฏิบัติราชการภายในเจ็ดวันให้งดจ่ายเงินเดือนหลังจากนั้น ไว้จนถึงวันเข้าปฏิบัติราชการ เว้นแต่กรณีที่มีเหตุจำเป็น

ผู้บังคับบัญชาตั้งแต่ตำแหน่งอธิบดีหรือเทียบเท่าขึ้นไปจะให้จ่ายเงินเดือนระหว่างนั้นต่อไปอีกก็ได้ แต่ไม่เกินสิบห้าวัน

มาตรา ๓๓ ข้าราชการซึ่งได้รับอนุญาตให้ลาไปศึกษา ฝึกอบรม ดูงาน หรือปฏิบัติการวิจัย ให้ได้รับเงินเดือนในระหว่างลาไม่เกินสี่ปี นับแต่วันไปศึกษา ฝึกอบรม ดูงาน หรือปฏิบัติการวิจัยจนถึงวันก่อนวันมารายงานตัวเพื่อเข้าปฏิบัติราชการ

^๕ มาตรา ๒๘ แก้ไขโดยพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๑๓ ตอนที่ ๑๔ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๓ พฤษภาคม ๒๕๓๕

ในกรณีที่ผู้บังคับบัญชาผู้มีอำนาจอนุญาตการลา เห็นสมควรให้ข้าราชการลาไปศึกษา ฝึกอบรม ดูงาน หรือปฏิบัติการวิจัยเกินสี่ปี ก็ให้ได้รับเงินเดือนระหว่างลาได้ แต่ทั้งนี้ เมื่อรวมทั้งสิ้นจะต้องไม่เกินหกปี

มาตรา ๓๔ ข้าราชการที่ลาไปปฏิบัติงานในองค์กรระหว่างประเทศไม่ได้รับเงินเดือนระหว่างลา เว้นแต่อัตราเงินเดือนที่ได้รับจากองค์กรระหว่างประเทศต่ำกว่าอัตราเงินเดือนของทางราชการที่ผู้นั้นได้รับอยู่ในขณะนั้น ให้ได้รับเงินเดือนจากทางราชการสมทบ ซึ่งเมื่อรวมกับเงินเดือนจากองค์กรระหว่างประเทศแล้วไม่เกินอัตราเงินเดือนของทางราชการที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับอยู่ในขณะนั้น

มาตรา ๓๕ ข้าราชการที่ลาติดตามคู่สมรส ไม่ให้ได้รับเงินเดือนระหว่างลา

มาตรา ๓๖ การจ่ายเงินเดือนระหว่างลาของข้าราชการสังกัดกระทรวงกลาโหม ให้เป็นไปตามข้อบังคับของกระทรวงกลาโหม

ลักษณะ ๒

เงินปีและเงินประจำตำแหน่ง

ที่จ่ายจากเงินงบประมาณรายจ่ายหมวดเงินอุดหนุนของสำนักพระราชวัง

มาตรา ๓๗ ผู้มีสิทธิได้รับเงินปีในปีใด ให้จ่ายเงินปีในปีนั้นให้เต็มทั้งปีไม่ว่ากรณีจะเป็นประการใด

มาตรา ๓๘ การจ่ายเงินประจำตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ประธานองคมนตรี หรือองคมนตรี ให้จ่ายได้ตั้งแต่วันที่ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ แต่งตั้งเป็นต้นไป สำหรับเงินประจำตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ให้เป็นไปตามอัตราที่คณะรัฐมนตรีกำหนด

การจ่ายเงินประจำตำแหน่งผู้สำเร็จราชการแทนพระองค์ ประธานองคมนตรี หรือองคมนตรีที่พ้นจากตำแหน่ง ให้จ่ายได้เพียงวันก่อนพ้นจากตำแหน่ง ในกรณีที่ถึงแก่ความตาย ให้จ่ายสำหรับเดือนที่ถึงแก่ความตายนั้นให้เต็มเดือน

มาตรา ๓๕ การจ่ายเงินประจำตำแหน่งตามมาตรา ๓๔ ให้จ่ายในลักษณะเงินเดือน แต่ไม่ต้องทำบัญชีถือจ่าย

ลักษณะ ๓

บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นที่จ่ายในลักษณะบำเหน็จ บำนาญ

หมวด ๑

การจ่ายบำเหน็จ บำนาญ

มาตรา ๔๐ การจ่ายบำเหน็จหรือบำนาญ ให้กรมบัญชีกลางเป็นผู้พิจารณาสั่งจ่ายตามหลักเกณฑ์ที่กระทรวงการคลังกำหนด

การจ่ายบำเหน็จหรือบำนาญในกรณีผู้เคยรับบำนาญอยู่แล้วกลับเข้ารับราชการใหม่ แล้วออกจากราชการครั้งหลังโดยมีสิทธิได้รับบำนาญครั้งหลังด้วย ถ้าการรับราชการในครั้งก่อนกับครั้งหลังต่างกระทรวง ทบวง กรมกัน ให้รวมจ่ายบำนาญทางส่วนราชการที่ออกจากราชการครั้งหลัง

ในกรณีที่มีการลดหรืองดบำนาญในระหว่างเวลาที่ข้าราชการกลับเข้ารับราชการใหม่ และต่อมาออกจากราชการครั้งหลังโดยไม่มีสิทธิได้รับบำนาญ การจ่ายบำนาญที่เคยได้รับอยู่เดิมตั้งแต่วันออกจากราชการครั้งหลังจะจ่ายได้ต่อเมื่อกรมบัญชีกลางสั่งจ่ายให้แล้ว และให้จ่ายทางส่วนราชการเดิมที่จ่ายบำนาญนั้น

๑๐ ในกรณีที่การกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นการกลับเข้ารับราชการในตำแหน่งข้าราชการการเมือง ให้ผู้นั้นมีสิทธิเลือกขอรับบำนาญทางส่วนราชการเดิมที่ผู้นั้นมีสิทธิรับบำนาญมาก่อน หรือทางราชการที่ออกจากราชการครั้งหลังสุด หรือทางส่วนราชการที่ผู้นั้นดำรงตำแหน่งเป็นข้าราชการการเมืองในขณะนั้น

มาตรา ๔๑ บำนาญปกติและบำนาญพิเศษเหตุทุพพลภาพ ให้จ่ายได้ตั้งแต่วันขาดจากอัตราเงินเดือนเป็นต้นไป

บำนาญพิเศษในกรณีถึงแก่ความตายหรือสูญหาย ให้จ่ายได้ตั้งแต่วันถัดจากวันที่ถึงแก่ความตาย หรือวันถัดจากวันที่สันนิษฐานว่าถึงแก่ความตายตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๔๒ ถ้าผู้มีสิทธิรับบำนาญถึงแก่ความตาย ให้จ่ายบำนาญให้จนถึงวันที่ถึงแก่ความตาย นอกจากนี้ ให้จ่ายเงินช่วยเหลือจำนวนเท่ากับบำนาญรวมกับเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญ (ถ้ามี) สามเดือน แต่ในกรณีที่ผู้มีสิทธิรับบำนาญที่ถึงแก่ความตายเป็นผู้รับบำนาญตกทอดหรือบำนาญพิเศษในฐานะทายาท ผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะ ไม่ให้จ่ายเงินช่วยเหลือ

ให้นำความในมาตรา ๒๔ และมาตรา ๒๕ มาใช้บังคับแก่การจ่ายเงินช่วยเหลือตามวรรคหนึ่ง โดยอนุโลม

ในกรณีที่ผู้มีสิทธิรับบำนาญถึงแก่ความตายก่อนที่กรมบัญชีกลางจะส่งจ่ายบำนาญ ให้นำระยะเวลาเพื่อขอรับเงินช่วยเหลือพิเศษตามความในมาตรา ๒๕ ตั้งแต่วันที่กรมบัญชีกลางส่งจ่ายบำนาญ

๑๑ มาตรา ๔๓ การจ่ายบำนาญประจำเดือน ให้จ่ายในวันทำการก่อนวันทำการสุดท้ายของเดือนห้าวันทำการ สำหรับกรณีที่ต้องเบิกเงินจากธนาคาร หรือผู้มีสิทธิรับบำนาญได้รับบำนาญทางธนาคารให้จ่ายในวันทำการก่อนวันทำการสุดท้ายของธนาคารในเดือนนั้นห้าวันทำการ ทั้งนี้ กรมบัญชีกลางจะกำหนดวันจ่ายเป็นอย่างอื่นก็ได้

๑๐ มาตรา ๔๐ วรรคสี่ เพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกา การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๐๘ ตอนที่ ๘๖ หน้า ๑๐ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๓๕

๑๑ มาตรา ๔๓ แก้ไขโดยพระราชกฤษฎีกา การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๔๘ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๑ ตอนที่ ๑๘ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๘

๑๒ มาตรา ๔๔ การตรวจสอบการมีชีวิตของผู้รับบำนาญก่อนจ่ายบำนาญ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กรมบัญชีกลางกำหนด

๑๓ มาตรา ๔๔ ทวิ ให้ผู้ที่เป็นหรือเคยเป็นข้าราชการการเมืองและเป็นผู้รับบำนาญตามมาตรา ๔๐ ไว้แล้ว มีสิทธิเปลี่ยนส่วนราชการที่จ่ายบำนาญที่เคยได้รับอยู่เดิม โดยอาจเลือกขอรับทางส่วนราชการเดิมที่ผู้นั้นมีสิทธิรับบำนาญมาก่อน หรือทางส่วนราชการที่ผู้นั้นออกจากราชการครั้งหลังสุด หรือทางส่วนราชการที่ผู้นั้นดำรงตำแหน่งหรือเคยดำรงตำแหน่งเป็นข้าราชการการเมืองก็ได้

ผู้รับบำนาญจะรับบำนาญไม่ได้จนกว่าจะได้แสดงตนหรือส่งใบรับรองการมีชีวิตแล้ว

หมวด ๒

การจ่ายเงินอื่นที่จ่ายในลักษณะบำเหน็จ บำนาญ

มาตรา ๔๕ การจ่ายเงินตามกฎหมายว่าด้วยการสงเคราะห์ผู้ประสบภัยเนื่องในการรบ กฎหมายว่าด้วยการช่วยเหลือผู้ประสบภัยเนื่องจากการช่วยเหลือราชการ การปฏิบัติงานของชาติ หรือการปฏิบัติหน้าที่ที่มนุษยธรรม กฎหมายว่าด้วยบำนาญพิเศษสมาชิกกองอาสารักษาดินแดน หรือเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน ให้นำความในลักษณะ ๓ หมวด ๑ มาใช้บังคับโดยอนุโลม

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

อานันท์ ปันยารชุน

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชกฤษฎีกาฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๒๖ มีบทบัญญัติหลายประการที่ไม่เหมาะสมกับกาลสมัยและสถานการณ์ในปัจจุบัน ประกอบกับสิทธิและประโยชน์ของข้าราชการเกี่ยวกับการลาได้เปลี่ยนแปลงไปจากเดิม สมควรปรับปรุงหลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน ให้เหมาะสมยิ่งขึ้นและสอดคล้องกับสิทธิและประโยชน์ของข้าราชการดังกล่าวด้วยจึงจำเป็นต้องตราพระราชกฤษฎีกานี้

^{๑๒} มาตรา ๔๔ แก้ไขโดยพระราชกฤษฎีกา การจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน (ฉบับที่ ๔)

พ.ศ. ๒๕๔๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๓ ตอนที่ ๓๘ ก หน้า ๑ ลงวันที่ ๑๗ เมษายน ๒๕๔๕

^{๑๓} มาตรา ๔๔ ทวิ เพิ่มเติมโดยพระราชกฤษฎีกาการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จ บำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๓๕ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๐๕ ตอนที่ ๕๖ หน้า ๑๐ ลงวันที่ ๑๔ กันยายน ๒๕๓๕

ระเบียบกระทรวงการคลัง

ว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

พ.ศ. ๒๕๒๗

เพื่อให้การขอรับและการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการเป็นไปโดยสะดวกและรวดเร็ว อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๕๑ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๒๖ กระทรวงการคลัง จึงกำหนดระเบียบการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับ และการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๒๘ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบการขอรับเบี้ยหวัด บำเหน็จ บำนาญข้าราชการ และเงินทดแทนข้าราชการวิสามัญ พ.ศ. ๒๕๐๕

บรรดาระเบียบข้อบังคับอื่นใดที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน เว้นแต่มีข้อตกลงของส่วนราชการกับกระทรวงการคลังให้ปฏิบัติเป็นอย่างอื่น

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้ คำว่า “บำเหน็จบำนาญ” ถ้ามิได้ว่าไว้เป็นการเฉพาะในเรื่องใดให้หมายถึง บำเหน็จปกติ บำนาญปกติ บำนาญพิเศษเหตุทุพพลภาพ บำเหน็จตกทอดและหรือบำนาญพิเศษกรณีข้าราชการตายและบำเหน็จตกทอดกรณีผู้รับบำนาญตาย

^๒ ข้อ ๔ ทวิ บรรดาแบบพิมพ์ที่ใช้ตามระเบียบนี้ ให้เป็นไปตามที่ กระทรวงการคลังกำหนด

^๓ ข้อ ๔ ตริ ให้ปลัดกระทรวงการคลังรักษาการตามระเบียบนี้

^๑ ข้อ ๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖

^๒ ข้อ ๔ ทวิ เพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๑

^๓ ข้อ ๔ ตริ เพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๑

หมวด ๑

การยื่นเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญ

ก. บำเหน็จบำนาญปกติ

^๔ ข้อ ๕ เมื่อข้าราชการรับทราบคำสั่งอนุญาตให้ลาออก หรือให้ออกจากราชการ หรือส่งมอบงานเสร็จในวันใด ให้หน่วยงานต้นสังกัดผู้เบิกจ่ายเงินเดือนของผู้นั้นงดเบิกจ่ายเงินเดือน และให้หมายเหตุวันทราบคำสั่งหรือวันที่ผู้นั้นส่งมอบงานเสร็จในบัตรเงินเดือน (ยกเว้นผู้ที่ออกจากราชการเพราะครบเกษียณอายุให้บันทึกรายการในบัตรเงินเดือนให้ถูกต้องเป็นปัจจุบัน) หากมีการเบิกเงินเดือนเกินให้ส่งเงินที่เบิกเกินคืนให้เป็นการเสร็จสิ้นไปพร้อมทั้งบันทึกการนำส่งลงในบัตรเงินเดือนด้วย

ให้หัวหน้าส่วนราชการผู้เบิกหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย รับรองสำเนาภาพถ่ายบัตรเงินเดือนที่บันทึกรายการตามวรรคก่อน เพื่อใช้เป็นหลักฐานประกอบเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญตามข้อ ๗.๓

^๕ ข้อ ๕ ทวิ สำหรับหน่วยงานที่ยังมิได้รับโอนบัตรเงินเดือนไปจากกรมบัญชีกลางหรือสำนักงานคลัง เมื่อข้าราชการในสังกัดรับทราบคำสั่งอนุญาตให้ลาออกหรือให้ออกจากราชการ หรือส่งมอบงานเสร็จในวันใด ให้หน่วยต้นสังกัดผู้เบิกจ่ายเงินเดือนของผู้นั้นแจ้งให้สำนักเบิกเงินเดือนทราบเพื่องดจ่ายเงินเดือนและหมายเหตุวันทราบคำสั่งหรือวันที่ผู้นั้นส่งมอบงานเสร็จในบัตรเงินเดือน (ยกเว้นผู้ที่ได้รับเงินเดือนเป็นเงินก้อนหรือผู้ที่ออกจากราชการเพราะครบเกษียณอายุ) หากมีการเบิกเงินเดือนเกินให้ส่งเงินที่เบิกเกินคืนให้เป็นการเสร็จสิ้นไป และให้เจ้าหน้าที่สำนักเบิกเงินเดือนบันทึกการนำส่งลงในบัตรเงินเดือนด้วย

ให้เจ้าหน้าที่สำนักเบิกเงินเดือนถ่ายภาพบัตรเงินเดือนที่บันทึกรายการตามวรรคก่อนครบถ้วนและรับรองภาพถ่ายนั้น ให้หน่วยต้นสังกัดของผู้ออกจากราชการเพื่อใช้เป็นหลักฐานประกอบเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญตามข้อ ๗.๓

^๖ ข้อ ๖ ให้ผู้ซึ่งประสงค์จะขอรับบำเหน็จบำนาญปกติ กรอรายการในแบบคำขอ (แบบ ๕๓๐๐) ให้ครบถ้วน แล้วลงชื่อแสดงเจตนาขอรับบำเหน็จ บำนาญ หรือบำเหน็จแทนบำนาญทางกระทรวง

ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เทียบเท่า หรือจังหวัด หรืออำเภอที่มีคลังอำเภอ ขึ้นต่อส่วนราชการ เจ้าสังกัดหรือจังหวัดที่รับราชการครั้งสุดท้าย

^๔ ข้อ ๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๖

^๕ ข้อ ๕ ทวิ เพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๔๒

^๖ ข้อ ๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๖

กรณีข้าราชการพ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุ ให้ยื่นคำขอรับบำเหน็จบำนาญต่อส่วนราชการ เจ้าสังกัดล่วงหน้าได้เป็นเวลา ๘ เดือน ก่อนวันครบเกษียณอายุ ตามหลักเกณฑ์ที่กรมบัญชีกลางกำหนด

^๗ ข้อ ๗ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการขอรับบำเหน็จบำนาญ รวบรวมหลักฐานที่เกี่ยวข้องของแบบขอรับบำเหน็จบำนาญ ดังนี้

๗.๑ สมุดประวัติหรือแฟ้มประวัติ

๗.๒ ใบรับรองสมุดประวัติ อัตราเงินเดือน เงินเพิ่ม (ถ้ามี) และเวลาทวิคูณระหว่างประจำปฏิบัติหน้าที่ในเขตที่ได้ประกาศใช้กฎอัยการศึก (แบบ ๕๓๐๒)

๗.๓ ภาพถ่ายบัตรเงินเดือนตามข้อ ๕

๗.๔ สำเนาคำสั่งเลื่อนเงินเดือนในวันที่ ๓๐ กันยายน ของปีที่ออกจากราชการ สำหรับผู้ที่ครบเกษียณอายุ

๗.๕ สำเนาคำสั่งที่ให้ออก หรืออนุญาตให้ลาออกจากราชการหรือประกาศหรือแจ้งความเกษียณอายุ แล้วแต่กรณี

๗.๖ ต้นฉบับ หรือสำเนาภาพถ่ายใบแสดงความเห็นของแพทย์ที่ทางราชการรับรอง ซึ่งตรวจและให้ความเห็นว่า ไม่สามารถจะรับราชการในหน้าที่ได้ต่อไป (แบบ ๕๓๐๓) สำหรับผู้ที่ออกจากราชการเพราะเหตุทุพพลภาพ

๗.๗ หลักฐานการตรวจสอบ และรับรองเวลาราชการของกรมการเงินกลาง กรมตรวจกลาง กรมตำรวจ แล้วแต่กรณี (แบบ ๕๓๐๔ หรือ แบบ ๕๓๐๕) สำหรับผู้ที่เคยรับราชการทหารหรือตำรวจกองประจำการ ก่อนหรือภายหลังที่เข้ารับราชการแล้ว

๗.๘ หลักฐานเกี่ยวกับการถูกสั่งพักราชการ ให้ออกจากราชการไว้ก่อน ให้ออกปลดออก หรือไล่ออก และหลักฐานการรับเงินเดือนระหว่างนั้น สำหรับผู้ที่เคยถูกสั่งพัก หรือออกจากราชการในลักษณะดังกล่าว เว้นแต่ได้บันทึกไว้ในสมุดประวัติหรือแฟ้มประวัติโดยชัดแจ้งแล้ว

๗.๙ หลักฐานเกี่ยวกับการที่ทางราชการสั่งให้ไปทำการใดๆ ตามมติคณะรัฐมนตรี ซึ่งได้นับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ สำหรับผู้ที่ได้ไปปฏิบัติงานดังกล่าว ดังนี้

๗.๙.๑ คำสั่งให้ออกจากราชการเพื่อไปทำการนั้นๆ

๗.๕.๒ คำสั่งให้กลับเข้ารับราชการตามเดิม หรือหลักฐานการแสดงเจตนาขอรับบำเหน็จบำนาญ หรือหลักฐานการออกจากงานทางหน่วยที่ไปปฏิบัตินั้นๆ แล้วแต่กรณี

๗.๑๐ หลักฐานการมีสิทธิได้นับเวลาวิญญูสำหรับปฏิบัติหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างที่มีการรบ หรือการสงคราม หรือการปราบปรามจลาจล หรือในระหว่างที่มีพระบรมราชโองการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือในระหว่างที่สั่งให้เป็นนักดำเรือดำน้ำ ซึ่งรับรองโดยกรมการเงินกลาโหม กระทรวงกลาโหม (แบบ ๕๓๐๔)

^๗ ข้อ ๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๔๐

๗.๑๑ หลักฐานการมีสิทธิได้นับเวลาวิญญูสำหรับปฏิบัติราชการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ซึ่งรับรองโดยกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน (แบบ ๕๓๐๖)

๗.๑๒ หลักฐานการมีสิทธิได้นับเวลาวิญญูสำหรับปฏิบัติราชการลับ หรือปฏิบัติราชการตามแผนป้องกันประเทศ หรือปฏิบัติราชการกรณีอื่น ตามแบบที่กระทรวงกลาโหมขอทำความตกลงกับกระทรวงการคลัง หรือตามที่แจ้งให้กระทรวงการคลังทราบแล้ว

๗.๑๓ หลักฐานการพิจารณาของกระทรวงเจ้าสังกัด หรือองค์การกลางบริหารงานบุคคล (ก.พ. ก.ค. ก.ต. ก.ม. ก.ตร. ก.ร. หรือ ก.อ.) สำหรับผู้ที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ก่อนออกจากราชการ หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะหย่อนความสามารถ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสม หรือบกพร่องในหน้าที่หรือมีมลทินมัวหมอง หรือกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งมีระเบียบให้ส่วนราชการเจ้าสังกัดรายงานผลการปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวให้กระทรวงเจ้าสังกัด หรือองค์การกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการนั้นทราบหรือหลักฐานการประกันด้วยบุคคล หรือทรัพย์สิน (แบบ ๕๓๐๗ และแบบ ๕๓๐๘) สำหรับผู้ที่เจ้าสังกัดยังไม่ได้รายงานผลการปฏิบัติ หรือรายงานแล้วแต่กระทรวงเจ้าสังกัดหรือองค์การกลางบริหารงานบุคคลนั้น ยังพิจารณาหรือดำเนินการในเรื่องดังกล่าวไม่เสร็จสิ้น

๗.๑๔ หลักฐานการชดใช้เงินคืนกรณีลาศึกษา หรือดูงานแล้วกลับมาปฏิบัติราชการชดใช้ไม่ครบตามสัญญา

ข. บำนาญพิเศษเหตุทุพพลภาพ

ข้อ ๘ กรณีที่ผู้ออกจากราชการอยู่ในข่ายมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษ ให้ผู้มีสิทธิและเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตามข้อ ๕ ข้อ ๖ และข้อ ๗ และให้แนบหลักฐานที่เกี่ยวข้องดังนี้

๘.๑ คำสั่งของผู้บังคับบัญชาหรือหลักฐานเกี่ยวกับการไปปฏิบัติราชการ

๘.๒ รายละเอียด หรือรายงานการปฏิบัติหน้าที่ราชการจนเป็นเหตุให้ถูกประทุษร้าย หรือได้รับอันตราย

๘.๓ รายงานของผู้ร่วมงานหรือผู้รู้เห็นเหตุการณ์ใกล้ชิด (ถ้ามี)

๘.๔ รายงานการสอบสวน ของเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีที่มีการถูกระบุร้าย หรือได้รับอันตรายนั้นเกิดจากการกระทำผิดอาญาของผู้หนึ่งผู้ใด หรือดำเนินคำพิพากษาคดีนั้น

๘.๕ หลักฐานการสอบสวนพร้อมทั้งสรุปความเห็นของคณะกรรมการ ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้แต่งตั้งขึ้นสอบสวนว่าการถูกระบุร้าย หรือได้รับอันตรายนั้นเกิดจากความผิด หรือความประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้หนึ่งเองหรือไม่ ในกรณีที่ไม่มีอาชญากรรมหลักฐาน ตามข้อ ๘.๔ หรือหลักฐานตาม ข้อ ๘.๕ ไม่ปรากฏชัดว่าการถูกระบุร้ายหรือได้รับอันตรายนั้นเกิดจากความผิดหรือความประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้หนึ่งเองหรือไม่

๘.๖ ใบรับรองของแพทย์ที่ทางราชการรับรอง ซึ่งได้ตรวจและให้ความเห็นว่าผู้หนึ่ง ได้รับอันตรายเสียหาย ขา หูหนวกทั้งสองข้าง ตาบอด หรือได้รับการป่วยเจ็บถึงทุพพลภาพไม่สามารถ จะรับราชการต่อไปได้

๘.๗ คำสั่งเลื่อนเงินเดือนกรณีพิเศษ (ถ้ามี)

๘.๘ หลักฐานการกำหนดอัตราบำนาญพิเศษของเจ้ากระทรวง

ข้อ ๕ การขอบำนาญพิเศษ กรณีข้าราชการซึ่งออกจากราชการโดยได้รับบำเหน็จหรือ บำนาญปกติไปแล้ว หรือพลทหารกองประจำการ หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามที่กระทรวงกลาโหม กำหนด ซึ่งออกจากราชการหรือพ้นจากหน้าที่ทหารไปแล้ว ป่วยเจ็บถึงทุพพลภาพ อันเป็นผล เนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ระหว่างที่ผู้หนึ่งรับราชการหรือทำหน้าที่ทหารภายใน ๓ ปี นับแต่วันออก จากราชการ หรือพ้นจากหน้าที่ทหาร นอกจากจะต้องดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้อง ตามข้อ ๘ แล้ว ให้ แยกหลักฐานเพิ่มเติมดังนี้

๕.๑ หลักฐานการสอบสวนของส่วนราชการที่เคยสังกัด ว่าการป่วยเจ็บเกิดขึ้น เพราะเหตุปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่

๕.๒ หลักฐานแสดงว่าการป่วยเจ็บได้เกิดขึ้นภายใน ๓ ปี นับแต่วันออกจากราชการ

๕.๓ หลักฐานแสดงวันเดือนปีที่เจ้าตัวได้ยื่นขอรับบำนาญพิเศษ

ค. บำเหน็จตกทอดกรณีข้าราชการตาย

ข้อ ๑๐ เมื่อข้าราชการผู้ใดถึงแก่ความตาย ให้หน่วยต้นสังกัดผู้เบิกจ่ายเงินเดือนของผู้หนึ่ง ดำเนินการในเรื่องเงินเดือน เช่นเดียวกับกรณีข้าราชการออกจากราชการตามข้อ ๕

ข้อ ๑๑ ให้ทายาทผู้มีสิทธิ ของข้าราชการผู้ถึงแก่ความตาย หรือบุคคลซึ่งข้าราชการผู้ถึง แก่ความตายได้แสดงเจตนาไว้แล้วแต่กรณี ลงชื่อขอรับบำเหน็จตกทอดพร้อมทั้งให้คำรับรองว่าจะชดใช้เงิน ที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิ ตลอดจนค่าเสียหายต่างๆ คืนแก่ทางราชการ ในแบบคำขอกับแสดงเจตนา ขอรับทางกระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เทียบเท่าหรือจังหวัด หรืออำเภอที่มีคลังจังหวัด ณ อำเภอ (สำหรับผู้เยาว์ คนเสมือนไร้ความสามารถ หรือคนไร้ความสามารถ ให้ผู้ปกครองในฐานะผู้แทน โดยชอบธรรมผู้พิทักษ์หรือผู้อนุบาล ลงชื่อแทน หรือให้ความยินยอม แล้วแต่กรณี) ยื่นต่อส่วนราชการ เจ้าสังกัดหรือจังหวัดที่ข้าราชการผู้ตายรับราชการครั้งสุดท้าย แล้วให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรวบรวม หลักฐานที่เกี่ยวข้องเช่นเดียวกับข้อ ๑๑ แบบแบบขอรับพร้อมทั้งแนบหลักฐานเพิ่มเติมดังนี้

๑๑.๑ หลักฐานเกี่ยวกับการตาย

๑๑.๑.๑ สำเนาบรรณบัตร กรณีตายโดยเหตุปกติ หรือสำเนาบรรณบัตร ประกอบหลักฐานการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เช่น รายงานการชันสูตรพลิกศพ รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี รายงานการสอบสวน ฯลฯ กรณีตายโดยผิดธรรมชาติ

๑๑.๑.๒ สำเนาคำสั่งศาล สำหรับผู้ที่ศาลสั่งให้เป็นคนสาบสูญ

๑๑.๑.๓ หลักฐานการสอบสวน พร้อมทั้งสรุปความเห็นของคณะกรรมการที่ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งเพื่อสอบสวนพฤติการณ์และกรณีแวดล้อมต่างๆ ไป สำหรับผู้ที่ไม่ทราบแน่ชัดว่าการตายมีสาเหตุเนื่องจากการประทุพติชั่วอย่างร้ายแรงของตนเองหรือไม่

^๘ ข้อ ๑๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๔๐

๑๑.๑.๔ หลักฐานการวินิจฉัยของกระทรวงเจ้าสังกัดว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออก หรือปลดออกจากราชการหรือไม่ สำหรับผู้ตายที่มีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและยังไม่ได้รับการวินิจฉัย เรื่องที่กระทำผิดวินัยนั้น

๑๑.๒ หลักฐานเกี่ยวกับทายาท

๑๑.๒.๑ สำเนาทะเบียนบ้านของบิดามารดา กรณียังมีชีวิตอยู่หรือสำเนาบรรณบัตร หรือหนังสือรับรองการตายของผู้ที่ควรเชื่อถือได้ (เช่น พี่ น้อง ลูก ป้า น้า อา หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง) กรณีที่ตายไปก่อนแล้ว

๑๑.๒.๒ หลักฐานการเป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตาย ได้แก่

๑๑.๒.๒.๑ สำเนาทะเบียนสมรสหรือใบสำคัญการสมรสของบิดา มารดา หรือสำเนาทะเบียนฐานะของภริยา (มารดาของผู้ตาย) หรือ

๑๑.๒.๒.๒ หนังสือรับรองของผู้ควรเชื่อถือได้ ที่รับรองว่าบิดามารดาสมรสก่อนวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๗๘ หรือ

๑๑.๒.๒.๓ สำเนาทะเบียนบ้าน หรือสูติบัตรของบุตรร่วมบิดามารดาเดียวกันกับผู้ตายซึ่งเกิดภายในปี พ.ศ.๒๔๗๘ หรือก่อนนั้น

๑๑.๒.๓ หลักฐานเกี่ยวกับคู่สมรส ได้แก่

๑๑.๒.๓.๑ สำเนาทะเบียนสมรสหรือใบสำคัญการสมรส

๑๑.๒.๓.๒ สำเนาทะเบียนบ้าน

๑๑.๒.๓.๓ สำเนาบรรณบัตร หรือหนังสือรับรองการตายของผู้ที่ควรเชื่อถือได้กรณีที่คู่สมรสตายไปก่อน

๑๑.๒.๓.๔ สำเนาทะเบียนการหย่า หรือใบสำคัญการหย่าหรือคำสั่งศาลกรณีที่มีการหย่า

๑๑.๒.๓.๕ สำเนาคำพิพากษา หรือคำสั่งศาลที่แสดงว่าคู่สมรสคนใดเป็นคู่สมรสที่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีที่มีการสมรสซ้อน

๑๑.๒.๔ หลักฐานเกี่ยวกับบุตร ได้แก่

๑๑.๒.๔.๑ บันทึกแจ้งวัน เดือน ปีเกิด ของบุตรที่ชอบด้วยกฎหมายทุกคน พร้อมทั้งสำเนาทะเบียนบ้านที่แสดงวัน เดือน ปีเกิดทางสุริยคติโดยครบถ้วนของบุตรที่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอด

๑๑.๒.๔.๒ สำเนาทะเบียนสมรสหรือใบสำคัญการสมรสของผู้ตายกับมารดาของบุตร หรือสำเนาทะเบียนการรับรองบุตร หรือสำเนาคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตร

๑๑.๒.๔.๓ บันทึกรับรองการมีบุตรชอบด้วยกฎหมาย ในครรภ์มารดา (ถ้ามี)

๑๑.๒.๔.๔ สำเนาบรรณบัตรหรือหนังสือรับรองการตายของผู้คร่าเชื้อถือได้กรณีที่มีบุตรตาย

๑๑.๒.๔.๕ สำเนาทะเบียนการรับบุตรบุญธรรม กรณีที่มีบุตรบุญธรรม

๑๑.๒.๕ หลักฐานเกี่ยวกับบุคคล ซึ่งข้าราชการผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ได้แก่

๑๑.๒.๕.๑ แบบหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอด

๑๑.๒.๕.๒ สำเนาทะเบียนบ้าน

๑๑.๓ หลักฐานแสดงการเป็นผู้ปกครองโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือผู้พิทักษ์หรือผู้อนุบาลแล้วแต่กรณี ซึ่งลงชื่อให้ความยินยอมในการขอรับ หรือขอรับบำเหน็จตกทอดแทนผู้มีสิทธิได้แก่สำเนาทะเบียนการรับรองบุตร สำเนาทะเบียนการรับบุตรบุญธรรม หรือสำเนาคำสั่งศาลตั้งผู้ปกครอง ผู้พิทักษ์หรือผู้อนุบาลแล้วแต่กรณี

ง. บำนาญพิเศษกรณีข้าราชการตาย

ข้อ ๑๒ ให้ทายาทผู้มีสิทธิ ผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะของข้าราชการผู้ถึงแก่ความตายแล้วแต่กรณี ลงชื่อขอรับบำนาญพิเศษและให้คำรับรองว่าจะชดใช้เงินที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิติดลดจนค่าเสียหายต่างๆ คืนแก่ทางราชการในแบบคำขอ กับแสดงเจตนาขอรับทางกระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เทียบเท่า หรือจังหวัดหรืออำเภอที่มีคลังจังหวัด ณ อำเภอ (สำหรับผู้เยาว์ คนเสมือนไร้ความสามารถหรือคนไร้ความสามารถให้ผู้ปกครองในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้พิทักษ์ หรือผู้อนุบาล ลงชื่อแทนหรือให้ความยินยอมแล้วแต่กรณี) แล้วยื่นต่อส่วนราชการเจ้าสังกัดหรือจังหวัดที่ข้าราชการผู้ตายรับราชการครั้งสุดท้าย และให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรวบรวมหลักฐานที่เกี่ยวข้องซึ่งต้องแนบตามข้อ ๘.๑ ถึง ๘.๕ และข้อ ๑๑.๑ ถึง ๑๑.๓ (ยกเว้นหลักฐานตามข้อ ๑๑.๒.๕) พร้อมทั้งให้แนบหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม ดังนี้

๑๒.๑ ใบแสดงความเห็น หรือรายงานของแพทย์ที่ทางราชการรับรอง ซึ่งแสดงว่าการป่วยเจ็บถึงตายเกิดขึ้นเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่

๑๒.๒ รายงานการปฏิบัติหน้าที่ราชการในระยะก่อนตาย เป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามสัปดาห์สำหรับผู้ที่เจ้าสังกัดพิจารณาเห็นว่าถึงแก่ความตาย เพราะปฏิบัติงานในลักษณะตรากตรำ เร่งรัดหรือเคร่งเครียดเกินกว่าปกติธรรมดา

๑๒.๓ หลักฐานรับรองการตายตามแบบที่กระทรวงกลาโหม ได้ทำความตกลงกับ กระทรวงการคลัง หรือที่ได้แจ้งให้กระทรวงการคลังทราบแล้ว สำหรับผู้ที่ทำหน้าที่ทหารตามที่ กระทรวงกลาโหมกำหนด เช่น หนังสือรับรองการตายกรณีปฏิบัติหน้าที่ปราบปรามผู้ก่อการร้าย คอมมิวนิสต์ของกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน เป็นต้น

๑๒.๔ หลักฐานการสอบสวนในกรณีสูญหายว่าสูญหายตั้งแต่เมื่อใด และมีเหตุ อันควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายถึงตายหรือไม่

๑๒.๕ คำสั่งเลื่อนเงินเดือนกรณีพิเศษ(ถ้ามี)

^๕ ข้อ ๑๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๔๐

๑๒.๖ กรณีไม่มีทายาท (บิดามารดา คู่สมรส และบุตร) แต่มีบุคคลซึ่งเจ้ากระทรวง พิจารณาเห็นว่า มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษในฐานะเป็นผู้อุปการะหรืออยู่ในความอุปการะของ ข้าราชการผู้ตายให้ส่งหลักฐาน ดังนี้

๑๒.๖.๑ หลักฐานรับรองการอุปการะ หรือการอยู่ในอุปการะของผู้ที่ควร เชื่อถือได้

๑๒.๖.๒ สำเนาทะเบียนบ้าน

๑๒.๖.๓ หลักฐานการพิจารณา และกำหนดส่วนของเจ้ากระทรวงให้ผู้ใด ได้รับบำนาญพิเศษเท่าใด

ข้อ ๑๓ การขอรับบำนาญพิเศษกรณีข้าราชการ ซึ่งออกจากราชการ โดยได้รับบำเหน็จหรือ บำนาญปกติไปแล้ว หรือพลทหารกองประจำการ หรือบุคคลที่ทำหน้าที่ทหารตามที่กระทรวงกลาโหม กำหนด ซึ่งออกจากราชการ หรือพ้นจากหน้าที่ทหารไปแล้ว ป่วยเจ็บถึงตายเป็นผลเนื่องมาจากการ ปฏิบัติหน้าที่ระหว่างที่ผู้นั้นรับราชการ หรือทำหน้าที่ทหารภายใน ๓ ปี นับตั้งแต่วันออกราชการหรือ พ้นจากหน้าที่ทหาร นอกจากหลักฐานที่เกี่ยวข้องซึ่งต้องแนบตามข้อ ๑๑ แล้ว ให้แนบหลักฐานเพิ่มเติม ดังนี้

๑๓.๑ หลักฐานการสอบสวน ของส่วนราชการที่เคยสังกัดว่าการป่วยเจ็บถึงตาย เกิดขึ้นเพราะเหตุปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่

๑๓.๒ หลักฐานซึ่งแสดงว่าการป่วยเจ็บถึงตายได้เกิดขึ้นภายใน ๓ ปี นับแต่วัน ออกจากราชการ

๑๓.๓ หลักฐานซึ่งแสดงวันเดือนปีที่ทายาทได้ยื่นขอรับบำนาญพิเศษ

จ. บำเหน็จตกทอดกรณีผู้รับบำนาญตาย

^{๑๐} ข้อ ๑๔ เมื่อผู้รับบำนาญถึงแก่ความตาย ให้ทายาท หรือผู้มีสิทธิรับบำเหน็จตกทอด แจ้งให้ ผู้เบิกจ่ายบำนาญทราบ และให้ผู้เบิกจ่ายบำนาญแจ้งกรมคสท.รับบำนาญของผู้นั้นให้สำนักเบิก บำนาญ (สำนักบริหารการเบิกจ่ายเงิน กรมบัญชีกลาง หรือสำนักงานคลัง แล้วแต่กรณี) ทราบโดยเร็ว

^{๑๑} ข้อ ๑๕ ให้ทายาทผู้มีสิทธิของผู้รับบำนาญซึ่งถึงแก่ความตาย หรือบุคคลซึ่งผู้รับบำนาญได้แสดงเจตนาไว้แล้วแต่กรณี ลงชื่อขอรับบำนาญทดแทน พร้อมทั้งให้คำรับรองว่าจะชดใช้เงินที่ได้รับไป โดยไม่มีสิทธิตลอดจนค่าเสียหายต่างๆ ในแบบคำขอกับแสดงเจตนาขอรับทางกระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการที่เทียบเท่า หรือจังหวัด หรืออำเภอที่มีคลังจังหวัด ณ อำเภอ (สำหรับผู้เยาว์ คนเสมือนไร้ความสามารถ หรือคนไร้ความสามารถให้ผู้ปกครองในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรม หรือผู้พิทักษ์ หรือ

^{๑๑} ข้อ ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๔๐

^{๑๑} ข้อ ๑๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๔๐

ผู้อนุญาต ลงชื่อแทน หรือให้ความยินยอมแล้วแต่กรณี) แล้วยื่นต่อส่วนราชการ หรือจังหวัดที่ผู้ตายรับบำนาญครั้งสุดท้ายแล้วแต่กรณี และให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรวบรวมหลักฐานเช่นเดียวกับกรณีข้าราชการตายตามข้อ ๑๑ (ยกเว้นหลักฐานเกี่ยวกับการรับราชการ และหลักฐานเกี่ยวกับการตายตามข้อ ๑๑.๑.๓ และ ๑๑.๑.๔) แบบแบบคำขอ

จ. บำเหน็จดำรงชีพ

^{๑๒} ข้อ ๑๕/๑ ให้ผู้รับบำนาญซึ่งประสงค์จะขอรับบำเหน็จดำรงชีพรอกฎการในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการขอรับบำเหน็จดำรงชีพในแบบคำขอ (แบบ ๕๓๐๐) ให้ครบถ้วน แล้วลงชื่อแสดงเจตนาขอรับโดยยื่นต่อส่วนราชการหรือจังหวัดที่ผู้นั้นรับบำนาญแล้วแต่กรณี พร้อมกับส่งสำเนาทะเบียนบ้านที่มีเลขประจำตัวประชาชนให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบแบบแบบคำขอ

กรณีข้าราชการที่ออกจากราชการและขอรับบำนาญปกติและหรือบำนาญพิเศษเหตุทุพพลภาพ หากประสงค์จะขอรับบำเหน็จดำรงชีพให้ผู้มีสิทธิและเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการ โดยใช้หลักฐานการขอรับบำเหน็จดำรงชีพเช่นเดียวกับการขอรับบำนาญปกติและหรือบำนาญพิเศษเหตุทุพพลภาพ

หมวด ๒

การส่งเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญ

^{๑๓} ข้อ ๑๖ ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบกรอกข้อความในแบบคำขอรับบำเหน็จบำนาญให้ครบถ้วน และรวบรวมหลักฐานเกี่ยวกับการขอรับบำเหน็จบำนาญ แล้วเสนอหัวหน้าส่วนราชการหรือผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วแต่กรณี ลงนามในแบบคำขอแล้วส่งไปยังสำนักบริหารการเบิกจ่ายเงินกรมบัญชีกลาง (ไม่ต้องมีหนังสือนำส่ง) ทั้งนี้ ให้กระทรวง ทบวง กรม หรือส่วนราชการเจ้าสังกัดที่มีฐานะไม่ต่ำกว่ากรมหรือจังหวัด แล้วแต่กรณี รับผิดชอบเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญและส่งกรมบัญชีกลางภายในสามสิบวันนับแต่วันรับเรื่องราว

^{๑๔} สำหรับการส่งแบบขอรับเฉพาะบำเหน็จบำนาญปกติและบำเหน็จดำรงชีพของหน่วยงานที่ตั้งอยู่ในส่วนภูมิภาคให้ส่งไปยังสำนักงานคลังเขตที่หน่วยงานนั้นอยู่ภายในเขตทำการ (ไม่ต้องมีหนังสือนำส่ง)

กรณีขอรับบำนาญพิเศษเหตุทุพพลภาพ หรือบำนาญพิเศษของผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ซึ่งมีบทบัญญัติของกฎหมายให้เจ้ากระทรวงเป็นผู้พิจารณากำหนดอัตรา หรือกำหนดส่วนบำนาญพิเศษ

^{๑๒} ข้อ ๑๕/๑ เพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖

^{๑๓} ข้อ ๑๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๔๐

^{๑๔} ข้อ ๑๖ วรรคสอง แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๖

แล้วแต่กรณี ให้หน่วยงานต้นสังกัดตามวรรคหนึ่งเสนอให้ปลัดกระทรวง หรือปลัดทบวงเจ้าสังกัดพิจารณาและดำเนินการตามนัยดังกล่าว แล้วส่งไปยังกรมบัญชีกลาง

หมวด ๓

การส่งจ่ายบำเหน็จบำนาญ

^{๑๕} ข้อ ๑๗ การส่งจ่ายบำเหน็จบำนาญ ให้เป็นอำนาจของอธิบดีกรมบัญชีกลาง หรือผู้ที่อธิบดีกรมบัญชีกลางมอบหมาย ที่มีตำแหน่งไม่ต่ำกว่าผู้อำนวยการกองหรือดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าระดับ ๘

เมื่อกรมบัญชีกลางได้รับเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญแล้ว ให้ตรวจสอบและพิจารณาตั้งจ่ายแล้วแจ้งให้ส่วนราชการเจ้าสังกัด หรือจังหวัดผู้ขอ และผู้เบิกตามความในหมวด ๔ โดยระบุประเภทเงินที่จ่าย จำนวน และชื่อผู้รับให้ชัดเจน

กรณีที่ไม่ง่ายจ่ายบำเหน็จบำนาญรายใดให้กรมบัญชีกลางแจ้งผลให้ส่วนราชการเจ้าสังกัดหรือจังหวัดผู้ขอทราบ

เมื่อผู้มีสิทธิรับบำเหน็จหรือบำนาญได้รับบำเหน็จหรือบำนาญจากส่วนราชการผู้เบิกแล้ว จะขอเปลี่ยนแปลงความประสงค์ในการขอรับบำเหน็จหรือบำนาญอีกไม่ได้

^{๑๖} เมื่อผู้มีสิทธิรับบำนาญ ซึ่งเป็นสมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการได้รับเงินประเดิมและเงินชดเชยจากกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการแล้ว จะขอเปลี่ยนแปลงความประสงค์เป็นขอรับบำเหน็จแทนไม่ได้

หมวด ๔

การเบิกบำเหน็จบำนาญ

^{๑๗} ข้อ ๑๘ การเบิกบำเหน็จบำนาญ ให้ปฏิบัติดังนี้

๑๘.๑ กรณีที่รับทางส่วนกลาง ให้ส่วนราชการเจ้าสังกัด หรือผู้เบิกบานาญครั้งสุดท้ายแล้วแต่กรณี เป็นผู้เบิก แต่ถ้าไม่มีส่วนราชการเจ้าสังกัดผู้เบิกบานาญทางส่วนกลาง ให้สำนักงานปลัดกระทรวงหรือทบวงเจ้าสังกัดเป็นผู้เบิก

^{๑๕} ข้อ ๑๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบานาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๓

^{๑๖} ข้อ ๑๗ วรรคห้า แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบานาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๔๒

^{๑๗} ข้อ ๑๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบานาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๓๑

๑๘.๒ กรณีที่รับทางส่วนภูมิภาค ให้ส่วนราชการสังกัดหรือแผนกเจ้าสังกัด หรือผู้เบิกบานาญครั้งสุดท้าย แล้วแต่กรณี ในจังหวัดหรืออำเภอที่มีคลังอำเภอเป็นผู้เบิก แต่ถ้าไม่มีส่วนราชการเจ้าสังกัดหรือแผนกเจ้าสังกัด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดหรือนายอำเภอ แล้วแต่กรณี เป็นผู้เบิก หรือจะมอบหมายให้เจ้าหน้าที่แผนกใดที่เห็นสมควรเป็นผู้เบิกก็ได้

การขอรับบำเหน็จบานาญผ่านทางธนาคารให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กระทรวงการคลังกำหนด

^{๑๘} ข้อ ๑๘ ทวิ บานาญที่กรมบัญชีกลางส่งจ่ายให้ทางใด ถ้าผู้รับบานาญประสงค์จะขอโอนไปจ่ายทางอื่น ให้ผู้รับบานาญแจ้งให้ส่วนราชการผู้เบิกทราบ เมื่อส่วนราชการผู้เบิกตรวจสอบถูกต้องแล้ว ให้ผู้เบิกลงนามรับรองในหนังสือสำคัญการโอนบานาญ (แบบ ๕๓๑๒) แล้วส่งไปยังสำนักเบิกบานาญจำนวน ๔ ฉบับ กรณีที่เบิกบานาญกับกรมบัญชีกลาง หรือจำนวน ๕ ฉบับ กรณีที่เบิกกับสำนักงานคลัง การส่งโอนบานาญให้เป็นอำนาจของอธิบดีกรมบัญชีกลาง หรือผู้ที่อธิบดีกรมบัญชีกลางมอบหมาย สำหรับส่วนภูมิภาค ให้เป็นอำนาจของผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมาย

เมื่อส่งโอนบานาญแล้ว ให้สำนักเบิกบานาญเก็บคืนฉบับไว้ ๑ ฉบับ แล้วแจ้งการโอนพร้อมทั้งส่งบัตรบานาญให้สำนักเบิกบานาญที่จะรับโอน และแจ้งส่วนราชการผู้เบิกที่ขอโอนพร้อมคู่ฉบับเพื่อส่งให้ส่วนราชการผู้เบิกที่รับโอนทราบ กรณีโอนระหว่างจังหวัดหนึ่งไปอีกจังหวัดหนึ่ง ให้สำนักเบิกบานาญแจ้งการโอนให้กรมบัญชีกลางทราบด้วย

เมื่อสำนักเบิกบานาญใดรับรองหนังสือสำคัญการโอนบานาญแล้ว ให้ส่งคืนผู้รับบานาญ

หมวด ๕

การหักบานาญพิเศษและหรือบำเหน็จตกทอด

จากผู้ที่ได้รับเกินสิทธิหรือไม่มีสิทธิ

ข้อ ๑๕ ในกรณีที่ได้เบิกจ่ายบำนาญพิเศษและหรือบำเหน็จตกทอด ให้แก่ผู้มีสิทธิตามหนังสือสั่งจ่ายของกรมบัญชีกลางแล้ว หากปรากฏภายหลังว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายตามเงื่อนไขที่กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการกำหนดเพิ่มขึ้น ให้กรมบัญชีกลางสั่งจ่ายเงินรายนั้นใหม่ โดยให้ผู้เบิกหักเงินบำนาญพิเศษของผู้ซึ่งรับเกินไปตั้งแต่วันเกิดสิทธิคืน ให้แก่บุตรดังกล่าวตามสิทธิที่บุตรผู้นั้นจะได้รับทุกเดือนจนกว่ายอดเงินที่หักจะครบจำนวนที่ผู้นั้นรับเกินไป

^{๑๘} ข้อ ๑๘ ทวิ เพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการขอรับและการจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๖

ในกรณีที่หักเงินบำนาญพิเศษ ได้ไม่ครบจำนวนที่รับเกินไป หรือไม่มีเงินบำนาญพิเศษที่จะหักชดใช้ได้ ให้กรมบัญชีกลางสั่งให้ผู้เบิกเรียกเงินจากผู้ที่ได้รับเกินไปหรือได้รับไปโดยไม่มีสิทธิคืนเพื่อจ่ายให้แก่บุตรดังกล่าวตามสิทธิที่บุตรผู้นั้นจะได้รับ หากเรียกคืนไม่ได้หรือเรียกได้ไม่ครบ ให้ผู้เบิกแจ้งให้บุตรผู้นั้นเรียกร้องเอาจากผู้ที่ได้รับเกินไปหรือได้รับไปโดยไม่มีสิทธิต่อไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๖ ธันวาคม พ.ศ. ๒๕๒๗

(ลงชื่อ สมหมาย สุนทรกุล

(นาย สมหมาย สุนทรกุล)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

พระราชบัญญัติ

โอนกิจการบริหาร โรงเรียนประชาบาล
ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และ โรงเรียนประถมศึกษา
ของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ไปเป็นของ
สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ
กระทรวงศึกษาธิการ

พ.ศ. ๒๕๒๓

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่ ๕ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๓

เป็นปีที่ ๓๕ ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้
ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควร โอนกิจการบริหาร โรงเรียนประชาบาลขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และโรงเรียนประถมศึกษาของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติโอนกิจการบริหาร โรงเรียนประชาบาลขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และโรงเรียนประถมศึกษาของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๒๑”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑ เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติโอนโรงเรียนประถมศึกษาบางประเภทไปสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๐๕

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“โรงเรียนประถมศึกษา” หมายความว่ารวมถึง โรงเรียนอนุบาลของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ที่เปิดสอนถึงระดับประถมศึกษาด้วย

มาตรา ๕ ให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดและของเจ้าหน้าที่ขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ในส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียนประชาบาลไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ หรือของเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๖ ให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน หนี้ และเงินงบประมาณส่วนที่เป็นเงินอุดหนุนงบประมาณศึกษาขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียนประชาบาล ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ

มาตรา ๗ ให้โอนบรรดาข้าราชการส่วนจังหวัดสามัญ ข้าราชการครูส่วนจังหวัดและลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนจังหวัด ในส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียนประชาบาล ไปเป็นข้าราชการครูหรือลูกจ้างแล้วแต่กรณี ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ

มาตรา ๘ ให้โอนบรรดาข้าราชการส่วนจังหวัดวิสามัญ ขององค์การบริหารส่วนจังหวัดในส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียนประชาบาล ไปเป็นข้าราชการพลเรือนวิสามัญ ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ

มาตรา ๙ ให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่ของสำนักงานการศึกษาท้องถิ่น กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย และของเจ้าหน้าที่ของสำนักงานการศึกษาท้องถิ่น กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ในส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียนประชาบาล ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ หรือของเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๐ ให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน หนี้ และเงินงบประมาณของสำนักงานการศึกษาท้องถิ่น กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ในส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียนประชาบาล ทั้งนี้ ตามที่กระทรวง

มหาดไทยและกระทรวงศึกษาธิการจะได้ตกลงกัน ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ

มาตรา ๑๑ ให้โอนบรรดาข้าราชการพลเรือนสามัญ ข้าราชการพลเรือนวิสามัญและลูกจ้างของสำนักงานการศึกษาท้องถิ่น กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ในส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียนประชาบาล ทั้งนี้ ตามจำนวนที่กระทรวงมหาดไทยและกระทรวงศึกษาธิการจะได้ตกลงกัน ไปเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ข้าราชการพลเรือนวิสามัญ หรือลูกจ้างแล้วแต่กรณี ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ

มาตรา ๑๒ ให้โอนบรรดาอำนาจหน้าที่ของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ และของเจ้าหน้าที่ของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการในส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียนประถมศึกษา ยกเว้นโรงเรียนศึกษาพิเศษ และโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ หรือของเจ้าหน้าที่ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ แล้วแต่กรณี

มาตรา ๑๓ ให้โอนบรรดากิจการ ทรัพย์สิน หนี้ และเงินงบประมาณของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียนประถมศึกษา ยกเว้นโรงเรียนศึกษาพิเศษ และโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ

มาตรา ๑๔ ให้โอนบรรดาข้าราชการพลเรือนสามัญ ข้าราชการพลเรือนวิสามัญ ข้าราชการครู และลูกจ้างของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียนประถมศึกษา ยกเว้นโรงเรียนศึกษาพิเศษ และโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ ไปเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ ข้าราชการพลเรือนวิสามัญ ข้าราชการครู หรือลูกจ้าง แล้วแต่กรณี ของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ

มาตรา ๑๕ โรงเรียนประชาบาลและโรงเรียนประถมศึกษา ซึ่งโอนตามพระราชบัญญัตินี้ โรงเรียนใดอยู่ในเขตกิ่งอำเภอ อำเภอ จังหวัดใด ให้ถือว่าโรงเรียนนั้นสังกัดสำนักงานการประถมศึกษา กิ่งอำเภอ หรือสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ซึ่งมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลโรงเรียนนั้นด้วย

มาตรา ๑๖ ข้าราชการส่วนจังหวัดสามัญ ข้าราชการครูส่วนจังหวัด ข้าราชการส่วนจังหวัดวิสามัญ ข้าราชการพลเรือนสามัญ ข้าราชการพลเรือนวิสามัญ ข้าราชการครู และลูกจ้างซึ่งโอนตาม มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๔ ผู้ใดสังกัดโรงเรียนประชาบาล หรือโรงเรียนประถมศึกษา ที่อยู่ในเขตกิ่งอำเภอ อำเภอ จังหวัดใด ให้ถือว่าผู้นั้นสังกัดสำนักงานการประถมศึกษากิ่งอำเภอ หรือสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอ สำนักงานการประถมศึกษาจังหวัด ซึ่งมีอำนาจและหน้าที่ควบคุมดูแลโรงเรียนนั้นด้วย

มาตรา ๑๗ ให้ข้าราชการส่วนจังหวัดสามัญ ข้าราชการครูส่วนจังหวัด ข้าราชการส่วนจังหวัดวิสามัญ ข้าราชการพลเรือนสามัญ ข้าราชการพลเรือนวิสามัญ ข้าราชการครู และลูกจ้าง ซึ่งโอนตาม มาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๔ ได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างเท่าเดิม

มาตรา ๑๘ เพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญเงินทดแทนข้าราชการพลเรือนวิสามัญและบำเหน็จลูกจ้าง สำหรับข้าราชการส่วนจังหวัดวิสามัญ ข้าราชการครูส่วนจังหวัด ข้าราชการส่วนจังหวัดวิสามัญ ข้าราชการพลเรือนวิสามัญ และลูกจ้างซึ่งโอนตามมาตรา ๗ มาตรา ๘ มาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๔ ให้นับเวลาราชการหรือเวลาทำงานที่ติดต่อกันกับวันที่ได้มีการโอนดังกล่าวเป็นเวลาราชการหรือเวลาทำงานสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ เงินทดแทนข้าราชการพลเรือนวิสามัญ และบำเหน็จลูกจ้างด้วย

ข้าราชการส่วนจังหวัดวิสามัญ และข้าราชการครูส่วนจังหวัดซึ่งโอนตามมาตรา ๗ อาจได้รับเงินเพิ่มบำนาญและเงินช่วยเหลือตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้อยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ สำหรับเวลาราชการที่เป็นข้าราชการส่วนจังหวัด ระหว่างวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๐๘ ถึงวันที่ ๓๐ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๓ ด้วยโดยอนุโลม โดยให้ถือเสมือนว่าข้าราชการดังกล่าวมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ เหตุรับราชการนาน หรือบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณี ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ทั้งนี้ ให้ถือเงินเดือนและเวลาราชการในวันที่โอนเป็นเกณฑ์ในการคำนวณ

เงินเพิ่มบำนาญและเงินช่วยเหลือดังกล่าวตามวรรคสอง จะจ่ายให้เมื่อข้าราชการผู้นั้นพ้นจากการเป็นข้าราชการและได้รับบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ทั้งนี้ เมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติหรือเงินช่วยเหลือแล้ว จะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนพ้นจากราชการ

มาตรา ๑๙ การสอบแข่งขัน สอบคัดเลือก หรือคัดเลือกเพื่อบรรจุหรือแต่งตั้งเป็นข้าราชการส่วนจังหวัดในส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียนประชาบาลขององค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือข้าราชการครูส่วนจังหวัด หรือเพื่อบรรจุหรือแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือนวิสามัญ สำนักงานการศึกษาท้องถิ่น กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย ในส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียนประชาบาล หรือเพื่อบรรจุหรือแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือนวิสามัญ หรือข้าราชการครู กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ในส่วนที่เกี่ยวกับโรงเรียนประถมศึกษา ยกเว้น โรงเรียนศึกษาพิเศษและโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์ซึ่งได้ดำเนินการไปแล้ว หรือกำลังดำเนินการอยู่ในวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นการสอบแข่งขัน สอบคัดเลือก หรือคัดเลือกเพื่อบรรจุหรือแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือนวิสามัญหรือข้าราชการครู สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ แต่ผลการสอบแข่งขัน สอบคัดเลือก หรือคัดเลือกดังกล่าวให้ใช้ได้ไม่เกินสองปีนับตั้งแต่วันประกาศผลการสอบแข่งขัน สอบคัดเลือก หรือคัดเลือกแล้วแต่กรณี

มาตรา ๒๐ ในระหว่างที่ยังมิได้แต่งตั้งผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด หัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอ หรือหัวหน้าการประถมศึกษากิ่งอำเภอ ให้หัวหน้าส่วนการศึกษา หัวหน้าหมวดการศึกษา และหัวหน้าหมวดการศึกษาประจำส่วนกิ่งอำเภอ องค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือผู้รักษาการในตำแหน่งดังกล่าวซึ่งโอนตามพระราชบัญญัตินี้ รักษาการในตำแหน่งผู้อำนวยการการประถมศึกษาจังหวัด หัวหน้าการประถมศึกษาอำเภอ หรือหัวหน้าการประถมศึกษากิ่งอำเภอ แล้วแต่กรณี แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินหนึ่งปีนับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา ๒๑ ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

พลเอก ป. ตติยสูลานนท์

นายกรัฐมนตรี

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัตินี้ คือ โดยที่ได้มีการจัดตั้งสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติขึ้นในกระทรวงศึกษาธิการเพื่อดำเนินงานเกี่ยวกับการประถมศึกษา ในการนี้ สมควรโอนโรงเรียนประชาบาลขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และโรงเรียนประถมศึกษาของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้น

พระราชบัญญัติโอนกิจการบริหาร โรงเรียนประชาบาลขององค์การบริหารส่วนจังหวัด และโรงเรียนประถมศึกษาของกรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ไปเป็นของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ กระทรวงศึกษาธิการ พ.ศ. ๒๕๒๑ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๔๗ ตอนที่ ๑๕๘ (ฉบับพิเศษ) หน้า ๒๒ ลงวันที่ ๑๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๑

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

พ.ศ. ๒๕๐๑

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยวางระเบียบว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นไว้ดังต่อไปนี้

หมวด ๑

ข้อความทั่วไป

ข้อ ๑ ระเบียบนี้ให้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๑”

ข้อ ๒ ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ให้มีสำนักงานกลางตั้งอยู่ที่ส่วนการปกครองท้องถิ่น กรมมหาดไทย กระทรวงมหาดไทย

หมวด ๒

การตั้งงบประมาณและการนำส่งเงินสมทบกองทุน บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๔ เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญ ซึ่งราชการส่วนท้องถิ่นได้หักไว้จากเงินงบประมาณทั่วไปตามความในกฎกระทรวง (พ.ศ. ๒๕๐๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ให้ตั้งจ่ายในงบประมาณรายจ่ายประจำปีของราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ ในประเภทค่าใช้จ่ายลักษณะ ๔ ของการคลัง หรือแผนกคลัง หรือหมวดคลัง แล้วแต่กรณี โดยให้เรียกชื่อค่าใช้จ่ายประเภทนี้ว่า “เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น” และให้ตั้งจ่ายเฉพาะราชการส่วนท้องถิ่นที่มีข้าราชการส่วนท้องถิ่นปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น

ข้อ ๕ เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้หักและตั้งจ่ายไว้ตามข้อ ๔ เมื่อได้หักไว้เพื่อจ่ายเป็นเงินบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีสิทธิจะได้รับตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และเงินเพิ่มบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตามความในหมวด ๑๐ แล้ว ส่วนที่เหลือเท่าใดให้หัวหน้าส่วนราชการท้องถิ่นนั้นๆ จัดการเบิกถอน แล้วนำส่งไปยังผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อรวบรวมนำส่งไปยังผู้อำนวยการส่วนการปกครองท้องถิ่น กรมมหาดไทย ภายในเดือนมีนาคมของปี และให้ผู้ว่าราชการจังหวัดจัดการนำส่งโดยวิธีดังนี้

ก. เงินต่ำกว่า ๕๐๐ บาท ให้เจ้าหน้าที่นำส่งโดยตรงหรือจัดส่งทางธนาณัติ

ข. เงินเกินกว่า ๕๐๐ บาท สำหรับจังหวัดพระนครและธนบุรี ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดจัดเจ้าหน้าที่นำส่งโดยตรง โดยให้ปฏิบัติการในเรื่องการนำส่งเงินตามระเบียบ ส่วนจังหวัดอื่นให้นำส่งโดยวิธีโอนขายบิลทางคลังจังหวัด และให้ระบุไว้โดยชัดเจนว่า เป็นเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นของราชการส่วนท้องถิ่นหน่วยใด เป็นเงินประจำปี พ.ศ. ไດ แล้วรายงานให้กรมมหาดไทยทราบทุกครั้งที่มีการนำส่งเงิน

ในกรณีที่ราชการส่วนท้องถิ่นหน่วยใด มีวงเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ไม่พอจ่ายตลอดปี เช่น วงเงินงบประมาณไม่พอจ่าย หรือมีรายจ่ายเกิดขึ้นใหม่หลังจากที่ได้ส่งเงินไปส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญส่วนท้องถิ่นแล้ว ก็ให้หัวหน้าหน่วยราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ รายงานผู้ว่าราชการจังหวัดเพื่อแจ้งให้ผู้อำนวยการส่วนการปกครองท้องถิ่น กรมมหาดไทยพิจารณาเสนอคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นตั้งจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญเพิ่มให้ต่อไป และในกรณีที่วงเงินที่ได้หักไว้จ่ายตามความในวรรคต้นเหลือจ่ายเมื่อวันสิ้นปีเท่าใด ก็ให้รวบรวมนำส่งผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหากเช่นเดียวกัน

หมวด ๓

คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ

ส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๖ ให้คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีชื่อเรียกโดยย่อว่า “ก.บ.ท.” ประกอบด้วย

(๑) ปลัดกระทรวงมหาดไทย	เป็นประธานกรรมการ
(๒) อธิบดีกรมมหาดไทย	เป็นรองประธานกรรมการ
(๓) อธิบดีกรมตำรวจ	เป็นกรรมการ
(๔) อธิบดีกรมโยธาเทศบาล	เป็นกรรมการ
(๕) ผู้แทนกระทรวงการคลัง	เป็นกรรมการ
(๖) ผู้อำนวยการส่วนการปกครองท้องถิ่น
กรมมหาดไทย	เป็นเลขานุการ

(๗) หัวหน้ากองคลังส่วนท้องถิ่น
ส่วนการปกครองท้องถิ่น
กรมมหาดไทย	เป็นผู้ช่วยเลขานุการ

ข้อ ๗ ให้คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.) มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้

- (๑) การพิจารณาจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญไปเพิ่มให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น หน่วยที่มีวงเงินไม่พอจ่ายเป็นบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น
- (๒) พิจารณานุมัติการจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ให้หน่วยราชการส่วนท้องถิ่นนำไปดำเนินกิจการต่างๆ ภายกำหนดเวลาไม่เกิน ๑๕ ปี ดอกเบี้ยในอัตราไม่เกินร้อยละ ๑๐ ต่อปี
- (๓) พิจารณากำหนดวงเงินค่าใช้จ่ายต่างๆ ของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นประจำปี ในอัตราไม่เกินกว่าจำนวนดอกผลของเงินทุนประจำปี
- (๔) พิจารณาการต่ออายุราชการแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๒๑ และมาตรา ๒๓

ข้อ ๘ ให้มีอนุกรรมการดำเนินการขึ้นอีกคณะหนึ่ง มีชื่อเรียกว่า “อนุกรรมการดำเนินการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น” และมีชื่อเรียกโดยย่อว่า “อ.บ.ท.” ประกอบด้วย

(๑) อธิบดีกรมมหาดไทย	เป็นประธานกรรมการ
(๒) ผู้อำนวยการส่วนการปกครองท้องถิ่น
กรมมหาดไทย	เป็นรองประธานกรรมการ
(๓) หัวหน้ากองราชการส่วนท้องถิ่น
ส่วนการปกครองท้องถิ่น
กรมมหาดไทย	เป็นกรรมการ

- (๔) หัวหน้ากองคลังส่วนท้องถิ่น
ส่วนการปกครองท้องถิ่น
กรมมหาดไทย เป็นกรรมการ
- (๕) หัวหน้าแผนกเจ้าหน้าที่ส่วนท้องถิ่น
กองราชการส่วนท้องถิ่น
ส่วนการปกครองท้องถิ่น
กรมมหาดไทย เป็นกรรมการ
- (๖) หัวหน้าแผนกระเบียบ
การคลังส่วนท้องถิ่น
กองคลังส่วนท้องถิ่น
ส่วนการปกครองท้องถิ่น
กรมมหาดไทย เป็นกรรมการ
- (๗) หัวหน้าแผนกบัญชี
กองคลังส่วนท้องถิ่น
ส่วนการปกครองท้องถิ่น
กรมมหาดไทย เป็นกรรมการ
- (๘) ผู้แทนสำนักงาน
คณะกรรมการตรวจเงินแผ่นดิน เป็นกรรมการ
- (๙) หัวหน้าแผนกเงินทุนบำเหน็จบำนาญ
กองคลังส่วนท้องถิ่น
ส่วนการปกครองท้องถิ่น
กรมมหาดไทย เป็นกรรมการและเลขานุการ

ข้อ ๕ ให้คณะกรรมการดำเนินการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (อ.บ.ท.) มีอำนาจหน้าที่ดังต่อไปนี้ คือ

- (๑) รับจ่ายและเก็บรักษาเงินทุน เฉพาะการจ่ายเงินทุนจะกระทำได้อต่อเมื่อได้รับอนุมัติจาก ก.บ.ท. แล้วเท่านั้น และให้ประธานกรรมการ อ.บ.ท. หรือรองประธาน อ.บ.ท. ในกรณีที่ประธาน อ.บ.ท. ไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่ เป็นผู้พิจารณาสั่งจ่าย
- (๒) พิจารณากำหนดระเบียบต่างๆ เพื่อใช้ปฏิบัติในการจัดดำเนินการเงินทุน
- (๓) พิจารณากำหนดแบบบัญชีการเงิน และควบคุมบัญชีการเงินเงินทุน
- (๔) เก็บรักษาเอกสารต่างๆ
- (๕) พิจารณากำหนดตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ เพื่อให้ดำเนินการต่างๆ ของเงินทุน
- (๖) จัดให้มีการตรวจสอบบัญชีการเงินเงินทุน และเสนอรายงานของผู้สอบบัญชี พร้อมด้วย งบดุล งบเงินรายได้ รายจ่าย และงบเงินรับจ่าย และรายงานกิจการประจำปีของ ก.บ.ท. ให้ประธาน

ก.บ.ท. ทราบ และจัดส่งงบดุลแสดงฐานะการเงินของ ก.บ.ท. แต่ละปีให้ราชการส่วนท้องถิ่น หน่วยที่
จัดส่งเงินสมทบทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นทุกหน่วยทราบ ก่อนสิ้นเดือนมีนาคม ทุกปี

(๗) รวบรวมเรื่องราวต่างๆ ที่ควรเสนอต่อที่ประชุม ก.บ.ท.

ข้อ ๑๐ การประชุมของ ก.บ.ท. ตามข้อ ๕ ให้ประธาน ก.บ.ท. เป็นผู้กำหนดและเรียก
ประชุมเป็นครั้งคราวตามความจำเป็น และการประชุมของคณะกรรมการ ก.บ.ท. และคณะอนุกรรมการ
อ.บ.ท. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวน จึงเป็นองค์ประชุม การลงมติใดๆ ให้ถือเสียง
ข้างมาก ถ้าคะแนนเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมเป็นผู้ชี้ขาด

หมวด ๔

การต่ออายุราชการและการสั่งให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ออกจากราชการ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญปกติ

หรือบำเหน็จบำนาญพิเศษ

ข้อ ๑๑ การต่ออายุราชการให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นจะกระทำได้ภายในเงื่อนไขดังนี้

- (๑) จะต้องเป็นผู้มีความจำเป็น เพื่อประโยชน์แก่การงานอย่างยิ่ง
- (๒) ไม่มีเจ้าหน้าที่ซึ่งมีความสามารถหรือเหมาะสมหน้าที่แทนได้ผลทดแทนได้
- (๓) ต้องเป็นผู้มีร่างกายและสุขภาพสมบูรณ์สามารถปฏิบัติหน้าที่ต่อไปด้วยดี
- (๔) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างต้องสอบสวนทางวินัย
- (๕) ต้องเป็นผู้มีประวัติการทำงานมาด้วยดี

ข้อ ๑๒ ในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใด จะครบเกษียณอายุการทำงาน ถ้าราชการ
ส่วนท้องถิ่นไม่ประสงค์จะต่ออายุการทำงานให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้น ราชการส่วน
ท้องถิ่นนั้นๆ จะต้องรายงานผ่านจังหวัดไปยังกระทรวงมหาดไทย เพื่อแจ้งให้ ก.บ.ท. ทราบล่วงหน้า
อย่างน้อย ๓ เดือน ก่อนครบเกษียณอายุ เมื่อครบกำหนดเกษียณอายุและราชการส่วนท้องถิ่น ได้สั่งให้
ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นออกจากราชการแล้ว ให้รายงานผ่านจังหวัดไปยังกระทรวงมหาดไทย เพื่อ
แจ้ง ก.บ.ท. ทราบอีกครั้งหนึ่ง

ข้อ ๑๓ ราชการส่วนท้องถิ่นใดประสงค์จะต่ออายุราชการให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใด
ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นรายงานไปยังผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วให้ผู้ว่าราชการจังหวัดรายงานต่อไปยัง
กระทรวงมหาดไทย เพื่อมอบให้ ก.บ.ท. พิจารณาภายในเดือนกันยายน แห่งปีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ครบ ๖๐ ปี หรือในกรณีที่มีการต่ออายุราชการไม่น้อยกว่า ๕๐ วัน ก่อนสิ้นวันครบการต่อเวลาราชการ ครั้งสุดท้ายของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้น

ข้อ ๑๔ ราชการส่วนท้องถิ่นใดจะสั่งให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญปกติ หรือบำเหน็จบำนาญพิเศษ ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ จะต้องระบุไว้ในคำสั่งให้ชัดแจ้งว่า ให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญพิเศษในเหตุอย่างใด มาตราใด และให้ส่งสำเนาคำสั่งนั้นๆ ไปยังผู้ว่าราชการจังหวัด เพื่อแจ้งให้ผู้อำนวยการส่วนการปกครองท้องถิ่น กรมมหาดไทยทราบทุกราย

หมวด ๕

การขอรับบำเหน็จบำนาญ

ก. บำเหน็จบำนาญปกติ

ข้อ ๑๕ การขอรับบำเหน็จบำนาญปกติ ผู้ขอจะต้องยื่นเรื่องราวตามแบบ บ.ท. ๑ และแบบ บ.ท. ๒ ทำยระเบียบนี้ พร้อมทั้งสำเนาคำสั่งให้ออกจากราชการต่อราชการส่วนท้องถิ่นหน่วยที่ตนสังกัดครั้งหลังสุดท้าย รวม ๓ ชุด

ข. บำเหน็จบำนาญเหตุทุพพลภาพ

ข้อ ๑๖ การขอรับบำเหน็จบำนาญเหตุทุพพลภาพ ผู้ขอจะต้องยื่นเรื่องราวตามแบบ บ.ท. ๑ และ บ.ท. ๒ ทำยระเบียบนี้ และใบรับรองของแพทย์ ตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่องแพทย์ที่กระทรวงมหาดไทยรับรอง ต่อราชการส่วนท้องถิ่นหน่วยที่ตนสังกัดครั้งสุดท้าย รวม ๓ ชุด

ค. บำเหน็จบำนาญพิเศษ

ข้อ ๑๗ การขอรับบำเหน็จบำนาญพิเศษ ผู้ขอจะต้องยื่นเรื่องราวตามแบบ บ.ท. ๑ และ บ.ท. ๒ ทำยระเบียบนี้ ต่อราชการส่วนท้องถิ่นหน่วยที่ตนสังกัดครั้งสุดท้าย รวม ๓ ชุด และผู้ขอจะต้องชี้แจงพฤติการณ์ที่ได้รับอันตรายหรือได้รับการป่วยเจ็บ หรือการถูกประทุษร้าย ตลอดจนขนาดแผลที่ได้รับจากการนั้นๆ ให้ทราบโดยละเอียด พร้อมทั้งให้ผู้บังคับบัญชาเสนอความเห็นประกอบด้วยว่า เหตุการณ์นั้นๆ ได้เกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือเกิดจากความผิดของข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นเองหรือไม่ ถ้ามีรายงานการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ก็ให้ส่งสำเนาประกอบเรื่องรวม ๓ ชุดด้วย

ข้อ ๑๘ การขอรับบำเหน็จบำนาญพิเศษกรณีเจ็บป่วยถึงทุพพลภาพภายใน ๓ ปี นับแต่วัน ออกจากราชการอันเข้าอยู่ในลักษณะจะได้รับบำเหน็จบำนาญพิเศษ ตามความในพระราชบัญญัติ บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น มาตรา ๓๗ ให้แจ้งเหตุการณ์โดยละเอียดพร้อมกับคำรับรอง ของแพทย์ผู้รักษาพยาบาล ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการป่วยเจ็บถึงทุพพลภาพนั้นเป็นผลเนื่องมาจากเพราะ เหตุปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วย

ง. บำนาญตกทอด

ข้อ ๑๙ การขอรับบำนาญตกทอดของทายาทหรือผู้อุปการะและหรือผู้อยู่ในอุปการะ ในกรณีที่ไม่มีทายาท ให้ทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะแล้วแต่กรณี ยื่นเรื่องราวขอรับ บำนาญตกทอดตามแบบ บ.ท. ๑ และแบบ บ.ท. ๒ และแบบ บ.ท. ๓ ท้ายระเบียบนี้ โดยให้ผู้ยื่นเรื่องราว เป็นผู้ลงนามแทนผู้ถึงแก่กรรม ยื่นต่อหน่วยราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญ ตั้งพักอยู่ครั้งสุดท้ายพร้อมด้วยสำเนาบรรณบัตร รวม ๓ ชุด และต้องยื่นเรื่องราวขอรับบำนาญด้วยตนเอง และในกรณีนี้ให้หน่วยราชการส่วนท้องถิ่นนั้นสอบสวน และบันทึกปากคำของผู้ยื่นในหัวข้อละเอียด ดังต่อไปนี้

(๑) ผู้ตายได้ตายด้วยเหตุใด

(๒) บิดา มารดา ของผู้ตาย ชื่อตัว ชื่อสกุล อะไร ยังมีชีวิตหรือถึงแก่กรรมไปแล้วตั้งแต่เมื่อใด

(๓) ผู้ตายมีสามีหรือภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ถ้ามี ชื่อตัว ชื่อสกุล อะไร

(๔) ผู้ตายมีบุตรกี่คน คนไหนชื่ออะไร เกิดวันเดือนปีใด ถ้าเป็นเด็กเกิดก่อนสมรส ขอให้ สอบสวนโดยละเอียดต่อไปด้วย ว่าบิดามารดาได้สมรสกัน หรือได้จดทะเบียนว่าเป็นบุตร หรือศาล พิพากษาว่าเป็นบุตรหรือไม่ ทั้งนี้ ให้ส่งหลักฐานต่างๆ เช่น สำเนาทะเบียนบ้าน สำเนาใบสำคัญแสดง การสมรส สำเนาทะเบียนการรับรองบุตร หรือคำพิพากษาของศาล และเอกสารที่เกี่ยวข้องอื่นใด ประกอบการพิจารณาด้วย

กรณีภริยาเป็นผู้ยื่นเรื่องราว ให้ส่งหลักฐานต่างๆ ดังต่อไปนี้ ประกอบการพิจารณาด้วย

(๑) สำเนาทะเบียนบ้าน ซึ่งคัดจากที่ว่าการอำเภอหรือสำนักงานทะเบียนท้องถิ่น แล้วแต่ กรณีที่ปรากฏนามผู้ถึงแก่กรรม ทายาท และบุคคลภายในครอบครัวเดียวกันทุกคน

(๒) ใบสำคัญสมรสซึ่งจะจดทะเบียนไว้กับผู้ถึงแก่กรรม แต่ถ้าได้ทำการสมรสก่อน ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ บรรพ ๕ และไม่ได้จดทะเบียนหรือบันทึกรับรองฐานะภริยาไว้ จะต้องให้ผู้ชี้ทางการเชื่อถือรับรองเป็นลายลักษณ์อักษร ว่าเป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมาย กรณีนี้ หน่วยงานราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ จะเรียกผู้รับรองมาสอบสวนปากคำไว้ด้วยก็ได้

(๓) วัน เดือน ปีเกิดของบุตรผู้เป็นทายาททุกคน ถ้าไม่ปรากฏชัดเจนในทะเบียนบ้าน จะต้องส่งหลักฐานการเกิดอย่างอื่น เช่น สูติบัตร ประกาศนียบัตรการศึกษาหรือใบสุทธิที่โรงเรียนออกให้ อย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าเป็นบุตรบุญธรรมให้คัดสำเนาทะเบียนรับรองบุตรบุญธรรม ซึ่งผู้ถึงแก่กรรมได้ จดทะเบียนรับรองไว้ ณ ที่ว่าการอำเภอส่งด้วย

กรณีที่เป็นบิดามารดา หรือบุตรของผู้ถึงแก่กรรม เป็นผู้ยื่นเรื่องราวให้ปฏิบัติเช่นเดียวกันกับกริยาตามข้อ (๑) และ (๓) และให้ผู้ที่ทางการเชื่อถือได้รับรองเป็นลายลักษณ์อักษรว่า เป็นบิดามารดา หรือบุตรของผู้ถึงแก่กรรมโดยแท้จริง กรณีนี้ หน่วยราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ จะเรียกผู้รับรองมาสอบสวนปากคำไว้ด้วยก็ได้

กรณีที่ไม่มีทายาท แต่มีผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ก็ให้ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะเป็นผู้ยื่นเรื่องราวโดยให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับกรณีบิดามารดา หรือบุตรเป็นผู้ยื่นเรื่องราวโดยอนุโลม

กรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นถึงแก่กรรม ในระหว่างรับราชการให้รายงานการรับราชการของผู้ถึงแก่กรรมไปด้วย

หมวด ๖

การส่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๒๐ เมื่อหน่วยราชการส่วนท้องถิ่น ได้รับเรื่องราวการขอรับบำเหน็จบำนาญจากผู้ขอและผู้ยื่น ตามความในหมวด ๕ แล้วให้บันทึก วัน เดือน ปี ที่ได้รับเรื่องราวแล้วตรวจสอบ และสอบสวนหลักฐานต่างๆ เพื่อเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาส่งจ่ายภายในกำหนดเวลาไม่เกินหกสิบวัน นับแต่วันรับเรื่องราว หากมีกรณีจำเป็นจะจัดการให้เสร็จภายในกำหนดเวลาไม่ได้ ก็ให้นำเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดอนุมัติให้ขยายเวลาออกไปได้อีกภายในกำหนดเวลาไม่เกินหกสิบวัน หากพ้นกำหนดนี้ จะต้องรายงานเพื่อรับอนุมัติจากกระทรวงมหาดไทย

ข้อ ๒๑ ในกรณีที่ปรากฏว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ ได้ปฏิบัติหน้าที่ราชการหลายแห่งและมีสิทธิจะนับเวลาราชการติดต่อกันตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น มาตรา ๓๐ ก็ให้ราชการส่วนท้องถิ่นหน่วยที่ได้รับเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญสอบไปยังหน่วยราชการที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นรับราชการอยู่ เพื่อรับรองเวลารับราชการของข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ เป็นหลักฐานก่อนด้วย เมื่อได้รับหลักฐานดังกล่าวแล้ว ให้รวบรวมเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญหรือเรื่องราวขอรับบำเหน็จตกทอด พร้อมด้วยเอกสารต่างๆ กันเสนอความเห็น ว่าสมควรจ่ายเงินบำเหน็จหรือบำนาญประเภทใดให้แก่ใคร เป็นจำนวนเท่าใด หรือเดือนละเท่าใด ตั้งแต่เมื่อใด สิ้นสุดเมื่อใด ไปยังผู้ว่าราชการจังหวัด

ข้อ ๒๒ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัด ได้รับเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญเอกสารหลักฐานต่างๆ จากราชการส่วนท้องถิ่นหน่วยใดแล้ว ให้บันทึก วัน เดือน ปีที่ได้รับไว้เป็นหลักฐานแล้วรีบพิจารณาส่งจ่ายภายในกำหนดเวลา ๓๐ วัน นับแต่วันที่รับเรื่องราวการส่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้ทำคำสั่งเป็น ๓ ฉบับ โดยระบุให้ชัดเจนว่า จ่ายเป็นบำเหน็จหรือบำนาญให้แก่ใคร จำนวนเท่าใด หรือเดือนละเท่าใด จ่ายตั้งแต่เมื่อใด สิ้นสุดเมื่อใด แล้วส่งคำสั่งและเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญ หรือเรื่องราวขอรับบำนาญตกทอด ให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่เสนอเรื่องราวเพื่อถือจ่าย ๑ ชุด ส่งไปยังส่วนการปกครองท้องถิ่น กรมมหาดไทย กระทรวงมหาดไทย ๑ ชุด และเก็บรักษาไว้ที่จังหวัด ๑ ชุด

กรณีและผู้ว่าราชการจังหวัดส่งไม่อนุมัติการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตามที่ราชการส่วนท้องถิ่นเสนอขอ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่ได้รับเรื่องราว รายงานเหตุผลไปยังกระทรวงมหาดไทย

สำหรับอัตราบำเหน็จบำนาญพิเศษ ซึ่งกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตามสมควรแก่เหตุการณ์ ประกอบกับความพิการทุพพลภาพของผู้นั้น ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น มาตรา ๓๘ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอกระทรวงมหาดไทยเป็นรายๆ ไป

หมวด ๗

การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ

ข้อ ๒๓ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่น ได้รับคำสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญจากผู้ว่าราชการจังหวัดแล้ว ต้องแจ้งแก่ผู้ยื่นเรื่องราวรับทราบไว้เป็นหลักฐาน โดยให้ลงลายมือชื่อรับทราบพร้อมทั้ง วัน เดือน ปี ไว้ในคำสั่งจ่ายของผู้ว่าราชการจังหวัด กับให้ลงลายมือชื่อรับทราบไว้ในทะเบียนที่จัดทำไว้โดยเฉพาะด้วย ส่วนผู้ที่อยู่ทางไกลหรืออยู่ต่างจังหวัด ไม่สะดวกแก่การติดต่อให้มาลงนามทราบได้ ก็แจ้งให้ทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียน และหมายเหตุในทะเบียนด้วยว่า ได้แจ้งให้ทราบตามหนังสือลงทะเบียน วัน เดือน ปีใด

ข้อ ๒๔ การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญประจำเดือนหนึ่งๆ ให้ใช้ฎีกาค่าใช้สอยโดยกรอกจำนวนเงินบำเหน็จหรือบำนาญ รวมทั้งเงินเพิ่มในประเภทเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น และให้เขียนใบแทรกแสดงรายชื่อจำนวนเงินที่ขอเบิกเป็นรายบุคคลลงในแบบ บ.ท. ๕ ตามแบบท้ายระเบียบนี้แล้วรวมยอดทั้งสิ้นให้ตรงกับจำนวนที่ขอเบิกแนบไว้กับฎีกา

ข้อ ๒๕ การจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญรวมทั้งเงินเพิ่มบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ให้เป็นหน้าที่ของสมุหบัญชีหรือหัวหน้าหน่วยการคลังของหน่วยราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ เป็นผู้รับผิดชอบและและปฏิบัติกรเบิกจ่ายตามระเบียบ และโดยให้ลงจ่ายในทะเบียนจ่ายเงินเดือน เล่มหนึ่งต่างหาก โดยใช้แบบ บ.ท. ๔ ตามแบบท้ายระเบียบนี้ และให้กรออกรายชื่อ และจำนวนเงินบำเหน็จบำนาญเรียงตามลำดับในใบแทรกฎีกาค่าใช้สอย และรวมยอดทั้งสิ้นไว้ค่อนท้ายและหมายเหตุว่าเบิกโดยฎีกาค่าใช้สอยที่เท่าใด วัน เดือน ปีใด การจ่ายในวันหนึ่งๆ รวมก็รายเป็นเงินเท่าใด ต้องแสดงไว้ในช่องหมายเหตุ

เฉพาะเงินบำนาญ ให้จ่ายแก่ผู้รับในวันที่ ๑ ของเดือนเว้นแต่วันที่ ๑ ของเดือนเป็นวันเสาร์หรือวันหยุดราชการ ก็ให้จ่ายในวันรุ่งขึ้น

ในกรณีผู้รับบำเหน็จบำนาญไม่สามารถจะมารับด้วยตนเองได้ ต้องทำใบมอบฉันทะตามแบบ บ.ท. ๖ ท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๒๖ เพื่อเป็นหลักฐานการตรวจสอบจ่ายบำเหน็จบำนาญ ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่น จัดทำทะเบียนตรวจจ่ายบำเหน็จบำนาญไว้เล่มหนึ่งตามแบบ บ.ท. ๑๒ ทำระเบียบนี้ และให้ลงข้อความ ดังนี้ ชื่อผู้รับ จำนวนเงิน บาท สตางค์ แต่เดือนมกราคม ถึงเดือนธันวาคม รวม ๑๒ เดือน ในช่องหมายเหตุ ให้หมายเหตุว่า ได้รับคำสั่งให้จ่ายบำเหน็จหรือบำนาญให้ตั้งจ่ายแต่เมื่อใด เดือนละเท่าใด สิ้นสุดเมื่อใด

การลงทะเบียนตรวจจ่ายต้องแยกประเภท ดังนี้

- ก. บำเหน็จบำนาญปกติ
 - เหตุทดแทน
 - เหตุทุพพลภาพ
 - เหตุสูงอายุ
 - เหตุรับราชการนาน

ข. บำเหน็จบำนาญพิเศษ

ค. บำนาญตกทอด

ข้อ ๒๗ การเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญ สมุห์บัญชีหรือหัวหน้าหน่วยการคลังของราชการ ส่วนท้องถิ่นที่จ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ จะต้องเก็บเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญหลักฐานการเบิกจ่าย ตลอดจนเอกสารประกอบการจ่ายไว้ประกอบการตรวจสอบบัญชีการเงินเช่นเดียวกับใบสำคัญการ จ่ายเงินประเภทอื่นของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น

หมวด ๘

การแสดงการดำรงชีวิตอยู่ของผู้รับบำนาญ

ข้อ ๒๘ ภายในเดือนต้นแห่งปีใหม่ทุกๆ ปี ให้ผู้รับบำนาญแสดงการดำรงชีวิตอยู่ต่อ ราชการส่วนท้องถิ่นโดย

ก. ให้เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายบำเหน็จบำนาญจัดทำสมุดไว้เล่มหนึ่ง แสดงรายชื่อ ตำบลที่อยู่ ของ ผู้รับบำนาญ และให้ลงลายมือชื่อ วัน เดือน ปี ไว้เป็นหลักฐาน หรือ

ข. ส่งใบรับรองของนายอำเภอ หรือนายทะเบียนท้องถิ่น ที่ผู้รับบำนาญมีภูมิลำเนาอยู่ใน ปัจจุบัน ซึ่งรับรองว่า ผู้รับบำนาญยังดำรงชีวิตอยู่ ส่งให้เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายบำนาญ หรือ

ค. ถ้าไม่สามารถปฏิบัติตามข้อ ก. หรือ ข. ได้ให้ส่งใบรับรองของข้าราชการประจำการตาม แบบ บ.ท. ๙ ทำระเบียบนี้ ในกรณีที่ผู้รับบำนาญอยู่ในจังหวัดพระนครและธนบุรี ให้ข้าราชการ ประจำการตั้งแต่ชั้นเอกขึ้นไปเป็นผู้รับรองและสำหรับจังหวัดอื่นให้ข้าราชการประจำตั้งแต่ชั้นโทขึ้นไป เป็นผู้รับรอง ซึ่งรับรองว่า ผู้รับบำนาญยังดำรงชีวิตอยู่ไปให้เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายเงินบำนาญประกอบเป็น หลักฐานการเบิกจ่าย

ข้อ ๒๙ ในกรณีที่ผู้รับบำนาญเป็นบุตรซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอุดมศึกษา ถ้ามีความ ประสงค์จะขอรับบำนาญต่อไปอีก หลังจากที่มีอายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์แล้ว ให้ยื่นใบรับรองของสำนัก

ศึกษานั้นๆ ซึ่งรับรองว่ากำลังศึกษาอยู่ต่อเจ้าหน้าที่ผู้จ่ายเงินก่อนอายุครบ ๒๐ ปีอย่างน้อยหนึ่งเดือน และหลังจากนั้นให้ยื่นใบรับรองเช่นว่านี้ภายในต้นปีใหม่ทุกปี

ข้อ ๓๐ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่น ได้รับหลักฐานการดำรงชีวิตอยู่ดังกล่าวในข้อ ๒๘ หรือ ใบรับรองของสำนักศึกษาดังกล่าวในข้อ ๒๙ นี้แล้ว ให้บันทึกไว้ในทะเบียนจ่ายเงินบำนาญและ ทะเบียนตรวจจ่ายเงินบำนาญว่า “นาย.....ผู้รับบำนาญได้แสดงการดำรงชีวิตอยู่แต่ วันที่ เดือน พ.ศ.” หรือ “นาย.....ผู้รับบำนาญมีอายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์แล้วแต่วันที่ เดือน พ.ศ. และให้ยื่นใบรับรองของสำนักศึกษา.....แต่วันที่ เดือน พ.ศ.” ใดแล้วแต่กรณีเพื่อเป็นหลักฐาน การจ่ายบำนาญต่อไป ส่วนหลักฐานการดำรงชีวิตหรือใบรับรองของสำนักศึกษา ให้ราชการส่วน ท้องถิ่นที่เบิกจ่ายเก็บรักษาไว้เป็นหลักฐานในการตรวจสอบบัญชีการเงินต่อไป

ข้อ ๓๑ ถ้าปรากฏว่า ผู้รับบำนาญขาดสิทธิที่จะได้รับบำนาญต่อไปแล้ว หรือผู้รับบำนาญ ไม่แสดงการดำรงชีวิตอยู่หรือไม่ยื่นใบรับรองของสำนักศึกษาตามที่ระบุไว้ในข้อ ๒๘ และข้อ ๒๙ ให้ ราชการส่วนท้องถิ่นระงับการจ่ายบำนาญไว้จนกว่าผู้รับบำนาญจะแสดงหลักฐานการดำรงชีวิตอยู่หรือ ส่งใบรับรองของสำนักศึกษาให้ถูกต้อง

หมวด ๕

การเปลี่ยนแปลงสถานที่รับเงินบำนาญ

ข้อ ๓๒ ผู้รับบำนาญที่ย้ายภูมิลำเนา และประสงค์จะโอนเงินบำนาญไปรับทางราชการ ส่วนท้องถิ่นที่ย้ายไปอยู่ใหม่ให้ยื่นเรื่องราวตามแบบ บ.ท. ๘ ทำระเบียบนี้ ต่อราชการส่วนท้องถิ่น ที่จ่ายบำนาญให้ กรณีนี้ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ ส่งเรื่องราวไปยังจังหวัด แล้วให้จังหวัดรายงาน เพื่อขออนุมัติกระทรวงมหาดไทยต่อไป

หมวด ๑๐

อัตราเงินเพิ่มบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๓๓ ให้ราชการส่วนท้องถิ่น เบิกจ่ายเงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราวสำหรับเงิน บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น จากเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญ แก่ผู้มีสิทธิได้รับบำเหน็จ บำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๐๐ เป็นต้นไป

ข้อ ๓๔ เงินเพิ่มพิเศษประจำเดือนชั่วคราวสำหรับเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วน ท้องถิ่นนี้ ให้มีชื่อย่อว่า “พ.บ.”

ข้อ ๓๕ ให้บุคคลดังกล่าวในข้อ ๓๓ ได้รับเงิน พ.บ. ตามอัตราดังต่อไปนี้

ก. บำนาญ

บ้านอายุตั้งแต่เดือนละ ๕ บาทลงมา ให้ได้รับเงินเพิ่ม ๑๗๕๐ % ส่วนที่เกินเดือนละ ๕ บาท แต่ไม่เกิน ๑๐ บาท ให้ได้รับเงิน พ.บ. ๑๕๐๐ %

ส่วนที่เกินเดือนละ ๑๐ บาท แต่ไม่เกิน ๒๐ บาท ให้ได้รับเงิน พ.บ. ๑๐๖๐ %

ส่วนที่เกินเดือนละ ๒๐ บาท แต่ไม่เกิน ๕๐ บาท ให้ได้รับเงิน พ.บ. ๘๑๐ %

ส่วนที่เกินเดือนละ ๕๐ บาท แต่ไม่เกิน ๒๐๐ บาท ให้ได้รับเงิน พ.บ. ๕๖๐ %

ส่วนที่เกินเดือนละ ๒๐๐ บาท แต่ไม่เกิน ๔๐๐ บาท ให้ได้รับเงิน พ.บ. ๓๗๕ %

ส่วนที่เกินเดือนละ ๔๐๐ บาท แต่ไม่เกิน ๖๐๐ บาท ให้ได้รับเงิน พ.บ. ๒๕๐ %

ส่วนที่เกินเดือนละ ๖๐๐ บาท แต่ไม่เกิน ๘๐๐ บาท ให้ได้รับเงิน พ.บ. ๑๘๗ %

ส่วนที่เกินเดือนละ ๘๐๐ บาท ขึ้นไป ให้ได้รับเงิน พ.บ. ๑๐๐ %

ข. บำเหน็จ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ผู้ซึ่งออกจากราชการ โดยมีสิทธิได้รับบำเหน็จ หรือบำเหน็จแทนบ้านอายุ ให้ได้รับเงิน พ.บ. ครึ่งหนึ่งของเงิน พ. ของเงินเดือนที่ได้รับอยู่คูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ

ตัวอย่างเช่น ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ได้รับเงินเดือนสุดท้าย ๑๐๐ บาท มีเวลาราชการ ๑๐ ปี จะได้รับบำเหน็จตามพระราชบัญญัติและเงิน พ.บ. ตามระเบียบดังนี้

ก. บำเหน็จตามพระราชบัญญัติ $= ๑๐๐ \times ๑๐ = ๑๐๐๐$ บาท

ข. เงิน พ.บ. ตามระเบียบนี้

เงินเดือน ๑๐๐ บาท

จะได้รับเงิน พ. $= ๗๐๐$ บาท

ครึ่งหนึ่งของเงิน พ. $= ๓๕๐$ บาท

คูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ $= ๓๕๐ \times ๑๐ = ๓๕๐๐$ บาท

รวมจะได้รับทั้งสิ้น $= ๔๕๐๐$ บาท

ข้อ ๓๖ ถ้าผู้รับบ้านอายุหมดสิทธิได้รับบ้านอายุเมื่อใดให้จ่ายเงิน พ.บ. ตามอานิสงส์แห่งเงินบ้านอายุที่ได้รับนั้น

ข้อ ๓๗ การเบิกเงิน พ.บ. ให้เบิกควบกับเงินบ้านอายุ โดยแยกเขียนรายการด้วยหมึกแดง แล้วออกยอดอีกยอดหนึ่งต่างหาก

หมวด ๑๑

เบ็ดเตล็ด

ข้อ ๓๘ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นใด ประสงค์จะระบุชื่อผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบ้านอายุข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๔๔ และมาตรา ๔๘ ให้ยื่นเรื่องราวตามแบบ บ.ท. ๕ ทำยระเบียบนี้ รวม ๓ ชุด เพื่อเก็บรักษาไว้ ณ ราชการส่วนท้องถิ่น ศาลากลางจังหวัดและกระทรวงมหาดไทยแห่งละ ๑ ชุด และถ้าประสงค์จะเปลี่ยนแปลงเรื่องราวดังกล่าวข้างต้น ให้ยื่นแบบแสดงผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะตามแบบ บ.ท. ๕ ทุกครั้ง และให้ถือ

ฉบับหลังเป็นหลักฐาน หรือถ้าจะเพิกถอนสิทธิการรับบำเหน็จบำนาญปกติ บำนาญพิเศษ และบำเหน็จตกทอดของผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้ระบุไว้เสียทั้งสิ้น โดยไม่ประสงค์จะระบุผู้ใดแทน ก็ให้ทำได้โดยยื่นหลักฐานเป็นหนังสือเพิกถอนต่อราชการส่วนท้องถิ่น หน่วยที่ตนสังกัด และให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้รับหนังสือเพิกถอนดังกล่าว รายงานผ่านผู้ว่าราชการจังหวัดไปยังกระทรวงมหาดไทย ตามลำดับ

ข้อ ๓๕ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใด ประสงค์จะออกจากราชการ ให้ยื่นใบลาต่อราชการส่วนท้องถิ่นหน่วยที่ตนสังกัด ตามแบบ บ.ท. ๑๐ ท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๔๐ เพื่อทราบฐานะการเงิน และสถิติของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นอยู่เสมอ ฉะนั้น ราชการส่วนท้องถิ่นใดมีการจ่ายบำเหน็จบำนาญแล้ว ให้จัดทำงบเดือนแสดงการ รับ-จ่าย เงินตามแบบ บ.ท. ๑๑ ส่งโดยตรงไปยังส่วนการปกครองท้องถิ่นในวันที่ ๑๐ ของเดือนใหม่ทุกเดือน

ให้ไว้ ณ วันที่ ๑๖ เมษายน พ.ศ. ๒๕๐๑

พลโท ป. จารุเสถียร

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๑ ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๗๕ ตอนที่ ๖๑ หน้า ๓๔๗ ลงวันที่ ๕ สิงหาคม ๒๕๐๑

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

พ.ศ. ๒๕๐๕

เนื่องด้วยสมควรปรับปรุงระเบียบว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้เป็นการเหมาะสมและสอดคล้องกับหลักการแห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ และสอดคล้องตามหลักการแห่งพระราชบัญญัติโอนโรงเรียนประถมศึกษาบางประเภทไปสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๐๕ ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๗ พระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๘๘ มาตรา ๔๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๘๕ มาตรา ๑๒ พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๘๖ มาตรา ๖๕

และมาตรา ๓๓ พระราชบัญญัติสุขภาพภิบาล พ.ศ. ๒๕๕๕ มาตรา ๓๒ และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๕๕ มาตรา ๕๓ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกำหนดระเบียบว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นดังนี้

หมวด ๑

ข้อความทั่วไป

ข้อ ๑ ระเบียบนี้ให้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๕”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๑ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๔ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๐๖ และ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๐๘

บรรดาระเบียบ ข้อบังคับและคำสั่งอื่นในส่วนที่ได้กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับข้อความในระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๓ กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ให้มีสำนักงานกลางตั้งอยู่ที่กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

๑ ข้อ ๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๓ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕

หมวด ๒

การตั้งงบประมาณและการนำส่งเงินสมทบกองทุน บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๔ เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นได้หักไว้จากเงินงบประมาณทั่วไปตามความในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๑๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ให้ตั้งจ่ายในงบประมาณรายจ่ายประจำปีของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ ในรายจ่ายงบกลางประเภทรายจ่ายตามข้อผูกพันหรือหมวดรายจ่ายอื่นแล้วแต่กรณี โดยให้เรียกชื่อว่า “เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น” และให้ตั้งจ่ายเฉพาะหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่มีข้าราชการส่วนท้องถิ่นปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น

ข้อ ๕ เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้หักและตั้งจ่ายไว้ตามข้อ ๔ เมื่อได้หักไว้เพื่อจ่ายเป็นเงินบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีสิทธิจะได้รับตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ และเงินเพิ่มบำนาญ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตามความใน หมวด ๑๐ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จ บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๕ แล้ว ส่วนที่เหลือเท่าใดให้หัวหน้าหน่วยการบริหาร ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ จัดการเบิกถอนนำส่งสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยเช็คหรือตราพดด้งที่จัดคร่อมในนามกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้รับภายใน เดือนธันวาคมของปีงบประมาณ และให้ระบุไว้โดยชัดเจนว่าเป็นเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นใด เป็นเงินประจำปีงบประมาณ พ.ศ.ใด งบประมาณดังกล่าวหักจ่ายเท่าใด หักจ่ายเป็นบำเหน็จหรือบำนาญรายใด แต่ละรายเป็นเงินเท่าใด รวมเงินหักจ่าย บำเหน็จบำนาญเท่าใด แล้วรายงานให้จังหวัดทราบทุกครั้งที่มีการนำส่งเงินด้วย

ในกรณีที่หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นใดมีเงินงบประมาณสมทบกองทุนบำเหน็จ บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นไม่พอจ่ายตลอดปี หรือมีรายจ่ายเกิดขึ้นใหม่หลังจากที่ได้ส่งเงิน ไป สมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว ให้หัวหน้าหน่วยการบริหารราชการส่วน ท้องถิ่นนั้นๆ รายงานจังหวัดเพื่อแจ้งไปยังสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พิจารณาเสนอคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นส่งจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จ บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเพิ่มให้ต่อไป และในกรณีที่วงเงินที่ได้หักไว้จ่ายตามความในวรรคหนึ่ง เหลือจ่ายเมื่อวันสิ้นปีเป็นจำนวนเท่าใด ให้นำส่งสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วน ท้องถิ่น แล้วรายงานจังหวัดทราบอีกส่วนหนึ่งต่างหากเช่นเดียวกัน

^๒ ข้อ ๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๓ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๕

^๓ ข้อ ๕ แก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๔ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕

หมวด ๓

คณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

“ข้อ ๖ ให้คณะกรรมการตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มีชื่อเรียกโดยย่อว่า “ก.บ.ท.”

ให้คณะกรรมการตามความในวรรคหนึ่งเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นรองประธานกรรมการ และเลือกผู้ที่เห็นสมควรคนหนึ่งเป็นเลขานุการ

“ข้อ ๗ ก.บ.ท. มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) พิจารณาจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นไปเพิ่มให้แก่หน่วย การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นหน่วยที่มีวงเงินไม่พอจ่ายเป็นบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ในสังกัดหน่วยนั้นหรือจะมอบอำนาจการจ่ายดังกล่าวให้แก่ประธาน ก.บ.ท. ก็ได้

(๒) พิจารณาอนุมัติจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้หน่วย การบริหารราชการส่วนท้องถิ่นหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นรวมทั้งสหกรณ์ออมทรัพย์ พนักงานเทศบาลจำกัด ทั่วไปดำเนินกิจการต่างๆ ภายในกำหนดเวลาที่ไม่เกินสิบห้าปี ดอกเบี้ยในอัตรา ไม่เกินร้อยละสิบเก้าต่อปี

(๓) พิจารณากำหนดวงเงินค่าใช้จ่ายประจำปีของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นในอัตราไม่เกินร้อยละสิบห้าแห่งยอดเงินรายได้ประจำปี

วงเงินค่าใช้จ่ายประจำปีให้จัดทำเป็นประมาณการรายจ่ายประจำปีตามระเบียบที่คณะกรรมการดำเนินการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (อ.บ.ท.) กำหนด

(๔) พิจารณานุมัติการจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทดังกล่าวไว้ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ในกรณีดังต่อไปนี้

(ก) ในกรณีที่เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้รับจากหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ตามความในข้อ ๕ วรรคหนึ่งแห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๕ ในปีใดไม่พอที่จะโอนไปเพิ่มจ่ายให้กับหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ตามความในข้อ ๕ วรรคสอง แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๕

(ข) ในกิจการซึ่งคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พิจารณาแล้ว เห็นว่าเป็นประโยชน์กับกิจการของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยเป็นงานเร่งด่วน และประมาณการรายจ่ายที่ได้ตั้งจ่ายไว้ในข้อ ๗(๓) แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๕ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๑๘ ไม่พอจ่ายหรือไม่ได้ตั้งจ่ายไว้

^๔ ข้อ ๖ แก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๕ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕

^๕ ข้อ ๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๖ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕

^๖ ข้อ ๘ ให้มีอนุกรรมการดำเนินการขึ้นอีกคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการดำเนินการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น” และเรียกโดยย่อว่า “อ.บ.ท.” ประกอบด้วย อธิบดีกรมการปกครอง เป็นประธาน รองอธิบดีกรมการปกครองคนหนึ่ง ประธาน ก.บ.ท.เห็นชอบเป็นรองประธาน ผู้อำนวยการกองคลังส่วนท้องถิ่นเป็นอนุกรรมการ หัวหน้างานบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ กองคลังส่วนท้องถิ่นเป็นอนุกรรมการและเลขานุการ และอนุกรรมการอื่นซึ่งประธาน ก.บ.ท.จะได้พิจารณาแต่งตั้งขึ้นไม่เกิน ๕ คน

^๗ ข้อ ๙ อ.บ.ท. มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) รับ จ่าย และเก็บรักษาเงินทุน เฉพาะการจ่ายเงินทุนกระทำต่อเมื่อได้รับอนุมัติจาก ก.บ.ท.แล้วเท่านั้น และให้ประธาน อ.บ.ท.หรือรองประธาน อ.บ.ท. ในกรณีที่ประธาน อ.บ.ท. ไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้พิจารณาสั่งจ่าย

(๒) พิจารณากำหนดระเบียบต่างๆ เพื่อใช้ปฏิบัติในการจัดดำเนินการกองทุน

(๓) พิจารณากำหนดแบบบัญชีกองทุน และควบคุมบัญชีการเงินของกองทุน

(๔) เก็บรักษาเอกสารต่างๆ

(๕) พิจารณากำหนดตัวพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อให้ดำเนินการต่างๆ ของกองทุน

(๖) จัดให้มีการตรวจสอบบัญชีการเงินของกองทุน และเสนอรายงานของผู้สอบบัญชี พร้อมด้วยงบดุล งบรายได้และรายจ่ายและรายงานกิจการประจำปีของกองทุนให้ประธาน ก.บ.ท. ทราบ และจัดส่งงบดุลแสดงฐานะการเงินของกองทุนแต่ละปีให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่จัดส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นทุกหน่วยทราบภายในปีงบประมาณถัดไป

(๗) รวบรวมเรื่องราวต่างๆ ที่ควรเสนอต่อที่ประชุม ก.บ.ท.

(๘) ดำเนินกิจการใดๆ ตามที่ ก.บ.ท. มอบหมาย

ข้อ ๑๐ การประชุมของ ก.บ.ท. ตามความในข้อ ๘(๗) แห่งระเบียบนี้ ให้ประธาน ก.บ.ท. เป็นผู้กำหนดและเรียกประชุมเป็นครั้งคราวตามความจำเป็น และการประชุมของคณะกรรมการ ก.บ.ท. และคณะกรรมการ อ.บ.ท. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนจึงเป็นองค์ประชุม การลงมติใดๆ ให้ถือเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมเป็นผู้ชี้ขาด

หมวด ๔

การต่ออายุราชการและการสั่งให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นออกจากราชการ เพื่อรับบำเหน็จบำนาญปกติ หรือบำเหน็จบำนาญพิเศษ

^๖ ข้อ ๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๗ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕

^๗ ข้อ ๘ แก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๘ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕

^๘ ข้อ ๑๑

^๘ ข้อ ๑๒ ในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดจะครบเกษียณอายุการทำราชการหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ ต้องรายงานผ่านจังหวัดไปยังกระทรวงมหาดไทย เพื่อแจ้งให้ ก.บ.ท. ทราบล่วงหน้าอย่างน้อยสามเดือนก่อนครบเกษียณอายุ เมื่อครบเกษียณอายุและหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นได้สั่งให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นออกจากราชการแล้ว ให้รายงานผ่านจังหวัดไปยังกระทรวงมหาดไทยเพื่อแจ้ง ก.บ.ท. ทราบอีกครั้งหนึ่ง

^๙ ข้อ ๑๓

^๙ ข้อ ๑๔ หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นใดจะสั่งให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญปกติหรือบำเหน็จบำนาญพิเศษ ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ต้องระบุไว้ในคำสั่งให้ชัดแจ้งว่าให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญด้วยเหตุอย่างใด มาตราใด และให้ส่งสำเนาคำสั่งนั้นๆ ไปยังจังหวัดเพื่อรายงานสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นทราบทุกราย

หมวด ๕

การขอรับบำเหน็จบำนาญ

ก. บำเหน็จบำนาญปกติ

ข้อ ๑๕ การขอรับบำเหน็จบำนาญปกติผู้ขอจะต้องยื่นเรื่องราวตามแบบ บ.ท.๑ และแบบ บ.ท.๒ ทำเรียบร้อยพร้อมทั้งสำเนาคำสั่งออกจากราชการต่อหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ตนสังกัดครั้งสุดท้ายรวม ๓ ชุด

ข. บำเหน็จบำนาญเหตุทุพพลภาพ

ข้อ ๑๖ การขอรับบำเหน็จบำนาญเหตุทุพพลภาพ ผู้ขอจะต้องยื่นเรื่องราวตามแบบ บ.ท.๑ และแบบ บ.ท.๒ ทำเรียบร้อยและใบรับรองแพทย์ตามประกาศกระทรวงมหาดไทยเรื่องแพทย์ที่กระทรวงมหาดไทยรับรองต่อหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นหน่วยที่ตนสังกัดครั้งสุดท้าย รวม ๓ ชุด

^๘ ข้อ ๑๑ ยกเลิกโดยข้อ ๘ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕

^๙ ข้อ ๑๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๑๐ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕

^{๑๐} ข้อ ๑๓ ยกเลิกโดยข้อ ๑๑ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕

^{๑๑} ข้อ ๑๔ แก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๑๒ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕

ค. บำเหน็จบำนาญพิเศษ

ข้อ ๑๗ การขอรับบำเหน็จบำนาญพิเศษ ผู้ขอจะต้องยื่นเรื่องราวตามแบบ บ.ท.๑ และแบบ บ.ท.๒ ทำเรียบร้อยต่อหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ตนสังกัดครั้งสุดท้ายรวม ๓ ชุด และผู้ขอจะต้องชี้แจงพฤติการณ์ที่ได้รับอันตราย หรือได้รับการป่วยเจ็บหรือการถูกประทุษร้ายตลอดจนบาดแผลที่ได้รับจากการนั้นๆ ให้ทราบโดยละเอียด พร้อมทั้งให้ผู้บังคับบัญชาเสนอความเห็นประกอบด้วยว่าเหตุการณ์นั้นๆ ได้เกิดขึ้นจากการประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือเกิดจากความผิดของข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นเองหรือไม่ ถ้ามีรายงานการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ก็ให้ส่งสำเนาประกอบ รวม ๓ ชุด

ข้อ ๑๘ การขอรับบำเหน็จหรือบำนาญพิเศษกรณีเจ็บป่วยถึงทุพพลภาพภายใน ๑ ปี นับแต่วันออกจากราชการอันเข้าอยู่ในลักษณะจะได้รับบำเหน็จบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๓๗ ให้แจ้งเหตุการณณ์โดยละเอียดพร้อมทั้งคำรับรองของแพทย์ผู้รักษาพยาบาล ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการเจ็บป่วยถึงทุพพลภาพนั้นเป็นผลเนื่องมาจากเพราะเหตุปฏิบัติหน้าที่ราชการด้วย

ง. บำเหน็จตกทอด

ข้อ ๑๕ การขอรับบำเหน็จตกทอดของทายาทหรือผู้อุปการะและหรือผู้อยู่ในอุปการะในกรณีไม่มีทายาท ให้ทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะแล้วแต่กรณี ยื่นเรื่องราวขอรับบำเหน็จตกทอดตามแบบ บ.ท.๑ แบบ บ.ท.๒ และแบบ บ.ท.๓ ทำระเบียบนี้ โดยให้ผู้ยื่นเรื่องราวเป็นผู้ลงนามแทน ผู้ถึงแก่กรรมยื่นต่อหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญสังกัดครั้งสุดท้ายพร้อมด้วยสำเนามรณบัตรรวม ๓ ชุด และต้องยื่นเรื่องราวขอรับบำเหน็จด้วยตนเอง ในกรณีนี้ให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นนั้นสอบสวน และบันทึกปากคำของผู้ยื่นในหัวข้อละเอียดดังนี้

(๑) ผู้ตายได้ตายด้วยเหตุใด

(๒) ชื่อตัว ชื่อสกุลของบิดาและมารดาของผู้ตายชื่ออะไรและยังมีชีวิตหรือถึงแก่กรรมไปแล้ว ตั้งแต่เมื่อใด

(๓) ผู้ตายมีสามีหรือภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ถ้ามี ชื่อตัว ชื่อสกุลอะไร และให้มีหลักฐานใบสำคัญการสมรสประกอบด้วย หากไม่มีหลักฐานให้ชี้แจงเหตุผลโดยชัดแจ้ง

(๔) ผู้ตายมีบุตรกี่คน ชื่ออะไร เกิดวันเดือนปีใด ถ้าเป็นบุตรเกิดก่อนสมรสขอให้สอบสวนโดยละเอียดต่อไปด้วยว่าต่อมาบิดามารดาได้สมรสกัน หรือได้จดทะเบียนว่าเป็นบุตร หรือศาลพิพากษาว่าเป็นบุตรหรือไม่ ทั้งนี้ ให้ส่งหลักฐานต่างๆ เช่นสำเนาทะเบียนบ้าน สำเนาใบสำคัญการสมรส สำเนาทะเบียนการรับรองบุตร หรือคำพิพากษาของศาล และเอกสารที่เกี่ยวข้องอื่นใดประกอบการพิจารณาด้วย

(๕) ผู้ตายมีบุตรซึ่งมีอายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์แล้วแต่ยังไม่เกิน ๒๖ ปีบริบูรณ์ และยังคงกำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอุดมศึกษา หรือชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ทางราชการรับรองให้เทียบเท่าของสำนักศึกษาใดหรือไม่ ถ้ามีให้ส่งใบรับรองของสำนักศึกษานั้นๆ ว่ายังคงกำลังศึกษาอยู่เพื่อประกอบการพิจารณาด้วย

กรณีภริยาเป็นผู้ยื่นเรื่องราว ให้ส่งหลักฐานต่างๆ ดังต่อไปนี้ ประกอบการพิจารณาด้วย

(๑) สำเนาทะเบียนบ้านซึ่งคัดจากที่ว่าการอำเภอ หรือสำนักงานทะเบียนท้องถิ่นแล้วแต่กรณี ที่ปรากฏนามผู้ถึงแก่กรรม ทายาท และบุคคลภายในครอบครัวเดียวกันทุกคน

(๒) ใบสำคัญการสมรสซึ่งจดทะเบียนไว้กับผู้ถึงแก่กรรม แต่ถ้าได้ทำการสมรสก่อนใช้ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์บรรพ ๕ และไม่ได้จดทะเบียนหรือบันทึกรับรองฐานะภริยาไว้ จะต้องให้ผู้ที่ทางการเชื่อถือรับรองเป็นลายลักษณ์อักษรว่าเป็นภริยาโดยชอบด้วยกฎหมาย กรณีนี้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ จะเรียกผู้รับรองมาสอบสวนปากคำด้วยก็ได้

(๓) วัน เดือน ปีเกิดของผู้เป็นทายาททุกคน ถ้าไม่ปรากฏชัดแจ้งในทะเบียนบ้านจะต้องส่งหลักฐานการเกิดอย่างอื่น เช่น สูติบัตร ประกาศนียบัตรการศึกษาหรือใบสุทธิที่โรงเรียนออกให้อย่างใดอย่างหนึ่ง ถ้าเป็นบุตรบุญธรรมให้คัดสำเนาทะเบียนหลักฐานการรับรองบุตรบุญธรรมซึ่งผู้ถึงแก่กรรมได้จดทะเบียนรับรองไว้ ณ ที่ว่าการอำเภอส่งด้วย

กรณีที่บิดามารดาหรือบุตรของผู้ถึงแก่กรรมเป็นผู้ยื่นเรื่องราวให้ปฏิบัติเช่นเดียวกันกับภริยาตามข้อ (๑) และ (๓) และให้ผู้ที่ทางการเชื่อถือได้รับรองเป็นลายลักษณ์อักษรว่า เป็นบิดามารดา

หรือบุตรของผู้ถึงแก่กรรมโดยแท้จริง กรณีนี้ หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ จะเรียกผู้รับรองมาสอบสวนปากคำด้วยก็ได้

กรณีที่ไม่มีทายาท แต่มีผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ก็ให้ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะเป็นผู้ยื่นเรื่องราว โดยให้ปฏิบัติเช่นเดียวกับกรณีบิดามารดาหรือบุตรเป็นผู้ยื่นเรื่องราวโดยอนุโลม

กรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นถึงแก่กรรมในระหว่างรับราชการให้รายงานการรับราชการของผู้ถึงแก่กรรมไปด้วย

หมวด ๖

การส่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๒๐ เมื่อหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นได้รับเรื่องราวการขอรับบำเหน็จบำนาญจากผู้ขอและผู้ยื่นตามความในหมวด ๕ แห่งระเบียบนี้ แล้วให้บันทึก วัน เดือน ปี ที่ได้รับเรื่องราวแล้วตรวจสอบและสอบสวนหลักฐานต่างๆ เพื่อนำเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาส่งจ่ายภายในกำหนดเวลาไม่เกินหกสิบวัน นับแต่วันรับเรื่อง หากมีกรณีจำเป็นจะจัดการให้เสร็จภายในกำหนดเวลาไม่ได้ก็ให้นำเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดอนุมัติให้ขยายเวลาออกไปได้อีกภายในกำหนดเวลาไม่เกินหกสิบวัน หากพ้นกำหนดนี้จะต้องรายงานเพื่อรับอนุมัติจากกระทรวงมหาดไทย

๑๒ ข้อ ๒๑ ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นใช้สมุดประวัติที่มีการรับรองโดยถูกต้องเป็นหลักฐานในการตรวจสอบเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้

๑๒ ข้อ ๒๑ แก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๕ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๒๐

เว้นแต่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ จะไม่มีสมุดประวัติหรือมีแต่สมุดประวัติไม่ถูกต้องสมบูรณ์ หรือในกรณีที่หลักฐานต่างๆ เกี่ยวกับเวลาราชการขัดแย้งหรือไม่ตรงกันก็ให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่รับเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญสอบไปยังหน่วยราชการ หรือราชการส่วนท้องถิ่นที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นเคยรับราชการอยู่เพื่อรับรองเวลาราชการของข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ผู้นั้นเป็นหลักฐานก่อน เมื่อได้รับหลักฐานดังกล่าวแล้วให้รีบดำเนินการรวบรวมเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญหรือบำเหน็จตกทอดพร้อมด้วยหลักฐานต่างๆ โดยเสนอความเห็นไปยังผู้ว่าราชการจังหวัด ว่าสมควรจ่ายเงินบำเหน็จ บำนาญ หรือบำเหน็จตกทอดหรือไม่ ประการใด ให้แก่ใคร เป็นจำนวนเท่าใด หรือเดือนละเท่าใด ตั้งแต่เมื่อใด

๑๓ ข้อ ๒๒ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญและเอกสารต่างๆ จากหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ตามความในข้อ ๒๑ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๕ แล้วให้บันทึก วัน เดือน ปีที่ได้รับไว้เป็นหลักฐานแล้วรีบพิจารณาคำส่งจ่ายภายในกำหนดเวลาสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับความเรื่องราว การส่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้ทำคำสั่งเป็นสามฉบับโดยระบุให้ชัดเจนว่า จ่ายเป็นบำเหน็จหรือบำนาญ หรือ

บำเหน็จตกทอดให้แก่ใครจำนวนเท่าใด หรือเดือนละเท่าใด จ่ายตั้งแต่เมื่อใด แล้วส่งคำสั่งและเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญให้แก่หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่เสนอเรื่องราวเพื่อถือจ่ายหนึ่งชุด เก็บรักษาไว้ที่จังหวัดหนึ่งชุด และส่งไปยังสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นหนึ่งชุด

บำเหน็จ หรือบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษเหตุทุพพลภาพให้ส่งจ่ายนับตั้งแต่วันที่ขาดจากเงินเดือนเป็นต้นไป

บำเหน็จตกทอด หรือบำนาญพิเศษ ซึ่งจ่ายแก่ทายาทผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะนั้น ให้ส่งจ่ายนับตั้งแต่วันที่ผู้ซึ่งก่อให้เกิดสิทธิรับบำนาญถึงแก่ความตาย

กรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งไม่อนุมัติการจ่ายบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามที่หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเสนอขอ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่ได้รับเรื่องราวรายงานเหตุผลไปยังกระทรวงมหาดไทย

สำหรับอัตราบำเหน็จบำนาญพิเศษซึ่งกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามสมควรแก่เหตุการณ์ ประกอบกับความพิการทุพพลภาพของผู้นั้นตามความในมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอกระทรวงมหาดไทยเป็นรายๆ ไป

^{๑๑} ข้อ ๒๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๑๓ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕

หมวด ๓

การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ

ข้อ ๒๓ เมื่อหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นได้รับคำสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญจากผู้ว่าราชการจังหวัดแล้วต้องแจ้งแก่ผู้ยื่นเรื่องราวรับทราบไว้เป็นหลักฐาน โดยให้ลงลายมือชื่อรับทราบพร้อมทั้ง วัน เดือน ปี ไว้ในคำสั่งจ่ายของผู้ว่าราชการจังหวัดกับให้ลงลายมือชื่อรับทราบไว้ในทะเบียนที่จัดทำไว้โดยเฉพาะด้วย ส่วนผู้ที่อยู่ไกลหรืออยู่ต่างจังหวัดไม่สะดวกแก่การติดต่อให้มาลงนามทราบได้ก็ให้แจ้งให้ทราบทางไปรษณีย์ลงทะเบียนและหมายเหตุในทะเบียนด้วยว่าได้แจ้งให้ทราบตามหนังสือลงทะเบียน วัน เดือน ปีใด

ข้อ ๒๔ การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญประจำเดือนหนึ่งๆ ให้ใช้ฎีกาค่าตอบแทนโดยกรอกจำนวนเงินบำเหน็จบำนาญ รวมทั้งเงินเพิ่มในประเภทเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น และให้เขียนใบแทรกแสดงรายชื่อจำนวนเงินที่ขอเป็นรายบุคคลลงในแบบ บ.ท.๕ ตามแบบทำระเบียบนี้แล้วรวมยอดทั้งสิ้นให้ตรงกับจำนวนที่ขอเบิกแนบไว้กับฎีกา

ข้อ ๒๕ การจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญรวมทั้งเงินเพิ่มจากเงินบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ให้เป็นหน้าที่ของสมุหบัญชีหรือหัวหน้าหน่วยการคลังของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ เป็นผู้รับผิดชอบและปฏิบัติการเบิกจ่ายตามระเบียบ โดยให้ลงจ่ายในทะเบียนจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญเล่มหนึ่งต่างหากโดยใช้แบบ บ.ท.๔ ตามแบบท้ายระเบียบนี้ และให้กรอกรายชื่อจำนวนเงินบำเหน็จบำนาญเรียงตามลำดับใบแทรกฎีกาค่าตอบแทน และรวมยอดทั้งสิ้นไว้ตอนท้ายพร้อมทั้งหมายเหตุว่าเบิกโดยฎีกาค่าตอบแทนที่เท่าใด วัน เดือน ปีใด การจ่ายในวันหนึ่งๆ รวมก็รายเป็นเงินเท่าใด ต้องแสดงไว้ในช่องหมายเหตุ

เฉพาะเงินบำนาญให้เริ่มจ่ายแก่ผู้รับก่อนวันจ่ายเงินเดือนข้าราชการส่วนท้องถิ่นสองวันทำการ แต่ถ้าวันดังกล่าวเป็นวันหยุดราชการ หรือวันหยุดงานของธนาคารซึ่งหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นไม่สามารถเบิกถอนเงินจากธนาคารมาจ่ายได้ ก็ให้เริ่มจ่ายได้ในวันทำการก่อนวันหยุดดังกล่าวแล้วหนึ่งวัน

กรณีผู้ได้รับ หรือมีสิทธิได้รับบำนาญถึงแก่ความตาย ให้จ่ายบำนาญให้จนถึงวันถึงแก่ความตาย นอกจากนั้นให้จ่ายเงินให้จำนวนหนึ่งเรียกว่า “เงินช่วยเหลือ” เป็นจำนวนหนึ่งเท่าของบำนาญรายเดือนโดยจ่ายจากเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น แต่ในกรณีที่ผู้รับบำเหน็จตกทอดหรือบำนาญพิเศษ ในฐานะเป็นทายาท ผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะถึงแก่ความตาย ไม่ต้องจ่ายเงินช่วยเหลือ

เงินช่วยเหลือ เป็นทรัพย์สินของผู้ตายในขณะตาย และให้จ่ายแก่ผู้มีสิทธิควรได้ตามกฎหมายว่าด้วยครอบครัว และมรดก

บำนาญที่ค้างเบิกหรือที่ผู้รับตายหรือหมดสิทธิลงในระหว่างเดือน ให้เริ่มจ่ายได้ทันที

ในกรณีที่ผู้รับบำนาญลงชื่อรับเงินไม่ได้ ก็ให้ผู้รับพิมพ์ลายนิ้วมือแทนและให้ผู้จ่ายเงินหมายเหตุด้วยว่าเป็นลายพิมพ์นิ้วมือของใคร

ในกรณีที่ผู้รับบำเหน็จบำนาญไม่สามารถจะมารับด้วยตนเองได้ต้องทำใบมอบฉันทะตามแบบ บ.ท.๖ ท้ายระเบียบนี้

ข้อ ๒๖ เพื่อเป็นหลักฐานการตรวจสอบจ่ายบำเหน็จบำนาญ ให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นจัดทำทะเบียนตรวจจ่ายบำเหน็จบำนาญไว้เล่มหนึ่งตามแบบ บ.ท.๑๒ ท้ายระเบียบนี้ และให้ข้อความดังนี้ ชื่อผู้รับ จำนวนเงิน แต่เดือนตุลาคมถึงเดือนกันยายน รวม ๑๒ เดือน ในช่องหมายเหตุให้หมายเหตุว่าได้รับคำสั่งจ่ายบำเหน็จ หรือบำนาญตั้งแต่เมื่อใด เดือนละเท่าใด

การลงทะเบียนตรวจจ่ายต้องแยกประเภท ดังนี้

ก. บำเหน็จบำนาญปกติ	— เหตุทดแทน
	— เหตุทุพพลภาพ
	— เหตุสูงอายุ
	— เหตุรับราชการนาน

ข. บำเหน็จบำนาญพิเศษ

ค. บำเหน็จตกทอด

ข้อ ๒๗ การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญสมทบบัญชีหรือหัวหน้าหน่วยการคลังของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่จ่ายเงินบำเหน็จบำนาญจะต้องเก็บเรื่องราวขอรับเงินบำเหน็จบำนาญ หลักฐานการเบิกจ่ายตลอดจนเอกสารประกอบการจ่ายไว้ประกอบการตรวจสอบบัญชีการเงิน เช่นเดียวกับใบสำคัญการจ่ายเงินประเภทอื่นของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๘

การแสดงการดำรงชีวิตอยู่ของผู้รับบำนาญ

ข้อ ๒๘ ภายในเดือนแรกของปีงบประมาณใหม่ ๆ ทุกปี ให้ผู้รับบำนาญแสดงการดำรงชีวิตอยู่ต่อหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น โดยจะแสดงตัวเอง หรือให้มีการรับรองของนายอำเภอหรือนายทะเบียนท้องถิ่นที่ผู้รับบำนาญมีภูมิลำเนาอยู่ในปัจจุบันหรือข้าราชการประจำตามแบบ บ.ท.๗ ทำระเบียบนี้ ในกรณีที่ผู้รับบำนาญอยู่ในจังหวัดพระนครหรือธนบุรีให้ข้าราชการประจำตั้งแต่ชั้นเอกขึ้นไปเป็นผู้รับรอง สำหรับจังหวัดอื่นให้ข้าราชการประจำตั้งแต่ชั้นโทขึ้นไปเป็นผู้รับรอง ซึ่งรับรองว่าผู้รับบำนาญยังดำรงชีวิตอยู่ เพื่อประกอบเป็นหลักฐานการเบิกจ่ายเงิน

ให้เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายบำนาญจัดทำสมุดไว้เล่มหนึ่งเพื่อใช้ในการแสดงรายชื่อ และตำบลที่อยู่ของผู้รับบำนาญ และให้ผู้รับบำนาญลงลายมือชื่อ วัน เดือน ปีที่แสดงการดำรงชีวิตอยู่ไว้เป็นหลักฐาน

กรณีมอบฉันทะให้ผู้อื่นรับแทนให้ปฏิบัติตามความในวรรคก่อนโดยอนุโลม

ข้อ ๒๙ ในกรณีที่ผู้รับบำนาญพิเศษเป็นบุตรซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอุดมศึกษาหรือชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ราชการรับรองให้เทียบเท่า ถ้ามีความประสงค์จะขอรับบำนาญพิเศษต่อไปอีกหลังจากที่มีอายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์แล้ว ให้ยื่นใบรับรองของสำนักศึกษานั้นๆ และหลังจากนั้นให้ยื่นใบรับรองเช่นนี้ภายในเดือนแรกของปีงบประมาณใหม่ทุกปี

ข้อ ๓๐ เมื่อหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นได้รับหลักฐานการดำรงชีวิตอยู่ดังกล่าวในข้อ ๒๘ หรือใบรับรองของสำนักศึกษาดังกล่าวในข้อ ๒๙ แล้ว ให้บันทึกไว้ในทะเบียนจ่ายเงินบำนาญ และทะเบียนตรวจจ่ายเงินบำนาญว่า ผู้รับบำนาญรายใดได้แสดงการดำรงชีวิตอยู่แต่วันเดือนปีใด หรือผู้รับบำนาญพิเศษรายใดมีอายุครบ ๒๐ ปีบริบูรณ์แล้วแต่วันเดือนปีใด และได้ยื่นใบรับรองของสำนักศึกษาใดแต่วันเดือนปีใดแล้วแต่กรณีเพื่อเป็นหลักฐานการจ่ายบำนาญต่อไป ส่วนหลักฐานการดำรงชีวิตอยู่หรือใบรับรองของสำนักศึกษาให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่เบิกจ่ายเก็บรักษาไว้เป็นหลักฐานในการตรวจสอบบัญชีการเงินต่อไปด้วย

ข้อ ๓๑ ถ้าปรากฏว่าผู้รับบำนาญขาดสิทธิที่จะได้รับบำนาญต่อไปแล้ว หรือผู้รับบำนาญไม่แสดงการดำรงชีวิตอยู่ หรือไม่ยื่นใบรับรองของสำนักศึกษาตามที่ระบุไว้ในข้อ ๒๘ และข้อ ๒๙ ให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นระงับการจ่ายบำนาญไว้จนกว่าผู้รับบำนาญจะแสดงหลักฐานการดำรงชีวิตอยู่หรือส่งใบรับรองของสำนักศึกษาให้ถูกต้อง

หมวด ๙

การเปลี่ยนแปลงสถานที่รับบำนาญ

^{๑๔} ข้อ ๓๒ ผู้รับบำนาญที่ย้ายภูมิลำเนาและประสงค์จะโอนการรับเงินบำนาญไปรับทางหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นรูปเดียวกันในท้องที่ที่ย้ายไปอยู่ใหม่ให้ยื่นเรื่องราวตามแบบ บ.ท.๘ ทำระเบียบนี้ ต่อหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่จ่ายบำนาญให้เดิม กรณีนี้ ให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ ส่งเรื่องราวไปยังจังหวัด แล้วให้จังหวัดรายงานเพื่อขออนุมัติกระทรวงมหาดไทย

หมวด ๑๐

เงินเพิ่มจากเงินบำนาญ

ข้อ ๓๓ การจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ ให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นปฏิบัติ ดังนี้

(๑) ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกหรือพ้นจากราชการก่อนวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๕ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษ หรือบำนาญตกทอดตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเบิกจ่ายให้ตามอัตราที่เคยเบิกจ่ายอยู่เดิมก่อนใช้บังคับระเบียบนี้

(๒) นับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๕ เป็นต้นไป ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับ

^{๑๔} ข้อ ๓๒ แก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๑๔ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕

บำนาญพิเศษ ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณี ในอัตราร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ เป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก โดยเบิกจ่ายจากเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น และให้รวมจ่ายพร้อมกับเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับ เมื่อรวมกับเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษเข้าด้วยกันแล้วจะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากราชการ

(๓) ข้าราชการซึ่งได้โอนหรือถูกส่งไปรับราชการทางหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะมีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกันในการคำนวณเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษเพื่อจ่ายแก่ข้าราชการซึ่งได้โอนหรือถูกส่งไปรับราชการทางหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษตามความใน

พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ให้คำนวณโดยตั้งเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ๒๕ ของเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ แล้วแต่กรณี คูณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการที่ข้าราชการผู้นั้นมารับราชการทางหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น หากด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการที่ข้าราชการผู้นั้นรับราชการอยู่ทางสังกัดเดิม และทางหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นรวมกัน ทั้งนี้ เมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษซึ่งจะพึงได้รับเป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหากเข้าด้วยกันแล้วจะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากราชการทางหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๑๑

เบ็ดเตล็ด

ข้อ ๓๔ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดประสงค์จะระบุชื่อผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๔๓ และมาตรา ๔๘ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ มาตรา ๑๒ ให้ยื่นเรื่องราวตามแบบ บ.ท.๘ ทำระเบียบนี้รวม ๓ ชุด เพื่อเก็บรักษาไว้ ณ หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ศาลากลางจังหวัด และกระทรวงมหาดไทยแห่งละ ๑ ชุด และถ้าประสงค์จะเปลี่ยนแปลงเรื่องราวดังกล่าวข้างต้นให้ยื่นแบบแสดงชื่อผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะ ตามแบบ บ.ท.๘ ทุกครั้ง และให้ถือฉบับหลังเป็นหลักฐาน หรือถ้าจะเพิกถอนสิทธิการรับบำเหน็จตกทอดหรือบำเหน็จพิเศษ หรือบำนาญพิเศษของผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้ระบุไว้เสียทั้งสิ้น โดยไม่ประสงค์จะระบุผู้ใดแทนก็ให้ทำได้โดยยื่นหลักฐานเป็นหนังสือเพิกถอนต่อหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ตนสังกัดและให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้รับหนังสือเพิกถอนดังกล่าวรายงานผ่านจังหวัดไปยังกระทรวงมหาดไทยตามลำดับ

ข้อ ๓๕ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดประสงค์จะออกจากราชการ ให้ยื่นใบลาต่อหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ตนสังกัด ตามแบบ บ.ท.๑๐ ทำระเบียบนี้

ข้อ ๓๖ เพื่อให้ทราบถึงฐานะการเงิน และสถิติของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นประจำ กรณีที่หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นใดมีการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นในเดือนใด ให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นนั้นจัดทำงบเดือนแสดงการรับจ่ายเงินตาม แบบ บ.ท.๑๑ ส่งไปยังกรมการปกครองภายในวันที่ ๑๐ ของเดือนใหม่ทุกเดือน

ข้อ ๓๗ การปฏิบัตินอกเหนือไปจากที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้ ให้ขอทำความตกลงกับกระทรวงมหาดไทยก่อน

ข้อ ๓๘ ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๐๘ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๔ ธันวาคม ๒๕๐๘

(ลงชื่อ) พลเอก ป.จารุเสถียร
(ประกาศ จารุเสถียร)
รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย
ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
พ.ศ. ๒๕๓๖

เนื่องด้วยสมควรปรับปรุงระเบียบว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ให้สอดคล้องกับหลักการแห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๘ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๒๐ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๐ รวมทั้งการขอรับและจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีความเหมาะสมกับสภาพการณ์ในปัจจุบัน โดยเป็นไปในแนวทางเดียวกับข้าราชการพลเรือน และสอดคล้องตาม

หลักการแห่งพระราชบัญญัติโอนโรงเรียนประถมศึกษาบางประเภทไปสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๐๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๙๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2499 มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๖ และมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๒๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๑๖”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๕ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๐ (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๑๐ (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๑๓ (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๑๕ (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๑๘ (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๒๐ (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๒๕ (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๓๕ และ (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๓๕

บรรดาระเบียบข้อบังคับอื่นใดที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาล เมืองพัทยา ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มีกฎหมายกำหนด

“เงินเดือน” หมายความว่า เงินเดือนและเงินอื่นที่มีกำหนดจ่ายเป็นรายเดือนจากเงินงบประมาณรายจ่ายหมวดเงินเดือน

“บำเหน็จบำนาญ” ถ้ามิได้ว่าไว้เป็นการเฉพาะในเรื่องใด ให้หมายถึงบำเหน็จปกติ บำนาญปกติ บำนาญพิเศษ เหตุทุกข์พลาภาพ บำเหน็จตกทอดและหรือบำนาญพิเศษ กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นตาย และบำเหน็จตกทอดกรณีผู้รับบำนาญส่วนท้องถิ่นตาย

“กองทุน” หมายถึง กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนจังหวัด กองทุนบำเหน็จบำนาญพนักงานเทศบาล กองทุนบำเหน็จบำนาญพนักงานสุขาภิบาล และหรือกองทุนบำเหน็จบำนาญราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มีกฎหมายกำหนด

ข้อ ๕ กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ให้มีสำนักงานกลางตั้งอยู่ที่กรมการปกครอง กระทรวงมหาดไทย

ข้อ ๖ ให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามระเบียบนี้ และมีอำนาจตีความหรือวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้ได้ ในกรณีที่มีเหตุพิเศษสมควรยกเว้นการปฏิบัติตามความในระเบียบนี้ ให้ราชการส่วนท้องถิ่น ขอทำความตกลงกับปลัดกระทรวงมหาดไทยได้เป็นกรณีๆ ไป

หมวด ๑

การตั้งงบประมาณและการนำส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๗ เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งราชการส่วนท้องถิ่น ได้หักไว้จากเงินงบประมาณทั่วไปตามความในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๑๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ให้ตั้งจ่ายในงบประมาณรายจ่ายประจำปีของราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ ในรายจ่ายงบกลางประเภทรายจ่ายตามข้อผูกพันหรือหมวดรายจ่ายอื่นแล้วแต่กรณี โดยให้เรียกชื่อว่า “เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น” และให้ตั้งจ่ายเฉพาะราชการส่วนท้องถิ่นที่มีข้าราชการส่วนท้องถิ่นปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น

ข้อ ๘ เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้หักและตั้งจ่ายไว้ตามข้อ ๗ เมื่อได้หักไว้เพื่อจ่ายเป็นเงินบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีสิทธิจะได้รับตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ และเงินเพิ่มบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตามความในหมวด ๗ แห่งระเบียบนี้แล้ว ส่วนที่เหลือเท่าใด ให้หัวหน้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ จัดการเบิกถอนนำส่งสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยเช็คหรือตราพดด้ขิดคร่อมในนามกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้รับภายในเดือนธันวาคมของปีงบประมาณและให้ระบุไว้โดยชัดเจนว่าเป็นเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นของราชการส่วนท้องถิ่นใด เป็นเงินประจำปีงบประมาณ พ.ศ.ใด งบประมาณตั้งจ่ายเท่าใด หักจ่ายเป็นบำเหน็จหรือบำนาญรายใดแต่ละรายเป็นเงินเท่าใด รวมเงินหักจ่ายบำเหน็จบำนาญเท่าใด แล้วรายงานให้จังหวัดทราบทุกครั้งที่มีการนำส่งเงินด้วย

ในกรณีที่ราชการส่วนท้องถิ่นใดมีเงินงบประมาณสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นไม่พอจ่ายตลอดปี หรือมีรายจ่ายเกิดขึ้นใหม่หลังจากที่ได้ส่งเงินไปสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว ให้หัวหน้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ รายงานจังหวัดเพื่อแจ้งไปยังสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาเสนอคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นส่งจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเพิ่มให้ต่อไป และในกรณีที่วงเงินที่ได้หักไว้จ่ายตามความในวรรคหนึ่งเหลือจ่ายเมื่อวันสิ้นปีเป็นจำนวนเท่าใดให้นำส่งสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น แล้วรายงานจังหวัดทราบอีกส่วนหนึ่งต่างหากเช่นเดียวกัน

ข้อ ๙ ให้คณะกรรมการตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มีชื่อเรียกโดยย่อว่า “ก.บ.ท.”

ให้คณะกรรมการตามความในวรรคหนึ่งเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นรองประธานกรรมการและเลือกผู้ที่เห็นสมควรคนหนึ่งเป็นเลขานุการ

ข้อ ๑๐ ก.บ.ท. มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) พิจารณาจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นไปเพิ่มให้แก่ราชการส่วนท้องถิ่น หน่วยงานที่มีวงเงินไม่พอจ่ายเป็นบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นในสังกัดหน่วยงานนั้น หรือจะมอบอำนาจการจ่ายเงินดังกล่าวให้แก่ประธาน ก.บ.ท. ก็ได้

(๒) พิจารณานุมัติการจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นรวมทั้งสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการส่วนจังหวัด จำกัด สหกรณ์ออมทรัพย์พนักงานเทศบาล จำกัด สหกรณ์ออมทรัพย์พนักงานสุขาภิบาล จำกัด สหกรณ์ออมทรัพย์พนักงานส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มีกฎหมายกำหนดคู่ไปดำเนินกิจการต่างๆ ภายในกำหนดเวลาผู้ไม่เกินสิบห้าปี ดอกเบี้ยในอัตราไม่เกินร้อยละสิบเก้าต่อปี

(๓) พิจารณากำหนดวงเงินค่าใช้จ่ายประจำปีของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นในอัตราไม่เกินร้อยละสิบห้าแห่งยอดเงินรายได้ประจำปี

วงเงินค่าใช้จ่ายประจำปีให้จัดทำเป็นประมาณการรายจ่ายประจำปีตามระเบียบที่คณะกรรมการดำเนินการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (อ.บ.ท.) กำหนด

(๔) พิจารณานุมัติการจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทดังกล่าวไว้ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ในกรณีดังต่อไปนี้

(ก) ในกรณีที่เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้รับจากราชการส่วนท้องถิ่น ตามความในข้อ ๘ วรรคหนึ่ง ในปีใดไม่พอที่จะโอนไปเพิ่มจ่ายให้กับราชการส่วนท้องถิ่น ตามความในข้อ ๘ วรรคสอง

(ข) ในกิจการซึ่งคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาแล้ว เห็นว่าเป็นประโยชน์กับกิจการของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยเป็นงานเร่งด่วน และประมาณการรายจ่ายที่ได้ตั้งจ่ายไว้ในข้อ ๑๐ (๓) ไม่พอจ่ายหรือไม่ได้ตั้งจ่ายไว้

ข้อ ๑๑ ให้มีอนุกรรมการดำเนินการขึ้นคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะกรรมการดำเนินการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น” และเรียกโดยย่อว่า “อ.บ.ท.” ประกอบด้วยอธิบดีกรมการปกครองเป็นประธาน รองอธิบดีกรมการปกครองคนหนึ่ง ประธาน ก.บ.ท. เห็นชอบเป็นรองประธาน หัวหน้างานบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการกองคลังส่วนท้องถิ่น เป็นอนุกรรมการและเลขานุการและอนุกรรมการอื่นซึ่งประธาน ก.บ.ท. จะได้พิจารณาแต่งตั้งขึ้นไม่เกินเจ็ดคน

ข้อ ๑๒ อ.บ.ท. มีอำนาจหน้าที่ดังนี้

(๑) รับ จ่าย และเก็บรักษาเงินทุน เฉพาะการจ่ายเงินทุนจะกระทำได้ต่อเมื่อได้รับอนุมัติจาก ก.บ.ท. แล้วเท่านั้น และให้ประธาน อ.บ.ท. หรือรองประธาน อ.บ.ท. ในกรณีที่ประธาน อ.บ.ท. ไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้พิจารณาสั่งจ่าย

(๒) พิจารณากำหนดระเบียบต่างๆ เพื่อใช้ปฏิบัติในการจัดดำเนินการกองทุน

(๓) พิจารณากำหนดแบบบัญชีกองทุน และควบคุมบัญชีการเงินของกองทุน

(๔) เก็บรักษาเอกสารต่างๆ

(๕) พิจารณากำหนดตัวพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อให้ดำเนินกิจการต่างๆ ของกองทุน

(๖) จัดให้มีการตรวจสอบบัญชีการเงินของกองทุน และเสนอรายงานของผู้สอบบัญชีพร้อมด้วยงบดุล งบรายได้และรายจ่าย และรายงานกิจการประจำปีของกองทุนให้ประธาน ก.บ.ท. ทราบและจัดส่งงบดุลแสดงฐานะการเงินของกองทุนแต่ละปีให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่จัดส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นทุกหน่วยทราบภายในปีงบประมาณถัดไป

(๗) รวบรวมเรื่องต่างๆ ที่ควรเสนอต่อที่ประชุม ก.บ.ท.

(๘) ดำเนินกิจการใดๆ ตามที่ ก.บ.ท. มอบหมาย

ข้อ ๑๓ การประชุมของ ก.บ.ท. ตามความในข้อ ๑๒ (๗) แห่งระเบียบนี้ให้ประธาน ก.บ.ท. เป็นผู้กำหนดและเรียกประชุมเป็นครั้งคราวตามความจำเป็นและการประชุมของคณะกรรมการ ก.บ.ท. และคณะอนุกรรมการ อ.บ.ท. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนจึงเป็นองค์ประชุม การลงมติใดๆ ให้ถือเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมเป็นผู้ชี้ขาด

ข้อ ๑๔ ในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดจะครบเกษียณอายุการทำราชการจากราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ ต้องรายงานผ่านจังหวัดไปยังกระทรวงมหาดไทยเพื่อแจ้งให้ ก.บ.ท. ทราบล่วงหน้าอย่างน้อยสามเดือนก่อนครบเกษียณอายุ เมื่อครบกำหนดเกษียณอายุและราชการส่วนท้องถิ่นได้สั่งให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นออกจากราชการแล้ว ให้รายงานผ่านจังหวัดไปยังกระทรวงมหาดไทยเพื่อแจ้ง ก.บ.ท. ทราบอีกครั้งหนึ่ง

ข้อ ๑๕ ราชการส่วนท้องถิ่นใดจะสั่งให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ต้องระบุไว้ในคำสั่งให้ขาดแจ้งว่าให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญด้วยเหตุอย่างใด มาตราใดและให้ส่งสำเนาคำสั่งนั้นๆ ไปยังจังหวัดเพื่อรายงานสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นทราบทุกสาย

หมวด ๒

การขอรับบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ก.บำเหน็จบำนาญปกติ

ข้อ ๑๖ ให้ผู้ซึ่งประสงค์จะขอรับบำเหน็จบำนาญปกติ ยื่นเรื่องตามแบบ บ.ท.๑ และแบบ บ.ท.๒ พร้อมทั้งสำเนาคำสั่งบรรจุหรือแต่งตั้งเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยยื่นต่อราชการส่วนท้องถิ่น หน่วยที่ตนสังกัดครั้งสุดท้าย รวมสามชุดและให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการขอรับบำเหน็จบำนาญรวบรวมหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

(๑) สมุดประวัติหรือบัตรประวัติข้าราชการส่วนท้องถิ่น

(๒) ใบรับรองสมุดประวัติ อัตรารายเดือน เงินเพิ่ม (ถ้ามี) และเวลาทวีคูณระหว่างประจำปฏิบัติหน้าที่ในเขตที่ได้ประกาศใช้กฎอัยการศึกตามแบบ บ.ท.๓

(๓) สำเนาคำสั่งเลื่อนเงินเดือนในวันที่ ๓๐ กันยายน ของปีที่ยื่นจากราชการส่วนท้องถิ่น สำหรับผู้ที่ครบเกษียณอายุ

(๔) สำเนาคำสั่งที่ให้ออก หรืออนุญาตให้ลาออกจากราชการส่วนท้องถิ่นแล้วแต่กรณี

(๕) ต้นฉบับหรือสำเนาภาพถ่ายใบแสดงความเห็นของแพทย์ที่ทางราชการรับรอง ซึ่งตรวจและให้ความเห็นว่า ไม่สามารถจะรับราชการในหน้าที่ได้ต่อไปสำหรับผู้ที่ยื่นจากราชการเพราะเหตุทุพพลภาพ

(๖) หลักฐานการตรวจสอบและรับรองเวลาราชการของกรมการเงินกลางกระทรวงกลาโหม สำหรับผู้ที่เคยรับราชการทหารกองประจำการก่อนหรือภายหลังที่เข้ารับราชการแล้ว

(๗) หลักฐานเกี่ยวกับการถูกสั่งพักราชการ ให้ออกจากราชการไว้ก่อน ให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก และหลักฐานการรับเงินเดือนระหว่างนั้น สำหรับผู้ที่เคยถูกสั่งพัก หรือออกจากราชการในลักษณะดังกล่าว เว้นแต่ได้บันทึกไว้ในสมุดประวัติโดยชัดเจนแล้ว

(๘) หลักฐานการอนุมัติของ ก.พ. หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยแล้วแต่กรณี สำหรับผู้ที่มีสิทธิได้นับเวลาอุดมศึกษาในต่างประเทศ

(๙) หลักฐานเกี่ยวกับการที่ทางราชการส่วนท้องถิ่นสั่งให้ไปทำการใดๆ ตามมติคณะรัฐมนตรี ซึ่งได้นับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ สำหรับผู้ที่ได้ไปปฏิบัติงานดังกล่าว ดังนี้

(ก) คำสั่งให้ออกจากราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อไปทำการนั้นๆ

(ข) คำสั่งให้กลับเข้ารับราชการส่วนท้องถิ่นตามเดิม หรือหลักฐานการแสดงเจตนาขอรับบำเหน็จบำนาญ หรือหลักฐานการออกจากงานทางหน่วยที่ไปปฏิบัติงานนั้นๆ แล้วแต่กรณี

(๑๐) หลักฐานการมีสิทธิได้นับเวลาทวีคูณสำหรับผู้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหม กำหนดในระหว่างที่มีการรบ หรือการสงคราม หรือการปราบจลาจล หรือในระหว่างที่มีพระบรมราชโองการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือในระหว่างที่สั่งให้เป็นนักดำเรือดำน้ำ ซึ่งรับรองโดยกรมการเงินกลาง กระทรวงกลาโหม

(๑๑) หลักฐานการมีสิทธิได้นับเวลาทวีคูณสำหรับผู้ปฏิบัติราชการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ซึ่งรับรองโดยกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน

(๑๒) หลักฐานการมีสิทธิได้นับเวลาทวีคูณสำหรับผู้ปฏิบัติราชการลับหรือปฏิบัติราชการตามแผนป้องกันประเทศ หรือปฏิบัติราชการกรณีอื่น ตามแบบที่กระทรวงกลาโหมขอทำความตกลงกับกระทรวงมหาดไทย หรือตามที่แจ้งให้กระทรวงมหาดไทยทราบแล้ว

(๑๓) หลักฐานการพิจารณาขององค์การกลางบริหารงานบุคคลราชการส่วนท้องถิ่น (ก.จ. หรือ ก.ท. หรือ ก.สภ.) สำหรับผู้ที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงก่อนออกจากราชการ หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะหย่อนความสามารถ หรือประพฤติตนไม่เหมาะสมหรือบกพร่องในหน้าที่หรือมีมลทินมัวหมอง หรือกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ซึ่งมีระเบียบให้ส่วนราชการเข้าสังกัดรายงานผลการปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวให้องค์การกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการนั้นๆ ทราบ หรือ

หลักฐานการประกันด้วยบุคคลหรือทรัพย์สินสำหรับผู้ที่เข้าสังกัดยังไม่ได้รายงานผลการปฏิบัติ หรือ รายงานแล้วแต่องค์กรกลางบริหารงานบุคคลนั้นๆ ยังพิจารณาหรือดำเนินการในเรื่องดังกล่าวไม่เสร็จสิ้น

(๑๔) หลักฐานการชดใช้เงินคืนกรณีลาศึกษาหรือดูงานแล้วกลับมาปฏิบัติราชการชดใช้ ไม่ครบตามสัญญา

(๑๕) แบบคำนวณการตรวจสอบบำเหน็จบำนาญ (แบบ บ.ท.๔)

ให้เสนอต่อจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง

ข. บำนาญพิเศษเหตุทุพพลภาพ

ข้อ ๑๗ กรณีที่ผู้ออกราชการส่วนท้องถิ่นอยู่ในข่ายมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษ ให้ผู้มีสิทธิและเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตามข้อ ๑๖ และให้แนบหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

(๑) คำสั่งของผู้บังคับบัญชาหรือหลักฐานเกี่ยวกับการไปปฏิบัติราชการ

(๒) รายงานหรือรายละเอียดการปฏิบัติหน้าที่ราชการจนเป็นเหตุให้ถูกประทุษร้ายหรือ ได้รับอันตราย

(๓) รายงานของผู้ร่วมงานหรือผู้รู้เห็นเหตุการณ์ใกล้ชิด (ถ้ามี)

(๔) รายงานการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีที่ถูกประทุษร้าย หรือ ได้รับอันตรายนั้น เกิดจากการกระทำผิดอาญาของผู้หนึ่งผู้ใด หรือสำเนาคำพิพากษาคดีนั้น

(๕) หลักฐานการสอบสวนพร้อมทั้งสรุปความเห็นของคณะกรรมการซึ่งผู้บังคับบัญชาได้ แต่งตั้งขึ้นสอบสวนว่าการถูกประทุษร้ายหรือ ได้รับอันตรายนั้นเกิดจากความผิด หรือความประมาท เลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้นั้นเองหรือไม่ ในกรณีที่ไม่มีจแนบหลักฐานตาม (๔) หรือหลักฐานตาม (๔) ไม่ปรากฏชัดว่าการถูกประทุษร้ายหรือ ได้รับอันตรายนั้นเกิดจากความผิดหรือความประมาทเลินเล่อ อย่างร้ายแรงของผู้นั้นเองหรือไม่

(๖) ใบรับรองของแพทย์ที่ทางราชการรับรอง ซึ่งได้ตรวจและให้ความเห็นว่าผู้ันได้รับอันตรายเสียหาย ขา หู หนวกทั้งสองข้าง ตาบอด หรือได้รับการป่วยเจ็บถึงทุพพลภาพไม่สามารถจะรับราชการต่อไปได้

(๗) คำสั่งเลื่อนเงินเดือนกรณีพิเศษ (ถ้ามี)

ให้เสนอต่อจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง

ค. บำนาญพิเศษ

ข้อ ๑๘ การขอรับบำนาญพิเศษ กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกราชการ โดยได้รับบำเหน็จหรือบำนาญปกติไปแล้ว ป่วยเจ็บถึงทุพพลภาพ อันเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ ระหว่างที่ผู้ันรับราชการ ภายในสามปี นับแต่วันออกราชการนอกจากจะต้องดำเนินการในส่วน ที่เกี่ยวข้องตามข้อ ๑๗ แล้ว ให้แนบหลักฐานเพิ่มเติมดังนี้

(๑) หลักฐานการสอบสวนของราชการส่วนท้องถิ่นที่เคยสังกัดว่าการป่วยเจ็บเกิดขึ้น เพราะเหตุปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่

(๒) หลักฐานแสดงว่าการป่วยเจ็บได้เกิดขึ้นภายในสามปี นับแต่วันออกราชการ

- (๓) หลักฐานแสดงวันเดือนปีที่เจ้าตัวได้ยื่นขอรับบำนาญพิเศษ ให้เสนอต่อจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง

ง. บำเหน็จตกทอดกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นตาย

ข้อ ๑๕ การขอรับบำเหน็จตกทอดให้ทายาทผู้มีสิทธิ ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะของข้าราชการส่วนท้องถิ่น ผู้ถึงแก่ความตาย แล้วแต่กรณี ยื่นเรื่องขอรับบำเหน็จตกทอดด้วยตนเองตามแบบ บ.ท. ๑ แบบ บ.ท. ๒ และแบบ บ.ท. ๕ ต่อราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายสังกัดอยู่ครั้งสุดท้าย พร้อมด้วยสำเนามรณบัตรรวม ๓ ชุด และให้คำรับรองว่าจะชดใช้เงินที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิตลอดจนค่าเสียหายต่างๆ คืนแก่ราชการส่วนท้องถิ่น ตามแบบ บ.ท. ๖ หรือแบบหนังสือรับรองการชดใช้เงินคืนให้แก่ทางราชการ (สำหรับผู้เยาว์คนเสมือนไร้ความสามารถ คนไร้ความสามารถ ให้ผู้ปกครองในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้พิทักษ์ หรือผู้อนุบาล ลงชื่อแทนหรือให้ความยินยอมแล้วแต่กรณี) เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบได้รับเรื่องขอรับบำเหน็จตกทอดจากผู้ยื่นแล้ว ให้สอบสวนบันทึกปากคำของผู้ยื่นในหัวข้อรายละเอียด ดังนี้

(๑) ผู้ตายได้ตายด้วยเหตุใด

(๒) ชื่อตัว ชื่อสกุลของบิดาและมารดาของผู้ตายชื่ออะไรและยังมีชีวิตหรือถึงแก่กรรมไปแล้วตั้งแต่เมื่อใด

(๓) ผู้ตายมีสามีหรือภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ถ้ามี ชื่อตัวชื่อสกุลอะไร และให้มีหลักฐานใบสำคัญการสมรสประกอบด้วย หากไม่มีหลักฐานให้ชี้แจงเหตุผลโดยชัดแจ้ง

(๔) ผู้ตายมีบุตรกี่คน ชื่ออะไร เกิดวันเดือนปีใด ถ้าเป็นบุตรเกิดก่อนสมรสขอให้สอบสวนโดยละเอียดต่อไปด้วยว่าต่อมาบิดามารดาได้สมรสกัน หรือได้จดทะเบียนว่าเป็นบุตร หรือศาลพิพากษาว่าเป็นบุตรหรือไม่ ทั้งนี้ ให้ส่งหลักฐานต่างๆ เช่น สำเนาทะเบียนบ้าน สำเนาใบสำคัญการสมรส สำเนาทะเบียนการรับรองบุตร หรือคำพิพากษาของศาล และเอกสารที่เกี่ยวข้องอื่นใดประกอบการพิจารณาด้วย ให้เจ้าหน้าที่รวบรวมหลักฐานที่เกี่ยวข้องตามข้อ ๑๖ และแนบหลักฐานเพิ่มเติมดังนี้

หลักฐานเกี่ยวกับการตาย

(๑) สำเนามรณบัตร กรณีตายโดยเหตุปกติ หรือสำเนามรณบัตรประกอบหลักฐานการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เช่น รายงานการชันสูตรพลิกศพ รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี รายงานการสอบสวน ฯลฯ กรณีตายโดยผิดธรรมชาติ

(๒) สำเนาคำสั่งศาลสำหรับผู้ที่ศาลสั่งให้เป็นคนสาบสูญ

(๓) หลักฐานการสอบสวน พร้อมทั้งสรุปความเห็นของคณะกรรมการที่ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งเพื่อสอบสวนพฤติการณ์และกรณีแวดล้อมต่างๆ ไป สำหรับผู้ที่ไม่ทราบแน่ชัดว่าการตายมีสาเหตุเนื่องจากการประทุษร้ายอย่างร้ายแรงของตนเองหรือไม่

(๔) หลักฐานการวินิจฉัยขององค์การกลางบริหารงานบุคคลราชการส่วนท้องถิ่น (ก.จ. หรือ ก.ท. หรือ ก.สภ.) ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือปลดออกจากราชการ

หรือไม่ สำหรับผู้ตายที่มีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและยังไม่ได้รับการวินิจฉัยเรื่อง
ที่กระทำผิดนั้น

หลักฐานเกี่ยวกับทายาท

(๑) สำเนาทะเบียนบ้านของบิดามารดา กรณียังมีชีวิตอยู่หรือสำเนามรณบัตร หรือหนังสือ
รับรองการตายของผู้ที่ควรเชื่อถือได้ (เช่น พี่ น้อง ลุง ป้า น้า อา หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง) กรณีที่ตาย
ไปก่อนแล้ว

(๒) หลักฐานการเป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายได้แก่

(ก) สำเนาทะเบียนสมรสหรือใบสำคัญการสมรสของบิดามารดาหรือสำเนาทะเบียนฐานะ
ของภริยา (มารดาของผู้ตาย) หรือ

(ข) หนังสือรับรองของผู้ที่ควรเชื่อถือได้ ที่รับรองว่าบิดามารดาสมรสก่อนวันที่ ๑ ตุลาคม
พ.ศ. ๒๔๗๘ หรือ

(ค) สำเนาทะเบียนบ้าน หรือสูติบัตรของบุตรร่วมบิดามารดาเดียวกันกับผู้ตายซึ่งเกิด
ภายในปี พ.ศ. ๒๔๗๘ หรือก่อนนั้น

หลักฐานเกี่ยวกับคู่สมรส

(๑) สำเนาทะเบียนสมรสหรือใบสำคัญการสมรส

(๒) สำเนาทะเบียนบ้าน

(๓) สำเนามรณบัตรหรือหนังสือรับรองการตายของผู้ที่ควรเชื่อถือได้กรณีคู่สมรสตาย
ไปก่อน

(๔) สำเนาทะเบียนการหย่า หรือใบสำคัญการหย่าหรือคำสั่งศาลกรณีที่มีการหย่า

(๕) สำเนาคำพิพากษา หรือคำสั่งที่แสดงว่าคู่สมรสคนใดเป็นคู่สมรสที่ชอบด้วยกฎหมาย
กรณีที่มีการสมรสซ้อน

หลักฐานเกี่ยวกับบุตร

(๑) บันทึกแจ้งวันเดือนปีเกิดของบุตรที่ชอบด้วยกฎหมายทุกคนพร้อมทั้งสำเนาทะเบียนบ้าน
ที่แสดงวันเดือนปีเกิดทางสุริยคติโดยครบถ้วนของบุตรที่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอด

(๒) สำเนาทะเบียนสมรสหรือใบสำคัญการสมรสของผู้ตายกับมารดาของบุตร หรือสำเนา
ทะเบียนการรับรองบุตร หรือสำเนาคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตร

(๓) บันทึกรับรองการมีบุตรชอบด้วยกฎหมายในครรภ์มารดา (ถ้ามี)

(๔) สำเนามรณบัตรหรือหนังสือรับรองการตายของผู้ที่ควรเชื่อถือได้กรณีบุตรตาย

(๕) ใบรับรองการศึกษาสำหรับบุตรที่มีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้ว แต่ไม่เกินยี่สิบหกปีบริบูรณ์ ที่กำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอุดมศึกษาหรือชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ทางราชการรับรองให้เทียบเท่า ในวันที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตาย

(๖) ใบรับรองของแพทย์เกี่ยวกับการพิการหรือทุพพลภาพของบุตรที่มีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้ว ในวันที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตาย

(๗) สำเนาทะเบียนการรับบุตรบุญธรรม กรณีที่มีบุตรบุญธรรม

หลักฐานแสดงการเป็นผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ

กรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายไม่มีทายาทผู้มีสิทธิ แต่มีบุคคลซึ่งผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาเห็นว่าอยู่ในข่ายมีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดดังนี้

(๑) หลักฐานรับรองการอุปการะหรือการอยู่ในอุปการะของผู้ที่ควรเชื่อถือได้

(๒) สำเนาทะเบียนบ้าน

(๓) หลักฐานการพิจารณาและกำหนดส่วนของผู้ว่าราชการจังหวัดให้ผู้ใดได้รับบำเหน็จตกทอดเท่าใด

หลักฐานแสดงการเป็นผู้ปกครองโดยชอบด้วยกฎหมายหรือผู้พิทักษ์หรือผู้อนุบาล

หลักฐานแสดงการเป็นผู้ปกครองโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือผู้พิทักษ์หรือผู้อนุบาลแล้วแต่กรณี ซึ่งลงชื่อให้ความยินยอมในการขอรับ หรือขอรับบำเหน็จตกทอดแทนผู้มีสิทธิ ได้แก่ สำเนาทะเบียนการรับรองบุตร สำเนาทะเบียนการรับบุตรบุญธรรม หรือสำเนาคำสั่งศาลตั้งผู้ปกครอง ผู้พิทักษ์หรือผู้อนุบาล แล้วแต่กรณี

ให้เสนอต่อจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง

จ. บำนาญพิเศษกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นตาย

ข้อ ๒๐ การขอรับบำนาญพิเศษกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นตาย นอกจากหลักฐานที่เกี่ยวข้องซึ่งต้องแนบตามข้อ ๑๗ (๑) ถึงข้อ ๑๗ (๕) และข้อ ๑๘ แล้วให้แนบหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม ดังนี้

(๑) ใบแสดงความเห็นหรือรายงานของแพทย์ที่ทางราชการรับรอง ซึ่งแสดงว่าการป่วยเจ็บถึงตายเกิดขึ้นเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่

(๒) รายงานการปฏิบัติหน้าที่ราชการในระยะก่อนตายเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามสัปดาห์สำหรับผู้ที่ราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาเห็นว่าถึงแก่ความตายเพราะปฏิบัติงานในลักษณะตรากตรำ เร่งรัดหรือเคร่งเครียดเกินกว่าปกติธรรมดา

(๓) หลักฐานการสอบสวนในกรณีสูญหายว่าสูญหายตั้งแต่เมื่อใด และมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายถึงตายหรือไม่

(๔) คำสั่งเลื่อนเงินเดือนกรณีพิเศษ (ถ้ามี)

ให้เสนอต่อจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง

ข้อ ๒๑ การขอรับบำนาญพิเศษกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการโดยได้รับบำเหน็จหรือบำนาญปกติไปแล้ว ป่วยเจ็บถึงตายอันเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ระหว่างที่ผู้นั้นรับราชการภายในสามปี นับแต่วันออกจากราชการ นอกจากหลักฐานที่เกี่ยวข้องซึ่งต้องแนบตามข้อ ๑๕ แล้ว ให้แนบหลักฐานเพิ่มเติม ดังนี้

(๑) หลักฐานการสอบสวนของราชการส่วนท้องถิ่นที่เคยสังกัดว่าการป่วยเจ็บถึงตายเกิดขึ้นเพราะเหตุปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่

(๒) หลักฐานซึ่งแสดงว่า การป่วยเจ็บถึงตายได้เกิดขึ้นภายในสามปี นับแต่วันออกจากราชการ

(๓) หลักฐานซึ่งแสดงวันเดือนปีที่ทายาทได้ยื่นขอรับบำนาญพิเศษ

ให้เสนอต่อจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง

จ. บำเหน็จตกทอดกรณีผู้รับบำนาญตาย

ข้อ ๒๒ เมื่อผู้รับบำนาญถึงแก่ความตาย ให้ทายาทหรือผู้มีสิทธิรับบำเหน็จตกทอดแจ้งให้ราชการส่วนท้องถิ่นผู้เบิกจ่ายบำนาญทราบ และให้ผู้เบิกจ่ายบำนาญแจ้งกรมคสิทธิรับบำนาญของผู้นั้นให้สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น กรมการปกครองทราบโดยเร็ว

ข้อ ๒๓ ให้ทายาทผู้มีสิทธิ ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ แล้วแต่กรณีของผู้รับบำนาญผู้ถึงแก่ความตายลงชื่อขอรับบำเหน็จตกทอดพร้อมทั้งให้คำรับรองว่าจะชดใช้เงินที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิตลอดจนค่าเสียหายต่างๆ คืนแก่ราชการส่วนท้องถิ่นตามแบบ บ.ท. ๖ (สำหรับคู่เยาว์ คนเสมือนไร้ความสามารถหรือคนไร้ความสามารถ ให้ผู้ปกครองในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรม หรือผู้พิทักษ์หรือผู้อนุบาล ลงชื่อแทนหรือให้ความยินยอมแล้วแต่กรณี) ยื่นต่อราชการส่วนท้องถิ่นที่ผู้ตายรับบำนาญครั้งสุดท้าย และให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรวบรวมหลักฐานเช่นเดียวกับกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นตายตามข้อ ๑๕ แนบแบบคำขอ

ให้เสนอต่อจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง

หมวด ๓

การส่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๒๔ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่น ได้รับเรื่องการขอรับบำเหน็จบำนาญจากผู้ขอและผู้ยื่นตามความในหมวด ๒ แห่งระเบียบนี้แล้ว ให้บันทึก วัน เดือน ปี ที่ได้รับเรื่องแล้วตรวจสอบและสอบสวนหลักฐานต่างๆ เพื่อนำเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาภายในกำหนดเวลาไม่เกินสิบห้าวันนับแต่วันรับเรื่อง

ข้อ ๒๕ ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นใช้สมุดประวัติที่มีการรับรองโดยถูกต้องเป็นหลักฐานในการตรวจสอบเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้เว้นแต่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ จะไม่มีสมุดประวัติหรือมีแต่สมุดประวัติไม่ถูกต้องสมบูรณ์ หรือในกรณีที่

หลักฐานต่างๆ เกี่ยวกับเวลาราชการขัดแย้งหรือไม่ตรงกันก็ให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่รับเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญสอบไปยังหน่วยราชการหรือราชการส่วนท้องถิ่นที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นเคยรับราชการอยู่ เพื่อรับรองเวลาราชการของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นเป็นหลักฐานก่อน เมื่อได้รับหลักฐานดังกล่าวแล้ว ให้รีบดำเนินการรวบรวมเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญหรือบำเหน็จตกทอดพร้อมด้วยหลักฐานต่างๆ โดยเสนอความเห็นไปยังผู้ว่าราชการจังหวัด ว่าสมควรจ่ายเงินบำเหน็จ บำนาญ หรือบำเหน็จตกทอดหรือไม่ประการใด ให้แก่ใคร เป็นจำนวนเท่าใดหรือเดือนละเท่าใด ตั้งแต่เมื่อใด

ข้อ ๒๖ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญและเอกสารต่างๆ จากราชการส่วนท้องถิ่น ตามความในข้อ ๒๕ แห่งระเบียบนี้ แล้วให้บันทึกวัน เดือนปี ที่ได้รับไว้เป็นหลักฐาน แล้วรีบพิจารณาส่งจ่ายภายในกำหนดเวลายี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องการส่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้ทำคำสั่งเป็นสามฉบับ โดยระบุให้ชัดเจนว่าจ่ายเป็นบำเหน็จหรือบำนาญหรือบำเหน็จตกทอดให้แก่ใครจำนวนเท่าใดหรือเดือนละเท่าใด จ่ายตั้งแต่เมื่อใดแล้วส่งคำสั่งและเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญให้แก่ราชการส่วนท้องถิ่นที่เสนอเรื่องเพื่อถือจ่ายหนึ่งชุด เก็บรักษาไว้ที่จังหวัดหนึ่งชุด และส่งไปยังสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นหนึ่งชุด

บำเหน็จหรือบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษเหตุทุพพลภาพให้ส่งจ่ายได้ตั้งแต่วันขาดจากอัตราเงินเดือนเป็นต้นไป

บำเหน็จตกทอด หรือบำนาญพิเศษในกรณีถึงแก่ความตายหรือสูญหาย ซึ่งจ่ายแก่ทายาทผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะนั้น ให้ส่งจ่ายได้ตั้งแต่วันถัดจากวันที่ถึงแก่ความตาย หรือวันถัดจากวันที่สันนิษฐานว่าถึงแก่ความตายตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ในกรณีที่มีการลดหรือลดบำนาญในระหว่างเวลาที่ข้าราชการกลับเข้ารับราชการใหม่และต่อมาออกจากราชการครั้งหลัง โดยไม่มีสิทธิได้รับบำนาญ การส่งจ่ายบำนาญที่เคยได้รับอยู่เดิมตั้งแต่วันออกจากราชการครั้งหลัง จะจ่ายได้ต่อเมื่อผู้รับบำนาญได้ยื่นขอรับบำนาญเดิมต่อราชการส่วนท้องถิ่นที่เคยได้รับ และให้ราชการส่วนท้องถิ่นเดิมจ่ายบำนาญต่อไป ทั้งนี้ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นรายงานผ่านจังหวัดไปยังกระทรวงมหาดไทยเพื่อแจ้ง ก.บ.ท. ทราบอีกครั้งหนึ่ง

กรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งไม่อนุมัติการจ่ายบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามที่ราชการส่วนท้องถิ่นเสนอขอ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่ได้รับเรื่องรายงานเหตุผลไปยังกระทรวงมหาดไทย

สำหรับอัตราบำนาญพิเศษซึ่งกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามสมควรแก่เหตุการณ์ ประกอบกับความพิการทุพพลภาพของผู้นั้นตามความในมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอกระทรวงมหาดไทยเป็นรายๆ ไป

หมวด ๔

การเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญ

ข้อ ๒๗ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับคำสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญจากผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วต้องแจ้งแก่ผู้ยื่นเรื่องรับทราบไว้เป็นหลักฐาน โดยให้ลงลายมือชื่อรับทราบพร้อมทั้งวัน เดือน ปี ไว้ ในคำสั่งจ่ายของผู้ว่าราชการจังหวัดกับให้ลงลายมือชื่อรับทราบไว้ในทะเบียนที่จัดทำไว้โดยเฉพาะด้วย ส่วนผู้ที่อยู่ไกลหรืออยู่ต่างจังหวัดไม่สะดวกแก่การติดต่อให้มาลงนามทราบได้ก็ให้แจ้งให้ทราบทาง ไปรษณีย์ลงทะเบียนและหมายเหตุในทะเบียนด้วยว่าได้แจ้งให้ทราบตามหนังสือลงทะเบียน วัน เดือน ปีใด

ข้อ ๒๘ การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญประจำเดือนหนึ่งๆ ให้ใช้ฎีกาค่าตอบแทน โดยกรอกจำนวนเงินบำเหน็จบำนาญ รวมทั้งเงินเพิ่มในประเภทเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วน ท้องถิ่น และให้เขียนใบแทรกแสดงรายชื่อจำนวนเงินที่ขอเป็นรายบุคคลลงในแบบ บ.ท. ๗ แล้วรวม ยอดทั้งสิ้นให้ตรงกับจำนวนที่ขอเบิกแนบไว้กับฎีกา

ข้อ ๒๙ การจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญรวมทั้งเงินเพิ่มจากบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ให้เป็นหน้าที่ของสมุหบัญชีหรือหัวหน้าหน่วยการคลังของราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ เป็นผู้รับผิดชอบ และปฏิบัติการเบิกจ่ายตามระเบียบ โดยให้ลงจ่ายในทะเบียนจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญเล่มหนึ่งต่างหาก โดยใช้แบบ บ.ท. ๘ และให้กรอกรายชื่อจำนวนเงินบำเหน็จบำนาญเรียงตามลำดับใบแทรกฎีกาค่าตอบแทน และรวมยอดทั้งสิ้นไว้ตอนท้าย พร้อมทั้งหมายเหตุว่าเบิกโดยฎีกาค่าตอบแทนที่เท่าใด วัน เดือน ปีใด การจ่ายในวันหนึ่งๆ รวมทั้งราย เป็นเงินเท่าใดต้องแสดงไว้ในช่องหมายเหตุ

การขอรับบำเหน็จบำนาญผ่านทางธนาคาร ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่ กระทรวงมหาดไทยกำหนด

การจ่ายบำนาญประจำเดือน ให้จ่ายในวันทำการก่อนวันทำการสุดท้ายของเดือนสองวันทำการ สำหรับกรณีที่ต้องเบิกเงินจากธนาคาร หรือผู้มีสิทธิรับบำนาญได้รับบำนาญทางธนาคาร ให้จ่ายในวันทำการ ก่อนวันทำการสุดท้ายของธนาคารในเดือนนั้นสองวันทำการ แต่ทั้งนี้กระทรวงมหาดไทย จะกำหนดวัน จ่ายเป็นอย่างอื่นก็ได้

บำนาญที่ค้างเบิกหรือที่ผู้รับตายหรือหมดสิทธิลงในระหว่างเดือนให้เริ่มจ่ายได้ทันที

ในกรณีที่ผู้รับบำนาญลงชื่อรับเงินไม่ได้ ก็ให้ผู้รับพิมพ์ลายนิ้วมือแทนและให้ผู้จ่ายเงิน หมายเหตุด้วยว่าเป็นลายพิมพ์นิ้วมือของใคร

ในกรณีที่ผู้รับบำเหน็จบำนาญไม่สามารถจะมารับด้วยตนเองได้ต้องทำหนังสือ มอบฉันทะตามแบบ บ.ท. ๙

ข้อ ๓๐ กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ได้รับหรือมีสิทธิรับบำนาญถึงแก่ความตายให้จ่าย บำนาญรวมทั้งเงินเพิ่มจากบำนาญ (ถ้ามี) ให้จนถึงวันที่ถึงแก่ความตายนอกจากนี้ให้จ่ายเงินช่วยเหลือ จำนวนเท่ากับบำนาญ เงินเพิ่มจากบำนาญ (ถ้ามี) รวมกับเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ (ถ้ามี) ตามเดือนโดย

(๑) กรณีผู้รับบำนาญราชการส่วนท้องถิ่นตำแหน่งครู ให้จ่ายเงินบำนาญและเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ (ถ้ามี) จากเงินงบประมาณแผ่นดิน ส่วนเงินเพิ่มจากบำนาญ (ถ้ามี) ให้จ่ายจากเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

(๒) กรณีผู้รับบำนาญราชการส่วนท้องถิ่นนอกจากตำแหน่งครู ให้จ่ายเงินบำนาญและเงินเพิ่มจากบำนาญ (ถ้ามี) จากเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ส่วนเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ (ถ้ามี) ให้จ่ายจากเงินงบประมาณของราชการส่วนท้องถิ่น

ผู้มีสิทธิรับบำนาญที่ถึงแก่ความตายเป็นผู้รับบำนาญตกทอดหรือบำนาญพิเศษในฐานะทายาท ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะไม่ให้จ่ายเงินช่วยพิเศษ

เงินช่วยพิเศษตามวรรคหนึ่ง ให้จ่ายแก่บุคคลซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายแสดงเจตนา โดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อราชการส่วนท้องถิ่น ตามแบบ บ.ท. ๑๐

ถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายมิได้แสดงเจตนาไว้ตามวรรคห้าหรือบุคคลซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายแสดงเจตนาไว้ตายก่อนข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายหรือก่อนมีการจ่ายเงินก็ให้จ่ายแก่บุคคลตามลำดับ ดังนี้

(๑) คู่สมรส

(๒) บุตร

(๓) บิดามารดา

เมื่อปรากฏว่าบุคคลในลำดับก่อนตามวรรคหกมีชีวิตอยู่ บุคคลในลำดับถัดไปไม่มีสิทธิได้รับเงินช่วยพิเศษ

ถ้าผู้มีสิทธิได้รับเงินช่วยพิเศษตามความในวรรคหกในลำดับเดียวกันมีหลายคนให้จ่ายให้แก่ผู้ซึ่งบุคคลในลำดับนั้นมอบหมายเป็นหนังสือ หรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่จัดการศพ

ข้อ ๓๑ การขอรับเงินช่วยพิเศษ ให้กระทำภายในเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ผู้ได้รับหรือมีสิทธิรับบำนาญถึงแก่ความตาย

กรณีที่ผู้มีสิทธิรับบำนาญถึงแก่ความตายก่อนที่ผู้ว่าราชการจังหวัดจะส่งจ่ายบำนาญให้ นับระยะเวลาเพื่อขอรับเงินช่วยพิเศษตามความในวรรคหนึ่ง ตั้งแต่วันที่ผู้ว่าราชการจังหวัดส่งจ่ายบำนาญ

ในกรณีที่ราชการส่วนท้องถิ่นมีความจำเป็นต้องเข้าจัดการศพข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตาย เพราะไม่มีผู้ใดเข้าจัดการในเวลาอันสมควร ให้ทางราชการส่วนท้องถิ่นหักค่าใช้จ่ายจากเงินช่วยพิเศษได้เท่าที่จ่ายจริง แล้วมอบส่วนที่เหลือถ้ามีให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับตามข้อ ๓๐

ข้อ ๓๒ เพื่อเป็นหลักฐานการตรวจสอบจ่ายบำเหน็จบำนาญ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นจัดทำทะเบียนตรวจจ่ายบำเหน็จบำนาญไว้เล่มหนึ่งตามแบบ บ.ท. ๑๑ และให้มีข้อความดังนี้ ชื่อผู้รับ จำนวนเงิน แต่เดือนตุลาคมถึงเดือนกันยายน รวม ๑๒ เดือน ในช่องหมายเหตุให้หมายเหตุว่าได้รับคำสั่งจ่ายบำเหน็จ หรือบำนาญตั้งแต่เมื่อใด เดือนละเท่าใด

การลงทะเบียนตรวจจ่ายต้องแยกประเภท ดังนี้

(๑) บำเหน็จบำนาญปกติ

- เหตุทดแทน

- เหตุทุพพลภาพ
- เหตุสูงอายุ
- เหตุรับราชการนาน

(๒) บำนาญพิเศษ

(๓) บำเหน็จตกทอด

ข้อ ๓๓ การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญสมุห์บัญชีหรือหัวหน้าหน่วยการคลังของราชการส่วนท้องถิ่นที่จ่ายเงินบำเหน็จบำนาญจะต้องเก็บเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญหลักฐานการเบิกจ่าย ตลอดจนเอกสารประกอบการจ่ายไว้ประกอบการตรวจสอบบัญชีการเงินเช่นเดียวกับใบสำคัญการจ่ายเงินประเภทอื่นของราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๕

การแสดงการดำรงชีวิตอยู่ของผู้รับบำนาญส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๓๔ ภายในเดือนแรกของปีงบประมาณใหม่ทุกปี ให้ผู้รับบำนาญแสดงการดำรงชีวิตอยู่ต่อราชการส่วนท้องถิ่น โดยจะแสดงด้วยตนเอง หรือให้มีการรับรองของนายอำเภอ หรือนายทะเบียนท้องถิ่นที่ผู้รับบำนาญมีภูมิลำเนาอยู่ในปัจจุบันหรือข้าราชการประจำไม่ต่ำกว่าระดับ ๕ เป็นผู้รับรองตามแบบ บ.ท. ๑๒ ซึ่งรับรองว่าผู้รับบำนาญยังดำรงชีวิตอยู่เพื่อประกอบเป็นหลักฐานการเบิกจ่ายเงิน

ให้เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายบำนาญจัดทำสมุดไว้เล่มหนึ่งเพื่อใช้ในการแสดงรายชื่อและตำบลที่อยู่ของผู้รับบำนาญ และให้ผู้รับบำนาญลงลายมือชื่อ วัน เดือน ปีที่แสดงการดำรงชีวิตอยู่ไว้เป็นหลักฐานกรณีมอบฉันทะให้ผู้อื่นรับแทนให้ปฏิบัติตามความในวรรคก่อนโดยอนุโลม

ข้อ ๓๕ ในกรณีที่ผู้รับบำนาญพิเศษเป็นบุตรซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอุดมศึกษา หรือชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ราชการรับรองให้เทียบเท่า ถ้ามีความประสงค์จะขอรับบำนาญพิเศษต่อไปอีกหลังจากที่มีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้วให้ยื่นใบรับรองของสถานศึกษานั้นๆ และหลังจากนั้นให้ยื่นใบรับรองเช่นว่านี้ภายในเดือนแรกของปีงบประมาณใหม่ทุกปี

ข้อ ๓๖ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับหลักฐานการดำรงชีวิตอยู่ดังกล่าวในข้อ ๓๔ หรือใบรับรองของสถานศึกษาดังกล่าวในข้อ ๓๕ แล้ว ให้บันทึกไว้ในทะเบียนจ่ายเงินบำนาญ และทะเบียนตรวจจ่ายเงินบำนาญว่า ผู้รับบำนาญรายใดได้แสดงการดำรงชีวิตอยู่แต่วันเดือนปีใด หรือผู้รับบำนาญพิเศษรายใดมีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้วตั้งแต่วันเดือนปีใด และได้ยื่นใบรับรองของสถานศึกษาใดตั้งแต่วันเดือนปีใด แล้วแต่กรณี เพื่อเป็นหลักฐานการจ่ายบำนาญต่อไป ส่วนหลักฐานการดำรงชีวิตอยู่หรือใบรับรองของสถานศึกษาให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่เบิกจ่ายเก็บรักษาไว้เป็นหลักฐานในการตรวจสอบบัญชีการเงินต่อไปด้วย

ข้อ ๓๗ ถ้าปรากฏว่าผู้รับบำนาญขาดสิทธิที่จะได้รับบำนาญต่อไปแล้ว หรือผู้รับบำนาญไม่แสดงการดำรงชีวิตอยู่ หรือไม่ยื่นใบรับรองของสถานศึกษาตามที่ระบุไว้ในข้อ ๓๔ และข้อ ๓๕ ให้

ราชการส่วนท้องถิ่นระงับการจ่ายบำนาญไว้จนกว่าผู้รับบำนาญจะแสดงหลักฐานการดำรงชีวิตอยู่หรือส่งใบรับรองของสถานศึกษาให้ถูกต้อง

หมวด ๖

การเปลี่ยนแปลงสถานที่รับบำนาญ

ข้อ ๓๘ ผู้รับบำนาญที่ย้ายภูมิลำเนาและประสงค์จะโอนการรับเงินบำนาญไปรับทางราชการส่วนท้องถิ่นรูปเดียวกันในท้องที่ที่ย้ายไปอยู่ใหม่ ให้ผู้รับบำนาญยื่นเรื่องต่อราชการส่วนท้องถิ่นที่จ่ายบำนาญให้เดิมและให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นส่งเรื่องและหนังสือสำคัญจ่ายเงินบำนาญครั้งสุดท้ายตามแบบ บ.ท. ๑๓ ไปยังจังหวัดและให้จังหวัดรายงานเพื่อขออนุมัติกระทรวงมหาดไทย

หมวด ๗

เงินเพิ่มจากเงินบำนาญ

ข้อ ๓๙ การจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นปฏิบัติดังนี้

(๑) ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกหรือพ้นจากราชการก่อนวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๕ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษ หรือบำนาญตกทอดตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ให้ราชการส่วนท้องถิ่น เบิกจ่ายให้ตามอัตราที่เคยเบิกจ่ายอยู่เดิมก่อนใช้บังคับระเบียบนี้

(๒) นับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๕ เป็นต้นไป ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษ ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณี ในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ เป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก โดยเบิกจ่ายจากเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นและให้รวมจ่ายพร้อมกับเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับเมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษเข้าด้วยกันแล้วจะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากราชการส่วนท้องถิ่น

(๓) ข้าราชการซึ่งได้โอนหรือถูกส่งไปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะมีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกันในการคำนวณเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษเพื่อจ่ายแก่ข้าราชการซึ่งได้โอนหรือถูกส่งไปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น

หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ให้คำนวณโดยตั้งเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ ยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ แล้วแต่กรณี คุณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการที่ข้าราชการผู้นั้นมารับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่นหารด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการที่ข้าราชการผู้นั้นรับราชการอยู่ทางสังกัดเดิม และทางราชการส่วนท้องถิ่นรวมกัน ทั้งนี้ เมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับเป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหากเข้าด้วยกันแล้ว จะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น

(๔) ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่ม ร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ

หมวด ๘

การหักบำนาญพิเศษและหรือบำเหน็จตกทอด จากผู้ที่ได้รับเกินสิทธิหรือไม่สิทธิ

ข้อ ๔๐ ในกรณีที่ได้เบิกจ่ายบำนาญพิเศษและหรือบำเหน็จตกทอดให้แก่ผู้มีสิทธิตามคำสั่งจ่ายของจังหวัดแล้ว หากปรากฏภายหลังว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายตามเงื่อนไขที่กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นกำหนดเพิ่มขึ้นให้จังหวัดสั่งจ่ายเงินรายนั้นใหม่โดยให้ราชการส่วนท้องถิ่นผู้เบิกหักเงินบำนาญพิเศษของผู้ซึ่งรับเกินไปตั้งแต่วันเกิดสิทธิคืนให้แก่บุตรดังกล่าวตามสิทธิที่บุตรผู้นั้นจะได้รับทุกเดือนจนกว่ายอดเงินที่หักจะครบจำนวนที่ผู้นั้นรับเกินไป

ในกรณีที่หักเงินบำนาญพิเศษได้ไม่ครบจำนวนที่รับเกินไป หรือไม่มีเงินบำนาญพิเศษที่จะหักชดใช้ได้ ให้จังหวัดสั่งให้ราชการส่วนท้องถิ่นผู้เบิกเรียกเงินจากผู้ที่ได้รับเกินไปหรือได้รับไปโดยไม่มีสิทธิคืนเพื่อจ่ายให้แก่บุตรดังกล่าวตามสิทธิที่บุตรผู้นั้นจะได้รับหากเรียกคืนไม่ได้หรือเรียกได้ไม่ครบให้ผู้เบิกแจ้งให้บุตรผู้นั้นเรียกร้องเอาจากผู้ที่ได้รับเกินไปหรือได้รับไปโดยไม่มีสิทธิต่อไป

หมวด ๙

เบ็ดเตล็ด

ข้อ ๔๑ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดประสงค์จะออกจากราชการ ให้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการส่วนท้องถิ่นต่อราชการส่วนท้องถิ่นที่ตนสังกัด ตามแบบ บ.ท. ๑๔

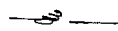
กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นพ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุ ให้ยื่นคำขอรับบำเหน็จหรือบำนาญต่อราชการส่วนท้องถิ่นที่ตนสังกัดล่วงหน้าได้เป็นเวลา ๕ เดือนก่อนวันครบเกษียณอายุตามหลักเกณฑ์ที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ข้อ ๔๒ เพื่อให้ได้ทราบถึงฐานะการเงิน และสถิติของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นประจำ กรณีที่ราชการส่วนท้องถิ่นใดมีการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นในเดือนใด ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นจัดทำบเดือนแสดงการรับ - จ่ายเงินตามแบบ บ.ท. ๑๕ ส่งไปยังกรมการปกครองภายในวันที่ ๑๐ ของเดือนใหม่ทุกเดือน

ข้อ ๔๓ บรรดาแบบพิมพ์ที่ใช้ตามระเบียบนี้ ให้เป็นไปตามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

พลเอก

(ชวลิต ชองจตุร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

พ.ศ. ๒๕๔๖

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๖ เพื่อให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ และพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. ๒๕๔๕

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๖ และมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๕ และมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ มาตรา ๖ และมาตรา ๗๐ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๔๒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๖”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ใช้บังคับตั้งแต่วันประกาศเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๖

ข้อ ๔ ในระเบียบนี้

“ราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล เมืองพัทยา และราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่กฎหมายจัดตั้งขึ้น แต่ไม่รวมถึงกรุงเทพมหานคร

“เงินเดือน” หมายความว่า เงินเดือนและเงินอื่นที่มีกำหนดจ่ายเป็นรายเดือนจากเงินงบประมาณรายจ่ายหมวดเงินเดือน

“บำเหน็จบำนาญ” ถ้ามิได้ว่าไว้เป็นการเฉพาะในเรื่องใด ให้หมายถึงบำเหน็จปกติ บำนาญปกติ บำนาญพิเศษ เหตุทุกข์พลภาพ บำเหน็จตกทอดและหรือบำนาญพิเศษ กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นตาย และบำเหน็จตกทอดกรณีผู้รับบำนาญส่วนท้องถิ่นตาย

“กองทุน” หมายถึง กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนจังหวัด กองทุนบำเหน็จบำนาญพนักงานเทศบาล กองทุนบำเหน็จบำนาญพนักงานส่วนตำบล หรือกองทุนบำเหน็จบำนาญราชการส่วนท้องถิ่นอื่นที่มีกฎหมายกำหนด

ข้อ ๕ กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ให้มีสำนักงานกลางตั้งอยู่ที่กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น กระทรวงมหาดไทย

ข้อ ๖ ให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามระเบียบนี้ และมีอำนาจตีความหรือวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้ได้ ในกรณีที่มีเหตุพิเศษสมควรยกเว้นการปฏิบัติตามความในระเบียบนี้ ให้ราชการส่วนท้องถิ่น ขอทำความตกลงกับปลัดกระทรวงมหาดไทยได้เป็นกรณีๆ ไป

หมวด ๑

การตั้งงบประมาณและการนำส่งเงินสมทบ กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๗ เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งราชการส่วนท้องถิ่น ได้หักไว้จากเงินงบประมาณทั่วไปตามความในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๑๕) ออกตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ให้ตั้งจ่ายในงบประมาณรายจ่ายประจำปีของราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ ในรายจ่ายงบกลางประเภทรายจ่ายตามข้อผูกพันหรือหมวดรายจ่ายอื่น แล้วแต่กรณี โดยให้เรียกชื่อว่า “เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น” และให้ตั้งจ่ายเฉพาะราชการส่วนท้องถิ่นที่มีข้าราชการส่วนท้องถิ่นปฏิบัติหน้าที่เท่านั้น

ข้อ ๘ เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้หักและตั้งจ่ายไว้ตามข้อ ๗ เมื่อได้หักไว้เพื่อจ่ายเป็นเงินบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีสิทธิจะได้รับตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ และเงินเพิ่มบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตามความในหมวด ๗ แห่งระเบียบนี้แล้ว ส่วนที่เหลือเท่าใด ให้หัวหน้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ จัดการเบิกถอนนำส่งสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยเช็คหรือตราพดด้งจัดคร่อมในนามกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้รับภายในเดือนธันวาคมของปีงบประมาณและให้ระบุไว้โดยชัดเจนว่าเป็นเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นของราชการส่วนท้องถิ่นใด เป็นเงินประจำปีงบประมาณ พ.ศ. ใด งบประมาณตั้งจ่ายเท่าใด หักจ่ายเป็นบำเหน็จหรือบำนาญรายใดแต่ละรายเป็นเงินเท่าใด รวมเงินหักจ่ายบำเหน็จบำนาญเท่าใด แล้วรายงานให้จังหวัดทราบทุกครั้งที่มีการนำส่งเงินด้วย

ในกรณีที่ราชการส่วนท้องถิ่นใดมีเงินงบประมาณสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นไม่พอจ่ายตลอดปี หรือมีรายจ่ายเกิดขึ้นใหม่หลังจากที่ได้ส่งเงินไปสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว ให้หัวหน้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ รายงานจังหวัดเพื่อแจ้งไปยังสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาเสนอคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นส่งจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเพิ่มให้ต่อไป และในกรณีที่วงเงินที่ได้หักไว้จ่ายตามความในวรรคหนึ่งเหลือจ่ายเมื่อวันสิ้นปีเป็นจำนวนเท่าใดให้นำส่งสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว รายงานจังหวัดทราบอีกส่วนหนึ่งต่างหากเช่นเดียวกัน

ข้อ ๕ ให้คณะกรรมการตามความในมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มีชื่อเรียกโดยย่อว่า “ก.บ.ท.”

ให้คณะกรรมการตามความในวรรคหนึ่งเลือกกรรมการคนหนึ่งเป็นรองประธานกรรมการ และเลือกผู้ที่เห็นสมควรคนหนึ่งเป็นเลขานุการ

ข้อ ๑๐ ก.บ.ท. มีอำนาจหน้าที่ ดังนี้

(๑) พิจารณาจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นไปเพิ่มให้แก่ราชการส่วนท้องถิ่น หน่วยที่มีวงเงินไม่พอจ่ายเป็นบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นในสังกัดหน่วยงานนั้น หรือจะมอบอำนาจการจ่ายดังกล่าวให้แก่ประธาน ก.บ.ท. ก็ได้

(๒) พิจารณานุมัติการจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้ราชการส่วนท้องถิ่น หรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับท้องถิ่นรวมทั้งสหกรณ์ออมทรัพย์ข้าราชการส่วนจังหวัด จำกัด สหกรณ์ออมทรัพย์พนักงานเทศบาล จำกัด สหกรณ์ออมทรัพย์พนักงานส่วนท้องถิ่นอื่นตามที่มีกฎหมายกำหนดจะไปดำเนินการต่างๆ ภายในกำหนดเวลาที่ไม่เกินสิบห้าปี ดอกเบี้ยในอัตราไม่เกินร้อยละสิบห้าต่อปี

(๓) พิจารณากำหนดวงเงินค่าใช้จ่ายประจำปีของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นในอัตราไม่เกินร้อยละสามสิบแห่งยอดเงินรายได้ประจำปี

วงเงินค่าใช้จ่ายประจำปีให้จัดทำเป็นประมาณการรายจ่ายประจำปีตามระเบียบที่คณะอนุกรรมการดำเนินการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (อ.บ.ท.) กำหนด

(๔) พิจารณานุมัติการจ่ายเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นประเภทดังกล่าวไว้ในมาตรา ๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ในกรณีดังต่อไปนี้

(ก) ในกรณีที่เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้รับจากราชการส่วนท้องถิ่น ตามความในข้อ ๘ วรรคหนึ่ง ในปีใดไม่พอที่จะโอนไปเพิ่มจ่ายให้กับราชการส่วนท้องถิ่น ตามความในข้อ ๘ วรรคสอง

(ข) ในกิจการซึ่งคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาแล้วเห็นว่าประโยชน์กับกิจการของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยเป็นงานเร่งด่วนและประมาณการรายจ่ายที่ได้ตั้งจ่ายไว้ในข้อ ๑๐ (๓) ไม่พอจ่ายหรือไม่ได้ตั้งจ่ายไว้

ข้อ ๑๑ ให้มีอนุกรรมการดำเนินการขึ้นคณะหนึ่ง เรียกว่า “คณะอนุกรรมการดำเนินการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น” เรียกโดยย่อว่า “อ.บ.ท.” ประกอบด้วย อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเป็นประธาน รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นคนหนึ่งเป็นประธาน ก.บ.ท. เห็นชอบเป็นรองประธาน ผู้อำนวยการส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการเป็นอนุกรรมการและเลขานุการ และอนุกรรมการอื่นซึ่งประธาน ก.บ.ท. จะได้พิจารณาแต่งตั้งขึ้น ไม่เกินห้าคน

ข้อ ๑๒ อ.บ.ท. มีอำนาจหน้าที่ดังนี้

(๑) รับ จ่าย และเก็บรักษาเงินทุน เฉพาะการจ่ายเงินทุนจะกระทำได้อต่อเมื่อได้รับอนุมัติจาก ก.บ.ท. แล้วเท่านั้น และให้ประธาน อ.บ.ท. หรือรองประธาน อ.บ.ท. ในกรณีที่ประธาน อ.บ.ท. ไม่อยู่ปฏิบัติหน้าที่เป็นผู้พิจารณาสั่งจ่าย

(๒) พิจารณากำหนดระเบียบต่างๆ เพื่อใช้ปฏิบัติในการจัดดำเนินการกองทุน

(๓) พิจารณากำหนดแบบบัญชีกองทุน และควบคุมบัญชีการเงินของกองทุน

(๔) เก็บรักษาเอกสารต่างๆ

(๕) พิจารณากำหนดตัวพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อให้ดำเนินการต่างๆ ของกองทุน

(๖) จัดให้มีการตรวจสอบบัญชีการเงินของกองทุน และเสนอรายงานของผู้สอบบัญชีพร้อมด้วยงบดุล งบรายได้และรายจ่าย และรายงานกิจการประจำปีของกองทุนให้ประธาน ก.บ.ท. ทราบและจัดส่งงบดุลแสดงฐานะการเงินของกองทุนแต่ละปีให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่จัดส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นทุกหน่วยทราบภายในปีงบประมาณถัดไป

(๗) รวบรวมเรื่องต่างๆ ที่ควรเสนอต่อที่ประชุม ก.บ.ท.

(๘) ดำเนินกิจการใดๆ ตามที่ ก.บ.ท. มอบหมาย

ข้อ ๑๓ การประชุมของ ก.บ.ท. ตามความในข้อ ๑๒ (๗) แห่งระเบียบนี้ให้ประธาน ก.บ.ท. เป็นผู้กำหนดและเรียกประชุมเป็นครั้งคราวตามความจำเป็นและการประชุมของคณะกรรมการ ก.บ.ท. และคณะอนุกรรมการ อ.บ.ท. ต้องมีกรรมการมาประชุมไม่น้อยกว่ากึ่งจำนวนจึงเป็นองค์ประชุม การลงมติใดๆ ให้ถือเสียงข้างมาก ถ้าคะแนนเท่ากันให้ประธานในที่ประชุมเป็นผู้ชี้ขาด

ข้อ ๑๔ ในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดจะครบเกษียณอายุการทำราชการจากราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ ต้องรายงานผ่านจังหวัดไปยังกระทรวงมหาดไทยเพื่อแจ้งให้ ก.บ.ท. ทราบล่วงหน้าอย่างน้อยสามเดือนก่อนครบเกษียณอายุ เมื่อครบกำหนดเกษียณอายุและราชการส่วนท้องถิ่นได้สั่งให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นออกจากราชการแล้ว ให้รายงานผ่านจังหวัดไปยังกระทรวงมหาดไทยเพื่อแจ้ง ก.บ.ท. ทราบอีกครั้งหนึ่ง

ข้อ ๑๕ ราชการส่วนท้องถิ่นใดจะสั่งให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ต้องระบุไว้ในคำสั่งให้ชัดแจ้งว่าให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญด้วยเหตุใดมาตราใดและให้ส่งสำเนาคำสั่งนั้นๆ ไปยังจังหวัดเพื่อรายงานสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นทราบทุกราย

หมวด ๒

การขอรับบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ส่วนที่ ๑

บำเหน็จบำนาญปกติ

ข้อ ๑๖ ให้ผู้ซึ่งประสงค์จะขอรับบำเหน็จบำนาญปกติ ยื่นเรื่องตามแบบ บ.ท. ๑ และแบบ บ.ท. ๒ พร้อมทั้งสำเนาคำสั่งบรรจุหรือแต่งตั้งเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยยื่นต่อราชการส่วนท้องถิ่นหน่วยที่ตนสังกัดครั้งสุดท้าย รวมสามชุดและให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบเกี่ยวกับการขอรับบำเหน็จบำนาญรวบรวมหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

(๑) สมุดประวัติหรือบัตรประวัติข้าราชการส่วนท้องถิ่น

(๒) ใบรับรองสมุดประวัติ อัตราเงินเดือน เงินเพิ่ม (ถ้ามี) และเวลาวิฤตระหว่างประจำปฏิบัติหน้าที่ในเขตที่ได้ประกาศใช้กฎอัยการศึกตามแบบ บ.ท. ๓

(๓) สำเนาคำสั่งเลื่อนเงินเดือนในวันที่ ๓๐ กันยายน ของปีที่ยื่นออกจากราชการส่วนท้องถิ่น สำหรับผู้ที่ครบเกษียณอายุ

(๔) สำเนาคำสั่งที่ให้ออก หรืออนุญาตให้ลาออกจากราชการส่วนท้องถิ่นแล้วแต่กรณี

(๕) ต้นฉบับหรือสำเนาภาพถ่ายใบแสดงความเห็นของแพทย์ที่ทางราชการรับรอง ซึ่งตรวจและให้ความเห็นว่า ไม่สามารถจะรับราชการในหน้าที่ได้ต่อไปสำหรับผู้ที่ยื่นออกจากราชการเพราะเหตุทุพพลภาพ

(๖) หลักฐานการตรวจสอบและรับรองเวลาราชการของกรมการเงินกลาโหมกระทรวงกลาโหมสำหรับผู้ที่เคยรับราชการทหารกองประจำการก่อนหรือภายหลังที่เข้ารับราชการแล้ว

(๗) หลักฐานเกี่ยวกับการถูกสั่งพักราชการ ให้ออกจากราชการไว้ก่อน ให้ออก ปลดออก หรือไล่ออก และหลักฐานการรับเงินเดือนระหว่างนั้น สำหรับผู้ที่เคยถูกสั่งพัก หรือออกจากราชการในลักษณะดังกล่าว เว้นแต่ได้บันทึกไว้ในสมุดประวัติโดยชัดแจ้งแล้ว

(๘) หลักฐานการอนุมัติของ ก.พ. หรือรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยแล้วแต่กรณี สำหรับผู้ที่มีสิทธิได้นับเวลาอุดมศึกษาในต่างประเทศ

(๙) หลักฐานเกี่ยวกับการที่ทางราชการส่วนท้องถิ่นสั่งให้ไปทำการใดๆ ตามมติคณะ รัฐมนตรี ซึ่งได้นับเวลาระหว่างนั้นเหมือนเต็มเวลาราชการ สำหรับผู้ที่ได้ไปปฏิบัติงานดังกล่าว ดังนี้

(ก) คำสั่งให้ออกจากราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อไปทำการนั้นๆ

(ข) คำสั่งให้กลับเข้ารับราชการส่วนท้องถิ่นตามเดิม หรือหลักฐานการแสดงเจตนาขอรับบำเหน็จบำนาญ หรือหลักฐานการออกจากงานทางหน่วยที่ไปปฏิบัติงานนั้นๆ แล้วแต่กรณี

(๑๐) หลักฐานการมีสิทธิได้นับเวลาวิฤตสำหรับผู้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหม กำหนดในระหว่างที่มีการรบ หรือการสงคราม หรือการปราบจลาจล หรือในระหว่างที่มีพระบรมราช

โครงการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือในระหว่างที่สั่งให้เป็นนักค้าเรือดำน้ำ ซึ่งรับรองโดยกรมการ
เงินกลาโหม กระทรวงกลาโหม

(๑๑) หลักฐานการมีสิทธิได้นับเวลาทวิคูณสำหรับผู้ปฏิบัติราชการปราบปรามผู้ก่อการร้าย
คอมมิวนิสต์ ซึ่งรับรองโดยกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน

(๑๒) หลักฐานการมีสิทธิได้นับเวลาทวิคูณสำหรับผู้ปฏิบัติราชการลับหรือปฏิบัติราชการ
ตามแผนป้องกันประเทศ หรือปฏิบัติราชการกรณีอื่น ตามแบบที่กระทรวงกลาโหมขอทำความตกลง
กับกระทรวงมหาดไทย หรือตามที่แจ้งให้กระทรวงมหาดไทยทราบแล้ว

(๑๓) หลักฐานการพิจารณาขององค์กรกลางบริหารงานบุคคลราชการส่วนท้องถิ่น (ก.จ.จ.
หรือ ก.ท.จ. หรือ ก.อบต. จังหวัด หรือ ก.เมืองพัทยา) สำหรับผู้ที่มีกรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัย
อย่างร้ายแรงก่อนออกจากราชการหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะหย่อนความสามารถ หรือ
ประพฤตินั้นไม่เหมาะสมหรือบกพร่องในหน้าที่หรือมีมลทินมัวหมองหรือกระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง
ซึ่งมีระเบียบให้ส่วนราชการเจ้าสังกัดรายงานผลการปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวให้องค์กรกลางบริหารงาน
บุคคลของข้าราชการนั้นๆ ทราบ หรือหลักฐานการประกันด้วยบุคคลหรือทรัพย์สินสำหรับผู้ที่เจ้าสังกัด
ยังไม่ได้รายงานผลการปฏิบัติ หรือรายงานแล้วแต่องค์กรกลางบริหารงานบุคคลนั้นๆ ยังพิจารณาหรือ
ดำเนินการในเรื่องดังกล่าวไม่เสร็จสิ้น

(๑๔) หลักฐานการชดใช้เงินคืนกรณีลาศึกษาหรือดูงานแล้วกลับมาปฏิบัติราชการ ชดใช้
ไม่ครบตามสัญญา

(๑๕) แบบคำนวณการตรวจสอบบำเหน็จบำนาญ (แบบ บ.ท. ๔)

ให้เสนอต่อจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง

ส่วนที่ ๒

บำนาญพิเศษเหตุทุพพลภาพ

ข้อ ๑๓ กรณีที่ผู้ออกจากราชการส่วนท้องถิ่นอยู่ในข่ายมีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษ ให้ผู้มี
สิทธิและเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบดำเนินการตามข้อ ๑๖ และให้แนบหลักฐานที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

(๑) คำสั่งของผู้บังคับบัญชาหรือหลักฐานเกี่ยวกับการไปปฏิบัติราชการ

(๒) รายงานหรือรายละเอียดการปฏิบัติหน้าที่ราชการจนเป็นเหตุให้ถูกประทุษร้ายหรือ
ได้รับอันตราย

(๓) รายงานของผู้ร่วมงานหรือผู้รู้เห็นเหตุการณ์ใกล้ชิด (ถ้ามี)

(๔) รายงานการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจในกรณีที่ถูกประทุษร้าย หรือได้รับอันตราย
นั้นเกิดจากการกระทำผิดอาญาของผู้หนึ่งผู้ใด หรือตำนานคำพิพากษาคดีนั้น

(๕) หลักฐานการสอบสวนพร้อมทั้งสรุปความเห็นของคณะกรรมการซึ่งผู้บังคับบัญชาได้
แต่งตั้งขึ้นสอบสวนว่าการถูกประทุษร้ายหรือได้รับอันตรายนั้นเกิดจากความผิดหรือความประมาท
เลินเล่ออย่างร้ายแรงของผู้ตนเองหรือไม่ ในกรณีที่ไม้อาจแนบหลักฐานตาม (๔) หรือหลักฐานตาม (๕)

ไม่ปรากฏชัดว่า การถูกรบกวนร้ายหรือได้รับอันตรายนั้น เกิดจากความผิดหรือความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง ของผู้นั้นเองหรือไม่

(๖) ใบรับรองของแพทย์ที่ทางราชการรับรอง ซึ่งได้ตรวจและให้ความเห็นว่าผู้นั้นได้รับอันตรายเสียหาย ขา หูหนวกทั้งสองข้าง ตาบอด หรือได้รับการป่วยเจ็บถึงทุพพลภาพไม่สามารถจะรับราชการต่อไปได้

(๗) คำสั่งเลื่อนเงินเดือนกรณีพิเศษ (ถ้ามี)

ให้เสนอต่อจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง

ส่วนที่ ๓

บำนาญพิเศษ

ข้อ ๑๘ การขอรับบำนาญพิเศษ กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการโดยได้รับบำเหน็จหรือบำนาญปกติไปแล้ว ป่วยเจ็บถึงทุพพลภาพ อันเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ระหว่างที่ผู้นั้นรับราชการ ภายในสามปี นับแต่วันออกจากราชการนอกจากจะต้องดำเนินการในส่วนที่เกี่ยวข้องตามข้อ ๑๗ แล้ว ให้แนบหลักฐานเพิ่มเติมดังนี้

(๑) หลักฐานการสอบสวนของราชการส่วนท้องถิ่นที่เคยสังกัดว่าการป่วยเจ็บเกิดขึ้นเพราะเหตุปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่

(๒) หลักฐานแสดงว่าการป่วยเจ็บได้เกิดขึ้นภายในสามปี นับแต่วันออกจากราชการ

(๓) หลักฐานแสดงวันเดือนปีที่เจ้าตัวได้ยื่นขอรับบำนาญพิเศษ

ให้เสนอต่อจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง

ส่วนที่ ๔

บำเหน็จตกทอดกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นตาย

ข้อ ๑๙ การขอรับบำเหน็จตกทอดให้ทายาทผู้มีสิทธิ หรือผู้ที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้แสดงเจตนาไว้ แล้วแต่กรณี ยื่นเรื่องขอรับบำเหน็จตกทอดด้วยตนเองตามแบบ บ.ท. ๑ แบบ บ.ท. ๒ และแบบ บ.ท. ๕ ต่อราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายสังกัดอยู่ครั้งสุดท้าย พร้อมด้วยสำเนารณบัตรรวม ๑ ชุด และให้คำรับรองว่าจะชดใช้เงินที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิตลอดจนค่าเสียหายต่างๆ คืนแก่ราชการส่วนท้องถิ่น ตามแบบ บ.ท. ๖ หรือแบบหนังสือรับรองการชดใช้เงินคืนให้แก่ทางราชการ (สำหรับคู่เยาว์ คนเสมือนไร้ความสามารถ คนไร้ความสามารถให้ผู้ปกครองในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรม ผู้พิทักษ์ หรือผู้อนุบาล ลงชื่อแทนหรือให้ความยินยอม แล้วแต่กรณี) เมื่อเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบได้รับเรื่องขอรับบำเหน็จตกทอดจากผู้อื่นแล้ว ให้สอบสวนบันทึกปากคำของผู้ยื่นในหัวข้อรายละเอียด ดังนี้

(๑) ผู้ตายได้ตายด้วยเหตุใด

(๒) ชื่อตัว ชื่อสกุลของบิดาและมารดาของผู้ตายชื่ออะไรและยังมีชีวิตหรือถึงแก่กรรมไปแล้ว ตั้งแต่เมื่อใด

(๓) ผู้ตายมีสามีหรือภริยาโดยชอบด้วยกฎหมายหรือไม่ ถ้ามี ชื่อตัวชื่อสกุลอะไรและให้มีหลักฐานใบสำคัญการสมรสประกอบด้วย หากไม่มีหลักฐานให้ชี้แจงเหตุผลโดยชัดแจ้ง

(๔) ผู้ตายมีบุตรกี่คน ชื่ออะไร เกิดวันเดือนปีใด ถ้าเป็นบุตรเกิดก่อนสมรสขอให้สอบสวนโดยละเอียดต่อไปด้วยว่าต่อมาบิดามารดาได้สมรสกัน หรือได้จดทะเบียนว่าเป็นบุตรหรือศาลพิพากษาว่าเป็นบุตรหรือไม่ ทั้งนี้ ให้ส่งหลักฐานต่างๆ เช่น สำเนาทะเบียนบ้าน สำเนาใบสำคัญการสมรส สำเนาทะเบียนการรับรองบุตร หรือคำพิพากษาของศาล และเอกสารที่เกี่ยวข้องอื่นใดประกอบการพิจารณาด้วย

ให้เจ้าหน้าที่รวบรวมหลักฐานที่เกี่ยวข้องตามข้อ ๑๖ และแนบหลักฐานเพิ่มเติมดังนี้

(๑) หลักฐานเกี่ยวกับการตาย

(ก) สำเนามรณบัตร กรณีตายโดยเหตุปกติ หรือสำเนามรณบัตรประกอบหลักฐานการสอบสวนของเจ้าหน้าที่ตำรวจ เช่น รายงานการชันสูตรพลิกศพ รายงานประจำวันเกี่ยวกับคดี รายงานการสอบสวน ฯลฯ กรณีตายโดยผิดธรรมชาติ

(ข) สำเนาคำสั่งศาลสำหรับผู้ซึ่งศาลสั่งให้เป็นคนสาบสูญ

(ค) หลักฐานการสอบสวน พร้อมทั้งสรุปความเห็นของคณะกรรมการที่ผู้บังคับบัญชาแต่งตั้งเพื่อสอบสวนพฤติการณ์และกรณีแวดล้อมต่างๆ ไป สำหรับผู้ที่ไม่ทราบแน่ชัดว่าการตายมีสาเหตุเนื่องจากการประทุพติชั่วอย่างร้ายแรงของตนเองหรือไม่

(ง) หลักฐานการวินิจฉัยขององค์กรกลางบริหารงานบุคคลราชการส่วนท้องถิ่น (ก.จ.จ. หรือ ก.ท.จ. หรือ ก.อบต.จังหวัด หรือ ก.เมืองพัทยา) ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกจากราชการหรือไม่ สำหรับผู้ตายที่มีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงและยังไม่ได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่กระทำผิดนั้น

(๒) หลักฐานเกี่ยวกับทายาท

(ก) สำเนาทะเบียนบ้านของบิดามารดา กรณียังมีชีวิตอยู่หรือสำเนามรณบัตรหรือหนังสือรับรองการตายของผู้ที่ควรเชื่อถือได้ (เช่น พี่ น้อง ลูก ป้า น้า อา หรือเจ้าหน้าที่ฝ่ายปกครอง) กรณีที่ตายไปก่อนแล้ว

(ข) หลักฐานการเป็นบิดาโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายได้แก่

๑. สำเนาทะเบียนสมรสหรือใบสำคัญการสมรสของบิดามารดาหรือสำเนาทะเบียนฐานะของภริยา (มารดาของผู้ตาย) หรือ

๒. หนังสือรับรองของผู้ควรเชื่อถือได้ ที่รับรองว่าบิดามารดาสมรสก่อนวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๔๗๘ หรือ

๓. สำเนาทะเบียนบ้าน หรือสูติบัตรของบุตรร่วมบิดามารดาเดียวกันกับผู้ตายซึ่งเกิดภายในปี พ.ศ. ๒๔๗๘ หรือก่อนนั้น

(๓) หลักฐานเกี่ยวกับคู่สมรส

- (ก) สำเนาทะเบียนสมรสหรือใบสำคัญการสมรส
 - (ข) สำเนาทะเบียนบ้าน
 - (ค) สำเนารณบัตรหรือหนังสือรับรองการตายของผู้ที่ควรเชื่อถือได้กรณีที่ถูกสมรสตายไปก่อน
 - (ง) สำเนาทะเบียนการหย่า หรือใบสำคัญการหย่าหรือคำสั่งศาลกรณีที่มีการหย่า
 - (จ) สำเนาคำพิพากษา หรือคำสั่งที่แสดงว่าคู่สมรสคนใดเป็นคู่สมรสที่ชอบด้วยกฎหมาย กรณีที่มีการสมรสซ้อน
 - (๔) หลักฐานเกี่ยวกับบุตร
 - (ก) สำเนาทะเบียนสมรสหรือใบสำคัญการสมรสของผู้ตายกับมารดาของบุตรหรือสำเนาทะเบียนการรับรองบุตร หรือสำเนาคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตร
 - (ข) บันทึกรับรองการมีบุตรชอบด้วยกฎหมายในกรรมมารดา (ถ้ามี)
 - (ค) สำเนารณบัตรหรือหนังสือรับรองการตายของผู้ที่ควรเชื่อถือได้กรณีที่ถูกบุตรตาย
 - (ง) สำเนาทะเบียนการรับบุตรบุญธรรม กรณีที่มีบุตรบุญธรรม
 - (๕) หลักฐานการเป็นผู้ปกครองโดยชอบด้วยกฎหมาย หรือผู้พิทักษ์ หรือผู้อนุบาล แล้วแต่กรณี ซึ่งลงชื่อให้ความยินยอมในการขอรับ หรือขอรับบำเหน็จตกทอดแทนผู้มีสิทธิ ได้แก่ สำเนาทะเบียนการรับรองบุตร สำเนาทะเบียนการรับบุตรบุญธรรม หรือคำสั่งศาลตั้งผู้ปกครอง ผู้พิทักษ์ หรือผู้อนุบาล แล้วแต่กรณี
- ให้เสนอต่อจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง

ส่วนที่ ๕

บ้านาณพิเศษกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นตาย

ข้อ ๒๐ การขอรับบ้านาณพิเศษกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นตาย นอกจากหลักฐานที่เกี่ยวข้องซึ่งต้องแนบตามข้อ ๑๗ (๑) ถึงข้อ ๑๗ (๕) และข้อ ๑๘ แล้วให้แนบหลักฐานที่เกี่ยวข้องเพิ่มเติม ดังนี้

- (๑) ใบแสดงความเห็นหรือรายงานของแพทย์ที่ทางราชการรับรอง ซึ่งแสดงว่าการป่วยเจ็บถึงตายเกิดขึ้นเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่
 - (๒) รายงานการปฏิบัติหน้าที่ราชการในระยะก่อนตายเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสามสัปดาห์ สำหรับผู้ที่ราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาเห็นว่าถึงแก่ความตายเพราะปฏิบัติงานในลักษณะตรากตรำ เร่งรัดหรือเคร่งเครียดเกินกว่าปกติธรรมดา
 - (๓) หลักฐานการสอบสวนในกรณีสูญหายว่าสูญหายตั้งแต่เมื่อใด และมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าผู้นั้นได้รับอันตรายถึงตายหรือไม่
 - (๔) คำสั่งเลื่อนเงินเดือนกรณีพิเศษ (ถ้ามี)
- ให้เสนอต่อจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง

ข้อ ๒๑ การขอรับบำนาญพิเศษกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการโดยได้รับบำเหน็จหรือบำนาญปกติไปแล้ว ป่วยเจ็บถึงตายอันเป็นผลเนื่องมาจากการปฏิบัติหน้าที่ระหว่างที่ผู้นั้นรับราชการภายในสามปี นับแต่วันออกจากราชการ นอกจากหลักฐานที่เกี่ยวข้องซึ่งต้องแนบตามข้อ ๑๕ แล้ว ให้แนบหลักฐานเพิ่มเติม ดังนี้

(๑) หลักฐานการสอบสวนของราชการส่วนท้องถิ่นที่เคยสังกัดว่าการป่วยเจ็บถึงตายเกิดขึ้นเพราะเหตุปฏิบัติหน้าที่ราชการหรือไม่

(๒) หลักฐานซึ่งแสดงว่า การป่วยเจ็บถึงตายได้เกิดขึ้นภายในสามปี นับแต่วันออกจากราชการ

(๓) หลักฐานซึ่งแสดงวันเดือนปีที่ทายาทได้ยื่นขอรับบำนาญพิเศษ

ให้เสนอต่อจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง

ส่วนที่ ๖

บำเหน็จตกทอดกรณีผู้รับบำนาญตาย

ข้อ ๒๒ เมื่อผู้รับบำนาญถึงแก่ความตาย ให้ทายาทหรือผู้มีสิทธิรับบำเหน็จตกทอดแจ้งให้ราชการส่วนท้องถิ่นผู้เบิกจ่ายบำนาญทราบ และให้ผู้เบิกจ่ายบำนาญแจ้งกรมศุภกิจรับบำนาญของผู้นั้นให้สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นทราบโดยเร็ว

ข้อ ๒๓ ให้ทายาทผู้มีสิทธิของผู้รับบำนาญซึ่งถึงแก่ความตายหรือผู้ที่ผู้รับบำนาญซึ่งถึงแก่ความตายได้แสดงเจตนาไว้ให้มีสิทธิยื่นคำขอรับบำเหน็จตกทอดพร้อมทั้งให้คำรับรองว่าจะชดใช้เงินที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิตลอดจนค่าเสียหายต่างๆ คืนแก่ราชการส่วนท้องถิ่นตามแบบ บ.ท. ๖ (สำหรับผู้เยาว์ คนเสมือนไร้ความสามารถหรือคนไร้ความสามารถ ให้ผู้ปกครองในฐานะผู้แทนโดยชอบธรรม หรือผู้พิทักษ์หรือผู้อนุบาล ลงชื่อแทนหรือให้ความยินยอม แล้วแต่กรณี) ยื่นต่อราชการส่วนท้องถิ่นที่ผู้ตายรับบำนาญครั้งสุดท้าย และให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบรวบรวมหลักฐานเช่นเดียวกับกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นตายตามข้อ ๑๕ แบบแบบคำขอ

ให้เสนอต่อจังหวัดภายในสิบห้าวันนับแต่วันได้รับเรื่อง

หมวด ๓

การส่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๒๔ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่น ได้รับเรื่องการขอรับบำเหน็จบำนาญจากผู้ขอและผู้ยื่นตามความในหมวด ๒ แห่งระเบียบนี้แล้ว ให้บันทึก วัน เดือน ปี ที่ได้รับเรื่องแล้วตรวจสอบและสอบสวนหลักฐานต่างๆ เพื่อนำเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดพิจารณาภายในกำหนดเวลาไม่เกินสิบห้าวัน นับแต่วันรับเรื่อง

ข้อ ๒๕ ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นใช้สมุดประวัติที่มีการรับรองโดยถูกต้องเป็นหลักฐานในการตรวจสอบเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้เว้นแต่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ จะไม่มีสมุดประวัติหรือมีแต่สมุดประวัติไม่ถูกต้องสมบูรณ์หรือในกรณีที่หลักฐานต่างๆ เกี่ยวกับเวลาราชการขัดแย้งหรือไม่ตรงกันก็ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่รับเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญสอบไปยังหน่วยราชการหรือราชการส่วนท้องถิ่นที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นเคยรับราชการอยู่ เพื่อรับรองเวลาราชการของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นเป็นหลักฐานก่อน เมื่อได้รับหลักฐานดังกล่าวแล้ว ให้รับดำเนินการรวบรวมเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญหรือบำเหน็จตกทอดพร้อมด้วยหลักฐานต่างๆ โดยเสนอความเห็นไปยังผู้ว่าราชการจังหวัด ว่าสมควรจ่ายเงินบำเหน็จ บำนาญหรือบำเหน็จตกทอดหรือไม่ประการใดให้แก่ใคร เป็นจำนวนเท่าใดหรือเดือนละเท่าใด ตั้งแต่เมื่อใด

ข้อ ๒๖ เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้รับเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญและเอกสารต่างๆ จากราชการส่วนท้องถิ่น ตามความในข้อ ๒๕ แห่งระเบียบนี้ แล้วให้บันทึกวัน เดือนปี ที่ได้รับไว้เป็นหลักฐาน แล้วรีบพิจารณาสั่งจ่ายภายในกำหนดเวลาสี่สิบเอ็ดวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องการสั่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้ทำคำสั่งเป็นสามฉบับ โดยระบุให้ชัดเจนว่าจ่ายเป็นบำเหน็จหรือบำนาญหรือบำเหน็จตกทอดให้แก่ใครจำนวนเท่าใดหรือเดือนละเท่าใด จ่ายตั้งแต่เมื่อใดแล้วส่งคำสั่งและเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญให้แก่ราชการส่วนท้องถิ่นที่เสนอเรื่องเพื่อถือจ่ายหนึ่งชุด เก็บรักษาไว้ที่จังหวัดหนึ่งชุด และส่งไปยังสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นหนึ่งชุด

บำเหน็จหรือบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษเหตุทุพพลภาพให้สั่งจ่ายได้ตั้งแต่วันขาดจากอัตราเงินเดือนเป็นต้นไป

บำเหน็จตกทอด หรือบำนาญพิเศษในกรณีถึงแก่ความตายหรือสูญหาย ซึ่งจ่ายแก่ทายาทหรือผู้มีสิทธินั้น ให้สั่งจ่ายได้ตั้งแต่วันถัดจากวันที่ถึงแก่ความตาย หรือวันถัดจากวันที่สันนิษฐานว่าถึงแก่ความตายตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ในกรณีที่มีการลดหรือลดบำนาญในระหว่างเวลาที่ข้าราชการกลับเข้ารับราชการใหม่และต่อมาออกจากราชการครั้งหลัง โดยไม่มีสิทธิได้รับบำนาญ การสั่งจ่ายบำนาญที่เคยได้รับอยู่เดิมตั้งแต่วันออกจากราชการครั้งหลัง จะจ่ายได้ต่อเมื่อผู้รับบำนาญได้ยื่นขอรับบำนาญเดิมต่อราชการส่วนท้องถิ่นที่เคยได้รับ และให้ราชการส่วนท้องถิ่นเดิมจ่ายบำนาญต่อไป ทั้งนี้ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นรายงานผ่านจังหวัดไปยังกระทรวงมหาดไทยเพื่อแจ้ง ก.บ.ท. ทราบอีกครั้งหนึ่ง

กรณีที่ผู้ว่าราชการจังหวัดสั่งไม่อนุมัติการจ่ายบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามที่ราชการส่วนท้องถิ่นเสนอขอ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดที่ได้รับเรื่องรายงานเหตุผลไปยังกระทรวงมหาดไทย

สำหรับอัตราบำนาญพิเศษซึ่งกระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตามสมควรแก่เหตุการณ์ ประกอบกับความพิการทุพพลภาพของผู้นั้นตามความในมาตรา ๓๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และมาตรา ๔๕ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเสนอกระทรวงมหาดไทย เป็นรายๆ ไป

หมวด ๔

การเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญ

ข้อ ๒๗ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับคำสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญจากผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วต้องแจ้งแก่ผู้ยื่นเรื่องรับทราบไว้เป็นหลักฐาน โดยให้ลงลายมือชื่อรับทราบพร้อมทั้งวันเดือน ปี ไว้ ในคำสั่งจ่ายของผู้ว่าราชการจังหวัดกับให้ลงลายมือชื่อรับทราบไว้ในทะเบียนที่จัดทำไว้โดยเฉพาะด้วย ส่วนผู้ที่อยู่ไกลหรืออยู่ต่างจังหวัดไม่สะดวกแก่การติดต่อให้มาลงนามทราบได้ก็ให้แจ้งให้ทราบทาง ไปรษณีย์ลงทะเบียนและหมายเหตุในทะเบียนด้วยว่าได้แจ้งให้ทราบตามหนังสือลงทะเบียน วัน เดือน ปีใด

ข้อ ๒๘ การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญประจำเดือนหนึ่งๆ ให้ใช้ฎีกาค่าตอบแทนโดย กรอกจำนวนเงินบำเหน็จบำนาญ รวมทั้งเงินเพิ่มในประเภทเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น และให้เขียนใบแทรกแสดงรายชื่อจำนวนเงินที่ขอเป็นรายบุคคลลงในแบบ บ.ท. ๗ แล้วรวมยอดทั้งสิ้น ให้ตรงกับจำนวนที่ขอเบิกแนบไว้กับฎีกา

ข้อ ๒๙ การจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญรวมทั้งเงินเพิ่มจากบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ให้เป็นหน้าที่ของสมุห์บัญชีหรือหัวหน้าหน่วยการคลังของราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ เป็นผู้รับผิดชอบ และปฏิบัติการเบิกจ่ายตามระเบียบ โดยให้ลงจ่ายในทะเบียนจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญเล่มหนึ่งต่างหาก โดยใช้แบบ บ.ท. ๘ และให้กรอกรายชื่อจำนวนเงินบำเหน็จบำนาญเรียงตามลำดับใบแทรกฎีกา ค่าตอบแทนและรวมยอดทั้งสิ้นไว้ตอนท้าย พร้อมทั้งหมายเหตุว่าเบิกโดยฎีกาค่าตอบแทนที่เท่าใด วัน เดือน ปีใด การจ่ายในวันหนึ่งๆ รวมทั้งราย เป็นเงินเท่าใดต้องแสดงไว้ในช่องหมายเหตุ

การขอรับบำเหน็จบำนาญผ่านทางธนาคาร ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กระทรวง มหาดไทยกำหนด

การจ่ายบำนาญประจำเดือน ให้จ่ายในวันทำการก่อนวันทำการสุดท้ายของเดือนสองวันทำ การ สำหรับกรณีที่ต้องเบิกเงินจากธนาคาร หรือผู้มีสิทธิรับบำนาญได้รับบำนาญทางธนาคาร ให้จ่ายใน วันทำการก่อนวันทำการสุดท้ายของธนาคารในเดือนนั้นสองวันทำการ แต่ทั้งนี้กระทรวงมหาดไทยจะ กำหนดวันจ่ายเป็นอย่างอื่นก็ได้

บำนาญที่ค้างเบิกหรือที่ผู้รับตายหรือหมดสิทธิลงในระหว่างเดือนให้เริ่มจ่ายได้ทันที

ในกรณีที่ผู้รับบำนาญลงชื่อรับเงินไม่ได้ ก็ให้ผู้รับพิมพ์ลายนิ้วมือแทนและให้ผู้จ่ายเงิน หมายเหตุด้วยว่าเป็นลายพิมพ์นิ้วมือของใคร

ในกรณีที่ผู้รับบำเหน็จบำนาญไม่สามารถจะมารับด้วยตนเองได้ต้องทำหนังสือมอบฉันทะ ตามแบบ บ.ท. ๕

ข้อ ๓๐ กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ได้รับหรือมีสิทธิรับบำนาญถึงแก่ความตายให้จ่าย บำนาญรวมทั้งเงินเพิ่มจากบำนาญ (ถ้ามี) ให้จนถึงวันที่ถึงแก่ความตายนอกจากนี้ให้จ่ายเงินช่วยเหลือ

จำนวนเท่ากับบำนาญ เงินเพิ่มจากบำนาญ (ถ้ามี) รวมกับเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ (ถ้ามี) สามเดือนโดย

(๑) กรณีผู้รับบำนาญราชการส่วนท้องถิ่นตำแหน่งครู ให้จ่ายเงินบำนาญและเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ (ถ้ามี) จากเงินงบประมาณแผ่นดิน ส่วนเงินเพิ่มจากบำนาญ (ถ้ามี) ให้จ่ายจากเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

(๒) กรณีผู้รับบำนาญราชการส่วนท้องถิ่นนอกจากตำแหน่งครู ให้จ่ายเงินบำนาญและเงินเพิ่มจากบำนาญ (ถ้ามี) จากเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ส่วนเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ (ถ้ามี) ให้จ่ายจากเงินงบประมาณของราชการส่วนท้องถิ่น

ผู้มีสิทธิรับบำนาญที่ถึงแก่ความตายเป็นผู้รับบำนาญตกทอดหรือบำนาญพิเศษในฐานะทายาทไม่ให้จ่ายเงินช่วยพิเศษ

เงินช่วยพิเศษตามวรรคหนึ่ง ให้จ่ายแก่บุคคลซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายแสดงเจตนาโดยทำเป็นหนังสือยื่นต่อราชการส่วนท้องถิ่น ตามแบบ บ.ท. ๑๐

ถ้าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายมิได้แสดงเจตนาไว้ตามวรรคสามหรือบุคคลซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายแสดงเจตนาไว้ตายก่อนข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายหรือก่อนมีการจ่ายเงินก็ให้จ่ายแก่บุคคลตามลำดับ ดังนี้

(๑) คู่สมรส

(๒) บุตร

(๓) บิดามารดา

เมื่อปรากฏว่าบุคคลในลำดับก่อนตามวรรคสี่มีชีวิตอยู่ บุคคลในลำดับถัดไปไม่มีสิทธิได้รับเงินช่วยพิเศษ

ถ้าผู้มีสิทธิได้รับเงินช่วยพิเศษตามความในวรรคสี่ในลำดับเดียวกันมีหลายคนให้จ่ายให้แก่ผู้ซึ่งบุคคลในลำดับนั้นมอบหมายเป็นหนังสือ หรือบุคคลหนึ่งบุคคลใดที่จัดการศพ

ข้อ ๓๑ การขอรับเงินช่วยพิเศษ ให้กระทำภายในเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ผู้ได้รับหรือมีสิทธิรับบำนาญถึงแก่ความตาย

กรณีที่ผู้มีสิทธิรับบำนาญถึงแก่ความตายก่อนที่ผู้ว่าราชการจังหวัดจะส่งจ่ายบำนาญให้นับระยะเวลาเพื่อขอรับเงินช่วยพิเศษตามความในวรรคหนึ่ง ตั้งแต่วันที่ผู้ว่าราชการจังหวัดส่งจ่ายบำนาญ

ในกรณีที่ราชการส่วนท้องถิ่นมีความจำเป็นต้องเข้าจัดการศพข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตาย เพราะไม่มีผู้ใดเข้าจัดการในเวลาอันสมควร ให้ทางราชการส่วนท้องถิ่นหักค่าใช้จ่ายจากเงินช่วยพิเศษได้เท่าที่จ่ายจริง แล้วมอบส่วนที่เหลือถ้ามีให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับตามข้อ ๓๐

ข้อ ๓๒ เพื่อเป็นหลักฐานการตรวจสอบจ่ายบำเหน็จบำนาญ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นจัดทำทะเบียนตรวจจ่ายบำเหน็จบำนาญไว้เล่มหนึ่งตามแบบ บ.ท. ๑๑ และให้มีข้อความดังนี้ ชื่อผู้รับ จำนวนเงิน แต่เดือนตุลาคมถึงเดือนกันยายนรวม ๑๒ เดือน ในช่องหมายเหตุให้หมายเหตุว่าได้รับคำสั่งจ่ายบำเหน็จ หรือบำนาญตั้งแต่เมื่อใด เดือนละเท่าใด

การลงทะเบียนตรวจจ่ายต้องแยกประเภท ดังนี้

(๑) บำเหน็จบำนาญปกติ

(ก) เหตุทดแทน

(ข) เหตุทุพพลภาพ

(ค) เหตุสูงอายุ

(ง) เหตุรับราชการนาน

(๒) บำนาญพิเศษ

(๓) บำเหน็จตกทอด

ข้อ ๓๓ การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญสมุห์บัญชีหรือหัวหน้าหน่วยการคลังของราชการส่วนท้องถิ่นที่จ่ายเงินบำเหน็จบำนาญจะต้องเก็บเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญหลักฐานการเบิกจ่าย ตลอดจนเอกสารประกอบการจ่ายไว้ประกอบการตรวจสอบบัญชีการเงินเช่นเดียวกับใบสำคัญการจ่ายเงินประเภทอื่นของราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๕

การแสดงการดำรงชีวิตอยู่ของผู้รับบำนาญส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๓๔ ภายในเดือนแรกของปีงบประมาณใหม่ทุกปี ให้ผู้รับบำนาญแสดงการดำรงชีวิตอยู่ต่อราชการส่วนท้องถิ่น โดยจะแสดงด้วยตนเอง หรือให้มีการรับรองของนายอำเภอหรือนายทะเบียนท้องถิ่นที่ผู้รับบำนาญมีภูมิลำเนาอยู่ในปัจจุบันหรือข้าราชการประจำไม่ต่ำกว่าระดับ ๕ เป็นผู้รับรองตามแบบ บ.ท. ๑๒ ซึ่งรับรองว่าผู้รับบำนาญยังดำรงชีวิตอยู่ เพื่อประกอบเป็นหลักฐานการเบิกจ่ายเงิน

ให้เจ้าหน้าที่ผู้จ่ายบำนาญจัดทำสมุดไว้เล่มหนึ่งเพื่อใช้ในการแสดงรายชื่อและตำบลที่อยู่ของผู้รับบำนาญ และให้ผู้รับบำนาญลงลายมือชื่อ วัน เดือน ปีที่แสดงการดำรงชีวิตอยู่ไว้เป็นหลักฐาน กรณีมอบกันทะเลให้ผู้อื่นรับแทนให้ปฏิบัติตามความในวรรคก่อนโดยอนุโลม

ข้อ ๓๕ ในกรณีที่ผู้รับบำนาญพิเศษเป็นบุตรซึ่งกำลังศึกษาอยู่ในชั้นเตรียมอุดมศึกษา หรือชั้นอุดมศึกษา หรือชั้นการศึกษาที่ราชการรับรองให้เทียบเท่า ถ้ามีความประสงค์จะขอรับบำนาญพิเศษต่อไปอีกหลังจากที่มีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้วให้ยื่นใบรับรองของสถานศึกษานั้นๆ และหลังจากนั้นให้ยื่นใบรับรองเช่นว่านี้ภายในเดือนแรกของปีงบประมาณใหม่ทุกปี

ข้อ ๓๖ เมื่อราชการส่วนท้องถิ่นได้รับหลักฐานการดำรงชีวิตอยู่ดังกล่าวในข้อ ๓๔ หรือใบรับรองของสถานศึกษาดังกล่าวในข้อ ๓๕ แล้ว ให้บันทึกไว้ในทะเบียนจ่ายเงินบำนาญและทะเบียนตรวจจ่ายเงินบำนาญว่า ผู้รับบำนาญรายใดได้แสดงการดำรงชีวิตอยู่แต่วันเดือนปีใดหรือผู้รับบำนาญพิเศษรายใดมีอายุครบยี่สิบปีบริบูรณ์แล้วตั้งแต่วันเดือนปีใด และได้ยื่นใบรับรองของสถานศึกษาใดตั้งแต่วันเดือนปีใด แล้วแต่กรณี เพื่อเป็นหลักฐานการจ่ายบำนาญต่อไป ส่วนหลักฐานการดำรงชีวิตอยู่หรือใบรับรองของสถานศึกษาให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่เบิกจ่ายเก็บรักษาไว้เป็นหลักฐานในการตรวจสอบบัญชีการเงินต่อไปด้วย

ข้อ ๓๗ ถ้าปรากฏว่าผู้รับบำนาญขาดสิทธิที่จะได้รับบำนาญต่อไปแล้ว หรือผู้รับบำนาญไม่แสดงการดำรงชีวิตอยู่ หรือไม่ยื่นใบรับรองของสถานศึกษาตามที่ระบุไว้ในข้อ ๓๔ และข้อ ๓๕ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นระงับการจ่ายบำนาญไว้จนกว่าผู้รับบำนาญจะแสดงหลักฐานการดำรงชีวิตอยู่หรือส่งใบรับรองของสถานศึกษาให้ถูกต้อง

หมวด ๖

การเปลี่ยนแปลงสถานที่รับบำนาญ

ข้อ ๓๘ ผู้รับบำนาญที่ย้ายภูมิลำเนาและประสงค์จะโอนการรับเงินบำนาญไปรับทางราชการส่วนท้องถิ่นรูปเดียวกันในท้องที่ที่ย้ายไปอยู่ใหม่ ให้ผู้รับบำนาญยื่นเรื่องต่อราชการส่วนท้องถิ่นที่จ่ายบำนาญให้เดิมและให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นส่งเรื่องและหนังสือสำคัญจ่ายเงินบำนาญครั้งสุดท้ายตามแบบ บ.ท. ๑๑ ไปยังจังหวัดและให้จังหวัดรายงานเพื่อขออนุมัติกระทรวงมหาดไทย

หมวด ๗

เงินเพิ่มจากเงินบำนาญ

ข้อ ๓๙ การจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นปฏิบัติดังนี้

(๑) ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกหรือพ้นจากราชการก่อนวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๕ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษ หรือบำนาญตกทอดตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นเบิกจ่ายให้ตามอัตราที่เคยเบิกจ่ายอยู่เดิมก่อนใช้บังคับระเบียบนี้

(๒) นับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม ๒๕๐๕ เป็นต้นไป ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษ ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นเบิกจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณี ในอัตราร้อยละยี่สิบห้าของเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ เป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก โดยเบิกจ่ายจากเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นและให้รวมจ่ายพร้อมกับเงินบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับเมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษเข้าด้วยกันแล้วจะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากทางราชการส่วนท้องถิ่น

(๓) ข้าราชการซึ่งได้ออนหรือถูกสั่งไปปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะมีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกันในการคำนวณเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษเพื่อจ่ายแก่ข้าราชการซึ่งได้ออนหรือถูกสั่งไปปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีสิทธิจะพึงได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ให้คำนวณโดยตั้งเงินเพิ่มในอัตราร้อยละสิบห้าของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ แล้วแต่กรณี คุณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการที่ข้าราชการผู้นั้นมารับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่นหารด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการที่ข้าราชการผู้นั้นรับราชการอยู่ทางสังกัดเดิม และทางราชการส่วนท้องถิ่นรวมกัน ทั้งนี้ เมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษ ซึ่งจะพึงได้รับเป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหากเข้าด้วยกันแล้ว จะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น

(๔) ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการ และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ หรือผู้มีสิทธิจะได้รับบำนาญพิเศษตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๐๘ ไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละสิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ

หมวด ๘

การหักบำนาญพิเศษและหรือ บำเหน็จ ตกทอดจากผู้ที่ได้รับสิทธิหรือไม่มีสิทธิ

ข้อ ๔๐ ในกรณีที่ได้เบิกจ่ายบำนาญพิเศษและหรือบำเหน็จตกทอดให้แก่ผู้มีสิทธิตามคำสั่งจ่ายของจังหวัดแล้ว หากปรากฏภายหลังว่ามีบุตรซึ่งได้มีคำพิพากษาของศาลว่าเป็นบุตรชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายตามเงื่อนไขที่กฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นกำหนดเพิ่มขึ้นให้จังหวัดส่งจ่ายเงินรายนั้นใหม่โดยให้ราชการส่วนท้องถิ่นผู้เบิกหักเงินบำนาญพิเศษของผู้ซึ่งรับเงินไปตั้งแต่วันเกิดสิทธิคืนให้แก่บุตรดังกล่าวตามสิทธิที่บุตรผู้นั้นจะได้รับทุกเดือนจนกว่ายอดเงินที่หักจะครบจำนวนที่ผู้นั้นรับเงินไป

ในกรณีที่หักเงินบำนาญพิเศษได้ไม่ครบจำนวนที่รับเงินไป หรือไม่มีเงินบำนาญพิเศษที่จะหักชดใช้ได้ ให้จังหวัดสั่งให้ราชการส่วนท้องถิ่นผู้เบิกเรียกเงินจากผู้ที่ได้รับเงินไปหรือได้รับไปโดยไม่มีสิทธิคืนเพื่อจ่ายให้แก่บุตรดังกล่าวตามสิทธิที่บุตรผู้นั้นจะได้รับหากเรียกคืนไม่ได้หรือเรียกได้ไม่ครบให้ผู้เบิกแจ้งให้บุตรผู้นั้นเรียกร้องเอาจากผู้ที่ได้รับเงินไปหรือได้รับไปโดยไม่มีสิทธิต่อไป

หมวด ๕

เบ็ดเตล็ด

ข้อ ๔๑ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดประสงค์จะออกจากราชการ ให้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการส่วนท้องถิ่นต่อราชการส่วนท้องถิ่นที่ตนสังกัด ตามแบบ บ.ท. ๑๔

กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นพ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุ ให้ยื่นคำขอรับบำเหน็จหรือบำนาญต่อราชการส่วนท้องถิ่นที่ตนสังกัดล่วงหน้าได้เป็นเวลา ๕ เดือนก่อนวันครบเกษียณอายุตามหลักเกณฑ์ที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ข้อ ๔๒ เพื่อให้ได้ทราบถึงฐานะการเงิน และสถิติของกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นประจำ กรณีที่ราชการส่วนท้องถิ่นใดมีการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นในเดือนใด ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนั้นจัดทำบเดือนแสดงการรับ - จ่ายเงินตามแบบ บ.ท. ๑๕ ส่งไปยังกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นภายในวันที่ ๑๐ ของเดือนใหม่ทุกเดือน

ข้อ ๔๓ บรรดาแบบพิมพ์ที่ใช้ตามระเบียบนี้ ให้เป็นไปตามที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด

ประกาศ ณ วันที่ ๗ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๖

ประชา มาลินนท์

รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ ปฏิบัติราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยการจ่ายเงินทดแทนแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการ ที่ออกจากราชการ พ.ศ. ๒๕๐๕

โดยที่กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาเห็นสมควรกำหนดระเบียบว่าด้วยการจ่ายเงินทดแทนแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการที่ออกจากราชการ เพื่อให้เป็นการสอดคล้องตามระเบียบของทางราชการ และสอดคล้องตามหลักแห่งพระราชบัญญัติโอนโรงเรียนประถมศึกษาบางประเภทไปสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๐๕ ฉะนั้น อาศัยอำนาจตามความในพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๙๘ มาตรา ๔๓ แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๑๒ พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๗ พระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๓๒ และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนตำบล พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๕๓ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงกำหนดระเบียบว่าด้วยการจ่ายเงินทดแทนแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการดังนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้ เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินทดแทนแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการที่ออกจากราชการ พ.ศ. ๒๕๐๕”

ข้อ ๒ ให้ยกเลิกระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินทดแทนแก่พนักงานเทศบาลวิสามัญประจำการที่ออกจากงาน พ.ศ. ๒๕๐๐ และคำสั่ง หรือหนังสือสั่งการใดที่ขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

ข้อ ๓ “ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการ” หมายความว่า ข้าราชการส่วนจังหวัดวิสามัญ หรือพนักงานเทศบาลวิสามัญ หรือพนักงานสุขาภิบาลวิสามัญ หรือพนักงานตำบลวิสามัญ ตามกฎหมายว่าด้วยกรณีนั้น ซึ่งรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณหมวดเงินเดือนและยังประจำทำงานอยู่ ทั้งนี้ ไม่รวมถึงข้าราชการส่วนจังหวัดวิสามัญชั่วคราว หรือพนักงานเทศบาลวิสามัญชั่วคราว หรือพนักงานสุขาภิบาลวิสามัญชั่วคราว หรือพนักงานตำบลวิสามัญชั่วคราว หรือที่มีสัญญาจ้าง

“เวลาราชการ” หมายความว่า เวลาราชการปกติ

“เวลาราชการสำหรับคำนวณเงินทดแทน” หมายความว่า เวลาราชการปกติและเวลาราชการที่วิญญูรวมกัน

ข้อ ๔ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการที่พ้นจากราชการแล้ว ให้ได้รับเงินทดแทนตามหลักเกณฑ์ดังนี้

(ก) ให้ได้รับเงินทดแทนเท่ากับเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการสำหรับคำนวณเงินทดแทน শেষของปีถ้าถึงหกเดือนให้นับเป็นหนึ่งปี

(ข) ในกรณีที่ พ้นจากราชการเพราะเหตุขุบเลิกตำแหน่ง หรือตัดทอนงาน ให้ได้รับเงินทดแทนตามความในข้อ (ก) แต่ถ้ามีเวลาราชการสำหรับคำนวณเงินทดแทนต่ำกว่าสามปี ให้ได้รับเงินทดแทนเท่ากับจำนวนเวลาราชการสำหรับคำนวณเงินทดแทนสามปี

ข้อ ๕ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการไม่มีสิทธิได้รับเงินทดแทนดังนี้

(ก) ได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการก่อนหรือมีเวลาราชการครบห้าปีบริบูรณ์

(ข) ถูกไล่ออก หรือปลดออกจากราชการ หรือตายเพราะกระทำคามผิด หรือประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง

(ค) มีเวลาราชการสำหรับคำนวณเงินทดแทน ไม่ครบหนึ่งปีบริบูรณ์ เว้นกรณีขุบเลิกตำแหน่ง

ข้อ ๖ การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณเงินทดแทนนั้นให้นับตั้งแต่วันรับราชการ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณหมวดเงินเดือนของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น แต่ไม่ก่อนวันที่มีอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์จนถึงวันที่พ้นจากราชการ รวมทั้งเวลาที่รับราชการทหารตามกฎหมายและคำสั่งของทางราชการในระหว่างที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการด้วย

ข้าราชการพลเรือนวิสามัญซึ่งได้โอนหรือถูกส่งไปรับราชการทางหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นให้นับเวลาราชการของข้าราชการผู้นั้นสำหรับคำนวณเงินทดแทนติดต่อกัน

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการที่ประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีประกาศใช้กฎอัยการศึก ให้นับเวลาราชการเฉพาะวันที่ประจำปฏิบัติหน้าที่แท้จริง ไม่รวมวันลาหรือวันขาดจากราชการในระหว่างนั้น เป็นทวีคูณ และให้นับถึงวันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๐๘ เท่านั้น

* **ข้อ ๗** ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการที่ออกจากราชการเพราะถึงแก่ความตายและความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นจากการกระทำคามผิดหรือประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรงของตนเอง ให้จ่ายเงินทดแทนของข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการผู้นั้นให้แก่ทายาท ซึ่งมีสิทธิได้รับมรดกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการมีสิทธิได้รับเงินทดแทนอยู่แล้วถึงแก่ความตาย ให้จ่ายเงินทดแทนของข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการผู้นั้นให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับมรดกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ข้อ ๘ เงินทดแทนข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการที่ออกจากราชการให้เบิกจ่ายจากเงินงบประมาณหมวดเงินตอบแทนต่างๆ หรือหมวดค่าตอบแทนของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ

ข้อ ๙ การยื่นคำร้องขอรับเงินทดแทนให้ผู้ขอรับยื่นคำขอตามแบบท้ายระเบียบนี้ต่อหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการผู้นั้นสังกัดอยู่ เมื่อหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดได้รับเรื่องราวแล้วให้พิจารณาเสนอขอรับอนุมัติจากจังหวัด

สิทธิในการขอรับเงินทดแทนตามความในระเบียบนี้ให้มีอายุความสามปี

ความดังกล่าวในวรรคก่อนนี้มีผลใช้บังคับย้อนหลังไปถึงระเบียบว่าด้วยการจ่ายเงินทดแทนพนักงานเทศบาลวิสามัญทุกฉบับที่ใช้มาก่อนวันใช้ระเบียบนี้ด้วย

ข้อ ๑๐ การปฏิบัตินอกเหนือไปจากที่กำหนดไว้ในระเบียบนี้ ให้ขอทำความตกลงกับกระทรวงมหาดไทยก่อน

ข้อ ๑๑ ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๐๕ เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๑๘ ตุลาคม ๒๕๐๕

(ลงนาม) พลเอก ป.จารุเสถียร

(ประกาศ จารุเสถียร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

* ข้อ ๗ แก้ไขเพิ่มเติมโดยข้อ ๒ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินทดแทนแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญประจำการที่ออกจากราชการ (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๑๔

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

พ.ศ. ๒๕๓๖

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นให้เหมาะสมยิ่งขึ้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๙๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๔๙๕ และมาตรา ๖ และมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๒๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงออกระเบียบนี้ไว้ดังนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๖”

ข้อ ๒ ให้ใช้ระเบียบนี้ตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๖ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก

(๑) ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๑๕

(๒) ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๗

(๓) ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๘

บรรดาระเบียบและหลักเกณฑ์การจ่ายเงินบำเหน็จลูกจ้างอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้ หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๔ ให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามระเบียบนี้ และมีอำนาจตีความหรือวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้ได้ ในกรณีที่มีเหตุพิเศษสมควรยกเว้นการปฏิบัติตามความในระเบียบนี้ ให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น ขอทำความตกลงกับปลัดกระทรวงมหาดไทยได้ เป็นกรณีๆ ไป

หมวด ๑

ข้อความทั่วไป

ข้อ ๕ ในระเบียบนี้

“ลูกจ้างประจำ” หมายความว่า ลูกจ้างรายเดือน รายวัน และรายชั่วโมง ซึ่งนายการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น จ้างไว้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะประจำไม่มีกำหนดเวลาตาม อัตราและจำนวนที่กำหนดไว้ โดยจ่ายค่าจ้างจากเงินงบประมาณหมวดค่าจ้าง หรือหมวดค่าจ้างประจำของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึง

(๑) ลูกจ้างประจำที่มีสัญญาจ้าง

(๒) ลูกจ้างที่จ้างให้ปฏิบัติงานของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในต่างประเทศ

“ลูกจ้างชั่วคราว” หมายความว่า ลูกจ้างรายเดือน รายวัน และรายชั่วโมง ซึ่งหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น จ้างไว้ปฏิบัติงานในลักษณะชั่วคราวและหรือโดยมีกำหนดเวลาจ้าง โดยจ่ายค่าจ้างจากเงินงบประมาณของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

“ค่าจ้าง” หมายความว่า ค่าจ้างอัตราปกติ ตามอัตราที่กำหนดจ่ายให้สำหรับการทำงานในระยะเวลาตามปกติ และหมายความรวมถึงเงินเพิ่มพิเศษสำหรับการสู้รบ (พ.ศ.ร.) ด้วย

“ค่าจ้างเดือนสุดท้าย” หมายความว่า ค่าจ้างเดือนที่ลูกจ้างควรจะได้รับในเดือนสุดท้ายก่อนออกจากงาน ถ้าหากลูกจ้างผู้นั้นมาทำงานเต็มตามเวลาที่กำหนด

ลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างเป็นรายวัน ประเภทที่ทำงานมีวันหยุดประจำสัปดาห์ ๑ วัน ให้คิดค่าจ้างยี่สิบเจ็ดวันเป็นค่าจ้างหนึ่งเดือน สำหรับประเภทที่ทำงานมีวันหยุดประจำสัปดาห์ ๒ วัน ให้คิดค่าจ้างยี่สิบสามวันเป็นค่าจ้างหนึ่งเดือน

สำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างเป็นรายชั่วโมง ให้คิดค่าจ้างเจ็ดชั่วโมงเป็นค่าจ้างหนึ่งวัน เว้นแต่ลูกจ้างที่ได้กำหนดเวลาทำงานสำหรับหนึ่งวันเป็นอย่างอื่น ก็ให้คิดค่าจ้างตามจำนวนชั่วโมงที่ได้กำหนดนั้นเป็นค่าจ้างหนึ่งวันแล้วคิดค่าจ้างหนึ่งเดือนตามวรรคก่อน

“หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น” หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล สุขาภิบาล เมืองพัทยา ตามกฎหมายว่าด้วยกรณีนั้น และหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่นตามกฎหมายว่าด้วยกรณีนั้น

“ปีงบประมาณ” หมายความว่า ปีงบประมาณตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

หมวด ๒

บำเหน็จปกติ

ข้อ ๖ ลูกจ้างประจำจะได้รับบำเหน็จปกติ เมื่อต้องออกจากงานด้วยเหตุหนึ่งเหตุใดดังต่อไปนี้

(๑) ลาออกโดยไม่มีความคิดและได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งหรือผู้ได้รับมอบหมายแล้ว

(๒) ทางหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นยุบตำแหน่ง หรือขาดคุณสมบัติเกี่ยวกับ สัญชาติหรือไปดำรงตำแหน่งทางการเมือง หรือกายทุพพลภาพ ไร้ความสามารถ จิตฟั่นเฟือน หรือเป็นโรค ตามกฎ ก.พ. หรือเป็นบุคคลล้มละลาย

(๓) หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่การงานของตน หรือประพฤติดน ไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่การงาน หรือบกพร่องในหน้าที่ด้วยเหตุใด

(๔) ต้องหาว่าทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และการสอบสวนไม่ได้ความเป็นสัตย์ว่ากระทำผิด ที่จะถูกลงโทษปลดออก หรือไล่ออก แต่มีมลทินหรือมัวหมอง

(๕) เจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติหน้าที่การงานของตนโดยสม่ำเสมอ หรือโดยมิใบตรวจแพทย์ซึ่ง ทางราชการรับรองว่าไม่สามารถ หรือไม่สมควรทำงานต่อไป

(๖) รับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือ ความผิดลหุโทษ ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออก หรือไล่ออก

(๗) ไปรับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร

(๘) ถึงแก่กรรม และการถึงแก่กรรมนั้นมิได้เกิดจากความประพฤติดังร้ายแรงของ ตนเอง

(๙) กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง โดยถูกลงโทษปลดออกจากราชการ

(๑๐) ขาดคุณสมบัติในการทำงานเป็นลูกจ้างประจำ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจ้างลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

ในกรณี (๑) และ (๙) ต้องทำงานเป็นลูกจ้างประจำมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีบริบูรณ์

ในกรณี (๒) ถึง (๘) และ (๑๐) ต้องทำงานเป็นลูกจ้างประจำมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปี บริบูรณ์

ข้อ ๗ บำเหน็จปกติที่จะจ่ายตามความในข้อ ๖ (๑) ถึง (๗) และข้อ ๖ (๙) ถ้าลูกจ้างประจำ ผู้มีสิทธิได้รับตายไปเสียก่อน ให้จ่ายแก่ทายาทซึ่งมีสิทธิได้รับมรดกตามประมวลกฎหมายแพ่งและ พานิชย์

ข้อ ๘ บำเหน็จปกติที่จะจ่ายตามความในข้อ ๖ (๘) ให้จ่ายแก่ทายาทซึ่งมีสิทธิได้รับมรดก ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพานิชย์

ข้อ ๙ ลูกจ้างประจำผู้ใดมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือถูกฟ้อง คดีอาญาหรืออยู่ในระหว่างถูกพักงาน ถ้าถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่ทำผิดวินัย หรือก่อนคดีอาญาถึงที่สุดให้กระทรวงมหาดไทยวินิจฉัยว่า ถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อน จะต้อง ได้รับโทษถึงไล่ออกหรือปลดออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออก หรือปลดออก แล้วลูกจ้างประจำผู้นั้นไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จปกติตามข้อ ๖

หมวด ๓

บำเหน็จพิเศษ

ข้อ ๑๐ ลูกจ้างประจำหรือลูกจ้างชั่วคราวผู้ใดได้รับอันตรายหรือป่วยเจ็บเพราะเหตุปฏิบัติงานในหน้าที่หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจและแสดงว่า ไม่สามารถปฏิบัติงานในหน้าที่ต่อไปได้อีกเลย นอกจากจะได้รับบำเหน็จปกติตามที่กำหนดไว้ในหมวด ๒ แล้ว ให้ได้รับบำเหน็จพิเศษอีกด้วย เว้นแต่อันตรายที่ได้รับหรือการป่วยเจ็บนั้นเกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรงหรือจากความผิดของตนเอง

สำหรับลูกจ้างชั่วคราวไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จปกติตามที่กำหนดไว้ในหมวด ๒

ข้อ ๑๑ การกำหนดอัตราบำเหน็จพิเศษ กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดตามสมควรแก่เหตุการณ์ ประกอบกับความพิจารณาคุณภาพของผู้นั้น ตามอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ปฏิบัติหน้าที่ในเวลาปกติให้มีอัตราตั้งแต่หกถึงยี่สิบสี่เท่าของอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้าย

(๒) ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบ การสงคราม การปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึก หรือประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ให้มีอัตราตั้งแต่สามสิบหกถึงถึงสี่สิบสองเท่าของอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้าย

ในกรณีลูกจ้างชั่วคราว ให้ได้รับบำเหน็จพิเศษสามส่วนในสี่ส่วนของลูกจ้างประจำ

ข้อ ๑๒ ลูกจ้างประจำหรือลูกจ้างชั่วคราวผู้ได้รับอันตรายดังกล่าวในข้อ ๑๐ ถ้าถึงแก่ความตายเพราะเหตุนั้นก่อนได้รับบำเหน็จพิเศษไป ให้จ่ายบำเหน็จพิเศษให้แก่บุคคลดังกล่าวในข้อ ๑๑ ตามอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ปฏิบัติหน้าที่ในเวลาปกติ เป็นจำนวนเท่ากับอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้ายสามสิบเดือน

(๒) ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างเวลาดังกล่าวในข้อ (๑) (๒) เป็นจำนวนเท่ากับอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้ายสี่สิบแปดเดือน

ในกรณีลูกจ้างชั่วคราวตาย ให้ได้รับบำเหน็จพิเศษสามส่วนในสี่ส่วนของลูกจ้างประจำ

ข้อ ๑๓ บำเหน็จพิเศษดังกล่าวในข้อ ๑๒ ให้จ่ายแก่ทายาทซึ่งมีสิทธิได้รับมรดกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ข้อ ๑๔ ในกรณีที่ลูกจ้างประจำ หรือลูกจ้างชั่วคราวได้รับอันตราย หรือป่วยเจ็บตามข้อ ๑๐ หรือถึงแก่ความตายตามข้อ ๑๒ ถ้าลูกจ้างผู้นั้นหรือทายาทแล้วแต่กรณี มีสิทธิได้รับทั้งบำเหน็จพิเศษตามระเบียบนี้ เงินสงเคราะห์ผู้ประสบภัยตามกฎหมายว่าด้วยการสงเคราะห์ผู้ประสบภัยเนื่องจากการช่วยเหลือราชการ การปฏิบัติงานของชาติ หรือปฏิบัติตามหน้าที่มนุษยธรรม เงินค่าทดแทนตามระเบียบว่าด้วยการจ่ายเงินค่าทดแทนและการพิจารณาบำเหน็จความชอบในการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ หรือเงินอื่นในลักษณะเดียวกันจากทางราชการ หรือจากหน่วยงานอื่นที่หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นสั่งให้ไปปฏิบัติงาน ให้เลือกรับได้เพียงอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วแต่จะเลือก

หมวด ๔

การนับเวลาทำงานของลูกจ้างประจำสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติ

ข้อ ๑๕ การนับเวลาสำหรับคำนวณการจ่ายบำเหน็จปกตินั้น ให้เริ่มนับตั้งแต่วันเริ่มเข้าปฏิบัติงาน โดยได้รับค่าจ้าง แต่ไม่ก่อนวันที่มีอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์จนถึงวันก่อนออกจากงาน หรือก่อนวันพ้นจากหน้าที่หรือจนถึงวันที่ถึงแก่ความตายแล้วแต่กรณี

ลูกจ้างประจำผู้ใดไม่ได้รับค่าจ้างเพราะลา ขาดงาน ถูกสั่งพัก ให้ตัดเวลาทำงานสำหรับคำนวณบำเหน็จปกติลงตามส่วนแห่งวันที่ไม่ได้รับค่าจ้างนั้น

ลูกจ้างประจำผู้ใดถูกตัดอัตรามาจากข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญโดยไม่ได้รับเงินทดแทน ให้นับเวลาราชการตอนเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญรวมกับเวลาตอนเป็นลูกจ้างประจำเพื่อประโยชน์ในการคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติได้

ลูกจ้างประจำที่ไปรับราชการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร โดยมีได้รับบำเหน็จเมื่อออกจากกองประจำการหรือได้รับการลาพักเพื่อรอการปลดโดยไม่มีความเสียหายแล้วกลับเข้าทำงานเป็นลูกจ้างประจำในสังกัดเดิมภายในกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวัน ก็ให้นับเวลาตอนก่อนไปรับราชการทหารกองประจำการ และเวลาระหว่างรับราชการทหารกองประจำการรวมเป็นเวลาทำงานสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติได้

การนับเวลาตอนไปรับราชการทหารดังกล่าวในวรรคก่อนนั้น ให้นับตั้งแต่วันที่ได้เข้าประจำการในกองประจำการ จนถึงวันออกจากกองประจำการ หรือวันที่ได้รับการลาพักเพื่อรอการปลด แต่ไม่รวมถึงเวลาที่ต้องอยู่ชุดใช้ตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร

การนับเวลาทำงานสำหรับคำนวณบำเหน็จปกติของลูกจ้างประจำที่โอนมาจากหน้ายราชการในสังกัดกระทรวง ทบวง กรม ให้นับเวลาทำงานสำหรับคำนวณบำเหน็จปกติตามระเบียบว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของราชการที่ใช้อยู่ในวันโอน รวมเป็นเวลาทำงานสำหรับคำนวณบำเหน็จปกติด้วย

ข้อ ๑๖ ลูกจ้างประจำผู้ใดถูกสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างที่มีการรบ การสงคราม การปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกหรือประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ก็ให้นับเวลาทำงานที่ปฏิบัติการตามสั่งนั้นเป็นทวีคูณได้

ลูกจ้างประจำผู้ใดประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกให้นับเวลาทำงานที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวีคูณ

ในกรณีที่ลูกจ้างประจำมีเวลาทำงาน ซึ่งอาจนับเป็นเวลาทวีคูณในเวลาเดียวกัน ได้หลายประการ ให้นับเวลาระหว่างนั้นเป็นทวีคูณแต่ประการเดียว

หมวด ๕

วิธีการคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติ

ข้อ ๑๗ การนับเวลาทำงานสำหรับคำนวณจ่ายเงินบำเหน็จปกติ ให้นับเป็นจำนวนเดือนเศษของเดือนถ้าถึงสิบห้าวันให้นับเป็นหนึ่งเดือน ถ้ามีหลายตอน ให้รวมกันแล้วนับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน

ข้อ ๑๘ บำเหน็จปกติจ่ายให้ลูกจ้างตามข้อ ๖ มีจำนวนเท่ากับค่าจ้างเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนเดือนที่ทำงานหารด้วยสิบสอง

การคำนวณบำเหน็จลูกจ้าง ถ้ามีเศษของบาทให้ปัดทิ้ง

ข้อ ๑๙ การขอรับบำเหน็จตามระเบียบนี้ ให้ผู้มีสิทธิรับเงินบำเหน็จยื่นเรื่องตามแบบต่อผู้บังคับบัญชาของลูกจ้างภายในเก้าสิบวัน นับแต่วันพ้นจากงาน หากยื่นพ้นกำหนดนี้ไม่มีสิทธิรับได้รับเงินบำเหน็จ

หมวด ๖

การส่งจ่ายเงินบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๒๐ ให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือนายกเทศมนตรี หรือปลัดเมืองพัทยา หรือประธานกรรมการสุขาภิบาล หรือหัวหน้าฝ่ายบริหารของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น แล้วแต่กรณีเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาส่งจ่ายเงินบำเหน็จ

ในระหว่างที่ยังมิได้มีกฎหมายบัญญัติให้มีตำแหน่งนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้ผู้ว่าราชการจังหวัดมีอำนาจพิจารณาส่งจ่ายเงินบำเหน็จแทนนายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดไปพลางก่อน

หมวด ๗

บทเฉพาะการ

ข้อ ๒๑ การสั่งให้ลูกจ้างประจำของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใด ไปปฏิบัติงานระหว่างราชการส่วนท้องถิ่นด้วยกัน ให้นับเวลาระหว่างเวลาที่ถูกสั่งให้ปฏิบัติงานนั้นเป็นเวลาสำหรับคำนวณจ่ายเป็นบำเหน็จปกติได้

ข้อ ๒๒ ลูกจ้างประจำผู้ใดทางหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นสั่งให้ปฏิบัติงานเป็นการชั่วคราว ในส่วนราชการอื่น หรือรัฐวิสาหกิจก่อนวันใช้ระเบียบนี้ โดยไม่ได้รับค่าจ้างทางสังกัดเดิม ให้นับเวลาระหว่างที่ถูกสั่งให้ไปปฏิบัติงานนั้นเป็นเวลาสำหรับคำนวณจ่ายเป็นบำเหน็จปกติได้

ประกาศ ณ วันที่ ๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๓๖

พลเอก

(ชวลิต ยงใจยุทธ)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

พ.ศ. ๒๕๔๒

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจ่ายเงินบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๕๖ มาตรา ๖ และมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๕ และมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒"

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๓๖

บรรดาระเบียบและหลักเกณฑ์การจ่ายเงินบำเหน็จลูกจ้างอื่นใดในส่วนที่กำหนดไว้แล้วในระเบียบนี้หรือซึ่งขัดหรือแย้งกับระเบียบนี้ให้ใช้ระเบียบนี้แทน

ข้อ ๔ ให้ปลัดกระทรวงมหาดไทยรักษาการตามระเบียบนี้ และให้มีอำนาจตีความวินิจฉัยปัญหา ยกเว้นหรือผ่อนผันการปฏิบัติตามระเบียบนี้ กำหนดหลักเกณฑ์และกำหนดวิธีปฏิบัติเพื่อดำเนินการให้เป็นไปตามระเบียบนี้

ปลัดกระทรวงมหาดไทย อาจมอบอำนาจเรื่องใดเรื่องหนึ่ง ตามวรรคหนึ่งให้ผู้ว่าราชการจังหวัดได้

หมวด ๑

ข้อความทั่วไป

ข้อ ๕ ในระเบียบนี้

"ลูกจ้างประจำ" หมายความว่า ลูกจ้างรายเดือน รายวัน และรายชั่วโมง ซึ่งหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น จ้างไว้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะประจำ ไม่มีกำหนดเวลาตามอัตราและจำนวน

ที่กำหนดไว้ โดยจ่ายค่าจ้างจากเงินงบประมาณหมวดค่าจ้าง หรือหมวดค่าจ้างประจำหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น แต่ทั้งนี้ไม่รวมถึง

(๑) ลูกจ้างประจำที่มีสัญญาจ้าง

(๒) ลูกจ้างที่จ้างให้ปฏิบัติงานของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นในต่างประเทศ

"ลูกจ้างชั่วคราว" หมายความว่า ลูกจ้างรายเดือน รายวัน และรายชั่วโมง ซึ่งหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น จ้างไว้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะชั่วคราวและหรือโดยมีกำหนดเวลาจ้างโดยจ่ายค่าจ้างจากเงินงบประมาณของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

"ค่าจ้าง" หมายความว่า ค่าจ้างอัตราปกติ ตามอัตราที่กำหนดจ่ายให้สำหรับการทำงานในระยะเวลาตามปกติ และหมายความรวมถึงเงินเพิ่มพิเศษสำหรับการสู้รบ (พ.ส.ร.) ด้วย

"ค่าจ้างเดือนสุดท้าย" หมายความว่า ค่าจ้างทั้งเดือนที่ลูกจ้างควรจะได้รับในเดือนสุดท้ายก่อนออกจากงาน ถ้าหากลูกจ้างผู้นั้นมาทำงานเต็มตามเวลาที่กำหนด

ลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างเป็นรายวัน ประเภทที่ทำงานมีวันหยุดประจำสัปดาห์หนึ่งวัน ให้คิดค่าจ้างยี่สิบเจ็ดวันเป็นค่าจ้างหนึ่งเดือน สำหรับประเภทที่ทำงานมีวันหยุดประจำสัปดาห์สองวัน ให้คิดค่าจ้างยี่สิบสามวันเป็นค่าจ้างหนึ่งเดือน

สำหรับลูกจ้างซึ่งได้รับค่าจ้างรายชั่วโมง ให้คิดค่าจ้างเจ็ดชั่วโมงเป็นค่าจ้างหนึ่งวันเว้นแต่ลูกจ้างที่ได้กำหนดเวลาทำงานสำหรับหนึ่งวันเป็นอย่างอื่น ก็ให้คิดค่าจ้างตามจำนวนชั่วโมงที่ได้กำหนดนั้นเป็นค่าจ้างหนึ่งวัน แล้วคิดเป็นค่าจ้างหนึ่งเดือนตามวรรคก่อน

"หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น" หมายความว่า องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล เมืองพัทยา องค์การบริหารส่วนตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้นและหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่น ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น

"ปีงบประมาณ" หมายความว่า ปีงบประมาณตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณ

หมวด ๒

บำเหน็จปกติ

ข้อ ๖ ลูกจ้างประจำจะได้รับบำเหน็จปกติ เมื่อต้องออกจากงานด้วยเหตุหนึ่งเหตุใดดังต่อไปนี้

(๑) ลาออกโดยไม่มีความผิด และได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งหรือผู้ได้รับมอบหมายแล้ว

(๒) กระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และถูกลงโทษปลดออกจากราชการ

(๓) ป่วยเจ็บไม่อาจปฏิบัติหน้าที่การงานของตน โดยสม่ำเสมอ หรือ โดยมีใบตรวจแพทย์ซึ่งทางราชการรับรองว่าไม่สามารถหรือไม่สมควรทำงานต่อไป

(๔) ขาดคุณสมบัติเกี่ยวกับสัญชาติ

(๕) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากไม่เป็นผู้ถือมโสดในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยด้วยความบริสุทธิ์ใจ

(๖) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากไปดำรงตำแหน่งกำนัน แพทย์ประจำตำบล สารวัตรกำนัน ผู้ใหญ่บ้าน และผู้ช่วยผู้ใหญ่บ้าน

(๗) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากไปดำรงตำแหน่งข้าราชการการเมือง

(๘) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากเป็นผู้มีกายทุพพลภาพจนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ไร้ความสามารถหรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือเป็นโรคตามที่กำหนดในกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน

(๙) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากไปเป็นกรรมการพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง

(๑๐) ขาดคุณสมบัติเนื่องจากตกเป็นบุคคลล้มละลาย

(๑๑) หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเล็กตำแหน่งหรือยุบตำแหน่ง

(๑๒) หย่อนความสามารถในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่การงานของตน ให้มีประสิทธิภาพ หรือประพฤตินั้นไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่การงาน หรือบกพร่องในหน้าที่ด้วยเหตุใด

(๑๓) ถูกสั่งให้ออกจากราชการเนื่องจากมีเหตุอันควรสงสัยอย่างยิ่งว่าผู้นั้นได้กระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง แต่การสอบสวนไม่ได้ความแน่ชัดพอที่จะลงโทษปลดออก หรือไล่ออกได้ แต่มีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวนนั้น ซึ่งถ้าให้ปฏิบัติงานต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ทางราชการ

(๑๔) ถูกสั่งให้ออกจากราชการเนื่องจากรับโทษจำคุกโดยคำสั่งศาล หรือต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องถูกลงโทษปลดออก หรือไล่ออก

(๑๕) ไปรับราชการทหาร ตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร

(๑๖) ขาดคุณสมบัติในการทำงานเป็นลูกจ้างประจำ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจ้างลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

ในกรณี (๑) และ (๒) ต้องทำงานเป็นลูกจ้างประจำมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีบริบูรณ์

ในกรณี (๓) ถึง (๑๖) ต้องทำงานเป็นลูกจ้างประจำมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปีบริบูรณ์

ข้อ ๗ บำเหน็จปกติที่จะจ่ายตามความในข้อ 6 ถ้าลูกจ้างประจำผู้มีสิทธิได้รับตายเสียก่อน ได้รับเงินบำเหน็จปกติ เงินดังกล่าวย่อมเป็นมรดกตกทอดแก่ทายาทตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ข้อ ๘ ลูกจ้างประจำผู้ใดตายในระหว่างรับราชการ ถ้าลูกจ้างประจำผู้นั้นได้ทำงานเป็นลูกจ้างประจำมาแล้วไม่น้อยกว่าหนึ่งปีบริบูรณ์ และความตายนั้นมิได้เกิดขึ้นเนื่องจากความประพฤติน่าอับอายร้ายแรงของตนเอง ให้จ่ายเงินบำเหน็จปกติเป็นจำนวนตามเกณฑ์คำนวณในข้อ ๑๗ แก่ทายาทผู้มีสิทธิได้รับมรดกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยอนุโลม

เงินบำเหน็จปกติตามวรรคหนึ่ง ให้แบ่งจ่ายแก่ผู้มีสิทธิตามสัดส่วนของเงินมรดกโดยมิต้องกันส่วนเป็นสินสมรสก่อนแบ่ง เนื่องจากเงินดังกล่าวไม่ถือเป็นสินสมรส

ข้อ ๕ ลูกจ้างประจำผู้ใด มีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงหรือถูกฟ้องคดีอาญา หรืออยู่ในระหว่างถูกพักงาน ถ้าถึงแก่ความตายก่อนได้รับการวินิจฉัยเรื่องที่กระทำผิดวินัยหรือก่อนคดีอาญาถึงที่สุด ให้กระทรวงมหาดไทยพิจารณาวินิจฉัยว่าถ้าผู้นั้นไม่ถึงแก่ความตายเสียก่อนจะต้องได้รับโทษถึงไล่ออกหรือไม่ ถ้าเห็นว่าผู้นั้นจะต้องถูกลงโทษถึงไล่ออก ทายาทของลูกจ้างประจำผู้นั้นไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จปกติตามข้อ ๘

หมวด ๓

บำเหน็จพิเศษ

ข้อ ๑๐ ลูกจ้างประจำหรือลูกจ้างชั่วคราวผู้ใดได้รับอันตรายหรือป่วยเจ็บ เพราะเหตุปฏิบัติงานในหน้าที่ หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำการตามหน้าที่ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจและแสดงว่า ไม่สามารถปฏิบัติงานในหน้าที่ต่อไปได้อีกเลย นอกจากจะได้รับบำเหน็จปกติตามที่กำหนดไว้ในหมวด ๒ แล้ว ให้ได้รับบำเหน็จพิเศษอีกด้วย เว้นแต่อันตรายที่ได้รับหรือการป่วยเจ็บนั้นเกิดขึ้นจากความประมาทเลินเล่ออย่างร้ายแรง หรือจากความผิดของตนเอง

สำหรับลูกจ้างชั่วคราวไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จปกติตามที่กำหนดไว้ในหมวด ๒

ข้อ ๑๑ การกำหนดอัตราบำเหน็จพิเศษ กระทรวงมหาดไทยเป็นผู้กำหนดตามสมควรแก่เหตุการณ์ ประกอบกับความพิจารณาคุณภาพของผู้นั้น ตามอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ปฏิบัติหน้าที่ในเวลาปกติให้มีอัตราตั้งแต่หกถึงยี่สิบสี่เท่าของอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้าย

(๒) ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างเวลาที่มีการรบ การสงคราม การปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกหรือประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ให้มีอัตราตั้งแต่สามสิบหกถึงสี่สิบสองเท่าของอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้าย

ในกรณีลูกจ้างชั่วคราว ให้ได้รับบำเหน็จพิเศษสามส่วนในสี่ส่วนของลูกจ้างประจำ

ข้อ ๑๒ ลูกจ้างประจำหรือลูกจ้างชั่วคราว ผู้ได้รับอันตรายดังกล่าวในข้อ ๑๐ ถ้าถึงแก่ความตายเพราะเหตุนั้นก่อนได้รับบำเหน็จพิเศษไป ให้จ่ายบำเหน็จพิเศษแก่ทายาทผู้มีสิทธิรับมรดกตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยอนุโลม ตามอัตราดังต่อไปนี้

(๑) ปฏิบัติหน้าที่ในเวลาปกติ เป็นจำนวนเท่ากับอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้ายสามสิบเดือน

(๒) ปฏิบัติหน้าที่ในเวลาดังกล่าวในข้อ ๑๑ (๒) เป็นจำนวนเท่ากับอัตราค่าจ้างเดือนสุดท้ายสี่สิบแปดเดือน

เงินบำเหน็จพิเศษตามวรรคหนึ่ง ให้แบ่งจ่ายแก่ทายาทผู้มีสิทธิตามสัดส่วนของเงินมรดก โดยมีด้วยกันส่วนเป็นสินสมรสก่อนแบ่ง เนื่องจากเงินดังกล่าวไม่ถือเป็นสินสมรส

ในกรณีลูกจ้างชั่วคราวตาย ให้ได้รับบำเหน็จพิเศษสามส่วนในสี่ส่วนของลูกจ้างประจำ

ข้อ ๑๓ ในกรณีที่ลูกจ้างประจำ หรือลูกจ้างชั่วคราวได้รับอันตราย หรือป่วยเจ็บตามข้อ ๑๐ หรือถึงแก่ความตายตามข้อ ๑๒ ถ้าลูกจ้างผู้นั้นหรือทายาท แล้วแต่กรณี มีสิทธิได้รับทั้งบำเหน็จพิเศษ

ตามระเบียบนี้ เงินสงเคราะห์ผู้ประสบภัยตามกฎหมายว่าด้วยการสงเคราะห์ผู้ประสบภัยเนื่องจากการช่วยเหลือราชการ การปฏิบัติงานของชาติ หรือการปฏิบัติตามหน้าที่มนุษยธรรม เงินค่าทดแทนตามระเบียบว่าด้วยการจ่ายเงินค่าทดแทนและการจ่ายบำเหน็จความชอบในการปราบปรามผู้ก่อการร้าย คอมมิวนิสต์ หรือเงินอื่นในลักษณะเดียวกันจากทางราชการหรือจากหน่วยงานอื่นที่หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นสั่งให้ไปปฏิบัติงาน ให้เลือกรับได้เพียงอย่างใดอย่างหนึ่งแล้วแต่จะเลือก

หมวด ๔

การนับเวลาทำงานของลูกจ้างประจำสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติ

ข้อ ๑๔ การนับเวลาสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกตินั้น ให้เริ่มนับตั้งแต่วันเริ่มเข้าปฏิบัติงานโดยได้รับค่าจ้าง แต่ไม่ก่อนวันที่มีอายุครบสิบแปดปีบริบูรณ์จนถึงวันก่อนออกจากงาน หรือก่อนวันพ้นจากหน้าที่ หรือจนถึงวันที่ถึงแก่ความตาย แล้วแต่กรณี

ลูกจ้างประจำผู้ใดไม่ได้รับค่าจ้างเพราะลา ขาดงาน ถูกสั่งพัก ให้ตัดเวลาทำงานสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติลงตามส่วนแห่งวันที่ไม่ได้รับค่าจ้างนั้น

ลูกจ้างประจำผู้ใดถูกตัดอัตรามาจากข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญโดยไม่ได้รับเงินทดแทน ให้นับเวลาราชการตอนเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นวิสามัญมารวมกับเวลาตอนเป็นลูกจ้างประจำเพื่อประโยชน์ในการคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติได้

ลูกจ้างประจำที่ไปรับราชการตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร โดยมีได้รับบำเหน็จเมื่อออกจากกองประจำการหรือได้รับการลาพักเพื่อรอการปลด โดยไม่มีความเสียหายแล้วกลับเข้าทำงานเป็นลูกจ้างประจำในสังกัดเดิมภายในกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวัน ก็ให้นับเวลาตอนก่อนไปรับราชการกองประจำการและเวลาระหว่างรับราชการทหารกองประจำการรวมเป็นเวลาทำงานสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติได้

การนับเวลาตอนไปรับราชการทหารดังกล่าวในวรรคก่อนนั้น ให้นับตั้งแต่วันที่ได้เข้าประจำการในกองประจำการ จนถึงวันออกจากกองประจำการ หรือวันที่ได้รับการลาพักเพื่อรอการปลด แต่ไม่รวมถึงเวลาที่ต้องอยู่ชดใช้ตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร

การนับเวลาทำงานสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติของลูกจ้างประจำที่โอนมาจากหน่วยราชการ ในสังกัดกระทรวง ทบวง กรม หรือราชการส่วนท้องถิ่น ให้นับเวลาทำงานสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติตามระเบียบว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของราชการหรือระเบียบว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของราชการส่วนท้องถิ่นที่ใช้อยู่ในวันโอนรวมเป็นเวลาทำงานสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติด้วย

การนับเวลาทำงานสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติของลูกจ้างประจำที่โอนมาจากลูกจ้างประจำซึ่งรับค่าจ้างจากเงินนอกงบประมาณของทางราชการส่วนท้องถิ่น ให้นับเวลาทำงานสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติตามระเบียบ ข้อบังคับ หรือคำสั่งที่ใช้อยู่ในวันโอน รวมเป็นเวลาทำงานสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติด้วย

ข้อ ๑๕ ลูกจ้างประจำผู้ใดถูกสั่งให้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างที่มีการรบ การสงคราม การปราบปรามการจลาจล หรือในระหว่างเวลาที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึก หรือประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน ก็ให้นับเวลาทำงานที่ปฏิบัติกรตามสั่งนั้นเป็นทวีคูณได้

ลูกจ้างประจำผู้ใดประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกให้นับเวลาทำงานที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวีคูณ

ในกรณีที่ลูกจ้างประจำมีเวลาทำงาน ซึ่งอาจนับเป็นทวีคูณในเวลาเดียวกันได้หลายประการให้นับเวลาระหว่างนั้นเป็นทวีคูณแต่ประการเดียว

หมวด ๕

วิธีคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติ

ข้อ ๑๖ การนับเวลาทำงานสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติ ให้นับเป็นจำนวนเดือนเศษของเดือนถ้าถึงสิบห้าวันให้นับเป็นหนึ่งเดือน สำหรับจำนวนวันถ้ามีหลายตอน ให้รวมกันแล้วนับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน

ข้อ ๑๗ บำเหน็จปกติที่จ่ายให้แก่ลูกจ้างตามข้อ ๖ มีจำนวนเท่ากับค่าจ้างเดือนสุดท้ายคูณด้วยจำนวนเดือนที่ทำงานหารด้วยสิบสอง

การคำนวณบำเหน็จลูกจ้าง ถ้ามีเศษของบาทให้ปัดทิ้ง

ข้อ ๑๘ การขอรับเงินบำเหน็จตามระเบียบนี้ ให้ผู้มีสิทธิรับเงินบำเหน็จยื่นเรื่องตามแบบต่อผู้บังคับบัญชาของลูกจ้างภายในกำหนดเก้าสิบวัน นับแต่วันพ้นจากงาน หากยื่นพ้นกำหนดนี้ไม่มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จ

หมวด ๖

การสั่งจ่ายเงินบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๑๙ ให้นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัดหรือนายกเทศมนตรี หรือปลัดเมืองพัทยาหรือประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล หรือหัวหน้าฝ่ายบริหารของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น แล้วแต่กรณีเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาสั่งจ่ายเงินบำเหน็จ

หมวด ๗

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๒๐ การสั่งให้ลูกจ้างประจำของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดไปปฏิบัติงานระหว่างราชการส่วนท้องถิ่นด้วยกัน ให้นับเวลาระหว่างที่ถูกสั่งให้ปฏิบัติงานนั้นเป็นเวลาสำหรับคำนวณจ่ายเป็นบำเหน็จปกติได้

ข้อ ๒๑ ถูกจ้างประจำผู้ใดทางหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นสั่งให้ไปปฏิบัติงานเป็นการชั่วคราวในส่วนราชการอื่น หรือรัฐวิสาหกิจก่อนวันใช้ระเบียบนี้โดยไม่ได้รับคำสั่งทางสังกัดเดิม ให้นำเวลาระหว่างที่ถูกสั่งให้ไปปฏิบัติงานนั้นเป็นเวลาสำหรับคำนวณจ่ายบำเหน็จปกติได้

ประกาศ ณ วันที่ ๑๗ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๒

ชานี ศักดิเศรษฐ์

รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ รักษาราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒)

พ.ศ. ๒๕๔๔

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๘๖ มาตรา ๕ และมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า "ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ.๒๕๔๔"

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๓ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของข้อ ๑๕ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

"ลูกจ้างประจำผู้ใดประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีการประกาศใช้กฎอัยการศึก ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้กำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตนี้นับเวลาราชการเป็นทวีคูณ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ให้ลูกจ้างประจำผู้นั้นได้นับเวลาทำงานที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวีคูณด้วย"

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ มิถุนายน พ.ศ. ๒๕๔๔

ร้อยตำรวจเอก ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล

เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล

สำหรับลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล

ด้วยรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยบัญญัติให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีความเป็นอิสระในการบริหารงานบุคคลตามความต้องการและความเหมาะสมของท้องถิ่น ประกอบกับพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ บัญญัติให้คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลกำหนดมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลสำหรับลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล ให้มีมาตรฐานที่สอดคล้องกัน

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒ และมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ ประกอบกับมติคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลในการประชุมครั้งที่ ๗/๒๕๔๔ เมื่อวันที่ ๒๓ สิงหาคม ๒๕๔๔ จึงกำหนดมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลสำหรับลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในมาตรฐานทั่วไปนี้

“ส่วนราชการ” หมายความว่า ส่วนราชการที่องค์การบริหารส่วนตำบลประกาศจัดตั้งขึ้นตามมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับโครงสร้างการแบ่งส่วนราชการขององค์การบริหารส่วนตำบล

“ลูกจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างประจำ ลูกจ้างชั่วคราว และลูกจ้างลักษณะผู้ชำนาญงานขององค์การบริหารส่วนตำบลโดยไม่รวมถึงลูกจ้างของกิจการพาณิชย์ขององค์การบริหารส่วนตำบล

“ลูกจ้างประจำ” หมายความว่า ลูกจ้างรายเดือน รายวัน และรายชั่วโมง ที่จ้างไว้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะประจำ โดยไม่มีกำหนดเวลาจ้างตามอัตราและจำนวนที่กำหนดไว้ และรับเงินค่าจ้างจากงบประมาณหมวดค่าจ้างประจำขององค์การบริหารส่วนตำบลหรือหมวดเงินอุดหนุนของรัฐบาลด้วย

“ลูกจ้างชั่วคราว” หมายความว่า ลูกจ้างรายเดือน รายวัน และรายชั่วโมง ที่จ้างไว้ปฏิบัติงานที่มีลักษณะชั่วคราว หรือมีกำหนดเวลาจ้าง แต่ทั้งนี้ระยะเวลาการจ้างต้องไม่เกินปีงบประมาณ และรับเงินค่าจ้างจากเงินงบประมาณหมวดค่าจ้างชั่วคราวหรือจากยอดเงินอื่นใด

“ลูกจ้างลักษณะผู้ชำนาญงาน” หมายความว่า ลูกจ้างซึ่งมีความรู้ความชำนาญในงานเฉพาะอย่างที่จะต้องปฏิบัติเป็นอย่างดี ทั้งเคยปฏิบัติงานชนิดนั้นมานานไม่น้อยกว่า ๕ ปี โดยมีใบรับรองความรู้ความชำนาญและความสามารถในการทำงานจากสถานที่ทำงานเดิมที่ผู้นั้นเคยปฏิบัติงานมาแล้ว

“เวลาทำงานปกติ” หมายความว่า เวลาทำงานของทางราชการหรือเวลาอื่นใดที่ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลกำหนดตามลักษณะงานให้เป็นเวลาทำงานปกติ

“วันหยุดประจำสัปดาห์” หมายความว่า วันอาทิตย์ หรือวันอื่นใดที่ประธานกรรมการบริหาร องค์การบริหารส่วนตำบลกำหนดขึ้นเพื่อความเหมาะสมตามลักษณะงานขององค์การบริหารส่วนตำบล โดยอาจกำหนดวันหยุด ประจำสัปดาห์ เป็นสองวันก็ได้

“วันหยุดพิเศษ” หมายความว่า วันหยุดที่ทางราชการประกาศเป็นวันหยุดราชการ นอกจากวันหยุดประจำสัปดาห์

“ค่าจ้างอัตราปกติ” หมายความว่า ค่าจ้างรายเดือน รายวัน และรายชั่วโมง รวมถึงเงินเพิ่มพิเศษ สำหรับการสู้รบตามอัตราที่กำหนดจ่ายให้ลูกจ้างสำหรับการปฏิบัติงานปกติ

“ค่าจ้างรายเดือน” หมายความว่า ค่าจ้างที่กำหนดอัตราจ้างเป็นรายเดือน รวมถึงเงินเพิ่มพิเศษ สำหรับการสู้รบ

“ค่าจ้างรายวัน” หมายความว่า ค่าจ้างที่กำหนดอัตราจ้างเป็นรายวัน ในวันทำงานปกติ รวมถึงเงินเพิ่มพิเศษสำหรับการสู้รบ

“ค่าจ้างรายชั่วโมง” หมายความว่า ค่าจ้างที่กำหนดอัตราจ้างเป็นรายชั่วโมงในวันทำงานปกติ รวมถึงเงินเพิ่มพิเศษสำหรับการสู้รบ

“ค่าจ้างนอกเวลา” หมายความว่า ค่าจ้างที่กำหนดจ่ายให้แก่ลูกจ้างรายวันและรายชั่วโมง เนื่องจากต้องปฏิบัติราชการนอกเวลาทำงานปกติ

“ค่าจ้างในวันหยุด” หมายความว่า ค่าจ้างที่กำหนดจ่ายให้แก่ลูกจ้างรายวันและรายชั่วโมง กรณีสั่งให้ปฏิบัติราชการในวันหยุดประจำสัปดาห์หรือวันหยุดพิเศษ

“ค่าอาหารทำงานนอกเวลา” หมายความว่า ค่าอาหารที่กำหนดจ่ายให้แก่ลูกจ้างรายเดือน เนื่องในการปฏิบัติราชการนอกเวลาทำการปกติหรือปฏิบัติราชการในวันหยุดประจำสัปดาห์หรือวันหยุดพิเศษ

“เงินช่วยพิเศษ” หมายความว่า เงินช่วยเหลือค่าทำศพของลูกจ้างที่จ่ายในกรณีลูกจ้างถึงแก่ความตายในระหว่างรับราชการ

“ท้องถิ่นอื่น” หมายความว่า ท้องถิ่นที่ลูกจ้างต้องเดินทางไปปฏิบัติราชการนอกเขต องค์การบริหารส่วนตำบลที่ตนสังกัด

“ฝึกอบรม” หมายความว่า การเพิ่มพูนความรู้ความชำนาญ หรือประสบการณ์ ด้วยการ เรียน การวิจัย การอบรม การสัมมนา หรือการปฏิบัติงานโดยไม่มี การรับปริญญา หรือประกาศนียบัตร วิชาชีพ ตามกฎ ก.พ. ว่าด้วยกรณั้้น และหมายความรวมถึงการฝึกฝนภาษาและการรับคำแนะนำ ก่อนเข้าฝึกอบรมหรือการดูงานที่เป็นส่วนหนึ่งของการฝึกอบรม หรือต่อจาก การฝึกอบรมนั้นด้วย

“ดูงาน” หมายความว่า การเพิ่มพูนความรู้หรือประสบการณ์ด้วยการสังเกตการณ์

“ปี” หมายความว่า ปีงบประมาณ

หมวด ๑

คุณสมบัติของลูกจ้าง

ข้อ ๒ ผู้ที่จะเข้ารับราชการเป็นลูกจ้าง อย่างน้อยจะต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามเบื้องต้น ดังนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ และไม่เกินห้าสิบห้าปี
- (๓) เป็นผู้เลื่อมใสในการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุขตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทยด้วยความบริสุทธิ์ใจ
- (๔) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งข้าราชการการเมือง
- (๕) ไม่เป็นผู้มีกายทุพพลภาพจนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ไร้ความสามารถ หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือเป็นโรคตามที่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลกำหนด
- (๖) ไม่เป็นผู้อยู่ในระหว่างถูกสั่งให้พักราชการหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน ตามมาตรฐานกลาง มาตรฐานทั่วไป หลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของพนักงานส่วนตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น หรือตามกฎหมายอื่น
- (๗) ไม่เป็นผู้บกพร่องในศีลธรรมอันดี จนเป็นที่รังเกียจของสังคม
- (๘) ไม่เป็นกรรมการพรรคการเมืองหรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง
- (๙) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๑๐) ไม่เป็นผู้เคยต้องโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุกเพราะการกระทำความผิดอาญา เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ
- (๑๑) ไม่เป็นผู้เคยถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากรัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ
- (๑๒) ไม่เป็นผู้เคยถูกลงโทษให้ออก หรือปลดออก เพราะกระทำความผิดวินัยตามมาตรฐานทั่วไป หลักเกณฑ์ และวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของพนักงานส่วนตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น หรือตามกฎหมายอื่น
- (๑๓) ไม่เป็นผู้เคยถูกลงโทษให้ออก เพราะกระทำผิดวินัยตามมาตรฐานทั่วไป หลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของพนักงานส่วนตำบล ตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น หรือตามกฎหมายอื่น
- (๑๔) ไม่เป็นผู้กระทำการทุจริตในการสอบเข้ารับราชการ

ข้อ ๓ คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล มีอำนาจพิจารณายกเว้นสำหรับลูกจ้างผู้ที่ขาดคุณสมบัติตามข้อ ๒ (๒) เป็นรายบุคคลได้ แต่อายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปี และอายุไม่เกินหกสิบปี หรือการจ้างลูกจ้างลักษณะผู้ชำนาญงาน มีอำนาจพิจารณายกเว้นสำหรับลูกจ้างผู้ที่ขาดคุณสมบัติตามข้อ ๒ (๒) และ (๑๐) เป็นรายบุคคลได้

ผู้ที่ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๒ (๓) (๕) (๑๐) หรือ (๑๔) เพื่อประโยชน์ทางราชการ คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลอาจพิจารณายกเว้นให้เข้ารับราชการได้ หรือผู้ที่ขาด

คุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๒ (๑๑) หรือ (๑๒) ถ้าผู้นั้นได้ออกจากงานหรือราชการไปเกินสองปีแล้ว หรือผู้ที่ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามตามข้อ ๒ (๑๓) ถ้าผู้นั้นได้ออกจากงานหรือราชการไปเกินสามปีแล้ว และมีใช่เป็นกรณีออกจากงานหรือราชการเพราะกระทำผิดในกรณีทุจริตต่อหน้าที่ คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลอาจพิจารณาขกเว้นให้เข้ารับราชการได้ สำหรับการขอกเว้นและการพิจารณาขกเว้นในกรณีที่ขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะต้องห้ามให้นำขั้นตอนและวิธีการที่กำหนดสำหรับพนักงานส่วนตำบลมาใช้บังคับโดยอนุโลม

หมวด ๒

การกำหนดตำแหน่ง การจ้าง อัตราค่าจ้าง และการแต่งตั้ง

ข้อ ๔ การกำหนดมาตรฐานตำแหน่งของลูกจ้าง และคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งของลูกจ้าง ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลกำหนด

ข้อ ๕ การกำหนดจำนวนตำแหน่งลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล ยกเว้นลูกจ้างที่รับค่าจ้างจากเงินอุดหนุนของรัฐบาล ให้คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลกำหนดว่าจะมีตำแหน่งใดในหน่วยงานหรือส่วนราชการใด จำนวนเท่าใด โดยให้องค์การบริหารส่วนตำบลจัดทำแผนอัตรากำลังของลูกจ้าง เพื่อใช้ในการกำหนดตำแหน่งโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล ทั้งนี้ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลกำหนด

ข้อ ๖ ตำแหน่งที่รับค่าจ้างจากเงินอุดหนุนของรัฐบาลจะมีตำแหน่งใด ในหน่วยงานหรือส่วนราชการใด จำนวนเท่าใด ให้เป็นไปตามความตกลงกับสำนักงบประมาณ

ข้อ ๗ การจ้างลูกจ้างให้องค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการโดยวิธีการคัดเลือก โดยให้แต่งตั้งคณะกรรมการคัดเลือกไม่น้อยกว่า ๓ คน เพื่อดำเนินการคัดเลือก

การคัดเลือกตามวรรคหนึ่ง อาจดำเนินการโดยวิธีสัมภาษณ์ สอบข้อเขียน สอบปฏิบัติ วิธีใดวิธีหนึ่ง หรือหลายวิธีตามความเหมาะสม

ข้อ ๘ อัตราค่าจ้างลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล และการให้ลูกจ้างได้รับค่าจ้างให้เป็นไปตามบัญชีและหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลกำหนด

การเพิ่มค่าจ้างลูกจ้างประจำขององค์การบริหารส่วนตำบล ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการเลื่อนขั้นเงินเดือนสำหรับพนักงานส่วนตำบลตามมาตรฐานทั่วไปที่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลกำหนด

ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้มีอำนาจสั่งจ้างลูกจ้างในอัตราค่าจ้างขั้นต่ำสุดของตำแหน่ง

ข้อ ๙ การจ้างลูกจ้างที่มีเงื่อนไขให้จ้างจากผู้มีคุณวุฒิ ให้จ้างในอัตราค่าจ้างตามวุฒิและเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในกรณีจ้างผู้ที่สำเร็จการศึกษาจากต่างประเทศให้ถืออัตราค่าจ้างตามอัตราเงินเดือนที่คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลกำหนด

การจ้างลูกจ้าง ให้ดำเนินการจ้างจากบัญชีผู้ได้รับการคัดเลือกตามลำดับที่ของผู้ได้รับการคัดเลือก ตามข้อ ๗

ข้อ ๑๐ การจ้างลูกจ้างลักษณะผู้ชำนาญงาน ให้คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล กำหนดอัตราค่าจ้างตามที่เห็นสมควร

ข้อ ๑๑ การจ้างและแต่งตั้งลูกจ้างให้ดำรงตำแหน่งใด ให้ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้แต่งตั้ง โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล

ข้อ ๑๒ การโอนลูกจ้างประจำระหว่างองค์การบริหารส่วนตำบลหรือกับหน่วยราชการอื่น อาจกระทำได้ ในกรณีเจ้าตัวสมัครใจและผู้มีอำนาจจ้างทั้งสองฝ่ายตกลงยินยอม ทั้งนี้ ในการแต่งตั้ง หรือให้พ้นจากตำแหน่งแล้วแต่กรณี ต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล โดยแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งและได้รับค่าจ้างในอัตราที่ไม่สูงกว่าเดิมและให้นับเวลาการทำงานต่อเนื่องกัน

ข้อ ๑๓ ลูกจ้างประจำผู้ใดออกจากราชการไปแล้วประสงค์จะกลับเข้ารับราชการถ้าองค์การบริหารส่วนตำบลต้องการจะรับผู้นั้นเข้ารับราชการ ให้ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล สั่งจ้างและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่ง และรับค่าจ้างตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในมาตรฐานทั่วไป เกี่ยวกับหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการคัดเลือก การบรรจุและแต่งตั้ง การย้าย การโอน การรับโอน การเลื่อนระดับ และการเลื่อนขั้นเงินเดือนสำหรับพนักงานส่วนตำบลโดยอนุโลม

ข้อ ๑๔ ลูกจ้างประจำผู้ใดไปรับราชการทางทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร และพ้นจากราชการทหารโดยไม่มีความเสียหาย ถ้าประสงค์เข้ารับราชการเป็นลูกจ้างประจำในส่วนราชการเดิมภายในกำหนดหนึ่งร้อยแปดสิบวัน นับแต่วันพ้นจากราชการทหาร ให้ผู้มีอำนาจสั่งจ้างและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งและรับค่าจ้างตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการคัดเลือก การบรรจุและแต่งตั้ง การย้าย การโอน การรับโอน การเลื่อนระดับ และการเลื่อนขั้นเงินเดือนสำหรับพนักงานส่วนตำบลโดยอนุโลม

ข้อ ๑๕ การแต่งตั้งลูกจ้างประจำผู้ดำรงตำแหน่งใดไปดำรงตำแหน่งใหม่ ผู้นั้นต้องมีคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งใหม่ที่กำหนดไว้ในข้อ ๔

หมวด ๓

วินัยและการรักษาวินัย

ข้อ ๑๖ ลูกจ้างต้องรักษาวินัยโดยเคร่งครัดอยู่เสมอ ผู้ใดฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามถือว่าผู้นั้นกระทำความผิดวินัย จักต้องได้รับโทษตามที่กำหนดไว้

ข้อ ๑๗ วินัยของลูกจ้างให้เป็นไปตามมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัยและการดำเนินการทางวินัยของพนักงานส่วนตำบลโดยอนุโลม

หมวด ๔

การออกจากราชการ

ข้อ ๑๘ ลูกจ้างออกจากราชการ เมื่อ

(๑) ตาย

(๒) พ้นจากราชการตามระเบียบว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

(๓) ได้รับอนุญาตให้ลาออก

(๔) ถูกสั่งให้ออกจากราชการตามข้อ ๒๑ (๒) (๓) (๔) (๕) (๖) และ (๗)

(๕) ครบกำหนดจ้าง

(๖) ถูกสั่งลงโทษปลดออก หรือไล่ออก

(๗) ขาดคุณสมบัติตามข้อ ๒

วันออกจากราชการตาม (๖) ให้นับเป็นไปตามมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการให้ออกจากราชการของพนักงานส่วนตำบลโดยอนุโลม

ข้อ ๑๙ การลาออกของลูกจ้างให้เป็นไปตามที่กำหนดเกี่ยวกับการลาออกของพนักงานส่วนตำบลตามมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการให้ออกจากราชการของพนักงานส่วนตำบลโดยอนุโลม

ข้อ ๒๐ ลูกจ้างผู้ใดไปรับราชการทางทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหารให้ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลสั่งให้ผู้นั้นออกจากราชการ วันออกจากราชการตามข้อนี้ให้เป็นไปตามมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และเงื่อนไขการคัดเลือก การบรรจุและแต่งตั้ง การย้าย การโอน การรับโอน การเลื่อนระดับ และการเลื่อนขั้นเงินเดือนสำหรับพนักงานส่วนตำบลโดยอนุโลม

ข้อ ๒๑ ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจสั่งให้ลูกจ้างออกจากราชการ โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล เมื่อปรากฏว่า

(๑) ลูกจ้างผู้ใดขาดคุณสมบัติตามข้อ ๒

(๒) ลูกจ้างผู้ใดเจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติราชการในหน้าที่ของตนได้โดยสม่ำเสมอ หรือไม่อาจปฏิบัติหน้าที่ราชการของตนได้อันเป็นผลเนื่องมาจากต้องตกอยู่ในภยันตรายใดๆ และเวลาได้ล่วงพ้นเกินหกสิบวัน ยังไม่มีผู้ใดพบเห็น

(๓) ลูกจ้างผู้ใดหย่อนความสามารถด้วยเหตุใดในอันที่จะปฏิบัติหน้าที่ของตน หรือประพฤติน้ำที่ของตน หรือประพฤตินั้นไม่เหมาะสมกับตำแหน่งหน้าที่หรือบกพร่องในหน้าที่ด้วยเหตุอันใด และประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเห็นว่า ถ้าให้ผู้นั้นรับราชการต่อไปจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ ก็ให้ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลแต่งตั้งคณะกรรมการขึ้นทำการสอบสวน โดยไม่ชักช้า หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนให้เป็นไปตามมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัย และการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัยของพนักงานส่วนตำบลโดยอนุโลม

(๔) ลูกจ้างผู้ใดถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง และได้มีการสอบสวนตามมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับวินัยและการรักษาวินัย และการดำเนินการทางวินัยของพนักงานส่วนตำบลแล้ว การสอบสวนไม่ได้ความว่ากระทำผิดที่จะถูกลงโทษ ปลดออก หรือไล่ออก แต่มีมลทินหรือมัวหมองในกรณีที่ถูกสอบสวน ซึ่งจะให้ปฏิบัติราชการต่อไปอาจจะเป็นการเสียหายแก่ราชการ

(๕) ลูกจ้างผู้ใดจะต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด ให้จำคุกในความผิดที่ได้กระทำโดยประมาท หรือความผิดลหุโทษ ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องลงโทษปลดออกหรือไล่ออก

(๖) ลูกจ้างผู้ใดขาดราชการบ่อยครั้ง ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องลงโทษปลดออกหรือไล่ออก

(๗) ยุบเลิกตำแหน่ง

วันออกจากราชการตามข้อนี้ ให้เป็นไปตามมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการให้ออกจากราชการของพนักงานส่วนตำบลโดยอนุโลม การให้ออกจากราชการตามข้อนี้ไม่ถือเป็นโทษทางวินัย

หมวด ๕

การอุทธรณ์ การพิจารณาอุทธรณ์ และการร้องทุกข์

ข้อ ๒๒ ลูกจ้างผู้ใดถูกสั่งลงโทษหรือถูกสั่งให้ออกจากราชการตามข้อ ๒๑ ตามมาตรฐานทั่วไปนี้ด้วยเหตุใดๆ ให้ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์คำสั่งหรือมีสิทธิร้องทุกข์ตามมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับสิทธิการอุทธรณ์ การพิจารณาอุทธรณ์ การร้องทุกข์ของพนักงานส่วนตำบลโดยอนุโลม

หมวด ๖

การลา

ข้อ ๒๓ การลาป่วยของลูกจ้างกำหนดไว้ดังนี้

(๑) ลาป่วยกรณีปกติ

(ก) ในหนึ่งปีลูกจ้างประจำมีสิทธิลาป่วยโดยได้รับค่าจ้างอัตราปกติระหว่างลาได้ไม่เกินหกสิบวัน แต่ถ้าประธานกรรมการองค์การบริหารส่วนตำบลเห็นสมควรจะให้ลาโดยได้รับค่าจ้างอัตราปกติระหว่างลาต่อไปอีกก็ได้ แต่ไม่เกินหกสิบวัน

(ข) ลูกจ้างชั่วคราวที่มีระยะเวลาจ้างหนึ่งปี มีสิทธิลาป่วยโดยได้รับค่าจ้างอัตราปกติระหว่างลา ในช่วงระยะเวลาการจ้างไม่เกินสิบห้าวันทำการ ในกรณีที่ระยะเวลาการจ้างตั้งแต่เก้าเดือนขึ้นไป แต่ไม่ถึงหนึ่งปี มีสิทธิลาป่วยโดยได้รับค่าจ้างอัตราปกติระหว่างลาในช่วงระยะเวลาการจ้างไม่เกินแปดวันทำการ ในกรณีที่ระยะเวลาการจ้างตั้งแต่หกเดือนขึ้นไป แต่ไม่ถึงเก้าเดือนมีสิทธิลาป่วยโดยได้รับค่าจ้างอัตราปกติระหว่างลาในช่วงระยะเวลาการจ้างไม่เกินหกสิบวันทำการ ในกรณีที่ระยะเวลาการจ้างต่ำกว่าหกเดือนมีสิทธิลาป่วยโดยได้รับค่าจ้างอัตราปกติระหว่างลาในช่วงระยะเวลาการจ้างไม่เกินสี่สิบวันทำการ

(๒) การลาป่วยกรณีประสบอันตรายเพราะเหตุปฏิบัติงานในหน้าที่

(ก) ลูกจ้างประจำป่วยเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่หรือเนื่องจากการปฏิบัติราชการในหน้าที่ หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำตามหน้าที่ ถ้าลาป่วยครบตาม (๑) (ก) แล้วยังไม่หาย และแพทย์ทางราชการลงความเห็นว่ามีทางที่จะรักษาพยาบาลให้หายและสามารถทำงานได้ก็ให้ลาป่วยเพื่อรักษาพยาบาล เท่าที่ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลเห็นสมควรอนุญาตให้ลาโดยได้รับค่าจ้างอัตราปกติ ทั้งนี้ ถ้าเป็นลูกจ้างประจำรายวันและรายชั่วโมงไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างในวันหยุดประจำสัปดาห์ แต่ถ้าแพทย์ลงความเห็นว่ามีทางที่จะรักษาพยาบาลให้หายได้ ก็ให้พิจารณาสั่งให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จต่อไป

(ข) ถ้าอันตรายหรือการเจ็บป่วย หรือการถูกประทุษร้ายอันเกิดจากกรณีดังกล่าวใน (ก) ทำให้ลูกจ้างประจำผู้ใดตกเป็นผู้ทุพพลภาพหรือพิการ อันเป็นเหตุจะต้องสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรฐานทั่วไปนี้ หากผู้บังคับบัญชาเจ้าสังกัดของลูกจ้างประจำผู้นั้นพิจารณาเห็นว่าลูกจ้างประจำผู้นั้นยังอาจปฏิบัติหน้าที่อื่นใดที่เหมาะสมได้ และเมื่อลูกจ้างประจำผู้นั้นสมควรใจจะปฏิบัติหน้าที่ต่อไป

ให้ย้ายลูกจ้างประจำผู้นั้นไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งอื่นที่เหมาะสมโดยไม่ต้องสั่งให้ออกจากราชการก็ได้ โดยให้อยู่ในดุลพินิจของประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

(ก) ลูกจ้างชั่วคราวป่วยเพราะเหตุปฏิบัติงานในหน้าที่ หรือเนื่องจากการปฏิบัติงานในหน้าที่ หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำตามหน้าที่ ถ้าลาป่วยครบตาม (๑) (๖) แล้วยังไม่หายและแพทย์ของทางราชการลงความเห็นว่ามีทางที่จะรักษาพยาบาลให้หายและสามารถทำงานได้ ให้ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจอนุญาตให้ลาป่วยเพื่อรักษาพยาบาล โดยได้รับค่าจ้างอัตราปกติได้ตามที่เห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินหกสิบวัน ทั้งนี้ ถ้าเป็นลูกจ้างชั่วคราวรายวันและรายชั่วโมงไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างในวันหยุดประจำสัปดาห์ และถ้าแพทย์ลงความเห็นว่ามีทางที่จะรักษาให้หายได้ ให้พิจารณาสั่งให้ออกจากราชการ

ลูกจ้างผู้ใดเจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติงานได้ ให้ยื่นใบลาออกต่อผู้บังคับบัญชาก่อนหรือในวันลา เว้นแต่กรณีจำเป็นจะเสนอหรือจัดส่งใบลาในวันแรกที่มาปฏิบัติราชการก็ได้

การลาป่วยเกินสามวัน ต้องมีใบรับรองแพทย์แผนปัจจุบันชั้นหนึ่งส่งพร้อมใบลาด้วย เว้นแต่ผู้มีอำนาจอนุญาตให้ลาจะเห็นสมควรเป็นอย่างอื่น

ข้อ ๒๔ ในปีหนึ่งลูกจ้างประจำมีสิทธิลาจิสส่วนตัว รวมทั้งลาไปต่างประเทศโดยได้รับค่าจ้างอัตราปกติระหว่างลาไม่เกินสี่สิบห้าวันทำการ แต่ในปีแรกที่ได้รับการบรรจุเป็นลูกจ้างประจำ ให้ได้รับค่าจ้างระหว่างลาไม่เกินสิบห้าวัน ลูกจ้างประจำรายวันและรายชั่วโมงไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างในวันหยุดประจำสัปดาห์

ลูกจ้างประจำผู้ใดประสงค์จะลาจิสส่วนตัว ให้เสนอใบลาต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น และเมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงจะหยุดราชการได้ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นไม่สามารถขอรับอนุญาตได้ทัน จะเสนอใบลา พร้อมระบุเหตุจำเป็นไว้แล้วหยุดราชการไปก่อนก็ได้ แต่จะต้องชี้แจงเหตุผลให้ผู้บังคับบัญชาทราบโดยเร็ว

ข้อ ๒๕ การลาพักผ่อนประจำปีของลูกจ้างให้เป็นไปตามที่กำหนดสำหรับพนักงานส่วนตำบล โดยอนุโลม

ข้อ ๒๖ ลูกจ้างประจำมีสิทธิลาคลอดบุตรโดยได้รับค่าจ้างนับรวมวันหยุดประจำสัปดาห์ และวันหยุดพิเศษในระหว่างลาไม่เกินเก้าสิบวัน ลูกจ้างประจำรายวันและรายชั่วโมงไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างในวันหยุดประจำสัปดาห์

ลูกจ้างประจำที่ลาคลอดบุตรตามวรรคแรก หากประสงค์จะลาเพื่อเลี้ยงดูบุตรเพิ่มอีกให้มีสิทธิลาจิสส่วนตัวเพื่อเลี้ยงดูบุตรต่อเนื่องจากการลาคลอดบุตร โดยได้รับค่าจ้างระหว่างลาได้อีกไม่เกินสามสิบวันทำการ และให้นับรวมในวันลาจิสส่วนตัวสี่สิบห้าวันทำการด้วย

ลูกจ้างชั่วคราวรายเดือนที่จ้างไว้ปฏิบัติงานต่อเนื่อง มีสิทธิลาเนื่องจากการคลอดบุตรปีหนึ่งไม่เกินเก้าสิบวัน โดยมีสิทธิได้รับค่าจ้างระหว่างลาจากส่วนราชการไม่เกินสี่สิบห้าวัน เว้นแต่กรณีเริ่มเข้าปฏิบัติงานในปีแรกไม่ครบเจ็ดเดือน ไม่อยู่ในข่ายได้รับสิทธิดังกล่าว

ข้อ ๒๗ ลูกจ้างประจำที่ยังไม่เคยอุปสมบทในทางพระพุทธศาสนา หรือยังไม่เคยไปประกอบพิธีฮัจญ์ ณ เมืองเมกกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย ประสงค์จะลาอุปสมบทหรือลาไปประกอบพิธี

ฮัจย์แล้วแต่กรณี มีสิทธิลาโดยได้รับค่าจ้างอัตราปกติระหว่างลาไม่เกินหนึ่งร้อยสี่สิบวัน ในปีแรกที่เข้าปฏิบัติงานเป็นลูกจ้างประจำจะไม่ได้รับค่าจ้างระหว่างลา ลูกจ้างประจำรายวัน และรายชั่วโมงไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างในวันหยุดประจำสัปดาห์

ผู้ประสงค์จะลาอุปสมบท หรือลาไปประกอบพิธีฮัจย์ ให้เสนอใบลาต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นก่อนวันอุปสมบท หรือวันเดินทางไปประกอบพิธีฮัจย์ไม่น้อยกว่าหกสิบวัน เว้นแต่มีเหตุผลอันสมควรจะเสนอใบลาต่อผู้บังคับบัญชาน้อยกว่าหกสิบวันก็ได้

อำนาจการอนุญาตให้ลาเป็นของประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

ข้อ ๒๘ การลาเพื่อตรวจคัดเลือกเข้ารับราชการทหาร เข้ารับการระดมพล เข้ารับการฝึกวิชาการทหาร เข้ารับการทดลองความพร้อม

(๑) ลูกจ้างมีสิทธิลาไปรับการตรวจคัดเลือกเพื่อเข้ารับราชการทหารตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร โดยได้รับค่าจ้างอัตราปกติในระหว่างนั้น การลาดังกล่าวจะต้องให้ผู้ลาแสดงจำนวนวันที่ต้องเดินทางไปกลับ และวันที่ต้องอยู่เพื่อตรวจคัดเลือกเข้ารับราชการทหารเท่าที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณา ลูกจ้างประจำรายวันและรายชั่วโมงไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างในวันหยุดประจำสัปดาห์

(๒) ลูกจ้างประจำมีสิทธิเข้ารับการระดมพล หรือเข้ารับการฝึกวิชาการทหาร หรือเข้ารับการทดลองความพร้อม โดยให้ได้รับค่าจ้างอัตราปกติในระหว่างการระดมพลหรือเข้ารับการฝึกวิชาการทหาร หรือเข้ารับการทดลองความพร้อม แต่ถ้าพ้นระยะเวลาของการดังกล่าวแล้วไม่มารายงานตัวเพื่อเข้าปฏิบัติงานภายในเจ็ดวัน ให้งดจ่ายค่าจ้างหลังจากนั้นไว้จนถึงวันเข้าปฏิบัติงาน เว้นแต่ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลจะให้จ่ายค่าจ้างระหว่างนั้นต่อไปอีกต่อไปก็ได้แต่ต้องไม่เกินเจ็ดวัน ลูกจ้างประจำรายวันและรายชั่วโมงไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างในวันหยุดประจำสัปดาห์

(๓) ในกรณีลูกจ้างชั่วคราวลาเข้ารับการฝึกวิชาการทหาร ให้ได้รับค่าจ้างอัตราปกติไม่เกินหกสิบวัน ส่วนการลาเพื่อเข้ารับการระดมพล หรือเข้ารับการทดลองความพร้อมแล้วแต่กรณี ให้ได้รับค่าจ้างอัตราปกติไม่เกินสามสิบวัน ลูกจ้างชั่วคราวรายวันและรายชั่วโมงไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างในวันหยุดประจำสัปดาห์

ในกรณีการลาตาม (๒) และ (๓) หากลูกจ้างได้รับเงินเดือนตามขั้นยศของตนทางกระทรวงกลาโหมแล้ว ไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล อำนาจการอนุญาตให้ลาเป็นของประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

ข้อ ๒๙ การลาครึ่งวันในตอนเช้าหรือตอนบ่ายของลูกจ้าง ให้นับเป็นการลาครึ่งวันตามประเภทการลานั้นๆ

ข้อ ๓๐ การลาและการจ่ายค่าจ้างระหว่างลาออกเหนือจากที่กำหนดไว้ในมาตรฐานทั่วไปนี้ ให้อยู่ในดุลยพินิจของประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

การอนุญาตให้ลาตามข้อ ๒๓, ๒๔, ๒๕, ๒๖ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลกำหนด

หมวด ๗

การจ่ายค่าจ้าง

ข้อ ๓๑ ห้ามส่งลูกจ้างไปปฏิบัติราชการในท้องถิ่นอื่น เว้นแต่ในกรณีจำเป็นแท้จริง ที่ต้องใช้ความรู้ความชำนาญพิเศษ หรือความไว้วางใจในลูกจ้างนั้น และไม่อาจหาจ้างได้ในท้องถิ่นนั้น

ข้อ ๓๒ การปฏิบัติราชการนอกเวลาทำงานปกติ หรือปฏิบัติราชการในวันหยุดประจำสัปดาห์ หรือในวันหยุดพิเศษซึ่งจะต้องจ่ายค่าจ้างนอกเวลาหรือค่าจ้างในวันหยุด หรือค่าอาหารทำการนอกเวลา ให้กระทำได้ในกรณีที่จำเป็นหรือรีบด่วน โดยมีคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจเป็นหลักฐาน

ข้อ ๓๓ การจ่ายค่าจ้างในวันทำงานปกติ ค่าอาหารทำงานนอกเวลา ค่าจ้างลูกจ้างรายวัน และรายชั่วโมง ค่าจ้างนอกเวลา และกำหนดเวลาทำงานให้เป็นไปดังต่อไปนี้

(๑) ลูกจ้างรายเดือน

(ก) กำหนดให้จ่ายค่าจ้างเดือนละครั้งตามเดือนปฏิทิน โดยปกติให้จ่ายในวันสิ้นเดือน ถ้าสิ้นเดือนตรงกับวันหยุดราชการก็ให้จ่ายในวันเปิดทำการก่อนวันสิ้นเดือน ในกรณีที่มีความจำเป็นที่จะกำหนดวันจ่ายค่าจ้างเป็นวันอื่นของเดือนถัดไป จะต้องได้รับอนุญาตจากประธานกรรมการบริหาร องค์การบริหารส่วนตำบล

(ข) กำหนดเวลาทำงานปกติ ให้เป็นไปตามเวลาทำงานของทางราชการ เว้นแต่ถ้ามีงานเป็นลักษณะพิเศษที่จะเข้าทำงานและเลิกงานตามปกติไม่ได้ ให้หัวหน้าส่วนราชการเป็นผู้กำหนด โดยจะต้องมีเวลาทำงานไม่น้อยกว่าวันละเจ็ดชั่วโมง แต่สัปดาห์ละไม่เกินสี่สิบแปดชั่วโมงไม่รวมวันหยุดพัก

(ค) การปฏิบัติราชการนอกเวลาทำงานปกติ หรือปฏิบัติราชการในวันหยุดประจำสัปดาห์ หรือวันหยุดพิเศษแล้วแต่กรณี ให้เป็นไปตามระเบียบหรือกฎหมายเกี่ยวกับการจ่ายเงินค่าอาหารทำการนอกเวลา

(๒) ลูกจ้างรายวันและรายชั่วโมง

(ก) กำหนดให้จ่ายค่าจ้างเดือนละครั้ง ในกรณีที่มีความจำเป็นต้องจ่ายค่าจ้างมากกว่าเดือนละครั้ง จะต้องได้รับอนุญาตจากประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

ในการจ่ายค่าจ้างเดือนละครั้ง โดยปกติให้จ่ายในวันถัดจากวันสุดท้ายของเดือน หน่วยงานใดมีความจำเป็นที่จะกำหนดวันเริ่มจ่ายเป็นวันอื่นของเดือนถัดไปจะต้องได้รับอนุมัติจากประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

ในกรณีจ่ายค่าจ้างเดือนละครั้ง ให้หน่วยงานกำหนดวันจ่ายเงินค่าจ้างตามความเหมาะสมได้โดยขออนุมัติจากประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบล

(ข) กำหนดเวลาทำงานปกติ ให้เป็นไปตามเวลาทำงานของทางราชการ เว้นแต่ถ้ามีงานเป็นลักษณะพิเศษที่จะเข้าทำงานและเลิกงานตามปกติไม่ได้ ให้หัวหน้าหน่วยงานเป็นผู้กำหนด โดยจะต้องมีเวลาทำงานวันละไม่น้อยกว่าเจ็ดชั่วโมง แต่สัปดาห์ละไม่เกินสี่สิบแปดชั่วโมงไม่รวมเวลาหยุดพัก

(ค) การปฏิบัติราชการนอกเวลาทำงานปกติติดต่อกันเกินสามชั่วโมงขึ้นไป ให้จ่ายค่าจ้างได้ในอัตราหนึ่งเท่าครึ่งของค่าจ้างอัตราปกติ

ข้อ ๓๔ การจ่ายค่าจ้างในกรณีวันหยุดประจำสัปดาห์ สำหรับลูกจ้างรายเดือนไม่หักค่าจ้าง ลูกจ้างรายวันและรายชั่วโมงไม่จ่ายค่าจ้าง

สำหรับการจ่ายค่าจ้างในกรณีสั่งให้มาปฏิบัติงานในวันหยุดประจำสัปดาห์ ให้ถือปฏิบัติดังนี้

(๑) ลูกจ้างรายเดือน จ่ายตามข้อ ๓๓ (๑) (ค)

(๒) ลูกจ้างรายวันและรายชั่วโมง จ่ายค่าจ้างให้สองเท่าของค่าจ้างอัตราปกติ

ตามระยะเวลาทำงาน

ข้อ ๓๕ การจ่ายค่าจ้างในกรณีวันหยุดพิเศษ สำหรับลูกจ้างรายเดือนไม่หักค่าจ้าง ลูกจ้างรายวันและรายชั่วโมงจ่ายค่าจ้างอัตราปกติ

สำหรับการจ่ายค่าจ้างในกรณีสั่งให้มาทำงานในวันหยุดพิเศษ ให้ถือปฏิบัติดังนี้

(๑) ลูกจ้างรายเดือน จ่ายตามข้อ ๓๓ (๑) (ค)

(๒) ลูกจ้างรายวันและรายชั่วโมง จ่ายค่าจ้างเพิ่มให้อีกหนึ่งเท่าของค่าจ้างอัตราปกติ

ตามระยะเวลาทำงาน

ข้อ ๓๖ การจ่ายค่าจ้างในกรณีลูกจ้างถูกสั่งให้ปฏิบัติงานในท้องถิ่นอื่นตามข้อ ๓๑ ให้ถือปฏิบัติดังนี้

(๑) ลูกจ้างรายเดือนให้จ่ายค่าจ้างรายเดือนตามปกติตลอดระยะเวลาที่ไปราชการ โดยไม่มีสิทธิได้รับค่าอาหารทำการนอกเวลา

(๒) ลูกจ้างรายวันและรายชั่วโมงให้ถือปฏิบัติดังนี้

(ก) ในระยะเวลาระหว่างเดินทางไปปฏิบัติงาน หรือเดินทางกลับสำนักงานที่ตั้งปกติหรือสถานที่อยู่ ไม่ว่าจะเป็วันทำงานปกติหรือนอกเวลาหรือวันหยุดประจำสัปดาห์หรือวันหยุดพิเศษให้จ่ายค่าจ้างอัตราปกติ ไม่มีการจ่ายค่าจ้างนอกเวลาหรือค่าจ้างในวันหยุดตามข้อ ๓๓ และข้อ ๓๔

(ข) ลูกจ้างซึ่งทำหน้าที่คนรถหรือคนเรือ ซึ่งได้ปฏิบัติหน้าที่ในขณะที่เดินทางครบกำหนดเวลาทำงานปกติประจำวันแล้ว หากยังคงต้องปฏิบัติหน้าที่ดังกล่าวต่อไปอีกสำหรับวันนั้น ให้จ่ายค่าจ้างนอกเวลาได้ตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๓ (๑) (ค)

การปฏิบัติงานในวันทำงานปกติ การปฏิบัติงานนอกเวลา การปฏิบัติงานในวันหยุดหรือในกรณีในวันหยุดพิเศษ ให้จ่ายค่าจ้างได้ตามเกณฑ์ที่เคยจ่าย เสมือนปฏิบัติงานในสำนักงานที่ตั้งปกติ เว้นแต่ในกรณีวันหยุดประจำสัปดาห์ซึ่งปกติไม่จ่ายค่าจ้างให้ ให้จ่ายค่าจ้างอัตราปกติ

ข้อ ๓๗ ลูกจ้างผู้ใดตายในระหว่างรับราชการ ให้จ่ายค่าจ้างจนถึงวันที่ถึงแก่ความตาย หรือเพียงวันที่มีสิทธิได้รับค่าจ้างก่อนวันถึงแก่ความตาย และให้จ่ายเงินช่วยเหลือจำนวนสามเท่าของอัตราค่าจ้างปกติทั้งเดือนในเดือนสุดท้ายก่อนวันถึงแก่ความตาย ในกรณีลูกจ้างรายวันและรายชั่วโมงให้ถือเสมือนว่าลูกจ้างผู้นั้นมาปฏิบัติงานเต็มเดือนเป็นเกณฑ์คำนวณเงินช่วยเหลือ

ข้อ ๓๘ ลูกจ้างประจำซึ่งถูกสั่งพักราชการผู้ใดถึงแก่ความตาย ผู้มีอำนาจได้วินิจฉัยตามข้อ ๔๒ แล้วสั่งจ่ายค่าจ้างเป็นจำนวนเท่าใด ให้จ่ายค่าจ้างตามจำนวนที่วินิจฉัยให้จนถึงวันที่ถึงแก่ความตายหรือเพียงวันที่มีสิทธิได้รับค่าจ้างก่อนวันถึงแก่ความตาย นอกจากนี้ให้จ่ายเงินช่วยเหลืออีกจำนวนหนึ่งเป็นจำนวนสามเท่าของจำนวนค่าจ้างนั้น

ถ้าผู้มีอำนาจวินิจฉัยแล้วไม่จ่ายค่าจ้างให้จ่ายค่าจ้างให้เพียงวันสุดท้ายที่ผู้นั้นมาปฏิบัติงาน และไม่มี การจ่ายเงินช่วยเหลือพิเศษ

ข้อ ๓๕ ลูกจ้างที่ขาดหรือหนีราชการ ห้ามมิให้จ่ายค่าจ้างสำหรับวันที่ขาดหรือหนีราชการนั้น ลูกจ้างผู้ใดตายระหว่างขาดราชการ ให้จ่ายค่าจ้างให้เพียงวันสุดท้ายที่ผู้นั้นมาปฏิบัติงาน และไม่มี การจ่ายเงินช่วยเหลือพิเศษ

ข้อ ๔๐ ค่าจ้างที่จ่ายตามข้อ ๓๗ ถึงข้อ ๓๕ เป็นทรัพย์สินของผู้ตายในขณะตายและให้จ่าย แก่ผู้มีสิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก

เงินช่วยเหลือตามข้อ ๓๗ หรือข้อ ๓๘ ให้จ่ายแก่บุคคลซึ่งลูกจ้างได้แสดงเจตนาระบุไว้ เป็นหนังสือตามแบบที่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลกำหนด

ถ้าลูกจ้างผู้ตายมิได้แสดงเจตนาระบุไว้ตามวรรคสอง หรือบุคคลซึ่งลูกจ้างผู้ตายได้แสดง เจตนาระบุไว้ได้ตายไปเสียก่อน ให้จ่ายแก่บุคคลตามลำดับก่อนหลัง ดังต่อไปนี้

(๑) คู่สมรส

(๒) บุตร

(๓) บิดามารดา

(๔) ผู้ที่ได้อาศัยอยู่ในอุปการะของผู้ตายตลอดมา โดยจำเป็นต้องมีผู้อุปการะและความตาย ของผู้นั้นทำให้ได้รับความเดือดร้อนเพราะขาดความอุปการะ ซึ่งประธานกรรมการบริหารองค์การ บริหารส่วนตำบลเห็นว่ามีหลักฐานแสดงได้ว่าเป็นผู้อุปการะของผู้ตาย

(๕) ผู้ที่อุปการะเลี้ยงดูให้การศึกษาผู้ตายมาแต่เยาว์ ซึ่งประธานกรรมการบริหาร องค์การบริหารส่วนตำบลเห็นว่ามีหลักฐานแสดงได้ว่าเป็นผู้อุปการะของผู้ตาย

เมื่อปรากฏว่ามีบุคคลในลำดับก่อนดังกล่าวในวรรคสาม บุคคลนั้นมีสิทธิรับเงินช่วยเหลือ แต่ในลำดับเดียวกัน ผู้ที่อยู่ในลำดับถัดไปไม่มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือ

ถ้าบุคคลดังกล่าวข้างต้นไม่มีตัวมาขอรับภายในระยะเวลา ๑ ปี นับแต่วันที่ลูกจ้างผู้นั้น ถึงแก่ความตาย การจ่ายเงินช่วยเหลือก็เป็นอันไม่ต้องจ่าย

ในกรณีที่ต้องจัดการบริหารส่วนตำบลมีความจำเป็นต้องเข้าเป็นผู้จัดการศพลูกจ้าง ผู้ถึงแก่ความตาย เพราะไม่มีผู้ใดเข้าจัดการศพในเวลาอันควร ก็ให้องค์การบริหารส่วนตำบลหักค่าใช้จ่าย จากเงินช่วยเหลือที่ต้องจ่ายตามมาตรฐานนี้ได้เท่าที่จ่ายจริง และมอบส่วนที่เหลือให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับ

ข้อ ๔๑ องค์การบริหารส่วนตำบลใดมีความจำเป็นต้องสั่งให้ลูกจ้างประจำไปฝึกอบรม หรือดูงานเกี่ยวกับหน้าที่ที่ลูกจ้างผู้นั้นปฏิบัติอยู่ ณ ต่างประเทศ หรือภายในประเทศโดยให้ได้รับค่าจ้าง อัตราปกติตลอดระยะเวลาที่ไปฝึกอบรมหรือดูงานนั้น ให้ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหาร ส่วนตำบลเป็นผู้อนุมัติ ลูกจ้างประจำรายวันและรายชั่วโมง ไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างในวันหยุดประจำสัปดาห์

ข้อ ๔๒ ลูกจ้างที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง จนถูกตั้งกรรมการสอบสวน หรือถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา และถูกสั่งพักราชการไว้ก่อนจนกว่าคดีหรือ กรณีถึงที่สุด การจ่ายค่าจ้างระหว่างพักราชการ ให้ถือปฏิบัติดังนี้

(๑) ลูกจ้างประจำผู้ใดถูกสั่งพักราชการ ใ้แจ้งการเบิกจ่ายค่าจ้างตั้งแต่วันที่ลูกจ้างพักราชการไว้ก่อน เว้นแต่ลูกจ้างผู้นั้นไปปฏิบัติราชการตามหน้าที่ล่วงเลยวันให้พักราชการ เพราะมิได้ทราบคำสั่ง ให้เบิกจ่ายค่าจ้างให้ถึงวันที่ทราบ หรือควรได้รับทราบคำสั่งนั้น

(๒) ถ้าปรากฏว่าลูกจ้างประจำผู้ใดถูกสั่งพักราชการไว้ก่อน มิได้กระทำความผิดและไม่มียุติโทษหรือมัวหมอง ให้จ่ายค่าจ้างได้เต็มอัตราปกติ

(๓) ถ้าปรากฏว่าลูกจ้างประจำผู้ใดถูกสั่งพักราชการไว้ก่อน มิได้กระทำความผิดแต่มีมียุติโทษหรือมัวหมอง หรือกระทำความผิด แต่ถูกลงโทษให้ถึงปลดออก หรือไล่ออก ให้จ่ายค่าจ้างได้ครึ่งหนึ่งของค่าจ้างอัตราปกติ

(๔) ถ้าปรากฏว่าลูกจ้างประจำซึ่งถูกสั่งพักราชการไว้ก่อน ได้กระทำความผิดและถูกลงโทษถึงปลดออก หรือไล่ออก ห้ามจ่ายค่าจ้าง

(๕) ในกรณีลูกจ้างประจำซึ่งถูกสั่งพักราชการไว้ก่อน ผู้ใดถึงแก่ความตายก่อนคดีหรือกรณีถึงที่สุด ให้ประธานกรรมการบริหารองค์การบริหารส่วนตำบลพิจารณาวินิจฉัยต่อไปด้วยว่า ควรจะจ่ายค่าจ้างระหว่างเวลานั้นหรือไม่เพียงใด โดยอนุโลม (๒) (๓) และ (๔) ทั้งนี้ให้จ่ายค่าจ้างตามจำนวนที่วินิจฉัยให้จนถึงวันที่ถึงแก่ความตายหรือเพียงวันที่มีสิทธิได้รับค่าจ้างก่อนถึงแก่ความตาย กรณีให้ออกจากราชการไว้ก่อน ให้ถือปฏิบัติทำนองเดียวกันกับการจ่ายค่าจ้างระหว่างพักราชการ

ลูกจ้างชั่วคราวไม่มีสิทธิได้รับค่าจ้างระหว่างถูกสั่งให้พักราชการ หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการไว้ก่อน เว้นแต่ลูกจ้างผู้นั้นได้ปฏิบัติราชการตามหน้าที่ล่วงเลยวันให้พักราชการไว้ก่อน เพราะมิได้ทราบคำสั่ง ให้เบิกจ่ายค่าจ้างให้ถึงวันที่ทราบหรือควรได้รับทราบคำสั่งนั้น

อัตราลูกจ้างระหว่างพักราชการ ไม่ถือเป็นอัตราว่าง

ข้อ ๔๓ ให้นำความในข้อ ๔๒ มาใช้บังคับแก่การจ่ายค่าจ้างลูกจ้างประจำระหว่างอุทธรณ์หรือร้องทุกข์คำสั่งลงโทษปลดออก ไล่ออก หรือคำสั่งให้ออกจากราชการ หรือระหว่างถูกพนักงานสอบสวนควบคุมตัวดำเนินคดีอาญา หรือถูกควบคุมตัวตามคำพิพากษาของศาล โดยอนุโลม

ข้อ ๔๔ การจ่ายค่าจ้างของผู้ซึ่งถูกลงโทษตัดค่าจ้าง ถ้าภายหลังผู้นั้นได้รับการแต่งตั้งหรือปรับค่าจ้าง โดยได้รับค่าจ้างต่างจากเดิมและยังไม่พ้นโทษตัดค่าจ้าง ให้คงตัดค่าจ้างต่อไปตามจำนวนเดิม การจ่ายค่าจ้างในกรณี

(๑) ลาออก ให้จ่ายถึงวันก่อนถึงกำหนดลาออก แต่ถ้าถึงกำหนดลาออกแล้วยังไม่ได้รับทราบคำสั่งให้ลาออก และลูกจ้างผู้นั้นยังคงปฏิบัติราชการต่อมา ให้จ่ายได้ถึงวันที่ทราบคำสั่งหรือควรได้รับทราบคำสั่ง

(๒) ปลดออก หรือไล่ออก ให้จ่ายได้ถึงวันก่อนระบุในคำสั่ง แต่ถ้ายังไม่ได้รับทราบคำสั่งและลูกจ้างผู้นั้นยังคงปฏิบัติราชการต่อมา ให้จ่ายได้ถึงวันที่ทราบคำสั่งหรือควรได้รับทราบคำสั่ง

(๓) พ้นจากราชการเพราะเกษียณอายุ ให้จ่ายได้ถึงวันสิ้นปี

การจ่ายค่าจ้างลูกจ้างผู้ที่มีได้มาปฏิบัติราชการนอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในมาตรฐานทั่วไปนี้ และเป็นกรณีเดียวกับกฎหมายว่าด้วยการนั้นบัญญัติสิทธิไว้ สำหรับข้าราชการหรือคณะรัฐมนตรี

กำหนดสิทธิให้จ่ายเงินเดือนข้าราชการไว้แล้ว ให้คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลกำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายค่าจ้างลูกจ้างให้สอดคล้องกับกฎหมาย หรือมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว โดยไม่ขัดหรือแย้งกับมาตรฐานทั่วไปนี้

ข้อ ๔๕ ลูกจ้างมีสิทธิได้รับเงินทำขวัญตามระเบียบหรือกฎหมายเกี่ยวกับการจ่ายเงินทำขวัญข้าราชการและลูกจ้างซึ่งได้รับอันตรายหรือป่วยเจ็บเพราะการปฏิบัติงานในหน้าที่

ข้อ ๔๖ ให้องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นหน่วยงานกลางทะเบียนลูกจ้างประจำขององค์การบริหารส่วนตำบล ดำเนินการจัดทำทะเบียนลูกจ้างประจำขององค์การบริหารส่วนตำบล แก้ไขและเปลี่ยนแปลงรายการต่างๆ ให้เป็นปัจจุบันเสมอ และเก็บรักษาไว้ ณ องค์การบริหารส่วนตำบล

เมื่อมีคำสั่งแต่งตั้งลูกจ้างประจำผู้ใดไปต่างสังกัด ให้ส่วนราชการเดิมมอบทะเบียนลูกจ้างประจำให้ลูกจ้างผู้นั้นนำไปมอบแก่ส่วนราชการที่สังกัดใหม่ทุกครั้ง

ทะเบียนลูกจ้างประจำขององค์การบริหารส่วนตำบล ถือเป็นเอกสารลับของทางราชการ ไม่พึงเปิดเผยต่อผู้อื่น การขอคัดทะเบียนลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลหรือตรวจสอบรายการให้ดำเนินการขออนุมัติตามระเบียบของทางราชการ

ข้อ ๔๗ การเปลี่ยนอัตราค่าจ้างลูกจ้างประจำรายวันเป็นอัตราค่าจ้างรายเดือนให้อายุสี่สิบหกวันทำการคูณด้วยอัตราค่าจ้างรายวันที่ลูกจ้างผู้นั้นได้รับในปัจจุบัน โดยพิเศษขึ้นเป็นเกณฑ์พิจารณาแต่ต้องไม่เกินกว่าอัตราค่าจ้างขั้นสูงสุดของตำแหน่งนั้น

ข้อ ๔๘ ให้ลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลปฏิบัติตามแนวทางการปฏิบัติราชการและการปฏิบัติตน ตามประกาศกำหนดมาตรฐานคุณธรรมและจริยธรรมที่กำหนดไว้สำหรับพนักงานส่วนตำบลตามที่คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลกำหนด

หมวด ๘

บทเฉพาะกาล

ข้อ ๔๙ ผู้ใดเป็นลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล อยู่ก่อนวันที่มาตรฐานทั่วไปนี้ใช้บังคับ ให้ผู้นั้นเป็นลูกจ้างตามมาตรฐานทั่วไปนี้ต่อไป โดยได้รับค่าจ้าง สิทธิ และประโยชน์ตลอดจนระยะเวลาการจ้างเช่นเดิม

ข้อ ๕๐ การใดที่เกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลของลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลที่มิได้กำหนดไว้ในมาตรฐานทั่วไปนี้ ให้นำแนวทาง หลักเกณฑ์หรือวิธีการที่กำหนดตามมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลสำหรับพนักงานส่วนตำบลมาใช้บังคับ โดยอนุโลม

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๒ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๔๔

ร้อยตำรวจเอก

(ประชัย เปี่ยมสมบุรณ์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประธานกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล

ประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล

เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับพนักงานจ้าง

โดยที่เป็นการสมควรกำหนดให้มีการปรับปรุงประกาศคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล เรื่องมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลสำหรับลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อให้เกิดความเหมาะสมและให้การปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลมีความคล่องตัวเกิดประสิทธิภาพและประสิทธิผล

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๒๒ ประกอบกับมาตรา ๒๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ และมติคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล (ก.อบต.) ครั้งที่ ๒/๒๕๔๗ เมื่อวันที่ ๒๕ มีนาคม ๒๕๔๗ จึงมีมติเห็นชอบกำหนดมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับพนักงานจ้างสำหรับองค์การบริหารส่วนตำบลไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ในมาตรฐานทั่วไปนี้

“พนักงานจ้าง” หมายความว่า ลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล ตามพระราชบัญญัติระเบียบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๔๒ โดยเป็นบุคคลซึ่งได้รับการจ้างตามสัญญาจ้างตามมาตรฐานทั่วไปนี้ โดยได้รับค่าตอบแทนจากงบประมาณขององค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อปฏิบัติงานให้กับองค์การบริหารส่วนตำบลนั้น

“สัญญาจ้าง” หมายความว่า สัญญาจ้างพนักงานจ้างตามมาตรฐานทั่วไปนี้

“พนักงานจ้างตามภารกิจ” หมายความว่า พนักงานจ้างที่มีลักษณะงานเป็นการส่งเสริมหรือสนับสนุนการทำงาน of พนักงานส่วนตำบล หรืองานที่ต้องใช้ทักษะเฉพาะบุคคล

“พนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ” หมายความว่า รวมถึงพนักงานจ้างที่มีลักษณะงานเป็นที่ปรึกษา โดยเป็นผู้มีความเชี่ยวชาญเป็นพิเศษหรือความชำนาญพิเศษ หรือวิชาชีพเฉพาะพิเศษเฉพาะด้าน อันเป็นที่ยอมรับในวงการวิชาการหรือวงการในงานที่เกี่ยวข้องกับภารกิจขององค์การบริหารส่วนตำบลด้านนั้นๆ

“พนักงานจ้างทั่วไป” หมายความว่า พนักงานจ้างที่มีลักษณะงานเป็นการใช้แรงงานทั่วไป ซึ่งไม่ต้องใช้ความรู้หรือทักษะเฉพาะด้านในการปฏิบัติงาน และมีระยะเวลาการจ้างในช่วงสั้นๆ ไม่เกิน 1 ปี

“ค่าตอบแทน” หมายความว่า เงินเดือนซึ่งจ่ายให้แก่พนักงานจ้างในการปฏิบัติงานให้แก่องค์การบริหารส่วนตำบล ตามอัตราที่กำหนดในมาตรฐานทั่วไปนี้

“ค่าตอบแทนพิเศษ” หมายความว่า เงินที่จ่ายเพิ่มให้พนักงานจ้าง เมื่อมีผลการประเมินการปฏิบัติงาน คุณภาพงาน และปริมาณงาน ในระดับดีเด่น

“การสรรหา” หมายความว่า การประกาศรับสมัครบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถและคุณสมบัติอื่นๆ ที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานในตำแหน่งที่องค์การบริหารส่วนตำบลกำหนดจำนวนหนึ่ง เพื่อทำการเลือกสรร

“การเลือกสรร” หมายความว่า การพิจารณาบุคคลที่ได้รับการสรรหาทั้งหมด และทำการคัดเลือกเพื่อให้ได้บุคคลที่เหมาะสมที่สุด

ข้อ ๒ บรรดากฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ ข้อบังคับ คำสั่ง มติคณะรัฐมนตรี มาตรฐานทั่วไป หลักเกณฑ์ หรือมติคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล ที่กำหนดให้พนักงานส่วนตำบลหรือลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลมีหน้าที่ต้องปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหรือเป็นข้อห้ามในเรื่องใด ให้ถือว่าพนักงานจ้างมีหน้าที่ต้องปฏิบัติหรือละเว้นการปฏิบัติหรือต้องห้ามเช่นเดียวกับพนักงานส่วนตำบลหรือลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลด้วย ทั้งนี้ เว้นแต่เรื่องใดมีกำหนดไว้แล้วโดยเฉพาะในมาตรฐานทั่วไปนี้ หรือตามเงื่อนไขของสัญญาจ้าง หรือเป็นกรณีที่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลประกาศกำหนดให้พนักงานจ้างประเภทใดหรือตำแหน่งในลักษณะงานใด ได้รับยกเว้นไม่ต้องปฏิบัติเช่นเดียวกับพนักงานส่วนตำบล หรือลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลในบางเรื่อง เพื่อให้เหมาะสมกับสภาพการปฏิบัติงานของพนักงานจ้าง

หมวด ๑

พนักงานจ้าง

ข้อ ๓ พนักงานจ้างมีสามประเภท ดังต่อไปนี้

- (๑) พนักงานจ้างตามภารกิจ
- (๒) พนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ
- (๓) พนักงานจ้างทั่วไป

ตำแหน่งพนักงานจ้างลักษณะงานใดจะมีชื่อตามลักษณะงานนั้น กรณีที่มีลักษณะงานสนับสนุนหรือส่งเสริมการทำงานของพนักงานส่วนตำบลตำแหน่งใด จะมีชื่อผู้ช่วยพนักงานส่วนตำบลในตำแหน่งงานนั้น

ข้อ ๔ ผู้ซึ่งจะได้รับการจ้างเป็นพนักงานจ้าง ต้องมีคุณสมบัติและไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้

- (๑) มีสัญชาติไทย
- (๒) มีอายุไม่ต่ำกว่าสิบแปดปี และไม่เกิน ๖๐ ปี เว้นแต่พนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ อายุไม่เกิน ๗๐ ปี
- (๓) ไม่เป็นบุคคลล้มละลาย
- (๔) ไม่เป็นผู้มีกายทุพพลภาพจนไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ได้ ไร้ความสามารถ หรือจิตฟั่นเฟือนไม่สมประกอบ หรือเป็นโรคตามที่กำหนดไว้ในประกาศกำหนดโรคที่เป็นลักษณะต้องห้ามเบื้องต้นสำหรับพนักงานส่วนตำบล
- (๕) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง กรรมการพรรคการเมือง หรือเจ้าหน้าที่ในพรรคการเมือง
- (๖) ไม่เป็นผู้ดำรงตำแหน่งผู้บริหารท้องถิ่น คณะผู้บริหารท้องถิ่นสมาชิกสภาท้องถิ่น
- (๗) ไม่เป็นผู้เคยต้องรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุด ให้จำคุกเพราะกระทำความผิดทางอาญา เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ

(๘) ไม่เป็นผู้เคยถูกลงโทษให้ออก ปลดออก หรือไล่ออกจากราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือหน่วยงานอื่นของรัฐ

(๙) ไม่เป็นข้าราชการหรือลูกจ้างของส่วนราชการ พนักงานหรือลูกจ้างของหน่วยงานอื่นของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือพนักงานหรือลูกจ้างของราชการส่วนท้องถิ่น

หมวด ๒

การกำหนดตำแหน่ง การจ้าง

ข้อ ๕ ในการกำหนดตำแหน่งของพนักงานจ้าง ให้องค์การบริหารส่วนตำบลกำหนดและเสนอขอความเห็นชอบต่อคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล สำหรับตำแหน่งพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ เมื่อคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลเห็นชอบแล้ว ต้องเสนอคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลเห็นชอบด้วย

การกำหนดตำแหน่งตามวรรคหนึ่ง ให้จำแนกตามลักษณะงาน ดังต่อไปนี้

(๑) พนักงานจ้างตามภารกิจ ได้แก่

(๑.๑) ตำแหน่งสำหรับผู้มีคุณวุฒิ

(๑.๒) ตำแหน่งสำหรับผู้มีทักษะ

(๑.๓) ตำแหน่งวิชาชีพเฉพาะ

(๒) พนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ

(๓) พนักงานจ้างทั่วไป

ข้อ ๖ การกำหนดลักษณะงานและคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งของพนักงานจ้างตามข้อ ๕ ให้เป็นไปดังนี้

(๑) พนักงานจ้างตามภารกิจ ให้ใช้ลักษณะงานคุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่งของพนักงานส่วนตำบล หรือข้าราชการพลเรือนโดยอนุโลม เว้นแต่พนักงานจ้างที่เป็นงานที่ต้องใช้ทักษะเฉพาะของบุคคลซึ่งมิได้ผ่านการเรียนการสอนในสถาบันการศึกษาใดเป็นการเฉพาะ ผู้นั้นจะต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถ และทักษะในงานที่จะปฏิบัติไม่ต่ำกว่า ๕ ปี

ทักษะของบุคคลที่กำหนดในวรรคแรก จะต้องสามารถพิสูจน์ให้เห็นถึงความมีทักษะในงานนั้นๆ โดยมีหนังสือรับรองการทำงานจากนายจ้างหรือหน่วยงานซึ่งระบุถึงลักษณะงานที่ได้ปฏิบัติหรือมีการทดสอบทักษะเฉพาะบุคคลด้วยการทดลองปฏิบัติ

(๒) พนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ

(๒.๑) ลักษณะงานของพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ เป็นงานที่มีลักษณะดังต่อไปนี้

(ก) เป็นงานที่ต้องปฏิบัติโดยบุคคลที่มีความรู้ ความสามารถ ประสบการณ์และความเชี่ยวชาญพิเศษในสาขาวิชาที่เกี่ยวข้องกับงานหรือโครงการ ซึ่งเป็นที่ยอมรับในวงการด้านนั้นๆ และ

(ข) เป็นงานหรือ โครงการที่มีภารกิจหรือเป้าหมายชัดเจน และมีกำหนดระยะเวลาสิ้นสุดแน่นอน โดยได้รับอนุมัติจากนายกองค์การบริหารส่วนตำบลให้ดำเนินการได้ภายในวงเงินงบประมาณตามข้อบัญญัติ และ

(ค) เป็นงานหรือโครงการที่มีความสำคัญ เร่งด่วน ที่ต้องดำเนินการให้แล้วเสร็จโดยเร็ว และ

(ง) เป็นงานหรือโครงการที่ไม่อาจหาผู้ปฏิบัติที่เหมาะสมในหน่วยงานได้ และ

(จ) เป็นงานที่เกี่ยวกับภารกิจขององค์การบริหารส่วนตำบลในด้านต่างๆ เช่น ด้านกฎหมาย ด้านการวางแผน ด้านการส่งเสริมการลงทุนและอาชีพ ด้านทรัพยากรธรรมชาติและสิ่งแวดล้อม ด้านการศึกษา ศาสนา ศิลปะและวัฒนธรรม ด้านการสาธารณสุข ด้านวิศวกรรมศาสตร์ เป็นต้น

(๒.๒) คุณสมบัติเฉพาะสำหรับตำแหน่ง

มีคุณวุฒิการศึกษาเทียบได้ไม่ต่ำกว่าปริญญาตรี และเคยรับราชการในตำแหน่งตั้งแต่ระดับ ๕ ขึ้นไป หรือมีประสบการณ์และผลงานในการบริหารงานภาคเอกชน อันเป็นที่ยอมรับในวงการวิชาการ หรือวงการที่เกี่ยวข้องกับภารกิจขององค์การบริหารส่วนตำบลด้านนั้นๆ มาไม่น้อยกว่า ๒๐ ปี

ข้อ ๗ ให้องค์การบริหารส่วนตำบลจัดทำกรอบอัตรากำลังพนักงานจ้างเป็นระยะเวลาสี่ปี โดยให้สอดคล้องกับเป้าหมายการปฏิบัติราชการขององค์การบริหารส่วนตำบลและงบประมาณ ทั้งนี้ ตามแนวทางการจัดกรอบอัตรากำลังพนักงานจ้างที่กำหนดใน หมวด ๓

กรอบอัตรากำลังพนักงานจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลตามวรรคหนึ่ง จะต้องเสนอต่อคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลเพื่อให้ความเห็นชอบ

ในกรณีที่มีเหตุผลความจำเป็น องค์การบริหารส่วนตำบลอาจขอเปลี่ยนแปลงกรอบอัตรากำลังพนักงานจ้างได้ โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล

ข้อ ๘ การสรรหาและการเลือกสรรบุคคลเพื่อจ้างเป็นพนักงานจ้าง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์วิธีการ และเงื่อนไขที่กำหนดใน หมวด ๔

ข้อ ๙ การจ้างพนักงานจ้าง จะต้องได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลก่อน จึงทำสัญญาจ้างได้ โดยพนักงานจ้างตามภารกิจและพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษให้ทำเป็นสัญญาจ้างไม่เกินคราวละสี่ปี สำหรับพนักงานจ้างทั่วไปให้ทำสัญญาจ้างไม่เกินคราวละหนึ่งปี หรือตามโครงการที่มีกำหนดเวลาเริ่มต้นและสิ้นสุดไว้ โดยอาจมีการต่อสัญญาได้ ตามความเหมาะสมและความจำเป็นของแต่ละองค์การบริหารส่วนตำบล

แบบสัญญาจ้างให้เป็นไปตามท้ายมาตรฐานทั่วไปนี้

การทำสัญญาตามวรรคหนึ่ง ให้นายกององค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้ลงนามในสัญญาจ้างกับผู้ที่ได้รับการสรรหาหรือการเลือกสรรเป็นพนักงานจ้าง

ข้อ ๑๐ การแต่งกายและเครื่องแบบปกติ ให้เป็นไปตามที่องค์การบริหารส่วนตำบลกำหนด เครื่องแบบพิธีการให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลกำหนด

ข้อ ๑๑ วันเวลาการทำงาน ให้เป็นไปตามระเบียบ มาตรฐานทั่วไป หรือหลักเกณฑ์ที่กำหนดสำหรับพนักงานส่วนตำบล เว้นแต่วิธีการทำงานในกรณีที่ไม่ต้องอยู่ปฏิบัติงานประจำองค์การบริหารส่วนตำบลให้เป็นไปตามที่องค์การบริหารส่วนตำบลกำหนด ซึ่งอาจแตกต่างกันได้ตามหน้าที่ของพนักงานจ้างในแต่ละตำแหน่ง โดยคำนึงถึงผลสำเร็จของงาน

หมวด ๓

การจัดทำกรอบอัตรากำลังพนักงาน

ข้อ ๑๒ การกำหนดจำนวนพนักงานจ้าง ให้องค์การบริหารส่วนตำบลจัดทำเป็นกรอบอัตรากำลัง โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล โดยพิจารณาถึงการใช้ง่ำล้งคนในภาพรวมขององค์การบริหารส่วนตำบล ให้มีความเหมาะสมกับแนวทางในการจัดทำกรอบอัตรากำลังพนักงานจ้าง ให้นำแนวทางและแบบในการจัดทำแผนอัตรากำลังสามปี ขององค์การบริหารส่วนตำบลมาใช้โดยอนุโลม

การกำหนดจำนวนพนักงานจ้างตามวรรคหนึ่ง องค์การบริหารส่วนตำบลที่จะมีพนักงานจ้าง ผู้เชี่ยวชาญพิเศษได้ ต้องมีรายได้โดยไม่รวมเงินอุดหนุนตั้งแต่ ๒๐ ล้านบาทขึ้นไป โดยมีพนักงานจ้าง ผู้เชี่ยวชาญพิเศษได้หนึ่งคน

ข้อ ๑๓ ให้แต่ละองค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการจัดทำกรอบอัตรากำลังพนักงานจ้าง ให้เสร็จสิ้นภายในสามเดือน โดยให้เริ่มดำเนินการตั้งแต่วันที่มาตรฐานทั่วไปมีผลใช้บังคับ หากองค์การบริหารส่วนตำบลใดไม่สามารถดำเนินการจัดทำกรอบอัตรากำลังพนักงานจ้างให้แล้วเสร็จตามระยะเวลาที่กำหนด ให้รายงานต่อคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลทราบ เพื่อพิจารณาหาแนวทางแก้ไขปัญหาดต่อไป

ข้อ ๑๔ ในกรณีที่องค์การบริหารส่วนตำบลใดยังจัดทำกรอบอัตรากำลังพนักงานจ้างไม่แล้วเสร็จ แต่มีภารกิจจำเป็นต้องจ้างพนักงานจ้างเพื่อปฏิบัติงาน และมีงบประมาณจากการที่อัตรากำลังจ้างประจำว่างลงระหว่างปี ให้องค์การบริหารส่วนตำบลนั้นดำเนินการจ้าง โดยได้รับความเห็นชอบจากคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลได้ โดยให้ถือกรอบอัตรากำลังลูกจ้างประจำที่คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลให้ความเห็นชอบแล้ว เป็นกรอบอัตรากำลังพนักงานจ้างไปพลางก่อน ทั้งนี้ ให้หักจำนวนตำแหน่งที่สามารถใช้การจ้างเหมาบริการได้ออกก่อนด้วย และให้รายงานคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลภายใน ๑๕ วัน หลังจากที่ได้ทำสัญญาจ้างแล้ว

ข้อ ๑๕ ในการจัดทำกรอบอัตรากำลังพนักงานจ้าง โดยให้ถือกรอบอัตรากำลังลูกจ้างประจำ ที่คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลให้ความเห็นชอบแล้ว เป็นกรอบอัตรากำลังพนักงานจ้างไปพลางก่อนตามข้อ ๑๔ นั้น เพื่อเป็นพื้นฐานในการดำเนินการจัดทำกรอบอัตรากำลังพนักงานจ้าง องค์การบริหารส่วนตำบลควรจัดกลุ่มตำแหน่งลูกจ้างประจำเข้าตามลักษณะงานของพนักงานจ้างก่อน และพิจารณาตามภารกิจและปริมาณงานว่าควรมีกรอบอัตรากำลังพนักงานจ้างในแต่ละประเภทแต่ละลักษณะงานจำนวนเท่าไร โดยในกรอบอัตรากำลังพนักงานจ้างต้องระบุว่าเป็นอัตรากำลังลูกจ้างประจำ และลูกจ้างชั่วคราวเดิมเท่าไร

ข้อ ๑๖ ในกรณีที่องค์การบริหารส่วนตำบลใดจำเป็นต้องจ้างพนักงานจ้าง เพื่อปฏิบัติงานที่มีความจำเป็นเร่งด่วน ตามนโยบายรัฐบาลหรือมติคณะรัฐมนตรี หรือนโยบายขององค์การบริหารส่วนตำบล นอกเหนือจากกรอบอัตรากำลังพนักงานจ้างที่กำหนดไว้ และมีงบประมาณสำหรับการดำเนินการแล้ว ให้องค์การบริหารส่วนตำบลขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลนั้น ก่อนที่จะดำเนินการสรรหาและเลือกสรรบุคคลเพื่อจ้างเป็นพนักงานจ้างได้ และรายงานผลการดำเนินการให้คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลเพื่อขอความเห็นชอบในการทำสัญญาจ้าง

ข้อ ๑๗ ให้สำนักงานคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จัดส่งสำเนากรอบอัตรากำลังพนักงานจ้างที่คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลเห็นชอบแล้ว ให้สำนักงานคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลทราบภายใน ๓๐ วัน นับแต่คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลให้ความเห็นชอบ

หมวด ๔

การสรรหา และการเลือกสรร

ข้อ ๑๘ ให้องค์การบริหารส่วนตำบลดำเนินการสรรหาและเลือกสรรบุคคลเพื่อเป็นพนักงานจ้างโดยยึดหลักสมรรถนะ ความเท่าเทียมในโอกาส และประโยชน์ของทางราชการเป็นสำคัญ ด้วยกระบวนการที่ได้มาตรฐาน ยุติธรรม และโปร่งใส เพื่อรองรับการตรวจสอบตามแนวทางการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี

ข้อ ๑๙ การสรรหาและเลือกสรรพนักงานจ้างตามภารกิจและพนักงานจ้างทั่วไป เมื่อคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลเห็นชอบ ให้กำหนดตำแหน่งใดแล้ว ให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ดังนี้

(๑) ให้องค์การบริหารส่วนตำบลจัดทำประกาศรับสมัคร ซึ่งมีรายละเอียดเกี่ยวกับประเภทของพนักงานจ้าง ลักษณะงาน ชื่อตำแหน่ง ความรับผิดชอบของตำแหน่ง ระยะเวลาการจ้าง ค่าตอบแทนที่จะได้รับ คุณสมบัติของผู้มีสิทธิสมัคร หลักเกณฑ์และวิธีการสรรหาและเลือกสรร เกณฑ์การตัดสิทธิและเงื่อนไขการจ้างอื่นๆ ตลอดจนกำหนดวันและเวลาของกิจกรรมต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง เพื่อประกาศให้ผู้มีสิทธิสมัครทราบ

ประกาศรับสมัครนั้น ให้ปิดไว้ในที่เปิดเผยเป็นการทั่วไป มีระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๕ วันทำการ ก่อนวันกำหนดรับสมัคร

(๒) องค์การบริหารส่วนตำบลอาจกำหนดให้ผู้สมัครเสียค่าธรรมเนียมการสมัคร ตำแหน่งละไม่เกิน ๑๐๐ บาท ได้ตามความจำเป็นและเหมาะสม

(๓) องค์การบริหารส่วนตำบลอาจกำหนดระยะเวลาในการรับสมัครได้ตามความเหมาะสม แต่ทั้งนี้ต้องไม่น้อยกว่า ๗ วันทำการ

(๔) หลักเกณฑ์การเลือกสรรบุคคลเพื่อปฏิบัติงานให้ยึดหลัก “สมรรถนะ” ที่จำเป็นต้องใช้สำหรับการปฏิบัติงานในตำแหน่งตามที่องค์การบริหารส่วนตำบลกำหนด ซึ่งประกอบด้วย

(ก) ความรู้ของบุคคลในเรื่องต่างๆ ที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงาน

(ข) ความสามารถหรือทักษะเฉพาะของบุคคลในเรื่องต่างๆ ที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานและ

(ค) คุณลักษณะอื่นๆ ของบุคคลซึ่งจำเป็นหรือเหมาะสมต่อการปฏิบัติงาน

(๕) ให้กำหนดคะแนนเต็มของสมรรถนะแต่ละเรื่องได้ตามความจำเป็นและความสอดคล้องกับตำแหน่งงาน ทั้งนี้ สมรรถนะที่จำเป็นมากที่สุดควรมีน้ำหนักของคะแนนเต็มมากที่สุด

(๖) วิธีการประเมินสมรรถนะแต่ละเรื่อง ให้องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้กำหนดโดยสมรรถนะเรื่องหนึ่งสามารถประเมินได้ด้วยวิธีการประเมินหลายวิธีการหรือสมรรถนะหลายๆ เรื่องสามารถประเมินได้ด้วยวิธีการประเมินวิธีเดียวกันตามที่เหมาะสม และสอดคล้องกับการประเมิน

สมรรถนะดังกล่าว ได้แก่ การสอบข้อเขียน การทดสอบตัวอย่างงาน การสัมภาษณ์ การทดสอบด้วยสถานการณ์จำลอง การตรวจสอบกับบุคคลที่อ้างอิง หรืออื่นๆ

ทั้งนี้ ได้กำหนดแบบตัวอย่าง การกำหนดและการประเมินสมรรถนะ ดังเอกสารแนบท้ายมาตรฐานทั่วไปนี้

(๓) เกณฑ์การตัดสินสำหรับผู้ผ่านการประเมินสมรรถนะ ให้องค์การบริหารส่วนตำบล กำหนดตามความเหมาะสม และสอดคล้องกับตำแหน่งงาน

(๔) ภายหลังจากเสร็จรับสมัครแล้ว ให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการสรรหาและเลือกสรร จำนวนไม่น้อยกว่า ๓ คน ประกอบด้วย

(ก) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย	เป็นประธาน
(ข) ผู้อำนวยการกองหรือหัวหน้าส่วนรับผิดชอบงาน
หรือโครงการของตำแหน่งที่จะสรรหาและเลือกสรร	เป็นกรรมการ
(ค) หัวหน้าสำนักปลัดหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย	เป็นกรรมการ
และเลขานุการ

ในการเลือกสรรตำแหน่ง ที่นายกองค์การบริหารส่วนตำบลเห็นสมควร ให้มีผู้ทรงคุณวุฒิ หรือผู้มีประสบการณ์ในงานที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งนั้น ทั้งจากภายในหรือภายนอกองค์การบริหารส่วนตำบลร่วมเป็นคณะกรรมการ ให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลแต่งตั้งผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้มีประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่งนั้นเป็นคณะกรรมการด้วย

คณะกรรมการ มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการสรรหาและเลือกสรรตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กำหนดในประกาศรับสมัคร ภายใต้อำนาจตามข้อ ๑๘

ข้อ ๒๐ เมื่อคณะกรรมการได้ดำเนินการสรรหาและเลือกสรรพนักงานจ้างเสร็จสิ้นแล้วให้รายงานผลดำเนินการต่อนายกองค์การบริหารส่วนตำบล เพื่อประกาศบัญชีรายชื่อผู้ผ่านการเลือกสรร และดำเนินการจัดจ้าง โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลต่อไป

ให้องค์การบริหารส่วนตำบลประกาศบัญชีรายชื่อผู้ผ่านการเลือกสรร โดยกำหนดให้บัญชีมีอายุตามที่เห็นสมควร แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกินกว่า ๑ ปี

ในกรณีที่มิได้มีผู้สอบผ่านการเลือกสรรมากกว่าจำนวนอัตราว่าง และภายหลังจากมีอัตราว่างในลักษณะเดียวกันหรือคล้ายคลึงกัน ซึ่งองค์การบริหารส่วนตำบลพิจารณาแล้วเห็นว่าสามารถใช้บุคคลที่มีสมรรถนะในเรื่องเดียวกันได้ นายกองค์การบริหารส่วนตำบล โดยความเห็นชอบของคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล ก็อาจพิจารณาจัดจ้างผู้ผ่านการเลือกสรรจากบัญชีรายชื่อผู้ผ่านการเลือกสรรที่ยังไม่หมดอายุก็ได้

ข้อ ๒๑ การสรรหาและเลือกสรรพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ เมื่อคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล และคณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลเห็นชอบให้กำหนดตำแหน่งใดแล้วให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์และวิธีการ ดังนี้

(๑) ให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลและผู้รับผิดชอบงานหรือ โครงการของตำแหน่งที่จะสรรหาและเลือกสรร กำหนดขอบข่ายงานของตำแหน่ง ชื่อตำแหน่ง คุณสมบัติของตำแหน่ง

ระยะเวลาการจ้าง ค่าตอบแทนที่จะได้รับ และเงื่อนไขการจ้างอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องตามที่เห็นสมควร โดยให้จัดทำเป็นประกาศรับสมัครปิดไว้ในที่เปิดเผยเป็นการทั่วไป มีระยะเวลาไม่น้อยกว่า ๕ วันทำการ ก่อนกำหนดวันรับสมัคร

(๒) องค์การบริหารส่วนตำบลอาจกำหนดให้ผู้สมัครเสียค่าธรรมเนียมการสมัคร ตำแหน่งละไม่เกิน ๒๐๐ บาทได้

(๓) ระยะเวลาในการรับสมัครและหลักเกณฑ์การเลือกสรร ให้นำข้อ ๑๕(๓), (๔), (๕), (๖), และ (๗) มาใช้โดยอนุโลม

(๔) ภายหลังกการประกาศรับสมัครแล้ว ให้นายกเทศมนตรีแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินการสรรหาและเลือกสรร จำนวนไม่น้อยกว่า ๕ คน ประกอบด้วย

(ก) นายกองกิจการบริการส่วนตำบลหรือรองนายกองกิจการบริการส่วนตำบลที่

นายกองกิจการบริการส่วนตำบลมอบหมาย เป็นประธาน

(ข) ผู้ทรงคุณวุฒิที่มีความรู้ความเชี่ยวชาญในด้านที่เกี่ยวข้องกับตำแหน่ง

ที่จะสรรหาและเลือกสรร จำนวนอย่างน้อยสองคน เป็นกรรมการ

(ค) ผู้อำนวยการกองหรือผู้อำนวยการส่วนที่รับผิดชอบงานหรือ

โครงการของตำแหน่งที่จะจัดสรรและเลือกสรร เป็นกรรมการ

(ง) ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล เป็นกรรมการ

และเลขานุการ

คณะกรรมการ มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการสรรหาและเลือกสรรตามหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กำหนดในประกาศรับสมัคร ภายใต้อำนาจการตามข้อ ๑๘

ข้อ ๒๒ เมื่อองค์การบริหารส่วนตำบลได้รายชื่อผู้ผ่านการเลือกสรรเป็นพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษแล้ว ให้นายกองกิจการบริการส่วนตำบลดำเนินการจัดจ้าง โดยขอความเห็นชอบจากคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล

ให้องค์การบริหารส่วนตำบล ประกาศบัญชีรายชื่อผู้ผ่านการเลือกสรร โดยกำหนดให้บัญชีมีอายุตามที่เห็นสมควร แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกิน ๖๐ วัน

ข้อ ๒๓ ผู้ได้รับการสรรหาและเลือกสรรให้เป็นพนักงานจ้าง จะต้องทำสัญญาจ้างตามแบบที่กำหนดแนบท้ายมาตรฐานทั่วไปนี้

หมวด 5

ค่าตอบแทนและสิทธิประโยชน์

ข้อ ๒๔ อัตราค่าตอบแทนพนักงานจ้าง ให้เป็นไปตามที่กำหนดในหมวดนี้

ข้อ ๒๕ พนักงานจ้างประเภทใดหรือตำแหน่งในลักษณะงานใด อาจได้รับสิทธิหรือประโยชน์อย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้

(๑) สิทธิเกี่ยวกับการลา

(๒) สิทธิในการได้รับค่าตอบแทนระหว่างลา

(๓) สิทธิในการได้รับค่าตอบแทนกาปฏิบัติงานนอกเวลา

(๔) ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง

(๕) ค่าเบี้ยประชุม

(๖) สิทธิอื่นๆ ที่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลประกาศกำหนดหลักเกณฑ์การได้รับสิทธิตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามที่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลกำหนด ทั้งนี้เท่าที่ไม่ขัดหรือแย้งกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดเกี่ยวกับการได้รับสิทธินั้นตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ประกาศ หรือมติคณะรัฐมนตรี

ข้อ ๒๖ หลักการกำหนดค่าตอบแทนของพนักงานจ้าง

(๑) หลักคุณภาพ เพื่อให้ได้รับบุคลากรที่มีความรู้ ความสามารถ และมีประสบการณ์เข้ามาปฏิบัติงานภายใต้ระบบสัญญาจ้าง

(๒) หลักความยุติธรรม เพื่อให้เกิดความเสมอภาคในโอกาส ไม่เหลื่อมล้ำ และไม่เลือกปฏิบัติ

(๓) หลักการจูงใจ การจ่ายค่าตอบแทนและสิทธิประโยชน์ให้เพียงพอ โดยคำนึงถึงค่าครองชีพที่เปลี่ยนแปลง ค่าตอบแทนในภาคเอกชน อัตราเงินเดือนพนักงานส่วนตำบล และฐานะการคลังขององค์การบริหารส่วนตำบล

(๔) หลักความสามารถ อัตราค่าตอบแทนจะจ่ายตามความรู้ความสามารถ ชีดสมรรถนะและผลงานตามการประเมินผลการปฏิบัติงาน

ข้อ ๒๗ บัญชีอัตราค่าตอบแทนพนักงานจ้าง ให้เป็นไปตามบัญชีอัตราแนบท้ายมาตรฐานทั่วไปนี้

ข้อ ๒๘ ให้พนักงานจ้างได้รับอัตราค่าตอบแทนตามบัญชีอัตราค่าตอบแทน ดังต่อไปนี้

(๑) พนักงานจ้างตามภารกิจให้ได้รับค่าตอบแทน ดังนี้

(ก) ผู้ได้รับวุฒิประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ให้ได้รับอัตราค่าตอบแทนขั้นต่ำสุดของอันดับ จ.๑

(ข) ผู้ได้รับวุฒิประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) ให้ได้รับอัตราค่าตอบแทนขั้นต่ำสุดของอันดับ จ.๒

(ค) ผู้ได้รับวุฒิประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) หรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่านี้ ให้ได้รับอัตราค่าตอบแทนขั้นที่ ๕ ของอันดับ จ.๒

(ง) ผู้ได้รับวุฒิปริญญาตรีทั่วไป หลักสูตร ๔ ปี หรือผู้มีทักษะซึ่งมิได้ผ่านการเรียนการสอนในสถานศึกษาตามข้อ ๖ (๑) ให้ได้รับอัตราค่าตอบแทนขั้นต่ำสุดของอันดับ จ.๓

(จ) ผู้ได้รับวุฒิปริญญาตรี หลักสูตร ๕ ปี ให้ได้รับอัตราค่าตอบแทนขั้นที่ ๕ ของอันดับ จ.๓

(ฉ) ผู้ได้รับวุฒิปริญญาโทหรือเทียบได้ไม่ต่ำกว่านี้ ให้ได้รับอัตราค่าตอบแทนขั้นต่ำสุดของอันดับ จ.๔

(ช) ผู้ได้รับวุฒิปริญญาเอกหรือเทียบไม่ต่ำกว่านี้ ให้ได้รับอัตราค่าตอบแทนขั้นต่ำสุดของอันดับ จ.๕

สำหรับพนักงานจ้างตามภารกิจในตำแหน่งงานวิชาชีพเฉพาะ ให้ใช้บัญชีค่าตอบแทนตามข้อ (ง) (จ) (ฉ) (ช) แล้วแต่กรณี และให้เพิ่มค่าประสบการณ์ ๑ ปี ต่อเงินเดือนครั้งขึ้น แต่ทั้งนี้ต้องไม่เกิน ๕ ชั้น

(๒) พนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ ให้ได้รับอัตราค่าตอบแทนขั้นต่ำสุดของอันดับ จ.๖

(๓) พนักงานจ้างทั่วไป ให้ได้รับค่าตอบแทนในอัตราเดือนละ ๔,๒๓๐ บาท

ข้อ ๒๕ หลักเกณฑ์การเลื่อนขั้นค่าตอบแทนประจำปี

ให้พนักงานจ้างเว้นแต่พนักงานจ้างทั่วไป ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นค่าตอบแทนตามผลการประเมินการปฏิบัติงาน โดยต้องมีระยะเวลาในการปฏิบัติงานในรอบปีที่แล้วมา ไม่น้อยกว่า ๘ เดือน (๑ ตุลาคม ถึง ๓๐ กันยายน) เพื่อจูงใจให้พนักงานจ้างที่ปฏิบัติงานของตนได้อย่างมีประสิทธิภาพและประสิทธิผลดี ในวันที่ ๑ ตุลาคม ของทุกปี โดยให้พิจารณาเลื่อนขั้นค่าตอบแทนพนักงานจ้าง ดังนี้

(๑) พนักงานจ้าง ที่จะได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นค่าตอบแทนประจำปีหนึ่งชั้น ต้องเป็นผู้มีผลการประเมินการปฏิบัติงานในระดับดี

(๒) พนักงานจ้าง ที่จะได้รับค่าตอบแทนพิเศษจำนวนร้อยละ ๓-๕ ของฐานค่าตอบแทนก่อนการเลื่อนขั้นค่าตอบแทนในปีนั้น ต้องมีผลการประเมินการปฏิบัติงานในระดับดีเด่น (คะแนน ๒.๕๑-๓.๐๐) โดยหากได้คะแนนการประเมินทั้งปีตั้งแต่ ๒.๕๑-๒.๗๕ จะได้รับค่าตอบแทนพิเศษจำนวนร้อยละ ๓ หากได้คะแนนการประเมินทั้งปีตั้งแต่ ๒.๗๖-๒.๙๐ จะได้รับค่าตอบแทนพิเศษจำนวนร้อยละ ๔ และหากได้คะแนนการประเมินทั้งปีตั้งแต่ ๒.๙๑-๓.๐๐ จะได้รับค่าตอบแทนจำนวนร้อยละ ๕ โดยได้รับค่าตอบแทนพิเศษตั้งแต่ ๑ ตุลาคม ของปีที่มีการประเมิน ถึง ๓๐ กันยายนของปีถัดไป

ทั้งนี้ ให้ผู้ได้รับการประเมินผลการปฏิบัติงานในระดับดีเด่น มีสัดส่วนไม่เกินร้อยละ ๑๕ ของพนักงานจ้างแต่ละประเภทที่มีอยู่ ณ วันที่ ๑ กันยายนของปีที่มีการประเมิน

ข้อ ๓๐ ในกรณีที่มีการคำนวณเพื่อกำหนดค่าตอบแทนพิเศษ หากคำนวณแล้วมีเศษไม่ถึงสิบบาท ให้ปรับเพิ่มขึ้นเป็นสิบบาท

ข้อ ๓๑ ให้องค์การบริหารส่วนตำบลจัดทำคำสั่งเลื่อนขั้นค่าตอบแทนและการได้รับค่าตอบแทนพิเศษพนักงานจ้างตามการประเมินการปฏิบัติงานในข้อ ๒๕

ข้อ ๓๒ พนักงานจ้างผู้ผ่านการประเมินการปฏิบัติงานเพื่อต่อสัญญาจ้างได้ ให้พนักงานจ้างผู้ได้รับการพิจารณาเลื่อนขั้นค่าตอบแทนผลการประเมินการปฏิบัติงานตามหลักการในข้อ ๒๕ ได้

ข้อ ๓๓ ให้พนักงานจ้างได้รับสิทธิประโยชน์และมีหน้าที่ต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการประกันสังคม เว้นแต่ค่าเบี้ยประกันสังคมให้องค์การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้ชำระแทนพนักงานจ้าง

หมวด ๖

การประเมินผลการปฏิบัติงาน

ข้อ ๓๔ ในระหว่างสัญญาจ้าง ให้องค์การบริหารส่วนตำบลให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานจ้าง ดังต่อไปนี้

(๑) การประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างตามภารกิจ ให้กระทำในกรณีดังต่อไปนี้

(ก) การประเมินผลการปฏิบัติงานประจำปี

(ข) การประเมินผลการปฏิบัติงานเพื่อต่อสัญญาจ้าง

(๒) การประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ ให้กระทำในกรณีดังต่อไปนี้

(ก) การประเมินผลการปฏิบัติงานประจำปี

(ข) การประเมินผลสำเร็จของงานตามช่วงเวลาที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้าง

(๓) การประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างทั่วไป ให้กระทำในกรณีการประเมินผลการปฏิบัติงานเพื่อต่อสัญญาจ้าง

การประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในหมวดนี้

ข้อ ๓๕ พนักงานจ้างผู้ใดไม่ผ่านการประเมินผลการปฏิบัติงานตามข้อ ๓๔ ให้นายกองค์การบริหารส่วนตำบลรายงานคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล เพื่อให้ความเห็นชอบในการเลิกจ้าง และให้ถือว่าสัญญาจ้างของพนักงานจ้างผู้นั้นสิ้นสุดลง โดยให้องค์การบริหารส่วนตำบลแจ้งให้พนักงานจ้างผู้นั้นทราบภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่ทราบมติคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล

ข้อ ๓๖ การประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานจ้าง ต้องเป็นไปเพื่อประโยชน์ในการที่องค์การบริหารส่วนตำบลจะใช้เป็นเครื่องมือในการบริหารพนักงานจ้าง และนำผลการประเมินไปใช้เป็นข้อมูลประกอบการพิจารณาในเรื่องต่างๆ แล้วแต่กรณี ดังนี้

(๑) การเลื่อนค่าตอบแทน

(๒) การเลิกจ้าง

(๓) การต่อสัญญาจ้าง

(๔) อื่นๆ

ข้อ ๓๗ การประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานจ้าง มี ๒ ประเภท ดังนี้

(๑) การประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างตามภารกิจและพนักงานจ้างทั่วไป

(๒) การประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ

ข้อ ๓๘ การประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างตามภารกิจและพนักงานจ้างทั่วไป ให้ประเมินจากผลงานและคุณลักษณะในการปฏิบัติงานดังต่อไปนี้ โดยกำหนดให้มีสัดส่วนของผลงานไม่น้อยกว่าร้อยละ ๗๐

(๑) การประเมินผลงานให้พิจารณาจากองค์ประกอบ ดังนี้

(ก) ปริมาณงาน

(ข) คุณภาพงาน

(ค) ความทันเวลา

(๒) การประเมินคุณลักษณะในการปฏิบัติงาน องค์การบริหารส่วนตำบลอาจกำหนดคุณลักษณะที่จำเป็นต่อการปฏิบัติงานได้ตามความเหมาะสมของลักษณะภารกิจและสภาพการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างในตำแหน่งต่างๆ

แบบประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างตามภารกิจและพนักงานจ้างทั่วไป ให้ใช้ตามแบบแนบท้ายมาตรฐานทั่วไปนี้ หรือปรับใช้ตามความเหมาะสมของลักษณะงานก็ได้

ข้อ ๓๕ ใช้ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้ประเมินพนักงานจ้างตามภารกิจหรือพนักงานจ้างทั่วไป แจ้งให้ผู้รับการประเมินทราบถึงเป้าหมายของการปฏิบัติงานตามตำแหน่งและงานที่รับผิดชอบ ทั้งนี้ให้สอดคล้องกับข้อกำหนดการจ้างที่กำหนดในสัญญาจ้าง

ข้อ ๔๐ ให้มีการประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างตามภารกิจและพนักงานจ้างทั่วไปปีละ ๒ ครั้ง ตามปีงบประมาณ คือ

ครั้งที่ ๑ ประเมินผลในช่วงการปฏิบัติงาน ระหว่างวันที่ ๑ ตุลาคม ถึง ๓๑ มีนาคม

ครั้งที่ ๒ ประเมินผลในช่วงการปฏิบัติงาน ระหว่างวันที่ ๑ เมษายน ถึง ๓๐ กันยายน

ข้อ ๔๑ ให้นายกองคํารบริหารส่วนตำบลแต่งตั้งคณะกรรมการกลั่นกรองการประเมินผลการปฏิบัติงาน ประกอบด้วย

(๑) นายกองคํารบริหารส่วนตำบลหรือรองนายกองคํารบริหารส่วนตำบลที่

นายกองคํารบริหารส่วนตำบลมอบหมาย เป็นประธาน

(๒) ปลัดคํารบริหารส่วนตำบล เป็นกรรมการ

(๓) ผู้อำนวยการกองหรือผู้อำนวยการส่วนที่มีพนักงานจ้าง เป็นกรรมการ

ตามภารกิจหรือพนักงานจ้างทั่วไปปฏิบัติงานอยู่ และเลขานุการ

คณะกรรมการกลั่นกรองการประเมินผลการปฏิบัติงาน มีหน้าที่กลั่นกรองการประเมินผลการปฏิบัติงาน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมจากการใช้ดุลพินิจของผู้บังคับบัญชาหรือผู้ประเมิน ก่อนที่จะเสนอผลการประเมินต่อนายกองคํารบริหารส่วนตำบล

ข้อ ๔๒ เมื่อเสร็จสิ้นการประเมินผลการปฏิบัติงานแต่ละครั้ง ให้ผู้บังคับบัญชาซึ่งเป็นผู้ประเมินแจ้งผลการประเมินให้พนักงานจ้างตามภารกิจหรือพนักงานจ้างทั่วไปผู้รับการประเมินทราบ และให้คำปรึกษาแนะนำแก่พนักงานจ้างดังกล่าว เพื่อแก้ไขปรับปรุงการปฏิบัติงานให้ดียิ่งขึ้น

ข้อ ๔๓ พนักงานจ้างตามภารกิจหรือพนักงานจ้างทั่วไปผู้ใด ซึ่งผู้บังคับบัญชาได้ประเมินผลการปฏิบัติงานแล้ว มีค่าเฉลี่ยของผลการประเมินติดต่อกัน ๒ ครั้งต่ำกว่าระดับดี ให้ผู้บังคับบัญชาทำความเข้าใจเสนอแนะต่อนายกองคํารบริหารส่วนตำบลเพื่อพิจารณาเลิกจ้าง โดยหากนายกองคํารบริหารส่วนตำบลเห็นควรเลิกจ้าง ให้เสนอความเห็นต่อคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลเพื่อพิจารณามีมติเมื่อคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลมีมติประการใด ให้นายกองคํารบริหารส่วนตำบลปฏิบัติตามมตินั้น

ข้อ ๔๔ กรณีที่มีการต่อสัญญาจ้าง ให้นำผลการประเมินการปฏิบัติงานมาประกอบการพิจารณาในการต่อสัญญาจ้าง โดยให้ผู้ที่ได้รับการพิจารณาให้ต่อสัญญาจ้าง จะต้องมีการประเมินปฏิบัติงานเฉลี่ยย้อนหลัง ๒ ปี ไม่ต่ำกว่าระดับดี ทั้งนี้ การต่อสัญญาจ้างให้ผู้บังคับบัญชาทำความเข้าใจเสนอแนะต่อนายกองคํารบริหารส่วนตำบลเพื่อพิจารณาสั่งจ้างต่อไป

ข้อ ๔๕ การประเมินการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ ให้กำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการประเมินผลการปฏิบัติงานตามแนวทาง ดังต่อไปนี้

(๑) ให้นายกองคํารบริหารส่วนตำบล และผู้รับผิดชอบงาน / โครงการร่วมกัน ประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ

(๒) การประเมินผลการปฏิบัติงานของพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ ให้ประเมินจากผล การปฏิบัติงานตามเป้าหมายและคุณลักษณะการปฏิบัติงาน โดยสอดคล้องกับข้อตกลง / เงื่อนไขในสัญญาจ้าง ทั้งนี้ โดยกำหนดให้มีสัดส่วนของผลงานไม่น้อยกว่าร้อยละ ๘๐

(๓) ห้องคํารบริหารส่วนตำบลกำหนดระยะเวลาในการประเมินผลการปฏิบัติงานของ พนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษเป็นระยะ เมื่องาน / โครงการ ได้ดำเนินการสำเร็จไปแล้วร้อยละ ๒๕ ร้อยละ ๕๐ ร้อยละ ๗๕ และร้อยละ ๑๐๐ โดยเทียบเคียงกับเป้าหมายของงาน / โครงการ

ข้อ ๔๖ ห้องคํารบริหารส่วนตำบลวางระบบการจัดเก็บผลการประเมิน เพื่อนำไปใช้ตาม วัตถุประสงค์ที่กำหนดไว้ในข้อ ๓๖

หมวด ๓

วินัยและการรักษาวินัย

ข้อ ๔๗ พนักงานจ้างมีหน้าที่ต้องปฏิบัติงานตามที่กำหนดในมาตรฐานทั่วไปนี้ ตามที่ องค์กรบริหารส่วนตำบลกำหนด และตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้าง และมีหน้าที่ต้องปฏิบัติ ตามคำสั่งของผู้บังคับบัญชาซึ่งสั่งในหน้าที่ราชการ โดยชอบด้วยกฎหมายและระเบียบของทางราชการ

ข้อ ๔๘ พนักงานจ้างต้องรักษาวินัยโดยเคร่งครัดตามที่กำหนดไว้เป็นข้อห้ามและข้อปฏิบัติ ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ของพนักงานส่วนตำบล ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล ที่คณะกรรมการ พนักงานส่วนตำบลกำหนดไว้

พนักงานจ้างผู้ใดฝ่าฝืนข้อห้ามหรือไม่ปฏิบัติตามข้อปฏิบัติตามวรรคหนึ่ง พนักงานจ้าง ผู้นั้นเป็นผู้กระทำผิดวินัย จะต้องได้รับโทษทางวินัย ซึ่งมี ๔ สถาน คือ

(๑) ภาคทัณฑ์

(๒) ตัดค่าตอบแทน

(๓) ลดขั้นเงินเดือนค่าตอบแทน

(๔) ไล่ออก

ข้อ ๔๙ การกระทำความผิดดังต่อไปนี้ ถือว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

(๑) การกระทำความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ราชการ

(๒) จงใจไม่ปฏิบัติตามกฎหมาย กฎ ระเบียบ ข้อบังคับ หรือเงื่อนไขที่กำหนดให้ปฏิบัติจนเป็นเหตุ ให้ทางราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

(๓) ปฏิบัติหน้าที่โดยประมาทเลินเล่อจนเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

(๔) ไม่ปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในสัญญา หรือขัดคำสั่ง หรือหลีกเลี่ยงไม่ปฏิบัติตาม คำสั่งของผู้บังคับบัญชาตามข้อ ๔๗ จนเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

(๕) ประมาทเลินเล่อจนเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

(๖) ละทิ้งหรือทอดทิ้งการทำงานเป็นเวลาติดต่อกันเกินกว่าเจ็ดวัน

(๗) ละทิ้งหรือทอดทิ้งการทำงานจนทำให้งานไม่แล้วเสร็จตามระยะเวลาที่กำหนดจนเป็นเหตุให้ทางราชการได้รับความเสียหายอย่างร้ายแรง

(๘) ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง หรือกระทำความผิดอาญาโดยมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก หรือหนักกว่าโทษจำคุก

(๙) การกระทำอื่นใดที่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลกำหนดว่าเป็นความผิดวินัยอย่างร้ายแรง

ข้อ ๕๐ เมื่อกรณีที่พนักงานจ้างถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้นายกองคํการบริหารส่วนตำบลแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนเพื่อดำเนินการสอบสวนโดยเร็ว และต้องให้อโอกาสพนักงานจ้างที่ถูกกล่าวหาชี้แจงและแสดงพยานหลักฐาน เพื่อให้เกิดความเป็นธรรมในกรณีที่เกิดการสอบสวนปรากฏว่าพนักงานจ้างผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง ให้นายกองคํการบริหารส่วนตำบลรายงานคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลพิจารณา แต่ถ้าไม่มีมูลกระทำความผิดให้สั่งยุติเรื่องและรายงานคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลพิจารณา เมื่อคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลมีมติประการใด ให้นายกองคํการบริหารส่วนตำบลปฏิบัติตามมติที่นั้นภายในเจ็ดวันนับแต่วันรับทราบมติ แต่ถ้าไม่มีมูลกระทำความผิดให้สั่งยุติเรื่อง

หลักเกณฑ์และวิธีการสอบสวนพนักงานจ้างตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และการร้องทุกข์ของพนักงานส่วนตำบล ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลโดยอนุโลม

ข้อ ๕๑ ในกรณีที่ปรากฏว่าพนักงานจ้างกระทำผิดวินัยไม่ร้ายแรง ให้นายกองคํการบริหารส่วนตำบลหรือผู้บังคับบัญชาของพนักงานจ้างที่ได้รับมอบหมาย สอบสวนให้ได้ความจริงและยุติธรรมตามวิธีการที่เห็นสมควร

กรณีที่เกิดการสอบสวนตามวรรคหนึ่ง ปรากฏว่าพนักงานจ้างผู้นั้นกระทำความผิดวินัยอย่างไม่ร้ายแรง ให้นายกองคํการบริหารส่วนตำบลหรือผู้บังคับบัญชาของพนักงานจ้างที่ได้รับมอบหมายพิจารณาสั่งลงโทษพนักงานจ้างผู้นั้น ในสถานโทษและอัตราลงโทษ ดังนี้

(๑) นายกองคํการบริหารส่วนตำบล สั่งลงโทษภาคทัณฑ์ หรือตัดเงินค่าตอบแทนครั้งหนึ่งไม่เกิน ๕% และเป็นเวลาไม่เกินสามเดือน หรือลดขั้นเงินค่าตอบแทนครั้งหนึ่งไม่เกินหนึ่งขั้น

(๒) ปลัดคํการบริหารส่วนตำบล สั่งลงโทษภาคทัณฑ์หรือตัดเงินค่าตอบแทนครั้งหนึ่งไม่เกิน ๕% และเป็นเวลาไม่เกินสองเดือน

(๓) ผู้อำนวยการกองหรือหัวหน้าส่วน สั่งลงโทษภาคทัณฑ์หรือตัดเงินค่าตอบแทนครั้งหนึ่งไม่เกิน ๕% และเป็นเวลาไม่เกินหนึ่งเดือน

(๔) หัวหน้าฝ่ายหรือหัวหน้างานสั่งลงโทษ ภาคทัณฑ์

การสั่งลงโทษตามวรรคสอง ให้สั่งลงโทษตามควรแก่กรณีให้เหมาะสมกับความผิด ถ้ามีเหตุอันควรลดหย่อน จะนำมาประกอบการพิจารณาลดโทษก็ได้ แต่สำหรับการลงโทษภาคทัณฑ์ให้ใช้เฉพาะกรณีกระทำผิดวินัยเล็กน้อย หรือมีเหตุอันควรลดหย่อน ซึ่งยังไม่ถึงกับจะต้องลงโทษตัดเงินเดือน

ในกรณีกระทำความผิดวินัยเล็กน้อยและมีเหตุอันควรงดโทษ จะงดโทษให้โดยให้ทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือหรือว่ากล่าวตักเตือนก็ได้

เมื่อได้ทำคำสั่งลงโทษหรือทำทัณฑ์บนเป็นหนังสือ หรือว่ากล่าวตักเตือน หรือสั่งยุติเรื่องกรณีไม่มีมูลกระทำความผิด ให้รายงานคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลพิจารณา เมื่อคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลมีมติประการใด ให้นายกองจัดการบริหารส่วนตำบลปฏิบัติตามมติ นั้น ภายในเจ็ดวัน นับแต่วันทราบมติ

ข้อ ๕๒ การพิจารณาเกี่ยวกับการรายงานตามข้อ ๕๐ และข้อ ๕๑ และการสั่งลงโทษแบบคำสั่งลงโทษให้ เป็นไปตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์และร้องทุกข์ของพนักงานส่วนตำบล ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล โดยอนุโลม

หมวด ๘

การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์

ข้อ ๕๓ พนักงานจ้างผู้ใดถูกสั่งลงโทษทางวินัย หรือเห็นว่าผู้บังคับบัญชาใช้อำนาจหน้าที่ปฏิบัติต่อตนโดยไม่ถูกต้อง หรือไม่ปฏิบัติต่อตนให้ถูกต้องตามกฎหมาย หรือเกิดความบังคับขู่ใจอันเกิดจากการปฏิบัติของผู้บังคับบัญชาต่อตน ให้ผู้นั้นมีสิทธิอุทธรณ์หรือร้องทุกข์ โดยให้นำหลักเกณฑ์และเงื่อนไขเกี่ยวกับการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลมาใช้โดยอนุโลม

หมวด ๙

การสิ้นสุดสัญญาจ้าง

ข้อ ๕๔ สัญญาจ้างสิ้นสุดลงเมื่อ

- (๑) ครบกำหนดตามสัญญาจ้าง
- (๒) พนักงานจ้างขาดคุณสมบัติหรือมีลักษณะตามมาตรฐานทั่วไปนี้
- (๓) พนักงานจ้างตาย
- (๔) ไม่ผ่านการประเมินผลการปฏิบัติงานตามข้อ ๓๔
- (๕) พนักงานจ้างถูกไล่ออก เพราะกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง
- (๖) เหตุอื่นตามที่กำหนดไว้ในมาตรฐานทั่วไปนี้ หรือตามสัญญาจ้าง

ข้อ ๕๕ ในสัญญาจ้าง พนักงานจ้างผู้ใดประสงค์จะลาออกจากการปฏิบัติงาน ให้ยื่นหนังสือขอลาออกต่อนายกองจัดการบริหารส่วนตำบล ตามหลักเกณฑ์และเงื่อนไขในการสอบสวน การลงโทษทางวินัย การให้ออกจากราชการ การอุทธรณ์ และการร้องทุกข์ของพนักงานส่วนตำบล ตามประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลโดยอนุโลม

ข้อ ๕๖ องค์การบริหารส่วนตำบลอาจบอกเลิกสัญญาจ้างกับพนักงานจ้างผู้ใดก่อนครบกำหนดตามสัญญาจ้างได้ โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า และไม่เป็นที่พนักงานจ้างจะเรียกร้อง

ค่าตอบแทนการเลิกสัญญาจ้างได้ เว้นแต่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลจะกำหนดไว้ในกรณีใดที่ได้รับค่าตอบแทนการออกจากงานโดยไม่มีคามผิดไว้

ข้อ ๕๗ เพื่อประโยชน์แห่งทางราชการ องค์การบริหารส่วนตำบลอาจสั่งให้พนักงานจ้างปฏิบัติงานนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนดไว้ในสัญญาจ้าง โดยไม่เป็นเหตุให้พนักงานจ้างอ้างขอเลิกสัญญาจ้างหรือเรียกร้องประโยชน์ตอบแทนใดๆ ในการนี้องค์การบริหารส่วนตำบลอาจกำหนดให้ค่าล่วงหน้าที่หรือค่าตอบแทนอื่นจากการสั่งให้ปฏิบัติงานดังกล่าวได้

ข้อ ๕๘ ในกรณีที่บุคคลใดพ้นจากการเป็นพนักงานจ้างแล้ว หากในการปฏิบัติงานของบุคคลนั้นในระหว่างที่เป็นพนักงานจ้างก่อให้เกิดความเสียหายแก่ส่วนราชการ ให้บุคคลดังกล่าวต้องรับผิดชอบในความเสียหายดังกล่าว เว้นแต่ความเสียหายนั้นเกิดจากเหตุสุดวิสัย ในการนี้องค์การบริหารส่วนตำบลอาจหักค่าตอบแทนหรือเงินอื่นใดที่บุคคลนั้นจะได้รับจากองค์การบริหารส่วนตำบลไว้เพื่อชดเชยค่าความเสียหายดังกล่าวก็ได้

หมวด ๑๐

การลา

ข้อ ๕๙ การลาป่วยของพนักงานจ้างกำหนดไว้ดังนี้

(๑) การลาป่วยกรณีปกติ

(ก) ในปีหนึ่งพนักงานจ้างตามภารกิจหรือพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ มีสิทธิลาป่วย โดยได้รับค่าตอบแทนอัตราปกติระหว่างลาได้ไม่เกินหกสิบวัน

(ข) พนักงานจ้างทั่วไปที่มีระยะเวลาการจ้างหนึ่งปี มีสิทธิลาป่วย โดยได้รับค่าตอบแทนอัตราปกติระหว่างลา ในช่วงระยะเวลาการจ้างไม่เกินสิบห้าวันทำการ ในกรณีที่มีระยะเวลาการจ้างตั้งแต่เก้าเดือนขึ้นไปแต่ไม่เกินหนึ่งปี มีสิทธิลาป่วย โดยได้รับค่าตอบแทนอัตราปกติระหว่างลา ในช่วงระยะเวลาการจ้างไม่เกินแปดวันทำการ ในกรณีมีระยะเวลาการจ้างตั้งแต่หกเดือนขึ้นไปแต่ไม่ถึงเก้าเดือน มีสิทธิลาป่วย โดยได้รับค่าตอบแทนอัตราปกติระหว่างลา ในช่วงระยะเวลาจ้างไม่เกินหกวันทำการ ในกรณีที่มีระยะเวลาจ้างต่ำกว่าหกเดือน มีสิทธิลาป่วย โดยได้รับค่าตอบแทนอัตราปกติระหว่างลา ในช่วงระยะเวลาการจ้างไม่เกินสี่วันทำการ

(๒) การลาป่วยกรณีประสบอันตรายเพราะเหตุปฏิบัติงานในหน้าที่

(ก) พนักงานจ้างตามภารกิจหรือพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ ป่วยเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่ หรือเนื่องจากการปฏิบัติราชการในหน้าที่ หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำตามหน้าที่ ถ้าลาป่วยครบตาม (๑) (ก) แล้วยังไม่หาย และแพทย์ทางราชการลงความเห็นว่ามีทางที่จะรักษาพยาบาลให้หายและสามารถทำงานได้ ก็ให้ลาป่วยเพื่อรักษาพยาบาลเท่าที่นายองค์การบริหารส่วนตำบลเห็นสมควรอนุญาตให้ลา โดยได้รับค่าตอบแทนอัตราปกติ แต่ถ้าแพทย์ลงความเห็นว่ามีทางที่จะรักษาพยาบาลให้หายได้ ก็ให้พิจารณาเลิกจ้าง

(ข) ถ้าอันตรายหรือการเจ็บป่วย หรือการถูกประทุษร้ายอันเกิดจากกรณีดังกล่าวใน (ก) ทำให้พนักงานจ้างตามภารกิจหรือพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษผู้ใดตกเป็นผู้ทุพพลภาพหรือพิการ

อันเป็นเหตุจะต้องเลิกจ้างตามมาตรฐานทั่วไปนี้ หากนายกองค้การบริหารส่วนตำบลพิจารณาเห็นว่าพนักงานจ้างผู้นั้นยังอาจปฏิบัติหน้าที่อื่นใดที่เหมาะสมได้ และเมื่อพนักงานจ้างผู้นั้นสมัครใจจะปฏิบัติหน้าที่ต่อไป ให้ส่งพนักงานจ้างผู้นั้นไปปฏิบัติหน้าที่ในตำแหน่งอื่นที่เหมาะสม โดยไม่ต้องเลิกจ้างก็ได้ โดยให้อยู่ในดุลพินิจของนายกองค้การบริหารส่วนตำบล

(ค) พนักงานจ้างทั่วไปป่วยเพราะเหตุปฏิบัติงานในหน้าที่ หรือเนื่องจากปฏิบัติงานในหน้าที่ หรือถูกประทุษร้ายเพราะเหตุกระทำตามหน้าที่ ถ้าลาป่วยครบตาม (๑) (ข) แล้วยังไม่หายและแพทย์ของทางราชการลงความเห็นว่ามิมีทางที่จะรักษาพยาบาลให้หายและสามารถทำงานได้ ให้นายกองค้การบริหารส่วนตำบลมีอำนาจอนุญาตให้ลาป่วยเพื่อรักษาพยาบาล โดยได้รับค่าตอบแทนอัตราปกติได้ตามที่เห็นสมควร แต่ต้องไม่เกินหกสิบวัน และถ้าแพทย์ลงความเห็นว่าไม่มีทางที่จะรักษาให้หายได้ ให้พิจารณาเลิกจ้าง

ลูกจ้างผู้ใดเจ็บป่วยไม่อาจปฏิบัติงานได้ ให้ยื่นใบลาต่อนายกองค้การบริหารส่วนตำบล ก่อนหรือในวันที่ลา เว้นแต่กรณีจำเป็นจะเสนอหรือจัดส่งใบลาในวันแรกที่มาปฏิบัติราชการก็ได้

การลาป่วยเกินสามวัน ต้องมีใบรับรองแพทย์แผนปัจจุบันชั้นหนึ่งส่งพร้อมกับใบลาด้วย เว้นแต่ผู้มีอำนาจอนุญาตให้ลาจะเห็นสมควรเป็นอย่างอื่น

ข้อ ๖๐ ในหนึ่งปีพนักงานจ้างตามภารกิจและพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ มีสิทธิลาจิสส่วนตัวรวมทั้งลาไปต่างประเทศ โดยได้รับค่าตอบแทนอัตราปกติระหว่างลาไม่เกินสี่สิบห้าวันทำการ แต่ในปีแรกที่ได้รับการจ้าง ให้ได้รับค่าตอบแทนระหว่างลาไม่เกินสิบห้าวัน

พนักงานจ้างตามวรรคหนึ่งผู้ใดประสงค์จะลาจิสส่วนตัว ให้เสนอใบลาต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้น และเมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงจะหยุดราชการได้ เว้นแต่มีเหตุจำเป็นไม่สามารถขอรับอนุญาตได้ทันจะเสนอใบลา พร้อมระบุเหตุจำเป็นไว้แล้วหยุดราชการไปก่อนก็ได้ แต่จะต้องชี้แจงเหตุผลให้ผู้บังคับบัญชาทราบโดยเร็ว

ข้อ ๖๑ การลาพักผ่อนประจำปีของพนักงานจ้าง ให้เป็นไปตามที่กำหนดสำหรับพนักงานส่วนตำบล โดยอนุโลม

ข้อ ๖๒ พนักงานจ้างตามภารกิจและพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ มีสิทธิลาคลอดบุตร โดยได้รับค่าตอบแทนนับรวมวันหยุดประจำสัปดาห์และวันหยุดพิเศษในระหว่างลาไม่เกินเก้าสิบวัน

พนักงานจ้างที่ลาคลอดบุตรตามวรรคหนึ่ง หากประสงค์จะลาเพื่อเลี้ยงดูบุตรเพิ่มอีก ให้มีสิทธิลาจิสส่วนตัวเพื่อเลี้ยงดูบุตรต่อเนื่องจากการคลอดบุตร โดยได้รับค่าตอบแทนระหว่างลาได้อีกไม่เกินสามสิบวันทำการ และให้นับรวมวันลาจิสส่วนตัวสี่สิบห้าวันทำการด้วย

พนักงานจ้างทั่วไปที่จ้างไว้ปฏิบัติงานต่อเนื่อง มีสิทธิลาเนื่องจากการคลอดบุตรปีหนึ่งไม่เกินเก้าสิบวัน โดยมีสิทธิได้รับค่าตอบแทนระหว่างลาจากกองค้การบริหารส่วนตำบลไม่เกินสี่สิบห้าวัน เว้นแต่กรณีที่ย่างปฏิบัติงานในปีแรกไม่ครบเจ็ดเดือน ไม่อยู่ในข่ายได้รับสิทธิดังกล่าว

ข้อ ๖๓ พนักงานจ้างตามภารกิจและพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษที่ยังไม่เคยอุปสมบทในพระพุทธศาสนา หรือยังไม่เคยประกอบพิธีฮัจย์ ณ เมืองเมกกะ ประเทศซาอุดีอาระเบีย ประสงค์จะลาอุปสมบทหรือลาไปประกอบพิธีฮัจย์ แล้วแต่กรณี มีสิทธิลาโดยไม่รับค่าตอบแทนอัตราปกติระหว่างลา

ไม่เกินหนึ่งร้อยยี่สิบวัน ในปีแรกที่จ้างเข้าปฏิบัติงานเป็นพนักงานจ้างดังกล่าวจะไม่ได้รับค่าตอบแทนระหว่างลา

ผู้ประสงค์จะลาอุปสมบทหรือลาไปประกอบพิธีฮัจย์ ให้เสนอใบลาต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นก่อนวันอุปสมบทหรือวันเดินทางไปประกอบพิธีฮัจย์ ไม่น้อยกว่าหกสิบวัน เว้นแต่มีเหตุผลอันสมควรจะเสนอใบลาต่อผู้บังคับบัญชาน้อยกว่าหกสิบวันก็ได้

อำนาจการอนุญาตให้ลาเป็นของนายกองค์การบริหารส่วนตำบล

ข้อ ๖๔ การลาเพื่อตรวจคัดเลือกเข้ารับราชการทหาร เข้ารับการระดมพล เข้ารับการฝึกวิชาทหาร เข้ารับการทดลองความพร้อม ให้ถือปฏิบัติดังนี้

(๑) พนักงานจ้างมีสิทธิลาไปรับการตรวจคัดเลือกเพื่อเข้ารับราชการทหาร ตามกฎหมายว่าด้วยการรับราชการทหาร โดยได้รับค่าตอบแทนอัตราปกติ ในระหว่างนั้นการลาดังกล่าวจะต้องให้ผู้ลาแสดงจำนวนวันที่ต้องเดินทางไปกลับ และวันที่ต้องอยู่เพื่อตรวจคัดเลือกเข้ารับราชการทหารเท่าที่จำเป็นเพื่อประกอบการพิจารณา

(๒) พนักงานจ้างตามภารกิจและพนักงานจ้างผู้เชี่ยวชาญพิเศษ มีสิทธิลาเข้ารับการระดมพล หรือเข้าฝึกวิชาทหาร หรือเข้ารับการทดลองความพร้อม โดยให้ได้รับค่าตอบแทนอัตราปกติ ในระหว่างการระดมพล หรือเข้ารับการฝึกวิชาทหาร หรือเข้ารับการทดลองความพร้อมนั้น แต่ถ้าพ้นระยะเวลาของการดังกล่าวแล้ว ไม่มารายงานตัวเพื่อเข้าปฏิบัติงานภายในเจ็ดวัน ให้งดจ่ายค่าตอบแทนหลังจากนั้นไว้จนถึงวันเข้าปฏิบัติงาน เว้นแต่ในกรณีที่มีเหตุจำเป็น นายกองค์การบริหารส่วนตำบลจะให้จ่ายค่าตอบแทนระหว่างนั้นต่อไปอีกก็ได้แต่ต้องไม่เกินเจ็ดวัน

(๓) ในกรณีพนักงานจ้างทั่วไปลาเข้ารับการฝึกวิชาทหาร ให้ได้รับค่าตอบแทนอัตราปกติไม่เกินหกสิบวัน ส่วนการลาเพื่อเข้ารับการระดมพล หรือเข้ารับการทดลองความพร้อมแล้วแต่กรณีให้ได้รับค่าตอบแทนอัตราปกติไม่เกินสามสิบวัน

ในกรณีการลาตาม (๒) และ (๓) หากพนักงานจ้างได้รับเงินเดือนตามขั้นยศของตนทางกระทรวงกลาโหมแล้ว ไม่มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนขององค์การบริหารส่วนตำบล อำนาจการอนุญาตให้ลาเป็นของนายกองค์การบริหารส่วนตำบล

ข้อ ๖๕ การลาครั้งวันในตอนเช้าหรือตอนบ่ายของพนักงานจ้าง ให้นับเป็นการลาครั้งวันตามประเภทการลานั้น ๆ

ข้อ ๖๖ การลาและการจ่ายค่าตอบแทนระหว่างลา นอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในประกาศนี้ ให้อยู่ในดุลพินิจของนายกองค์การบริหารส่วนตำบล

การอนุญาตให้ลาตามข้อ ๕๕, ๖๐, ๖๑ และ ๖๒ ให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลกำหนด

หมวดที่ ๑๑

การจ่ายค่าตอบแทน

ข้อ ๖๗ ห้ามส่งพนักงานจ้างไปปฏิบัติราชการในท้องถิ่นอื่น เว้นแต่ในกรณีจำเป็นแท้จริงที่ต้องใช้ความรู้ความชำนาญพิเศษ หรือความไว้วางใจในพนักงานจ้างนั้น และไม่อาจหาจ้างได้ในท้องถิ่นนั้น

ข้อ ๖๘ การปฏิบัติราชการนอกเวลาทำงานปกติ หรือการปฏิบัติราชการในวันหยุดประจำสัปดาห์ หรือในวันหยุดพิเศษซึ่งจะต้องจ่ายค่าตอบแทนนอกเวลาหรือค่าตอบแทนนอกเวลาหรือค่าตอบแทนในวันหยุด ให้กระทำได้ในกรณีที่ทำเป็นริบคว่น โดยมีคำสั่งของผู้บังคับบัญชาที่มีอำนาจเป็นหลักฐาน

ข้อ 69 การจ่ายค่าตอบแทนในวันทำงานปกติและกำหนดเวลาทำงาน ให้เป็นไปดังต่อไปนี้

(ก) กำหนดให้จ่ายค่าตอบแทนเดือนละครั้งตามเดือนปฏิทิน โดยปกติให้จ่ายในวันสิ้นเดือน ถ้าวันสิ้นเดือนตรงกับวันหยุดราชการก็ให้จ่ายได้ในวันเปิดทำการก่อนวันสิ้นเดือน ในกรณีที่มีความจำเป็นที่จะกำหนดวันจ่ายค่าตอบแทนเป็นวันอื่นของเดือนถัดไป จะต้องได้รับอนุมัติจากนายกองค้การบริหารส่วนตำบล

(ข) กำหนดเวลาทำงานปกติ ให้เป็นไปตามเวลาทำงานของราชการ เว้นแต่ถ้ามีงานเป็นลักษณะพิเศษที่จะเข้าทำงานและเลิกงานตามปกติไม่ได้ ให้นายกองค้การบริหารส่วนตำบลเป็นผู้กำหนด โดยจะต้องมีเวลาทำงานไม่น้อยกว่าวันละเจ็ดชั่วโมง แต่สัปดาห์ละไม่เกินสี่สิบแปดชั่วโมง

ข้อ ๗๐ การจ่ายค่าตอบแทนการปฏิบัติราชการนอกเวลาทำงานปกติ หรือปฏิบัติราชการวันหยุดประจำสัปดาห์หรือในวันหยุดพิเศษ ให้เป็นไปตามระเบียบหรือกฎหมายที่ใช้สำหรับพนักงานส่วนตำบลโดยอนุโลม

ข้อ ๗๑ การจ่ายค่าตอบแทนในกรณีพนักงานจ้างถูกสั่งให้ไปปฏิบัติงานในท้องถิ่นอื่นตามข้อ ๖๗ ให้ถือปฏิบัติดังนี้

(๑) ให้จ่ายค่าตอบแทนตามปกติตลอดระยะเวลาที่ไปราชการ

(๒) ในการปฏิบัติงานในวันทำงานปกติ การปฏิบัติงานนอกเวลา การปฏิบัติงานในวันหยุดหรือในกรณีวันหยุดพิเศษ ให้จ่ายค่าตอบแทนได้ตามเกณฑ์ เสมือนปฏิบัติงานในสำนักงานที่ตั้งปกติ เว้นแต่ในกรณีวันหยุดประจำสัปดาห์ซึ่งปกติไม่จ่ายค่าตอบแทนให้ ให้จ่ายค่าตอบแทนอัตราปกติ

ข้อ ๗๒ พนักงานจ้างผู้ใดตายในระหว่างรับราชการ ให้จ่ายค่าตอบแทนจนถึงวันที่ถึงแก่ความตายหรือเพียงวันที่มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนก่อนวันถึงแก่ความตาย และให้จ่ายเงินช่วยเหลือจำนวนสามเท่าของอัตราค่าตอบแทนปกติทั้งเดือนในเดือนสุดท้ายก่อนถึงวันถึงแก่ความตาย

ข้อ ๗๓ พนักงานจ้างซึ่งถูกสั่งพักราชการผู้ใดถึงแก่ความตาย ผู้มีอำนาจได้วินิจฉัยตามข้อ ๗๑ แล้วสั่งจ่ายค่าตอบแทนเป็นจำนวนเท่าใด ให้จ่ายค่าตอบแทนตามจำนวนที่วินิจฉัยให้จนถึงวันที่ถึงแก่ความตาย หรือเพียงวันที่มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนก่อนวันถึงแก่ความตาย นอกจากนี้ให้จ่ายเงินช่วยเหลืออีกจำนวนหนึ่งเป็นจำนวนสามเท่าของจำนวนค่าตอบแทนนั้น

ถ้าผู้มีอำนาจวินิจฉัยแล้วสั่งไม่จ่ายค่าตอบแทน ให้จ่ายค่าตอบแทนเพียงวันสุดท้ายที่ผู้นั้นมาปฏิบัติงานและไม่มีการจ่ายเงินช่วยเหลือ

ข้อ ๗๔ พนักงานจ้างที่ขาดหรือหนีราชการ ห้ามมิให้จ่ายเงินค่าตอบแทนสำหรับวันที่ขาดหรือหนีราชการนั้น

พนักงานจ้างผู้ใดตายในระหว่างขาดราชการ ให้จ่ายค่าตอบแทนให้เพียงวันสุดท้ายที่ผู้นั้นมาปฏิบัติงานและไม่มีการจ่ายเงินช่วยเหลือ

ข้อ ๗๕ ค่าตอบแทนที่จ่ายตามข้อ ๗๒ ถึงข้อ ๗๔ เป็นทรัพย์สินของผู้ตายในขณะที่ตายและให้จ่ายแก่ผู้มีสิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ว่าด้วยมรดก

เงินช่วยเหลือตามข้อ ๗๒ ถึงข้อ ๗๔ ให้จ่ายแก่บุคคลซึ่งพนักงานจ้างได้แสดงเจตนาระบุไว้เป็นหนังสือตามแบบที่คณะกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบลกำหนด

ถ้าพนักงานจ้างผู้ใดตายมิได้แสดงเจตนาระบุไว้ตามวรรคสอง หรือบุคคลซึ่งพนักงานจ้างผู้ตายได้แสดงเจตนาระบุไว้ได้ตายไปเสียก่อน ให้จ่ายแก่บุคคลตามลำดับก่อนหลัง ดังต่อไปนี้

(๑) คู่สมรส

(๒) บุตร

(๓) บิดามารดา

(๔) ผู้ที่ได้อยู่ในอุปการะของผู้ตายตลอดมา โดยจำเป็นต้องมีผู้อุปการะและความตายของผู้นั้นทำให้ได้รับความเดือดร้อนเพราะขาดความอุปการะ ซึ่งนายกองจัดการบริหารส่วนตำบลเห็นว่ามีหลักฐานแสดงได้ว่าเป็นผู้อยู่ในอุปการะของผู้ตาย

(๕) ผู้อุปการะเลี้ยงดูให้การศึกษาผู้ตายมาแต่เยาว์ ซึ่งนายกองจัดการบริหารส่วนตำบลเห็นว่ามีหลักฐานแสดงได้ว่าเป็นผู้อุปการะผู้ตาย

เมื่อปรากฏว่าบุคคลในลำดับก่อนดังกล่าวในวรรคสาม บุคคลนั้นมีสิทธิรับเงินช่วยเหลือแต่ในลำดับเดียวกัน ผู้ที่อยู่ในลำดับถัดไปไม่มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือ

ถ้าบุคคลดังกล่าวข้างต้นไม่มีตัวมาขอรับภายในระยะเวลา ๑ ปี นับแต่วันที่พนักงานจ้างผู้นั้นถึงแก่ความตาย การจ่ายเงินช่วยเหลือก็เป็นอันไม่ต้องจ่าย

ในกรณีที่องค์การบริหารส่วนตำบลมีความจำเป็นต้องเข้าเป็นผู้จัดการศพพนักงานจ้างผู้ถึงแก่ความตาย เพราะไม่มีผู้ใดเข้าจัดการศพในเวลาอันควร ก็ให้องค์การบริหารส่วนตำบลหักค่าใช้จ่ายจากเงินช่วยเหลือที่ต้องจ่ายตามประกาศนี้ได้เท่าที่จ่ายจริง และมอบส่วนที่เหลือให้แก่ผู้มีสิทธิได้รับ

ข้อ ๗๖ องค์การบริหารส่วนตำบลใดมีความจำเป็นต้องสั่งให้พนักงานจ้างไปฝึกอบรมหรือดูงานเกี่ยวกับหน้าที่ที่พนักงานจ้างผู้นั้นปฏิบัติอยู่ ณ ต่างประเทศ หรือภายในประเทศ โดยให้ได้รับค่าตอบแทนอัตราปกติตลอดระยะเวลาที่ไปฝึกอบรมหรือดูงานนั้น ให้นายกองจัดการบริหารส่วนตำบลเป็นผู้อนุมัติ

ข้อ ๗๗ พนักงานจ้างที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรงจนถูกตั้งคณะกรรมการสอบสวนหรือถูกฟ้องคดีอาญาหรือต้องหาว่ากระทำความผิดอาญา และถูกสั่งพักราชการไว้ก่อนจนกว่าคดีหรือกรณีถึงที่สุด การจ่ายค่าตอบแทนระหว่างพักราชการ ให้ถือปฏิบัติดังนี้

(๑) พนักงานจ้างผู้ใดถูกสั่งพักราชการ ให้งดการเบิกจ่ายค่าตอบแทนตั้งแต่วันที่ถูกลงสั่งพักราชการไว้ก่อน เว้นแต่พนักงานจ้างผู้นั้นได้ปฏิบัติราชการตามหน้าที่ล่วงเลยวันให้พักราชการ เพราะมิได้ทราบคำสั่ง ให้เบิกจ่ายค่าตอบแทนให้ถึงวันที่ทราบ หรือควรได้รับทราบคำสั่งนั้น

(๒) ถ้าปรากฏว่าพนักงานจ้างผู้ถูกสั่งพักราชการไว้ก่อน มิได้กระทำความผิดและไม่มีมลทินหรือมัวหมอง ให้จ่ายค่าตอบแทนให้เต็มอัตราปกติ

(๓) ถ้าปรากฏว่าพนักงานจ้างผู้ถูกสั่งพักราชการไว้ก่อน มิได้กระทำความผิดแต่มีมลทินหรือมัวหมอง หรือกระทำความผิด แต่ถูกลงโทษไม่ถึงไล่ออก ให้จ่ายค่าตอบแทนได้ครึ่งหนึ่งของค่าตอบแทนอัตราปกติ

(๔) ถ้าปรากฏว่าพนักงานจ้างผู้ถูกสั่งพักราชการไว้ก่อน ได้กระทำความผิดและถูกลงโทษไล่ออก ห้ามจ่ายค่าตอบแทน

(๕) ในกรณีพนักงานจ้างซึ่งถูกสั่งพักราชการไว้ก่อน ผู้ใดถึงแก่ความตายก่อนคดีหรือกรณีถึงที่สุด ให้นายกองคํารับบริหารส่วนตำบลพิจารณาวินิจฉัยต่อไปด้วยว่าควรจะจ่ายค่าตอบแทนระหว่างเวลานั้นหรือไม่เพียงใด โดยอนุโลม (๒) (๓) และ (๔) ทั้งนี้ให้จ่ายค่าตอบแทนตามจำนวนที่วินิจฉัยให้จนถึงวันที่ถึงแก่ความตายเพียงวันที่มีสิทธิได้รับค่าตอบแทนก่อนถึงแก่ความตาย

กรณีให้ออกจากราชการไว้ก่อน ให้ถือปฏิบัติทำนองเดียวกับการจ่ายค่าตอบแทนระหว่างพักราชการ

ข้อ ๓๘ ให้นำความในข้อ ๓๖ มาใช้บังคับแก่การจ่ายค่าตอบแทนพนักงานจ้างระหว่างอุทธรณ์คำสั่งลงโทษไล่ออก หรือระหว่างถูกพนักงานสอบสวนควบคุมตัวดำเนินคดีอาญา หรือถูกควบคุมตัวตามคำพิพากษาของศาล โดยอนุโลม

ข้อ ๓๙ การจ่ายค่าตอบแทนของผู้ซึ่งถูกลงโทษตัดค่าตอบแทน ถ้าภายหลังผู้นั้นได้รับการแต่งตั้งหรือปรับค่าตอบแทน โดยได้รับค่าตอบแทนต่างจากเดิมและยังไม่พ้นโทษตัดค่าตอบแทนให้คงตัดค่าตอบแทนต่อไปตามจำนวนเดิม

การจ่ายค่าตอบแทนในกรณี

(๑) ลาออก ให้จ่ายให้ถึงวันที่ถึงกำหนดลาออก แต่ถ้าถึงกำหนดลาออกแล้วยังไม่รับทราบคำสั่งอนุญาตให้ลาออก และพนักงานจ้างผู้นั้นยังคงปฏิบัติราชการต่อมา ให้จ่ายได้ถึงวันทราบคำสั่งหรือควรได้รับทราบคำสั่ง

(๒) ไล่ออกหรือเลิกจ้าง ให้จ่ายได้ถึงวันก่อนระบุในคำสั่ง แต่ถ้ายังไม่รับทราบคำสั่งและพนักงานจ้างผู้นั้นยังคงปฏิบัติราชการต่อมา ให้จ่ายได้ถึงวันทราบคำสั่งหรือควรได้รับทราบคำสั่ง

(๓) สิ้นสุดสัญญาจ้าง ให้จ่ายได้ถึงวันสุดท้ายที่ระบุในสัญญาจ้าง

การจ่ายค่าตอบแทนพนักงานจ้างผู้ที่มีได้มาปฏิบัติราชการนอกเหนือจากที่กำหนดไว้ในมาตรฐานทั่วไปนี้ และเป็นกรณีเดียวกับที่กฎหมายว่าด้วยการนั้นบัญญัติสิทธิไว้สำหรับพนักงานส่วนตำบลหรือคณะรัฐมนตรีกำหนดสิทธิให้จ่ายเงินเดือนข้าราชการไว้แล้ว ให้คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลกำหนดหลักเกณฑ์การจ่ายค่าตอบแทนพนักงานจ้างให้สอดคล้องกับกฎหมาย หรือมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าวโดยไม่ขัดหรือแย้งกับมาตรฐานทั่วไปนี้

ข้อ ๔๐ พนักงานจ้างมีสิทธิได้รับเงินทำขวัญตามระเบียบ กฎหมาย หรือหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการจ่ายเงินทำขวัญพนักงานส่วนตำบลและพนักงานราชการ ตามระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยพนักงานราชการ พ.ศ. ๒๕๔๗ ซึ่งได้รับอันตรายหรือป่วยเจ็บเพราะการปฏิบัติงานในหน้าที่

ข้อ ๘๑ ให้องค์การบริหารส่วนตำบล เป็นหน่วยงานกลางทะเบียนพนักงานจ้างของ องค์การบริหารส่วนตำบล โดยดำเนินการจัดทำทะเบียนพนักงานจ้าง แก้ไขและเปลี่ยนแปลงรายการ ต่างๆ ให้เป็นปัจจุบันเสมอ และเก็บรักษาไว้ ณ องค์การบริหารส่วนตำบล

ทะเบียนพนักงานจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล ถือเป็นเอกสารลับของทางราชการ ไม่พึงเปิดเผยต่อผู้อื่น การคัดทะเบียนพนักงานจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล หรือตรวจสอบ รายการให้ดำเนินการขออนุมัติตามระเบียบของทางราชการ

ข้อ ๘๒ ให้พนักงานจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลปฏิบัติตามแนวทางการปฏิบัติ ราชการและการปฏิบัติตนตามประกาศกำหนดมาตรฐานคุณธรรมและจริยธรรมที่กำหนดไว้สำหรับ พนักงานส่วนตำบลตามที่คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลกำหนด

บทเฉพาะการ

ข้อ ๘๓ ในกรณีที่อัตราลูกจ้างตามมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลสำหรับ ลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบลว่างลงในทุกกรณี ให้ยุบเลิกตำแหน่งนั้น หากยังไม่มีกรอบ อัตรากำลังพนักงานจ้างและองค์การบริหารส่วนตำบลยังมีความจำเป็นไม่อาจจ้างเหมาบริการได้ ให้ขอ อนุมัติคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบลเพื่อพิจารณากำหนดให้เป็นพนักงานจ้างตามภารกิจ หรือ พนักงานจ้างทั่วไปแล้วแต่กรณี

ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๔๗

ประชา มาลินนท์

(นายประชา มาลินนท์)

รัฐมนตรีช่วยว่าการกระทรวงมหาดไทย ปฏิบัติราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประธานกรรมการกลางพนักงานส่วนตำบล

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย
ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ
ของราชการส่วนท้องถิ่น

พ.ศ. ๒๕๖๒

โดยที่เห็นเป็นการสมควรกำหนดระเบียบว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๙๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๑๒ พระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๗ พระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๔๙๕ มาตรา ๓๒ และพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๒๑ มาตรา ๕๕ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงกำหนดระเบียบว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่นไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๑ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ผู้ได้รับบำนาญปกติหรือผู้มีสิทธิรับบำนาญปกติ หรือผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ตามกฎหมายว่าหนึ่งบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นต่ำกว่าเดือนละสี่พันบาท ให้ได้รับเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น เรียกโดยย่อว่า “ช.ค.บ.” ในอัตราเดือนละสองร้อยบาท

ผู้ได้รับบำนาญปกติหรือผู้มีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ ตามกฎหมายว่าหนึ่งบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่เดือนละสี่พันบาทขึ้นไป แต่ไม่เกินสี่พันสองร้อยบาท ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราเดือนละสองร้อยบาท แต่เมื่อรวม ช.ค.บ. กับบำนาญแล้ว ให้ได้รับ ไม่เกินเดือนละสี่พันสองร้อยบาท

ข้อ ๔ ทายาทผู้รับบำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดต่ำกว่าเดือนละสี่พันบาท ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราเดือนละหนึ่งร้อยบาท

ทายาทผู้รับบำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดตั้งแต่เดือนละสี่พันบาทขึ้นไป แต่ไม่เกินสี่พันหนึ่งร้อยบาท ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราเดือนละหนึ่งร้อยบาท แต่เมื่อรวม ช.ค.บ. กับบำนาญแล้ว ให้ได้รับ ไม่เกินเดือนละสี่พันหนึ่งร้อยบาท

ข้อ ๕ ผู้ได้รับบำนาญปกติหรือผู้มีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพหรือทายาทผู้รับบำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดไม่มีสิทธิได้รับ ช.ค.บ. ในกรณีอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) เข้ารับราชการหรือกลับเข้ารับราชการ หรือเข้าทำงานหรือกลับเข้าทำงานสังกัดราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาค หรือราชการส่วนท้องถิ่น

(๒) เข้าทำงานหรือกลับเข้าทำงานในรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณหรือองค์การของรัฐบาลตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์การของรัฐบาล หรือตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น ๆ ทั้งนี้ ไม่ว่าจะได้รับบำนาญควบกับเงินเดือนหรือค่าจ้างด้วยหรือไม่

ข้อ ๖ การจ่าย ช.ค.บ. ให้นำกฎหมายว่าด้วยการจ่ายเงินเดือน เงินปี บำเหน็จบำนาญ และเงินอื่นในลักษณะเดียวกัน มาใช้บังคับโดยอนุโลม เว้นแต่ในกรณีผู้รับบำนาญถึงแก่ความตาย ให้จ่าย ช.ค.บ. เพียงวันที่ถึงแก่ความตาย

กรณีที่ผู้รับบำนาญเปลี่ยนแปลงสถานที่รับบำนาญ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นเดิมแจ้งให้ราชการส่วนท้องถิ่นใหม่ทราบว่าได้จ่าย ช.ค.บ. ให้แล้วถึงวันใด เป็นจำนวนเท่าใด และให้ราชการส่วนท้องถิ่นใหม่เบิกจ่ายให้ต่อไปตั้งแต่วันที่ถัดจากวันดังกล่าว

ข้อ ๗ ให้เบิกจ่าย ช.ค.บ. จากงบประมาณรายจ่าย งบกลางประเภทรายจ่ายตามข้อผูกพัน

ข้อ ๘ การเบิกจ่าย ช.ค.บ. ไม่ต้องแสดงรายการหักภาษีเงินได้ แต่ให้นำไปคำนวณหักจากเงินบำนาญในฎีกาเบิกเงินบำนาญ

ข้อ ๙ ในกรณีที่ราชการส่วนท้องถิ่นมีปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้ กระทรวงมหาดไทยจะเป็นผู้วินิจฉัยและกำหนดวิธีปฏิบัติตามความจำเป็น

ข้อ ๑๐ การปฏิบัตินอกเหนือไปจากระเบียบนี้ ให้ขอทำความตกลงกับกระทรวงมหาดไทย

ประกาศ ณ วันที่ ๑๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๒

(ลงนาม) เล็ก แวมมาลี

(เล็ก แวมมาลี)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น

(ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๓

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่นให้เหมาะสมยิ่งขึ้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๙๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๔๙๕ และ มาตรา ๖ และมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๒๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๓”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๓ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๔ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๔ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ต่ำกว่าเดือนละสี่พันบาท ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราเดือนละหนึ่งร้อยบาท ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ตั้งแต่เดือนละสี่พันบาทขึ้นไป แต่ไม่เกินสี่พันหนึ่งร้อยบาท ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราเดือนละหนึ่งร้อยบาทแต่เมื่อรวมช.ค.บ. กับบำนาญแล้วให้ได้รับไม่เกินเดือนละสี่พันหนึ่งร้อยบาท”

ข้อ ๔ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๔ ทวิ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๒

“ข้อ ๔ ทวิ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นในวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๒๓ เดือนละต่ำกว่าอัตราเงินเดือนขั้นสูงสุดของบัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข ๒ ของข้าราชการพลเรือนให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มอีกในอัตราเดือนละร้อยละยี่สิบของจำนวนบำนาญ ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ แต่เมื่อรวม ช.ค.บ. ตามข้อนี้กับบำนาญและเงินเพิ่มจากบำนาญในอัตราร้อยละยี่สิบห้าตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๕ หมวด ๑๐ เงินเพิ่มจากเงินบำนาญ ข้อ ๓๓ แล้วให้ได้รับไม่เกิน
อัตราเงินเดือนขั้นสูงสุดของบัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข ๒ ของข้าราชการพลเรือน

การคำนวณ ช.ค.บ. ถ้ามีเศษของหนึ่งสตางค์ให้ปัดทิ้ง”

ข้อ ๕ ให้ยกเลิกความในข้อ ๕ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับ
บำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๕ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญ ไม่มีสิทธิได้รับ ช.ค.บ. ตามข้อ ๓ หรือข้อ ๔
ในกรณีอย่างใดอย่างหนึ่งดังต่อไปนี้

(๑) เข้ารับราชการ กลับเข้ารับราชการ เข้าทำงานหรือกลับเข้าทำงาน สังกัดราชการบริหาร
ส่วนกลาง ราชการบริหารส่วนภูมิภาค หรือราชการบริหารส่วนท้องถิ่น

(๒) เข้าทำงานหรือกลับเข้าทำงานในรัฐวิสาหกิจตามกฎหมายว่าด้วยวิธีการงบประมาณหรือ
ในองค์การของรัฐบาลตามกฎหมายว่าด้วยการจัดตั้งองค์การของรัฐบาลหรือตามกฎหมาย ว่าด้วยการนั้น ๆ

ทั้งนี้ ไม่ว่าจะได้รับบำนาญควบกับเงินเดือนหรือค่าจ้างด้วยหรือไม่”

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ เมษายน พ.ศ. ๒๕๒๓

ประเทือง กิริติบุตร

(นายประเทือง กิริติบุตร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น

(ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๕

โดยที่เป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๓ ให้เหมาะสมยิ่งขึ้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๙๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๔๙๕ และมาตรา ๖ และมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๒๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๕”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๒๕ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้ยกเลิกความในข้อ ๔ ทวิ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๔ ทวิ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดในฐานะทายาท หรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญหรือบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นในวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๒๓ และยังคงได้รับ หรือมีสิทธิได้รับอยู่ในวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๒๕ เดือนละต่ำกว่าอัตราเงินเดือนขั้นสูงสุดของบัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข ๓ ของข้าราชการพลเรือนให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มอีกในอัตราเดือนละร้อยละสามสิบเก้าของจำนวนบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ แต่ทั้งนี้เมื่อรวม ช.ค.บ. ตามข้อนี้กับบำนาญและเงินเพิ่มจากบำนาญในอัตราร้อยละยี่สิบห้าตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๙ หมวด ๑๐ เงินเพิ่มจากเงินบำนาญข้อ ๓๓ แล้ว ให้ได้รับไม่เกินอัตราเงินเดือนขั้นสูงสุดของบัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข ๓ ของข้าราชการพลเรือน

ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตั้งแต่วันที่ ๒ มกราคม ๒๕๒๓ เป็นต้นมา และยังคงได้รับหรือมีสิทธิได้รับอยู่ในวันที่ ๑ มกราคม ๒๕๒๕ เดือนละต่ำกว่าอัตราเงินเดือนขั้นสูงสุดของบัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข ๓ ของข้าราชการพลเรือน ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มอีกในอัตราเดือนละร้อยละสิบหกของจำนวนบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ แต่ทั้งนี้เมื่อรวม ช.ค.บ. ตามข้อนี้กับบำนาญและเงินเพิ่มจากบำนาญในอัตราร้อยละยี่สิบห้าตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๕ หมวด ๑๐ เงินเพิ่มจากเงินบำนาญข้อ ๓๓ แล้ว ให้ได้รับไม่เกินอัตราเงินเดือนขั้นสูงสุดของบัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข ๓ ของข้าราชการพลเรือน

สำหรับผู้มีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษ หรือบำนาญตกทอดในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ให้ถือบัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข ๓ ของผู้ที่ก่อให้เกิดสิทธิในบำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดนั้น

การคำนวณ ช.ค.บ. ถ้ามีเศษของบาทให้ปัดทิ้ง”

ประกาศ ณ วันที่ ๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๒๕

พลเอก สิทธิ จิรโรจน์

(สิทธิ จิรโรจน์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น

(ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒

โดยที่เป็นการสมควรเพิ่มเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่นให้เหมาะสมยิ่งขึ้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๕๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๕๘ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๕๖ มาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๔๕๕ และมาตรา ๖ และมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๒๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงวางระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ ของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๖๒”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๔ ตริ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๖๒

“ข้อ ๔ ตริ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นอยู่แล้ว ในวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๖๒ ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราดังนี้

(๑) ผู้ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญ และ ช.ค.บ. ตามข้อ ๓ ข้อ ๔ หรือข้อ ๔ ทวิ แล้วแต่กรณีอยู่แล้ว ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มอีกในอัตราเดือนละร้อยละหกของจำนวนบำนาญ และ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

(๒) ผู้ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับเฉพาะบำนาญ ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราเดือนละร้อยละหกของจำนวนบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

การคำนวณ ช.ค.บ. ถ้ามีเศษของบาทให้ปัดทิ้ง”

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ พฤษภาคม พ.ศ. ๒๕๖๒

พลตำรวจเอก ประमाण อติเรกสาร

(ประमाण อติเรกสาร)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น

(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๓

โดยที่เป็นการสมควรเพิ่มเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่นให้เหมาะสมยิ่งขึ้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๕๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๕๘ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๕๖ มาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๔๕๕ และมาตรา ๖ และมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๒๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๓”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๓ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๔ จัตวา แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๒

“ข้อ ๔ จัตวา ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นอยู่แล้ว ในวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๓ ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราดังนี้

(๑) ผู้ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญ และ ช.ค.บ. ตามข้อ ๓ ข้อ ๔ ข้อ ๔ ทวิ หรือข้อ ๔ ตรี แล้วแต่กรณีอยู่แล้ว ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มอีกในอัตราเดือนละร้อยละสิบของจำนวนบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

(๒) ผู้ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับเฉพาะบำนาญ ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราเดือนละร้อยละสิบของจำนวนบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

การคำนวณ ช.ค.บ. ถ้ามีเศษของบาทให้ปัดทิ้ง”

ประกาศ ณ วันที่ ๕ กรกฎาคม พ.ศ. ๒๕๓๓

บรรหาร ศิลปอาชา

(นายบรรหาร ศิลปอาชา)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น

(ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๔

โดยที่เป็นการสมควรเพิ่มเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่นให้เหมาะสมยิ่งขึ้น อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๕๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๕๘ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๕๕๖ มาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติสุขาภิบาล พ.ศ. ๒๕๕๕ และมาตรา ๖ และมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๒๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๔”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ พฤศจิกายน พ.ศ. ๒๕๓๓ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๔ เบญจ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๒

“ข้อ ๔ ฃญจ ผู้ได้รับบำนาญปกติที่มีเวลาราชการรวมกันทั้งสิ้นไม่น้อยกว่ายี่สิบห้ปีบริบูรณ์และได้รับ ช.ค.บ. ตามข้อ ๓ ข้อ ๔ ทวิ ข้อ ๔ ตริ หรือข้อ ๔ จัตวา แล้วแต่กรณีอยู่แล้ว ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราดังนี้

(๑) ถ้าผู้ที่ได้รับบำนาญปกติมีอายุตั้งแต่เจ็ดสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป แต่ไม่ถึงแปดสิบปีบริบูรณ์และได้รับบำนาญปกติรวมกับ ช.ค.บ. เดือนละไม่ถึงสามพันบาทให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มขึ้นอีกในอัตราเดือนละเท่ากับส่วนต่างของเงินจำนวนสามพันบาทหักด้วยบำนาญปกติและ ช.ค.บ. ที่ได้รับอยู่

(๒) ถ้าผู้ที่ได้รับบำนาญปกติมีอายุตั้งแต่แปดสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป แต่ไม่ถึงเก้าสิบปีบริบูรณ์และได้บำนาญปกติรวมกับ ช.ค.บ. เดือนละไม่ถึงห้าพันบาทให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มขึ้นอีกในอัตราเดือนละเท่ากับส่วนต่างของเงินจำนวนห้าพันบาทหักด้วยบำนาญปกติและ ช.ค.บ. ที่ได้รับอยู่

(๓) ถ้าผู้ที่ได้รับบำนาญปกติมีอายุตั้งแต่เก้าสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป และได้รับบำนาญปกติรวมกับ ช.ค.บ. เดือนละไม่ถึงหกพันบาทให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มขึ้นอีกในอัตราเดือนละเท่ากับส่วนต่างของเงินจำนวนหกพันบาทหักด้วยบำนาญปกติและ ช.ค.บ. ที่ได้รับอยู่”

ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๔

พลเอก อิศระพงศ์ หนุณภักดี

(อิสระพงศ์ หนุณภักดี)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๒ ตอนพิเศษที่ ๑๔๒ ง หน้า ๑๖ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๘

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น

(ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕

โดยที่เป็นการสมควรเพิ่มเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่นให้สอดคล้องกับการปรับปรุงบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการประเภทต่าง ๆ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๙๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติสภาภิบาล พ.ศ. ๒๔๙๕ และมาตรา ๖ และมาตรา ๙๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๒๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงออกระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๓๕”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๕ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๔ ฉ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๒

“ข้อ ๔ ฉ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะ ตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญ บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นอยู่แล้ว และยังคงได้รับหรือมีสิทธิได้รับอยู่ในวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราดังนี้

(๑) ผู้ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญก่อนวันที่ ๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๑ ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราเดือนละร้อยละสี่สิบของจำนวนบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

(๒) ผู้ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญตั้งแต่วันที่ ๒ กันยายน พ.ศ. ๒๕๒๑ ถึงวันที่ ๑ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราเดือนละร้อยละสี่สิบของจำนวนบำนาญ และ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

(๓) ผู้ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญตั้งแต่วันที่ ๒ มกราคม พ.ศ. ๒๕๓๒ ถึงวันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราเดือนละร้อยละสิบสองของจำนวนบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

การคำนวณ ช.ค.บ. ถ้ามีเศษของบาทให้ปัดทิ้ง”

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกความในข้อ ๕ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๒ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๒) พ.ศ. ๒๕๒๓ และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ข้อ ๕ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญ ไม่มีสิทธิได้รับ ช.ค.บ. ตามข้อ ๓ หรือข้อ ๔ ถ้าเข้ารับราชการหรือกลับเข้ารับราชการหรือเข้าทำงานหรือกลับเข้าทำงานสังกัดราชการส่วนกลาง ราชการส่วนภูมิภาคหรือราชการส่วนท้องถิ่น”

ประกาศ ณ วันที่ ๔ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๓๕

พลตำรวจเอก เภา สารสิน

(เภา สารสิน)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๒ ตอนพิเศษที่ ๑๔๒ ง หน้า ๑๘ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๕๘

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น
(ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๓๘

โดยที่เป็นการสมควรเพิ่มเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่นให้สอดคล้องกับการปรับปรุงบัญชีอัตราเงินเดือนข้าราชการประเภทต่าง ๆ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๓ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๔๙๘ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการส่วนจังหวัด (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๔๙๙ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๙๖ มาตรา ๑๒ แห่งพระราชบัญญัติสภาภิบาล พ.ศ. ๒๔๙๕ และมาตรา ๖ และมาตรา ๕๕ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๒๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๓๘”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๓๘ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๔ สัตต แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๒

“ข้อ ๔ สัตต ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะ หรือผู้อยู่ในอุปการะตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นอยู่แล้ว ในวันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๘ ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราดังนี้

(๑) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญและ ช.ค.บ. อยู่แล้ว ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มอีกในอัตราเดือนละร้อยละสิบเอ็ดของจำนวนบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

(๒) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับเฉพาะบำนาญ ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราเดือนละร้อยละสิบเอ็ดของจำนวนบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

การคำนวณ ช.ค.บ. ถ้ามีเศษของบาทให้ปัดทิ้ง”

ประกาศ ณ วันที่ ๒๗ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๓๘

พลตรี **สนั่น ขจรประศาสน์**

(สนั่น ขจรประศาสน์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๕)

พ.ศ. ๒๕๔๗

โดยที่เป็นการสมควรเพิ่มเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่นให้สอดคล้องกับการปรับปรุงเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของข้าราชการพลเรือน อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ และแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๘๖ และแก้ไขเพิ่มเติม มาตรา ๘๘วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และแก้ไขเพิ่มเติม และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๔๒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงออกระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๔๗”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ เมษายน พ.ศ. ๒๕๔๗ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๔ อัญญัติ แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๒

“ข้อ ๔ อัญญัติ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษ เพราะเหตุ ทูพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะตามกฎหมาย ว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นอยู่แล้วในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๔๗ ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราดังนี้

(๑) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับเบี้ยหวัดหรือบำนาญและ ช.ค.บ. อยู่แล้ว ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มขึ้นอีกในอัตราเดือนละร้อยละสามของจำนวนเบี้ยหวัดหรือบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

(๒) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับเฉพาะเบี้ยหวัดหรือบำนาญ ให้ได้รับ ช.ค.บ. ในอัตราเดือนละ ร้อยละสามของจำนวนเบี้ยหวัดหรือบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ การคำนวณ ช.ค.บ. ถ้ามีเศษของบาทให้ปัดทิ้ง”

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ สิงหาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

ประชา มาสินนท์

(นายประชา มาสินนท์)

รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ ปฏิบัติราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๑ ตอนพิเศษที่ ๕๔ ง หน้า ๑๔ ลงวันที่ ๒๗ สิงหาคม ๒๕๔๗

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น

(ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๘

โดยที่เป็นการสมควรเพิ่มเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น ให้สอดคล้องกับการปรับปรุงเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของข้าราชการพลเรือน อาศัยอำนาจตามความใน มาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๕๖ มาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๔๒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยออกระเบียบไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๘”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๔ นว แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๒

“ข้อ ๔ นว ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ตามกฎหมายว่าด้วยบำนาญหรือบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น เมื่อรวมกับ ช.ค.บ. แล้วต่ำกว่าเดือนละห้าพันหนึ่งร้อยบาทให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มอีกในอัตราเดือนละเท่ากับส่วนต่างของจำนวนเงินห้าพันหนึ่งร้อยบาทหักด้วยจำนวนบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ”

ประกาศ ณ วันที่ ๑๒ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๘

สมชาย สุนทรวัฒน์

(นายสมชาย สุนทรวัฒน์)

รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ ปฏิบัติราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๒ ตอนพิเศษที่ ๑๔๒ ง หน้า ๒๒ ลงวันที่ ๑๓ ธันวาคม ๒๕๔๘

ระเบียบกระทรวงมหาดไทย

ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๑๑)

พ.ศ. ๒๕๔๘

โดยที่เป็นการสมควรเพิ่มเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น ให้สอดคล้องกับการปรับปรุงเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับเบี้ยหวัดบำนาญของข้าราชการพลเรือน อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๖ และมาตรา ๗๖ แห่งพระราชบัญญัติองค์การบริหารส่วนจังหวัด พ.ศ. ๒๕๔๐ มาตรา ๖๕ และมาตรา ๗๗ แห่งพระราชบัญญัติเทศบาล พ.ศ. ๒๔๘๖ มาตรา ๕ และมาตรา ๘๘ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ. ๒๕๓๗ และมาตรา ๖ แห่งพระราชบัญญัติระเบียบบริหารราชการเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๔๒ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยจึงออกระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๔๘”

ข้อ ๒ ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ เป็นต้นไป

ข้อ ๓ ให้เพิ่มความต่อไปนี้เป็นข้อ ๔ ทศ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๒

“ข้อ ๔ ทศ ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอดในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ ตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นอยู่แล้วในวันที่ ๑ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๔๘ ให้ได้รับ ช.ค.บ. อัตราดังนี้

(๑) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญและ ช.ค.บ. อยู่แล้ว ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มขึ้นอีกในอัตราเดือนละร้อยละห้าของจำนวนบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

(๒) ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับเฉพาะบำนาญให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มขึ้นอีกในอัตราเดือนละร้อยละห้าของจำนวนบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ

การคำนวณ ช.ค.บ. ถ้ามีเศษของบาทให้ปัดทิ้ง”

ข้อ ๔ ให้ยกเลิกความในวรรคสองของข้อ ๖ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๒๒ และให้ใช้ความต่อไปนี้เป็นแทน

“กรณีที่ได้รับบำนาญเปลี่ยนแปลงสถานที่รับบำนาญให้เป็นหน้าที่ของราชการส่วนท้องถิ่น
ที่ได้รับบำนาญออกจากราชการเป็นผู้เบิกจ่ายเงิน ช.ค.บ. ตามวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด”

ประกาศ ณ วันที่ ๒๕ มกราคม พ.ศ. ๒๕๔๕

สมชาย สุนทรวัฒน์

(นายสมชาย สุนทรวัฒน์)

รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ ปฏิบัติราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่มที่ ๑๒๓ ตอนพิเศษที่ ๒๕ ง หน้า ๑๓ ลงวันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๕๕

ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรี

ว่าด้วยการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ

พ.ศ. ๒๕๒๗

โดยที่เป็นการสมควรวางหลักเกณฑ์การแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติเพื่อประโยชน์ในการควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการ คณะรัฐมนตรีจึงวางระเบียบไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑. ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติข้าราชการ พ.ศ. ๒๕๒๗”

ข้อ ๒. ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๒๗ เป็นต้นไป

ข้อ ๓. ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับแก่ข้าราชการในทุกรัฐบาล

ข้อ ๔. เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของราชการประเภทใด มีความจำเป็นที่จะต้องกำหนดวิธีการปฏิบัติในการแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด นอกเหนือจากที่ได้กำหนดไว้ในระเบียบนี้ ให้ทำความตกลงกับผู้รักษาการตามระเบียบนี้

ข้อ ๕. ในระเบียบนี้

“ทะเบียน ประวัติ” หมายความว่า ก.พ.๗ หรือหลักฐานแสดงประวัติการรับราชการของข้าราชการ ฉบับที่เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุเก็บรักษาหรือกำหนดให้ใช้เป็นหลักฐานสำหรับควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการ

“ข้าราชการ” หมายความว่า ข้าราชการทุกฝ่ายทุกประเภทซึ่งได้รับการบรรจุแต่งตั้งให้รับราชการ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน แต่ไม่รวมถึงข้าราชการการเมืองและข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมือง

“หัวหน้าส่วนราชการ” หมายความว่า อธิบดี หรือหัวหน้าส่วนราชการที่เรียกชื่ออย่างอื่นของส่วนราชการที่มีฐานะเป็นนิติบุคคล

“เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ” หมายความว่า ผู้มีอำนาจและหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุของข้าราชการตามกฎหมาย

ข้อ ๖. ข้าราชการผู้ใดประสงค์จะแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติให้ยื่นคำขอพร้อมหลักฐาน ตามข้อ ๗ ต่อผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นจนถึงหัวหน้าส่วนราชการ

ให้ผู้บังคับบัญชาตามลำดับชั้นที่ได้รับคำขอตรวจสอบคำขอและหลักฐาน หากเห็นว่าคำขอหรือหลักฐานไม่ถูกต้องครบถ้วน ให้แจ้งผู้ยื่นคำขอแก้ไขเพิ่มเติมให้ถูกต้อง หรือให้ยื่นคำขอและหลักฐานเดิมที่ได้ยื่นไว้

ให้หัวหน้าส่วนราชการเสนอคำขอพร้อมหลักฐานต่อเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ โดยให้
 ทำความเห็นประกอบการพิจารณาไปด้วย

ข้อ ๗. การยื่นคำขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิด ในทะเบียนประวัติ ให้ใช้คำขอตามแบบทำย
 ระเบียบนี้ และให้ส่งสูติบัตรหรือทะเบียนคนเกิดเพื่อเป็นหลักฐานประกอบการพิจารณา แต่ถ้าเป็นการ
 พันวิสัยที่จะหาหลักฐานดังกล่าวได้ ให้ส่งหนังสือรับรองจากส่วนราชการหรือหน่วยงานที่มีหน้าที่เก็บ
 รักษาสูติบัตรหรือทะเบียนคนเกิด ซึ่งแจ้งเหตุขัดข้องที่ไม่อาจหาสูติบัตรทะเบียนคนเกิดได้ พร้อมด้วย
 หลักฐานทุกอย่างดังต่อไปนี้

(๑) ทะเบียนสำมะโนครัวหรือทะเบียนบ้าน

(๒) หลักฐานการศึกษาอย่างใดอย่างหนึ่งที่แสดงวัน เดือน ปีเกิด จากสถานศึกษาใน
 ทุกประเทศทุกแห่งที่ผู้นั้นเคยศึกษา

(๓) หลักฐานทางทหาร ในกรณีที่ยื่นคำขอเป็นข้าราชการชาย ได้แก่ ใบสำคัญ
 ทหารกองเกิน (แบบ สด.๕) หรือใบสำคัญทหารกองหนุน (แบบ สด.๘) หรือทะเบียนทหารกอง
 ประจำการ (แบบ สด.๓) หรือสมุดประจำตัวทหารกองหนุน

(๔) หลักฐานทางราชการ แสดงวัน เดือน ปีเกิด ของพี่น้องร่วมบิดามารดา (ถ้ามี)

(๕) หลักฐานอื่นของทางราชการที่ระบุวัน เดือน ปีเกิด โดยชัดเจน (ถ้ามี)

หลักฐานตามวรรคหนึ่งให้ใช้ต้นฉบับ หากไม่สามารถส่งต้นฉบับได้ให้ใช้สำเนาซึ่งผู้มี
 อำนาจหน้าที่รับรองความถูกต้องแทน

ในกรณีที่ไม่มีหลักฐานตาม (๒) หรือ (๓) ให้ส่งหนังสือรับรองจากส่วนราชการหรือ
 หน่วยงานที่มีหน้าที่เก็บรักษา แจ้งเหตุขัดข้องที่ไม่อาจหาหลักฐานดังกล่าวได้

ข้อ ๘. การขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติ ให้ยื่นคำขอได้ภายใน ๕ ปี นับแต่
 วันที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งให้เข้ารับราชการ

ข้าราชการที่ได้รับการบรรจุแต่งตั้งก่อนวันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ ให้ยื่นคำขอได้จนถึงวัน
 ก่อนวันครบเกษียณอายุตามหลักฐานในทะเบียนประวัติเป็นเวลา ๕ ปี เมื่อพ้นกำหนดนี้แล้ว ให้เป็นไป
 ตามข้อ ๑๐

ข้อ ๙. ภายในเดือนมีนาคมของแต่ละปี ให้หัวหน้าส่วนราชการสำรวจและแจ้งรายชื่อ และ
 วัน เดือน ปีเกิดของข้าราชการที่หมดสิทธิยื่นคำขอตามข้อ ๘ วรรคสอง ต่อเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ
 เพื่อตรวจสอบ

สำหรับข้าราชการที่จะต้องพ้นจากราชการเพราะครบเกษียณอายุเมื่อสิ้นปีงบประมาณ พ.ศ.
 ๒๕๒๕, พ.ศ. ๒๕๓๐, พ.ศ. ๒๕๓๑ และ พ.ศ. ๒๕๓๒ ให้หัวหน้าส่วนราชการสำรวจรายชื่อและวัน
 เดือน ปีเกิดและแจ้งต่อเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุ เพื่อตรวจสอบภายในเดือนมีนาคม ๒๕๒๘

ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุตรวจสอบและแจ้งให้หัวหน้าส่วนราชการทราบภายใน ๖
 เดือน นับแต่วันที่รับแจ้ง

เมื่อหัวหน้าส่วนราชการได้รับแจ้งให้จากเจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุตามวรรคสามแล้ว
 ให้แจ้งข้าราชการดังกล่าวทราบโดยเร็ว

ข้อ ๑๐. ข้าราชการผู้ใดเห็นว่าวัน เดือน ปีเกิด ของตนตามที่ได้รับแจ้งตามข้อ ๕ ไม่ถูกต้อง และเป็นผู้ที่ไม่เคยยื่นคำขอจนถึงขั้นที่เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุได้พิจารณาเป็นที่สุดแล้ว หากประสงค์จะขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดให้ถูกต้อง ให้ยื่นคำขอตามหลักเกณฑ์ในข้อ ๖ และข้อ ๗ ภายใน ๖ เดือน นับแต่วันที่รับแจ้ง

ข้อ ๑๑. ข้าราชการผู้ใดไม่ยื่นคำขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดภายในกำหนดเวลาตามข้อ ๘ หรือ ข้อ ๑๐ แล้วแต่กรณี จะยื่นคำขอแก้ไขไม่ได้

ข้อ ๑๒. ให้เจ้าหน้าที่ควบคุมเกษียณอายุพิจารณาคำขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดโดยเร็ว และแจ้งผลการพิจารณาให้หัวหน้าส่วนราชการเพื่อแจ้งให้ข้าราชการผู้ขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดทราบ

ข้อ ๑๓. การพิจารณาคำขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดในทะเบียนประวัติที่ยื่นไว้ก่อนวันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ รวมทั้งการขอแก้ไขวัน เดือน ปีเกิดของผู้ที่ซึ่งจะต้องพ้นจากราชการใน ปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๒๘ ให้ถือปฏิบัติตามระเบียบ วิธีการหรือแนวทางที่ใช้อยู่ก่อนวันที่ระเบียบนี้ใช้บังคับ

ข้อ ๑๔. ให้ปลัดสำนักนายกรัฐมนตรีรักษาการตามระเบียบนี้ และมีอำนาจตีความและวินิจฉัยปัญหาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ ๓ ตุลาคม พ.ศ. ๒๕๒๗

(ลงชื่อ) พลเอก ประจวบ สุนทรางกูร

(ประจวบ สุนทรางกูร)

รองนายกรัฐมนตรี รักษาการแทน

นายกรัฐมนตรี

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

เรื่อง การแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอด

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๑ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จึงออกประกาศไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้รับบำนาญแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอดตามแบบที่แนบท้ายประกาศนี้ ต่อราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัด หรือราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดผู้เบิกจ่ายบำนาญ

ข้อ ๒ การแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอดจะมีผลนับตั้งแต่วันที่ได้อ่านหนังสือแสดงเจตนาต่อราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัด หรือราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดผู้เบิกจ่ายบำนาญ

ข้อ ๓ ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้รับบำนาญแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอดได้ไม่เกินสามคน กรณีที่แสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอดเกินกว่าหนึ่งคน ให้กำหนดส่วนของบุคคลที่จะมีสิทธิได้รับให้ชัดเจนด้วย ในกรณีที่ไม่ได้กำหนดส่วนไว้ให้ถือว่าบุคคลมีสิทธิได้รับในอัตราส่วนที่เท่ากัน

กรณีบุคคลซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้รับบำนาญได้แสดงเจตนาให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดรายใดได้ถึงแก่กรรมไปก่อน ให้แบ่งบำเหน็จตกทอดนั้นให้แก่บุคคลผู้มีสิทธิที่ยังมีชีวิตอยู่ ตามส่วนที่ระบุไว้ในหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอด

ข้อ ๔ กรณีผู้แสดงเจตนาเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นให้มอบหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอดไว้ที่ราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัด และให้เก็บหนังสือแสดงเจตนาดังกล่าวไว้ในสมุด/แฟ้มประวัติ ด้วย

ข้อ ๕ กรณีผู้แสดงเจตนาเป็นผู้รับบำนาญ ให้มอบหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอดไว้ที่ทางราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดผู้เบิกจ่ายบำนาญเพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานเมื่อมีการโอนบำนาญไปเบิกจ่ายที่ใด ก็ให้ราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดผู้เบิกจ่ายบำนาญส่งหนังสือแสดงเจตนาดังกล่าวตามไปพร้อมคู่มือฉบับหนังสือสำคัญการโอนบำนาญ เพื่อให้ราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดผู้เบิกจ่ายบำนาญแห่งใหม่เก็บไว้เป็นหลักฐาน

ข้อ ๖ กรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้รับบำนาญประสงค์จะเปลี่ยนแปลงตัวผู้รับบำเหน็จตกทอดในภายหลัง ให้ทำหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอดฉบับใหม่แทนฉบับเดิมเพื่อนำไปยื่นต่อราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัด หรือราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดผู้เบิกจ่ายบำนาญ

และให้บันทึกการเปลี่ยนแปลงเพื่อยกเลิกหนังสือแสดงเจตนาในหนังสือแสดงเจตนาฉบับเดิมด้วย ในกรณีที่ไปยื่นหนังสือแสดงเจตนาฉบับใหม่ และดำเนินการบันทึกการเปลี่ยนแปลงตัวผู้รับบำนาญตกทอดด้วยตนเอง ให้ทำหนังสือมอบฉันทะให้บุคคลอื่นไปดำเนินการแทนตามแบบที่แนบท้ายประกาศนี้

ข้อ ๓ การชดเชย จีดมา หรือการแก้ไขเปลี่ยนแปลงในหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำนาญตกทอดให้ลงลายมือชื่อกำกับไว้
ทั้งนี้ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

ประกาศ ณ วันที่ ๒๓ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๔

ร้อยตำรวจเอก

(ประชัย เปี่ยมสมบูรณ์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ประกาศกระทรวงมหาดไทย

เรื่อง หลักเกณฑ์และวิธีการเกี่ยวกับระยะเวลาในการคืนบำเหน็จ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๓๐ วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย จึงออกประกาศไว้ ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งประสงค์จะคืนบำเหน็จที่ได้รับไปแล้วเพื่อนับเวลาราชการต่อเนื่องให้คืนบำเหน็จที่ได้รับไปแล้วพร้อมดอกเบี้ยภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่กลับเข้ารับราชการ

ในกรณีที่ไม่สามารถคืนบำเหน็จพร้อมดอกเบี้ยได้ภายในระยะเวลาที่กำหนด ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นขอผ่อนผันระยะเวลาต่อราชการส่วนท้องถิ่นต้นสังกัดเป็นรายๆ ไป โดยข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นจะต้องเสียดอกเบี้ยเพิ่มในอัตราร้อยละเจ็ดครึ่งต่อปีในค้ำเงินบำเหน็จพร้อมดอกเบี้ยสำหรับระยะเวลาที่เกินเก้าสิบวัน

การขอผ่อนผันระยะเวลาตามวรรคสอง ให้ทำเป็นหนังสือยื่นต่อราชการส่วนท้องถิ่นต้นสังกัดก่อนพ้นกำหนดระยะเวลาเก้าสิบวัน หากพ้นกำหนดเวลาดังกล่าวแล้ว ถือว่าไม่ประสงค์จะนับเวลาราชการต่อเนื่อง

ความในวรรคหนึ่ง วรรคสองและวรรคสาม ให้ใช้บังคับกับผู้ที่จะกลับเข้ารับราชการใหม่ เนื่องจากการสอบเข้ารับราชการด้วย

ข้อ ๒ ข้าราชการผู้ใดออกจากราชการโดยได้รับบำเหน็จตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการหรือกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ แล้วแต่กรณีไปแล้ว หากภายหลังกลับเข้ารับราชการใหม่เป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และประสงค์จะคืนบำเหน็จที่ได้รับไปแล้วเพื่อนับเวลาราชการต่อเนื่องกัน ให้คืนบำเหน็จที่ได้รับไปตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการหรือกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ แล้วแต่กรณี พร้อมดอกเบี้ยต่อราชการส่วนท้องถิ่นที่กลับเข้ารับราชการใหม่ภายในเก้าสิบวันนับตั้งแต่วันที่กลับเข้ารับราชการ

ในกรณีไม่สามารถคืนบำเหน็จพร้อมดอกเบี้ยได้ภายในระยะเวลาที่กำหนดโดยให้ถือปฏิบัติเช่นเดียวกับข้อ ๑

ข้อ ๓ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นที่รับคืนบำเหน็จพร้อมดอกเบี้ยในข้อ ๑ และข้อ ๒ นำเงินบำเหน็จพร้อมดอกเบี้ยดังกล่าว ส่งกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นทันที ตามวิธีการส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ข้อ ๔ สิทธิในการนับเวลาราชการต่อเนื่อง จะมีผลต่อเมื่อราชการส่วนท้องถิ่นต้นสังกัดที่กลับเข้ารับราชการใหม่ได้รับเงินบำเหน็จพร้อมดอกเบี้ยครบถ้วนแล้วเท่านั้น กรณีที่ยังไม่ทราบวันรับเงินบำเหน็จที่แท้จริง ให้ราชการส่วนท้องถิ่นต้นสังกัดที่กลับเข้ารับราชการใหม่ตรวจสอบวันรับเงินบำเหน็จจากหลักฐานการรับเงิน (ฎีกาขอเบิกเงิน) จากราชการส่วนท้องถิ่นต้นสังกัดเดิม หรือกรมบัญชีกลาง สำนักงานคลังจังหวัด หรือสำนักงานคลังจังหวัด ณ อำเภอ แล้วแต่กรณี และให้นับต่อจากวันรับฎีกาจากราชการส่วนท้องถิ่นต้นสังกัดเดิมหรือคลังไปอีกสิบห้าวันทำการ โดยให้ถือวันถัดจากวันครบสิบห้าวันทำการเป็นวันรับบำเหน็จเพื่อคำนวณดอกเบี้ยตามวิธีการในข้อ ๕

ข้อ ๕ การคำนวณดอกเบี้ย ให้เริ่มคิดตั้งแต่วันที่ได้รับบำเหน็จเป็นต้นไป โดยคิดตามอัตราดอกเบี้ยเงินฝากประจำหนึ่งปีของธนาคารออมสินในปีนั้นๆ เป็นเกณฑ์ โดยไม่ต้องนำดอกเบี้ยมาทบต้น

ข้อ ๖ ราชการส่วนท้องถิ่นใดไม่สามารถปฏิบัติตามหลักเกณฑ์นี้ได้ ให้ขอทำความตกลงกับกระทรวงมหาดไทยเป็นรายๆ ไป

ข้อ ๗ ประกาศนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ ๑๖ พฤศจิกายน ๒๕๔๓

ประกาศ ณ วันที่ ๑๕ มีนาคม พ.ศ. ๒๕๔๓

ประชา มาลินนท์

(นายประชา มาลินนท์)

รัฐมนตรีช่วยว่าการฯ ปฏิบัติราชการแทน

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย

ส่วนที่ 3

ภาคผนวก

หนังสือสั่งการ

ด่วนที่สุด

ที่ มท. 0313.4/ว 18597

กรมการปกครอง

ถนนอิษฐานท์ กท 10200

27 มิถุนายน 2537

เรื่อง การนับอายุบุคคล

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด

ด้วยกรมการปกครองได้รับแจ้งจากกระทรวงการคลังว่า เนื่องจากในปัจจุบันได้มีการแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ในส่วนที่เกี่ยวกับการนับอายุบุคคล โดยบัญญัติวิธีการนับอายุของบุคคลไว้เป็นเรื่องเฉพาะตามมาตรา 16 ซึ่งบัญญัติว่า “การนับอายุของบุคคลให้เริ่มนับแต่วันเกิด... ฯลฯ” (มีผลใช้บังคับตามกฎหมาย เมื่อวันที่ 8 มิถุนายน 2535) จึงทำให้การนับอายุของบุคคลซึ่งถือปฏิบัติอยู่เดิมเปลี่ยนแปลงไป มีผลกระทบต่อการคำนวณนับอายุของบุคคลกรณีต้องออกจากราชการเพราะเหตุสูงอายุ รวมทั้งการเบิกจ่ายบำนาญพิเศษ และบำเหน็จตกทอดในส่วนของบุตรข้าราชการผู้ตาย เป็นต้น

กรมการปกครองพิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อให้วิธีปฏิบัติเกี่ยวกับการคำนวณนับอายุของบุคคลเป็นไปตามกฎหมาย ที่ได้มีบทบัญญัติในการนับอายุของบุคคลไว้โดยเฉพาะ และเพื่อให้การปฏิบัติเป็นไปในแนวทางเดียวกัน จึงขอให้จังหวัดแจ้งหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นทุกแห่งถือปฏิบัติการนับอายุบุคคล ดังนี้

1. บุคคลซึ่งเกิดในวันที่ 1 ตุลาคม 2477 จะมีอายุครบ 60 ปีบริบูรณ์ ในวันที่ 30 กันยายน 2537 ตามนัยมาตรา 16 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ที่ใช้บังคับในปัจจุบัน) ให้บุคคลผู้นั้นพ้นจากราชการ ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2520 ในวันที่ 1 ตุลาคม 2537 (รับราชการได้ถึงวันที่ 30 กันยายน 2537)

สำหรับผู้ที่เกิดในวันที่ 1 ตุลาคม 2478 และวันที่ 1 ตุลาคม ของปีต่อไป ก็ให้ถือหลักการนับอายุครบ 60 ปีบริบูรณ์ และพ้นจากราชการตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตามนัยดังกล่าวข้างต้น

/2. การนับอายุ....

-2-

2. การนับอายุของบุคคลในกรณีอื่นๆ เช่น การลาออกจากราชการเพราะอายุครบห้าสิบปีบริบูรณ์ หรือการเบิกจ่ายเงินบำนาญพิเศษและบำเหน็จตกทอดในส่วนของบุตรข้าราชการผู้ตาย ให้ถือปฏิบัติการนับอายุของบุคคลตามนัยมาตรา 16 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ (ที่ใช้บังคับในปัจจุบัน) ตั้งแต่บัดนี้เป็นต้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายไพฑูรย์ บุญวัฒน์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมการปกครอง

สำนักบริหารการคลังส่วนท้องถิ่น

ส่วนการคลังท้องถิ่น

โทร (02) 2227832

โทรสาร (02) 2236780

ที่ ๑๔๕๗/๓/๒๕๐๒

กระทรวงมหาดไทย

๒๒ กันยายน ๒๕๐๒

เรื่อง การนับเวลาทวีคูณสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดพระนคร

อ้างถึง หนังสือจังหวัด ที่ ๖๒๖๓/๒๕๐๒ ลงวันที่ ๓๑ มีนาคม ๒๕๐๒

ตามที่จังหวัดได้ส่งสำเนาคำสั่งของนายสวัสดิ์ ดวงมณี อดีตพนักงานเทศบาลนคร กรุงเทพฯ ไปเพื่อขอให้กระทรวงมหาดไทยดำเนินการพิจารณานับเวลาราชการในระหว่างประกาศใช้กฎอัยการศึกเป็นเวลาทวีคูณสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญให้ ดังความทราบอยู่แล้ว นั้น

กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาคำร้องของนายสวัสดิ์ ดวงมณี แล้ว ขอเรียนว่า

๑. การประกาศใช้กฎอัยการศึก ครั้งที่ ๑ คราวปราบกบฏ ตั้งแต่วันที่ ๑๒ ตุลาคม ๒๔๗๘ ถึงวันที่ ๒๓ พฤศจิกายน ๒๔๗๘ ครั้งที่ ๒ คราวสงครามอินโดจีน ตั้งแต่วันที่ ๘ มกราคม ๒๔๘๔ ถึงวันที่ ๒๓ พฤษภาคม ๒๔๘๔ และครั้งที่ ๔ คราวปราบกบฏแมนฮัตตัน ตั้งแต่วันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๔๙๔ ถึง วันที่ ๖ กันยายน ๒๔๙๔ นั้น แม้ผู้ยื่นคำร้องจะได้ปฏิบัติราชการจริงก็หาทำให้เกิดสิทธินับเวลาทวีคูณได้ไม่ เพราะการประกาศใช้กฎอัยการศึกแต่ละครั้งนี้อ้างถึงนี้เป็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นก่อนวันประกาศใช้ พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ทั้งสิ้น การประกาศใช้กฎอัยการศึกที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น (พนักงานเทศบาล) จะนับเป็นทวีคูณได้นั้นจะต้องประกาศใช้กฎอัยการศึกภายหลังวันประกาศใช้กฎหมายบำเหน็จบำนาญฉบับนี้ เนื่องจากมาตรา ๒๖ วรรคสอง ได้บัญญัติไว้ว่า “นับแต่วันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับเป็นต้นไป ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตใดที่ได้มีประกาศใช้กฎอัยการศึก ให้นับเวลาราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวีคูณ”

๒. การประกาศใช้กฎอัยการศึกครั้งที่ ๕ คราวปฏิวัติ ตั้งแต่วันที่ ๑๖ กันยายน ๒๕๐๐ ถึงวันที่ ๑๐ มกราคม ๒๕๐๑ นั้น คงเป็นเวลาทวีคูณได้เฉพาะในระยะเวลาตอนที่ได้ประกาศใช้ พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แล้วเท่านั้นคือ นับได้ตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๐๐ ถึงวันที่ ๙ มกราคม ๒๕๐๑ รวมเป็นเวลา ๕๑ วัน ทั้งนี้ โดยเหตุผลดังกล่าวแล้ว ในข้อ ๑

๓. การประกาศใช้กฎอัยการศึกครั้งที่ ๖ คราวปฏิวัติ ตั้งแต่วันที่ ๒๐ ตุลาคม ๒๕๐๑ จนถึงวันที่รับราชการวันสุดท้ายของผู้ยื่นคำร้อง คือ วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๑ นั้น คงนับเป็นเวลาทวีคูณได้ตลอดระยะเวลาที่กล่าวนี้ รวมเป็นเวลา ๒ เดือน ๑๑ วัน ดังเหตุผลที่กล่าวแล้ว

๔. การประกาศใช้กฎอัยการศึกครั้งที่ ๓ คราวมหาสงครามเอเชียบูรพา ตั้งแต่วันที่ ๑๐ ธันวาคม ๒๔๘๔ ถึงวันที่ ๒๔ มกราคม ๒๔๘๙ ผู้ยื่นคำร้องอ้างว่าได้รับการแต่งตั้งจากทางราชการให้เป็นเจ้าหน้าที่ป้องกันภัยทางอากาศ จึงขอนับเวลาในระหว่างปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยป้องกันภัย

ทางอากาศเป็นเวลาทวิคูณด้วย โดยอ้างว่างานในหน้าที่ที่กล่าวนี้ กระทรวงกลาโหมกำหนดให้มีขึ้นในระหว่างมีการสงคราม ตามที่ได้บัญญัติไว้ในมาตรา ๒๖ วรรคแรก แห่ง พ.ร.บ. บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ สำหรับกรณีนี้เป็นปัญหาเกี่ยวกับระเบียบกระทรวงกลาโหมจะถือว่าผู้ปฏิบัติงานในหน่วยงานป้องกันภัยทางอากาศนั้นจะนับเป็นผู้ปฏิบัติงานในหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดไว้ตามความในบทบัญญัติแห่งมาตรานี้ด้วยหรือไม่ จึงได้หารือไปยังกระทรวงกลาโหมและได้รับคำชี้แจงว่าหน่วยป้องกันภัยทางอากาศมิใช่เป็นหน่วยสนามเจ้าหน้าที่ในหน่วยนี้ไม่อยู่ในเกณฑ์ที่จะให้นับเวลาราชการเป็นทวิคูณตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนด หลักเกณฑ์ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเป็นทวิคูณนั้น กระทรวงกลาโหมได้กำหนดไว้ดังนี้ คือ

(๑) มีคำสั่งบรรจุในอัตราสนาม

(๒) ได้ทำหน้าที่ทหารโดยตรง

สำหรับข้าราชการพลเรือนที่มีคำสั่งบรรจุไว้ในอัตราสนาม แต่ไม่ได้ทำหน้าที่ในสนามหรือได้ทำหน้าที่ในสนามแต่มิใช่หน้าที่ทหารโดยตรง ไม่ได้เวลาราชการทวิคูณ

ฉะนั้น จึงเรียนมาเพื่อแจ้งให้เทศบาลนครกรุงเทพฯ ทราบ และชี้แจงให้นายสวัสดิ์ ดวงมณี รับทราบต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

พ.ต.อ.นครรัฐเขตต์

(ขุนนครรัฐเขตต์)

รองปลัดกระทรวง ลงนามแทน

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมมหาดไทย

ก.จ. ๖๗

ที่ ๑๓๐๑๐/๒๕๐๓

กระทรวงมหาดไทย

๒๖ สิงหาคม ๒๕๐๓

เรื่อง หรือการนับเวลาทวีคูณ

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดปราจีนบุรี

อ้างถึง หนังสือจังหวัด ที่ ๘๕๐๔/๒๕๐๓ ลงวันที่ ๒๘ กรกฎาคม ๒๕๐๓

ตามที่จังหวัดได้ส่งข้อหารือเกี่ยวกับเรื่องการนับเวลาทวีคูณตามระเบียบการจ่ายเงินทดแทนแก่พนักงานเทศบาลวิสามัญประจำการที่ออกจากงาน พ.ศ. ๒๕๐๓ ข้อ ๖ ไปว่าจะเริ่มนับแต่วันที่ ๒ มีนาคม ๒๕๐๓ ซึ่งเป็นวันประกาศใช้ระเบียบนี้หรือจะนับย้อนหลังไปแต่วันเริ่มเข้าทำงาน โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณ ประเภทเงินเดือนเป็นต้นมาตั้งความละเอียดหลายประการแจ้งอยู่แล้ว นั้น

กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาแล้วขอชี้แจงว่า การนับเวลาทวีคูณให้แก่พนักงานเทศบาลวิสามัญประจำการตามนัยระเบียบดังกล่าว ข้อ ๖ นั้นให้นับย้อนหลังไปแต่วันเริ่มเข้าทำงาน โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณ ประเภทเงินเดือนเป็นต้นมา ส่วนในการคำนวณเวลาทำงานทวีคูณให้นับเฉพาะวันที่ประจำปฏิบัติงานจริง ๆ เท่านั้น วันใดมิได้ประจำปฏิบัติงาน เช่น วันลาพักผ่อนป่วย เป็นต้น ให้คิดหักออกไม่ให้นำมารวมคำนวณด้วย

ฉะนั้น จึงเรียนมาเพื่อทราบและได้โปรดแจ้งให้เทศบาลตำบลรัฐประเทศทราบและถือปฏิบัติต่อไปด้วย

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) อรรถวิภาคไพศาลย์

(หลวงอรรถวิภาคไพศาลย์)

รองปลัดกระทรวง ลงนามแทน

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมมหาดไทย

ที่ มท 0808.5/ 02109

สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
(กบท.) ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ
สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
ถนนราชสีมา กทม. 10300

12 กุมภาพันธ์ 2550

เรื่อง การขอรับบำเหน็จบำนาญ

เรียน นายกเทศมนตรีเมืองนครพนม

อ้างถึง หนังสือสำนักงานเทศบาลเมืองนครพนม ที่ นพ 52004/114 ลงวันที่ 15 มกราคม 2550

ตามหนังสือที่อ้างถึงเทศบาลเมืองนครพนม ได้หารือกรณีพนักงานครูเทศบาล ได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการ แต่ไม่สามารถหาหลักฐานอ้างอิงเกี่ยวกับการรับรองเวลาราชการทวิคูณในขณะปฏิบัติหน้าที่ในเขตที่ได้มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกได้ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นพิจารณาแล้ว ขอเรียนชี้แจงข้อเท็จจริงในแต่ละประเด็นดังนี้

ประเด็นที่ว่า จำนวนเวลาราชการทวิคูณช่วงการประกาศใช้กฎอัยการศึกในแต่ละครั้งใช้เอกสารใดอ้างอิง

ขอเรียนว่า ตามนัยข้อ 16 ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546 ได้กำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งประสงค์จะขอรับบำเหน็จบำนาญปกติให้ยื่นเรื่องตามแบบที่กำหนดและกรณีที่มีสิทธิได้นับเวลาราชการทวิคูณก็ให้ยื่นเอกสารประกอบดังนี้

1. หลักฐานการมีสิทธิได้นับเวลาราชการทวิคูณสำหรับผู้ปฏิบัติหน้าที่ตามที่กระทรวงกลาโหมกำหนดในระหว่างที่มีการรบ หรือการสงคราม หรือการปราบจลาจลหรือในระหว่างที่มีพระบรมราชโองการประกาศสถานการณ์ฉุกเฉิน หรือในระหว่างที่สั่งให้เป็นนักดำเรือดำน้ำ ซึ่งรับรองโดยกรมการเงินกลาโหม กระทรวงกลาโหม

2. หลักฐานการมีสิทธิได้นับเวลาทวิคูณสำหรับผู้ปฏิบัติราชการปราบปรามผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ซึ่งรับรองโดยกองอำนวยการรักษาความมั่นคงภายใน

3. หลักฐานการมีสิทธิได้นับเวลาทวิคูณสำหรับผู้ปฏิบัติราชการลับ หรือปฏิบัติราชการตามแผนป้องกันประเทศหรือปฏิบัติราชการกรณีอื่น ตามแบบที่กระทรวงกลาโหมขอทำความตกลงกับกระทรวงมหาดไทย หรือตามที่แจ้งให้กระทรวงมหาดไทย ทราบแล้ว

สำหรับข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีได้เป็นกำลังพลที่เคยปฏิบัติงานในสายงานดังกล่าวข้างต้น แต่ได้ปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ประกาศใช้กฎอัยการศึกและมีสิทธิได้นับเวลาราชการเป็นทวิคูณ

ก็ต้องถือหลักฐานตามประกาศใช้กฎอัยการศึกและประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในแต่ละครั้งโดยให้ผู้บังคับบัญชารับรองตามแบบ บ.ท. 3 ว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นอยู่ปฏิบัติหน้าที่ตั้งแต่เมื่อใด และสิ้นสุดลงเมื่อใด เป็นต้น

ประเด็นที่ว่า ประกาศกฎอัยการศึกของคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ระหว่างวันที่ 19 กันยายน 2549 ถึงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2549 สามารถนำมานับเวลาราชการทวิคูณได้หรือไม่

ขอเรียนว่า ตามมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 ได้บัญญัติให้กรณีที่มีประกาศใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ใดให้คณะรัฐมนตรีมีอำนาจพิจารณาให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีประกาศใช้กฎอัยการศึคนั้นได้รับการนับเวลาราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวิคูณได้ตามหลักเกณฑ์ที่คณะรัฐมนตรีกำหนด ดังนั้น แม้ว่าคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ได้ประกาศใช้กฎอัยการศึกทั่วราชอาณาจักรก็ตาม แต่ปัจจุบันคณะรัฐมนตรี ยังมิได้มีมติกำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีประกาศใช้กฎอัยการศึคนั้นให้ได้รับการนับเวลาราชการเป็นทวิคูณแต่อย่างใด กรณีนี้จึงไม่สามารถนำเวลาราชการระหว่างวันที่ 19 กันยายน 2549 ถึงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2549 มานับเวลาราชการเป็นทวิคูณได้ อย่างไรก็ตามเพื่อประโยชน์ของพนักงานเทศบาลผู้ยื่นขอรับบำเหน็จบำนาญในชั้นนี้เทศบาลเมืองนครพนม ควรจะเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญปกติให้กับพนักงานเทศบาลดังกล่าวตามข้อเท็จจริงที่ปรากฏ และหากคณะรัฐมนตรี ได้มีมติให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่มีประกาศกฎอัยการศึก มีสิทธิ นับเวลาราชการเป็นทวิคูณในช่วงระยะเวลาใดแล้ว ก็สามารถจะแจ้งให้ผู้นั้นมายื่นเรื่องเพิ่มเติม เพื่อคำนวณเงินบำเหน็จบำนาญใหม่ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายวัลลภ พริงพงษ์)

รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

เลขานุการคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

โทร. 0-2241-9000 ต่อ 1402-1405

โทรสาร 0-2241-9032

ที่ นพ 52004/ 114

สำนักงานเทศบาลเมืองนครพนม
ถนนอภิบาลบัญชา นพ 48000

15 มกราคม 2550

เรื่อง การขอรับบำเหน็จบำนาญ

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

ด้วยเทศบาลเมืองนครพนม มีพนักงานครูได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการ ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างดำเนินการขอรับบำเหน็จบำนาญ และเทศบาลเมืองนครพนม ไม่สามารถหาหลักฐานอ้างอิงเกี่ยวกับการรับรองเวลาราชการทวีคูณ กรณีปฏิบัติหน้าที่ในเขตที่ได้มีประกาศใช้กฎอัยการศึก จึงขอหารือสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ดังนี้

1. จำนวนเวลาราชการทวีคูณ ช่วงการประกาศกฎอัยการศึกในแต่ละครั้งใช้เอกสารใดอ้างอิง
2. กรณีประกาศกฎอัยการศึกของคณะปฏิรูปการปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ระหว่างวันที่ 19 กันยายน 2549 ถึงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2549 สามารถนำมานับเวลาราชการทวีคูณหรือไม่

เทศบาลเมืองนครพนม จึงเรียนหารือมาเพื่อการปฏิบัติที่ถูกต้องตามขั้นตอนในการขอรับบำเหน็จบำนาญของพนักงานเทศบาลและพนักงานครูในครั้งต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายพิศิษฐ์ ปิติพัฒน์)

นายเทศมนตรีเมืองนครพนม

กองการเจ้าหน้าที่

กองการศึกษา

โทร. 0-4251-6210, 512-198

โทรสาร 0-4251-2005

ที่ มท 0809.3/ว 1046

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
ถนนราชสีมา กทม. 10300

21 กรกฎาคม 2547

เรื่อง การนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการ พนักงาน และลูกจ้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. สำเนาหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค 0409.4/ว.53 ลงวันที่ 4 พฤษภาคม 2547
จำนวน 1 ชุด
2. สำเนาหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค 0409.4/ว 79 ลงวันที่ 28 มิถุนายน 2547
3. บัญชีรายชื่อเขตพื้นที่ประกาศใช้กฎอัยการศึกฯ จำนวน 1 ชุด

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 27 มกราคม 2547 อนุมัติให้ข้าราชการซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ที่มีการประกาศกฎอัยการศึก จำนวน 19 อำเภอ มีสิทธินับเวลาราชการเป็นทวีคูณได้ตั้งแต่วันที่ 5 มกราคม 2547 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2547 และมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2547 อนุมัติให้ข้าราชการซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่มีการประกาศกฎอัยการศึกเพิ่มเติม จำนวน 14 อำเภอ/กิ่งอำเภอ มีสิทธิขอนับเวลาราชการเป็นทวีคูณได้ตั้งแต่วันที่ 26 มกราคม 2547 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2547 โดยหากได้มีการประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ใดก่อนวันที่ 30 กันยายน 2547 ก็ให้สิทธิในการนับเวลาราชการทวีคูณเป็นอันสิ้นสุดลงด้วย

เนื่องจากพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 (และที่แก้ไขเพิ่มเติม) มาตรา 26 และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2536 ข้อ 16 กำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือลูกจ้างประจำผู้ใดประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกให้นับเวลาราชการที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวีคูณ

ฉะนั้น จึงขอส่งสำเนาหนังสือกระทรวงการคลังดังกล่าวมาเพื่อโปรดทราบและกรุณาแจ้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อยู่ในเขตพื้นที่ที่ประกาศกฎอัยการศึก ตามบัญชีรายชื่อเขตพื้นที่ที่ประกาศกฎอัยการศึกที่มีสิทธินับเวลาราชการเป็นทวีคูณ (สิ่งที่ส่งมาด้วย 3) ถือปฏิบัติในการนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการ พนักงานและลูกจ้างประจำต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายชุมพร พลรักษ์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักพัฒนาระบบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น
ส่วนส่งเสริมการบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น
โทร 0-2241-9052 โทรสาร 0-2243-8991

บัญชีรายชื่อเขตพื้นที่ที่ประกาศกฎอัยการศึกที่มีสิทธินับเวลาราชการเป็นทวีคูณ
(ตามหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0809.3/ว 1046 ลงวันที่ 21 กรกฎาคม 2547)

1. มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 27 มกราคม 2547 ใน 3 จังหวัด รวม 19 อำเภอ โดยมีสิทธินับเวลาราชการเป็นทวีคูณตั้งแต่วันที่ 5 มกราคม 2547 จนถึงวันที่ 30 กันยายน 2547 คือ

1.1 จังหวัดยะลา 6 อำเภอ

(1) อ.เบตง	(2) อ.บันนังสตา	(3) อ.ยะหา
(4) อ.รามัน	(5) อ.ธารโต	(6) อ.กาบัง

1.2 จังหวัดปัตตานี 1 อำเภอ

- (1) อ.กะพ้อ

1.3 จังหวัดนราธิวาส 12 อำเภอ

(1) อ.แว้ง	(2) อ.ระแงะ	(3) อ.รือเสาะ
(4) อ.สุไหงโก-ลก	(5) อ.สุไหงปาดี	(6) อ.ยี่งอ
(7) อ.บาเจาะ	(8) อ.ตากใบ	(9) อ.ศรีสาคร
(10) อ.สุคีริน	(11) อ.จะแนะ	(12) อ.เจาะไอร้อง

2. มติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2547 ใน 3 จังหวัด รวม 14 อำเภอ/กิ่งอำเภอ โดยมีสิทธินับเวลาราชการเป็นทวีคูณตั้งแต่วันที่ 26 มกราคม 2547 จนถึงวันที่ 30 กันยายน 2547 คือ

2.1 จังหวัดยะลา 2 อำเภอ

(1) อ.เมืองยะลา	(2) กิ่ง อ.กรงปินัง

2.2 จังหวัดปัตตานี 11 อำเภอ

(1) อ.เมืองปัตตานี	(2) อ.หนองจิก	(3) อ.ยะหริ่ง
(4) อ.มายอ	(5) อ.ยะรัง	(4) อ.แม่ลาน
(7) อ.สายบุรี	(8) อ.ทุ่งยางแดง	(9) อ.โคกโพธิ์
(10) อ.ไม้แก่น	(11) อ.ปะนาเระ	

2.3 จังหวัดนราธิวาส 1 อำเภอ

- (1) อ.เมืองนราธิวาส

ทั้งนี้ หากได้มีการประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ใดก่อนวันที่ 30 กันยายน 2547 ก็ให้สิทธิในการนับเวลาราชการทวีคูณเป็นอันสิ้นสุดลงด้วย

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักพัฒนาระบบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น

ที่ มท 0809.3/ว 1862

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
ถนนราชสีมา กทม. 10300

22 พฤศจิกายน 2547

เรื่อง การนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการ พนักงาน และลูกจ้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส

อ้างถึง หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0809.3/ว 1046 ลงวันที่ 21 กรกฎาคม 2547

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกระทรวงการคลัง ค่วนที่สุด ที่ กค 0409.5/ว.130 ลงวันที่ 1 พฤศจิกายน 2547
จำนวน 1 ชุด

ตามที่กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้แจ้งมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 27 มกราคม 2547 อนุมัติให้ข้าราชการซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ที่มีการประกาศกฎอัยการศึก จำนวน 19 อำเภอ มีสิทธินับเวลาราชการเป็นทวีคูณได้ตั้งแต่วันที่ 5 มกราคม 2547 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2547 และมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2547 อนุมัติให้ข้าราชการซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่มีการประกาศกฎอัยการศึกเพิ่มเติม จำนวน 14 อำเภอ/กิ่งอำเภอ มีสิทธิขอนับเวลาราชการเป็นทวีคูณได้ตั้งแต่วันที่ 26 มกราคม 2547 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2547 รายละเอียดตามหนังสือที่อ้างถึง นั้น

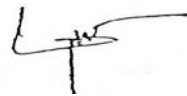
คณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2547 อนุมัติให้ข้าราชการซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตพื้นที่ดังกล่าวมีสิทธินับเวลาราชการเป็นทวีคูณได้ต่อไปอีก 1 ปี ในระยะเวลาตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2547 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2548 โดยหากได้มีการประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ใดก่อนวันที่ 30 กันยายน 2548 ก็ให้สิทธิในการนับเวลาราชการทวีคูณเป็นอันสิ้นสุดลงด้วย และ ก.จ. ในการประชุมครั้งที่ 2/2547 เมื่อวันที่ 26 ตุลาคม 2547 ก.ท. และ ก.อบต. ครั้งที่ 3/2547 เมื่อวันที่ 27 ตุลาคม 2547 มีมติรับทราบสิทธิในการนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการ พนักงาน และลูกจ้างประจำขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ซึ่งจะได้รับสิทธิเช่นเดียวกับข้าราชการพลเรือน ตามนัยข้อ 3 แห่งประกาศ ก.จ., ก.ท. และ ก.อบต. เรื่อง มาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับอัตราเงินเดือนและวิธีการจ่ายเงินเดือนและประโยชน์ตอบแทนอื่น

/ฉะนั้น...

ฉะนั้น จึงขอส่งสำเนาหนังสือกระทรวงการคลังดังกล่าวมาเพื่อโปรดแจ้งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่อยู่ในเขตพื้นที่ที่ประกาศกฏอัยการศึก ตามบัญชีรายชื่อเขตพื้นที่ที่ประกาศกฏอัยการศึกที่มีสิทธินับเวลาราชการเป็นทวีคูณแนบท้ายหนังสือที่อ้างถึง ถือปฏิบัติในการนับเวลาราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการ พนักงาน และลูกจ้างประจำตามนัยมาตรา 26 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 (และที่แก้ไขเพิ่มเติม) และข้อ 15 แห่งระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 (และที่แก้ไขเพิ่มเติม)

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบและพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายชุมพร พลรักษ์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักพัฒนาระบบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น
ส่วนส่งเสริมการบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น
โทร 0-2241-9052 โทรสาร 0-2243-8991

ด่วนที่สุด

ที่ กค 0409.5/ว.130

กระทรวงการคลัง

ถนนพระราม 6 กทม. 10400

1 พฤศจิกายน 2547

เรื่อง การให้ความช่วยเหลือแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ปฏิบัติงานในเขตพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

อ้างถึง หนังสือสำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ด่วนที่สุด ที่ นร 0504/14971 ลงวันที่ 12 ตุลาคม 2547

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. สำเนาประกาศกระทรวงการคลัง เรื่อง กำหนดสำนักงานในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส เป็นสำนักงานในพื้นที่พิเศษ ลงวันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2547
2. สำเนาระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินตอบแทนพิเศษรายเดือน สำหรับผู้ปฏิบัติงานในเขตพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2547

ตามที่คณะรัฐมนตรีมีมติเมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2547 อนุมัติให้ความช่วยเหลือแก่เจ้าหน้าที่ของรัฐที่ปฏิบัติงานในเขตพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาสต่อไปตามที่กระทรวงการคลังเสนอ เพื่อเป็นขวัญและกำลังใจสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ปฏิบัติงานอยู่ในพื้นที่ดังกล่าว

1. ให้ข้าราชการประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกในพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส สามารถนับเวลาราชการเป็นทวีคูณได้ต่อไปอีก 1 ปี ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2547 จนถึงวันที่ 30 กันยายน 2548 ทั้งนี้หากมีการประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่จังหวัดดังกล่าวก่อนวันที่ 30 กันยายน 2547 ให้สิทธิในการนับเวลาราชการเป็นทวีคูณเป็นอันสิ้นสุดลงด้วย

2. ให้ความช่วยเหลือเงิน สปพ. และเงินตอบแทนพิเศษรายเดือนแก่ข้าราชการและลูกจ้างประจำที่ปฏิบัติหน้าที่ประจำอยู่ในพื้นที่ดังกล่าวและผู้ปฏิบัติงานอื่นซึ่งเป็นเจ้าหน้าที่ของรัฐนอกเหนือจากข้าราชการและลูกจ้างประจำที่ปฏิบัติงานในเขตพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อไป โดยมีระยะเวลาตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2547 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2548

3. อนุมัติในหลักการให้มีการประกันภัยแก่ข้าราชการ ลูกจ้างประจำ และเจ้าหน้าที่ของรัฐ รวมถึงการประกันภัยตนเองสำหรับ ทหาร ตำรวจ อาสาสมัคร กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ฯลฯ ใน 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ต่อไปหากสถานการณ์ความรุนแรงยังไม่ยุติ

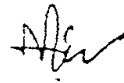
รายละเอียดปรากฏตามหนังสือที่อ้างถึง นั้น

/กระทรวงการคลัง...

กระทรวงการคลังพิจารณาแล้ว ขอเรียนว่าเพื่อให้สอดคล้องกับมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว จึงเห็นควรประกาศกำหนดให้สำนักงานที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส เป็นสำนักงานในพื้นที่พิเศษ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2548 โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2547 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2548 และกำหนดระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินตอบแทนพิเศษรายเดือน สำหรับผู้ปฏิบัติงานในเขตพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2547 โดยแก้ไขเพิ่มเติมระเบียบฯ ในส่วนของระยะเวลาการมีผลบังคับใช้ให้มีผลตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2546 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2548 รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 1 และ 2

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และแจ้งให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องทราบและถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายประกอบ ตันติยาพงศ์)

รองปลัดกระทรวงการคลัง

หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านรายจ่ายและหนี้สิน

กรมบัญชีกลาง

สำนักมาตรฐานด้านกฎหมายและระเบียบการคลัง

กลุ่มกฎหมายและระเบียบด้านค่าตอบแทนและสวัสดิการ

โทร. 0-2271-2354

ประกาศกระทรวงการคลัง
เรื่อง กำหนดสำนักงานในจังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส
เป็นสำนักงานในพื้นที่พิเศษ

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 6 และมาตรา 7 แห่งพระราชกฤษฎีกาการเงินสวัสดิการ
สำหรับการปฏิบัติงานประจำสำนักงานในพื้นที่พิเศษ พ.ศ. 2544

กระทรวงการคลังจึงประกาศกำหนดให้สำนักงานที่ตั้งอยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี
และนราธิวาส เป็นสำนักงานในพื้นที่พิเศษ ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2548

ทั้งนี้ ให้มีผลตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2547 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2548

ประกาศ ณ วันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2547

(นายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

ระเบียบกระทรวงการคลัง
ว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษรายเดือนสำหรับผู้ปฏิบัติงาน
ในเขตพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส
(ฉบับที่ 2)
พ.ศ. 2547

ด้วยคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2547 อนุมัติให้ความช่วยเหลือเจ้าหน้าที่ของรัฐที่ปฏิบัติงานในเขตพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ตามที่กระทรวงการคลังเสนอ จึงเห็นสมควรปรับปรุงแก้ไขระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินตอบแทนพิเศษรายเดือนสำหรับผู้ปฏิบัติงานในเขตพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส พ.ศ. 2547 ทั้งนี้ อาศัยอำนาจตามข้อ 53 แห่งระเบียบการเบิกจ่ายเงินจากคลัง พ.ศ. 2520 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ออกตามความในมาตรา 21(2) แห่งพระราชบัญญัติวิธีการงบประมาณ พ.ศ. 2502 และที่แก้ไขเพิ่มเติม และมาตรา 10 แห่งพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม พ.ศ. 2545 กระทรวงการคลังจึงกำหนดระเบียบไว้ ดังนี้

ข้อ 1 ระเบียบนี้เรียกว่า “ระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษรายเดือนสำหรับผู้ปฏิบัติงานในเขตพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2547”

ข้อ 2 ระเบียบนี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2547 เป็นต้นไป

ข้อ 3 ให้ยกเลิกความในวรรคสามของข้อ 2 แห่งระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยการเบิกจ่ายเงินค่าตอบแทนพิเศษรายเดือนสำหรับผู้ปฏิบัติงานในเขตพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส พ.ศ. 2547 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“กรณี เป็นผู้ปฏิบัติงานอื่นตามข้อ 3.2 และมีสิทธิได้รับเงินตอบแทนพิเศษตามข้อ 3.2(1) ให้มีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2546 ถึงวันที่ 30 กันยายน พ.ศ. 2548”

ข้อ 4 ให้ปลัดกระทรวงการคลังรักษาการตามระเบียบนี้

ประกาศ ณ วันที่ 29 ตุลาคม พ.ศ. 2547

(นายสมคิด จาตุศรีพิทักษ์)

รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

ที่ มท 0809.3/ว 196

สำนักงาน ก.จ.,ก.ท. และ ก.อบต.

ถนนราชสีมา คูสิต กทม. 10300

8 กันยายน 2548

เรื่อง การเลิกใช้กฎอัยการศึกในเขตพื้นที่ 3 จังหวัดภาคใต้

เรียน ประธาน ก.จ.,ก.ท.จ. และ ก.อบต.จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส

- อ้างถึง
1. หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0809.3/ว.1046 ลงวันที่ 21 กรกฎาคม 2547
 2. หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0809.3/ว.1862 ลงวันที่ 22 พฤศจิกายน 2547
 3. หนังสือสำนักงาน ก.ท. และ ก.อบต. ที่ มท 0809.2/ว.7 ลงวันที่ 24 มกราคม 2548
 4. หนังสือสำนักงาน ก.จ.,ก.ท. และ ก.อบต. ที่ มท 0809.2/ว.106 ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2548

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในบางเขตพื้นที่ๆ จำนวน 1 ฉบับ

ตามที่ได้แจ้งมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 27 มกราคม 2547 วันที่ 11 พฤษภาคม 2547 และมติคณะรัฐมนตรีเมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2547 อนุมัติให้ข้าราชการซึ่งประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส ที่มีการประกาศกฎอัยการศึกมีสิทธินับเวลาราชการเป็นทวีคูณ และมติ ก.ท. และ ก.อบต. ครั้งที่ 5/2547 เมื่อวันที่ 28 และ 29 ธันวาคม 2547 และมติ ก.จ.,ก.ท. และ ก.อบต. ครั้งที่ 4/2548 เมื่อวันที่ 21 เมษายน 2548 เห็นชอบกำหนดหลักเกณฑ์การบริหารงานบุคคลในพื้นที่ 3 จังหวัดภาคใต้ โดยให้พนักงานส่วนท้องถิ่นที่ประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตพื้นที่ที่มีการประกาศกฎอัยการศึก มีสิทธินับระยะเวลาการปฏิบัติราชการเป็นทวีคูณ เพื่อประโยชน์ในการเลื่อนระดับที่สูงขึ้น รายละเอียดตามหนังสือที่อ้างถึง นั้น

เนื่องจากได้มีพระบรมราชโองการประกาศเลิกใช้กฎอัยการศึกในพื้นที่จังหวัดยะลา ปัตตานี และนราธิวาส และมติ ก.จ.,ก.ท. และ ก.อบต. ในการประชุมครั้งที่ 4/2548 เมื่อวันที่ 24 และ 25 สิงหาคม 2548 รับทราบการเลิกใช้กฎอัยการศึกดังกล่าว ซึ่งเป็นผลทำให้สิทธิในการนับระยะเวลาการปฏิบัติราชการเป็นทวีคูณของข้าราชการ พนักงานและลูกจ้างประจำ รวมทั้งสิทธิการนับระยะเวลาการปฏิบัติราชการเป็นทวีคูณเพื่อประโยชน์ในการเลื่อนระดับที่สูงขึ้นของข้าราชการและพนักงานส่วนท้องถิ่นในเขตพื้นที่ดังกล่าว เป็นอันสิ้นสุดลงตั้งแต่วันที่ 21 กรกฎาคม 2548 เป็นต้นไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบและกรุณาแจ้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายชุมพร พลรัักษ์)

รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

เลขานุการ ก.จ., ก.ท., และ ก.อบต.

สำนักพัฒนาระบบบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น

ส่วนส่งเสริมการบริหารงานบุคคลส่วนท้องถิ่น

โทร 0-2241-9052 โทรสาร 0-2243-8991

ด่วนมาก

ที่ มท ๐๔๐๗/ว ๑๔๓๓

กระทรวงมหาดไทย

ถนนอัยยวัฒน์ กท ๑๐๒๐๐

๘ ธันวาคม ๒๕๓๐

เรื่อง การยืมเงินสะสมทดรองจ่ายเป็นเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่พนักงานและลูกจ้างของเทศบาล
และเมืองพัทยา

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด

ด้วยปรากฏว่ามีหน่วยราชการส่วนท้องถิ่นบางแห่งไม่สามารถเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญหรือเงินทดแทนให้แก่ พนักงานเทศบาล พนักงานเมืองพัทยา ลูกจ้าง หรือพนักงานเทศบาลวิสามัญประจำการ ที่ออกจากราชการได้ เนื่องจากเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติประกาศใช้บังคับไม่ทัน ในปีงบประมาณหรือประกาศใช้แล้วแต่ตั้งงบประมาณไว้ไม่เพียงพอหรือไม่ได้ตั้งงบประมาณเพื่อการนั้นไว้และอ้างว่าจะยืมเงินสะสมไปทดรองจ่ายในกรณีนี้ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการรับเงิน การเบิกจ่ายเงิน การเก็บรักษาเงิน และการตรวจเงินเทศบาลและเมืองพัทยา พ.ศ. ๒๕๒๘ ข้อ ๘๔ วรรค ๔ ไม่ได้เนื่องจากระเบียบดังกล่าวไม่ได้กำหนดไว้สำหรับผู้ที่ออกจากราชการไปแล้ว

กระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อเป็นการแก้ไขปัญหาค่าความเดือดร้อนของผู้มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จบำนาญหรือเงินทดแทนที่ออกจากราชการ และเพื่อให้การปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องนี้เป็นไปในแนวทางเดียวกัน จึงให้เทศบาลและเมืองพัทยาลือปฏิบัติดังนี้

๑. ในกรณีที่เทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติประกาศใช้บังคับไม่ทันในปีงบประมาณ หรือประกาศใช้แล้วแต่ตั้งงบประมาณไว้ไม่เพียงพอหรือไม่ได้ตั้งงบประมาณเพื่อการนั้นไว้ ให้เทศบาลหรือเมืองพัทยายืมเงินสะสมไปทดรองจ่ายได้ โดยให้ดำเนินการตามนัยระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวข้างต้น ข้อ ๘๔ วรรค ๔ และต้องตั้งงบประมาณชดใช้เงินยืมสะสมให้ครบถ้วนในคราวตราเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติงบประมาณครั้งต่อไปหรือในปีงบประมาณถัดไป

๒. ในกรณีของพนักงานครูเทศบาลและเมืองพัทยา และพนักงานเทศบาลวิสามัญหรือลูกจ้างผู้ดำรงตำแหน่งนักการภารโรงของโรงเรียน ซึ่งได้รับเงินอุดหนุนจากรัฐบาลเป็นเงินบำเหน็จบำนาญ บำเหน็จตกทอดหรือเงินทดแทนและสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้ตรวจสอบถูกต้องตามหลักเกณฑ์แล้ว อยู่ระหว่างการขอ โอนเงินอุดหนุนอาจเกิดการล่าช้าหรือไม่ทันตามกำหนดเวลาก็ให้เทศบาลและเมืองพัทยาลือปฏิบัติตามข้อ ๑ และเมื่อได้รับเงินอุดหนุนดังกล่าวแล้วให้ตราเทศบัญญัติหรือข้อบัญญัติเพื่อส่งใช้เงินยืมสะสมโดยเร็ว

จึงเรียนมาเพื่อแจ้งให้เทศบาลและเมืองพัทยาทุกแห่งในเขตจังหวัดทราบและถือปฏิบัติ

ขอแสดงความนับถือ

(นายเจริญจิตต์ ณ สงขลา)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง

กองคลังส่วนท้องถิ่น

โทร. (๐๒) ๒๒๑๑๓๘๒, ๒๒๒๓๘๘๒

ที่ มท. 0808.4/ว 1323

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
ถนนราชสีมา กท 10200

11 พฤศจิกายน 2546

เรื่อง แนวทางการเบิกจ่ายเงินงบประมาณเงินอุดหนุน ประเภทเงินอุดหนุนทั่วไป

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

- อ้างอิง 1. หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ด่วนที่สุด ที่ มท 0808.1/ว 158 ลงวันที่ 18 ธันวาคม 2545
2. หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ด่วนที่สุด ที่ มท 0808.4/ว 449 ลงวันที่ 25 เมษายน 2546
3. หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ด่วนมาก ที่ มท 0808.4/ว 769 ลงวันที่ 16 กรกฎาคม 2546

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. สำเนาหนังสือกรมบัญชีกลาง ด่วนที่สุด ที่ กค 0409.4/31946 ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2546
2. สำเนาหนังสือกรมบัญชีกลาง ที่ กค 0409.6/31951 ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2546
3. แบบรายงานการเบิกจ่ายเงินอุดหนุนทั่วไป จำนวน 1 ชุด

ตามที่กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น ได้กำหนดแนวทางการเบิกจ่ายเงินอุดหนุน ประเภทเงินอุดหนุนทั่วไป โดยเฉพาะในกรณี เงินอุดหนุนเบี้ยหวัด บำเหน็จ บำนาญ เงินทดแทน เงินช่วยเหลือพิเศษ ครูและภาร โรงสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาล เงินบำเหน็จบำนาญ ของข้าราชการและลูกจ้างที่ได้รับการถ่ายโอนมาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ความละเอียดตาม หนังสือที่อ้างถึง นั้น

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ขอเรียนว่า

1. กรณีแนวทางการเบิกจ่ายเงินอุดหนุน ประเภท เงินอุดหนุนทั่วไป โดยเฉพาะในกรณี เงินอุดหนุนเบี้ยหวัด บำเหน็จ บำนาญ เงินทดแทน เงินช่วยเหลือพิเศษ ครูและภาร โรงสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาล ซึ่งกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ได้วางฎีกาเบิกจ่ายให้แล้วนั้น เพื่อให้การปฏิบัติ เป็นไปตามแนวทางที่กรมบัญชีกลางกำหนด จึงซักซ้อมความเข้าใจ ดังนี้

1.1 การเบิกจ่ายเงินอุดหนุน ประเภท เงินอุดหนุนทั่วไป โดยเฉพาะในกรณี เงินอุดหนุน เบี้ยหวัด บำเหน็จ บำนาญ เงินทดแทน เงินช่วยเหลือพิเศษ ครูและภาร โรงสังกัดองค์การบริหารส่วน จังหวัดและเทศบาล ทั้งรายเก่า และรายที่จะเกิดขึ้นใหม่ ที่ปกติกลุ่มส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัด ต้องส่งเอกสาร ขอเบิกเงินอุดหนุนลักษณะดังกล่าวไปให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นวางฎีกาเบิกให้ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจะเบิกจ่ายให้จนถึงสิ้นเดือนธันวาคม 2546 เท่านั้น หลังจากนั้น เมื่อกลุ่มส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นได้รับเรื่องจากเทศบาลหรือองค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้กลุ่ม ส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นดำเนินการวางฎีกาเบิกจ่ายจากคลังจังหวัด โดยตรงตามแนวทางที่ กรมบัญชีกลางกำหนด ซึ่งในปีงบประมาณ พ.ศ. 2547 ตั้งงบประมาณไว้ในงานจัดการประถมศึกษา ลักษณะงาน 041041 รหัสบัญชี 0501 ยกเว้นกรณีที่ผู้รับบำนาญมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละสิบห้าของ

เงินบำนาญตามระเบียบฯ ให้ส่งหลักฐานไปให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นพิจารณา เพื่อเบิกจ่ายเงินเฉพาะส่วนที่ได้รับเพิ่มนี้จากกองทุน ก.บ.ท.

1.2 กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นขอยกเลิกแบบรายงานตามหนังสือที่อ้างถึง 2 และให้ใช้แบบรายงานตามที่ส่งมาพร้อมนี้แทนตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2547 เป็นต้นไป โดยแจ้งให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาลรายงานไปยังกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นโดยตรง ไม่เกินวันที่ 10 ของทุกเดือนอย่างเคร่งครัด เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการของงบประมาณจากสำนักงานประมาณต่อไป

2. กรณีเงินบำนาญหนึ่งบำนาญของข้าราชการและลูกจ้าง ที่ได้รับการถ่ายโอนมายังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เนื่องจากได้รับข้อมูลเพิ่มเติมจากกรมบัญชีกลาง จึงซักซ้อมความเข้าใจเพิ่มเติมดังนี้

2.1 การคำนวณการจ่ายเงินบำนาญหนึ่งบำนาญ

2.1.1 กรณีข้าราชการเป็นสมาชิก กบข. และเลือกรับบำนาญให้นำสูตรการคำนวณบำนาญของ กบข. มาใช้คำนวณ ได้แก่ ให้คำนวณจากอัตราเงินเฉลี่ยหกสิบเดือนสุดท้าย (เอาเงินเดือนหกสิบเดือนสุดท้ายรวมกันแล้วหารด้วยหกสิบ) คูณด้วยเวลาราชการหารด้วยห้าสิบ แต่ต้องไม่เกินร้อยละเจ็ดสิบของอัตราเงินเฉลี่ยหกสิบเดือนสุดท้าย

2.1.2 กรณีอื่นๆ ให้ใช้หลักการคำนวณเช่นเดียวกันกับการจ่ายบำนาญหนึ่งบำนาญของข้าราชการและลูกจ้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นอื่นๆ ตามปกติ

2.2 การเบิกจ่ายเงินแบ่งตามสัดส่วนการรับภาระ ได้แก่ ให้นำเวลาราชการทั้งหมดมาแบ่งสัดส่วนระหว่างการรับราชการก่อนการถ่ายโอน และหลังถ่ายโอนมาคิดสัดส่วน เช่น ข้าราชการหรือลูกจ้างมีเวลาราชการรวมทั้งสิ้น 21 ปี เป็นข้าราชการหรือลูกจ้างของรัฐ 20 ปี ถ่ายโอนมาเป็นข้าราชการหรือลูกจ้างของราชการส่วนท้องถิ่น 1 ปี สัดส่วนการรับภาระจ่ายบำนาญหนึ่งบำนาญหรือบำนาญลูกจ้าง ระหว่างรัฐกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น คิดเป็น 20:1 เป็นต้น

2.2.1 ส่วนที่รัฐรับภาระ (ตามตัวอย่าง ข้อ 2.2 เท่ากับ 20 ส่วน) กรมบัญชีกลางกำหนดตามหนังสือที่อ้างถึง ให้กลุ่มส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัด วางฎีกาเบิกจ่ายเงินในลักษณะเดียวกันกับการเบิกเงินอุดหนุนทั่วไปในข้อ 1 ยอดเงินที่จะจ่ายให้แก่ข้าราชการและลูกจ้างถ่ายโอนนี้ ในปีงบประมาณ พ.ศ. 2547 ปรากฏในใบจัดสรรงบประมาณรายจ่าย งานส่งเสริมการบริการสาธารณะ ให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รหัสลักษณะงาน 041011 รหัสบัญชี 0104 รหัสประเภท 1 งบเงินอุดหนุน 800

2.2.2 ส่วนที่ท้องถิ่นรับภาระ (ตามตัวอย่าง ข้อ 2.2 เท่ากับ 1 ส่วน)

1) หากผู้ที่ถ่ายโอนเป็นข้าราชการ จะใช้เงินจากกองทุนบำนาญหนึ่งบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.) วิธีการจ่ายเงินส่วนนี้ให้ถือปฏิบัติเช่นเดียวกับข้าราชการส่วนท้องถิ่นตำแหน่งอื่น

2.) หากผู้ที่ถ่ายโอนเป็นลูกจ้างให้จ่ายจากงบประมาณรายจ่ายขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น วิธีการจ่ายเงินส่วนนี้ให้ถือปฏิบัติเช่นเดียวกันกับการจ่ายบำเหน็จลูกจ้างขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

2.3 ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่มีข้าราชการบำนาญหรือลูกจ้างที่ได้รับการถ่ายโอนรายงานผลการเบิกจ่ายเงินตามแบบที่ส่งมาพร้อมนี้ ให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นทราบ ภายในวันที่ 10 ของทุกเดือน โดยเคร่งครัด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายวัชชัย พิทักษ์)

รองอธิบดี รักษาราชการแทน
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น
ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ
โทร. 0-2241-9032

ด่วนที่สุด

ที่ กค. 0409.4/31946

กรมบัญชีกลาง

ถนนพระราม 6 กทม. 10400

13 ตุลาคม 2546

เรื่อง แนวทางการปฏิบัติในการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการลูกจ้างที่ถ่ายโอนไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

อ้างถึง หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ด่วนมาก ที่ มท 0808.4/5191 ลงวันที่ 16 กรกฎาคม 2546

ตามหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นขอทราบว่ กรณีข้าราชการที่ถ่ายโอนไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นเป็นสมาชิก กบข. จะใช้สูตรการคำนวณในการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญบำเหน็จตกทอด อย่างไร นั้น

กรมบัญชีกลางพิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

1. กรณีการคำนวณบำเหน็จ เนื่องจากตามพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 มาตรา 62 ได้บัญญัติสูตรในการคำนวณบำเหน็จไว้ว่าให้คำนวณจากอัตราเงินเดือนเดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาราชการ ประกอบด้วยมาตรา 66 วรรคสอง บัญญัติให้การนับเวลาราชการเพื่อคำนวณจำนวนบำเหน็จบำนาญให้นับจำนวนปีรวมทั้งเศษของปีด้วย การนับเศษของปีซึ่งเป็นเดือนหรือวันให้คำนวณตามวิธีการจ่ายเงินเดือนและให้นับสิบสองเดือนเป็นหนึ่งปี สำหรับจำนวนวันถ้ามีรวมกันหลายระยะให้นับสามสิบวันเป็นหนึ่งเดือน ดังนั้น การคำนวณบำเหน็จกรณีข้าราชการซึ่งเป็นสมาชิก กบข. ที่ถ่ายโอนไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงอาจใช้สูตรในการคำนวณบำเหน็จตามพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวเป็นแนวทางในการส่งจ่ายเพื่อบรรเทาความเดือดร้อนไปก่อนได้

สำหรับการคำนวณบำเหน็จตกทอดของข้าราชการซึ่งเป็นสมาชิก กบข. ที่ถ่ายโอนไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นก็ให้ถือปฏิบัติเช่นเดียวกับการคำนวณบำเหน็จปกติ กล่าวคือ อาจใช้สูตรในการคำนวณบำเหน็จตกทอดตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการเป็นแนวทางในการส่งจ่ายไปก่อนได้

2. กรณีการคำนวณบำนาญ เนื่องจากการคำนวณบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ และตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นมีหลักเกณฑ์ในการคำนวณที่แตกต่างกัน กล่าวคือ ตามพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 มาตรา 63 บัญญัติไว้สรุปว่า การคำนวณให้คำนวณจากอัตราเงินเดือนเฉลี่ยหกสิบเดือนสุดท้ายคูณด้วยเวลาราชการหารด้วยห้าสิบ ส่วนการคำนวณบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2500 มาตรา 32(2) บัญญัติไว้สรุปว่า สำหรับบำนาญให้ตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายหารด้วยห้าสิบคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ ดังนั้น การคำนวณบำนาญกรณีข้าราชการซึ่งเป็นสมาชิก กบข. ที่ถ่ายโอน

ไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จึงอาจใช้สูตรการคำนวณของ กบข. เป็นแนวทางในการจ่ายไปก่อน
ก็จะบรรเทาความเดือดร้อนของข้าราชการดังกล่าวได้

สำหรับเงินที่อยู่ใน กบข. เช่น เงินสะสม เงินสมทบและผลประโยชน์ของเงินดังกล่าว
เนื่องจากเป็นเงินของสมาชิกโดยตรงหากออกจากราชการแล้ว กบข. ก็สามารถจ่ายเงินดังกล่าวให้กับ
สมาชิกได้ ส่วนเงินประเดิม เงินชดเชย และผลประโยชน์ นั้น หากสมาชิกมีสิทธิรับบำนาญและรับรอง
ว่าจะขอรับบำนาญ โดยไม่เปลี่ยนแปลงเป็นขอรับบำเหน็จ กบข. ก็สามารถจ่ายเงินประเดิม เงินชดเชย
และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าวให้กับสมาชิกได้

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวสุภา ปิยะจิตติ)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมบัญชีกลาง

สำนักมาตรฐานด้านกฎหมายและระเบียบการคลัง

กลุ่มกฎหมายและระเบียบด้านเงินเดือน ค่าจ้าง บำเหน็จบำนาญ

โทร. 0-2273-9607

ที่ กค. 0409.6/31951

กรมบัญชีกลาง

ถนนพระราม 6 กทม. 10400

13 ตุลาคม 2546

เรื่อง การเบิกจ่ายเงินงบประมาณงบเงินอุดหนุน ประเภทเงินอุดหนุนทั่วไป

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

- อ้างถึง 1. หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ค่วนที่สุด ที่ มท 0808.4/2969 ลงวันที่ 25 เมษายน 2546 และ ค่วนมาก ที่ มท 0808.4/6587 ลงวันที่ 2 กันยายน 2546
2. หนังสือกรมบัญชีกลาง ค่วนที่สุด ที่ กค 0409.6/31334 ลงวันที่ 6 ตุลาคม 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง 1 ขอบทวนหนังสือกรมบัญชีกลาง ค่วนที่สุด ที่ กค 0409.6/ว 365 ลงวันที่ 16 ธันวาคม 2545 เกี่ยวกับหลักเกณฑ์การเบิกจ่ายเงินอุดหนุนทั่วไป เพื่ออุดหนุนรายการเบี้ยหวัดบำนาญ บำนาญ เงินทดแทน เงินช่วยพิเศษครูและภารโรง สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และเทศบาล ซึ่งกำหนดให้สำนักงานกลุ่มส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดวางฎีกาเบิกเงินค่าใช้จ่ายดังกล่าวจากสำนักงานคลังจังหวัดหรือสำนักงานคลังจังหวัด ณ อำเภอ ได้โดยตรง โดยไม่ต้องมีเงินประจำงวดในส่วนจังหวัดและไม่ต้องแนบแผนการเบิกจ่ายเงิน เนื่องจากกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเห็นว่าการกำหนดแนวทาง การเบิกจ่ายเงินอุดหนุนดังกล่าว อาจทำให้เกิดการซ้ำซ้อนในขั้นตอนการอนุมัติและเบิกจ่ายเงินบำนาญและบำนาญ ดังนี้

1. ในการเบิกจ่ายเงินบำนาญบำนาญ แม้กลุ่มส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดจะวางฎีกาเบิกเงินที่สำนักงานคลังจังหวัดแล้ว ก่อนที่จะจ่ายเงินบำนาญให้ผู้มีสิทธิ จังหวัดก็ต้องรอการอนุมัติจากกองทุนบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.) ที่จังหวัดส่งเรื่องมาขอเบิกเพิ่มเติมในส่วนที่ผู้รับบำนาญมีสิทธิได้รับเพิ่มอีกร้อยละ 25 ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2536 ซึ่งหัวหน้ากลุ่มส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดจะต้องรอผลการแจ้งอนุมัติเงินส่วนที่เพิ่มอีกร้อยละ 25 จากส่วนกลางก่อน จึงจะจ่ายเงินทั้งจำนวนให้แก่ผู้มีสิทธิ

2. จังหวัดไม่ได้แจ้งข้อมูลว่าได้มีการวางฎีกาเบิกเงินบำนาญปกติที่จังหวัดแล้ว ทำให้ ก.บ.ท. ดำเนินการเบิกบำนาญปกติอีกครั้งหนึ่ง และส่งเงินบำนาญดังกล่าวพร้อมเงินเพิ่มร้อยละ 25 ไปให้เทศบาลโดยตรง เป็นผลให้เงินบำนาญปกติที่จังหวัดวางฎีกาเงินบำนาญรอไว้ นั้นต้องยกเลิก เนื่องจากเป็นการเบิกซ้ำซ้อนจากส่วนกลาง ส่งผลให้เกิดความสับสนในการตรวจสอบ และเกิดความคลาดเคลื่อนของยอดเงินอุดหนุนที่เบิกจ่ายให้ผู้รับบำนาญ

นอกจากนี้อาจทำให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นไม่สามารถวางแผนการบริหารงบประมาณตามวงเงินที่ได้รับจัดสรร จึงขอให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเป็นหน่วยเบิกจ่ายเงินอุดหนุนรายการดังกล่าว ณ กรมบัญชีกลางโดยตรงต่อไป ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กรมบัญชีกลางพิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

1. ตามหนังสือกรมบัญชีกลาง ด่วนที่สุด ที่ กค 0409.6/ว 365 ลงวันที่ 16 ธันวาคม 2545 กำหนดหลักเกณฑ์ในการเบิกจ่ายเงินงบประมาณงบเงินอุดหนุน รายการเงินอุดหนุนค่ารักษาพยาบาล เงินช่วยเหลือบุตร เงินช่วยการศึกษาบุตรของครู ภารโรง ครูบ้านอายุ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด และเทศบาล เงินอุดหนุนเบี้ยหวัด บำเหน็จ บำนาญ เงินทดแทน เงินช่วยเหลือพิเศษ ครูและภารโรง สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาล และค่าเช่าบ้านของครูเทศบาล และให้สำนักงานกลุ่มส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดวางฎีกาเบิกเงินค่าใช้จ่ายดังกล่าวจากสำนักงานคลังจังหวัดหรือสำนักงานคลังจังหวัด ณ อำเภอ ได้โดยตรงเท่าที่จ่ายจริงในแต่ละคราวที่เกิดค่าใช้จ่ายหรือใกล้ถึงกำหนดที่จะต้องจ่ายโดยไม่ต้องมีเงินประจำงวดในส่วนจังหวัด และไม่ต้องแนบแผนการเบิกจ่ายเงิน ทั้งนี้ เพื่อให้การเบิกจ่ายเงินสิทธิประโยชน์ต่างๆ ของบุคลากรเป็นไปในแนวเดียวกันและเกิดความคล่องตัวในการดำเนินงานยิ่งขึ้น

2. ตามหนังสือที่อ้างถึง 2 กรมบัญชีกลางได้เชิญประชุมส่วนราชการที่เกี่ยวข้อง ประกอบด้วย กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น สำนักงานประมาณและสำนักงานปลัดสำนักนายกรัฐมนตรี เมื่อวันที่ 7 ตุลาคม 2546 เพื่อร่วมกันพิจารณาหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินอุดหนุนสำหรับรายการสิทธิประโยชน์ต่างๆ ของครู ภารโรง ครูบ้านอายุ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาล รวมทั้งข้าราชการและลูกจ้างที่ถ่ายโอนไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นว่า เงินอุดหนุนที่จัดสรรเพื่อสิทธิประโยชน์ของบุคลากรในแต่ละกรณีสมควรตั้งเบิกจ่ายในส่วนกลางหรือส่วนภูมิภาค ซึ่งที่ประชุมมีความเห็นร่วมกันว่า การเบิกจ่ายเงินในแต่ละกรณีควรเป็นไปในแนวเดียวกันตามนัยหนังสือกรมบัญชีกลาง ด่วนที่สุด ที่ กค 0409.6/ว 365 ลงวันที่ 16 ธันวาคม 2545 กล่าวคือ ให้สำนักงานกลุ่มส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจังหวัดวางฎีกาเบิกเงินอุดหนุนรายการดังกล่าวจากสำนักงานคลังจังหวัดหรือสำนักงานคลังจังหวัด ณ อำเภอ ได้โดยตรง โดยไม่ต้องมีเงินประจำงวดในส่วนจังหวัดและไม่ต้องแนบแผนการเบิกจ่ายเงิน ทั้งนี้ เห็นควรให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นซักซ้อมความเข้าใจในการเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญของครูและภารโรง สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาล เพื่อมิให้เกิดปัญหาในการอนุมัติและเบิกจ่ายเงินอุดหนุนบำเหน็จบำนาญซ้ำซ้อนกัน และให้คงถือปฏิบัติตามหนังสือกรมบัญชีกลางดังกล่าวต่อไป

จึงเรียนยืนยันมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวสุภา ปิยะจิตติ)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมบัญชีกลาง

สำนักมาตรฐานด้านกฎหมายและระเบียบการคลัง

กลุ่มกฎหมายและระเบียบด้านค่าใช้จ่ายในการบริหาร

โทร. 0-2273-9984

(ตัวอย่าง)

แบบรายงานการเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ บำเหน็จลูกจ้าง
ของข้าราชการและลูกจ้างที่ถ่ายโอนมายังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

อบจ.

เทศบาล..... อำเภอ จังหวัด

อบต.

ประจำเดือน พ.ศ.

	จากเงินอุดหนุน	จาก ก.บ.ท. หรือของท้องถิ่น	รวม	หมายเหตุ
บำนาญปกติยกมา	xxx	xxx	xxx	
เพิ่ม รายใหม่				
นาย ก	xxx	xxx	xxx	
นาง ข	xxx	xxx	xxx	รับโอนจาก
ลด(ถ้ามี)				ย้ายไปรับที่
นาย ก	xxx	xxx	xxx	
(ขอยกไปของบำนาญปกติ)	xxx	xxx	xxx	ขอดีจะทบทไปทุกเดือน
บำเหน็จปกติเดือนนี้				
นาง ค	xxx	xxx	xxx	
บำเหน็จตกทอดเดือนนี้				
นาย จ	xxx	xxx	xxx	
บำเหน็จลูกจ้างเดือนนี้				
นาย ป	xxx	xxx	xxx	
รวมจ่าย	xxx	xxx	xxx	

ตรวจสอบถูกต้องแล้ว

.....
(.....)

เจ้าหน้าที่ผู้จัดทำ

.....
(.....)

ปลัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด/
เทศบาล/องค์การบริหารส่วนตำบล

หมายเหตุ - รายงานฉบับนี้ส่งส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น 0-2241-9030-32
ภายในวันที่ 10 ของทุกเดือน

(ตัวอย่าง)

ทะเบียนเพิ่ม/ลดผู้รับบำนาญปกติและบำนาญพิเศษ (ครู)

ประกอบฎีกาที่ /

ประจำเดือนมกราคม 2547 อบจ./เทศบาล

ลำดับ ที่	ชื่อ-สกุล	จำนวน ราย	บำนาญเดือนละ (บาท)			หมายเหตุ
			บำนาญปกติ	เงินเพิ่ม 25 %	รวม	
เพิ่ม	ขอดยภมาเดือนธันวาคม 2546	50	xxx	xxx	xxx	
51	นาย ก.	1	xxx	xxx	xxx	พ้น 1 ตุลาคม 2546
52	นาย ข.	1	xxx	xxx	xxx	โอนมาจากเทศบาล
ลด						
5	นาย ค.	1	xxx	xxx	xxx	ถึงแก่กรรม 10 ตุลาคม 2546
6	นาย ง.	1	xxx	xxx	xxx	ย้ายไปรับที่เทศบาล.....
	บำนาญเดือนมกราคม 2547	50	xxx	xxx	xxx	

ได้ตรวจแล้วถูกต้อง

ได้ตรวจแล้วถูกต้อง

()
เจ้าหน้าที่()
ปลัด อบจ./เทศบาล**หมายเหตุ** - รายงานฉบับนี้ส่งส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

ด่วนที่สุด

ที่ มท. 0808.5/ว 2158

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
ถนนราชสีมา กท 10300

11 มีนาคม 2548

เรื่อง การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

- อ้างถึง 1. หนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนมาก ที่ มท 0808.5/ว 468 ลงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2548
2. หนังสือสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/ว 65 ลงวันที่ 3 มีนาคม 2548

- สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. กฎกระทรวงกำหนดอัตราและวิธีการรับบำเหน็จดำรงชีพ พ.ศ. 2548 จำนวน 1 ฉบับ
2. ราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม 122 ตอน 21 ก ลงวันที่ 10 มีนาคม 2548 จำนวน 1 ฉบับ
3. แบบรายงานการเบิกจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญ จำนวน 1 ฉบับ

ตามที่กระทรวงมหาดไทย ได้มีหนังสือชักซ้อมแนวทางและวิธีการขอรับบำเหน็จดำรงชีพของข้าราชการส่วนท้องถิ่น และหนังสือแจ้งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสำรวจเงินงบประมาณรายจ่ายประจำปี ที่ตั้งสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น หากเงินงบประมาณดังกล่าวไม่พอจ่ายเป็นเงินบำเหน็จดำรงชีพ ให้รายงานจังหวัดเพื่อแจ้งสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.) เพื่อที่จะโอนเงินให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไป นั้น

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ขอเรียนว่า รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยได้ลงนามในกฎกระทรวงกำหนดอัตราและวิธีการรับบำเหน็จดำรงชีพ พ.ศ. 2548 ที่ออกตามพระราชบัญญัติ เหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2548 และได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา ฉบับกฤษฎีกา เล่ม 122 ตอน 21 ก ลงวันที่ 10 มีนาคม 2548 และมีผลบังคับใช้แล้ว รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 1 และ 2 ดังนั้น จึงขอให้จังหวัดแจ้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ดำเนินการดังนี้

1. ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแจ้งให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญทราบสาระสำคัญของกฎกระทรวงกำหนดอัตราและวิธีการรับบำเหน็จดำรงชีพ พ.ศ. 2548 ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 1
2. ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบด้านการเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องข้อมูลตามแบบขอรับบำเหน็จดำรงชีพ (บ.ท. 16) ของผู้ประสงค์จะขอรับบำเหน็จดำรงชีพ โดยถือปฏิบัติตามหนังสือกระทรวงมหาดไทย ด่วนมาก ที่ มท 0808.5/ว 468 ลงวันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2548 แล้วรวบรวมแบบขอรับบำเหน็จดำรงชีพดังกล่าวส่งจังหวัด เพื่อดำเนินการต่อไป

3. ให้สำนักงานท้องถิ่นจังหวัด จัดทำคำสั่งจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพ โดยมีสาระสำคัญตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546 ข้อ 26 และนำเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะผู้มีอำนาจพิจารณาสั่งจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญ ตามข้อ 2

4. เมื่อสำนักงานท้องถิ่นจังหวัดได้เบิกจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพ ตามข้อ 3 แล้วให้รายงานขอผลการเบิกจ่ายตามแบบที่ส่งมาพร้อมนี้ ทุกวันที่ 10 ของเดือน โดยครั้งแรกให้รายงาน วันที่ 10 พฤษภาคม 2548 เพื่อใช้เป็นข้อมูลประกอบการของงบประมาณต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณาคำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายวัลลภ พริงพงษ์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น
ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ
โทร. 0-2241-9000 ต่อ 1402 – 1405
โทรสาร 0-2241-9032

ด่วนมาก

ที่ มท. 0808.5/ว 468

กระทรวงมหาดไทย

ถนนอภัยวงศ์ กทม. 10200

14 กุมภาพันธ์ 2548

เรื่อง ชักซ้อมแนวทางและวิธีการขอรับบำเหน็จดำรงชีพของข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

(ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2548

จำนวน 1 ฉบับ

2. หนังสือสำคัญจ่ายเงินบำนาญครั้งสุดท้าย (บ.ท. 13)

จำนวน 1 ฉบับ

3. แบบรับบำเหน็จดำรงชีพ (บ.ท. 16)

จำนวน 1 ฉบับ

4. แบบทะเบียนคุมการจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพ (บ.ท. 17)

จำนวน 1 ฉบับ

กระทรวงมหาดไทย ได้แก้ไขปรับปรุงพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 (และที่แก้ไขเพิ่มเติม) โดยจัดทำเป็นพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2548 (รายละเอียดตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 1) และร่างกฎกระทรวงกำหนดอัตราและวิธีการรับบำเหน็จดำรงชีพของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ... โดยมีสาระสำคัญเพิ่มเติมหลักการของบำเหน็จดำรงชีพที่ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญขอรับบำเหน็จดำรงชีพได้ในอัตราไม่เกินสิบห้าเท่าของบำนาญรายเดือนที่ได้รับ แต่ไม่เกินสองแสนบาท

บัดนี้ พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2548 ได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษา เล่ม 122 ตอนที่ 13 ก วันที่ 14 กุมภาพันธ์ 2548 และมีผลบังคับใช้แล้ว ดังนั้น เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญได้อย่างรวดเร็ว ทันที่ที่กฎกระทรวงมีผลบังคับใช้ จึงให้จังหวัดดำเนินการ ดังนี้

1. ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแจ้งให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญทราบสาระสำคัญของพระราชบัญญัติตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 1 หากผู้รับบำนาญประสงค์จะขอรับบำเหน็จดำรงชีพ ให้กรอกแบบฟอร์มขอรับบำเหน็จดำรงชีพ (บ.ท. 16) ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 3 ขึ้นต่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

2. ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบด้านการเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นตรวจสอบความถูกต้องของข้อมูลตามแบบขอรับบำเหน็จดำรงชีพ (บ.ท. 16) ตามข้อ 1 กับข้อมูลการจ่ายเงินบำนาญปกติและบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ (ถ้ามี) ในทะเบียนที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจ่ายเงินบำนาญประจำเดือน และให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรวบรวมแบบขอรับบำเหน็จดำรงชีพ (บ.ท. 16) ที่ตรวจสอบแล้วส่งให้จังหวัด

3. ให้จังหวัด โดยสำนักงานท้องถิ่นจังหวัด เตรียมจัดทำคำสั่งจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพ โดยสาระสำคัญตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546 ข้อ 26 เพื่อให้สามารถนำเสนอผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะผู้มีอำนาจพิจารณาสั่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 (และที่แก้ไขเพิ่มเติม) มาตรา 50 ได้ทันทีที่กระทรวงมีผลบังคับใช้ โดยแบ่งประเภทการจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญ ดังนี้

(1) ผู้รับบำเหน็จดำรงชีพตำแหน่งข้าราชการครูสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ครูสังกัดเทศบาล ให้จ่ายจากเงินอุดหนุนรัฐบาล

(2) ผู้รับบำเหน็จดำรงชีพของข้าราชการที่ถ่ายโอนมาสังกัดกรมการปกครองส่วนท้องถิ่น ตามโครงการถ่ายโอนบุคลากรภาครัฐ ให้จ่ายจากเงินอุดหนุนรัฐบาลและเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.) ตามหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0808.4/ว 1323 ลงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2546

(3) ผู้รับบำเหน็จดำรงชีพตำแหน่งอื่น ให้จ่ายจากเงินกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.)

4. เมื่อองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ได้เบิกจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญแล้ว ให้เจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบจัดทำทะเบียนคุมการจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพ (บ.ท. 17) ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 4 เพื่อใช้ควบคุมและตรวจสอบการเบิกจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพให้เป็นปัจจุบัน เพื่อเป็นหลักฐานเมื่อผู้รับบำนาญถึงแก่กรรมและต้องจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดให้แก่ทายาท

5. ในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญเปลี่ยนแปลงสถานที่รับบำนาญ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบันทึกเพิ่มเติมในรายการหมายเหตุตามแบบหนังสือสำคัญจ่ายเงินครั้งสุดท้าย (บ.ท. 13) ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 2 เพื่อใช้เป็นหลักฐานในการควบคุมและตรวจสอบการได้รับบำเหน็จดำรงชีพของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญที่ขอเปลี่ยนแปลงสถานที่รับบำนาญ

จึงเรียนมาเพื่อทราบ และพิจารณาดำเนินการต่อไป เมื่อกระทรวงมีผลบังคับใช้แล้ว จะได้แจ้งให้ทราบโดยด่วนต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายชาญชัย สุนทรมัญญ์)

รองปลัดกระทรวง รักษาราชการแทน

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

โทร. 0-2241-9000 ต่อ 1402-1405

โทรสาร 0-2241-9032

ที่ มท. 0808.5/ว 72

สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
(ก.บ.ท.) ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ
สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
ถนนราชสีมา เขตดุสิต กทม. 10300

21 เมษายน 2548

เรื่อง การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

อ้างถึง หนังสือสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.) ที่ มท 0808.5/ว 63
ลงวันที่ 24 กุมภาพันธ์ 2548

ตามที่สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.) ได้มีหนังสือ
แจ้งแนวทางปฏิบัติเกี่ยวกับการขอรับบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัด
ได้มีคำสั่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญแล้ว ให้แจ้งราชการส่วนท้องถิ่นเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่
ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำเหน็จบำนาญโดยเร็ว และให้ส่งคำสั่งและเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญ
ดังกล่าวให้สำนักงาน ก.บ.ท. จำนวน 1 ชุด รายละเอียดปรากฏตามอ้างถึง นั้น

สำนักงาน ก.บ.ท. ขอเรียนว่า ปัจจุบันเมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้มีคำสั่งจ่ายเงินบำเหน็จ
บำนาญแล้วได้ส่งเรื่องให้สำนักงาน ก.บ.ท. ตรวจสอบความถูกต้อง และบางจังหวัดผลการตรวจสอบ
ดังกล่าวจากสำนักงาน ก.บ.ท. ก่อน จึงจะแจ้งให้ราชการส่วนท้องถิ่นเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ ทำให้
ผู้ขอรับบำเหน็จบำนาญได้รับความเดือดร้อนได้รับเงินล่าช้า ขาดรายได้ที่จะใช้ในการดำรงชีพ ดังนั้น
เพื่อให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ขอรับบำเหน็จบำนาญได้รับเงินโดยเร็ว เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้มี
คำสั่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญแล้วขอได้โปรดให้ท้องถิ่นจังหวัดแจ้งราชการส่วนท้องถิ่นเบิกจ่ายเงิน
บำเหน็จบำนาญให้แก่ผู้ขอรับบำเหน็จบำนาญโดยไม่ต้องรอหนังสือตอบรับจากสำนักงาน ก.บ.ท.
รายละเอียดปรากฏตามหนังสือที่อ้างถึง และสำหรับการคำนวณการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญรายได้
ที่สำนักงาน ก.บ.ท. ตรวจสอบแล้วพบว่า ไม่ถูกต้อง สำนักงาน ก.บ.ท. จะแจ้งให้ทราบเป็นรายๆ ไป

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดพิจารณาคำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายพีระพงษ์ มีจันทร์ทอง)

ผู้อำนวยการส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ รักษาราชการแทน

ผู้อำนวยการสำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

เลขานุการ ก.บ.ท.

ที่ มท. 0808.5/ว 2598

กระทรวงมหาดไทย

ถนนอัยยวัฒน์ กทม 10200

16 สิงหาคม 2548

เรื่อง การเบิกจ่ายเงินบำนาญประจำเดือน

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

อ้างถึง ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546

ตามที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546 ข้อ 29 วรรคสาม กำหนดให้จ่ายบำนาญประจำเดือนให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญในวันทำการก่อนวันทำการสุดท้ายของเดือนสองวันทำการ สำหรับกรณีที่ต้องเบิกเงินจากธนาคารหรือผู้มีสิทธิรับบำนาญได้รับบำนาญทางธนาคาร ให้จ่ายในวันทำการก่อนวันทำการสุดท้ายของธนาคารในเดือนนั้น สองวันทำการ นั้น

เนื่องจากกระทรวงการคลัง ได้กำหนดวันจ่ายเงินเดือนและบำนาญประจำเดือนขึ้นใหม่ โดยการจ่ายบำนาญประจำเดือน ให้จ่ายในวันทำการก่อนวันทำการสุดท้ายของเดือนห้าวันทำการ สำหรับกรณีที่ต้องเบิกจากธนาคารหรือผู้มีสิทธิรับบำนาญได้รับบำนาญทางธนาคาร ให้จ่ายในวันทำการก่อนวันทำการสุดท้ายของเดือนห้าวันทำการ ดังนั้น เพื่อให้การเบิกจ่ายบำนาญรายเดือนของข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นไปในแนวทางเดียวกัน กับที่กระทรวงการคลังกำหนด จึงขอให้แจ้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัด ให้จ่ายเงินบำนาญประจำเดือนในวันทำการก่อนวันทำการสุดท้ายของเดือนห้าวันทำการ สำหรับกรณีที่ต้องเบิกเงินจากธนาคารหรือผู้มีสิทธิรับบำนาญได้รับบำนาญทางธนาคาร ให้จ่ายในวันทำการก่อนวันทำการสุดท้ายของเดือนห้าวันทำการ ทั้งนี้ตั้งแต่เดือนสิงหาคม 2548 เป็นต้นไป

จึงเรียนมาเพื่อพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายอนุชา โมกขะเวส)

รองปลัดกระทรวงมหาดไทย

หัวหน้ากลุ่มภารกิจด้านพัฒนาชุมชนและส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

โทร. 0-2241-9000 ต่อ 1402 – 1405 โทรสาร 0-2241-9032

ที่ มท. 0808.5/ว 97

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
ถนนราชสีมา กทม. 10300

12 ตุลาคม 2548

เรื่อง รายงานการเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญ

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

อ้างอิง 1. หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ด่วนที่สุด ที่ มท 0808.5/ว 2158 ลงวันที่ 11 มีนาคม 2548
2. หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ด่วนที่สุด ที่ มท 0808.5/ว 80 ลงวันที่ 27 มิถุนายน 2548

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. ตัวอย่างการรายงานทางอินเทอร์เน็ต จำนวน 1 ชุด
2. ทะเบียนผู้รับบำนาญประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2549 จำนวน 1 ชุด
3. แบบรายงานการเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญ จำนวน 1 ชุด

ตามที่แจ้งให้จังหวัดรายงานผลการเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญ บำเหน็จดำรงชีพ ครูและ
การโรงสังกัดโรงเรียนเทศบาลและองค์การบริหารส่วนจังหวัด รายละเอียดตามหนังสือที่อ้างถึง นั้น

เพื่อให้การรายงานผลการเบิกจ่ายเงินดังกล่าวข้างต้น มีประสิทธิภาพสามารถรายงาน
ได้อย่างรวดเร็วถูกต้อง โดยนำเครื่องคอมพิวเตอร์ที่มีอยู่มาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด จึงขอยกเลิกการ
รายงานตามหนังสือที่อ้างถึงและให้รายงานการเบิกจ่ายฯ ทางจดหมายอิเล็กทรอนิกส์ โดยให้ท้องถิ่นจังหวัด
มอบหมายเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบ ดำเนินการดังนี้

1. Download แบบฟอร์มรายงานตามสิ่งที่ส่งมาด้วย จาก e-mail address ของท้องถิ่น
จังหวัด ซึ่งกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจะส่งให้ทางอินเทอร์เน็ตมาบันทึกไว้ในแฟ้มข้อมูล (file)
ของจังหวัด

2. บันทึกข้อมูล ลงในแฟ้มข้อมูล (file) ตามข้อ 1

3. ส่งรายงานทาง e-mail address peerapong-mee@thailocaladmin.go.th

รายละเอียดปรากฏตามตัวอย่างรายงานทางอินเทอร์เน็ตและแบบฟอร์มรายงานที่ส่งมาดังต่อไปนี้

3.1 แจ้งรายชื่อข้าราชการองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นซึ่งเกษียณอายุ และมีสิทธิรับ
บำนาญในปีงบประมาณ 2549 ตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 2 ภายในวันที่ 28 ตุลาคม 2548

3.2 รายงานการเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญตามสิ่งที่ส่งมาด้วย 3 ระหว่างวันที่ 1-7 ของ
ทุกเดือน ครั้งแรกให้รายงานเดือนพฤศจิกายน 2548 เป็นต้นไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาคำเนิกรต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายวัลลภ พริ้งพงษ์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

โทร. 0-2241-9030

โทรสาร 0-2241-9032

ที่ ๕๗/๒๕๐๕

กระทรวงมหาดไทย

๓ มกราคม ๒๕๐๕

เรื่อง สิทธิรับบำเหน็จบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด นายกเทศมนตรีนครกรุงเทพ และนายกเทศมนตรีนครธนบุรี

อ้างถึง หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ ๒๔๘๕/๒๕๐๓ ลงวันที่ ๑๖ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๓

ตามที่กระทรวงมหาดไทยได้สั่งการมายังจังหวัดเพื่อให้กวัดขันเจ้าหน้าที่ ซึ่งมีหน้าที่พิจารณาส่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งออกจากราชการให้เป็นไปโดยถูกต้องตามระเบียบและกฎหมายว่า ถ้ามีการส่งจ่ายผิดพลาดเพราะประมาทเลินเล่อแล้วเจ้าหน้าที่ผู้พิจารณาตามลำดับชั้นจะต้องร่วมกันรับผิดชอบชดใช้และจะได้รับการพิจารณาโทษทางวินัยอีกสถานหนึ่งด้วยความละเอียดแจ้งอยู่แล้ว นั้น

กระทรวงมหาดไทยได้สังเกตเห็นว่า นับแต่ได้สั่งการมาแล้วก็ยังปรากฏว่ามีบางจังหวัดส่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ออกจากราชการผิดพลาดไปจากระเบียบและกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งต้องทักท้วงให้แก่ไข้อยู่เสมอ ความผิดพลาดที่เกิดขึ้นส่วนมากเป็นเรื่องที่เจ้าหน้าที่เข้าใจเงื่อนไขการจ่ายบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายผิดพลาดไป โดยไปยึดหลักตามมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๘ ว่า เมื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นออกจากราชการ ถ้ามีเวลาราชการเกินกว่า ๑ ปีขึ้นไป แต่ไม่เกิน ๑๐ ปี ก็ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จ แต่ถ้าเกิน ๑๐ ปีขึ้นไปก็ให้มีสิทธิได้รับบำนาญ ทั้งนี้โดยมิได้พิจารณาหลักเกณฑ์ในมาตราอื่นประกอบ ฉะนั้น เพื่อป้องกันการผิดพลาดซึ่งอาจจะมีขึ้นในทำนองนี้ต่อไปอีก จึงใคร่ขอซักซ้อมความเข้าใจเกี่ยวกับการพิจารณาส่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ออกจากราชการเพิ่มเติมมา ดังนี้

๑. บุคคลซึ่งมีสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ได้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งบัญญัติไว้ในมาตรา ๔ คือ ข้าราชการส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานสุขาภิบาล และพนักงานสภาตำบลตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น โดยเฉพาะพนักงานเทศบาลนั้น หมายถึงพนักงานสามัญแต่ประเภทเดียว พนักงานวิสามัญประจำการและลูกจ้างไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญตามกฎหมายนี้ แต่พนักงานวิสามัญประจำการมีสิทธิได้รับเงินทดแทนตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการจ่ายเงินทดแทนแก่พนักงานเทศบาล วิสามัญประจำการที่ออกจากราชการ พ.ศ. ๒๕๐๓ และลูกจ้างมีสิทธิได้รับบำเหน็จตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยการจ่ายเงินบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.๒๕๐๓

๒. สิทธิรับบำเหน็จบำนาญปกติในเหตุต่างๆ ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มีดังนี้

(๑) เหตุทดแทน ตามมาตรา ๑๔ ได้แก่ผู้ซึ่งออกจากราชการ เพราะ

ก. เลิกหรือยุบตำแหน่ง

ข. ไปดำรงตำแหน่งการเมือง

ค. ทางราชการมีคำสั่งให้ออกโดยไม่มีความคิด เช่น ผู้บังคับบัญชาสั่งให้ออกจากราชการตามมาตรา ๕๐ (ก) หรือ (ข) หรือ (ง) แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. ๒๔๘๖ เป็นต้นไป

การออกจากราชการของข้าราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อรับบำเหน็จบำนาญเหตุทดแทนนี้ จะมีได้ก็แต่กรณีที่ทางราชการสั่งให้ออกจากราชการเท่านั้น ไม่ใช่ลาออกด้วยใจสมัครของตนเอง

(๒) เหตุทุพพลภาพ ตามมาตรา ๑๕ ได้แก่ผู้ซึ่งออกจากราชการเพราะเจ็บป่วยทุพพลภาพ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจและให้ความเห็นว่า เจ็บป่วยถึงทุพพลภาพ ไม่สามารถที่จะรับราชการในตำแหน่งหน้าที่ซึ่งปฏิบัติอยู่นั้นได้ต่อไป การออกตามมาตรานี้จะเป็นโดยเจ้าตัวลาออกเอง หรือทางราชการสั่งให้ออกก็ได้

(๓) เหตุสูงอายุ ตามมาตรา ๑๖ ได้แก่ผู้ที่มีอายุครบ ๖๐ ปีบริบูรณ์แล้ว และทางราชการสั่งให้ออกจากราชการ

(๔) เหตุรับราชการนาน ตามมาตรา ๑๗ ได้แก่ผู้ที่มีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ (รวมทั้งเวลาทวีคูณและเวลาอื่นๆ ที่กฎหมายขอมให้นับเป็นเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญได้) ครบ ๓๐ ปีบริบูรณ์แล้วและทางราชการสั่งให้ออกจากราชการ

(๕) ผู้ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญครบ ๑๐ ปีบริบูรณ์แล้ว ไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญตามข้อ (๑) หรือ (๒) หรือ (๓) หรือ (๔) ดังกล่าวข้างต้น ถ้าได้รับอนุญาตให้ลาออกจากราชการมีสิทธิได้รับบำเหน็จตามมาตรา ๒๐

๓. กรณีได้รับบำเหน็จ กรณีได้รับบำนาญ

ก. บำเหน็จ ได้แก่

(๑) ผู้ที่ออกจากราชการด้วยเหตุต่างๆ ๔ ประการ ตามข้อ ๒ (๑) หรือ (๒) หรือ (๓) หรือ (๔) ดังกล่าวข้างต้นโดยมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญไม่ถึง ๑๐ ปีบริบูรณ์ตามมาตรา ๑๘ วรรคแรก

(๒) ผู้ที่ลาออกเพื่อรับบำเหน็จตามข้อ ๒ (๕) และผู้บังคับบัญชาได้อนุมัติให้ออกแล้วมีสิทธิได้รับบำเหน็จตามมาตรา ๒๐ เช่น อ.ก.ท. เทศบาลอนุมัติให้พนักงานสามัญลาออกจากงานตามมาตรา ๔๕ แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. ๒๔๘๖

(๓) ผู้ซึ่งมีสิทธิได้รับบำนาญด้วยเหตุใดๆ ก็ตาม มีสิทธิที่จะขอรับบำเหน็จแทนบำนาญตามมาตรา ๑๘ ได้

ข. บำนาญ ได้แก่ ผู้ออกจากราชการด้วยเหตุใดๆ ตามข้อ ๒ (๑) หรือ (๒) หรือ (๓) หรือ (๔) ซึ่งมีเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่ ๑๐ ปีบริบูรณ์ขึ้นไปตามมาตรา ๑๘ วรรคสอง

๔. การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ

ในการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น ได้มีบัญญัติไว้ในหมวด ๒ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ว่า นอกจากจะนับเวลาราชการปกติตามมาตรา ๒๕ แล้ว ตามมาตรา ๒๖ ได้บัญญัติให้นับเวลาทวีคูณเข้าด้วย เพราะถือว่าเป็นเวลาราชการเหมือนกัน ฉะนั้น ในการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ จึงต้องนับเวลาราชการปกติและเวลาทวีคูณรวมเข้าด้วยกัน แล้วจึงพิจารณาตาม ข้อ ๒ (๑) หรือ (๒) หรือ (๓) หรือ (๔) หรือ (๕) แล้วแต่กรณี ส่วนสิทธิที่จะได้รับบำเหน็จหรือบำนาญนั้นจะต้องเป็นไปตามมาตรา ๑๘ โดยถือตามจำนวนเวลาราชการที่นับได้อย่างแท้จริงเมื่อยังมีได้พิเศษปีตามมาตรา ๒๕

*๕. การหาตัวหารเงินบำนาญ

การหาตัวหารเพื่อคำนวณเงินบำนาญว่าจะเป็ ๕๐ หรือ ๕๕ ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๓๒ นั้น ให้นับเฉพาะเวลาราชการปกติที่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนแต่อย่างเดียวนั้น ไม่รวมเวลาทวีคูณเข้าด้วยกล่าวคือ ถ้าวลาราชการปกตินับได้ ๒๕ ปีบริบูรณ์ขึ้นไปก็ให้แบ่งเป็น ๕๐ ส่วนคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ แต่ถ้าวลาราชการปกตินับได้ต่ำกว่า ๒๕ ปีบริบูรณ์ลงมา ก็ให้แบ่งเป็น ๕๕ ส่วนคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ ส่วนในการคำนวณเงินบำนาญเพื่อจ่ายนั้นจะต้องเอาเวลาราชการปกติและเวลาทวีคูณรวมกันเพื่อคำนวณด้วย

๖. การออกคำสั่ง

ในการออกคำสั่งให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่น เช่น พนักงานสามัญของเทศบาลออกจากราชการ ขอให้ระบุให้ชัดเจนด้วยว่า สั่งให้บุคคลใด ตำแหน่งหน้าที่ใด ออกจากราชการ ตามกฎหมายบทใด และด้วยเหตุผลประการใด ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการพิจารณาออกคำสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ และเพื่อให้การออกคำสั่งเป็นแบบเดียวกัน จึงขอส่งแบบคำสั่งให้พนักงานสามัญออกจากราชการ แบบคำสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญรวม ๓ แบบ มาเพื่อเป็นแบบในการปฏิบัติต่อไป

อนึ่ง ใคร่ขอกำชับมาอีกครั้งหนึ่งว่า ในการสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ออกจากราชการ ขอให้พิจารณาระเบียบและตัวบทกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นและกฎหมายอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ เช่น พระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. ๒๔๘๖ เป็นต้น ให้รอบคอบเสียก่อนที่จะดำเนินการออกคำสั่ง เพราะถ้าสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ออกจากราชการผิดพลาดไปเพราะความประมาทเลินเล่อแล้ว นอกจาก

* การหาตัวหารเงินบำนาญ แก้ไขแล้ว และให้ถือปฏิบัติตามหนังสือ ค่วนมาก ที่ มท ๐๓๑๒/๑๒๖๕๓ ลงวันที่ ๒๒ กันยายน ๒๕๑๗

เจ้าหน้าที่ผู้พิจารณาตามลำดับชั้นจะต้องร่วมกันรับผิดชอบค่าใช้จ่ายที่จ่ายผิดพลาดไปคืนให้กับทางราชการเป็นส่วนตัวจนครบจำนวนแล้ว ยังจะต้องได้รับการพิจารณาโทษทางวินัยอีกสถานหนึ่งด้วย ดังได้สั่งการมาตามนัยหนังสืออ้างถึงข้างต้นแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อทราบ โปรดแจ้งให้เจ้าหน้าที่ทุกฝ่ายทราบและถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดด้วย

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) อรรถวิภาคไพศาลย์

(หลวงอรรถวิภาคไพศาลย์)

รองปลัดกระทรวง ลงนามแทน

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมมหาดไทย

ด่วนมาก

ที่ มท. ๐๓๑๒/๑๒๗๕๓

กระทรวงมหาดไทย

๒๒ กันยายน ๒๕๖๓

เรื่อง สิทธิรับบำเหน็จบำนาญปกติตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด นายกเทศมนตรีนครกรุงเทพ และนายกเทศมนตรีนครธนบุรี

อ้างถึง หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ ๕๗/๒๕๐๕ ลงวันที่ ๓ มกราคม ๒๕๐๕

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค.๐๕๐๔/๑๘๘๘๐ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๐๗ และสำเนาหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ถึงรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ที่ สร.๐๕๐๓/๕๐๐๕ ลงวันที่ ๑๘ มิถุนายน ๒๕๐๗ รวม ๒ ฉบับ

ตามที่กระทรวงมหาดไทยได้สอบถามความเข้าใจเกี่ยวกับสิทธิรับบำเหน็จบำนาญปกติของข้าราชการส่วนท้องถิ่นมาเพื่อทราบทางปฏิบัติ โดยเฉพาะเกี่ยวกับการใช้สิทธิ ๕๐ หรือ ๕๕ เป็นตัวหารบำนาญปกติตามนัยมาตรา ๓๒(๒) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ นั้น กำหนดให้นับเฉพาะเวลาราชการปกติที่ได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือนอย่างเดียว ไม่นับเวลาราชการวิเศษเข้ารวมด้วย กล่าวคือ ถ้าเวลาราชการปกตินับได้ ๒๕ ปีบริบูรณ์ขึ้นไปก็ให้ใช้สิทธิ ๕๐ เป็นตัวหารเงินเดือน และคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ ในทางตรงกันข้าม ถ้านับเวลาราชการปกติไม่ครบ ๒๕ ปีบริบูรณ์ก็ให้ใช้สิทธิ ๕๕ เป็นตัวหารเงินเดือนและคูณด้วยจำนวนปีเวลาราชการ ส่วนการคำนวณเงินบำนาญปกติเพื่อจ่ายนั้นจะต้องเอาเวลาราชการปกติรวมเข้ากับเวลาราชการวิเศษเพื่อคำนวณด้วยนั้น

บัดนี้ กระทรวงการคลังได้แจ้งมติคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับการนับเวลาราชการ เพื่อใช้สิทธิตัวหารบำนาญปกติตามหนังสือที่ กค. ๐๕๐๔/๑๘๘๘๐ ลงวันที่ ๑๓ กรกฎาคม ๒๕๐๗ มีความว่า คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๑๖ มิถุนายน ๒๕๐๗ ลงมติเห็นชอบด้วยความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมายครบคณะฝ่ายข้างมาก) ในเรื่องการนับเวลาราชการ ๒๕ ปีบริบูรณ์ตามความนัยมาตรา ๓๒(๒) (ข) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ว่าจะต้องเอาเวลาราชการปกติและเวลาราชการวิเศษรวมเข้าด้วยกัน ซึ่งเมื่อรวมแล้วมีเวลาราชการครบ ๒๕ ปีบริบูรณ์ก็ให้ใช้สิทธิ ๕๐ เป็นตัวหาร รายละเอียดปรากฏตามสำเนาหนังสือกระทรวงการคลังและสำเนาหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีซึ่งแนบมาพร้อมหนังสือนี้

โดยที่พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๓๒(๒) ได้บัญญัติข้อความไว้ทำนองเดียวกันกับพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๙๔ ข้อ ๓๒(๒) (ข) ดังกล่าว ในการนับเวลาราชการเพื่อใช้สิทธิตัวหารการคำนวณบำนาญปกติของข้าราชการส่วนท้องถิ่นจึงต้องถือปฏิบัติเช่นเดียวกับของข้าราชการตามนัยมติคณะรัฐมนตรีดังกล่าว

ฉะนั้น จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และถ้าหากมีผู้ใดได้รับการพิจารณาสั่งจ่ายบำนาญโดยมิได้เอาเวลาราชการที่คูณเข้ามารวมเพื่อใช้สิทธิ ๕๐ เป็นตัวหารดังกล่าวแล้ว ก็ให้จังหวัดดำเนินการแก้ไขคำสั่งจ่ายบำนาญเสียใหม่ให้ถูกต้อง แล้วให้ส่งเรื่องราวขอรับบำนาญพร้อมด้วยคำสั่งจ่ายบำนาญไปยังส่วนการปกครองท้องถิ่น กรมการปกครอง จำนวน ๑ ชุด ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๑ ข้อ ๒๒

ขอแสดงความนับถือ อย่างสูง

(ลงชื่อ) อรรถวิภาคไพศาลย์

(หลวงอรรถวิภาคไพศาลย์)

รองปลัดกระทรวง รักษาราชการแทน

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง

ที่ มท. ๐๔๐๓/ว ๘๐๖

กระทรวงมหาดไทย

ถนนอภัยวงศ์ กท ๑๐๒๐๐

๑๓ มิถุนายน ๒๕๖๒

เรื่อง ซ่อมแนวทางปฏิบัติในการออกคำสั่งจ่ายเงินบำเหน็จ บำนาญ หรือบำเหน็จตกทอด
ของราชการส่วนท้องถิ่น

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

อ้างถึง พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม
(ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๐

ด้วยปรากฏว่า การออกคำสั่งจ่ายเงินบำเหน็จ บำนาญ หรือบำเหน็จตกทอด ของราชการส่วน
ท้องถิ่น มีทั้งคำสั่งจังหวัดและคำสั่งองค์การบริหารส่วนจังหวัด เป็นเหตุให้ต้องทักท้วงแก้ไขอยู่เสมอ
ซึ่งก่อให้เกิดความล่าช้าในการจ่ายเงินดังกล่าว องค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นราชการส่วนท้องถิ่น ตาม
มาตรา ๒ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕)
พ.ศ. ๒๕๓๐ และตามมาตรา ๕๐ แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าว ระบุไว้ชัดเจนให้ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็น
ผู้พิจารณาสั่งจ่ายเงิน

กระทรวงมหาดไทย ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีที่ข้าราชการในสังกัดองค์การบริหารส่วน
จังหวัด ผู้มีสิทธิรับเงินบำเหน็จ บำนาญ หรือบำเหน็จตกทอด ขอรับเงินดังกล่าว เมื่อจังหวัดได้
ตรวจสอบเรื่องถูกต้องแล้ว การออกคำสั่งจ่ายเงิน จะต้องเป็นคำสั่งจังหวัด มิใช่คำสั่งองค์การบริหาร
ส่วนจังหวัด

จึงเรียนมาเพื่อทราบและถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายเจริญจิตต์ ณ สงขลา)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง

กองคลังส่วนท้องถิ่น

โทร. (๐๒) ๒๒๒๓๘๓๒, ๒๒๒๕๘๕๔

ด่วนมาก

ที่ มท. 0808.4/ว 769

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
ถนนราชสีมา เขตดุสิต กทม. 10300

16 กรกฎาคม 2546

เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ลูกจ้างที่ถ่ายโอนไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกรมบัญชีกลาง ด่วนที่สุด ที่ กค 0409.4/19256 ลงวันที่ 7 กรกฎาคม 2546

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ได้รับการหารือแนวทางปฏิบัติในกรณีข้าราชการและลูกจ้างส่วนราชการที่ถ่ายโอนไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตายหรือลาออกหรือจะครบกำหนดเกษียณอายุว่าจะต้องดำเนินการอย่างไร กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น จึงหารือแนวทางปฏิบัติไปยังกรมบัญชีกลาง ได้รับคำชี้แจงสรุปได้ว่า

1. หลักการคำนวณเวลาราชการ จะต้องนำเวลาราชการในขณะที่ข้าราชการ/ลูกจ้างปฏิบัติหน้าที่ในหน่วยงานเดิม และขณะปฏิบัติหน้าที่อยู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่รับถ่ายโอนมารวมกันเพื่อพิจารณาประกอบหลักเกณฑ์การขอรับบำเหน็จบำนาญ

2. หน่วยเบิกจ่ายได้แก่ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น โดยใช้แบบและหลักเกณฑ์ของกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

จึงซักซ้อมแนวทางปฏิบัติ กรณีข้าราชการและลูกจ้างของส่วนราชการที่ถ่ายโอนไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หากตายหรือลาออกหรือจะครบกำหนดเกษียณอายุ การออกคำสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญ บำเหน็จตกทอดของข้าราชการเป็นของผู้ว่าราชการจังหวัด ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 มาตรา 50 ส่วนบำเหน็จลูกจ้าง เป็นของผู้บริหารท้องถิ่น ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ข้อ 19 โดยให้จังหวัดรวบรวมส่งเอกสาร จำนวน 1 ชุด ให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น เอกสารที่เป็นสำเนาให้เจ้าหน้าที่ตั้งแต่ระดับ 2 ขึ้นไปรับรองสำเนาถูกต้อง เพื่อขอเบิกเงินจากกรมบัญชีกลางต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และแจ้งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดทราบ และถือเป็นแนวทางปฏิบัติ

ขอแสดงความนับถือ

(นายรัชชชัย พิทักษ์กุล)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

ด่วนที่สุด

ที่ กค 0409.4/ 19256

กรมบัญชีกลาง

ถนนพระราม 6 กทม. 10400

7 กรกฎาคม 2546

เรื่อง แนวทางปฏิบัติในการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญของข้าราชการ ลูกจ้างที่ถ่ายโอนไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

อ้างถึง หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ด่วนมาก ที่ มท 0808.4/3582 ลงวันที่ 16 พฤษภาคม 2546

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่าได้รับหนังสือจากจังหวัดนครราชสีมารายงานกรณีข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดนครราชสีมา ถ่ายโอนจากสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบท (ร.พ.ช.) และเป็นสมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ได้ลาออกจากราชการและยื่นเรื่องขอรับบำนาญและได้รับหนังสือจากจังหวัดพัทลุงรายงานกรณีลูกจ้างประจำองค์การบริหารส่วนตำบลมะกอกเหนือถ่ายโอนจากสำนักงานเร่งรัดพัฒนาชนบทได้ถึงแก่ความตายด้วยอุบัติเหตุเหตุจักรยานยนต์ท้ายทาจิงยื่นเรื่องขอรับบำเหน็จ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจึงได้คำนวณเงินบำเหน็จบำนาญทั้ง 2 กรณี ดังนี้

1. กรณีจังหวัดนครราชสีมา มีเวลาราชการแบ่งเป็น 2 ช่วง ได้แก่

1.1 รับราชการที่ ร.พ.ช. เป็นเวลา 28 ปี 11 เดือน 3 วัน จะได้รับบำนาญเดือนละ 13,722.80 บาท (ซึ่งรัฐบาลเป็นผู้จ่าย)

1.2 โอนมารับราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัดเป็นเวลา 4 เดือน 15 วัน จะได้รับบำนาญเดือนละ 157.73 บาท

2. กรณีจังหวัดพัทลุง มีเวลาราชการแบ่งเป็น 2 ช่วง ได้แก่

2.1 รับราชการที่ ร.พ.ช. เป็นเวลา 297 เดือน 1 วัน ได้รับบำเหน็จจำนวน 270,096 บาท

2.2 โอนไปองค์การบริหารส่วนตำบลเป็นเวลา 21 วัน ได้รับบำเหน็จจำนวน 903 บาท

แต่เนื่องจากการถ่ายโอนไปสู่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้นยังไม่ได้มีการกำหนดรายละเอียดของวิธีการคำนวณ วิธีการเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการและลูกจ้างดังกล่าว จึงขอหารือดังนี้

1. การคำนวณการจ่ายเงินให้แก่ผู้มีสิทธิตามที่ปรากฏข้างต้นถูกต้องหรือไม่

2. การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญในส่วนที่รัฐบาลรับภาระเบิกจ่าย กรมบัญชีกลาง

จะเป็นหน่วยงานเบิกจ่ายให้ผู้มีสิทธิโดยตรงหรือ โอนให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นเป็นหน่วยงานเบิกจ่าย

3. รายละเอียดของวิธีการยื่นคำขอรับเงินบำเหน็จบำนาญ แบบคำขอรับเงินบำเหน็จบำนาญตลอดจนการส่งจ่ายและการรับเงินบำเหน็จบำนาญ โดยปกติของข้าราชการจังหวัด จะต้องมีการกำหนดแบบหรือวิธีการขึ้นใหม่หรือไม่

ความละเอียดแจ้งแล้วนั้น

กรมบัญชีกลางพิจารณาแล้ว ขอเรียนว่า

1. ในหลักการข้าราชการซึ่งออกจากราชการจะมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญหรือไม่ จะต้องพิจารณาจากเวลาราชการเป็นเกณฑ์ ซึ่งในการคำนวณบำเหน็จบำนาญให้นำเวลาราชการทั้งหมดมารวมกัน แล้วคำนวณตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนลูกจ้างประจำก็จะใช้หลักการเช่นเดียวกัน ดังนั้น กรณีตามที่หารือข้อ 1 กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจึงต้องนำเวลาราชการทั้ง 2 ช่วงมารวมกัน เพื่อให้ทราบว่าบุคคลดังกล่าวจะมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญหรือไม่ หากมีสิทธิได้รับให้นำเวลาราชการมาคำนวณเพื่อให้ได้จำนวนเงินบำเหน็จหรือบำนาญ แล้วจึงนำจำนวนเงินดังกล่าวมาคำนวณหาสัดส่วนที่รัฐบาลจะต้องอุดหนุนให้ต่อไป

2. ตามหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ค่วนที่สุด ที่ นร 0504/7032 ลงวันที่ 29 พฤษภาคม 2546 ข้อ 1.3.1 เรื่องการจัดสรรงบประมาณให้แก่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ตามแผนและขั้นตอนการกระจายอำนาจ นั้น ได้กำหนดให้มีการจัดสรรภาษีและอากร เงินอุดหนุน และรายได้อื่นๆ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นมีรายได้เพิ่มขึ้น ซึ่งการที่รัฐบาลจัดสรรงบประมาณสนับสนุนในลักษณะดังกล่าว เพื่อให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นสามารถเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่ข้าราชการที่ถ่ายโอนได้โดยสะดวกและรวดเร็ว ดังนั้น กรณีตามที่หารือข้อ 2 และข้อ 3 กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจึงต้องเป็นหน่วยงานเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้แก่ผู้มีสิทธิในส่วนของข้าราชการและลูกจ้างที่ถ่ายโอนไป สำหรับวิธีการยื่นคำขอรับเงินบำเหน็จบำนาญ แบบคำขอรับเงินบำเหน็จบำนาญ ตลอดจนการส่งจ่ายและการรับเงินบำเหน็จบำนาญ ให้ถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวสุภา ปิยะจิตติ)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมบัญชีกลาง

สำนักมาตรฐานด้านกฎหมายและระเบียบการคลัง

กลุ่มกฎหมายและระเบียบด้านเงินเดือน ค่าจ้าง บำเหน็จบำนาญ

โทร.0-2273-9607

ที่ มท. 0808.4/ว 591

ถึง สำนักงานท้องถิ่นจังหวัด ทุกจังหวัด

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ได้รับข้อหารือเป็นจำนวนมากในประเด็นต่างๆ ดังต่อไปนี้

1. ข้าราชการพลเรือนที่เคยรับราชการส่วนท้องถิ่นมาก่อน เมื่อได้รับการถ่ายโอนไปยังราชการส่วนท้องถิ่น จะมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือไม่

2. หากการคำนวณการแบ่งสัดส่วนการรับผิดชอบของเงินบำเหน็จ บำนาญ ระหว่างราชการส่วนกลางกับกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.) ของข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ได้รับการถ่ายโอน หรือระหว่างราชการส่วนกลางกับองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ของลูกจ้างที่ได้รับการถ่ายโอน

3. หากมีแนวทางปฏิบัติในการออกคำสั่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ถ่ายโอนไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เพื่อเป็นแนวทางการจ่ายเงิน บำเหน็จ บำนาญ บำเหน็จตกทอดหรือบำเหน็จลูกจ้างของข้าราชการและลูกจ้างที่ถ่ายโอนไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น กรมส่งเสริมการปกครองส่วนท้องถิ่น ขอเรียนว่า

1. ข้าราชการพลเรือนที่เคยรับราชการส่วนท้องถิ่นมาก่อน เมื่อได้รับการถ่ายโอนไปยังราชการส่วนท้องถิ่น จะมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติร้อยละยี่สิบห้าหรือไม่ นั้น ตามหลักการตามกฎหมายแล้วถือว่าการที่ข้าราชการผู้นั้นโอนจากราชการส่วนท้องถิ่น ไปเป็นข้าราชการพลเรือนในครั้งแรกนั้นเป็นการเปลี่ยนสังกัดการรับราชการ ไม่ใช่การออกจากราชการด้วยเหตุต่างๆ ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม จึงยังไม่เกิดสิทธิที่จะได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ดังนั้น เมื่อข้าราชการถ่ายโอนมายังราชการส่วนท้องถิ่น หลังวันที่ 1 ตุลาคม 2535 เมื่อเกษียณอายุลง จึงไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มร้อยละยี่สิบห้าจากเงินบำนาญปกติ หรือเงินบำนาญพิเศษตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546 ข้อ 39

2. การคำนวณการแบ่งสัดส่วนเงินบำเหน็จบำนาญ ขอให้ถือปฏิบัติตามแนวการคำนวณที่ส่งมาพร้อมนี้

/3. การออกคำสั่ง

3. การออกคำสั่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้ถือปฏิบัติเช่นเคยปฏิบัติ ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยได้กำหนดไว้แล้ว กล่าวคือ ผู้ว่าราชการจังหวัดเป็นผู้ออกคำสั่งจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่น และระบุให้ชัดเจนว่าจ่ายให้แก่ใครเป็นเงินเท่าใดหรือเดือนละเท่าใด ตั้งแต่เมื่อใด ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546 ข้อ 26 ส่วนกรณีลูกจ้างประจำ ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น เป็นผู้ออกคำสั่งจ่ายเงินบำเหน็จลูกจ้าง ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 ข้อ 19

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและแจ้งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดทราบด้วย

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น
ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ
โทร. 0-2241-9030, 0-2241-9033

ตัวอย่างการคำนวณและวิธีการแบ่งส่วนจ่ายเงินบำนาญปกติของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (สมาชิก กบข.) เริ่มรับราชการเมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2513 และออกจากราชการเพราะเหตุสูงอายุ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2546 โดยเป็นสมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.)

$$1. \text{ เวลาราชการก่อนถ่ายโอน รวม } 32 \text{ ปี } 7 \text{ เดือน } 4 \text{ วัน} = 32 + \frac{7}{12} + \frac{4}{360} = 32 + 0.58 + 0.01 = 32.59 \text{ ปี}$$

- เวลาราชการปกติ

ตั้งแต่วันที่ 5 ตุลาคม 2513 – วันที่ 30 พฤศจิกายน 2545 รวม 32 ปี 1 เดือน 26 วัน

- เวลาราชการทวีคูณ

ตั้งแต่วันที่ 7 ตุลาคม 2519 – วันที่ 5 มกราคม 2520 รวม 3 เดือน

ตั้งแต่วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2534 – วันที่ 2 พฤษภาคม 2534 รวม 2 เดือน 8 วัน

ไม่มีวันลา รวมเวลาราชการทวีคูณทั้งสิ้น 5 เดือน 8 วัน

$$2. \text{ เวลาราชการปกติส่วนท้องถิ่น (หลังถ่ายโอน)}$$

ตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2545 – วันที่ 30 กันยายน 2546 รวม 10 เดือน

$$\text{รวมเวลาราชการทั้งสิ้น } 33 \text{ ปี } 5 \text{ เดือน } 4 \text{ วัน เป็นเวลา} = 33 + \frac{5}{12} + \frac{4}{360} = 33 + 0.42 + 0.01 = 33.43 \text{ ปี}$$

$$3. \text{ เงินเดือนเฉลี่ย 60 เดือนสุดท้าย} = 25,695.83 \text{ บาทดังนี้}$$

อัตราเงินเดือน	ตั้งแต่	ถึง	รวม (เดือน)	จำนวนเงิน
22,830	1 ตุลาคม 2541	30 กันยายน 2542	12	273,960
24,170	1 ตุลาคม 2542	30 กันยายน 2543	12	290,040
25,110	1 ตุลาคม 2543	31 มีนาคม 2544	6	150,660
26,050	1 เมษายน 2544	30 กันยายน 2544	6	156,300
26,990	1 ตุลาคม 2544	31 มีนาคม 2545	6	161,940
27,460	1 เมษายน 2545	30 กันยายน 2545	6	164,760
28,400	1 ตุลาคม 2545	31 มีนาคม 2546	6	170,400
28,870	1 เมษายน 2546	31 สิงหาคม 2546	5	144,350
29,340	1 กันยายน 2546	30 กันยายน 2546	1	29,340
รวม			60	1,541,750
เฉลี่ย 60 เดือนสุดท้าย				25,695.83

$$4. \text{ คำนวณบำนาญปกติตามสูตร กบข.} = \frac{25,695.83 \times 33.43}{50} = 17,180.23 \text{ บาท}$$

$$\text{แต่ไม่เกินร้อยละ 70 ของเงินเดือนเฉลี่ยหกสิบเดือนสุดท้าย} = \frac{25,695.83 \times 70}{50} = 17,987.08 \text{ บาท}$$

ดังนั้นจะได้รับบำนาญปกติเดือนละจำนวน 17,180.23 บาท โดยแบ่งจ่ายเงินตามสัดส่วนการรับราชการ ดังนี้

$$(1) \text{ เงินบำนาญส่วนที่รัฐบาลรับภาระ} = \frac{17,180.23 \times 32.59}{33.43} = 16,748.54 \text{ บาท}$$

$$(2) \text{ เงินบำนาญส่วนที่ท้องถิ่นรับภาระ} = 17,180.23 - 16,748.54 = 431.69 \text{ บาท}$$

ตัวอย่างการคำนวณและวิธีการจ่ายเงินบำนาญปกติของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ไม่ได้เป็นสมาชิก กบข.)

เริ่มรับราชการเมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2513 และออกจากราชการเพราะเหตุสูงอายุ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2546

1. เวลาราชการก่อนถ่ายโอน รวม 32 ปี 7 เดือน 4 วัน $= 32 + \frac{7}{12} + \frac{4}{360} = 32 + 0.58 + 0.01 = 32.59$ ปี

- เวลาราชการปกติ

ตั้งแต่วันที่ 5 ตุลาคม 2513 – วันที่ 30 พฤศจิกายน 2545 รวม 32 ปี 1 เดือน 26 วัน

- เวลาราชการทวีคูณ

ตั้งแต่วันที่ 7 ตุลาคม 2519 – วันที่ 5 มกราคม 2520 รวม 3 เดือน

ตั้งแต่วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2534 – วันที่ 2 พฤษภาคม 2534 รวม 2 เดือน 8 วัน

ไม่มีวันลา รวมเวลาราชการทวีคูณทั้งสิ้น 5 เดือน 8 วัน

2. เวลาราชการปกติส่วนท้องถิ่น (หลังถ่ายโอน)

ตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2545 – วันที่ 30 กันยายน 2546 รวม 10 เดือน

รวมเวลาราชการทั้งสิ้น 33 ปี 5 เดือน 4 วัน เป็นเวลา $= 33 + \frac{5}{12} + \frac{4}{360} = 33 + 0.42 + 0.01 = 33.43$ ปี

3. จำนวนบำนาญปกติ ดังนี้

เงินเดือนเดือนสุดท้าย 29,340 บาท เวลาราชการที่ใช้คำนวณทั้งสิ้น 33 ปี

เงินบำนาญปกติเดือนละ $= \frac{29,340 \times 33}{50} = 19,364.40$ บาท

โดยแบ่งจ่ายเงินตามสัดส่วนการรับราชการดังนี้

(1) บำนาญปกติส่วนที่รัฐบาลรับภาระ $= \frac{19,364.40 \times 32.59}{33.43} = 18,877.83$ บาท

(2) บำนาญปกติส่วนที่ท้องถิ่นรับภาระ $= 19,364.40 - 18,877.83 = 486.57$ บาท

ตัวอย่างการคำนวณและวิธีการแบ่งส่วนจ่ายเงินบำเหน็จปกติของข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เริ่มรับราชการเมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2513 และออกจากราชการเพราะเหตุสูงอายุ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2546

1. เวลาราชการก่อนถ่ายโอน รวม 32 ปี 7 เดือน 4 วัน $= 32 + \frac{7}{12} + \frac{4}{360} = 32 + 0.58 + 0.01 = 32.59$ ปี

- เวลาราชการปกติ

ตั้งแต่วันที่ 5 ตุลาคม 2513 – วันที่ 30 พฤศจิกายน 2545 รวม 32 ปี 1 เดือน 26 วัน

- เวลาราชการทวีคูณ

ตั้งแต่วันที่ 7 ตุลาคม 2519 – วันที่ 5 มกราคม 2520 รวม 3 เดือน

ตั้งแต่วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2534 – วันที่ 2 พฤษภาคม 2534 รวม 2 เดือน 8 วัน

ไม่มีวันลา รวมเวลาราชการทวีคูณทั้งสิ้น 5 เดือน 8 วัน

2. เวลาราชการปกติส่วนท้องถิ่น (หลังถ่ายโอน)

ตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2545 – วันที่ 30 กันยายน 2546 รวม 10 เดือน

รวมเวลาราชการทั้งสิ้น 33 ปี 5 เดือน 4 วัน เป็นเวลา $= 33 + \frac{5}{12} + \frac{4}{360} = 33 + 0.42 + 0.01 = 33.43$ ปี

3. จำนวนบำเหน็จปกติ ดังนี้

3.1 กรณีเป็นสมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.)

เงินเดือนเดือนสุดท้าย 29,340 บาท เวลาราชการที่ใช้คำนวณทั้งสิ้น 33 ปี 5 เดือน 4 วัน

เงินบำเหน็จปกติ $= 29,340 \times 33.43 = 980,836.20$ บาท

โดยแบ่งจ่ายเงินตามสัดส่วนการรับราชการดังนี้

(1) บำเหน็จปกติส่วนที่รัฐบาลรับภาระ $= \frac{980,836.20 \times 32.59}{33.43} = 956,190.60$ บาท

(2) บำเหน็จปกติส่วนที่ท้องถิ่นรับภาระ $= 980,836.20 - 956,190.60 = 24,645.60$ บาท

3.2 กรณีไม่เป็นสมาชิกกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.)

เงินเดือนเดือนสุดท้าย 29,340 บาท เวลาราชการที่ใช้คำนวณทั้งสิ้น 33 ปี

เงินบำเหน็จปกติ $= 29,340 \times 33 = 968,220$ บาท

โดยแบ่งจ่ายเงินตามสัดส่วนการรับราชการดังนี้

(1) บำเหน็จปกติส่วนที่รัฐบาลรับภาระ $= \frac{968,220 \times 32.59}{33.43} = 943,891.41$ บาท

(2) บำเหน็จปกติส่วนที่ท้องถิ่นรับภาระ $= 968,220 - 943,891.41 = 24,328.59$ บาท

ตัวอย่างการคำนวณและวิธีการแบ่งส่วนจ่ายเงินบำเหน็จปกติของลูกจ้างประจำ

เริ่มรับราชการเมื่อวันที่ 5 ตุลาคม 2513 และออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2546

1. เวลาราชการก่อนถ่ายโอน รวม 391 เดือน 4 วัน = $391 + \frac{4}{30} = 391 + 0.13 = 391.13$ เดือน

- เวลาราชการปกติ

ตั้งแต่วันที่ 5 ตุลาคม 2513 – วันที่ 30 พฤศจิกายน 2545 รวม 385 เดือน 26 วัน

- เวลาราชการทวีคูณ

ตั้งแต่วันที่ 7 ตุลาคม 2519 – วันที่ 5 มกราคม 2520 รวม 3 เดือน

ตั้งแต่วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2534 – วันที่ 2 พฤษภาคม 2534 รวม 2 เดือน 8 วัน

ไม่มีวันลา รวมเวลาราชการทวีคูณทั้งสิ้น 5 เดือน 8 วัน

2. เวลาราชการปกติส่วนท้องถิ่น (หลังถ่ายโอน)

ตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2545 – วันที่ 30 กันยายน 2546 รวม 10 เดือน

รวมเวลาราชการทั้งสิ้น 401 เดือน 4 วัน เป็นเวลา = $401 + \frac{4}{30} = 401 + 0.13 = 401.13$ เดือน

3. จำนวนบำเหน็จปกติ ดังนี้

เงินเดือนเดือนสุดท้าย 12,800 บาท เวลาราชการที่ใช้จำนวนทั้งสิ้น 401.13 เดือน

เงินบำเหน็จปกติ = $\frac{12,800 \times 401.13}{12} = 427,872$ บาท

โดยแบ่งจ่ายเงินตามสัดส่วนการรับราชการดังนี้

(1) บำเหน็จปกติส่วนที่รัฐบาลรับภาระ = $\frac{427,872 \times 391.13}{401.13} = 417,205.33$ บาท

(2) บำเหน็จปกติส่วนที่ท้องถิ่นรับภาระ = $427,872 - 417,205.33 = 10,666.67$ บาท

ที่ มท 0313.4/ 3921

กรมการปกครอง

ถนนอัยยาศาสตร์ กทม 10200

3 มีนาคม 2543

เรื่อง หรือเกี่ยวกับสิทธิในการรับบำเหน็จบำนาญปกติของข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจิตร

อ้างถึง หนังสือจังหวัดพิจิตร ที่ พจ 0018/2983 ลงวันที่ 22 กุมภาพันธ์ 2543

ตามที่หารือกรณีนายชัชยา เพียรสวัสดิ์ พนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ทะเบียนระดับ 3 สังกัดเทศบาลเมืองพิจิตร ซึ่งถูกปลดออกจากราชการเพราะกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง และมีความประสงค์จะขอรับบำเหน็จบำนาญ เทศบาลเมืองพิจิตรมีความเห็นว่าพนักงานเทศบาลซึ่งถูกปลดออกจากราชการเพราะมีความผิดไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติตามมาตรา 11(1) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 แต่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการตามมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 จังหวัดพิจิตรมาแล้วเห็นว่า นายชัชยา เพียรสวัสดิ์ ถูกปลดออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2542 หลังจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มีผลใช้บังคับ (1 เมษายน 2535) อาศัยอำนาจตามมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติดังกล่าว ประกอบกับมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. 2519 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2538 นายชัชยา เพียรสวัสดิ์ จึงมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ จึงหารือว่าความเห็นของจังหวัดและเทศบาลถูกต้องหรือไม่ อย่างไร

กรมการปกครองพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 มาตรา 11(1) พนักงานเทศบาลซึ่งถูกปลดออกจากราชการเพราะมีความผิดไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติ แต่เนื่องจากพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 มาตรา 104 วรรคท้าย ได้บัญญัติให้ข้าราชการที่ถูกลงโทษปลดออกจากราชการมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการ ประกอบกับพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. 2519 แก้ไขเพิ่มเติม

/(ฉบับที่ 7)....

(ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2538 มาตรา 5 ได้บัญญัติให้นำกฎหมาย ว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน มาใช้บังคับแก่พนักงานเทศบาลโดยอนุโลม และปรากฏว่า นายชัชยา เพียรสวัสดิ์ ได้กระทำผิดวินัยภายหลังที่พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ใช้บังคับ ฉะนั้น นายชัชยา เพียรสวัสดิ์ จึงมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญปกติ ความเห็นของจังหวัดถูกต้องแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสาโรช คัชมาตย์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมการปกครอง

สำนักบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

ส่วนการคลังท้องถิ่น

โทร. (02) 2260530-4 ต่อ 18

โทรสาร (02) 2211382, 2236740

ที่ พจ 0018/ 2983

ศาลากลางจังหวัดพิจิตร

ถนนบุษบา พจ 66000

22 กุมภาพันธ์ 2543

เรื่อง หรือเกี่ยวกับสิทธิในการรับบำเหน็จบำนาญปกติของข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เรียน อธิบดีกรมการปกครอง

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาคำสั่งเทศบาลเมืองพิจิตร ที่ 349/2542 ลงวันที่ 30 กันยายน 2542

ด้วยเทศบาลเมืองพิจิตร ได้หรือเกี่ยวกับสิทธิในการรับบำเหน็จบำนาญปกติของข้าราชการส่วนท้องถิ่น กรณี นายชัชยา เพียรสวัสดิ์ พนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ทะเบียน ระดับ 3 ถูกปลดออกจากราชการเพราะกระทำความผิดวินัยอย่างร้ายแรง มีความประสงค์จะขอรับบำเหน็จบำนาญ และเทศบาลมีความเห็นว่าพนักงานเทศบาลซึ่งถูกปลดออกจากราชการเพราะมีความผิดไม่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญตามมาตรา 11(1) แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 แต่มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการตามมาตรา 104 แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535

จังหวัดพิจารณาแล้ว เห็นว่านายชัชยา เพียรสวัสดิ์ พนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ทะเบียน ระดับ 3 ถูกปลดออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2542 หลังจากระเบียบข้าราชการพลเรือนมีผลบังคับใช้ เมื่อวันที่ 1 เมษายน 2535 โดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 104 แห่งระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. 2535 ประกอบกับมาตรา 5 แห่งพระราชกฤษฎีการะเบียบพนักงานเทศบาล พ.ศ. 2519 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2538 ให้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญเสมือนว่าผู้นั้นลาออกจากราชการได้

จึงเรียนมาเพื่อหารือว่าความเห็นของจังหวัดพิจิตรและเทศบาลเมืองพิจิตร ถูกต้องหรือไม่ อย่างไร ผลเป็นประการใดโปรดแจ้งให้จังหวัดทราบด้วย เพื่อจะได้ถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

นิกม เกิดขันหมาก

(นายนิกม เกิดขันหมาก)

รองผู้ว่าราชการจังหวัด ปฏิบัติราชการแทน

ผู้ว่าราชการจังหวัดพิจิตร

ที่ทำการปกครองจังหวัด

ฝ่ายท้องถิ่น

โทร (มท.) 32432

โทร (056) 651446

ที่ มท. 0313.4/ 18522

สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
(ก.บ.ท.) ส่วนการคลังท้องถิ่น
สำนักบริหารราชการส่วนท้องถิ่น กรมการปกครอง
ถนนอภัยวงศ์ กทม. 10200

2 กันยายน 2545

เรื่อง ทหารือการขอรับบำเหน็จ

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนม

อ้างถึง หนังสือจังหวัดนครพนม ที่ นพ 0018.2/13932 ลงวันที่ 15 สิงหาคม 2545

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ กค 10644/2503 ลงวันที่ 13 ตุลาคม 2503

ตามที่ทหารือ กรณีที่เทศบาลเมืองนครพนมรายงาน ว่า นายอุดม นาโควงส์ อดีตพนักงานครูเทศบาล ตำแหน่งอาจารย์ 1 ระดับ 4 โรงเรียนเทศบาล 2 ถนนบำรุงเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม เริ่มรับราชการเมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2523 ได้ขอลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2534 และมีความประสงค์จะขอรับเงินบำเหน็จ จังหวัดพิจารณาแล้วเห็นว่า บุคคลดังกล่าวได้ลาออกจากราชการมาแล้วเป็นเวลา 11 ปี แต่เพิ่งมาขอรับบำเหน็จเมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2545 จึงไม่มีสิทธิในการขอรับบำเหน็จบำนาญตามนัยมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 จึงทหารือว่าความเห็นของจังหวัดถูกต้องหรือไม่ ผลเป็นประการใดแจ้งจังหวัดทราบด้วย เพื่อจะได้แจ้งเทศบาลเมืองนครพนมถือปฏิบัติต่อไป นั้น

สำนักงาน ก.บ.ท. พิจารณาแล้วเห็นว่า นายอุดม นาโควงส์ ได้ยื่นขอรับบำเหน็จเมื่อวันที่ 5 สิงหาคม 2545 จึงพ้นกำหนดอายุความ 3 ปี ตามนัยมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 อย่างไรก็ตาม หากผู้ว่าราชการจังหวัดซึ่งเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญพิจารณาแล้วเห็นว่า มีเหตุผลสมควรและเพื่อความยุติธรรมจะจ่ายบำเหน็จให้แก่ นายอุดม นาโควงส์ ก็ย่อมกระทำได้ เนื่องจากคณะรัฐมนตรีได้มีมติเมื่อวันที่ 11 ตุลาคม 2503 อนุมัติให้สั่งจ่ายเงินบำนาญกรณีได้ยื่นเรื่องราวขอรับบำนาญพ้นกำหนด โดยหากเห็นสมควรเพื่อความยุติธรรมจะจ่ายบำนาญให้ย่อมกระทำได้หาเป็นความผิดหรือละเมิดต่อกฎหมายแต่ประการใดไม่ และข้อเท็จจริงจะเป็นประการใดก็ดี แม้จะยื่นพ้นกำหนดก็จ่ายบำนาญให้ได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายวัลลภ พริ้งพงษ์)

ผู้อำนวยการส่วนการคลังท้องถิ่น

เลขานุการ ก.บ.ท.

กลุ่มบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

โทร. 0-2222-7832, 0-2222-5854 ต่อ 18,40

ที่ กค. ๑๐๖๔๔/๒๕๐๓

สำนักงานเลขาธิการคณะรัฐมนตรี

๑๓ ตุลาคม ๒๕๐๓

เรื่อง บำนาญของ จ่านายสิบนักรบ พุงโตมร

เรียน รัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง

สิ่งที่ส่งมาด้วย บันทึกเกี่ยวกับเรื่องนี้

ด้วยกระทรวงกลาโหมได้เสนอเรื่อง บำนาญของ จ่านายสิบ นักรบ พุงโตมร มาเพื่อ
ดำเนินการ ความละเอียดปรากฏตามบันทึกที่ได้ส่งมาพร้อมนี้

คณะรัฐมนตรีได้ประชุมปรึกษาเมื่อวันที่ ๑๑ ตุลาคม ๒๕๐๓ ลงมติอนุมัติให้กระทรวง
การคลังส่งจ่ายบำนาญให้จ่านายสิบ นักรบ พุงโตมร ได้ตามที่กระทรวงกลาโหมเสนอ

จึงขอยืนยันมา ได้แจ้งให้กระทรวงกลาโหมดำเนินการต่อไปด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถืออย่างยิ่ง

มนูญ บริสุทธิ์

(นายมนูญ บริสุทธิ์)

เลขาธิการคณะรัฐมนตรี

กองนิติธรรม.

บันทึก

เรื่อง บำนาญของ จ่านายสิบ นักรบ พง์โตมร

กระทรวงกลาโหมรายงานว่า ทางราชการได้สั่งให้ จ่านายสิบนักรบ พง์โตมร ออกจากประจำการเพราะครบเกษียณอายุ เมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๔๘๘ และจ่านายสิบผู้นี้อ้างว่าได้เคยยื่นเรื่องราวขอบำนาญไว้ที่มณฑลทหารบกที่ ๔ ครั้งหนึ่ง เมื่อเดือนพฤษภาคม ๒๔๘๘ โดยมีผู้บัญชาการมณฑลทหารบกที่ ๔ รับรองว่าเป็นความจริง แต่เรื่องเดิมได้สูญหายไปไม่สามารถจะค้นหาได้ เพราะในระยะนั้นอยู่ในระหว่างสงคราม และต่อมาเมื่อต้นปี ๒๕๐๑ จ่านายสิบนักรบ พง์โตมร จึงได้ไปติดตามเรื่องบำนาญที่มณฑลทหารบกที่ ๔ ทราบว่าเรื่องราวเดิมที่ยื่นไว้ได้หายไป จึงได้จัดทำเรื่องราวขอรับบำนาญขึ้นใหม่ ทางส่วนราชการต้นสังกัดได้ส่งไปยังกระทรวงกลาโหม เมื่อวันที่ ๔ ตุลาคม ๒๕๐๑ กระทรวงกลาโหมได้ตรวจสอบพิจารณาและมีหนังสือขอถือจ่ายไปยังกระทรวงการคลังเมื่อวันที่ ๔ พฤศจิกายน ๒๕๐๑ และกระทรวง การคลังได้มีหนังสือ (๒๕ ธันวาคม ๒๕๐๑) ขอทราบ ว่าตามที่เจ้าหน้าที่อ้างว่าผู้นี้ได้เคยยื่นเรื่องราวไว้แล้ว เมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๔๘๘ นั้น ทราบได้อย่างไร มีหลักฐานของทางราชการอย่างไรบ้าง และจ่านายสิบผู้นี้ได้เคยติดตามเรื่องของตนโดยมีหลักฐานในทางราชการอย่างไรบ้างหรือไม่ กระทรวงกลาโหมจึงได้ส่งเรื่องไปให้ส่วนราชการต้นสังกัดตรวจสอบชี้แจง ได้รับรายงาน ว่า หลักฐานของทางราชการคือเอกสารบัญชีกลางหนังสือปี ๒๔๘๘ ค้นไม่พบ เพราะเอกสารเหล่านั้น ได้ถูกปลวกกัดกินจนหมด คงมีแต่เจ้าหน้าที่ผู้มีหน้าที่จัดทำเรื่องราวขอเบี้ยหวัดบำนาญซึ่งบำนาญในครั้งนั้นรับรองว่า จ่านายสิบนักรบ พง์โตมร ได้ยื่นเรื่องราวขอบำนาญเมื่อประมาณเดือนพฤษภาคม ๒๔๘๘ จริง และได้เคยเห็นจ่านายสิบผู้นี้ไปติดต่อเกี่ยวกับเรื่องราวขอบำนาญของตน ซึ่งกระทรวงกลาโหมได้มีหนังสือแจ้งไปยังกระทรวงการคลังแล้ว (๒๒ มิถุนายน ๒๕๐๒) แต่กระทรวงการคลังได้มีหนังสือตอบ (๒๘ สิงหาคม ๒๕๐๒) ว่า ความจำของบุคคลนั้นไม่อาจจะเชื่อถือได้ เพราะว่าเป็นเวลาด่วงเลยมาถึง ๑๔ ปีกว่าแล้ว อาจคลาดเคลื่อนจากความเป็นจริงได้ จึงพิจารณาสั่งจ่ายบำนาญให้ไม่ได้ เพราะเป็นการต้องห้ามตามมาตรา ๑๐ แห่งพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ซึ่งกระทรวงกลาโหมเห็นว่า พระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการ พ.ศ. ๒๔๕๔ ประกาศใช้เมื่อวันที่ ๑๒ เมษายน ๒๔๕๔ มาตรา ๑๐ บัญญัติไว้ว่า “สิทธิในการขอบำนาญปกติตามพระราชบัญญัตินี้ให้มีอายุความ ๓ ปี แต่ความจริงจ่านายสิบผู้นี้ออกจากประจำการเมื่อวันที่ ๑ มกราคม ๒๔๘๘ ซึ่งเป็นระยะเวลาที่ใช้พระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๒ เพราะจ่านายสิบผู้นี้มีตำแหน่งเป็นสัสดีอำเภอมัญานะเป็นข้าราชการกลาโหมพลเรือนประเภทสามัญ ซึ่งจะต้องพิจารณาตามมาตรา ๗ แห่งพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการฝ่ายพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๒

กระทรวงกลาโหมได้ส่งเรื่องไปให้ส่วนราชการต้นสังกัดเพื่อพิจารณาแล้ว รายงานว่า จ่านายสิบนักรบ พง์โตมร เคยยื่นเรื่องราวขอรับบำนาญไว้ครั้งหนึ่งเมื่อพ.ศ. ๒๔๘๘ เป็นความจริง พร้อมกับมีนายทหารผู้ที่เคยรู้เห็นจำนวน ๔ นาย เป็นพยานรับรองว่าจ่านายสิบผู้นี้ได้ไปติดต่อเรื่องราวขอรับบำนาญในครั้งนั้นจริง กระทรวงกลาโหมจึงได้มีหนังสือตอบชี้แจงไปยังกระทรวงการคลัง เมื่อ

วันที่ ๓๑ ธันวาคม ๒๕๐๒ กระทรวงการคลังได้มีหนังสือตอบ (๒๒ กุมภาพันธ์ ๒๕๐๓) ว่า หลักฐานในเรื่องนี้มีเพียงพยานบุคคลซึ่งรับรองว่าได้พบจำนายสิบ นักรบ พุงโตมร ไปติดต่อกับเจ้าหน้าที่มณฑลทหารบกที่ ๔ เพื่อยื่นเรื่องราวขอรับบำนาญ แต่ไม่มีหลักฐานเอกสารของทางราชการแต่อย่างใด ยืนยันจึงไม่อาจรับพิจารณาได้ เพราะกรณีเช่นนี้การอ้างพยานบุคคลไม่เป็นหลักฐานเพียงพอที่จะรับฟังได้ ซึ่งกระทรวงกลาโหมพิจารณาแล้วเห็นว่า การที่กระทรวงการคลังไม่ยอมเชื่อถือหลักฐานพยานบุคคลในกรณีดังกล่าวแล้ว ไม่ทราบว่ากระทรวงการคลังได้อาศัยหลักเกณฑ์ใด แม้การพิจารณาในศาลยุติธรรมก็ยังคงอาศัยพยานบุคคลเป็นหลักฐานในการพิจารณาชี้ขาด อนึ่ง เรื่องทำนองนี้คณะกรรมการกฤษฎีกาได้เคยตีความเรื่อง บำนาญของนายร้อยตำรวจโท มงคล ภรมานพ กรณีขอรับบำนาญเกินอายุความ ๑ ปี คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาแล้วเห็นว่า รัฐบาลมีอำนาจจ่ายบำนาญให้นายร้อยตำรวจโท มงคล ภรมานพ ได้ ไม่เป็นการต้องห้ามตามกฎหมาย กระทรวงกลาโหมจึงขอให้ ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีพิจารณาอนุมัติให้กระทรวงการคลังส่งจ่ายเงินบำนาญให้แก่จำนายสิบ นักรบ พุงโตมร และได้เสนอเอกสารเกี่ยวกับเรื่องนี้มาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วย ดังได้แนบมาพร้อมนี้

กรณีบำนาญของนายร้อยตำรวจโท มงคล ภรมานพ ตามที่กระทรวงกลาโหมอ้างถึงนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกาได้ให้ความเห็นไว้ว่า การยื่นเรื่องราวขอรับบำนาญเมื่อพ้นกำหนดแล้วนั้น ถ้าทางราชการเห็นสมควรเพื่อความยุติธรรม จะจ่ายบำนาญให้ก็ย่อมกระทำได้ หาเป็นการผิดหรือละเมิดต่อกฎหมายแต่ประการใดไม่ และการยอมจ่ายบำนาญให้ไปนอกจากจะมีเป็นการไม่ชอบด้วยกฎหมายแล้ว ยังเป็นการให้การปฏิบัติอันสมควรและยุติธรรมแก่ผู้ซึ่งได้ทำงานให้แก่รัฐบาลด้วยดี ซึ่งคณะรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้วลงมติเห็นชอบด้วยตามความเห็นของคณะกรรมการกฤษฎีกา และอนุมัติให้ดำเนินการต่อไปได้

สำนักเลขาธิการคณะรัฐมนตรีเห็นว่า ปัญหาเรื่องนี้เถียงกันในข้อเท็จจริงคือกระทรวงการคลังว่าจำนายสิบ นักรบ พุงโตมร ยื่นขอรับบำนาญเกินกำหนดเวลา กระทรวงกลาโหมว่ายื่นภายในกำหนด แต่เรื่องราวที่ยื่นไว้หาย ข้อเท็จจริงจะเป็นประการใดก็ดี แม้จะยื่นพ้นกำหนดก็จ่ายบำนาญให้ได้ ถ้ารัฐบาลเห็นสมควรจ่ายให้ ดังกรณี ร.ต.ท.มงคล ภรมานพ ที่อ้างเป็นตัวอย่างข้างต้น และเห็นว่าข้าราชการซึ่งออกจากราชการไป และมีสิทธิได้รับบำนาญแล้วจะไม่ยื่นเรื่องราวขอรับบำนาญนั้น ไม่น่าจะเป็นไปได้ เห็นสมควรเสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา

ฯพณฯ นายกรัฐมนตรีได้พิจารณาแล้ว เห็นด้วยที่ว่า ข้อเท็จจริงจะเป็นประการใดก็ดี แม้จะยื่นพ้นกำหนดก็จ่ายบำนาญให้ได้ ฯลฯ ให้เสนอคณะรัฐมนตรีพิจารณา

จึงขอเสนอคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณา

ที่ นพ 0018.2/ 13932

ศาลากลางจังหวัดนครพนม

ถนนอภิบาลบัญชา นพ 48000

15 สิงหาคม 2545

เรื่อง การขอรับบำเหน็จ

เรียน เลขาธิการ ก.บ.ท.

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. สำเนาหนังสือที่พิเศษ/2545 ลงวันที่ 5 สิงหาคม 2545
 2. แบบขอรับเงินบำเหน็จหรือบำนาญ
 3. สำเนาคำสั่งที่ 388/2534 ลงวันที่ 30 สิงหาคม 2534
 4. สำเนาทะเบียนประวัติฯ

ด้วยเทศบาลเมืองนครพนมรายงาน ว่า นายอุดม นาโควงศ์ อดีตพนักงานครูเทศบาล ตำแหน่งอาจารย์ 1 ระดับ 4 โรงเรียนเทศบาล 2 ถนนบำรุงเมือง อำเภอเมือง จังหวัดนครพนม รับราชการ เมื่อวันที่ 9 มิถุนายน 2523 ได้ขอลาออกจากราชการ ตั้งแต่วันที่ 1 กันยายน 2534 แลมีความประสงค์ จะขอรับเงินบำเหน็จ

จังหวัดพิจารณาแล้วเห็นว่า บุคคลดังกล่าว ได้ลาออกจากราชการมาแล้วรวมเวลา ประมาณ 11 ปี จึงไม่มีสิทธิในการขอรับบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ตามมาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติ บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 ความเห็นของจังหวัดถูกต้องหรือไม่ ผลเป็นประการใด แจ้งให้จังหวัดนครพนมทราบด้วย เพื่อที่จะได้แจ้งให้เทศบาลเมืองนครพนมถือปฏิบัติต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาคำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

เกียรติศักดิ์ โกศลวิตร

(นายเกียรติศักดิ์ โกศลวิตร)

ปลัดจังหวัด ปฏิบัติราชการแทน

ผู้ว่าราชการจังหวัดนครพนม

ที่ทำการปกครองจังหวัด

ฝ่ายท้องถิ่น

โทร. 0-4251-5633

ที่ มท 0808.5/ 5729

สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น
กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ถนนราชสีมา กทม. 10300

20 มิถุนายน 2549

เรื่อง พนักงานเทศบาลขอรับเงินบำนาญ และเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 25 ของเงินบำนาญปกติ

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดสุพรรณบุรี

อ้างถึง หนังสือจังหวัดสุพรรณบุรี ที่ มท 0881.5/8303 ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2548

ตามที่จังหวัดอนุมัติให้เทศบาลตำบลคอนเจดีย์ อำเภอคอนเจดีย์ จ่ายเงินบำนาญปกติ เดือนละ 12,417.60 บาท (หนึ่งหมื่นสองพันสี่ร้อยสิบเจ็ดบาทหกสิบสตางค์) และเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 25 ของเงินบำนาญปกติเดือนละ 3,104.40 บาท (สามพันหนึ่งร้อยสี่บาทสี่สิบสตางค์) รวมเป็นเงินทั้งสิ้นเดือนละ 15,522 บาท (หนึ่งหมื่นห้าพันห้าร้อยยี่สิบสองบาทถ้วน) ให้แก่นายนคร สาครธนากร พนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่ง ปลัดเทศบาล (นักบริหารงานเทศบาล 7) ซึ่งออกจากราชการด้วยเหตุทดแทน โดยให้มีผล ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2548 เป็นต้นไป นั้น

สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นได้ตรวจสอบเอกสารแล้ว ขอเรียนว่า หลักเกณฑ์การจ่ายเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษของราชการส่วนท้องถิ่น นั้นให้ถือปฏิบัติตามนัยข้อ 39 ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546 ซึ่งสามารถแยกพิจารณาในแต่ละกรณี ดังนี้

1. กรณีตามข้อ 39 (1) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว กำหนดให้ข้าราชการ ส่วนท้องถิ่นซึ่งออกหรือพ้นจากราชการก่อนวันที่ 1 มกราคม 2509 และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญ ปกติ หรือบำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ให้ราชการส่วนท้องถิ่นเบิกจ่ายให้ตามอัตราที่เคยเบิกจ่ายอยู่ เดิมก่อนใช้บังคับระเบียบนี้ (เดิมกำหนดไว้ในระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญ ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2509 ซึ่งให้ใช้บังคับ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2509 เป็นต้นไป) โดยข้าราชการ ส่วนท้องถิ่นผู้นั้นจะไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 25 ของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ หรือเงินบำนาญตกทอด เช่น นาย ก. รับราชการอยู่เทศบาลตำบล ข. ต่อมาเมื่อนาย ก. เกษียณอายุราชการ ในวันที่ 1 ตุลาคม 2508 ซึ่งเป็นเวลาก่อนวันที่ 1 ตุลาคม 2509 เทศบาลตำบล ข. จะเบิกจ่ายเงินให้นาย ก. เพียงเงินบำนาญปกติเท่านั้น โดยไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติดังกล่าวแต่อย่างใด เป็นต้น

2. กรณีตามข้อ 39 (2) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว กำหนดให้ข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น ซึ่งออกหรือพ้นจากราชการนับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2509 เป็นต้นไป และได้รับหรือมีสิทธิ ได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นเบิกจ่ายเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 25 ของเงิน บำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ เป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหาก โดยให้รวมจ่ายพร้อมกับเงินบำนาญปกติ

หรือเงินบำนาญพิเศษ ที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นจะพึงได้รับ แต่เมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษเข้าด้วยกันแล้ว จะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการดังกล่าวได้รับอยู่ก่อนออกหรือพ้นจากราชการส่วนท้องถิ่น เช่น นาย ก. รับราชการอยู่เทศบาลตำบล ข. ต่อมาเมื่อนาย ก. เกษียณอายุราชการในวันที่ 1 ตุลาคม 2512 ซึ่งเป็นเวลาหลังวันที่ 1 มกราคม 2509 ดังนั้นเทศบาลตำบล ข. จะเบิกจ่ายเงินบำนาญปกติและเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 25 ของเงินบำนาญปกติเป็นอีกส่วนหนึ่งต่างหากให้กับนาย ก. ด้วย แต่เมื่อรวมเงินบำนาญปกติดังกล่าวเข้าด้วยกันแล้วจะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่นาย ก. ได้รับอยู่ก่อนเกษียณอายุราชการ เป็นต้น

3. กรณีตามข้อ 39 (3) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว กำหนดให้ข้าราชการประเภทอื่นซึ่งเดิมมิใช่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ต่อมาได้โอนหรือถูกส่งไปรับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น (นับตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2509 เป็นต้นมา) โดยมีสิทธิได้นับเวลาราชการสำหรับการคำนวณบำเหน็จบำนาญติดต่อกันและมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษตามที่กำหนดไว้ในข้อ 39 (2) นั้น ในการคำนวณเงินเพิ่มดังกล่าว ให้คำนวณโดยตั้งเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 25 ของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษแล้วแต่กรณี คุณด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการที่ข้าราชการผู้นั้นมารับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่น แล้วหารด้วยจำนวนปีอันเป็นเวลาราชการที่ข้าราชการผู้นั้นรับราชการอยู่ทางสังกัดเดิมและทางราชการส่วนท้องถิ่นรวมกัน และเมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษเข้าด้วยกันแล้ว จะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ข้าราชการผู้นั้นได้รับอยู่ก่อนหรือพ้นจากราชการส่วนท้องถิ่น เช่น นาย ก. เริ่มรับราชการเมื่อวันที่ 1 มกราคม 2520 โดยสังกัดกรมปลัดสุสัตว์กระทรวงเกษตรและสหกรณ์ ต่อมาวันที่ 1 ตุลาคม 2534 ได้ขอโอนมารับราชการส่วนท้องถิ่น สังกัดเทศบาลตำบล ข. (เป็นการโอนมารับราชการส่วนท้องถิ่นหลังวันที่ 1 มกราคม 2509 และเป็นการเปลี่ยนฐานะของนาย ก. จากข้าราชการพลเรือนมาเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นก่อนวันที่ 1 ตุลาคม 2535) ดังนั้นเมื่อนาย ก. เกษียณอายุราชการในวันที่ 1 ตุลาคม 2549 เทศบาลตำบล ข. จะต้องเบิกจ่ายเงินบำนาญปกติรวมถึงเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 25 ของเงินบำนาญปกติให้กับนาย ก. แต่เงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติดังกล่าวจะคิดคำนวณเป็นสัดส่วนให้เฉพาะเวลาราชการที่นาย ก. มารับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น (ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2534 ถึงวันที่ 30 กันยายน 2549) และเมื่อรวมเงินเพิ่มดังกล่าวกับเงินบำนาญปกติเข้าด้วยกันแล้ว จะต้องไม่สูงกว่าเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่นาย ก. ได้รับอยู่ก่อนเกษียณอายุราชการ เป็นต้น

4. กรณีตามข้อ 39 (4) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว กำหนดให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่รับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นนับตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2535 เป็นต้นไป เมื่อออกหรือพ้นจากราชการส่วนท้องถิ่น และได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติหรือบำนาญพิเศษ จะไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 25 ของเงินบำนาญปกติหรือเงินเพิ่มบำนาญพิเศษ ซึ่งข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่เข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นตามความหมายดังกล่าวข้างต้นนั้น สามารถแยกพิจารณาเป็น 2 กรณี คือ

4.1 กรณีบุคคลที่มีได้เป็นข้าราชการมาก่อนได้สอบแข่งขันเข้ารับราชการส่วนท้องถิ่น ต่อมาได้รับการบรรจุเข้ารับราชการและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในราชการส่วนท้องถิ่น ตั้งแต่วันที่

1 ตุลาคม 2535 เป็นต้นไป เมื่อบุคคลดังกล่าวออกหรือพ้นจากราชการส่วนท้องถิ่น จะไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 25 ของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ เช่น นาย ก. ได้สอบแข่งขันเข้ารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่น โดยได้ขึ้นบัญชีเป็นผู้สอบแข่งขันได้ ภายหลังจากเทศบาลตำบล ข. ได้บรรจุและแต่งตั้งให้นาย ก. ดำรงตำแหน่งในเทศบาลตำบล ข. เมื่อวันที่ 1 ธันวาคม 2540 ดังนั้น หากนาย ก. รับราชการต่อมาจนเกษียณอายุราชการ เทศบาลตำบล ข. จะต้องเบิกจ่ายเงินเพียงเงินบำนาญปกติให้นาย ก. โดยไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 25 ของเงินบำนาญปกติแต่อย่างใด ทั้งนี้ เนื่องจากฐานะการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นของนาย ก. ได้เกิดขึ้นหลังวันที่ 1 ตุลาคม 2535 เป็นต้น

4.2 กรณีบุคคลซึ่งเดิมเป็นข้าราชการประเภทอื่นอยู่แล้วก่อนวันที่ 1 ตุลาคม 2535 ต่อมาได้ขอโอนมารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่น โดยทางราชการส่วนท้องถิ่นได้รับโอนมาบรรจุและมีคำสั่งแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งในราชการส่วนท้องถิ่น ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2535 เป็นต้นไป เมื่อข้าราชการดังกล่าวออกหรือพ้นจากราชการส่วนท้องถิ่น จะไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 25 ของเงินบำนาญปกติหรือเงินบำนาญพิเศษ เช่น นาย ค. เดิมรับราชการสังกัดกรมสรรพสามิต กระทรวงการคลัง ต่อมาได้ขอโอนมารับราชการสังกัดเทศบาลตำบล ง. และเทศบาลตำบล ง. ได้มีคำสั่งรับโอนโดยแต่งตั้งให้นาย ค. รับราชการและดำรงตำแหน่งในเทศบาลตำบล ง. เมื่อวันที่ 17 กรกฎาคม 2537 ดังนั้น เมื่อนาย ค. เกษียณอายุราชการในวันที่ 1 ตุลาคม 2560 เทศบาลตำบล ง. จะเบิกจ่ายเงินให้นาย ค. เพียงเงินบำนาญปกติเท่านั้น โดยไม่มีสิทธิได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติ เนื่องจากการเปลี่ยนฐานะจากข้าราชการพลเรือนมาเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นของนาย ค. ได้เกิดขึ้นหลังวันที่ 1 ตุลาคม 2535 เป็นต้น

5. สำหรับประเด็นปัญหาในการคำนวณเงินเพิ่มจากเงินบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่นนั้น เป็นกรณีเกี่ยวกับการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 ซึ่งกฎหมายทั้งสองฉบับดังกล่าวได้บัญญัติถึงการนับเวลาราชการของข้าราชการหรือข้าราชการส่วนท้องถิ่นไว้ โดยหากข้าราชการดังกล่าวประสงค์จะโอนย้ายไปเป็นข้าราชการประเภทอื่น ก็ให้มีสิทธิที่จะนำเวลาราชการจากส่วนราชการสังกัดเดิมมานับเวลาราชการต่อเนื่องกับส่วนราชการสังกัดใหม่ได้ ทั้งนี้ เพื่อประโยชน์ในการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญเมื่อข้าราชการดังกล่าวต้องออกหรือพ้นจากราชการ ส่วนกรณีของสิทธิในการรับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญดังกล่าว นั้น กฎหมายกำหนดให้เป็นสิทธิเฉพาะผู้ซึ่งมีฐานะเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น แต่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ใดจะมีสิทธิได้รับเงินเพิ่มดังกล่าวหรือไม่ ย่อมจะต้องพิจารณาและถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในข้อ 39 ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว

จากหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติดังกล่าวข้างต้น กรณีนายนคร สาครธนากร นั้น ข้อเท็จจริงปรากฏว่า เทศบาลตำบลคอนเจดีย์ ได้คิดเงินเพิ่มในอัตราร้อยละ 25 ของเงินบำนาญปกติ โดยนำระยะเวลาตั้งแต่วันที่นายนครฯ เริ่มเข้ารับราชการสังกัดกรมการปกครองจนถึงวันที่ลาออกจากราชการส่วนท้องถิ่น มารวมเป็นฐานในการคำนวณเงินเพิ่มจากเงินบำนาญ ซึ่งไม่ชอบด้วยแนวทางปฏิบัติตามข้อ 39 (3) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว ที่กำหนดให้คิดเป็นสัดส่วนเฉพาะระยะเวลาที่มารับราชการทางราชการส่วนท้องถิ่นเท่านั้น และเมื่อได้พิจารณาข้อเท็จจริงตามรายงานของจังหวัดสุพรรณบุรี

แล้วรับฟังได้ว่า นายนครฯ ได้ขอโอนมารับราชการสังกัดสุขาภิบาลธรรมศาลา อำเภอเมืองนครปฐม จังหวัดนครปฐม เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2537 เป็นการโอนมารับราชการในราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีผลให้นายนครฯ เปลี่ยนฐานะจากการเป็นข้าราชการพลเรือนมาเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นหลังวันที่ 1 ตุลาคม 2535 ดังนั้น นายนครฯ จึงไม่มีสิทธิที่จะได้รับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญตามนัยข้อ 39 (4) ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และกรุณาพิจารณาทบทวนแก้ไขคำสั่งจ่ายเงินบำนาญของบุคคลดังกล่าวต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายเฉลิมศักดิ์ วงศ์ศิริวัฒน์)

ผู้อำนวยการสำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

เลขานุการ ก.บ.ท.

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

โทร. 0-2241-9000 ต่อ 1402 – 1405

โทรสาร. 0-2241-9032

ที่ มท 0881.5/ 8303

ศาลากลางจังหวัดสุพรรณบุรี

ถนนสุพรรณบุรี-ชัยนาท สพ 72000

20 พฤษภาคม 2548

เรื่อง พนักงานเทศบาลสามัญขอรับเงินบำนาญ

เรียน เลขาธิการ ก.บ.ท.

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. เอกสารขอรับเงินบำนาญปกติของนายนคร สาครชนากร จำนวน 1 ชุด
2. คำสั่งจังหวัดสุพรรณบุรี ที่ 846/2548 ลงวันที่ 20 พฤษภาคม 2548

ด้วยจังหวัดได้รับรายงานจากอำเภอคอนเจดีย์ว่า เทศบาลตำบลคอนเจดีย์ อำเภอคอนเจดีย์ จังหวัดสุพรรณบุรี ขออนุมัติจ่ายเงินบำนาญปกติให้นายนคร สาครชนากร พนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งปลัดเทศบาล (นักบริหารงานเทศบาล 7) อัตราเงินเดือนขั้น 25,870 บาท เป็นเงินบำนาญปกติ เดือนละ 12,417.60 บาท และเงินเพิ่มจากเงินบำนาญร้อยละ 25 เดือนละ 3,104.40 บาท รวมเป็นเงินทั้งสิ้น เดือนละ 15,522 บาท ให้ออกจากราชการด้วยเหตุทดแทน ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2548 เป็นต้นไป

จังหวัดได้พิจารณาเรื่องดังกล่าวแล้ว และมีคำสั่งจ่ายเงินบำนาญปกติให้แก่ นายนคร สาครชนากร แล้ว รายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

สมศักดิ์ ภูริศรีศักดิ์

(นายสมศักดิ์ ภูริศรีศักดิ์)

รองผู้ว่าราชการจังหวัด ปฏิบัติราชการแทน

ผู้ว่าราชการจังหวัดสุพรรณบุรี

สำนักงานท้องถิ่นจังหวัด

กลุ่มงานการเงินบัญชีและการตรวจสอบ

โทร 0-3540-8202

ที่ มท 0808.5/ 21643

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
ถนนราชสีมา เขตดุสิต กทม. 10300

9 กุมภาพันธ์ 2549

เรื่อง การขอการมอบอำนาจในการขอรับบำเหน็จปกติ

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดอุทัยธานี

อ้างถึง หนังสือจังหวัดอุทัยธานี ที่ มท 0877.5/7598 ลงวันที่ 25 พฤษภาคม 2548

ตามที่จังหวัดอุทัยธานีมีหนังสือหรือกรณีนางพัชรา มาชะพงษ์ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ธุรการ 5 สังกัดเทศบาลเมืองอุทัยธานี ได้ลาออกจากราชการและขอรับบำเหน็จปกติโดยมอบให้นายเฉลิมพล ยศนันท์ ซึ่งเป็นนายความยื่นคำขอรับบำเหน็จปกติ ตามแบบขอรับบำเหน็จหรือบำนาญ (บ.ท. 1) และลงนามในคำขอ ดังกล่าวแทนตน จังหวัดพิจารณาแล้วเห็นว่าในการยื่นแบบคำขอรับบำเหน็จดังกล่าว ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546 มีเจตนาให้ผู้ขอรับบำเหน็จหรือบำนาญต้องยื่นเรื่องด้วยตนเองและไม่สามารถจะมอบอำนาจให้บุคคลอื่นยื่นเรื่องแทนได้ จึงขอหารือว่า ความเห็นของจังหวัดถูกต้องหรือไม่ นั้น

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นพิจารณาแล้ว ขอเรียนว่า สิทธิในการขอรับบำเหน็จหรือบำนาญเป็นสิทธิเฉพาะตัวตามนัยมาตรา 9 วรรคสอง แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2548 ประกอบกับข้อ 16 ของระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546 ได้กำหนดให้ผู้ประสงค์จะขอรับบำเหน็จบำนาญปกติต้องยื่นเรื่องตามแบบขอรับบำเหน็จหรือบำนาญ (บ.ท.1) ต่อราชการส่วนท้องถิ่นหน่วยที่ตนสังกัด ซึ่งเป็นกรณีที่กฎหมายประสงค์จะให้ผู้ขอรับบำเหน็จหรือบำนาญปกติ ต้องเป็นผู้แสดงเจตนาโดยเขียนคำขอรับบำเหน็จหรือบำนาญปกติด้วยตนเอง สำหรับการมอบอำนาจให้นายความหรือผู้อื่นดำเนินการแทนจะกระทำมิได้เฉพาะการให้มายื่นเรื่องราวติดต่อสอบถามหรือติดตามเรื่องเท่านั้น ดังนั้น การที่นางพัชรา มาชะพงษ์ ได้มอบอำนาจให้นายความยื่นคำขอและลงนามในแบบขอรับบำเหน็จหรือบำนาญ (บ.ท. 1) แทนตนเอง จึงไม่สามารถกระทำ ความเห็นของจังหวัดถูกต้องแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายวัลลภ พริงพงษ์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

ที่ มท 0887.5/ 7598

ศาลากลางจังหวัดอุทัยธานี
ถนนศรีอุทัย ถนน 61000

25 พฤษภาคม 2548

เรื่อง การขอการมอบอำนาจในการขอรับบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

อ้างถึง ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาเรื่องการขอรับบำเหน็จปกติของ นางพัชรา มาพะพงษ์ จำนวน 1 ชุด

ด้วยเทศบาลเมืองอุทัยธานี ได้ส่งเรื่องการขอรับบำเหน็จปกติของ นางพัชรา มาพะพงษ์ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่ธุรการ 5 แต่จากการตรวจสอบเอกสารพบว่า นางพัชรา มาพะพงษ์ ไม่ได้ลงลายมือชื่อ ซึ่งเป็นผู้ขอรับบำเหน็จปกติด้วยตนเอง (แบบ บ.ท.1) โดยมอบอำนาจให้ นายเฉลิมพล ยศนันท์ ทนายความเป็นผู้ยื่นแทน รายละเอียดตามเอกสารที่ส่งมาพร้อมนี้

จังหวัดอุทัยธานีพิจารณาแล้วเห็นว่า ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546 มีเจตนาให้ผู้จะขอรับบำเหน็จบำนาญปกติยื่นเรื่องด้วยตนเอง ไม่สามารถจะมอบอำนาจให้บุคคลอื่นยื่นเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญปกติต่อราชการส่วนท้องถิ่นต้นสังกัดแทนตนได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาว่าความเห็นของจังหวัดถูกต้องหรือไม่ เพื่อจะได้แจ้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

ว่าที่ ร.ต. โสภาส เสวตมณี

(โสภาส เสวตมณี)

รองผู้ว่าราชการจังหวัด ปฏิบัติราชการแทน

ผู้ว่าราชการจังหวัดอุทัยธานี

สำนักงานท้องถิ่นจังหวัด

โทรศัพท์ 0-5651-1965

โทรสาร 0-5657-1596

ที่ มท 0808.5/ 4677

สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น
กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ถนนราชสีมา กทม. 10300

1 พฤษภาคม 2549

เรื่อง หรือเกี่ยวกับการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญปกติ

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

อ้างถึง หนังสือจังหวัดพระนครศรีอยุธยา ที่ มท 0848.5/1962 ลงวันที่ 7 กุมภาพันธ์ 2549

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือแนวทางปฏิบัติของกรมบัญชีกลาง กรณีการนับเวลาราชการสำหรับ
คำนวณเบี้ยหวัดบำเหน็จบำนาญของทหาร จำนวน 1 ชุด

ตามที่จังหวัดพระนครศรีอยุธยามีหนังสือหารือกรณีเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา
ได้หารือการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญของนายสนอง ยอดเสนี พนักงานเทศบาล
สามัญ ตำแหน่งผู้อำนวยการกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม (นักบริหารงานสาธารณสุข 8) กอง
สาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม ซึ่งพ้นจากราชการด้วยเหตุสูงอายุ เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2548 โดยข้อเท็จจริง
ปรากฏตามประวัติการรับราชการว่าบุคคลดังกล่าวได้เริ่มเข้ารับราชการและขึ้นทะเบียนเป็นทหารกอง
ประจำการ (ทหารเกณฑ์) เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2509 ต่อมาได้เข้าเป็นนักเรียนนายสิบและได้บรรจุเป็น
ทหารประจำการ ตำแหน่งนายสิบพยาบาล ณ โรงพยาบาลอานันทมหิดล ภายหลังจึงได้โอนมารับราชการ
สังกัดเทศบาลเมืองเสนา จังหวัดพระนครศรีอยุธยา จนเกษียณอายุราชการ ซึ่งจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
พิจารณาแล้วเห็นว่า การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญปกติของบุคคลดังกล่าวสามารถนำระยะเวลา
การรับราชการทหารทุกช่วงมารวมคำนวณได้ ตามนัยมาตรา 25 วรรคสี่ แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 จึงขอหารือว่าความเห็นของจังหวัดถูกต้องหรือไม่ นั้น

สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นขอเรียนว่า ตามนัยมาตรา 25
แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 ประกอบมาตรา 9 แห่งพระราชบัญญัติ
รับราชการทหาร พ.ศ. 2497 บัญญัติให้การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญนั้น ให้นับแต่
วันรับราชการและรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณประเภทเงินเดือน ซึ่งมีให้อัตราข้าราชการส่วนท้องถิ่น
ประเภทวิสามัญหรือลูกจ้าง และหากผู้ใดซึ่งได้ขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการตามกฎหมายว่าด้วยการ
รับราชการทหาร ก็ให้มีสิทธินับเวลาราชการตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนกองประจำการเป็นเวลาสำหรับ
คำนวณบำเหน็จบำนาญได้ ดังนั้น เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังได้ว่า

1. นายสนอง ยอดเสนี ได้เริ่มเข้ารับราชการ โดยขึ้นทะเบียนเป็นทหารกองประจำการ
(ทหารเกณฑ์) ในวันที่ 3 พฤษภาคม 2509 และปลดเป็นกองหนุนเมื่อวันที่ 1 พฤษภาคม 2511 การนับเวลา

การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณเบี้ยหวัดบำเหน็จบำนาญของทหาร

ตามข้อบังคับกระทรวงกลาโหมว่าด้วยเงินเบี้ยหวัด พ.ศ. 2495 ข้อ 9. กำหนดการนับเวลาราชการ สำหรับคำนวณเบี้ยหวัดให้เป็นไปตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 มาตรา 23 ซึ่งให้นับเวลาราชการเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญตั้งแต่วันเริ่มเข้ารับราชการรับเงินเดือนจากเงินงบประมาณหมวดเงินเดือน ซึ่งมีโช้อตราข้าราชการวิสามัญหรือลูกจ้าง ไม่ก่อนอายุ 18 ปีบริบูรณ์ ในกรณีรับราชการก่อนอายุ 18 ปี ให้นับเวลาราชการตั้งแต่วันที่มิอายุครบ 18 ปีบริบูรณ์ เป็นต้นไป สำหรับผู้ซึ่งได้ขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการให้มีสิทธินับเวลาราชการตั้งแต่วันที่ขึ้นทะเบียนกองประจำการตามกฎหมาย ว่าด้วยการรับราชการทหาร พ.ศ. 2497

1. กรณีเริ่มเป็นทหารกองประจำการ (ทหารเกณฑ์)

1.1 กรณีเริ่มเข้ารับราชการเป็นวันเดียวกับวันขึ้นทะเบียน ให้นับเวลาราชการตั้งแต่วันที่ขึ้นทะเบียนกองประจำการ จนถึงวันสุดท้ายก่อนออกจากราชการ

1.2 กรณีขึ้นทะเบียนก่อนแล้วเข้ารับราชการภายหลัง ให้นับเวลาราชการตั้งแต่วันที่เริ่มเข้ารับราชการจริง จนถึงวันสุดท้ายก่อนออกจากราชการ

1.3 กรณีขึ้นทะเบียนแล้วได้รับการลาพักเพื่อรอการเข้ารับราชการ ซึ่งจะรับราชการในกองประจำการในผลัดสอง ให้นับเวลาราชการตั้งแต่วันเริ่มเข้ารับราชการจริง จนถึงวันสุดท้ายก่อนออกจากราชการ

1.4 กรณีที่มีการลาพักเพื่อรอการปลดเป็นกองหนุนชั้นที่ 1 ประเภทที่ 1 ให้นับเวลาราชการตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนกองประจำการหรือวันเริ่มเข้ารับราชการแล้วแต่กรณีจนถึงวันก่อนลาพักเพื่อรอการปลด และนับเวลาราชการตอนที่ 2 ตั้งแต่วันกลับเข้ารับราชการใหม่ จนถึงวันสุดท้ายก่อนออกจากราชการ

1.5 กรณีที่มีการยึดการปลดกองหนุนชั้นที่ 1 ประเภทที่ 1 ให้นับเวลาราชการตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนกองประจำการ หรือวันเริ่มเข้ารับราชการแล้วแต่กรณีจนถึงวันยึดการปลดและนับเวลาราชการตอนที่ 2 ตั้งแต่วันกลับเข้ารับราชการใหม่ จนถึงวันสุดท้ายก่อนการออกจากราชการ

1.6 กรณีที่มีการขาดราชการในกองประจำการ ให้ตัดวันขาดราชการด้วยและจะต้องอยู่รับราชการชดใช้วันขาดราชการ (ตรวจสอบจากแบบ ส.ข.7) และการปลดกองหนุนชั้นที่ 1 ประเภทที่ 1 จะเลื่อนการปลดไปด้วย เช่น ขาดราชการ 1 วัน ถึง 30 วัน เลื่อนการปลดออกไป 1 เดือน ถ้าขาดราชการ 31 วัน ถึง 60 วัน เลื่อนการปลดออกไป 2 เดือน

1.7 กรณีเป็นทหารกองประจำการ (ทหารเกณฑ์) ต่อมาได้บรรจุเป็นนักเรียนนายสิบนักเรียนจำ ในช่วงกองประจำการ ให้นับเวลาราชการตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนกองประจำการหรือวันเริ่มเข้ารับราชการแล้วแต่กรณีให้นับช่วงกองประจำการต่อเนื่องกับช่วงเป็นนักเรียนนายสิบจนถึงวันสุดท้ายก่อนออกจากราชการ

1.8 กรณีเป็นทหารกองประจำการ (ทหารเกณฑ์) แล้วปลดเป็นกองหนุนต่อมาเป็นนักเรียนนายสิบ นักเรียนจำ เมื่อเรียนจบแล้วบรรจุเป็นทหารประจำการ (ข้าราชการทหาร) ให้ตัดเวลาระหว่างที่

เป็นนักเรียนนายสิบ นักเรียนจำ ออก และมีสิทธินับเวลาราชการเป็นสองตอน ตอนแรกให้นับเวลาตั้งแต่ทหารกองประจำการจนถึงวันก่อนปลดเป็นกองหนุน ตอนที่ 2 ให้นับเวลาตั้งแต่เป็นทหารประจำการจนถึงวันสุดท้ายก่อนออกจากราชการ

ตัวอย่าง ส.ท. ก เกิด 1 ก.พ. 12 ขึ้นทะเบียนกองประจำการ 1 พ.ย. 33 เข้ารับราชการเป็นทหารกองประจำการ 1 พ.ย. 33 ปลดเป็นกองหนุน 1 พ.ย. 35 บรรจุเป็น นนส. 1 พ.ย. 35 เป็นประจำการแต่งตั้งยศ 1 พ.ย. 36 ออกจากราชการ 1 ธ.ค. 44 ให้นับเวลาตอนแรกตั้งแต่ 1 พ.ย. 33 – 31 ต.ค. 35 ตอนที่ 2 ตั้งแต่ 1 พ.ย. 36 – 30 พ.ย. 44 (ไม่นับเวลาตอนเป็นนักเรียนนายสิบ)

1.9 กรณีเป็นทหารกองประจำการหรือเป็นนักเรียนนายสิบ หรือนักเรียนจำ และบรรจุเป็นประจำการ ต่อมาเข้าเป็นนักเรียนนายร้อย นักเรียนนายเรือ เมื่อจบแล้วแต่งตั้งยศเป็นนายร้อย หรือนายเรือ ให้นับเวลาตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนกองประจำการหรือวันเข้าเป็นนักเรียนนายสิบ นักเรียนจำแล้วแต่กรณี รวมกับช่วงเป็นนักเรียนนายร้อย นักเรียนนายเรือ ติดต่อกันไปจนถึงวันสุดท้ายก่อนออกจากราชการ

ตัวอย่าง พ.ต. ก เกิด 1 มิ.ย. 12 ขึ้นทะเบียนกองประจำการ 1 เม.ย. 33 เข้ารับราชการเป็นทหารกองประจำการ 1 เม.ย. 33 ต่อมาบรรจุเป็นประจำการแต่งตั้งยศ ส.ต. 1 เม.ย. 35 ได้เข้าเรียนเป็นนักเรียนนายร้อย เมื่อ 1 ก.ค. 35 เมื่อจบแล้วแต่งตั้งยศ ร.ต. เมื่อ 1 พ.ค. 40 ออกจากราชการ 1 ส.ค. 44 ให้นับเวลาตั้งแต่ 1 เม.ย. 33 – 31 ก.ค. 44

2. กรณีเริ่มเป็นนักเรียนทหาร ได้แก่ นักเรียนนายสิบ นักเรียนจำ นักเรียนนายเรือ นักเรียนนายร้อย จปร. นักเรียนนายร้อยสำรอง นักเรียนแพทย์ทหาร นักเรียนดุริยางค์ ฯลฯ

2.1 กรณีขึ้นทะเบียนกองประจำการเป็นวันเดียวกันกับวันเข้าเป็นนักเรียนทหาร ให้นับเวลาตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนจนถึงวันสุดท้ายก่อนออกจากราชการ

2.2 กรณีเข้าเป็นนักเรียนทหารก่อนอายุ 18 ปี และขึ้นทะเบียนภายหลังหรือมีวันลี้วง ให้นับเวลาราชการตั้งแต่วันขึ้นทะเบียนหรือวันลี้วงต้นปีที่มีอายุ 18 ปี (วันที่ 1 ม.ค.) ของปี พ.ศ. ที่มีอายุครบ 18 ปี ตามกฎกระทรวง (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2498 ออกตามความใน พ.ร.บ. รับราชการทหาร พ.ศ. 2497 จนถึงวันสุดท้ายก่อนออกจากราชการ

2.3 กรณีเข้าเป็นนักเรียนทหาร (เมื่ออายุ 18 ปี) ให้นับเวลาตั้งแต่วันที่ป็นนักเรียนทหาร (วันเปิดภาคการศึกษา) จนถึงวันสุดท้ายก่อนออกจากราชการ

3. กรณีเริ่มเป็นทหารประจำการ หรือข้าราชการกลาโหมพลเรือน เช่น พลจัตวา พลตรี พลเรือตรี พลเรือโท พลเรือเอก เป็นต้น ให้นับเวลาตั้งแต่วันเริ่มเข้ารับราชการ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณหมวดเงินเดือนแต่ไม่ก่อนวันที่มีอายุครบ 18 ปีบริบูรณ์ (หากรับราชการก่อนอายุครบ 18 ปี ให้นับวันที่มีอายุครบ 18 ปีบริบูรณ์) จนถึงวันสุดท้ายก่อนออกจากราชการ

4. กรณีผู้จบ ร.ด. ปี 3 และไม่ต้องอยู่ในกองประจำการ (ทหารเกณฑ์)
ขึ้นทะเบียนกองประจำการวันใดจะปลดเป็นกองหนุนชั้นที่ 1 ประเภทที่ 1 ในวันเดียวกัน ให้นับเวลาราชการ ดังนี้

4.1 กรณีเริ่มเป็นทหารประจำการ หรือข้าราชการกลาโหมพลเรือน ให้นับเวลาตั้งแต่วันที่เริ่มเข้ารับราชการ โดยได้รับเงินเดือนจากเงินงบประมาณหมวดเงินเดือน แต่ไม่ก่อนอายุ 18 ปีบริบูรณ์ จนถึงวันสุดท้ายก่อนออกจากราชการ

4.2 กรณีเริ่มเป็นนักเรียนทหาร ก่อนวันขึ้นทะเบียน ให้นับเวลาตั้งแต่วันที่ขึ้นทะเบียนจนถึงวันสุดท้ายก่อนออกจากราชการ

4.3 กรณีเริ่มเป็นนักเรียนทหาร หลังวันขึ้นทะเบียน ให้นับเวลาตั้งแต่วันที่ได้รับการแต่งตั้งเป็นทหารประจำการ จนถึงวันสุดท้ายก่อนออกจากราชการ

5. กรณีทหารหญิง ไม่มีสิทธิรับเบี้ยหวัด

- วันลี้วง หมายถึง วันร้องขอเข้ากองประจำการ ซึ่งเป็นวันที่มีสิทธิได้ขึ้นทะเบียนกองประจำการ
-

ที่ มท 0848.5/ 1962

ศาลากลางจังหวัดพระนครศรีอยุธยา
ถนนเอเชีย ออ 13000

7 กุมภาพันธ์ 2549

เรื่อง ทหารเรือเกี่ยวกับการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญปกติ

เรียน เลขาธิการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือสำนักงานเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา ที่ ออ 52001.2/0283 ลงวันที่ 20 มกราคม 2549 และเอกสารที่เกี่ยวข้อง จำนวน 1 ชุด

ด้วยเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา ได้หารือการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ ของนายสนอง ยอดเสนี พนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งผู้อำนวยการกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม (นักบริหารงานสาธารณสุข 8) กองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม อัตราเงินเดือนขั้น 31,780 บาท พ้นจากราชการด้วยเหตุสูงอายุ ในวันที่ 1 ตุลาคม 2548 และได้ยื่นเรื่องราวขอรับบำนาญปกติ ซึ่งทางเทศบาลฯ ได้ตรวจสอบแล้วปรากฏว่ามีประวัติการรับราชการ แบ่งเป็น 3 ช่วง ดังนี้

ช่วงที่ 1 เริ่มรับราชการเป็นทหาร โดยการขึ้นทะเบียนทหารกองประจำการตาม พ.ร.บ.รับราชการทหาร พ.ศ. 2497 ในตำแหน่งลูกแถว (พลทหารเสนารักษ์) เมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2509 และปลดเป็นทหารกองหนุน เมื่อวันที่ 11 พฤษภาคม 2511

ช่วงที่ 2 เป็นนักเรียนนายสิบ ชั้นปีที่ 1 ตั้งแต่วันที่ 24 สิงหาคม 2511 นักเรียนนายสิบเหล่าแพทย์ชั้นปีที่ 2 ตั้งแต่วันที่ 1 พฤษภาคม 2512 จากโรงเรียนเสนารักษ์ (พลทหารเสนารักษ์) กรมแพทย์ทหารบก และเริ่มรับราชการทหาร ตำแหน่งนายสิบพยาบาล ณ โรงพยาบาลอานันทมหิดล ตั้งแต่วันที่ 30 เมษายน 2513 จนถึงวันที่ 28 กุมภาพันธ์ 2521

ช่วงที่ 3 โอนมารับราชการเป็นพนักงานเทศบาล ตำแหน่งเจ้าหน้าที่สาธารณสุข ระดับ 1 เทศบาลเมืองเสนา ตั้งแต่วันที่ 1 มีนาคม 2521 จนเกษียณอายุราชการในตำแหน่งผู้อำนวยการกองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อมเทศบาลนครพระนครศรีอยุธยา เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2548

จังหวัดพระนครศรีอยุธยาพิจารณาแล้ว มีความเห็นว่าการนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำนาญปกติ ของพนักงานเทศบาลดังกล่าว สามารถนำระยะเวลาการรับราชการทหารมารวมคำนวณได้ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 แก้ไขเพิ่มเติมถึง (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2543 มาตรา 25 วรรคสี่ และเพื่อให้การนับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำนาญปกติ ของพนักงานเทศบาลดังกล่าวเป็นไปด้วยความเรียบร้อย ถูกต้อง ตามที่กฎหมายกำหนด จึงขอหารือว่าความเห็นของจังหวัดถูกต้องหรือไม่ หากถูกต้องจะเริ่มนับเวลาราชการปกติสำหรับคำนวณบำนาญปกติเมื่อใด และให้ใช้ระเบียบหรือกฎหมายข้อใดในการพิจารณา

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา ผลเป็นประการใดโปรดแจ้งให้จังหวัดทราบด้วย

ขอแสดงความนับถือ

ถาวร พรหมมีชัย

(นายถาวร พรหมมีชัย)

รองผู้ว่าราชการจังหวัด ปฏิบัติราชการแทน

ผู้ว่าราชการจังหวัดพระนครศรีอยุธยา

สำนักงานท้องถิ่นจังหวัดฯ

กลุ่มงานการเงิน บัญชีและการตรวจสอบ

โทร 0-3533-6631

ที่ มท 0808.5/ 4987

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
ถนนราชสีมา กทม. 10300

2 พฤษภาคม 2550

เรื่อง การขอรับบำเหน็จของข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดกาฬสินธุ์

- อ้างถึง 1. หนังสือจังหวัดกาฬสินธุ์ ที่ มท 0817.5/12920 ลงวันที่ 12 ธันวาคม 2549
2. หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 0313.4/ว 377 ลงวันที่ 9 กุมภาพันธ์ 2542

ตามหนังสือที่อ้างถึง 1 จังหวัดได้หารือกรณีที่ ร.ต. สุรสิทธิ์ ศิริ ตำแหน่ง ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบลผาเสวย สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลผาเสวย อำเภอสมเด็จ ได้ยื่นเรื่องขอรับบำเหน็จปกติ จำนวน 376,010 บาท (สามแสนเจ็ดหมื่นหกพันสิบบาทถ้วน) ซึ่งข้อเท็จจริงปรากฏว่า ที่ ร.ต. สุรสิทธิ์ฯ อยู่ระหว่างการถูกตั้งกรรมการสอบสวนทางวินัยอย่างร้ายแรงในเรื่องการทุจริตการสอบแข่งขันเพื่อบรรจุเข้ารับราชการเป็นพนักงานส่วนตำบลขององค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งคลอง อำเภอกำแพง โดยผลการสอบสวนกรณีดังกล่าวยังไม่ถึงที่สุด จึงขอหารือแนวทางปฏิบัติว่าจะต้องดำเนินการอย่างไร ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นพิจารณาข้อกฎหมายและหนังสือสั่งการที่เกี่ยวข้องแล้ว ขอเรียนชี้แจงข้อเท็จจริงในแต่ละประเด็นที่สอบถามมาดังนี้

ประเด็นที่ 1 จังหวัดจะชะลอการพิจารณาสั่งจ่ายเงินบำเหน็จของว่าที่ ร.ต. สุรสิทธิ์ฯ ออกไปก่อนจนกว่าการดำเนินการทางวินัยจะแล้วเสร็จได้หรือไม่ อย่างไร

ขอเรียนว่า ตามหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่อ้างถึง 2 ได้วางหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติในกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งได้ขอลาออกจากราชการ โดยมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำความผิดวินัยก่อนออกจากราชการแต่กรณียังไม่ถึงที่สุด สามารถขอรับบำเหน็จบำนาญไปก่อนได้ เพื่อเป็นการบรรเทาความเดือดร้อนในเรื่องค่าใช้จ่ายในการดำรงชีพและเป็นการป้องกันความเสียหายที่เกิดขึ้นแก่ทางราชการ โดยให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นได้ดำเนินการจัดหาบุคคลหรือทรัพย์สินไว้เป็นประกันในการรับเงินบำเหน็จบำนาญกับราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัด ดังนั้น หากว่าที่ ร.ต.สุรสิทธิ์ฯ ได้ดำเนินการจัดหาบุคคลหรือทรัพย์สินไว้เป็นประกันการรับเงินบำเหน็จกับองค์การบริหารส่วนตำบลผาเสวย ซึ่งเป็นราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดครบถ้วนสมบูรณ์แล้ว ผู้ว่าราชการจังหวัดกาฬสินธุ์ ในฐานะผู้มีอำนาจในการพิจารณาสั่งจ่ายเงินบำเหน็จปกติ ตามนัยมาตรา 50 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 จึงไม่สามารถจะชะลอการสั่งจ่ายเงินบำเหน็จดังกล่าวของว่าที่ ร.ต.สุรสิทธิ์ฯ ได้

ประเด็นที่ 2 หากจังหวัดพิจารณาส่งจ่ายบำเหน็จปกติของว่าที่ ร.ต.สุรสิทธิ์ฯ แล้วจะใช้ดุลพินิจในการเปลี่ยนแปลงบุคคลอื่นเป็นผู้ค้ำประกันได้หรือไม่ และจะต้องนำหลักเกณฑ์ใดมาเป็นข้อพิจารณาคุณสมบัติของบุคคลที่จะมาเป็นผู้ค้ำประกัน

ขอเรียนว่า หากในทางพิจารณาปรากฏว่า บุคคลผู้ค้ำประกันการรับบำเหน็จปกติดังกล่าวเป็นข้าราชการซึ่งอยู่ระหว่างการถูกดำเนินการทางวินัย อันอาจจะส่งผลถึงความมั่นคงของหลักประกันที่นำมาค้ำประกันไว้ ผู้บริหารหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดของว่าที่ ร.ต.สุรสิทธิ์ฯ ซึ่งได้แก่นายกองค้ำประกันส่วนตำบลผาเสวยในฐานะผู้รับสัญญาการใช้เงินค้ำประกันและสัญญาค้ำประกัน ก็สามารถจะใช้ดุลพินิจและกำหนดให้ว่าที่ ร.ต.สุรสิทธิ์ฯ หาบุคคลอื่นซึ่งมิใช่ผู้อยู่ในระหว่างถูกดำเนินการทางวินัยมาเป็นผู้ค้ำประกันแทนบุคคลดังกล่าวได้ สำหรับคุณสมบัติของบุคคลที่จะมาเป็นผู้ค้ำประกันแทนนั้น ก็ให้ถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติของหนังสือกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว

ประเด็นที่ 3 หากไม่สามารถเปลี่ยนแปลงบุคคลค้ำประกันดังกล่าวได้ จะให้ว่าที่ ร.ต.สุรสิทธิ์ฯ นำอสังหาริมทรัพย์มาเป็นหลักประกันแทนได้หรือไม่ จะต้องจดทะเบียนต่อเจ้าพนักงานที่ดินตามมาตรา 1299 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือไม่ และจะต้องมีระยะเวลาในการจดทะเบียนจำนองไว้เป็นหลักประกันการชำระหนี้แน่นอนเท่าใด และผู้ใดจะเป็นผู้ลงนามในการทำนิติกรรมดังกล่าว รวมถึงหน้าที่ในการชำระค่าธรรมเนียมต่อเจ้าพนักงานที่ดินจะเป็นของผู้ใด

ขอเรียนว่า กรณีว่าที่ ร.ต.สุรสิทธิ์ฯ ไม่สามารถเปลี่ยนแปลงบุคคลผู้ค้ำประกันหรือมีอาจจัดหาบุคคลอื่นใดมาเป็นผู้ค้ำประกันในการรับเงินบำเหน็จดังกล่าวได้ ผู้บริหารหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัด ซึ่งได้แก่นายกองค้ำประกันส่วนตำบลผาเสวย จะกำหนดให้มีการประกันด้วยทรัพย์สินที่ย่อมกระทำได้อย่างได้หลักเกณฑ์และแนวทางปฏิบัติของหนังสือกระทรวงมหาดไทยดังกล่าว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายวัลลภ พริ้งพงษ์)

รองอธิบดี รักษาราชการแทน

อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

โทร. 0-2241-9030, 39

โทรสาร. 0-2241-9032

ที่ มท 0817.5/ 12920

ศาลากลางจังหวัดกาฬสินธุ์
ถนนกาฬสินธุ์ กส 46000

12 ธันวาคม 2549

เรื่อง การขอรับบำเหน็จของข้าราชการส่วนท้องถิ่น

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สิ่งที่ส่งมาด้วย คำสั่งองค์การบริหารส่วนตำบลผาเสวย เรื่อง แต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนวินัยพนักงานส่วนตำบลกรณีองค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งคลอง ที่ 389/2549 ลงวันที่ 10 ตุลาคม 2549

ด้วยจังหวัดได้รับเรื่องขอรับเงินบำเหน็จปกติ จำนวน 376,010 บาท จาก ว่าที่ร้อยตรีสุรสิทธิ์ ศิริ ตำแหน่งเจ้าหน้าที่บริหารงานทั่วไป (ปลัดองค์การบริหารส่วนตำบล) ระดับ 6 สังกัดองค์การบริหารส่วนตำบลผาเสวย ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวน กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เรื่อง การสอบแข่งขันเพื่อบรรจุพนักงานส่วนตำบลทุ่งคลอง และการสอบสวนกรณียังไม่ถึงที่สุดในการยื่นขอรับบำเหน็จดังกล่าว ว่าที่ร้อยตรีสุรสิทธิ์ ศิริ ได้ให้ นายประเวศ บรรณสาร ตำแหน่งเจ้าพนักงานปกครอง ระดับ 7 ว สังกัดกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ปัจจุบันปฏิบัติหน้าที่ท้องถิ่นกิ่งอำเภอคอนจาน เป็นผู้ค้ำประกันด้วยบุคคล

กรณีดังกล่าวจังหวัดพิจารณาแล้วเห็นว่า เนื่องจากว่าที่ร้อยตรีสุรสิทธิ์ ศิริ ถูกตั้งกรรมการสอบสวนวินัย กรณีถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดวินัยอย่างร้ายแรง เรื่อง การสอบแข่งขันเพื่อบรรจุพนักงานส่วนตำบลทุ่งคลอง ซึ่งขณะนี้อยู่ระหว่างการดำเนินการของคณะกรรมการ โดยมีระยะเวลาในการสอบสวนจนกระทั่งแล้วเสร็จรวมเวลาประมาณ 180 วัน หากผลการสอบสวนแล้วเสร็จบุคคลดังกล่าวได้รับโทษทางวินัยอย่างร้ายแรง และจะส่งผลต่อการพิจารณาสั่งจ่ายเงินบำเหน็จดังกล่าว ประกอบกับ กรณีว่าที่ร้อยตรีสุรสิทธิ์ ศิริ เสนอหลักประกันเป็นบุคคลค้ำประกัน โดยผู้ค้ำประกันก็อยู่ระหว่างการดำเนินการแต่งตั้งคณะกรรมการสอบสวนทางวินัยข้าราชการ เช่นเดียวกัน ดังนั้น เพื่อให้การพิจารณาอนุมัติเงินบำเหน็จเป็นไปด้วยความรอบคอบ และรักษาผลประโยชน์ของทางราชการ จึงใคร่ขอหารือ ดังนี้

1. กรณีดังกล่าวหากจังหวัดจะขอชะลอการพิจารณาอนุมัติการจ่ายบำเหน็จของ ว่าที่ร้อยตรีสุรสิทธิ์ ศิริ ไปจนกว่าการดำเนินการทางวินัยจะแล้วเสร็จ จะสามารถดำเนินการได้หรือไม่อย่างไร
2. หากจะต้องพิจารณาอนุมัติการจ่ายเงินบำเหน็จ ขอเรียนหรือเพิ่มเติมดังนี้
 - 2.1 จังหวัดจะใช้ดุลพินิจโดยขอให้เปลี่ยนแปลงบุคคลอื่นเป็นผู้ค้ำประกันได้หรือไม่
 - 2.2 หากจะใช้บุคคลค้ำประกันมีหลักในการพิจารณาอย่างไร เช่น รายได้, ฐานะ, หน้าที่การงานและความน่าเชื่อถือ หรือใช้หลักเกณฑ์อย่างไรมาพิจารณา

2.3 หากไม่สามารถดำเนินการตามข้อ 2.1 ได้จะขอให้ใช้ สั่งห้ามทรัพย์แทนนั้น
ขอหรือว่าจะต้องจดทะเบียนต่อเจ้าพนักงานที่ดินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1299
หรือไม่ และจะต้องมีระยะเวลาในการจดทะเบียนค้ำประกันนานเท่าใด ตลอดจนภาระหน้าที่การชำระ
ค่าธรรมเนียมต่อเจ้าพนักงานเป็นหน้าที่ของผู้ใด

2.4 การจดทะเบียนค้ำประกันตาม ข้อ 2.3 จะต้องค้ำประกันต่อผู้ว่าราชการจังหวัด
ในฐานะผู้ออกคำสั่งหรือต่อนายกองค้การบริหารส่วนตำบลผาเสวย หรือทั้งต่อผู้ว่าราชการจังหวัดและ
นายกองค้การบริหารส่วนตำบลผาเสวย ผลเป็นประการใด โปรดแจ้งให้จังหวัดทราบด้วย เพื่อจะได้ถือ
เป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา

ขอแสดงความนับถือ

วิโรจน์ จิวะรังสรรค์

(นายวิโรจน์ จิวะรังสรรค์)

รองผู้ว่าราชการจังหวัด ปฏิบัติราชการแทน

ผู้ว่าราชการจังหวัดกาฬสินธุ์

สำนักงานท้องถิ่นจังหวัด

กลุ่มงานการเงินบัญชีและการตรวจสอบ

โทร. 0-4381-1154

ที่ กค 0430.7/ 17128

กรมบัญชีกลาง
ถนนพระราม 6 กทม. 10400

10 กรกฎาคม 2550

เรื่อง การนับเวลาราชการต่อเนื่อง

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

อ้างถึง หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/5952 ลงวันที่ 21 พฤษภาคม 2550

ตามที่แจ้งว่า นายวิชชัย กุลวงษ์ ปัจจุบันเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ สังกัดเทศบาลเมืองเมืองพล ก่อนหน้านั้นได้รับการบรรจุเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ สังกัดกรมสรรพากร ตั้งแต่วันที่ 21 มกราคม 2545 ต่อมาได้ลาออกตั้งแต่วันที่ 16 พฤศจิกายน 2547 โดยในวันเดียวกันนั้นเองได้บรรจุเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ สังกัดสำนักงานประกันสังคม โดยสำนักงานประกันสังคมได้มีประกาศตั้งแต่เริ่มรับสมัครสอบแข่งขันเข้ารับราชการว่า ไม่ประสงค์จะรับโอนอายุราชการและเงินเดือนของข้าราชการที่สอบแข่งขันได้ ต่อมา นายวิชชัยได้โอนมารับราชการเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ สังกัดเทศบาลเมืองเมืองพล จังหวัดขอนแก่น จึงขอหารือว่า นายวิชชัยจะมีสิทธินับเวลาราชการตอนที่รับราชการสังกัดกรมสรรพากรต่อเนื่องกับเวลาราชการตอนที่รับราชการสังกัดสำนักงานประกันสังคมเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญหรือไม่

กรมบัญชีกลางพิจารณาแล้ว ขอเรียนว่า พระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 มาตรา 38 บัญญัติเกี่ยวกับสิทธิในการนับเวลาราชการต่อเนื่องไว้โดยสรุปว่า ข้าราชการซึ่งออกจากราชการ ถ้ากลับเข้ารับราชการใหม่ตั้งแต่วันที่ 27 มีนาคม 2540 ให้นับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตอนก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังได้ กรณีที่หารือ เมื่อข้อเท็จจริงปรากฏว่า นายวิชชัยได้รับการบรรจุเข้ารับราชการครั้งแรกเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ สังกัดกรมสรรพากร ตั้งแต่วันที่ 21 มกราคม 2545 ต่อมาได้ลาออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 16 พฤศจิกายน 2547 โดยในวันเดียวกันนั้นเองได้บรรจุเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือนสามัญ สังกัดสำนักงานประกันสังคม ซึ่งเป็นการกลับเข้ารับราชการหลังวันที่ 27 มีนาคม 2540 นายวิชชัยจึงมีสิทธินับเวลาราชการตอนที่รับราชการสังกัดกรมสรรพากรต่อเนื่องกับตอนที่รับราชการสังกัดสำนักงานประกันสังคมเพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ แม้สำนักงานประกันสังคม จะมีประกาศไม่รับโอนอายุราชการก็ตาม

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายมนัส แจ่มเวหา)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิบดีกรมบัญชีกลางสำนักบริหารการจ่ายเงินเดือน ค่าจ้าง บำเหน็จบำนาญ
กลุ่มกฎหมายและระเบียบด้านเงินเดือน ค่าจ้าง บำเหน็จบำนาญ

โทร. 0-2273-9607

ที่ มท 0808.5/ 5952

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
ถนนราชสีมา กทม. 10300

21 พฤษภาคม 2550

เรื่อง ขอรื้อการการนับเวลาราชการต่อเนื่อง

เรียน อธิบดีกรมบัญชีกลาง

สิ่งที่ส่งมาด้วย เอกสารที่เกี่ยวข้อง จำนวน 1 ชุด

ด้วยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ได้รับหนังสือหารือจากนายวิชาชัย กุลวงษ์ ตำแหน่งนักวิชาการศึกษา ค.ศ. 1 งานกรรเจ้าหน้าที กองการศึกษา สังกัดเทศบาลเมืองเมืองพล จังหวัดขอนแก่นว่า ตนเองจะมีสิทธิในการนับเวลาราชการต่อเนื่อง เพื่อประโยชน์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญหรือไม่ โดยมีรายละเอียดและประวัติการรับราชการ สรุปความได้ดังนี้

- วันที่ 21 มกราคม 2545 เริ่มบรรจุเข้ารับราชการครั้งแรกเป็นข้าราชการพลเรือน ตำแหน่งเจ้าหน้าที่สรรพากร 1 งานคืนภาษี ฝ่ายหักภาษี ณ ที่จ่ายและคืนภาษี สำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร 1 กรมสรรพากร ต่อมาได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการ โดยให้มีผลตั้งแต่วันที่ 16 พฤศจิกายน 2547 เป็นต้นไป เนื่องจากได้รับการเรียกบรรจุเข้ารับราชการ สังกัดสำนักงานประกันสังคม

- วันที่ 16 พฤศจิกายน 2547 ซึ่งเป็นวันเดียวกันกับวันที่ได้ขอลาออกจากราชการ ก็ได้รับการบรรจุเข้ารับราชการเป็นข้าราชการพลเรือน ตำแหน่งนักวิชาการประกันสังคม 3 สำนักงานประกันสังคม จังหวัดสระบุรี (ใน ก.พ. 7 ระบุว่าพ้นทดลองปฏิบัติหน้าที่ราชการในวันที่ 15 พฤษภาคม 2548)

- วันที่ 1 มิถุนายน 2549 โอนมารับราชการเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่งนักวิชาการศึกษา ค.ศ. 1 งานกรรเจ้าหน้าที กองการศึกษา สังกัดเทศบาลเมืองเมืองพล จังหวัดขอนแก่น

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นพิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีสิทธิในการนับเวลาราชการต่อเนื่องตามข้อหารือมีประเด็นที่จะต้องแยกพิจารณาเป็น 2 ช่วงเวลา คือ

ช่วงแรก เริ่มตั้งแต่บุคคลดังกล่าวได้รับการบรรจุเข้ารับราชการครั้งแรกเป็นข้าราชการพลเรือน สังกัดกรมสรรพากร ภายหลังได้รับการบรรจุและแต่งตั้งเป็นข้าราชการพลเรือน สังกัดสำนักงานประกันสังคม

ช่วงที่สอง เริ่มตั้งแต่บุคคลดังกล่าวได้ขอโอนจากการเป็นข้าราชการพลเรือน สังกัดสำนักงานประกันสังคม มาบรรจุเป็นพนักงานเทศบาลสามัญ สังกัดเทศบาลเมืองเมืองพล จังหวัดขอนแก่น และโดยที่สิทธิในการนับเวลาราชการต่อเนื่องในช่วงแรกขณะที่บุคคลดังกล่าวเป็นข้าราชการพลเรือนจะต้องพิจารณาตามบทบัญญัติของกฎหมายว่าด้วย บำเหน็จบำนาญข้าราชการและกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบของกรมบัญชีกลาง ดังนั้น เพื่อให้ได้ข้อยุติ

และมีแนวทางปฏิบัติที่ชัดเจนเกี่ยวกับการนับเวลาราชการต่อเนื่องดังกล่าว จึงขอเรียนหารือในประเด็นดังต่อไปนี้

ประเด็นที่ 1 การที่บุคคลดังกล่าวได้เริ่มบรรจุเข้ารับราชการครั้งแรก เมื่อวันที่ 21 มกราคม 2545 ตำแหน่งเจ้าหน้าที่สรรพากร 1 สำนักงานสรรพากรพื้นที่กรุงเทพมหานคร 1 สังกัดกรมสรรพากร ต่อมาได้ยื่นหนังสือขอลาออกจากราชการ เมื่อวันที่ 16 พฤศจิกายน 2547 โดยในวันดังกล่าวก็ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งให้ดำรงตำแหน่งนักวิชาการประกันสังคม 3 สำนักงานประกันสังคม จังหวัดสระบุรี กรณีจะถือว่าเป็นการกลับเข้ารับราชการใหม่ และมีสิทธินับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตอนก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการรับราชการในตอนหลังได้หรือไม่ อย่างไร

ประเด็นที่ 2 จากกรณีดังกล่าวข้างต้น หากสำนักงานประกันสังคมได้มีการประกาศตั้งแต่เริ่มรับสมัครสอบแข่งขันเข้ารับราชการว่า ไม่ประสงค์จะรับโอนอายุราชการและเงินเดือนของข้าราชการที่สอบแข่งขันได้ กรณีนี้บุคคลดังกล่าวจะยังมีสิทธินับเวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญตอนก่อนออกจากราชการต่อเนื่องกับการเข้ารับราชการในตอนหลังได้หรือไม่ อย่างไร

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณา และหากผลเป็นประการใด กรุณาแจ้งกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นทราบด้วย จะขอบคุณมาก

ขอแสดงความนับถือ

(นายวัลลภ พริ้งพงษ์)

รองอธิบดี รักษาการแทน

อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

โทร. 0-2241-9030, 39

โทรสาร. 0-2241-9030

ด่วนมาก

ที่ มท. ๐๓๑๒/ว ๑๑๐๖

กระทรวงมหาดไทย

๑๗ ธันวาคม ๒๕๖๓

เรื่อง ซ่อมแนวทางการปฏิบัติกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นออกจากราชการและมีสิทธิได้รับบำเหน็จ
บำนาญ

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด (เว้นกรุงเทพมหานคร)

อ้างถึง ๑. พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๑๘ วรรคสอง
และมาตรา ๑๕

๒. ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๕ ข้อ ๑๔

ด้วยปรากฏว่า ผู้มีสิทธิในบำเหน็จตกทอดหลายรายต้องเสียสิทธิในการรับบำเหน็จตกทอด
เนื่องจากข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ที่ก่อให้เกิดสิทธิดังกล่าว ได้ออกหรือลาออกจากราชการและถึง
แก่ความตายก่อนที่จะยื่นเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญตามแบบ บ.ท. ๑ โดยไม่มีหลักฐานอื่นใด
ที่แสดงเจตนาไว้ว่าการออกหรือลาออกจากราชการของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นมีความประสงค์จะ
ขอรับบำเหน็จหรือบำนาญ ในกรณีที่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นมีสิทธิรับทั้งบำเหน็จและบำนาญ
ตามกฎหมายในกรณีเช่นนี้ในทางปฏิบัติเมื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นได้ถึงแก่กรรมลง ผู้ว่าราชการ
จังหวัดจะต้องส่งจ่ายบำนาญปกติตั้งแต่วันที่มิคำสั่งให้ออกจากราชการจนถึงวันที่ข้าราชการผู้นั้นถึง
แก่ความตาย ตอนหนึ่งก่อนตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐
มาตรา ๑๘ วรรคสอง เนื่องจากยังมีได้ยื่นคำร้องขอรับเงินบำเหน็จแทนบำนาญตามมาตรา ๑๕
แห่งพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวแล้วจึงส่งจ่ายเป็นบำเหน็จตกทอดให้ตามมาตรา ๔๘ แห่งพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ โดยจ่ายเพียง ๓๐ เท่าของบำนาญปกติของรายเดือน
รวมกับเงินช่วยเหลืออีกหนึ่งเท่าของบำนาญรายเดือน ตัวอย่างเช่น นาย ก. เป็นข้าราชการส่วนจังหวัด (ครู)
สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ได้ลาออกจากราชการด้วยเหตุรับราชการนานเมื่อวันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๖๓
มีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญและมีอายุราชการรวมทั้งสิ้น ๔๐ ปี เงินเดือนเดือนสุดท้าย ๒,๑๐๐ บาท ได้ถึง
แก่กรรมลงเมื่อวันที่ ๓๐ กรกฎาคม ๒๕๖๓ โดยยังมีได้ยื่นเรื่องขอรับเงินบำเหน็จบำนาญ ในกรณี
เช่นนี้จะต้องคำนวณจ่ายบำนาญปกติและเงินเพิ่มบำนาญปกติตั้งแต่วันที่ ๑-๓๐ กรกฎาคม ๒๕๖๓
คำนวณแล้วเป็นเงิน ๑,๗๒๗.๔๐ บาท และจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดให้แก่ผู้มีสิทธิในบำเหน็จตกทอด
(ทายาท, ผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะแล้วแต่กรณี) จำนวน ๓๐ เท่าของบำนาญปกติรายเดือน คำนวณ
แล้วเป็นเงิน ๑,๖๘๐ x ๓๐ = ๕๐,๔๐๐ บาท รวมกับเงินช่วยเหลืออีกหนึ่งเดือน จำนวน ๑,๗๘๕ บาท
รวมเป็นเงินทั้งสิ้น ๑,๗๒๗.๔๐+๕๐,๔๐๐+๑,๗๘๕ = ๕๓,๙๑๒.๔๐ บาท แต่ถ้าหากนาย ก. ได้ยื่น
เรื่องขอรับบำเหน็จไว้ก่อนถึงแก่ความตายทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะแล้วแต่

กรณีจะมีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดจำนวน $๒,๑๐๐ \times ๔๐ = ๘๔,๐๐๐$ บาท จะได้รับสูงกว่ากรณีที่มีได้
ยื่นเรื่องราวขอรับบำเหน็จไว้จำนวน $๘๔,๐๐๐ - ๕๓,๕๑๒.๔๐ = ๓๐,๔๘๗.๖๐$ บาท

กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาแล้วเห็นว่า ในกรณีดังกล่าวข้างต้นสามารถแก้ไขเพื่อให้
ผู้มีสิทธิในบำเหน็จตกทอดของข้าราชการส่วนท้องถิ่นต้องเสียสิทธิเนื่องจากผลของกฎหมายได้โดยให้
จังหวัดถือปฏิบัติตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
พ.ศ. ๒๕๐๕ ข้อ ๑๔ โดยเคร่งครัด กล่าวคือ คำสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จบำนาญ
หรือบำเหน็จบำนาญพิเศษจะต้องระบุไว้ในคำสั่งให้ชัดแจ้งว่าให้ออกจากราชการเพื่อรับบำเหน็จ
บำนาญด้วยเหตุใดมาตราใด และให้จังหวัดระบุไว้ในคำสั่งดังกล่าวด้วยว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้น
ประสงค์จะรับบำเหน็จหรือบำนาญ เมื่อคำสั่งได้ระบุไว้อย่างชัดแจ้งแล้ว ถึงแม้ว่าข้าราชการส่วน
ท้องถิ่นผู้นั้นจะออกจากราชการไปแล้ว แต่ยังมีได้ยื่นเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญไว้และได้ถึง
แก่ความตายลงถือเจตนาตามที่ปรากฏในคำสั่งเสมือนการยื่นเรื่องราวขอรับบำเหน็จบำนาญของ
ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นได้

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

(ลงชื่อ) **จ่านง เทพหัสดิน ณ อยุธยา**

(นายจ่านง เทพหัสดิน ณ อยุธยา)

รองปลัดกระทรวง สังกัดราชการแทน

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง

โทร. ๒๒๒๗๘๓๒

ที่ มท. 0808.5/ว 1771

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
ถนนราชสีมา กทม. 10300

9 กันยายน 2548

เรื่อง แนวทางการคำนวณบำเหน็จบำนาญ

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย สำเนาหนังสือกรมบัญชีกลาง ที่ กค 0409.4/23299 ลงวันที่ 22 สิงหาคม 2548

ด้วยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 กำหนดหลักเกณฑ์ในการคำนวณบำเหน็จบำนาญ เช่นเดียวกับหลักเกณฑ์ที่กำหนดในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 โดยให้นำเงินเดือนเดือนสุดท้ายมาคำนวณบำเหน็จบำนาญ และมีข้อกำหนดว่า “เงินเดือนเดือนสุดท้าย” หมายความว่า เงินเดือนที่ได้รับจากเงินงบประมาณของราชการ ส่วนท้องถิ่นประเภทเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ออกจากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา และหรือเงินเพิ่มการเลื่อนฐานะ และหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ และหรือสำหรับการสู้รบ และหรือสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิด แต่ไม่รวมเงินเพิ่มอย่างอื่น ๆ

เนื่องจากในปัจจุบันข้าราชการบางตำแหน่งมีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งประเภทวิชาชีพเฉพาะ เช่น นิติกร แพทย์ พยาบาล ฯลฯ และได้นำเงินดังกล่าวมารวมเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญ ดังนั้น เพื่อให้การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นเป็นแนวทางเดียวกันกับการจ่ายเบิกเงินบำเหน็จบำนาญของข้าราชการพลเรือน กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นจึงหารือไปยังกรมบัญชีกลางว่าเงินประจำตำแหน่งประเภทใดที่สามารถนำมารวมเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญ ซึ่งกรมบัญชีกลางได้แจ้งว่า เงินประจำตำแหน่งตามพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. 2538 มาตรา 12 วรรคสาม บัญญัติว่า “เงินประจำตำแหน่งไม่ถือเป็นเงินเดือน” จึงไม่อาจนำเงินประจำตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่งมารวมเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญได้ รายละเอียดตามสำเนาหนังสือตอบข้อหารือของกรมบัญชีกลาง ที่ส่งมาพร้อมนี้

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ และแจ้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดทราบและถือเป็นแนวทางปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายวัลลภ พริงพงษ์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น
โทร 0-2241-9030

ที่ กค 0409.4/ 23299

กรมบัญชีกลาง

ถนนพระราม 6 กทม. 10400

22 สิงหาคม 2548

เรื่อง การคำนวณบำเหน็จบำนาญ

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

อ้างถึง หนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/5831 ลงวันที่ 26 กรกฎาคม 2548

ตามหนังสือที่อ้างถึง แจ้งว่า พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 ได้บัญญัติหลักเกณฑ์ในการคำนวณเงินบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกับพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 โดยให้นำเงินเดือนเดือนสุดท้ายมาคำนวณบำเหน็จบำนาญ และบัญญัติให้ “เงินเดือนเดือนสุดท้าย” หมายความว่า เงินเดือนที่ได้รับจากเงินงบประมาณของราชการส่วนท้องถิ่น ประเภทเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ออกจากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา และเงินเพิ่มการเลื่อนฐานะ และหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ และหรือสำหรับการสู้รบ และหรือสำหรับการปราบปรามผู้กระทำความผิดแต่ไม่รวมเงินเพิ่มอย่างอื่น ๆ แต่เนื่องจากปัจจุบันข้าราชการที่มีสิทธิได้รับเงินประจำตำแหน่งประเภทวิชาชีพเฉพาะได้นำเงินดังกล่าวมารวมเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญ กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น จึงขอหารือว่า การคำนวณบำเหน็จบำนาญให้ข้าราชการพลเรือน ได้นำเงินประจำตำแหน่งประเภทใดบ้างรวมเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้าย นั้น

กรมบัญชีกลางพิจารณาแล้ว ขอเรียนว่า ตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และพระราชบัญญัติกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2539 บัญญัติให้การคำนวณบำเหน็จบำนาญให้กระทำโดยตั้งเงินเดือนเดือนสุดท้ายเป็นเกณฑ์คำนวณ ซึ่งเงินเดือนเดือนสุดท้าย หมายความว่า เงินเดือนที่ได้รับจากเงินงบประมาณเงินเดือนเดือนสุดท้ายที่ออกจากราชการ รวมทั้งเงินเพิ่มพิเศษรายเดือนสำหรับค่าวิชา และหรือเงินเพิ่มการเลื่อนฐานะ และหรือสำหรับประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ และหรือสำหรับการสู้รบ และหรือสำหรับการปราบปราม ผู้กระทำความผิด แต่ไม่รวมถึงเงินเพิ่มอย่างอื่น ๆ ประกอบกับพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. 2538 มาตรา 12 วรรคสาม บัญญัติว่า “เงินประจำตำแหน่งไม่ถือเป็นเงินเดือน” ดังนั้น กรณีที่หารือ ความหมายของเงินเดือนเดือนสุดท้ายตามพระราชบัญญัติทั้ง 2 ฉบับ จึงมิได้หมายความว่ารวมถึงเงินประจำตำแหน่งที่มี

/สิทธิได้รับ...

สิทธิได้รับตามพระราชบัญญัติเงินเดือนและเงินประจำตำแหน่ง พ.ศ. 2538 การคำนวณบำเหน็จบำนาญ
ของข้าราชการพลเรือน จึงไม่อาจนำเงินประจำตำแหน่งตามกฎหมายว่าด้วยเงินเดือนและเงินประจำ
ตำแหน่งมารวมเป็นเงินเดือนเดือนสุดท้ายเพื่อคำนวณบำเหน็จบำนาญได้แต่อย่างใด

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสมภพ บัณฑิตวิพากษ์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมบัญชีกลาง

สำนักมาตรฐานด้านกฎหมายและระเบียบการคลัง
กลุ่มกฎหมายและระเบียบด้านเงินเดือน ค่าจ้าง บำเหน็จบำนาญ
โทร 0-2273-9607

ที่ มท. ๐๓๑๒/ว.๘๒

กระทรวงมหาดไทย

๑๖ มกราคม ๒๕๖๓

เรื่อง การจ่ายเงินเดือนระหว่างพักราชการหรือพักงาน

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

ตามที่กระทรวงมหาดไทยได้วางระเบียบ ว่าด้วยเงินเดือนของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ถูกสั่งพักราชการหรือพักงาน พ.ศ. ๒๕๑๐ เพื่อถือปฏิบัติในการพิจารณาจ่ายเงินเดือนระหว่างพักราชการหรือพักงานให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว นั้น

กระทรวงมหาดไทยพิจารณาเห็นว่า เพื่อให้การปฏิบัติเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าวเป็นไป โดยถูกต้อง และอยู่ในแนวเดียวกัน จึงขอเรียนขอความร่วมมือความเข้าใจเกี่ยวกับเรื่องนี้ ดังนี้

๑. ตามระเบียบฯ ข้อ ๙ กำหนดว่า เงินเดือนระหว่างพักราชการหรือพักงานนั้นเมื่อคดีหรือกรณีถึงที่สุด

(๑) ถ้าปรากฏว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ถูกสั่งพักมิได้กระทำความผิดและไม่มีมลทินมัวหมองให้จ่ายเต็ม

(๒) ถ้าปรากฏว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ถูกสั่งพักมิได้กระทำความผิดแต่มีมลทินหรือมัวหมอง หรือปรากฏว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ถูกสั่งพักได้กระทำความผิดแต่ถูกลงโทษไม่ถึงให้ออกปลดออก หรือไล่ออก ให้จ่ายได้ไม่เกินครึ่งหนึ่งของเงินเดือนที่ได้รับก่อนวันให้พักราชการหรือพักงานตามที่กระทรวงมหาดไทยจะได้กำหนดให้จ่ายเป็นเฉพาะกรณี แต่เฉพาะค่าเช่าบ้านให้จ่ายเต็ม

(๓) ถ้าปรากฏว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ถูกสั่งพักได้กระทำความผิดและถูกลงโทษให้ออกปลดออก หรือไล่ออก ห้ามมิให้จ่าย

๒. การจ่ายเงินเดือนระหว่างพักราชการหรือพักงานให้แก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่นตามนัยข้อ ๙(๑) หรือ (๒) หรือกรณีไม่จ่ายให้ตาม (๓) ข้างต้น จึงต้องพิจารณาว่าคดีหรือกรณีที่เป็นเหตุให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นถูกสั่งพักราชการหรือพักงานนั้น ได้ถึงที่สุดแล้วหรือไม่ เพียงใดเสียก่อน

การพิจารณาว่า คดีหรือกรณีถึงที่สุดแล้วหรือไม่เพียงใด ถ้าหากเป็นคดีในศาลคดีถึงที่สุดเมื่อศาลได้มีคำพิพากษาถึงที่สุดแล้ว แต่ถ้าเป็นกรณีที่มีได้ดำเนินคดีในศาล หากแต่ถูกตั้งกรรมการสอบสวน กรณีจะถึงที่สุดเมื่อการสอบสวนพิจารณาเสร็จและรายงานผลการสอบสวนนั้น ไปยังผู้มีอำนาจสูงสุดในกระบวนการพิจารณาทางวินัยของข้าราชการส่วนท้องถิ่นและผู้มีอำนาจดังกล่าวได้รับทราบผลการสอบสวนนั้น หรือได้มีคำสั่งเกี่ยวกับกรณีนั้นแล้ว

ทั้งนี้ เพราะว่าการรายงานผลการสอบสวนต่อผู้มีอำนาจเหนือขึ้นไปตามลำดับนั้น ผู้มีอำนาจเหนือขึ้นไปมีอำนาจเปลี่ยนแปลงโทษได้ เช่น อาจจะสั่งยกโทษ ลดโทษหรือเพิ่มโทษได้อีกตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการส่วนท้องถิ่นนั้นๆ ดังเช่น พนักงานเทศบาลตามกฎหมายว่าด้วย

ระเบียบพนักงานเทศบาลผู้มีอำนาจสูงสุดในกระบวนการพิจารณาโทษทางวินัย ได้แก่ ก.ท. ฉะนั้นในกรณีพนักงานเทศบาลถูกสอบสวนทางวินัย จะถึงที่สุดต่อเมื่อ ก.ท. ได้รับทราบผลการสอบสวนแล้ว โดยมีได้เปลี่ยนแปลงโทษเป็นอย่างอื่น หรือถ้า ก.ท. ได้เปลี่ยนแปลงโทษเป็นอย่างอื่น กรณีจะถึงที่สุดตามผลของการเปลี่ยนแปลงโทษของ ก.ท. เท่านั้น

สำหรับกรณีข้าราชการส่วนท้องถิ่นที่ถูกสั่งพักราชการหรือพักงาน และถูกลงโทษทางวินัย ได้ร้องทุกข์หรืออุทธรณ์คำสั่งลงโทษก็เช่นเดียวกัน การพิจารณาจ่ายเงินเดือนระหว่างพักราชการหรือพักงานจะกระทำได้ต่อเมื่อได้มีการพิจารณาเรื่องร้องทุกข์หรืออุทธรณ์ถึงที่สุดแล้วเท่านั้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดแจ้งหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นทุกแห่งในจังหวัดทราบและถือเป็นหลักปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

อนันต์ อนันตกุล

(นายอนันต์ อนันตกุล)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง

โทร. ๒๒๒๗๘๓๒

ที่ มท. ๐๓๑๒/ว ๑๐๙๕

กระทรวงมหาดไทย

๒๗ กันยายน ๒๕๖๕

เรื่อง การจ่ายเงินเดือนและเงินช่วยพิเศษกรณีพนักงานเทศบาลถึงแก่ความตาย

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

อ้างถึง หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๑๒/ว. ๙๔ ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑

ตามที่กระทรวงมหาดไทยได้สั่งการให้เทศบาลถือปฏิบัติในกรณีพนักงานเทศบาลถึงแก่ความตาย โดยให้เทศบาลจ่ายเงินเดือนและเงินเพิ่มพิเศษให้แก่พนักงานเทศบาลที่ถึงแก่ความตาย รวม ๒ กรณี นั้น

บัดนี้ กระทรวงมหาดไทยได้พิจารณาเห็นว่า หนังสือสั่งการดังกล่าวยังมีปัญหาในทางปฏิบัติ เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงินเพิ่มพิเศษให้แก่พนักงานเทศบาลที่ถึงแก่ความตายอยู่ จึงให้ยกเลิกหนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท ๐๓๑๒/ว. ๙๔ ลงวันที่ ๙ กุมภาพันธ์ ๒๕๖๑ และให้เทศบาลถือปฏิบัติในกรณีพนักงานเทศบาลถึงแก่ความตาย ดังต่อไปนี้

๑. ให้เทศบาลจ่ายเงินเดือนสำหรับเดือนที่ถึงแก่ความตายนั้น ให้จนถึงวันที่ถึงแก่ความตาย ส่วนเงินเพิ่มพิเศษให้เป็นไปตามระเบียบว่าด้วยการนั้น และ

๒. ให้เทศบาลจ่ายเงินช่วยพิเศษ จำนวนสามเท่าของเงินเดือนเต็มเดือนที่พนักงานเทศบาลผู้นั้น มีสิทธิได้รับในเดือนที่ถึงแก่ความตาย ทั้งนี้ โดยไม่รวมเงินเพิ่มประจำตำแหน่งหรือสำหรับตำแหน่ง และเงินอื่นที่มีกำหนดจ่ายเป็นรายเดือนจากเงินงบประมาณรายจ่ายหมวดเงินเดือนซึ่งไม่ใช่เงินเพิ่มพิเศษค่าวิชา เงินเพิ่มการเลื่อนฐานะ เงินประจำตำแหน่งที่ต้องฝ่าอันตรายเป็นปกติ เงินเพิ่มพิเศษสำหรับการสู้รบ และเงินเพิ่มพิเศษสำหรับปราบปรามผู้กระทำความผิด โดยให้เบิกจ่ายในงบประมาณรายจ่ายหมวดเงินเดือนประเภทเงินช่วยพิเศษในกรณีพนักงานเทศบาลถึงแก่ความตายในระหว่างรับราชการ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดแจ้งให้เทศบาลทราบและถือปฏิบัติ

ขอแสดงความนับถืออย่างสูง

ชาญ กาญจนาคพันธุ์

(นายชาญ กาญจนาคพันธุ์)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง

โทร. ๒๒๒๓๙๓๒, ๒๒๒๕๕๕๔

ที่ มท. 0313.4/ว 377

กระทรวงมหาดไทย

ถนนอักษณางค์ กท 10200

9 กุมภาพันธ์ 2542

เรื่อง การรับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัย แล้วออกจากราชการ โดยกรณียังไม่ถึงที่สุด

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

อ้างถึง หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 0312/ว 1473 ลงวันที่ 12 พฤศจิกายน 2522

สิ่งที่ส่งมาด้วย 1. แบบหนังสือสัญญาการใช้เงินคืน
2. แบบหนังสือสัญญาค้ำประกัน

ตามที่กระทรวงมหาดไทย ได้กำหนดวิธีปฏิบัติในการขอรับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ซึ่งถูกลงโทษให้ออกจากราชการโดยไม่ต้องรอผลการพิจารณาขององค์การกลางบริหารงานบุคคล (เช่น ก.จ. ก.ท. กฤษฎา ฯลฯ แล้วแต่กรณี) โดยให้มีการประกันด้วยบุคคลหรือทรัพย์สิน ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กระทรวงมหาดไทยพิจารณาแล้วเห็นว่า เพื่อบรรเทาความเดือดร้อนของผู้มีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ และเพื่อความรวดเร็วในการส่งจ่ายบำเหน็จบำนาญที่จะไม่ให้เกิดความเสียหายแก่ทางราชการ จึงให้ยกเลิกวิธีปฏิบัติตามนัยหนังสือกระทรวงมหาดไทยที่อ้างถึงข้างต้น และให้ใช้วิธีปฏิบัติการขอรับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ซึ่งออกจากราชการโดยมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำความผิดวินัยก่อนออกจากราชการ หรือถูกสั่งให้ออกจากราชการเพราะหย่อนความสามารถ เพราะประพฤติตนไม่เหมาะสม เพราะบกพร่องในหน้าที่ เพราะมีมลทินมัวหมอง หรือมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดทางอาญา และกรณียังไม่ถึงที่สุด โดยไม่ต้องรอหลักฐานการพิจารณาตอบรับทราบว่าการกรณีเป็นการถึงที่สุดแล้วจากองค์การกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการส่วนท้องถิ่น (เช่น ก.จ. ก.ท. ฯลฯ แล้วแต่กรณี) โดยให้มีการประกันด้วยบุคคลหรือทรัพย์สิน ดังต่อไปนี้

1. ให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นซึ่งออกจากราชการโดยมีกรณีหรือต้องหาว่ากระทำผิดวินัยหรืออาญาดังกล่าว แต่กรณียังไม่ถึงที่สุดและได้ยื่นเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญดำเนินการจัดหาบุคคลหรือทรัพย์สินไว้เป็นประกันการรับเงินบำเหน็จบำนาญกับหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น เจ้าสังกัดด้วย

สำหรับการประกันด้วยบุคคลให้หมายถึงบุคคลธรรมดาและนิติบุคคลตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์หรือกฎหมายอื่น

1.1 กรณีเป็นบุคคลธรรมดาจะต้องมีความสามารถในการทำนิติกรรมได้ตามกฎหมายและประกอบอาชีพเป็นข้าราชการประจำ (เช่น ข้าราชการกระทรวงกลาโหม ข้าราชการตำรวจ ข้าราชการพลเรือน ข้าราชการตุลาการ ข้าราชการอัยการ ข้าราชการกรุงเทพมหานคร หรือข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด ฯลฯ) หรือลูกจ้างประจำของส่วนราชการ หรือพนักงานรัฐวิสาหกิจ หรือลูกจ้างประจำของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น และได้รับเงินเดือนหรือค่าจ้างไม่ต่ำกว่าอัตราเงินเดือนของผู้รับบำนาญบำนาญดังกล่าวจึงจะทำการค้ำประกันได้ ในกรณีที่ไม่สามารถหาบุคคลที่มีคุณสมบัติดังกล่าวเป็นผู้ค้ำประกันได้ก็อาจจัดให้บุคคลไม่เกินสองคนซึ่งมีเงินเดือนหรือค่าจ้างรวมกันไม่ต่ำกว่าอัตราเงินเดือนของผู้รับบำนาญบำนาญก็ให้ทำการค้ำประกันได้ ทั้งนี้ ภายในกำหนดระยะเวลาไม่เกิน 3 ปี หรือเมื่อกรณีถึงที่สุดและได้มีการตอบรับทราบการลงโทษจากองค์การกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว

1.2 กรณีเป็นนิติบุคคลจะต้องมีข้อกำหนดไว้ในข้อบังคับหรือตราสารจัดตั้งให้มีสิทธิที่จะค้ำประกันการชำระหนี้ได้ (เช่น ธนาคาร บริษัทจำกัด บริษัทเงินทุน บริษัทหลักทรัพย์ หรือบริษัทเครดิตฟองซิเอร์ ฯลฯ) โดยค้ำประกันภายในวงเงินที่ผู้รับบำนาญบำนาญดังกล่าวจะได้รับไป ทั้งนี้ ภายในกำหนดระยะเวลา 3 ปี หรือเมื่อกรณีถึงที่สุดและได้มีการตอบรับทราบการลงโทษจากองค์การกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว

1.3 กรณีประกันด้วยทรัพย์สิน ให้หมายถึง ทรัพย์สินตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ดังต่อไปนี้

1.3.1 อสังหาริมทรัพย์ (บ้านและหรือที่ดิน) ให้คิดตามราคาประเมินการเสียภาษีของทางราชการ และมีราคาไม่ต่ำกว่าวงเงินที่ผู้รับบำนาญบำนาญดังกล่าวจะได้รับไปโดยจดทะเบียนจำนองไว้เป็นการประกันการชำระหนี้ ทั้งนี้ ภายในกำหนดระยะเวลา 3 ปี หรือเมื่อกรณีถึงที่สุดและได้มีการตอบรับทราบการลงโทษจากองค์การกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว

1.3.2 สังหาริมทรัพย์อื่นใดซึ่งกฎหมายบัญญัติไว้ให้จดทะเบียนเฉพาะการให้มีราคาประเมินไม่ต่ำกว่าวงเงินที่ผู้รับบำนาญบำนาญดังกล่าวจะได้รับไปโดยจดทะเบียนจำนองไว้เป็นการประกันการชำระหนี้ ทั้งนี้ ภายในกำหนดระยะเวลา 3 ปี หรือเมื่อกรณีถึงที่สุดและได้มีการตอบรับทราบการลงโทษจากองค์การกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว

1.3.3 หลักทรัพย์อื่นๆ เช่น ตัวเงินคลังหรือพันธบัตรตัวเงิน หรือตราสารพาณิชย์อื่น หรือหุ้น หรือหุ้นกู้ ฯลฯ โดยมีราคาไม่ต่ำกว่าวงเงินที่ผู้รับบำนาญบำนาญดังกล่าวจะได้รับไป และได้จดทะเบียนไว้เป็นการประกันการชำระหนี้ ทั้งนี้ ภายในกำหนดระยะเวลา 3 ปี หรือเมื่อกรณีถึงที่สุดและได้มีการตอบรับทราบการลงโทษจากองค์การกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว

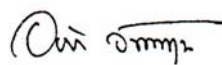
2. เมื่อผู้ว่าราชการจังหวัดได้ส่งจ่ายบำนาญบำนาญแล้ว ให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดบันทึกหลังฎีกาเบิกเงินบำนาญหรือบำนาญให้ชัดเจนว่า ผู้รับบำนาญดังกล่าวได้จัดทำหนังสือสัญญาการใช้เงินคืนและหรือหนังสือสัญญาค้ำประกันแล้ว

3. ในกรณีที่การออกจากราชการถึงที่สุดว่าเป็นประการใดแล้ว ขอให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นผู้นั้นยื่นเรื่องขอรับบำเหน็จบำนาญส่งสำเนาหนังสือที่แจ้งเรื่อง หรือรับรองการถึงที่สุดขององค์การกลางบริหารงานบุคคลของข้าราชการส่วนท้องถิ่น พร้อมกับคำสั่งถึงที่สุดนั้น ไปให้สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น กรมการปกครอง โดยด่วนต่อไป และถ้าหากกรณีถึงที่สุดนั้น ปรากฏว่า ได้มีการส่งลงโทษไล่ออกหรือปลดออกจากราชการ ก็ให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ผู้นั้นสังกัดพิจารณาดำเนินการเรียกเงินคืนให้เสร็จสิ้นไป แล้วส่งเงินที่เรียกคืนนั้น ไปยังสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นโดยด่วน

4. เมื่อใกล้จะครบกำหนดระยะเวลา 3 ปี หากกรณียังไม่ถึงที่สุดให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่ผู้นั้นสังกัดรีบแจ้งให้ผู้ขอรับบำเหน็จบำนาญดังกล่าวดำเนินการประกันการรับบำเหน็จบำนาญด้วยบุคคลหรือทรัพย์สินต่อไปอีก ตามวิธีปฏิบัติที่กระทรวงมหาดไทยกำหนดเพื่อจะได้รับบำเหน็จบำนาญต่อเนื่องไปได้ พร้อมกันนี้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดจะต้องเร่งรัดดำเนินการทางวินัยให้แล้วเสร็จโดยเร็วด้วย

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดแจ้งหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายอภัย จันทนจุลกะ)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง

สำนักบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

ส่วนการคลังท้องถิ่น

โทร. (02) 2227832, 2225854 ต่อ 18, 40

โทรสาร (02) 2211382, 2236740

ที่ มท. 0313.4/ว 1819

กรมการปกครอง

ถนนอักษฎางค์ กท 10200

1 สิงหาคม 2544

เรื่อง การแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอด

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

อ้างถึง หนังสือกรมการปกครอง ที่ มท 0313.4/ว 38 ลงวันที่ 28 มีนาคม 2544

ตามที่กระทรวงมหาดไทยได้กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอด ตามนัยมาตรา 47 และมาตรา 48 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2543 โดยออกประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอด เพื่อให้ข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้รับบำนาญ ซึ่งไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้แสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอด โดยทำเป็นหนังสือยื่นไว้ต่อราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดที่กำหนดไว้ในประกาศกระทรวงมหาดไทย ตามหนังสือที่อ้างถึง นั้น

เนื่องจากปรากฏว่า มีข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้รับบำนาญ รวมทั้งเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องบางส่วนเข้าใจคลาดเคลื่อนเกี่ยวกับหลักเกณฑ์และวิธีการในการแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอด เช่น กรอกแบบแสดงเจตนาระบุตัวทายาทผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จตกทอดที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย (บุตร สามีหรือภริยา บิดามารดาที่ชอบด้วยกฎหมาย) หรือส่งแบบหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอดไปยังกรมการปกครอง ดังนั้น เพื่อให้การปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวเป็นไปอย่างถูกต้องชัดเจน และเป็นไปในแนวทางเดียวกัน จึงขอข้อความเข้าใจ ดังนี้

1. เมื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้รับบำนาญถึงแก่ความตายให้ทายาทที่กำหนดไว้ตามกฎหมาย ได้แก่ บุตร สามีหรือภริยา บิดามารดาที่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นผู้มีสิทธิขอรับบำเหน็จตกทอดลำดับแรก แต่ถ้าไม่มีทายาทตามที่กฎหมายกำหนด ให้บุคคลซึ่งผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ต่อราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัด (องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือเทศบาล หรือเมืองพัทยา หรือองค์การบริหารส่วนตำบล) ตามแบบและวิธีการที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด เป็นผู้ยื่นคำขอรับบำเหน็จตกทอด

2. การแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอด จะแสดงไว้เฉพาะบุคคลธรรมดาเท่านั้น โดยไม่รวมถึงนิติบุคคล ซึ่งการแสดงเจตนาดังกล่าวจะต้องระบุชื่อสกุลของบุคคลและสัดส่วนของบำเหน็จตกทอดให้ชัดเจน โดยทำขึ้น 2 ฉบับ มีข้อความตรงกัน

/3.เมื่อข้าราชการ...

3. เมื่อข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้รับบำนาญได้กรอกแบบแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำนาญหนึ่งจตกทอดแล้ว ให้ยื่นต่อราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัด หรือราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดผู้เบิกจ่ายบำนาญและให้เจ้าหน้าที่ที่ราชการส่วนท้องถิ่นมอบหมายซึ่งเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นไม่ต่ำกว่าระดับ 3 ตรวจสอบข้อความที่ผู้แสดงเจตนากรอกในแบบหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำนาญหนึ่งจตกทอดให้ถูกต้องและเป็นไปตามประกาศกระทรวงมหาดไทย เรื่อง การแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำนาญหนึ่งจตกทอดแล้วจึงลงชื่อในแบบแสดงเจตนาดังกล่าวทั้ง 2 ฉบับ คืนให้ผู้แสดงเจตนา 1 ฉบับ อีกฉบับเก็บไว้เป็นหลักฐานในสมุด/แฟ้มประวัติ หรือเก็บไว้ที่ราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดผู้เบิกจ่ายบำนาญ (องค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือเทศบาล หรือเมืองพัทยา หรือองค์การบริหารส่วนตำบล)

อนึ่ง สำหรับแบบหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำนาญหนึ่งจตกทอดที่ราชการส่วนท้องถิ่นได้รับแล้วจากข้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือผู้รับบำนาญ ขอให้ดำเนินการตรวจสอบความถูกต้องให้เป็นไปตามประกาศกระทรวงมหาดไทยดังกล่าวข้างต้นด้วย

จึงเรียนมาเพื่อโปรดแจ้งให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นทราบ และแจ้งให้เจ้าหน้าที่ผู้ที่เกี่ยวข้องทราบเพื่อถือปฏิบัติโดยเคร่งครัดต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายสาโรช คัทมาตย์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมการปกครอง

สำนักบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

โทร. 0-2226-0530-4 ต่อ 18

โทรสาร 0-2221-1382, 0-2223-6780

ที่ มท. 0808.5/ 56208

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

ถนนราชสีมา เขตดุสิต กทม. 10300

19 ธันวาคม 2548

เรื่อง การขอรับเงินบำเหน็จตกทอดของทายาทนายสุชาติ ปรึกษาตระกูล

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา

อ้างถึง หนังสือจังหวัดนครราชสีมา ที่ มท 0834.5/27356 ลงวันที่ 28 พฤศจิกายน 2548

ตามที่จังหวัดนครราชสีมาหรือ กรณีขอรับบำเหน็จตกทอดของทายาทนายสุชาติ ปรึกษาตระกูล ข้าราชการบำนาญ (ครู) สังกัดเทศบาลตำบลโนนสูง อำเภอโนนสูง ซึ่งถึงแก่กรรมด้วยโรคสมองขาดเลือด เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2548 โดยข้อเท็จจริงปรากฏว่า ทายาทผู้มีสิทธิรับเงินบำเหน็จตกทอดเป็นเงิน จำนวน 32,367.15 บาท นั้น คงเหลือเพียงบุตร จำนวน 10 คน ส่วนภรรยา บิดามารดา และบุตรอีก 1 คน ได้ถึงแก่กรรมไปแล้ว และโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 ได้บัญญัติถึงกรณีที่อยู่ตายไม่มีทายาทผู้มีสิทธิรับบำเหน็จตกทอด หรือทายาทนั้นได้ตายไปเสียก่อนให้แบ่งเงินดังกล่าวระหว่างทายาทผู้มีสิทธิตามส่วน จังหวัดนครราชสีมา พิจารณาแล้วเห็นว่า เงินบำเหน็จตกทอดดังกล่าวจะต้องจ่ายให้แก่บุตร จำนวน 10 ที่เหลือเท่านั้น ส่วนทายาทของบุตรที่ถึงแก่กรรมไปก่อนย่อมไม่มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จตกทอดดังกล่าว จึงขอหารือว่าความเห็นของจังหวัดนครราชสีมา ถูกต้องหรือไม่ นั้น

กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นพิจารณาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องแล้วขอเรียนว่า ตามมาตรา 47 ประกอบมาตรา 48 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 7) พ.ศ. 2548 ได้บัญญัติกรณีข้าราชการบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นถึงแก่ความตายให้จ่ายเงินบำเหน็จตกทอด จำนวนสามสิบเท่าของบำนาญรายเดือนที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับนั้นให้แก่ผู้มีสิทธิตามหลักเกณฑ์และวิธีการจ่ายบำเหน็จตกทอดตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการที่ใช้บังคับอยู่ในวันที่ถึงแก่ความตายโดยอนุโลม และโดยที่มาตรา 48 ประกอบมาตรา 49 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 ได้บัญญัติกรณีข้าราชการบำนาญถึงแก่ความตายให้จ่ายเงินบำเหน็จตกทอดให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิตามเกณฑ์ เป็นลำดับดังนี้

- (1) บุตรให้ได้รับสองส่วน ถ้าผู้ตายมีบุตรตั้งแต่สามคนขึ้นไปให้ได้รับสามส่วน
- (2) สามีหรือภริยาให้ได้รับหนึ่งส่วน
- (3) บิดามารดา หรือบิดาหรือมารดาที่มีชีวิตอยู่ให้ได้รับหนึ่งส่วน

/ทั้งนี้...

ทั้งนี้ หากปรากฏว่าเจ้าบ้านอายุไม่มีทายาทในอนุมาตราใดหรือทายาทนั้นได้ตายไปเสียก่อนก็ให้แบ่งเงินดังกล่าวระหว่างทายาทผู้มีสิทธิในอนุมาตราที่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับหรือหากไม่มีทายาททั้งสามอนุมาตราดังกล่าวก็ให้จ่ายแก่บุคคลซึ่งผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ต่อส่วนราชการเจ้าสังกัดหรือหากบุคคลซึ่งผู้ตายได้แสดงเจตนาไว้ได้ตายไปก่อน ก็ให้สิทธิในบำเหน็จตกทอดนั้นเป็นอันยุติลงดังนั้นตามประเด็นที่หารือกรณีการจ่ายเงินบำเหน็จตกทอดดังกล่าวย่อมต้องถือปฏิบัติตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดไว้ดังกล่าวข้างต้น โดยจะต้องจ่ายให้แก่ทายาทผู้มีสิทธิ คือทายาทชั้นบุตรของเจ้าบ้านอายุจำนวน 10 คน เท่านั้น สำหรับทายาทของบุตรซึ่งถึงแก่กรรม จะมีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จตกทอดดังกล่าวด้วยหรือไม่ นั้น ได้มีคำพิพากษาฎีกาที่ 876/2525 วางหลักไว้ว่า เงินบำเหน็จตกทอดมิใช่มรดกของผู้ตาย ฉะนั้น เมื่อเงินบำเหน็จตกทอดมิใช่มรดกแล้ว ทายาทของบุตรซึ่งได้ถึงแก่กรรมไปก่อนเจ้าบ้านอายุจึงไม่สามารถเข้ารับมรดกแทนที่ ตามนัย มาตรา 1639 แห่งประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ได้ความเห็นของจังหวัดนครราชสีมา ถูกต้องแล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายวัลลภ พริงพงษ์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน
อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

ส่วนบำเหน็จบ้านอายุและสวัสดิการ

โทร 0-2241-9000 ต่อ 1402-1405

โทรสาร 0-2241-9032

ที่ มท. 0834.5/ 27356

ศาลากลางจังหวัดนครราชสีมา
ถนนมหาศาลไทย นม 30000

28 พฤศจิกายน 2548

เรื่อง การขอรับเงินบำเหน็จตกทอดของทายาทนายสุชาติ ปรึกษาตระกูล

เรียน อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น

อ้างถึง พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม

ด้วยจังหวัด ได้รับเอกสารการขอรับเงินบำเหน็จตกทอดของทายาทนายสุชาติ ปรึกษาตระกูล ข้าราชการบำนาญ(ครู) สังกัดเทศบาลตำบลโนนสูง อำเภอโนนสูง จังหวัดนครราชสีมา ซึ่งได้ถึงแก่กรรม ด้วยโรคสมองขาดเลือด เมื่อวันที่ 21 กรกฎาคม 2548 ซึ่งทายาทของนายสุชาติ ปรึกษาตระกูล จะได้รับเงิน บำเหน็จตกทอด $(2,157.81 \times 30) = 64,734.30$ บาท หัก เงินบำเหน็จดำรงชีพที่ได้รับไปแล้ว จำนวน 32,367.15 บาท คงเหลือเงินบำเหน็จตกทอด 32,367.15 บาท

จังหวัดนครราชสีมาตรวจสอบแล้วปรากฏว่า ทายาทผู้มีสิทธิของนายสุชาติ ปรึกษาตระกูล คงเหลือเพียงบุตร 10 คน โดยภรรยา บิดามารดา และบุตร จำนวน 1 คน ได้ถึงแก่กรรมแล้ว ซึ่งตาม พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2543 กำหนดว่า ถ้าผู้ตายไม่มีทายาทผู้มีสิทธิได้รับบำนาญ หรือทายาทนั้นได้ตายไปก่อน ให้แบ่งบำนาญนั้น ระหว่างทายาทผู้มีสิทธิตามส่วน ในกรณีนี้จังหวัดนครราชสีมา เห็นว่า เงินบำเหน็จตกทอดจำนวน 32,367.15 บาท ทายาทผู้มีสิทธิ หมายถึงบุตร จำนวน 10 คน ที่คงเหลือเท่านั้น ส่วนของทายาทของบุตร ซึ่งถึงแก่กรรม ย่อมไม่มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จตกทอด

ความเห็นของจังหวัดถูกต้องหรือไม่ประการใด โปรดแจ้งให้ทราบด้วย เพื่อจักได้
ถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายประชา จิตสุทธิผล)

รองผู้ว่าราชการจังหวัด ปฏิบัติราชการแทน

ผู้ว่าราชการจังหวัดนครราชสีมา

สำนักงานท้องถิ่นจังหวัด

กลุ่มงานการเงิน บัญชีและการตรวจสอบ

โทร. 0-4424-8803, 0-4424-8496

ที่ มท 0808.5/ว 40

สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น
กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ถนนราชสิมา กทม. 10300

22 กันยายน 2549

เรื่อง กำหนดแนวทางการส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (กบท.)

เรียน นายองค์การบริหารส่วนจังหวัด นายกเทศมนตรี นายกเมืองพัทยา และนายองค์การบริหารส่วนตำบล ทุกแห่ง

- อ้างถึง 1. พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม
2. กฎกระทรวง ฉบับที่ 4 (พ.ศ. 2542) ออกตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500
3. ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546

ตามที่พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 และที่แก้ไขเพิ่มเติม ได้จัดตั้งกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น หักเงินจากประมาณการรายรับในงบประมาณรายจ่ายประจำปี เพื่อสมทบเข้าเป็นกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตามอัตราที่กำหนดในกฎกระทรวง ซึ่งกำหนดให้เทศบาลและเมืองพัทยา หักในอัตราร้อยละ 2 และองค์การบริหารส่วนจังหวัดและองค์การบริหารส่วนตำบล หักร้อยละ 1 และให้ส่งเงินดังกล่าวให้สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ภายในเดือนธันวาคม นั้น

สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ขอเรียนว่า กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นจัดตั้งขึ้นเพื่อเป็นหลักประกันในการจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญให้กับข้าราชการองค์การบริหารส่วนจังหวัด พนักงานเทศบาล พนักงานเมืองพัทยา และพนักงานส่วนตำบล ที่ออกจากราชการ และมีสิทธิได้รับบำเหน็จบำนาญ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นแต่ละประเภทมีหน้าที่ที่จะต้องส่งเงินสมทบให้ครบถ้วนตามที่กฎหมายกำหนด แต่เนื่องจากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบางแห่งส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ไม่ครบถ้วน บางแห่งส่งเงินสมทบเกิน บางแห่งส่งเงินสมทบขาด บางแห่งไม่ได้ส่งเงินสมทบภายในระยะเวลาที่กำหนด ดังนั้น เพื่อให้การส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นถูกต้องตามกฎหมาย จึงขอให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นถือปฏิบัติ ดังนี้

/ 1. ให้องค์กรปกครอง ...

1. ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จัดส่งประมาณการรายรับในงบประมาณรายจ่ายประจำปี พ.ศ. 2550 ให้สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นเพื่อตรวจสอบการตั้งงบประมาณสมทบภายในวันที่ 25 ตุลาคม 2549 สำหรับกรณีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดไม่สามารถจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีในปีงบประมาณดังกล่าวได้ให้รายงานสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นทราบ และเมื่องบประมาณรายจ่ายประจำปีมีผลใช้บังคับ ให้ส่งประมาณการรายรับให้สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นภายใน 15 วัน

2. ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีภาระจะต้องจ่ายบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีสิทธิจะได้รับตามกฎหมาย หรือต้องหักไว้จ่ายเป็นเงินเพิ่มจากเงินบำนาญเท่าใด เงินส่วนที่เหลือให้นำส่งสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นภายในเดือนธันวาคม 2550

3. กรณีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่มีภาระที่จะต้องจ่ายเป็นบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น หรือผู้มีสิทธิ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นทั้งจำนวนภายในเดือนธันวาคม 2550 เช่นกัน

4. กรณีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่สามารถส่งเงินสมทบได้ภายในเดือนธันวาคม 2550 เนื่องจากยังไม่สามารถจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปีนั้น หากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดังกล่าวได้รับอนุมัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีแล้วเมื่อใดให้ส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นพร้อมประมาณการรายรับให้สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นภายใน 15 วัน

5. กรณีที่องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นใดมีรายจ่ายบำเหน็จบำนาญที่เกิดขึ้นใหม่ หลังจากที่ได้ส่งเงินไปสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว ให้ผู้บริหารองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น รายงานจังหวัดเพื่อแจ้งไปยังสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ส่งจ่ายเงินให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นนั้น

6. การนำส่งเงินสมทบให้ส่งเป็นเช็คหรือตราที่ขีดคร่อมในนามกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ดังนี้

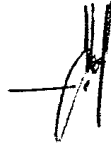
6.1 องค์การบริหารส่วนจังหวัด ให้ส่งจ่ายในนาม “กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ส่วนจังหวัด)”

6.2 เทศบาลและเมืองพัทยา ให้ส่งจ่ายในนาม “กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (เทศบาล)”

6.3 องค์การบริหารส่วนตำบล ให้ส่งจ่ายในนาม “กองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น (ส่วนตำบล)” และเมื่อได้ส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นแล้ว ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นรายงานจังหวัดทราบ

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายเจติมศักดิ์ วงศ์ศิริวัฒน์)

ผู้อำนวยการสำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

เลขานุการ ก.บ.ท.

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

โทร. 0-2241-9033, 0-2241-9039

โทรสาร 0-2241-9032

ที่ มท 0808.5/ว 46

สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น
กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ถนนราชสีมา กทม. 10300

16 ตุลาคม 2549

เรื่อง กำหนดแนวทางการส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (กบท.)

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

อ้างถึง หนังสือสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/ว 38 ลงวันที่
22 กันยายน 2549

ตามที่สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ได้กำหนดแนวทางการส่งเงิน
สมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (กบท.) ตามหนังสือสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/ว 40 ลงวันที่ 22 กันยายน 2549 ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ขอยกเลิกข้อความในหนังสือ
สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ที่ มท 0808.5/ว 40 ดังกล่าวข้างต้น ในข้อ 2, 3, 4
โดยให้ใช้ข้อความดังต่อไปนี้แทน

“ 2. ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ที่มีภาระต้องจ่ายบำเหน็จบำนาญแก่ข้าราชการส่วนท้องถิ่น
หรือผู้มีสิทธิจะได้รับตามกฎหมาย หรือต้องหักไว้จ่ายเป็นเงินเพิ่มจากเงินบำนาญเท่าใด เงินส่วนที่เหลือ
ให้นำส่งสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นภายในเดือนธันวาคม 2549

3. กรณีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่มีภาระที่จะต้องจ่ายบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
ส่วนท้องถิ่นหรือผู้มีสิทธิ ให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการส่วนท้องถิ่นภายในเดือนธันวาคม 2549

4. กรณีองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่สามารถส่งเงินสมทบได้ภายในเดือนธันวาคม 2549
เนื่องจากยังไม่สามารถจัดทำงบประมาณรายจ่ายประจำปี หากองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นดังกล่าวได้รับ
อนุมัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีแล้วเมื่อใด ให้ส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วน
ท้องถิ่นพร้อมประมาณการรายรับให้สำนักงานกองทุนฯ ภายใน 15 วัน”

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบและแจ้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายเฉลิมศักดิ์ วงศ์ศิริวัฒน์)

ผู้อำนวยการสำนักบริหารการคลังท้องถิ่น
เลขานุการ ก.บ.ท.

สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น
โทร. 0-2241-9030
โทรสาร 0-2241-9032

ด่วนที่สุด

ที่ มท ๐๓๐๗/ว ๑๗๗๒

กรมการปกครอง

ถนนอัษฎางค์ กท ๑๐๒๐๐

๑๙ ตุลาคม ๒๕๓๕

เรื่อง การเบิกจ่ายเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ช.ค.บ.)

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด

อ้างถึง หนังสือกรมการปกครอง ด่วนมาก ที่ มท ๐๓๐๗/ว ๑๓๘๐ ลงวันที่ ๑๑ สิงหาคม ๒๕๓๕

สิ่งที่ส่งมาด้วย ๑. หนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๕๐๒/๖๔๙๗๔ ลงวันที่

๑๙ ธันวาคม ๒๕๒๖

๒. หนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๕๐๒/ว ๑๕๑ ลงวันที่ ๒๙

กันยายน ๒๕๓๕

ตามที่กรมการปกครอง ได้ส่งระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้จังหวัดแจ้งหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นทุกแห่งทราบและถือปฏิบัติ นั้น

บัดนี้ กระทรวงการคลังได้กำหนดวิธีการเบิกจ่ายเงิน ช.ค.บ. (เฉพาะตำแหน่งครู) ให้กรมการปกครองแล้ว ตามหนังสือกระทรวงการคลัง ด่วนที่สุด ที่ กค ๐๕๐๒/ว ๑๕๑ ลงวันที่ ๒๙ กันยายน ๒๕๓๕ ที่แนบมาพร้อมนี้และสำนักงบประมาณได้อนุมัติเงินอุดหนุนให้แล้ว

จึงเรียนมาเพื่อโปรดแจ้งให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นทราบ และดำเนินการเบิกจ่ายเงินดังกล่าวให้เสร็จสิ้นภายในปีงบประมาณ พ.ศ. ๒๕๓๖

ขอแสดงความนับถือ

(นายไพฑูรย์ บุญวัฒน์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมการปกครอง

กองคลังส่วนท้องถิ่น

งานบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

โทร. (๐๒) ๒๒๒๗๘๓๒

โทรสาร (๐๒) ๒๒๑๑๓๘๒

ด่วนที่สุด

ที่ กค ๐๕๐๒/ว ๑๕๑

กระทรวงการคลัง

ถนนพระราม ๖ กท ๑๐๔๐๐

๒๕ กันยายน ๒๕๖๕

เรื่อง การเบิกจ่ายเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ช.ค.บ.)

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๕๐๒/๖๔๕๗๔ ลงวันที่ ๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๖

สิ่งที่ส่งมาด้วย ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๖๕

ตามที่กระทรวงมหาดไทยได้ปรับปรุงระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น โดยมีรายละเอียดปรากฏตามสิ่งที่ส่งมาด้วยและกำลังดำเนินการขอเงินประจำงวดจากสำนักงบประมาณ เพื่อจ่ายเป็นเงินเพิ่ม ช.ค.บ. ตามระเบียบที่ประกาศใช้ใหม่ (ฉบับที่ ๗) ให้กับผู้รับบำนาญครูสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาลและเมืองพัทยา นั้น

กระทรวงการคลังพิจารณาแล้ว เห็นสมควรให้กรมการปกครองเบิกจ่ายเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญที่เพิ่มขึ้นตามระเบียบที่ปรับปรุงใหม่ (ฉบับที่ ๗) จากสำนักงานคลังจังหวัดหรือคลังอำเภอ โดยถือปฏิบัติตามนัยหนังสือที่อ้างถึง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบ และโปรดแจ้งให้คลังจังหวัดหรือคลังอำเภอ (ถ้ามี) ทราบด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(นายโอพาร ไกรฤกษ์)

รองปลัดกระทรวงฯ ปฏิบัติราชการแทน

ปลัดกระทรวงการคลัง

กรมบัญชีกลาง

กองกฎหมายและระเบียบการคลัง

ด่วนที่สุด

ที่ กค ๐๕๐๒/๖๔๕๗๔

กระทรวงการคลัง

ในพระบรมมหาราชวัง ๑๐๒๐๐

๑๕ ธันวาคม ๒๕๖๖

เรื่อง การเบิกจ่ายเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ช.ค.บ.)

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด

อ้างถึง หนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค ๐๕๐๔/๕๔๕๘๓ ลงวันที่ ๒๔ ธันวาคม ๒๕๖๕

ตามที่สำนักงานประมาณได้ตั้งงบประมาณเพื่อจ่ายเป็นเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่นไว้ในงบกลาง ประจำปีงบประมาณ ๒๕๖๖ รายการเงินเบี้ยหวัดบำนาญ ซึ่งกระทรวงการคลังได้กำหนดหลักเกณฑ์การเบิกจ่ายดังกล่าว ตามหนังสือที่อ้างถึงแล้ว นั้น

สำหรับปีงบประมาณ ๒๕๖๗ สำนักงานประมาณได้ตั้งงบประมาณเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่นไว้ในงบประมาณปี ๒๕๖๗ ของกรมการปกครอง แผนงานบริหาร การศึกษาระดับประถมศึกษา งานบำนาญครู รายการเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญ สังกัด องค์การบริหารส่วนจังหวัด และรายการเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญครู เทศบาลและเมืองพัทยา โดยสำนักงานประมาณจะอนุมัติเงินประจำงวดให้ที่ส่วนกลางทั้งหมดและจะอนุมัติเงินประจำงวดให้ เป็นคราวๆ ตามความจำเป็น โดยกรมการปกครองจะเบิกจ่ายดังกล่าวต่อสำนักงานคลังจังหวัด และคลังอำเภอได้โดยตรงตามจำนวนที่จ่ายจริง

กระทรวงการคลังจึงเห็นสมควรให้ถือปฏิบัติในการเบิกจ่ายดังกล่าว โดยให้กรมการ ปกครองเบิกจ่ายจากสำนักงานคลังจังหวัดหรือคลังอำเภอได้โดยตรงเท่าที่จ่ายจริงโดยไม่ต้องมีเงิน ประจำงวดในส่วนจังหวัด และเขียนในช่องหมวดรายจ่ายว่า หมวดเงินอุดหนุน รายการเงินช่วยค่าครองชีพ ผู้รับบำนาญสังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือรายการเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญครูเทศบาล และเมืองพัทยา ตามแต่กรณี และให้ใช้รหัสหน่วยงาน ๐๘๐๒๐ แผนงานบริหารการศึกษาระดับ ประถมศึกษา งานบำนาญครู รหัสลักษณะงาน ๒๑๒๑๒ รหัสบัญชี ๐๔๐๒ รหัสหมวด รายจ่าย ๘๐๕

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๖๖ เป็นต้นไป

สำหรับการเบิกจ่ายเงินดังกล่าวตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๒๖ หากจังหวัดใดได้ทำการเบิกจ่ายมาแล้วและไม่ถูกต้องโดยได้เบิกจ่ายจากเงินงบกลางรายการเงินเบี้ยหวัดบำนาญ ก็ให้ส่วนราชการผู้เบิกวางฎีกาเบิกเงินหมวดเงินอุดหนุน ผักส่งชดใช้เงินงบกลางรายการดังกล่าวให้ถูกต้อง

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดแจ้งคลังจังหวัดและคลังอำเภอทราบและถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(ลงชื่อ) ไพจิตร โรจนวานิช

(นายไพจิตร โรจนวานิช)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน

ปลัดกระทรวงการคลัง

กรมบัญชีกลาง

กองระบบบัญชีและการคลัง

โทร. ๒๒๒๔๘๖๔

ที่ มท ๐๓๐๗/ว ๑๕๙๗/๓

กรมการปกครอง

ถนนอัษฎางค์ กท ๑๐๒๐๐

๓ พฤษภาคม ๒๕๓๖

เรื่อง ชักซ้อมแนวทางปฏิบัติในการเบิกจ่ายเงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๔

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย ตัวอย่างการคำนวณเงิน ช.ค.บ. (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๔

ด้วยกรมการปกครอง ได้ตรวจสอบการคำนวณเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งองค์การบริหารส่วนจังหวัดและเทศบาลต่างๆ ได้เบิกจ่ายเงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๔ ให้แก่ผู้รับบำนาญกรณีที่มีอายุครบ ๗๐ ปี ๘๐ ปี และ ๘๐ ปี หลังจากที่ได้เบิกจ่ายเงิน ช.ค.บ. (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้แก่ผู้รับบำนาญไปแล้ว ปรากฏว่า มีการคำนวณเงิน ช.ค.บ. ดังกล่าวคลาดเคลื่อน

เพื่อให้การเบิกจ่ายเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญเป็นไปด้วยความถูกต้อง จึงขอให้จังหวัดแจ้งเจ้าหน้าที่ของราชการส่วนท้องถิ่น ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการเบิกจ่ายเงิน ช.ค.บ. ดังกล่าว ให้เบิกจ่ายจากเงิน ช.ค.บ. ดังนี้

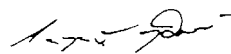
๑. กรณีผู้รับบำนาญที่มีอายุครบ ๗๐ ปี ก่อนระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๕ ใช้บังคับให้นำบำนาญ และ ช.ค.บ. ที่ได้รับตามข้อ ๓, ๔ ทวิ, ๔ จัตวา มารวมกัน แล้วหักออกจากจำนวน ๓,๐๐๐ บาท เหลือเท่าใดเป็น ช.ค.บ. ตามข้อ ๔ เบญจ ตัวอย่างเช่น นาย ก. เริ่มรับบำนาญปี พ.ศ. ๒๕๐๙ มีเวลาราชการ ๒๙ ปี ได้รับบำนาญเดือนละ ๖๐๐ บาท และ ช.ค.บ. ตามข้อ ๓, ๔ ทวิ, ๔ ตริ, ๔ จัตวา อีก ๖๐๕ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๑,๒๐๕ บาท นาย ก. อายุครบ ๗๐ ปี ในวันที่ ๑๐ มีนาคม ๒๕๓๕ ดังนั้น นาย ก. จะได้รับ ช.ค.บ. ตามข้อ ๔ เบญจ เท่ากับ ๑,๗๙๕ บาท (๓,๐๐๐ - ๑,๒๐๕) และในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ นาย ก. ได้รับ ช.ค.บ. ตามข้อ ๔ ฉ อีกร้อยละ ๔๐ ของจำนวนเงิน ๓,๐๐๐ บาท (บำนาญปกติเดือนละ ๖๐๐ บาท ช.ค.บ. ตามข้อ ๓, ๔ ทวิ, ๔ ตริ, ๔ จัตวา ๖๐๕ บาท และ ช.ค.บ. ตามข้อ ๔ เบญจ อีก ๑,๗๙๕ บาท) เท่ากับ ๑,๒๐๐ บาท สรุปคือในวันที่ ๑ มีนาคม ๒๕๓๕ นาย ก. ได้รับ ช.ค.บ. ตามข้อ ๔ เบญจ ๑,๗๙๕ บาท และในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ ได้รับ ช.ค.บ. ตามข้อ ๔ ฉ อีก ๑,๒๐๐ บาท รวมเป็นบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับทั้งสิ้น เท่ากับ ๔,๒๐๐ บาท

๒. กรณีผู้รับบำนาญอายุครบ ๗๐ ปี ภายหลังจากที่ประกาศใช้ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๕ ให้นำบำนาญ และ ช.ค.บ. ที่ได้รับตามข้อ ๓, ๔ ทวิ, ๔ ตริ, ๔ จัตวา มารวมกันแล้วไปหักออกจากจำนวน ๓,๐๐๐ บาท เหลือเท่าใด เป็น ช.ค.บ. ตามข้อ ๔ เบญจ ตัวอย่างเช่น นาย ง. เริ่มรับบำนาญ ปี พ.ศ. ๒๕๐๙ มี เวลาราชการ ๒๙ ปี ได้รับบำนาญปกติเดือนละ ๖๐๐ บาท และ ช.ค.บ. ตามข้อ ๓, ๔ ทวิ, ๔ ตริ, ๔ จัตวา ๖๐๕ บาท รวมเป็นเงินเดือนละ ๑,๒๐๕ บาท นาย ง. มีอายุครบ ๗๐ ปี ในวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๓๕ ดังนั้น ในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ จะได้รับ ช.ค.บ. ตามข้อ ๔ จ เพิ่มอีกร้อยละ ๔๐ ของ บำนาญและ ช.ค.บ. ที่มีสิทธิได้รับในวันที่ ๑ เมษายน ๒๕๓๕ กล่าวคือ ร้อยละ ๔๐ ของจำนวนเงิน ๑,๒๐๕ บาท เท่ากับ ๔๘๒ บาท และในวันที่ ๑๐ เมษายน ๒๕๓๕ นาย ง. อายุครบ ๗๐ ปี ได้รับ ช.ค.บ. ตามข้อ ๔ เบญจ ๑,๗๘๕ บาท รวมเป็นบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับทั้งสิ้นเท่ากับ ๓,๔๘๒ บาท

๓. สำหรับกรณีผู้รับบำนาญที่มีอายุ ๘๐ ปี และ ๙๐ ปี ให้ถือปฏิบัติในทำนองเดียวกับ ผู้รับบำนาญที่มีอายุ ๗๐ ปี ดังกล่าวข้างต้น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและโปรดแจ้งให้เจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องถือปฏิบัติต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

(นายไพฑูรย์ บุญวัฒน์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมการปกครอง

กองคลังส่วนท้องถิ่น

งานบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

โทร. (๐๒) ๒๒๒๗๘๓๒

โทรสาร (๐๒) ๒๒๓๖๗๘๐

ตัวอย่างการคำนวณเงิน ช.ค.บ. (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๔

ผู้รับบำนาญ	อายุ	เวลา ราชการ	บำนาญปกติ ไม่รวม เงินเพิ่ม ๒๕%	ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น						หมายเหตุ
				พ.ศ.๒๕๒๒ ข้อ ๓	พ.ศ.๒๕๒๕ ข้อ ๔ ทวิ	พ.ศ.๒๕๓๒ ข้อ ๔ ตรี	พ.ศ.๒๕๓๓ ข้อ ๔ จัตวา	พ.ศ.๒๕๓๔ ข้อ ๔ เบญจ	พ.ศ.๒๕๓๕ ข้อ ๔ ฉ	
กรณีที่ ๑										
นาย ก.	๗๐	๒๙	๖๐๐	๒๐๐	๒๓๔	๖๒	๑๐๙	๑,๗๙๕	๑,๒๐๐	กรณีที่ ๑ หมายถึง ผู้รับบำนาญที่มีอายุและเวลาราชการเข้าหลักเกณฑ์ก่อนระเบียบ ช.ค.บ. ฉบับที่ ๗ พ.ศ.๒๕๓๕ มีผลบังคับใช้
นาย ข.	๘๐	๒๙	๖๐๐	๒๐๐	๒๓๔	๖๒	๑๐๙	๓,๗๙๕	๒,๐๐๐	
นาย ค.	๙๐	๒๙	๖๐๐	๒๐๐	๒๓๔	๖๒	๑๐๙	๔,๗๙๕	๒,๔๐๐	
กรณีที่ ๒										
นาย ง.	๗๐	๒๙	๖๐๐	๒๐๐	๒๓๔	๖๒	๑๐๙	๑,๗๙๕	๔๘๒	กรณีที่ ๒ หมายถึง ผู้รับบำนาญที่มีอายุและเวลาราชการเข้าหลักเกณฑ์หลังระเบียบ ช.ค.บ. ฉบับที่ ๗ พ.ศ.๒๕๓๕ มีผลบังคับใช้
นาย จ.	๘๐	๒๙	๖๐๐	๒๐๐	๒๓๔	๖๒	๑๐๙	๓,๗๙๕	๑,๒๐๐	ช.ค.บ. ฉบับ ๖ เดิม ๑,๗๙๕ บาท ได้เพิ่มอีก ๒,๐๐๐ บาท รวม ๓,๗๙๕ บาท
นาย ฉ.	๙๐	๒๙	๖๐๐	๒๐๐	๒๓๔	๖๒	๑๐๙	๔,๗๙๕	๒,๐๐๐	ช.ค.บ. ฉบับ ๖ เดิม ๓,๗๙๕ บาท ได้เพิ่มอีก ๑,๐๐๐ บาท รวม ๔,๗๙๕ บาท

ที่ มท. 0313.4/ว 0691

กระทรวงมหาดไทย

ถนนอภัยวงศ์ กท 10200

4 มีนาคม 2541

เรื่อง การขอรับเงินบำเหน็จลูกจ้างประจำของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

อ้างถึง ระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2536

ตามที่กระทรวงมหาดไทย ได้ออกระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้างของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2536 เพื่อกำหนดสิทธิประโยชน์เกี่ยวกับบำเหน็จให้แก่ลูกจ้างประจำของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น โดยให้หัวหน้าฝ่ายบริหารหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นเป็นผู้มีอำนาจพิจารณาสั่งจ่ายเงินบำเหน็จ สำหรับการจ่ายเงินบำเหน็จถ้าเป็นลูกจ้างประจำ ตำแหน่งภารโรงโรงเรียน ให้เบิกจ่ายจากเงินอุดหนุนของรัฐบาล ถ้าเป็นลูกจ้างประจำ ตำแหน่งอื่น นอกจากตำแหน่งภารโรงโรงเรียน ให้เบิกจ่ายจากงบประมาณของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น หมวดค่าตอบแทน ใช้สอยและวัสดุ ลักษณะค่าตอบแทน ซึ่งมีใช้เงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.) นั้น

เนื่องจากปัจจุบันปรากฏว่า มีหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นบางแห่ง ส่งเรื่องขอรับเงินบำเหน็จลูกจ้างประจำตำแหน่งอื่น ซึ่งมีใช้ตำแหน่งภารโรงโรงเรียน ให้กรมการปกครองตรวจสอบความถูกต้องก่อนจ่ายเงินบำเหน็จให้ ซึ่งเป็นการเพิ่มขึ้นขั้นตอนการปฏิบัติงาน ทำให้ลูกจ้างประจำผู้มีสิทธิได้รับเงินดังกล่าวล่าช้า อาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ลูกจ้างผู้มีสิทธิได้ ฉะนั้น เพื่อเป็นการลดขั้นตอนการขอรับเงินบำเหน็จลูกจ้าง และเพื่อให้ลูกจ้างประจำได้รับเงินบำเหน็จรวดเร็วยิ่งขึ้น จึงให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นถือปฏิบัติ ดังนี้

1. การขอรับเงินบำเหน็จลูกจ้างประจำตำแหน่งภารโรงโรงเรียน ซึ่งเงินบำเหน็จเบิกจ่ายจากเงินอุดหนุนของรัฐบาล ให้ส่งเรื่องให้กรมการปกครองตรวจสอบทุกราย
2. การขอรับเงินบำเหน็จลูกจ้างประจำตำแหน่งอื่น นอกจากตำแหน่งภารโรงโรงเรียน ซึ่งเงินบำเหน็จเบิกจ่ายจากงบประมาณของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น เมื่อดำเนินการเสร็จสิ้นแล้ว ให้เบิกจ่ายเงินบำเหน็จให้ผู้มีสิทธิทันทีโดยไม่ต้องส่งเรื่องให้กรมการปกครองตรวจสอบ

/จึงเรียนมา...

จึงเรียนมาเพื่อแจ้งให้หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นทุกแห่งในเขตจังหวัดทราบ
และถือปฏิบัติ

ขอแสดงความนับถือ

(นายดำริ วัฒนสิงหะ)

รองปลัดกระทรวง ปฏิบัติราชการแทน

ปลัดกระทรวงมหาดไทย

กรมการปกครอง

สำนักบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

ส่วนการคลังท้องถิ่น

โทร (02) 2227832, 2225854 ต่อ 18, 40

โทรสาร (02) 2236780

ที่ กค 0527.4/ 691

กรมบัญชีกลาง

ถนนพระราม 6 กท 10400

13 กันยายน 2542

เรื่อง การร้องรับบำเหน็จลูกจ้าง

เรียน อธิบดีกรมการปกครอง

- อ้างถึง 1. หนังสือกรมการปกครอง ด่วนมาก ที่ มท 0313.4/17427 ลงวันที่ 23 สิงหาคม 2542
2. หนังสือกระทรวงการคลัง ที่ กค 0504/18880 ลงวันที่ 13 กรกฎาคม 2507

ตามหนังสือที่อ้างถึง การร้องเกี่ยวกับสิทธิในการรับเงินบำเหน็จลูกจ้าง ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง พ.ศ. 2519 ข้อ 7 กล่าวคือ ลูกจ้างประจำจะได้รับบำเหน็จปกติเมื่อต้องออกจากงานโดยไม่มีความผิดและได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายและลูกจ้างประจำต้องทำงานเป็นลูกจ้างประจำมาแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีบริบูรณ์ และ ข้อ 17 วรรค 2 ลูกจ้างประจำผู้ใดปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีการประกาศใช้กฎอัยการศึก ในการนับเวลาทำงานที่ปฏิบัติหน้าที่ในระหว่างนั้นเป็นทวีคูณ กรมการปกครองมีความเห็นว่า ระยะเวลาการทำงานของลูกจ้างประจำที่มีสิทธิได้รับบำเหน็จปกติจะต้องเอาเวลาทำงานทวีคูณมานับรวมกับเวลาทำงานปกติ เช่นเดียวกับการนับเวลาราชการของข้าราชการตามพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และตามหนังสือที่อ้างถึง 2 ที่กำหนดให้การมีสิทธิรับบำเหน็จบำนาญและวิธีการคำนวณบำเหน็จบำนาญของข้าราชการให้นับเวลาราชการทวีคูณมานับรวมกับเวลาราชการปกติ ความละเอียดแจ้งแล้ว นั้น

กรมบัญชีกลางพิจารณาแล้ว ขอเรียนดังนี้

1. ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง พ.ศ. 2519 และที่แก้ไข ข้อ 7 (1) และข้อ 7 วรรค 2 กำหนดว่า ลูกจ้างประจำจะได้รับบำเหน็จปกติเมื่อลาออกจากงานโดยไม่มีความผิดและได้รับอนุญาตจากผู้มีอำนาจสั่งบรรจุและแต่งตั้งหรือผู้ที่ได้รับมอบหมายแล้ว โดยจะต้องทำงานเป็นลูกจ้างประจำแล้วไม่น้อยกว่าห้าปีบริบูรณ์ หมายความว่า มีเวลาทำงานปกติไม่น้อยกว่าห้าปีบริบูรณ์ จึงจะมีสิทธิได้รับบำเหน็จปกติ

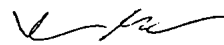
2. ตามมาตรา 4 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 และที่แก้ไขเพิ่มเติม “เวลาราชการสำหรับคำนวณบำเหน็จบำนาญ” หมายความว่า เวลาราชการที่ข้าราชการรับราชการมาตั้งแต่ต้นจนถึงวันสุดท้ายที่ได้รับเงินเดือนตามเกณฑ์และวิธีการที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งหมายความรวมถึงเวลาราชการที่ข้าราชการประจำปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่ได้มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกตามมาตรา 24 วรรค 2 และตามหนังสือที่อ้างถึง 2.

/3.จากข้อกำหนด...

3. จากข้อกำหนดข้างต้นสรุปได้ว่า ลูกจ้างจะมีสิทธิรับบำเหน็จปกติต่อเมื่อมีระยะเวลา ปฏิบัติราชการจริงไม่น้อยกว่า 5 ปีบริบูรณ์ก่อน และเมื่อมีสิทธิแล้วการนับเวลาทำงานของลูกจ้างประจำสำหรับคำนวณการจ่ายบำเหน็จปกติให้นับเวลาทำงานที่ลูกจ้างประจำผู้นั้นปฏิบัติหน้าที่อยู่ในเขตที่มีการประกาศใช้กฎอัยการศึกเป็นทวีคูณด้วย ตามข้อ 17 วรรค 2 ฉะนั้น ความเห็นของกรมการปกครองที่ว่า นาย ก. เป็นลูกจ้างประจำ มีเวลาทำงานปกติ 3 ปี และมีเวลาทำงานเป็นทวีคูณ 3 ปีรวมเป็น 6 ปี นาย ก. จึงมีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จปกตินั้นไม่ถูกต้อง ตามระเบียบกระทรวงการคลังว่าด้วยบำเหน็จลูกจ้าง พ.ศ. 2519 ข้อ 7 (1) และข้อ 7 วรรค 2

จึงเรียนมาเพื่อ โปรดทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นางประทิน ไหมละเอียด)

เจ้าหน้าที่บริหารงานคลัง 7 รักษาราชการแทน

ผู้อำนวยการส่วนอนุมัติและเบิกจ่าย 4

ปฏิบัติราชการแทน อธิบดีกรมบัญชีกลาง

สำนักบริหารการเบิกจ่ายเงิน

ส่วนอนุมัติและเบิกจ่าย 4

โทร. 2739593

ที่ มท 0313.4/ว 1067

กรมการปกครอง

ถนนอภัยวงศ์ กท 10200

18 พฤษภาคม 2543

เรื่อง การขอรับเงินบำเหน็จลูกจ้างประจำขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

อ้างถึง หนังสือกระทรวงมหาดไทย ที่ มท 0313.4/ว 0691 ลงวันที่ 4 มีนาคม 2541

ตามที่กระทรวงมหาดไทยได้กำหนดแนวทางปฏิบัติ ในการเบิกจ่ายเงินบำเหน็จลูกจ้างประจำ โดยการขอรับเงินบำเหน็จลูกจ้างประจำ ตำแหน่งการ โรงเรียน ซึ่งเบิกจ่ายจากเงินอุดหนุนของรัฐบาล ให้ส่งเรื่องให้กรมการปกครองตรวจสอบ สำหรับการขอรับเงินบำเหน็จลูกจ้างประจำตำแหน่งอื่น นอกจากตำแหน่งการ โรงเรียน ซึ่งเบิกจ่ายจากงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น ไม่ต้องส่งเรื่องให้กรมการปกครองตรวจสอบ นั้น

กรมการปกครองพิจารณาแล้วเห็นว่า เนื่องจากปัจจุบันองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น จำนวนมากยังส่งเรื่องขอรับเงินบำเหน็จลูกจ้างประจำตำแหน่งอื่น นอกจากตำแหน่งการ โรงเรียน ซึ่งอยู่ในอำนาจของท้องถิ่นที่เบิกจ่ายได้เอง ไปให้กรมการปกครองตรวจสอบทำให้การเบิกจ่ายเงินบำเหน็จ เป็นไปด้วยความล่าช้า และไม่เป็นไปตามขั้นตอนที่กระทรวงมหาดไทยได้แจ้งแนวทางปฏิบัติไว้ อีกทั้ง องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นบางแห่งได้เบิกจ่ายเงินบำเหน็จลูกจ้างดังกล่าวจากเงินสมทบกองทุนบำเหน็จ บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.) ซึ่งที่ถูกต้องจะต้องดำเนินการเบิกจ่ายจากงบประมาณขององค์กร ปกครองส่วนท้องถิ่น หมวดค่าตอบแทน ใช้จ่ายและวัสดุ ดังนั้น เพื่อให้การขอรับเงินบำเหน็จลูกจ้าง เป็นไปด้วยความถูกต้อง และให้ลูกจ้างประจำได้รับเงินบำเหน็จรวดเร็วยิ่งขึ้น จึงให้ถือปฏิบัติตาม หนังสือกระทรวงมหาดไทยที่อ้างถึง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดแจ้งให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นในเขตจังหวัดทราบและถือปฏิบัติ

ขอแสดงความนับถือ

(นายสาโรช ชัษมาตย์)

รองอธิบดี ปฏิบัติราชการแทน

อธิบดีกรมการปกครอง

สำนักบริหารการคลังส่วนท้องถิ่น

ส่วนการคลังท้องถิ่น

โทร (02) 2260530-4 ต่อ 18

ที่ มท 0808.5/ว 36

สำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น
ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ สำนักบริหารการคลังท้องถิ่น
กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ถนนราชสิมา กทม. 10300

11 สิงหาคม 2547

เรื่อง เงินบำเหน็จปกติของลูกจ้างประจำที่ถ่ายโอนไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

เรียน ผู้ว่าราชการจังหวัด ทุกจังหวัด

สิ่งที่ส่งมาด้วย ตัวอย่างการคำนวณและวิธีการแบ่งส่วนจ่ายเงินบำเหน็จปกติของลูกจ้างประจำที่ถ่ายโอน
ไปยังองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

ด้วยองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นหลายแห่ง ได้มีการหักเงินสมทบกองทุนบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่นไปจ่ายเป็นเงินบำเหน็จบำนาญปกติของลูกจ้างประจำที่ถ่ายโอนไปยัง
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น

สำนักงาน ก.บ.ท. ขอเรียนว่า เงินบำเหน็จปกติของลูกจ้างประจำที่ถ่ายโอนไปยังองค์กร
ปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องเบิกจ่ายตามระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จลูกจ้างของ
หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2542 (และที่แก้ไขเพิ่มเติม) โดยแบ่งส่วนจ่ายจากเงินอุดหนุน
จากรัฐบาล และเงินงบประมาณขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มิใช่จ่ายจากเงินสมทบกองทุนบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น โดยมีวิธีการคำนวณตามสิ่งที่ส่งมาด้วย ทั้งนี้ การเบิกจ่ายเงินให้ถือปฏิบัติ
ตามหนังสือกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น ที่ มท 0808.4/ว 1323 ลงวันที่ 11 พฤศจิกายน 2546 และเมื่อ
ดำเนินการแล้ว ขอให้รายงานให้กรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นทราบ ตามแบบรายงาน โดยเคร่งครัด
โดยมีต้องส่งหลักฐานการขอรับและการจ่ายเงินบำเหน็จปกติของลูกจ้างประจำดังกล่าวมายังกรมส่งเสริม
การปกครองท้องถิ่น

จึงเรียนมาเพื่อโปรดทราบและแจ้งองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นทราบต่อไป.

ขอแสดงความนับถือ

(นางสาวสายสัมพันธ์ ชันยपालิต)

ผู้อำนวยการส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ ปฏิบัติราชการแทน

ผู้อำนวยการสำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

เลขานุการ ก.บ.ท.

ส่วนบำเหน็จบำนาญและสวัสดิการ

โทร. 0-2241-9033, 0-2241-9039

โทรสาร 0-2241-9032

**ตัวอย่างการคำนวณและวิธีการแบ่งจ่ายเงินบำเหน็จปกติของลูกจ้างประจำที่ถ่ายโอนไปยัง
องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น**

เริ่มรับราชการเมื่อวันที่ 5 มิถุนายน 2513 และออกจากราชการตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2546

1. เวลาราชการก่อนถ่ายโอน รวม 395 เดือน 4 วัน = $395 + \frac{4}{30} = 395 + 0.13 = 395.13$ ปี

- เวลาราชการปกติ

ตั้งแต่วันที่ 5 ตุลาคม 2513 – วันที่ 30 พฤศจิกายน 2545 รวม 389 เดือน 26 วัน

- เวลาราชการทวีคูณ

ตั้งแต่วันที่ 7 ตุลาคม 2519 – วันที่ 5 มกราคม 2520 รวม 3 เดือน

ตั้งแต่วันที่ 23 กุมภาพันธ์ 2534 – วันที่ 2 พฤษภาคม 2534 รวม 2 เดือน 8 วัน

ไม่มีวันลา รวมเวลาราชการทวีคูณทั้งสิ้น 5 เดือน 8 วัน

2. เวลาราชการปกติส่วนท้องถิ่น (หลังถ่ายโอน)

ตั้งแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2545 – วันที่ 30 กันยายน 2546 รวม 10 เดือน

รวมเวลาราชการทั้งสิ้น 405 เดือน 4 วัน เป็นเวลา = $405 + \frac{4}{30} = 405 + 0.13 = 405.13$ ปี

3. จำนวนบำเหน็จปกติ ดังนี้

เงินเดือนเดือนสุดท้าย 12,800 บาท เวลาราชการที่ใช้คำนวณทั้งสิ้น 405 เดือน

เงินบำเหน็จปกติ = $\frac{12,800 \times 405}{12} = 432,000$ บาท (เศษของบาทให้ปัดทิ้ง)

โดยแบ่งจ่ายเงินตามสัดส่วนการรับราชการดังนี้

(1) บำเหน็จปกติส่วนที่รัฐบาลรับภาระ = $\frac{432,000 \times 395.13}{405.13} = 421,336.76$ บาท

(2) บำเหน็จปกติส่วนที่ท้องถิ่นรับภาระ = $432,000 - 421,336.76 = 10,663.24$ บาท

ส่วนที่ 4

ภาคผนวก

แบบพิมพ์ที่ใช้สำหรับบําเหน็จบํานาญ

แบบขอรับบำเหน็จหรือบำนาญ

บ.ท.๑

เรื่องขอรับ บำเหน็จปกติ บำนาญปกติ บำนาญพิเศษ

ชื่อ ชื่อสกุล

ตำแหน่งสุดท้าย สังกัด จังหวัด

๑. ชื่อเดิม ชื่อสกุลเดิม

๒. เกิดวันที่ ตรงกับวัน

๓. ชื่อบิดา ชื่อมารดา

๔. ให้ลงรายการเมื่อเริ่มเข้ารับราชการ ดังนี้

ก. ตำแหน่ง

ข. สังกัด จังหวัด

ค. เมื่อวันที่

ง. อายุ

จ. ได้รับเงินเดือน หรือเงินประเภทใด เดือนละเท่าใด

๕. ระหว่างเข้ารับราชการ

ก. ได้เลื่อน ย้าย หรือโอนตำแหน่งกี่ครั้ง วันเดือนปีใด เมื่อย้ายหรือโอนตำแหน่งให้ชี้แจงหลักฐานว่า โอนโดยเจ้ากระทรวง ทบวง กรม หรือโอนย้ายโดยคำสั่งขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นที่สังกัด ขอโอนหรือ เพราะลาออกโดยลำพังใจสมัครของตนเอง ให้ส่งหลักฐาน (ถ้ามี) ไปด้วย

ข. ตั้งแต่แรกเข้ารับราชการจนออกจากราชการ ได้รับเงินเดือนใด เท่าไร ให้ลงรายละเอียดในแบบ สำหรับกรอกรายการรับเงินเดือนตามเงินที่ได้รับจริง

ค. ถ้าปรากฏว่าวันเดือนปีใดขาดเบิกเงินเดือนเพราะเหตุใด ให้หมายเหตุให้ชัดแจ้งพร้อมทั้งส่ง หลักฐานแห่งการขาดเบิกเงินเดือนไปด้วย (ถ้ามี)

๖. ให้ลงรายการเมื่อออกจากราชการดังนี้

ก. ออกเพราะเหตุใด

ข. เมื่อวันที่ เดือน พ.ศ.

ค. อายุ

ง. ได้รับ เงินเดือนเดือนสุดท้ายเดือนละ บาท
เงินเพิ่ม (ถ้ามี) เดือนละ บาท

รวมเป็นเงินเดือนละ บาท

๗. ก่อนเข้ารับราชการครั้งหลังนี้ (คืนก่อนวันที่ลงรายการในแบบรายการรับเงินเดือน) เคยรับราชการทาง จังหวัด
- มาแล้วตั้งแต่วันที่ เดือน พ.ศ.
- ถึงวันที่ เดือน พ.ศ. ออกจากราชการครั้งนั้น
- เพราะเหตุใด ได้รับบำนาญปีละ บาท สตางค์
- หรือเดือนละ บาท สตางค์ หรือบำเหน็จเป็นเงิน บาท สตางค์
๘. ข้าพเจ้าขอรับรองว่า รายงานในเรื่องและแบบ บ.ท.ที่ได้ลงไว้นี้เป็นความจริงถูกต้องแล้ว ถ้าปรากฏว่า ผิดความจริงและเกิดการเสียหายแก่ทางราชการ ข้าพเจ้ายอมให้ใช้เป็นหลักฐานฟ้องร้องข้าพเจ้า ในทางอาญาได้ ข้าพเจ้ามีเวลาราชการรวมทั้งสิ้นประมาณ ปี

(ลงชื่อ)

(.....)

วันที่

คำเตือน

๑. การลงรายละเอียดในแบบรายการรับเงินเดือน ถ้าผู้ขอมีเวลาราชการอยู่หลายตอน ต้องลงรายการให้ละเอียดทุกตอน จะเว้นตอนหนึ่งตอนใดไม่ได้ เว้นแต่เวลาระหว่างที่ได้เคยพิจารณาคำนวณบำเหน็จหรือบำนาญตามที่ได้กรอกรายการไว้ในข้อ ๗
๒. ในระหว่างเวลาที่ออกจากราชการไปคราวหนึ่งๆ ให้ผู้ขอหมายเหตุ และลงลายมือชื่อรับรองไว้ทุกๆ คราวว่า ได้เคยรับราชการที่ใด และได้เคยออกจากราชการไปเพราะเหตุใด หรือไม่
๓. ผู้ยื่นขอรับบำเหน็จบำนาญ ณ ราชการส่วนท้องถิ่นใด ให้รับเงินดังกล่าว ณ ราชการส่วนท้องถิ่นแห่งนั้น

รายการรับเงินเดือนของ

บ.ท.๒

พ.ศ.	สังกัดและตำแหน่ง	เดือน	เดือน	เดือน	เดือน	เดือน	เดือน	เดือน	เดือน	เดือน	เดือน	เดือน	เดือน	เดือน	เดือน	หมายเหตุ

ขอรับรองว่าถูกต้อง

(ลงชื่อ)

(.....)

ตำแหน่ง

(ไม่ต่ำกว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่น ระดับ ๕)

หมายเหตุ ผู้ขอรับบำเหน็จบำนาญได้ถูกเกณฑ์เข้ารับราชการทหารมาก่อน และภายหลังกลับเข้ารับราชการ ได้ถูกเกณฑ์เป็นทหาร ให้หมายเหตุให้ทราบว่าได้รับราชการทหารทางกรมใด สังกัดใด จังหวัดใด เลขทะเบียน (สภ.หมาย) เท่าใด ทั้งนี้ เพื่อนำเวลาราชการตอนรับราชการทหารมาคำนวณบำเหน็จบำนาญให้ สำหรับผู้ที่ถูกเกณฑ์เป็นทหารและได้เข้ารับราชการ และลาออกจากราชการแล้ว ภายหลังกลับเข้ารับราชการอีก หรือเข้ารับราชการและได้รับบำเหน็จบำนาญแล้ว และเข้ารับราชการส่วนท้องถิ่นไม่ต้องหมายเหตุให้ทราบเพราะทางกรมไม่เฝ้าเวลาราชการทหาร ตอนนี้มาคำนวณบำเหน็จบำนาญให้

**ใบรับรองสมุดประวัติและเวลาทวิคุณระหว่างประจำปฏิบัติหน้าที่ในเขตที่ได้รับ
ประกาศใช้กฎอัยการศึก**

(ผู้รับรองจะต้องเป็นหัวหน้าราชการส่วนท้องถิ่นหรือเทียบเท่าขึ้นไปหรือผู้ที่ได้รับมอบหมาย)

สถานที่

วันที่ เดือน พ.ศ.

ข้าพเจ้า ตำแหน่ง

ขอรับรองสมุดประวัติและเวลาราชการทวิคุณของ

ตำแหน่ง สังกัดราชการส่วนท้องถิ่น

จังหวัด ดังนี้

๑. รับรองสมุดประวัติ

๑.๑ สมุดประวัติที่ลงไว้นี้ตรวจสอบถูกต้องแล้ว

๑.๒ มีวัน ป่วย ลา ขาด หรือพักราชการ โดยไม่ได้รับเงินเดือน

ตั้งแต่วันที่ เดือน พ.ศ. ถึงวันที่ เดือน พ.ศ.

ตั้งแต่วันที่ เดือน พ.ศ. ถึงวันที่ เดือน พ.ศ.

๑.๓ มีวัน ป่วย ลา ขาด หรือพักราชการ โดยได้รับเงินเดือนครึ่งหนึ่งหรือได้รับเงินเดือนไม่เต็มเดือน

ตั้งแต่วันที่ เดือน พ.ศ. ถึงวันที่ เดือน พ.ศ.

ตั้งแต่วันที่ เดือน พ.ศ. ถึงวันที่ เดือน พ.ศ.

๑.๔ เงินเดือนเดือนสุดท้าย บาท เงินเพิ่ม บาท รวม บาท

เบิกถึงวันที่ เดือน พ.ศ. ได้รับจริงในเดือนนี้ บาท

๑.๕ เคยขอรับเบี้ยหวัด บำเหน็จ บำนาญแล้วตามหนังสือที่

๑.๖ ส่งสำเนาคำสั่งเลื่อนเงินเดือนครั้งสุดท้าย (สำหรับผู้เบิกจ่ายเงินเดือนเป็นเงินก้อน) มาด้วยแล้ว

๒. รับรองเวลาราชการทวิคุณ ระหว่างประจำปฏิบัติหน้าที่ในเขตที่ได้ประกาศใช้กฎอัยการศึก

๒.๑ พ.ศ. ๒๔๙๔ (ในเขตกรุงเทพมหานครตั้งแต่ ๓๐ มิถุนายน ๒๔๙๔ ถึง ๕ กันยายน ๒๔๙๔

รวม ๒ เดือน ๖ วัน)

ตั้งแต่วันที่ ถึงวันที่ รวม เดือน วัน

หัก วันลาป่วย (..... วัน) วันลากิจ (..... วัน) รวม เดือน วัน

คงเหลือเวลาราชการทวิคุณ ตาม ๒.๑ รวม เดือน วัน

๒.๒ พ.ศ. ๒๕๐๐ (ในเขต ๒๖ จังหวัด ตั้งแต่ ๑๗ กันยายน ๒๕๐๐ ถึง ๙ มกราคม ๒๕๐๑

รวม ๓ เดือน ๒๓ วัน)

ตั้งแต่วันที่ ถึงวันที่ รวม เดือน วัน

หัก วันลาป่วย (..... วัน) วันลากิจ (..... วัน) รวม เดือน วัน

คงเหลือเวลาราชการทวิคุณ ตาม ๒.๒ รวม เดือน วัน

๒.๓ พ.ศ. ๒๕๐๐ (นอกเขต ๒๖ จังหวัด ตั้งแต่ ๑๗ กันยายน ๒๕๐๐ ถึง ๓ ตุลาคม ๒๕๐๐

รวม ๑๗ วัน)

ตั้งแต่วันที่ ถึงวันที่ รวม เดือน วัน

หัก วันลาป่วย (..... วัน) วันลาพัก (..... วัน) รวม เดือน วัน

คงเหลือเวลาราชการที่วิญญู ตาม ๒.๓ รวม เดือน วัน

๒.๔ พ.ศ. ๒๕๐๑ (ทั่วราชอาณาจักร ตั้งแต่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๐๑ ถึง ๒๘ ตุลาคม ๒๕๐๘

รวม ๗ ปี – เดือน ๙ วัน)

ตั้งแต่วันที่ ถึงวันที่ รวม เดือน วัน

หัก วันลาป่วย (..... วัน) วันลาพัก (..... วัน) รวม เดือน วัน

คงเหลือเวลาราชการที่วิญญู ตาม ๒.๔ รวม เดือน วัน

๒.๕ พ.ศ. ๒๕๑๙ (ทั่วราชอาณาจักร ตั้งแต่ ๗ ตุลาคม ๒๕๑๙ ถึง ๕ มกราคม ๒๕๒๐

รวม ๓ เดือน)

ตั้งแต่วันที่ ถึงวันที่ รวม เดือน วัน

หัก วันลาป่วย (..... วัน) วันลาพัก (..... วัน) รวม เดือน วัน

คงเหลือเวลาราชการที่วิญญู ตาม ๒.๕ รวม เดือน วัน

๒.๖ พ.ศ. ๒๕๓๔ (ทั่วราชอาณาจักร ตั้งแต่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ ถึง ๒ พฤษภาคม ๒๕๓๔

รวม ๒ เดือน ๘ วัน)

ตั้งแต่วันที่ ถึงวันที่ รวม เดือน วัน

หัก วันลาป่วย (..... วัน) วันลาพัก (..... วัน) รวม เดือน วัน

คงเหลือเวลาราชการที่วิญญู ตาม ๒.๖ รวม เดือน วัน

๒.๗ พ.ศ. ๒๕๓๔ (ในเขต ๒๑ จังหวัด ตั้งแต่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ ถึง

รวม ปี เดือน วัน)

ตั้งแต่วันที่ ถึงวันที่ รวม ปี เดือน วัน

หัก วันลาป่วย (..... วัน) วันลาพัก (..... วัน) รวม เดือน วัน

คงเหลือเวลาราชการที่วิญญู ตาม ๒.๗ รวม ปี เดือน วัน

รวมเป็นเวลาราชการที่วิญญูทั้งสิ้น รวม ปี เดือน วัน

(ลงชื่อ) ผู้รับรอง

(.....)

ตำแหน่ง

แบบคำนวณการตรวจสอบบำเหน็จหรือบำนาญ

ตรวจสอบ บำเหน็จปกติ บำนาญปกติ บำนาญพิเศษ

ชื่อ ชื่อสกุล เกิดวันที่

ตำแหน่ง ระดับ สังกัดราชการส่วนท้องถิ่น

จังหวัด

๑. เริ่มเข้ารับราชการเมื่อวันที่ ตำแหน่ง

สังกัด จังหวัด

ยกฐานะหรือเปลี่ยนฐานะจากข้าราชการวิสามัญเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นเมื่อวันที่

สังกัด จังหวัด

๒. ออกจากราชการด้วยเหตุ เมื่อวันที่

วัน เดือน ปี

๓. เวลาราชการปกติ

ตั้งแต่วันที่

--	--	--

ตั้งแต่วันที่

--	--	--

ตั้งแต่วันที่

--	--	--

๔. เวลาราชการทวีคูณ

ตั้งแต่วันที่ ๒๐ พฤศจิกายน ๒๕๐๐ – วันที่ ๙ มกราคม ๒๕๐๑

--	--	--

ตั้งแต่วันที่ ๒๑ ตุลาคม ๒๕๐๑ – วันที่ ๒๘ ตุลาคม ๒๕๐๘

--	--	--

ตั้งแต่วันที่ ๗ ตุลาคม ๒๕๑๙ – วันที่ ๕ มกราคม ๒๕๒๐

--	--	--

ตั้งแต่วันที่ ๒๓ กุมภาพันธ์ ๒๕๓๔ – วันที่ ๒ พฤษภาคม ๒๕๓๔

--	--	--

ตั้งแต่วันที่

--	--	--

ตั้งแต่วันที่

--	--	--

รวมเวลาราชการทวีคูณ

--	--	--

หักวันที่มิได้ประจำปฏิบัติราชการในวันที่ประกาศใช้กฎอัยการศึก

--	--	--

หัก วัน ลา พัก ขาด ราชการโดยไม่ได้รับเงินเดือน

--	--	--

คงได้เวลาราชการทวีคูณที่แท้จริง

--	--	--

รวมเวลาราชการสำหรับการคำนวณ

--	--	--

เศษของปีถ้าถึงครึ่งปีให้นับเป็นหนึ่งปีคงได้เวลาราชการ

--	--	--

สำหรับคำนวณที่แท้จริง

--	--	--

๕. เงินเดือนเดือนสุดท้าย บาท เงินเพิ่ม บาท (ถ้ามี) รวมเป็นเงิน

๖. เงิน

๗. เงินเพิ่มจากเงินบำนาญร้อยละ ๒๕

(ผู้ที่รับราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๕๓๕ เป็นต้นไป ไม่มีสิทธิรับเงินเพิ่มจากเงินบำนาญร้อยละ ๒๕)

๘. เงิน ซึ่งคำนวณเห็นว่ายอดเงินที่ถูกต้องจ่ายให้

ลงชื่อ เจ้าหน้าที่ผู้กรอก

(.....)

ลงชื่อ ผู้ตรวจ

ตำแหน่ง

(ไม่ต่ำกว่าข้าราชการส่วนท้องถิ่น ระดับ ๕ ฝ่ายคลัง)

เรื่องขอรับบำเหน็จตกทอด

บ.ท.๕

เขียนที่

วันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

เรื่อง ขอรับบำเหน็จตกทอด

เรียน

ข้าพเจ้า.....เกี่ยวข้องกับผู้ตายโดยเป็น.....
 อยู่บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ถนน..... ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....
 รหัสไปรษณีย์..... ขอยื่นเรื่องราวดังต่อไปนี้

๑. ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้ตายชื่อ..... ชื่อสกุล.....
 ตำแหน่ง..... สังกัดราชการส่วนท้องถิ่น.....
 ได้ถึงแก่กรรม..... เมื่อวันที่..... เดือน..... พ.ศ.....
 ตามมรณบัตรเลขที่..... ลงวันที่..... เดือน..... พ.ศ.....
 ได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้ายเดือนละ..... บาท เงินเพิ่ม (ถ้ามี)..... บาท
 รวมเป็นเงินเดือนละ..... บาท

ผู้รับบำนาญตายชื่อ..... ชื่อสกุล.....
 รับบำนาญครั้งสุดท้ายจากราชการส่วนท้องถิ่น..... จังหวัด.....
 (ก่อนรับบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น สังกัด..... จังหวัด.....
 ตำแหน่ง.....)

ได้ถึงแก่กรรม..... เมื่อวันที่..... เดือน..... พ.ศ.....
 ตามมรณบัตรเลขที่..... ลงวันที่..... เดือน..... พ.ศ.....

ได้รับเงินบำนาญเดือนละ..... บาท เงินเพิ่มจากเงินบำนาญร้อยละ ๒๕ เดือนละ..... บาท

ได้รับเงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๒๒ เดือนละบาท

ได้รับเงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๕ เดือนละบาท

ได้รับเงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๒ เดือนละบาท

ได้รับเงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๓ เดือนละบาท

ได้รับเงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๔ เดือนละบาท

ได้รับเงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๕ เดือนละบาท

ได้รับเงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๓๘ เดือนละบาท

ได้รับเงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๔๗ เดือนละบาท

ได้รับเงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๘ เดือนละบาท

ได้รับเงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๔๙ เดือนละบาท

ได้รับเงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่) พ.ศ. เดือนละบาท

รวมเป็นเงินทั้งสิ้นเดือนละ.....บาท

๒. คู่สมรสโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายชื่อ..... ชื่อสกุล.....
 ได้สมรสกันเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ตามใบสำคัญการสมรสเลขที่.....
 ออก ณ สำนักทะเบียน..... เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
 (ถ้าเป็นภริยาหรือสามีซึ่งสมรสก่อนประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์คือ ก่อนวันที่ ๑ ตุลาคม
 ๒๔๗๘ ให้ส่งใบรับรองของผู้ที่เชื่อถือได้ไปด้วย ถ้าสมรสตั้งแต่วันที่ ๑ ตุลาคม ๒๔๗๘ เป็นต้นมา
 ให้ส่งสำเนาการจดทะเบียนสมรสไปด้วย ข้าพเจ้ามีบุตรกับผู้ตาย รวม.....คน คือ

- (๑).....เกิดวันที่...../...../.....
 (๒).....เกิดวันที่...../...../.....
 (๓).....เกิดวันที่...../...../.....
 (๔).....เกิดวันที่...../...../.....
 (๕).....เกิดวันที่...../...../.....

๓. บิดาผู้ตายชื่อ..... ชื่อสกุล.....
 อยู่บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ถนน..... ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....
 รหัสไปรษณีย์..... เวลานั้นยังมีชีวิตอยู่ หรือถึงแก่กรรมเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
 มาดาของผู้ตายชื่อ..... ชื่อสกุล.....
 อยู่บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ถนน..... ตำบล/แขวง..... อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....
 รหัสไปรษณีย์..... เวลานั้นยังมีชีวิตอยู่ หรือถึงแก่กรรมเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

๔. ข้าพเจ้ารับรองว่า ทายาทนอกจากที่กล่าวข้างต้น ไม่มีทายาทอื่นใดอีก หากปรากฏ
 ภายหลังว่ามีทายาทอื่นที่มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดของผู้ถึงแก่กรรมร้องคัดค้านหรือแย้งสิทธิ
 ประการใดแล้ว ขอรับผิดชอบค่าใช้จ่ายของทางราชการทั้งสิ้น ข้าพเจ้าและผู้ถึงแก่กรรม
 ตลอดจนทายาททั้งหมดไม่เป็นผู้ต้องห้าม ตามความในพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
 ส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ มาตรา ๕๒, ๕๓, ๕๔ และมาตรา ๔๗ แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๐
 มาตรา ๖ พร้อมหนังสือนี้ข้าพเจ้าได้ส่ง

- (๑) สำเนามรณบัตร
 (๒) สำเนาทะเบียนบ้าน
 (๓) ใบสำคัญการสมรส
 (๔) หนังสือรับรองทายาท (ภริยา สามี หรือบุตรแล้วแต่กรณี)
 (๕) สูติบัตรของบุตรที่เป็นทายาททุกคน มาเพื่อประกอบการพิจารณาด้วยแล้ว

ขอแสดงความนับถือ

.....
 (.....)

หมายเหตุ ข้อความใดที่ไม่ต้องการให้ขีดฆ่าออก

หนังสือรับรองการใช้เงินคืนแก่ทางราชการ

บ.ท.๖

เขียนที่

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้าขอรับรองไว้ต่อ..... ว่า การขอรับเงินบำเหน็จตกทอด และเงินช่วยเหลือในฐานะเป็นทายาทของผู้ตายชื่อ..... ชื่อสกุล..... ซึ่งตายเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ..... ถูกต้องและครบถ้วนแล้วและไม่มีทายาทผู้มีสิทธิเหลืออยู่อีก ถ้าต่อไปปรากฏว่ามีทายาทผู้มีสิทธิโดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายขึ้นเมื่อใด ข้าพเจ้ายินยอมชดใช้เงินที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิตลอดจนค่าเสียหายต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งสิ้นคืนให้แก่ทางราชการส่วนท้องถิ่นภายใน ๓๐ วัน นับจากที่ทางราชการส่วนท้องถิ่น แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ ทั้งนี้ข้าพเจ้าได้ลงลายมือชื่อไว้ให้เป็นสำคัญต่อหน้าพยานแล้ว

(ลงชื่อ).....ผู้ขอ

.....

(ลงชื่อ).....ผู้ขอ

.....

(ลงชื่อ).....ผู้ขอ

.....

(ลงชื่อ).....ผู้ขอ

.....

(ลงชื่อ).....ผู้ขอ

.....

(ลงชื่อ).....ผู้ขอ

.....

(ลงชื่อ).....ผู้ขอ

.....

(ลงชื่อ).....ผู้ขอ

.....

(ลงชื่อ).....พยาน

.....

(ลงชื่อ).....พยาน

.....

ที่อยู่ของผู้ขอ.....

.....

.....

.....รหัสไปรษณีย์.....

ใบแทรกเบิกเงินบำเหน็จบำนาญค่าตอบแทนฎีกาที่.....ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ลำดับ	รายการ	อัตราบำนาญ ที่ได้รับอนุญาต		งดเบิก		คงเบิก		หมายเหตุ
๑.	เดือน นาย ก. เงินเพิ่มบำนาญ บำนาญปกติเหตุ ทุพพลภาพ							
๒.	นาย ข. เงินเพิ่มบำนาญ บำนาญปกติเหตุสูงอายุ							
๓.	นาย ค. เงินเพิ่มบำนาญ บำนาญปกติเหตุ รับราชการนาน							
๔.	นาย ง. เงินเพิ่มบำนาญ บำนาญพิเศษ							
๕.	นาย จ. เงินเพิ่มบำนาญ บำเหน็จตกทอด							
๖.	นาย ฉ.							
	รวมทั้งสิ้น							

ลงชื่อ.....ผู้เบิก

(.....)

ตำแหน่ง.....

ทะเบียนจ่ายเงินบำนาญ

ป.ท.๘

ลำดับ	ตำแหน่ง	นาม	อัตราบำนาญ บำนาญ	งวดเบิก ภายหลัง	ลดและปรับ	คงบิิก	วัน เดือน ปี	ดงนาม ผู้รับ	รายการจ่าย		จำนวนราย
									วันจ่าย	จำนวนเงิน	
๑.	บำนาญปกติเหตุ ทดแทน	เดือน นาย ก. เงินเพิ่มบำนาญ									
๒.	บำนาญปกติเหตุ ทุพพลภาพ	นาย ข. เงินเพิ่มบำนาญ									
๓.	บำนาญปกติเหตุ สูงอายุ	นาย ค. เงินเพิ่มบำนาญ									
๔.	บำนาญปกติเหตุ รับราชการนาน	นาย ง. เงินเพิ่มบำนาญ									
๕.	บำนาญพิเศษ	นาย จ. เงินเพิ่มบำนาญ									
๖.	บำเหน็จตกทอด	นาย ฉ.									
		เบิกฎีกาค่าตอบแทนที่.....									
		รวม									

ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

หมายเหตุ การลงทะเบียนจ่ายต้องตรงตามลำดับใบเบิกรฐฎีกาค่าตอบแทนที่ขอเบิกมาลง เมื่อจ่ายแล้วต้องลง วัน เดือน ปี จ่ายในช่องพหามามผู้รับเงิน
ทุกรายแล้ว รวมยอดจ่ายวันหนึ่งก็รายเป็นเงินจำนวนเท่าใด กรอกไว้ในช่องรายการจ่าย

หนังสือมอบฉันทะ

บ.ท.๙

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรียน.....

ข้าพเจ้า.....

ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่.....หมู่ที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

รหัสไปรษณีย์.....ได้มอบฉันทะให้.....เป็นผู้เบิกและ

รับเงินแทนข้าพเจ้า คือเงิน.....

ซึ่งราชการส่วนท้องถิ่น.....จังหวัด.....ได้อนุญาตแก่ข้าพเจ้า ตั้งแต่ประจำเดือน.....

พ.ศ..... เป็นต้นไป จนกว่าจะแจ้งให้ทราบเป็นอย่างอื่น และถ้ามีเหตุจะต้องคืนเงิน

ที่ได้รับมาทั้งหมดหรือแต่บางส่วน ข้าพเจ้ายินยอมที่จะคืนเงินนั้นให้

เพื่อเป็นหลักฐาน ข้าพเจ้า.....ผู้มีนามข้างต้นนี้ได้ลงลายมือหรือ

พิมพ์ลายนิ้วมือให้ไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน ณ วัน เดือน ปี ที่กล่าวข้างต้นนี้

(ลายมือชื่อผู้มอบฉันทะ).....

.....

(ลายมือชื่อพยาน).....

.....

(ลายมือชื่อพยาน).....

.....

คำรับ

ข้าพเจ้า.....
 ตั้งบ้านเรือนอยู่ที่.....หมู่ที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....
 รหัสไปรษณีย์.....ยินยอมเป็นผู้รับมอบฉันทะแทน.....
 ในอันที่จะทำการตามหนังสือมอบฉันทะฉบับนี้ และถ้ามีเหตุที่จะต้องคืนเงินที่ได้รับมาทั้งหมดหรือ
 แต่บางส่วน ข้าพเจ้ายินยอมที่จะคืนเงินนั้นให้

(ลายมือชื่อผู้รับมอบฉันทะ).....

(.....)

(ลายมือชื่อพยาน).....

(.....)

(ลายมือชื่อพยาน).....

(.....)

**หนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับเงินช่วยเหลือ
กรณีผู้รับบำนาญส่วนท้องถิ่นถึงแก่ความตาย**

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า (นาย/นาง/นางสาว).....เป็นผู้รับบำนาญส่วนท้องถิ่น
(องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล).....
ก่อนรับบำนาญเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ตำแหน่ง.....
ระดับ.....สังกัด.....อำเภอ.....

จังหวัด.....ได้รับเงินบำนาญเดือนละ.....บาท

เงินเพิ่มจากเงินบำนาญร้อยละ 25 เดือนละ.....บาท (ถ้ามี)

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๒๒ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๕ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๒ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๓ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๔ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๕ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๓๘ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๔๗ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๘ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๔๙ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่) พ.ศ. เดือนละ.....บาท

รวมเป็นเงินทั้งสิ้นเดือนละ.....บาท

ขอแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับเงินช่วยเหลือโดยหนังสือฉบับนี้ว่า ในกรณีที่ข้าพเจ้าถึงแก่ความตายในระหว่างที่รับบำนาญ และทางราชการส่วนท้องถิ่นจะต้องจ่ายเงินช่วยเหลือให้ตามพระราชบัญญัติ

บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่น และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยค่าครองชีพผู้รับบำนาญของ

ราชการส่วนท้องถิ่น ข้าพเจ้าประสงค์ให้จ่ายเงินช่วยเหลือแก่.....

ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ถนน..... ตำบล/แขวง.....

อำเภอ/เขต..... จังหวัด..... รหัสไปรษณีย์.....

(ลงชื่อผู้รับบำนาญ).....ผู้แสดงเจตนา
 (.....)
 (ลงชื่อ).....พยาน
 (.....)
 (ลงชื่อ).....พยาน
 (.....)

หมายเหตุ ๑. ให้มอบหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับเงินช่วยเหลือไว้ ณ ราชการส่วนท้องถิ่นที่จ่ายบำนาญหากมีการเปลี่ยนแปลงสถานที่รับบำนาญ ให้ส่งหนังสือดังกล่าวไปยังราชการส่วนท้องถิ่นแห่งใหม่ด้วย

๒. ให้ระบุชื่อผู้รับเงินช่วยเหลือแต่เพียงรายเดียว หากจะเปลี่ยนแปลงตัวผู้รับเงินช่วยเหลือในภายหลัง ให้ทำหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับเงินช่วยเหลือฉบับใหม่แทนฉบับเดิม และให้แนบฉบับเดิมไว้ด้วย

๓. การขาดลบ ตก เต็ม หรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงอย่างอื่นในหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับเงินช่วยเหลือ ให้ลงลายมือชื่อกำกับไว้

๔. ให้ราชการส่วนท้องถิ่นจัดทำสมุดเพื่อบันทึกการยื่นหรือเปลี่ยนแปลงหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับเงินช่วยเหลือไว้ทุกครั้ง

ทะเบียนตรวจจ่ายบำนาญบำนาญ

(ชื่อราชการส่วนท้องถิ่น).....

ป.ท.๑๑

ลำดับ	ตำแหน่ง	รายชื่อ	อัตรา	มกราคม	กุมภาพันธ์	มีนาคม	เมษายน	พฤษภาคม	มิถุนายน	กรกฎาคม	สิงหาคม	กันยายน	ตุลาคม	พฤศจิกายน	ธันวาคม	หมายเหตุ
๑.	บำนาญปกติ เหตุทดแทน	นาย ก. เงินเพิ่ม บำนาญ	บำนาญ													คำสั่ง จังหวัด ที่ ลว.
๒.	บำนาญปกติ เหตุทุพพลภาพ	นาย ข. เงินเพิ่ม บำนาญ	บำนาญ													
๓.	บำนาญปกติ เหตุสูงอายุ	นาย ค. เงินเพิ่ม บำนาญ	บำนาญ													
๔.	บำนาญปกติ เหตุรับราชการ นาน	นาย ง. เงินเพิ่ม บำนาญ	บำนาญ													
๕.	บำนาญพิเศษ	นาย จ. เงินเพิ่ม บำนาญ	บำนาญ													

หมายเหตุ การลงทะเบียนตรวจจ่ายต้องบันทึกคำสั่งส่งตลอดจนสิทธิที่ได้รับด้วย

แบบรับรองดำรงชีวิตอยู่

บ.ท.๑๒

เขียนที่.....
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
ข้าพเจ้า.....ข้าราชการประจำ ระดับ.....
ตำแหน่ง.....
สังกัด.....จังหวัด.....
ขอรับรองว่า.....ซึ่งเวลานี้อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....
ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
ยังดำรงชีวิตอยู่แต่ไม่สามารถไปแสดงตนต่อเจ้าหน้าที่ได้เพราะ.....
.....
.....

(ลงชื่อ).....ผู้รับรอง

(.....)

(ลงชื่อ).....พยาน

(.....)

(ลงชื่อ).....พยาน

(.....)

หมายเหตุ ผู้รับรองต้องเป็นข้าราชการประจำไม่ต่ำกว่าระดับ ๕

หนังสือสำคัญจ่ายเงินบำนาญครั้งสุดท้าย

บ.พ.๑๓

หนังสือสำคัญนี้แสดงว่าผู้รับบำนาญชื่อ.....ชื่อสกุล.....

ซึ่งรับบำนาญด้วยเหตุ.....ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

อยู่ทางราชการส่วนท้องถิ่น.....จังหวัด.....

ในอัตราบำนาญเดือนละ.....บาท.....สตางค์

เงินเพิ่มจากเงินบำนาญร้อยละ ๒๕ เดือนละ.....บาท.....สตางค์

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๒๒ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๕ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๒ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๗ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๘ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๕ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๓๘ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๔๓ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๘ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๔๙ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่) พ.ศ. เดือนละ.....บาท

รวมเป็นเงินทั้งสิ้นเดือนละ.....บาท

ได้รับเงินดังกล่าวครั้งสุดท้ายประจำเดือน.....พ.ศ.....

ไปจากราชการส่วนท้องถิ่น.....จังหวัด.....

และขอไปรับราชการส่วนท้องถิ่น.....จังหวัด.....

ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ลายมือชื่อ

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

.....

(ลงชื่อ).....

ผู้รับบำนาญ

(.....)

ตำแหน่ง.....

หมายเหตุ

๑. ผู้รับบำนาญรับบำนาญครั้งแรกที่ท้องถิ่น.....อำเภอ.....

จังหวัด..... โดยมีเวลาราชการ.....ปี

๒. รับบำนาญนี้ดำรงชีพแล้ว จำนวน.....บาท จ่ายจาก ก.บ.ท.....บาท

จ่ายจากเงินอุดหนุน.....บาท เมื่อวันที่.....จากท้องถิ่น.....

แบบหนังสือขอลาออกจากราชการส่วนท้องถิ่น

บ.ท.๑๔

เขียนที่.....
วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรื่อง ขอลาออกจากราชการ

เรียน

ด้วยข้าพเจ้ามีความประสงค์ขอลาออกจากราชการส่วนท้องถิ่นเพราะ.....

.....
.....
จึงเรียนมาเพื่อขออนุญาตลาออกจากราชการส่วนท้องถิ่นตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้าได้เริ่มรับราชการส่วนท้องถิ่นเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ขณะนี้ดำรงตำแหน่ง.....ระดับ.....งาน.....กอง.....

สังกัด.....จังหวัด.....ได้รับเงินเดือนเดือนสุดท้าย.....บาท

เงินเพิ่ม (ถ้ามี).....บาท รวมเดือนละ.....บาท รับจริง.....บาท

ขณะนี้ข้าพเจ้าเป็นผู้ ถูก ไม่ถูก

ทำผิดวินัยหรือทำผิดคดีอาญา เรื่อง.....

ขอแสดงความนับถือ

ลงชื่อ.....

(.....)

ตำแหน่ง.....

หมายเหตุ ถ้าลาออกเพราะป่วย ให้แนบใบตรวจโรคของแพทย์ที่ทางราชการรับรองเสนอไปด้วย
ว่าเป็นโรคอะไร

ชื่อรายการส่วนท้องถิ่น

งบเดือนรายรับ-จ่าย เงินบำนาญประจำเดือน.....พ.ศ.....

บ.ท.๑๕

วันเดือนปี	รายรับ		รายจ่าย					หมายเหตุ		
	ฎีกาค่าตอบแทนที่	รายการ	จำนวนเงิน	ลำดับ	รายชื่อผู้รับ	บำนาญและเงิน เพิ่มบำนาญ	งดเบิก		เบิกเกินสงคิน	จ่ายจริง
				๑.	เดือน บำนาญปกติเหตุทดแทน นาย ก. เงินเพิ่มบำนาญ					
				๒.	นาย ข. บำนาญปกติเหตุสงอายุ เงินเพิ่มบำนาญ					
				๓.	นาย ค. เงินเพิ่มบำนาญ บำนาญปกติเหตุ รับราชการนาน					
				๔.	นาย ง. เงินเพิ่มบำนาญ บำนาญปกติเหตุพพลภาพ					
				๕.	นาย จ. เงินเพิ่มบำนาญ บำนาญพิเศษ					
					รวมทั้งสิ้น					

ตามบันทึกนี้ ๑. ขอรับรองว่าได้จ่ายบำนาญ เห็นจบบำนาญ รวมทั้งสิ้น.....บาท.....สตางค์ ลงชื่อ.....ปลัดเทศบาล

๒. เหลือจ่ายสงคินคลัง รวมทั้งสิ้น.....บาท.....สตางค์ ลงชื่อ.....สมุหบัญชี

แบบขอรับบำเหน็จดำรงชีพ

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรื่อง ขอรับบำเหน็จดำรงชีพ

เรียน(ผู้บริหารราชการส่วนท้องถิ่น)

ข้าพเจ้า.....อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....

ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

ขอยื่นเรื่องขอรับบำเหน็จดำรงชีพ โดยมีรายละเอียดดังนี้

๑. ข้าพเจ้ารับราชการครั้งสุดท้ายตำแหน่ง.....ระดับ.....
สังกัด.....จังหวัด.....๒. ปัจจุบันข้าพเจ้ารับบำนาญจากราชการส่วนท้องถิ่น.....
อำเภอ.....จังหวัด.....๓. ข้าพเจ้าได้รับบำนาญเดือนละ.....บาท (ไม่รวมเงินเพิ่มจากบำนาญ
ร้อยละ ๒๕ และเงิน ช.ค.บ.)๔. ข้าพเจ้าขอรับเงินบำเหน็จดำรงชีพ จำนวน.....บาท
(ไม่เกิน ๑๕ เท่าของเงินบำนาญตามข้อ ๓ และไม่เกินสองแสนบาทถ้วน)

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาดำเนินการต่อไป

ขอแสดงความนับถือ

.....
(.....)

แบบคำขอรับเงินช่วยเหลือพิเศษกรณีผู้รับบำนาญ

ข้าราชการส่วนท้องถิ่นถึงแก่ความตาย

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

๑. ข้าพเจ้าผู้มีชื่อตามข้างท้ายคำขอรับเงินช่วยเหลือพิเศษนี้ มีความประสงค์จะยื่นคำขอรับเงินช่วยเหลือพิเศษ ต่อ (หัวหน้าราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดของผู้ตาย).....

เนื่องจากความตายของ.....ซึ่งได้ถึงแก่ความตายเมื่อ.....

ปรากฏตามหลักฐานที่ระบุในข้อ ๓ โดยเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือพิเศษในฐานะ

[] เป็นบุคคลที่ระบุไว้ในหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับเงินช่วยเหลือพิเศษ

[] เป็นบุคคลตามข้อ ๓๐ วรรคหก ได้แก่ (คู่สมรส/บุตร/บิดา มารดา)

.....มี จำนวนทั้งสิ้น.....คน คือ

(๑)อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....

ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....

จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

(๒)อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....

ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....

จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

(๓)อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....

ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....

จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

๒. ผู้ตาย.....เป็นผู้รับบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น สังกัด.....

ระดับ.....ตำแหน่ง.....กอง.....

(ก่อนรับบำนาญเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น.....ตำแหน่ง.....

สังกัด.....อำเภอ.....จังหวัด.....

บำนาญครั้งสุดท้ายเดือนละ.....บาท เงินเพิ่มเงินบำนาญร้อยละ ๒๕ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๑) พ.ศ. ๒๕๒๒ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๓) พ.ศ. ๒๕๒๕ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๔) พ.ศ. ๒๕๓๒ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๕) พ.ศ. ๒๕๓๓ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๓๔ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๗) พ.ศ. ๒๕๓๕ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๘) พ.ศ. ๒๕๓๘ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๙) พ.ศ. ๒๕๔๗ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๑๐) พ.ศ. ๒๕๔๘ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่ ๑๑) พ.ศ. ๒๕๔๙ เดือนละ.....บาท

เงิน ช.ค.บ. ตามระเบียบ มท. (ฉบับที่) พ.ศ. เดือนละ.....บาท

- รวมเป็นเงินทั้งสิ้นเดือนละ.....บาท คิดเป็นเงินช่วยเหลือพิเศษสามเท่า.....บาท
- ได้ถึงแก่ความตาย โดยเหตุปกติเนื่องจาก (เจ็บป่วย ฯลฯ).....
เมื่อ.....
- เนื่องจากสูญหายและมีสำเนาคำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวง –
มหาดไทย สันนิษฐานไว้ตามกฎหมายบำนาญบำนาญ ตามคำสั่ง
ที่.....ลงวันที่.....
- เนื่องจากสาบสูญและมีคำสั่งของศาลว่าเป็นบุคคลสาบสูญ
ตามคำสั่งของศาล.....หมายเลขคดี.....
ลงวันที่.....

๓. ข้าพเจ้าได้แนบเอกสารต่าง ๆ ดังต่อไปนี้มาด้วย เพื่อประกอบการพิจารณา

- หลักฐานที่แสดงว่าเป็นบุคคลผู้มีสิทธิตามข้อ ๓๐ ได้แก่.....
- สำเนามรณบัตรซึ่งรับรองถูกต้อง
- สำเนาคำสั่งของรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย
- สำเนาคำสั่งของศาล

๔. ข้าพเจ้าขอรับรองว่า ข้าพเจ้ามีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือพิเศษตามพระราชบัญญัติบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น และระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินช่วยเหลือค่าครองชีพผู้รับบำนาญของราชการส่วนท้องถิ่น และถ้าปรากฏต่อไปว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ไม่มีสิทธิ แต่อย่างไรก็ตามกฎหมาย ข้าพเจ้ายินยอมคืนเงินช่วยเหลือที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิตลอดจนชดเชยค่าเสียหายต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งสิ้นแก่ทางราชการส่วนท้องถิ่น ภายใน ๓๐ วัน นับจากวันที่ทางราชการส่วนท้องถิ่นแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบตามที่อยู่ข้างต้นนี้

ลงชื่อผู้ยื่นคำขอ

(.....)

ลงชื่อผู้ยื่นคำขอ

(.....)

ลงชื่อผู้ยื่นคำขอ

(.....)

ลงชื่อผู้ยื่นคำขอ

(.....)

- หมายเหตุ ๑. กรณีผู้มีสิทธิตามข้อ ๓๐ ของระเบียบกระทรวงมหาดไทยว่าด้วยเงินบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ในลำดับเดียวกันมีหลายคน
- ๑.๑ ให้ระบุชื่อและที่อยู่ทุกคนในข้อ ๑ โดยชัดเจน และต้องลงลายมือชื่อของบุคคลเหล่านั้นรวมกันมาในท้ายคำขอรับเงินช่วยเหลือด้วย
- ๑.๒ หากมีการมอบฉันทะให้รับเงินช่วยเหลือ ให้ใช้แบบมอบฉันทะที่กระทรวงมหาดไทยกำหนด
๒. ให้ส่วนราชการส่วนท้องถิ่นผู้เบิกตรวจสอบเอกสารต่างๆ ที่สามารถรับฟังได้ว่า เป็นบุคคลดังกล่าวในข้อ ๓๐ เช่น สำเนาทะเบียนบ้าน หลักฐานการสมรสของคู่สมรสผู้ตาย เป็นต้น
๓. การยื่นขอรับเงินช่วยเหลือ ให้ยื่นได้ภายใน ๑ ปี นับแต่วันที่เจ้าพนักงานถึงแก่ความตาย

แบบแจ้งการรับบำนาญตามกฎหมายว่าด้วยบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ซึ่งกลับ
เข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นโดยไม่บอกเลิกรับบำนาญเพื่อต่อเวลา
ราชการ

สถานที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรื่อง แจ้งการรับบำนาญโดยไม่ขอต่อเวลาราชการ

เรียน

ข้าพเจ้า.....รับราชการตำแหน่ง.....

งาน.....กอง.....สังกัดราชการส่วนท้องถิ่น

(องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล)

อำเภอ.....จังหวัด.....ขอแจ้งการรับบำนาญตามกฎหมายว่าด้วย

บำเหน็จบำนาญข้าราชการซึ่งเคยรับอยู่ก่อนเข้ารับราชการส่วนท้องถิ่นดังมีรายละเอียดดังนี้

๑. เดิมข้าพเจ้าเคยรับราชการครั้งสุดท้าย สังกัด.....

งาน.....จังหวัด.....กอง.....กรม.....

กระทรวง.....ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ถึงวันที่.....เดือน.....พ.ศ..... ได้รับเงินเดือนครั้งสุดท้ายเดือนละ.....บาท

เงินเพิ่มอื่นๆ.....บาท รวม.....บาทได้รับบำนาญในอัตราเดือนละ.....บาท

ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ทาง.....จังหวัด.....

กอง.....กรม.....กระทรวง.....

๒. ข้าพเจ้าได้กลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นในตำแหน่ง.....

งาน.....กอง.....สังกัดราชการส่วนท้องถิ่น

(องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล)

อำเภอ.....จังหวัด.....เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ได้รับเงินเดือน.....บาท เงินเพิ่มอื่นๆ.....บาท รวม.....บาท

๓. ข้าพเจ้าขอรับรองว่าข้อความทั้งหมดนี้เป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ).....ผู้กลับเข้ารับราชการใหม่

(.....)

(ลงชื่อ).....พยาน

(.....)

(ลงชื่อ).....พยาน

(.....)

หมายเหตุ ให้ยื่นแบบแจ้งการรับบำนาญถึงหัวหน้าราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัด เพื่อเสนอผู้มีอำนาจ
อนุมัติต่อไป

แบบบอกเลิกรับบำนาญเพื่อขอต่อเวลาราชการของผู้รับบำนาญตามกฎหมาย
บำเหน็จบำนาญข้าราชการซึ่งกลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่น

สถานที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

เรื่อง บอกเลิกรับบำนาญเพื่อต่อเวลาราชการ

เรียน

ข้าพเจ้า.....รับราชการตำแหน่ง.....

งาน.....กอง.....สังกัดราชการส่วนท้องถิ่น (องค์การบริหารส่วน

จังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล)อำเภอ.....

จังหวัด.....ขอเลิกรับบำนาญเพื่อนับเวลาราชการติดต่อกันโดยมีรายละเอียดดังนี้

๑. เดิมข้าพเจ้าเคยรับราชการครั้งสุดท้าย สังกัด.....งาน.....

จังหวัด.....กอง.....กรม.....

กระทรวง.....ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ถึงวันที่.....เดือน.....พ.ศ..... ได้รับเงินเดือนครั้งสุดท้ายเดือนละ.....บาท

เงินเพิ่มอื่นๆ.....บาท รวม.....บาท

ได้รับบำนาญในอัตราเดือนละ.....บาท ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ทาง.....จังหวัด.....กอง.....

กรม.....กระทรวง.....

๒. ข้าพเจ้าได้กลับเข้ารับราชการเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นในตำแหน่ง.....

งาน.....กอง.....สังกัดราชการส่วนท้องถิ่น

(องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล องค์การบริหารส่วนตำบล)

อำเภอ.....จังหวัด.....เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ได้รับเงินเดือน.....บาท เงินเพิ่มอื่นๆ.....บาท รวม.....บาท

ดังมีรายละเอียดในประวัติย่อที่แนบมาพร้อมนี้แล้ว

๓. ข้าพเจ้าขอรับรองว่าข้อความทั้งหมดนี้เป็นความจริงทุกประการ

(ลงชื่อ).....ผู้บอกเลิกรับบำนาญเพื่อขอต่อเวลาราชการ

(.....)

(ลงชื่อ).....พยาน

(.....)

(ลงชื่อ).....พยาน

(.....)

หมายเหตุ ให้ยื่นแบบบอกเลิกรับบำนาญถึงหัวหน้าราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัด เพื่อเสนอผู้มีอำนาจ
อนุมัติต่อไป

แบบหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอด

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ..... (๑)

ข้าพเจ้า..... (๒) เป็น [] ข้าราชการส่วนท้องถิ่น [] ผู้รับบำนาญ
ระดับ.....ตำแหน่ง.....สังกัดราชการส่วนท้องถิ่น.....
อำเภอ.....จังหวัด.....ได้รับ [] เงินเดือนเดือนละ.....(๓) บาท
[] บำนาญเดือนละ.....(๓) บาท ในกรณีที่ข้าพเจ้าไม่มีทายาทผู้มีสิทธิจะได้รับบำเหน็จตกทอด
(บุตร สามี หรือภริยา และบิดามารดาที่ชอบด้วยกฎหมาย) ตามมาตรา ๔๗ และมาตรา ๔๘ แห่ง
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. ๒๕๐๐ ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติ
บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ ๖) พ.ศ. ๒๕๔๓ จึงขอแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับ
บำเหน็จตกทอด โดยหนังสือ ฉบับนี้ว่า เมื่อข้าพเจ้าถึงแก่ความตาย ข้าพเจ้าประสงค์ให้จ่ายเงิน
บำเหน็จตกทอดแก่บุคคล รวม.....(๔).....คน ดังมีรายชื่อต่อไปนี้

๑.(๕) ให้ได้รับ.....(๖) ส่วน ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่
บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
โทรศัพท์.....

๒.(๕) ให้ได้รับ.....(๖) ส่วน ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่
บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
โทรศัพท์.....

๓.(๕) ให้ได้รับ.....(๖) ส่วน ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่
บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
โทรศัพท์.....

ลงชื่อ.....ผู้แสดงเจตนา

(.....)

ลงชื่อ.....พยาน

(.....)

ลงชื่อ.....พยาน

(.....)

ได้นำหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอดเก็บไว้เป็นหลักฐานแล้ว

ลงชื่อ.....(๗).....เจ้าหน้าที่

(.....)

ตำแหน่ง.....

วันที่...../...../.....

บันทึกการเปลี่ยนแปลง

ข้าพเจ้าขอยกเลิกหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอดฉบับนี้ โดยได้แสดงเจตนาใหม่ตามหนังสือแสดงเจตนาลงวันที่.....ซึ่งให้.....

เป็นผู้มีสิทธิรับบำเหน็จตกทอดเมื่อข้าพเจ้าถึงแก่ความตาย

ลงชื่อ.....ผู้แสดงเจตนา/ผู้รับมอบฉันทะ

(.....)

วันที่...../...../.....

- หมายเหตุ**
๑. การขูดลบ ขีดฆ่า หรือแก้ไขเปลี่ยนแปลงอย่างอื่นในหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอดให้ลงลายมือชื่อกำกับไว้
 ๒. ให้ใส่เครื่องหมาย / ในช่อง [] ที่ใช้
 ๓. หนังสือแสดงเจตนาให้ทำขึ้น ๒ ฉบับ มีข้อความถูกต้องตรงกันเก็บไว้ที่ผู้แสดงเจตนา ๑ ฉบับ อีกฉบับหนึ่ง ส่งไปเก็บไว้ที่สมุด/แฟ้มประวัติ สำหรับผู้รับบำนาญ ให้เก็บไว้ที่ราชการส่วนท้องถิ่นเจ้าสังกัดผู้เบิกบำนาญ ๑ ฉบับ

คำอธิบายการกรอกแบบหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอด

- (๑) ให้ระบุวัน เดือน ปี ที่แสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอด
- (๒) ให้ระบุคำนำหน้า ชื่อ และนามสกุล ของผู้แสดงเจตนา
- (๓) ให้ระบุเงินเดือน บำนาญ ที่ได้รับอยู่ขณะที่แสดงเจตนา
- (๔) ให้ระบุจำนวนผู้มีสิทธิได้รับบำเหน็จตกทอดได้ไม่เกิน ๓ คน
- (๕) ให้ระบุคำนำหน้า ชื่อ และนามสกุล ของผู้มีสิทธิรับบำเหน็จตกทอด
- (๖) กรณีระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอดไว้มากกว่าหนึ่งคนให้กำหนดส่วนที่จะมีสิทธิได้รับให้ชัดเจนด้วย เช่น นาย ก. ให้ได้รับ ๑ ส่วน นางสาว ข. ให้ได้รับ ๑ ส่วน และเด็กหญิง ค. ให้ได้รับ ๒ ส่วน เป็นต้น
- (๗) เจ้าหน้าที่ที่ราชการส่วนท้องถิ่นมอบหมาย ซึ่งเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นไม่ต่ำกว่าระดับ ๓

ใบมอบฉันทะ

เขียนที่.....
 วันที่.....เดือน.....พ.ศ..... (๑)
 ข้าพเจ้า.....เป็น [] ข้าราชการส่วนท้องถิ่น [] ผู้รับบำนาญ
 ระดับ.....ตำแหน่ง.....
 สังกัดราชการส่วนท้องถิ่น.....อำเภอ.....
 จังหวัด.....อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....
 ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....
 รหัสไปรษณีย์.....โทรศัพท์.....ขอมอบฉันทะให้.....
 อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....
 อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....
 โทรศัพท์.....เป็นผู้ดำเนินการยื่นหนังสือแสดงเจตนาเปลี่ยนตัวผู้รับบำเหน็จ
 ตกทอดและบันทึกการเปลี่ยนแปลงเพื่อยกเลิกหนังสือแสดงเจตนาฉบับเดิมแทนข้าพเจ้าตามหนังสือ
 แสดงเจตนาลงวันที่.....ที่แนบมาพร้อมนี้

ลงชื่อ.....ผู้มอบฉันทะ
 (.....)

ลงชื่อ.....ผู้รับมอบฉันทะ
 (.....)

ลงชื่อ.....พยาน
 (.....)

ลงชื่อ.....พยาน
 (.....)

- หมายเหตุ ๑. ให้แนบสำเนาบัตรประจำตัวของผู้มอบฉันทะและผู้รับมอบฉันทะพร้อมทั้งรับรอง
 สำเนาถูกต้องด้วย
 ๒. ให้เก็บหนังสือฉบับนี้ไว้ร่วมกับหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับบำเหน็จตกทอด
 ฉบับที่ยื่นไว้ต่อราชการส่วนท้องถิ่น

แบบคำขอรับเงินบำเหน็จลูกจ้างประจำ

ชื่อลูกจ้างประจำ.....เกิดวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
 เริ่มเข้ารับราชการ (ทำงาน) เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ตำแหน่ง.....
 สังกัด.....เริ่มเข้าทำงานอายุ.....ปี.....เดือน.....วัน ออกจากราชการ
 (งาน) ตั้งแต่วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ออกจากงานอายุ.....ปี.....เดือน.....วัน

รายละเอียดการทำงาน

ปีที่	วัน เดือน ปี	ตำแหน่ง	ค่าจ้าง	หมายเหตุ

เวลาราชการปกติ (เวลาทำงานปกติ).....เดือน.....วัน
 เวลาราชการทวีคูณ (เวลาทำงานทวีคูณ).....เดือน.....วัน
 รวมเวลาราชการทั้งสิ้น (เวลาทำงาน).....เดือน.....วัน
 บัณฑิตแล้วเป็นเวลาราชการ (เวลาทำงาน).....เดือน.....วัน
 ค่าจ้างเดือนสุดท้าย.....บาท
 คำนวณเป็นเงินบำเหน็จจำนวน.....บาท
 ขำพเจ้าขอรับเงินบำเหน็จจำนวน.....บาท

(ลงชื่อ).....ผู้ขอรับเงินบำเหน็จ
 (.....)

ยื่นขอวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ความเห็นหัวหน้าหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น

(ลงชื่อ).....
 (.....)

ตำแหน่ง.....
 วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

หมายเหตุ หัวหน้าหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น หมายถึง

๑. องค์การบริหารส่วนจังหวัด คือ นายกองค้การบริหารส่วนจังหวัด
๒. เทศบาล คือ นายกเทศมนตรี
๓. เมืองพัทยา คือ ปลัดเมืองพัทยา
๔. องค์การบริหารส่วนตำบล คือ นายกองค้การบริหารส่วนตำบล
๕. หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นอื่น คือ หัวหน้าผู้บริหารของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่เรียกชื่ออย่างอื่น

แบบคำขอรับเงินช่วยเหลือพิเศษกรณีลูกจ้างประจำถึงแก่ความตาย

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

๑. ข้าพเจ้าผู้มีชื่อตามข้างท้ายคำขอรับเงินช่วยเหลือพิเศษนี้ มีความประสงค์จะยื่นคำขอรับเงินช่วยเหลือ
ต่อ (หัวหน้าฝ่ายบริหารของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น เจ้าสังกัดของผู้ตาย)

.....เนื่องจากความตายของ.....

ซึ่งได้ถึงแก่ความตายเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....ปรากฏตามหลักฐานที่ระบุในข้อ ๓

โดยเป็นผู้มีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือพิเศษในฐานะ

- เป็นบุคคลที่ระบุไว้ในหนังสือแสดงเจตนาระบุตัวผู้รับเงินช่วยเหลือ
- เป็นบุคคลตามข้อ ๓๗ ประกอบข้อ ๔๐ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล
จังหวัด เรื่องมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลสำหรับลูกจ้างของ
องค์การบริหารส่วนตำบล ได้แก่ (คู่สมรส/บุตร บิดามารดา ฯลฯ **ปรับตามประกาศของ
ก.จังหวัดแต่ละรูปแบบ**).....มีจำนวนทั้งสิ้น.....คน

(๑)อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....

ตำบล/แขวง.....เขต/อำเภอ.....

จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

(๒)อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....

ตำบล/แขวง.....เขต/อำเภอ.....

จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

(๓)อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....

ตำบล/แขวง.....เขต/อำเภอ.....

จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

๒. ผู้ตาย.....เป็นลูกจ้างประจำตำแหน่ง.....สังกัด

หน่วยบริหารราชการส่วนท้องถิ่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด.....

เทศบาล.....

เมืองพัทยา.....

องค์การบริหารส่วนตำบล.....

จังหวัด.....

อัตราค่าจ้างครั้งสุดท้ายเดือนละ หรือวันละ หรือชั่วโมงละ.....บาท

รวมเป็นเงินที่ได้รับทั้งสิ้นเดือนละ.....บาท

คิดเป็นเงินช่วยเหลือ (๓ เท่า) ของอัตราค่าจ้าง.....บาท

- ได้ถึงแก่ความตาย โดยเหตุปกติ เนื่องจาก (เจ็บป่วย ฯลฯ).....
 เมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....
- เนื่องจากสาบสูญ และมีคำสั่งศาลว่าเป็นบุคคลสาบสูญตามคำสั่ง
 ศาล.....หมายเลขคดี.....
 ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

๓. ข้าพเจ้าได้แนบเอกสารต่างๆ ดังต่อไปนี้มาด้วย เพื่อประกอบการพิจารณา

- หลักฐานที่แสดงว่าเป็นบุคคลผู้มีสิทธิตามข้อ ๓๗ ประกอบข้อ ๔๐ ของประกาศคณะกรรมการ
 พนักงานส่วนตำบล จังหวัด เรื่องมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล
 สำหรับลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล ได้แก่.....
- สำเนาบรรณบัตรซึ่งรับรองถูกต้อง
- สำเนาคำสั่งศาล

๔. ข้าพเจ้าขอรับรองว่าข้าพเจ้ามีสิทธิได้รับเงินช่วยเหลือพิเศษตามข้อ ๓๗ ประกอบข้อ ๔๐ ของประกาศ
 คณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัดเรื่องมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล
 สำหรับลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล และถ้าปรากฏต่อไปว่าข้าพเจ้าเป็นผู้ไม่มีสิทธิแต่อย่างใด
 ตามระเบียบฯ ข้าพเจ้ายินยอมคืนเงินช่วยเหลือที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิตลอดจนชดใช้ค่าเสียหายต่างๆ
 ที่เกิดขึ้นทั้งสิ้นแก่ทางราชการ ภายใน ๓๐ วัน นับจากวันที่ทางราชการแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ
 ตามที่อยู่ข้างต้นนี้

(ลงชื่อ).....ผู้ยื่นคำขอ
 (.....)

(ลงชื่อ).....ผู้ยื่นคำขอ
 (.....)

(ลงชื่อ).....ผู้ยื่นคำขอ
 (.....)

- หมายเหตุ** ๑. กรณีผู้มีสิทธิตามข้อ ๓๗ ประกอบข้อ ๔๐ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล
 จังหวัด..... เรื่องมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล สำหรับลูกจ้างขององค์การ
 บริหารส่วนตำบล ในลำดับเดียวกันมีหลายคน
- ๑.๑ ให้ระบุชื่อและที่อยู่ของทุกคนในข้อ ๑ โดยชัดเจน และต้องลงลายมือชื่อของบุคคล
 เหล่านั้น รวมกันมาในท้ายคำขอรับเงินช่วยเหลือด้วย
- ๑.๒ หากมีการมอบฉันทะให้รับเงินช่วยเหลือ ให้ใช้แบบมอบฉันทะที่กระทรวงมหาดไทย
 กำหนด
๒. ให้ส่วนราชการผู้เบิกตรวจสอบเอกสารต่างๆ ที่สามารถรับฟังได้ว่า เป็นบุคคลดังกล่าวใน
 ข้อ ๓๗ ประกอบข้อ ๔๐ ของประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล จังหวัด.....
 เรื่องมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคล สำหรับลูกจ้างขององค์การบริหารส่วนตำบล
 เช่น สำเนาทะเบียนบ้าน หลักฐานการสมรสของคู่สมรสผู้ตาย หลักฐานรับรองการอุปการะ
 ของผู้ที่เชื่อถือได้ เป็นต้น

หนังสือแสดงเจตนาระบุดำเนินการรับเงินช่วยเหลือพิเศษกรณีลูกจ้างประจำถึงแก่ความตาย
(องค์การบริหารส่วนจังหวัด/เทศบาล/องค์การบริหารส่วนตำบล.....)

เขียนที่.....

วันที่.....

ข้าพเจ้า.....เป็นลูกจ้างประจำ ตำแหน่ง
.....กอง.....สังกัด (องค์การบริหารส่วน
จังหวัด/เทศบาล/องค์การบริหารส่วนตำบล).....จังหวัด.....
ได้รับค่าจ้างเดือนละ หรือวันละ หรือชั่วโมงละ.....บาท รวมเป็นเงินที่
ได้รับทั้งสิ้นเดือนละ.....บาท ขอแสดงเจตนาขอรับเงินช่วยเหลือพิเศษ
โดยหนังสือฉบับนี้ว่าในกรณีที่ข้าพเจ้าถึงแก่ความตายในระหว่างรับราชการ (ทำงาน) และ
ทางราชการส่วนท้องถิ่นจะต้องจ่ายเงินช่วยเหลือให้ตามนโยบายประกาศคณะกรรมการพนักงานส่วนตำบล
จังหวัด เรื่องมาตรฐานทั่วไปเกี่ยวกับการบริหารงานบุคคลสำหรับลูกจ้างขององค์การ
บริหารส่วนตำบล ข้าพเจ้าประสงค์ให้จ่ายเงินช่วยเหลือแก่.....ซึ่งมีภูมิลำเนาอยู่
บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....อำเภอ/เขต
.....จังหวัด.....รหัสไปรษณีย์.....

(ลงชื่อ).....ผู้ยื่นคำขอ

(.....)

(ลงชื่อ).....ผู้ยื่นคำขอ

(.....)

(ลงชื่อ).....ผู้ยื่นคำขอ

(.....)

- หมายเหตุ ๑. ให้มอบหนังสือแสดงเจตนาขอรับเงินช่วยเหลือพิเศษไว้ ณ ราชการส่วนท้องถิ่นที่ลูกจ้าง
ประจำทำงานอยู่
๒. ให้ระบุดำเนินการช่วยเหลือแต่เพียงรายเดียว หากจะเปลี่ยนแปลงตัวผู้รับเงินช่วยเหลือ
ในภายหลัง ให้ทำหนังสือแสดงเจตนาขอรับเงินช่วยเหลือฉบับใหม่แทนฉบับเดิม
และให้แนบฉบับเดิมไว้ด้วย
๓. การขาดลบ ตกเติม หรือการแก้ไขเปลี่ยนแปลงอย่างอื่นในหนังสือแสดงเจตนาขอรับ
เงินช่วยเหลือ ให้ลงลายมือชื่อกำกับไว้
๔. ให้ราชการส่วนท้องถิ่นจัดทำสมุดเพื่อบันทึกการยื่นหรือเปลี่ยนแปลงหนังสือแสดงเจตนา
ขอรับเงินช่วยเหลือไว้ทุกครั้ง

หนังสือรับรองการใช้เงินคืนของลูกจ้างประจำแก่หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น
(องค์การบริหารส่วนจังหวัด/เทศบาล/องค์การบริหารส่วนตำบล.....)

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้าขอรับรองไว้ต่อ (องค์การบริหารส่วนจังหวัด/เทศบาล/องค์การบริหารส่วนตำบล)

.....ว่าการขอรับบำเหน็จปกติ บำเหน็จพิเศษ และเงินช่วยเหลือในฐานะ

เป็นทายาทของผู้ตาย (ลูกจ้างประจำ) ชื่อ.....ชื่อสกุล.....

ตำแหน่ง.....ซึ่งตายเมื่อวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ถูกต้องและครบถ้วนแล้วและไม่มีทายาทผู้มีสิทธิเหลืออยู่อีก ถ้าต่อไปปรากฏว่ามีทายาทผู้มีสิทธิ

โดยชอบด้วยกฎหมายของผู้ตายเกิดขึ้นเมื่อใด ข้าพเจ้ายินยอมชดใช้เงินที่ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิ

ตลอดจนค่าเสียหายต่างๆ ที่เกิดขึ้นทั้งสิ้นคืนให้แก่หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นภายใน ๓๐ วัน

นับจากวันที่ทางหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ ทั้งนี้ข้าพเจ้าได้ลง

ลายมือชื่อไว้ให้เป็นสำคัญต่อหน้าพยานแล้ว

(ลงชื่อ).....ผู้ขอ (ลงชื่อ).....ผู้ขอ

(.....) (.....)

(ลงชื่อ).....ผู้ขอ (ลงชื่อ).....ผู้ขอ

(.....) (.....)

(ลงชื่อ).....ผู้ขอ (ลงชื่อ).....ผู้ขอ

(.....) (.....)

(ลงชื่อ).....ผู้ขอ (ลงชื่อ).....ผู้ขอ

(.....) (.....)

(ลงชื่อ).....พยาน

(.....)

(ลงชื่อ).....พยาน

(.....)

ที่อยู่ของผู้ขอ.....

.....

.....

.....รหัสไปรษณีย์.....

แบบการส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ส่วนตำบล)

ที่/.....

องค์การบริหารส่วนตำบล.....

ถนน.....

วัน.....เดือน.....พ.ศ.....

เรื่อง การส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ประจำปีงบประมาณ พ.ศ.....

เรียน เลขานุการคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

สิ่งที่ส่งมาด้วย ตัวแลกเงิน/เช็ค/ตราพัตธนาคาร.....สาขา.....

เลขที่.....ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....จำนวน.....ฉบับ

ด้วยองค์การบริหารส่วนตำบล.....อำเภอ.....

จังหวัด.....ได้จัดส่งเงินจำนวน.....บาท (.....)

โดยตัวแลกเงิน/เช็ค/ตราพัตธนาคาร.....สาขา.....เลขที่.....

ลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....เพื่อสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ
ส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ..... ตามรายละเอียด ดังนี้

1. รายได้ตามงบประมาณทั่วไป (ไม่รวมรายได้จากพันธบัตร เงินกู้ เงินที่มีผู้กู้ให้
หรือเงินอุดหนุน) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ..... บาท

2. ตั้งจ่ายสมทบกองทุนฯ ในอัตราร้อยละหนึ่งบาท

3. หักไว้จ่ายทางหน่วยงานองค์การบริหารส่วนตำบลบาท

4. คงเหลือนำส่งกองทุนฯบาท

(.....)

เมื่อสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ได้รับเงินจำนวนดังกล่าวไว้ถูกต้องแล้ว

โปรดตอบรับและส่งใบเสร็จรับเงิน ให้องค์การบริหารส่วนตำบล.....ทราบด้วย

ขอแสดงความนับถือ

(.....)

นายกองค์การบริหารส่วนตำบล.....

ส่วนการคลัง

โทร.....

ตัวอย่าง

แบบการส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ส่วนตำบล)

ที่ จบ 74202/79

ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลมะขาม

ถนนเฉลิมพระเกียรติ ร.9 จบ 22150

12 มีนาคม 2550

เรื่อง ส่งเงินสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2550

เรียน เลขาธิการคณะกรรมการกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น

อ้างถึง หนังสือที่ มท 0808.5/ว6 ลงวันที่ 1 มีนาคม 2550

- สิ่งที่ส่งมาด้วย
1. เช็ครถนาครกรุงไทย สาขาจันทบุรี เลขที่ #0119291 จำนวน 134,222 บาท จำนวน 1 ฉบับ
 2. ประมาณการรายรับตามข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปีงบประมาณ พ.ศ.2550 จำนวน 1 ฉบับ

ตามหนังสือที่อ้างถึง องค์การบริหารส่วนตำบลมะขาม ได้จัดส่งเงินจำนวน 134,222 บาท (หนึ่งแสนสามหมื่นสี่พันสองร้อยยี่สิบสองบาทถ้วน) โดยเช็ครถนาครกรุงไทย สาขาจันทบุรี เลขที่ #0119291 ลงวันที่ 9 มีนาคม 2550 เพื่อสมทบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.) ประจำปีงบประมาณ พ.ศ. 2550 ตามรายละเอียด ดังนี้

1. ประมาณการรายรับตามข้อบัญญัติงบประมาณรายจ่ายประจำปี 2550
(ไม่รวมรายได้จากพันธบัตร เงินกู้ เงินที่มีผู้อุทิศให้ หรือเงินอุดหนุน) 13,422,200.- บาท
2. เงินสมทบ ก.บ.ท. ในอัตรา 1% เป็นเงิน 134,222.- บาท
3. หักไว้จ่ายเป็นเงินบำเหน็จตกทอด เป็นเงิน - บาท
4. คงเหลือนำส่งสมทบ ก.บ.ท. เป็นเงิน 134,222.- บาท

เมื่อสำนักงานกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น ได้รับเงินจำนวนดังกล่าวไว้ถูกต้องแล้ว โปรดตอบรับและส่งใบเสร็จรับเงิน ให้องค์การบริหารส่วนตำบลมะขามด้วย

จึงเรียนมาเพื่อทราบ

ขอแสดงความนับถือ

(นายบัณฑิต ยุติวงษ์)

รองนายกองค์การบริหารส่วนตำบลมะขาม

รักษาราชการแทนนายกองค์การบริหารส่วนตำบลมะขาม

ส่วนการคลัง

โทร. 0-3938-9534-7 ต่อ 15

โทรสาร 0-3938-9534-7 ต่อ 14

หนังสือสัญญาการใช้เงินคืน

เขียนที่.....⁽¹⁾

วันที่.....เดือน.....⁽²⁾พ.ศ.....

ข้าพเจ้า.....⁽³⁾อายุ.....ปี ผู้ให้สัญญา
 อยู่บ้านเลขที่..... หมู่ที่..... ถนน..... ตำบล/แขวง.....
 อำเภอ/เขต..... จังหวัด.....

ก่อนออกจากราชการดำรงตำแหน่ง..... สำนัก/กอง.....
 องค์การบริหารส่วนจังหวัด/เทศบาล/เมืองพัทยา/องค์การบริหารส่วนตำบล.....
 ผู้ยื่นเรื่องขอรับเงินบำเหน็จ/บำนาญ ได้ทำหนังสือสัญญาให้ไว้กับ.....⁽¹⁾

ผู้รับสัญญา ดังมีข้อความดังต่อไปนี้

1. ตามที่ข้าพเจ้าได้ยื่นเรื่องขอรับเงินบำเหน็จ/บำนาญ และจังหวัด ได้สั่ง
⁽¹⁾ จ่ายเงินบำเหน็จ/บำนาญ ให้ข้าพเจ้า ตามหนังสือ.....⁽⁴⁾

ลงวันที่..... เป็นเงิน..... บาท..... สตางค์

ถ้าปรากฏในภายหลังว่า ข้าพเจ้าได้รับเงินบำเหน็จ/บำนาญ ไปโดยไม่มีสิทธิ ข้าพเจ้ายินยอมคืนเงินที่
 ได้รับไปโดยไม่มีสิทธิให้ทางราชการภายใน 30 วัน นับจากวันที่ข้าพเจ้าได้รับแจ้งจากทางราชการ

2. หากข้าพเจ้าไม่คืนเงินให้แก่ทางราชการภายในกำหนดเวลาตามข้อ 1 ข้าพเจ้า
 ยินยอมให้ทางราชการเรียก้องเงินคืนและค่าเสียหายต่างๆ ที่เกิดขึ้น

3. เพื่อเป็นการประกันการปฏิบัติตามสัญญา ข้าพเจ้าขอมอบทรัพย์สินดังที่ระบุไว้
 ต่อไปนี้กับ.....⁽¹⁾ คือ

(1)⁽⁵⁾

(2)

(3)

และข้าพเจ้าขอรับรองว่าจะไม่ก่อให้เกิดการรอนสิทธิ หรือภาระผูกพันแก่ทรัพย์สินดังกล่าว

4. ถ้าข้าพเจ้าได้รับเงินบำเหน็จหรือบำนาญ ไปโดยไม่มีสิทธิ เมื่อ.....⁽¹⁾

ได้แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้าจะนำเงินไปชำระให้.....⁽¹⁾

ภายในกำหนด 30 วัน นับตั้งแต่วันที่ข้าพเจ้าได้รับแจ้ง หากข้าพเจ้าไม่นำเงินไปชำระภายในกำหนด
 เวลาดังกล่าว ข้าพเจ้ายินยอมให้.....⁽¹⁾ ดำเนินการบังคับชำระหนี้จากทรัพย์สิน
 ดังกล่าวได้ทันทีโดยไม่จำเป็นต้องบอกกล่าว

ในการแจ้งเรื่องใดๆ แก่ข้าพเจ้านั้น หาก.....⁽¹⁾

มีหนังสือถึงข้าพเจ้าตามที่อยู่ข้างบนนี้ ให้ถือว่าข้าพเจ้าได้รับทราบเรื่องนั้นๆ แล้ว

5. เมื่อ⁽¹⁾ ได้รับเงินจากการบังคับชำระหนี้ตามข้อ 4
 ได้เงินจำนวนสุทธิเท่าใด ให้จัดสรรชำระหนี้ของข้าพเจ้าจนครบ ถ้ามีเงินเหลือ.....⁽¹⁾
 จะแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบเพื่อมารับเงินดังกล่าว หากข้าพเจ้าไม่มารับเงินที่เหลือนี้ภายในเวลา 5 ปี
 นับตั้งแต่วันที่.....⁽¹⁾แจ้งให้ข้าพเจ้าทราบ ข้าพเจ้ายินยอมให้เงินที่เหลือนั้นตกเป็น
 ของ.....⁽¹⁾

ถ้า.....⁽¹⁾ได้รับเงินจากการบังคับชำระหนี้ไม่ครบ
 ตามจำนวนที่ข้าพเจ้าได้รับเงินบำเหน็จ/บำนาญไปโดยไม่มีสิทธิ ข้าพเจ้ายินยอมชำระเงินจำนวนที่ขาด
 อยู่ให้ครบถ้วนทันทีเมื่อได้รับแจ้งจาก.....⁽¹⁾

6.⁽¹⁾ โดย.....
 ตำแหน่ง.....ผู้แทน ได้รับมอบทรัพย์สินตามที่ระบุไว้ในข้อ 3
 จำนวน.....สิ่ง ใดถูกต้องแล้วและจะเก็บรักษาไว้ที่แผนก/ฝ่าย.....
 สำนัก/ส่วน/กอง..... องค์การบริหารส่วนจังหวัด/เทศบาล/
 เมืองพัทยา/องค์การบริหารส่วนตำบล..... จังหวัด.....

หากปรากฏว่าข้าพเจ้าได้خذใช้หนี้ตามสัญญาถูกต้องครบถ้วนแล้ว หรือในกรณีที่
 ข้าพเจ้าไม่ต้องรับผิดชอบชดใช้เงิน.....⁽¹⁾จะคืนทรัพย์สินตามข้อ 3
 แก่ข้าพเจ้าภายใน 30 วัน นับตั้งแต่วันที่ข้าพเจ้ายื่นคำขอทรัพย์สินคืน

7. เนื่องจากข้าพเจ้าไม่ได้นำทรัพย์สินมาประกันตามข้อ 3 ข้าพเจ้าได้นำ.....
มาเป็นผู้ค้ำประกันการปฏิบัติตามสัญญานี้
 สัญญาฉบับนี้ทำขึ้นสองฉบับข้อความตรงกัน เก็บรักษาไว้ที่.....⁽¹⁾
 หนึ่งฉบับ เก็บไว้ที่ข้าพเจ้าหนึ่งฉบับ ข้าพเจ้าจึงได้ลงลายมือชื่อให้ไว้เป็นสำคัญต่อหน้าพยาน

ลงชื่อ.....ผู้ให้สัญญา
 (.....)

ลงชื่อ.....⁽⁶⁾ผู้รับสัญญา
 (.....)

ลงชื่อ.....พยาน
 (.....)

ลงชื่อ.....พยาน
 (.....)

หมายเหตุ

- (1) หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่สังกัด (เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนตำบล)
- (2) วัน เดือน ปี ที่ทำสัญญา
- (3) ชื่อผู้ทำสัญญาพร้อมทั้งรายละเอียด
- (4) หนังสือส่งจ่าย บำเหน็จ บำนาญ
- (5) ทรัพย์สินต่างๆ ที่นำมาประกัน
- (6) หัวหน้าฝ่ายบริหารของหน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่น หรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจ (เช่น นายกองค์การบริหารส่วนจังหวัด กรณีองค์การบริหารส่วนจังหวัด หรือนายกเทศมนตรี กรณีเทศบาล หรือผู้ที่ได้รับมอบอำนาจ ฯลฯ)

หนังสือสัญญาค้ำประกัน

เขียนที่.....

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ข้าพเจ้า.....ตำแหน่ง.....

สังกัด.....อัตราเงินเดือน.....บาท

อยู่บ้านเลขที่.....หมู่ที่.....ถนน.....ตำบล/แขวง.....

อำเภอ/เขต.....จังหวัด.....

ขอทำสัญญาค้ำประกันให้ไว้กับ.....⁽¹⁾.....ตั้งมีข้อความต่อไปนี้ข้อ 1 ตามที่.....⁽²⁾.....ซึ่งเป็นผู้มีสิทธิรับบำเหน็จ/บำนาญ

ได้ทำหนังสือสัญญาการใช้จ่ายเงินคืน ฉบับลงวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....

ไว้ต่อ.....⁽¹⁾.....นั้น

ข้าพเจ้าได้รับทราบข้อความดังกล่าวโดยตลอดแล้วยินยอมผูกพันตนเป็นผู้ค้ำประกัน

.....⁽²⁾.....ต่อ.....⁽¹⁾.....เป็นเงินไม่เกิน.....⁽³⁾.....บาทข้อ 2 หาก.....⁽²⁾.....ปฏิบัติผิดสัญญาไม่ว่าข้อหนึ่งข้อใดซึ่ง.....⁽¹⁾.....มีสิทธิเรียกให้.....⁽²⁾.....ชำระหนี้รวมทั้งค่าเสียหายต่างๆ จากหนึ่งดังกล่าวจาก.....⁽²⁾.....ได้แล้วข้าพเจ้ายินยอมชำระเงินตามจำนวนที่เรียกร้องให้แก่.....⁽¹⁾.....ทันทีโดย.....⁽¹⁾.....มีต้องเรียกร้องให้.....⁽²⁾.....ชำระก่อนข้อ 3 ข้าพเจ้าจะไม่เพิกถอนการค้ำประกันตลอดระยะเวลาที่.....⁽²⁾.....

.....ต้องรับผิดชอบอยู่ตามหนังสือสัญญาการใช้จ่ายเงินคืน

ข้อ 4 ข้าพเจ้ายอมรับรู้และยินยอมด้วยในการที่.....⁽¹⁾.....

ได้ผ่อนเวลาหรือผ่อนผันการปฏิบัติตามเงื่อนไขในหนังสือสัญญาการใช้จ่ายเงินคืนให้แก่.....

.....⁽²⁾.....ในทุกกรณี โดยไม่จำเป็นต้องแจ้งให้ข้าพเจ้าทราบข้อ 5 หาก.....⁽²⁾.....ตกเป็นบุคคลล้มละลายหรือตาย

หรือกลายเป็นบุคคลไร้ความสามารถ หรือสาบสูญ หรือไปเสียจากถิ่นที่อยู่โดยมิได้แจ้งให้.....

.....⁽¹⁾.....ทราบ หรือด้วยเหตุอื่นๆ อันทำให้.....⁽²⁾.....ไม่สามารถชำระหนี้ตามหนังสือสัญญาการใช้จ่ายเงินคืนได้ ข้าพเจ้ายินยอมให้.....⁽¹⁾.....เรียกร้องเงินทั้งหมดที่.....⁽²⁾.....ค้างชำระจากข้าพเจ้าได้ทันที

ข้อ 6 ข้าพเจ้าขอแสดงทรัพย์สินที่ข้าพเจ้ามีอยู่โดยปลดภาระผูกพัน ดังนี้

(1)

(2)

(3)

ข้าพเจ้าจะไม่ก่อหนี้สินหรือภาระผูกพันใดๆ ในทรัพย์สินของข้าพเจ้าตามที่ระบุไว้ข้างต้นตลอดระยะเวลาที่สัญญานี้มีผลบังคับอยู่

ลงชื่อ.....ผู้ค้ำประกัน
(.....)

ลงชื่อ.....สามี/ภรรยา
(.....)ผู้ให้ความยินยอม

ลงชื่อ.....พยาน
(.....)

ลงชื่อ.....พยาน
(.....)

หมายเหตุ

- (1) หน่วยการบริหารราชการส่วนท้องถิ่นที่สังกัด (เช่น องค์การบริหารส่วนจังหวัด เทศบาล เมืองพัทยา และองค์การบริหารส่วนตำบล)
- (2) ชื่อผู้มีสิทธิรับบำเหน็จ/บำนาญ
- (3) จำนวนเงินบำเหน็จ หรือจำนวนเงินบำนาญ ถ้าเป็นจำนวนเงินบำนาญ คิดกำหนดระยะเวลา 3 ปี

ส่วนที่ 5

ภาคผนวก

คำสั่งจ่ายบำเหน็จบำนาญประเภทต่างๆ

คำสั่งจังหวัด _____

ที่ _____ /2547

เรื่อง สั่งจ่ายบำนาญปกติให้แก่ข้าราชการส่วนจังหวัด

ด้วยองค์การบริหารส่วนจังหวัด _____ ขออนุมัติจ่ายเงินบำนาญปกติ ให้แก่ _____ บำรุงวงศ์ ข้าราชการส่วนจังหวัด ตำแหน่ง _____ สังกัดองค์การบริหารส่วนจังหวัด ซึ่งลาออกจากราชการด้วยเหตุรับราชการนาน ตามโครงการเปลี่ยนอาชีพข้าราชการตามมาตราที่ 1 เมื่อวันที่ 1 ตุลาคม 2547 เป็นต้นไป เป็นเงินบำนาญเดือนละ 11,952.60 บาท และเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติ 25% เท่ากับ 2,988.15 บาท รวมเป็นเงินบำนาญปกติ ที่คำนวณได้ เดือนละ 14,940.75 บาท (หนึ่งหมื่นสี่พันเก้าร้อยสี่สิบบาทเจ็ดสิบบาทห้าสตางค์)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 12(4) มาตรา 17 มาตรา 32(2) และมาตรา 50 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2530 และ (ฉบับที่ 6) พ.ศ.2543 และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 39(2) จึงอนุมัติให้องค์การบริหารส่วนจังหวัด _____ จ่ายเงินบำนาญเดือนละ 11,952.60 บาท เงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติในอัตราเดือนละ 2,988.15 บาท รวมเป็นเงินบำนาญปกติทั้งสิ้นเดือนละ 14,940.75 บาท (หนึ่งหมื่นสี่พันเก้าร้อยสี่สิบบาทเจ็ดสิบบาทห้าสตางค์) ให้แก่

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2547 เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ ... เดือน ตุลาคม พ.ศ. 2547

(_____)

ผู้ว่าราชการจังหวัด _____

คำสั่งจังหวัด _____

ที่ _____ /2548

เรื่อง สั่งจ่ายบำนาญปกติให้แก่พนักงานครูเทศบาล

ด้วยเทศบาล _____ ขออนุมัติจ่ายเงินบำนาญปกติ ให้แก่ _____ พนักงานครูเทศบาล ตำแหน่ง _____ รับเงินเดือนขั้น 41,310 บาท ออกจากราชการด้วยเหตุสูงอายุ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม 2548 จำนวนเป็นเงินบำนาญปกติเดือนละ 33,048 บาท เงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติ 25% เป็นเงิน 8,262 บาท รวมเป็นเงินบำนาญปกติทั้งสิ้น เดือนละ 41,310 บาท (สี่หมื่นหนึ่งพันสามร้อยสิบบาทถ้วน)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 12(3) มาตรา 16 มาตรา 32(2) และมาตรา 50 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 5) พ.ศ.2530 และ (ฉบับที่ 6) พ.ศ.2543 และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 26 ข้อ 39(2) จึงอนุมัติให้เทศบาล _____ จ่ายเงินบำนาญเดือนละ 33,048 บาท เงินเพิ่มจากเงินบำนาญ 25 % เดือนละ 8,262 บาท รวมเป็นเงินบำนาญปกติทั้งสิ้นเดือนละ 41,310 บาท (สี่หมื่นหนึ่งพันสามร้อยสิบบาทถ้วน) ให้แก่ _____

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ 1 ตุลาคม พ.ศ. 2548 เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 8 เดือน พฤศจิกายน พ.ศ. 2548

(_____)

ผู้ว่าราชการจังหวัด _____

คำสั่งจังหวัด _____

ที่ _____ /2550

เรื่อง สั่งจ่ายบำนาญพนักงานส่วนตำบล

ด้วยองค์การบริหารส่วนตำบล _____ อำเภอ _____ ได้ขออนุมัติจ่ายเงิน
บำนาญปกติให้แก่ _____ พนักงานส่วนตำบล ซึ่งพ้นจากตำแหน่ง _____
ด้วยเหตุทดแทน ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2550 เป็นเงินบำนาญเดือนละ 4,568.20 บาท (สี่พันห้าร้อย -
หกสิบแปดบาทยี่สิบสตางค์)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 12(1) มาตรา 14 มาตรา 32(2) และมาตรา 50 แห่ง
พระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 6) พ.ศ.2543
และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 26 จึง
อนุมัติให้องค์การบริหารส่วนตำบล _____ จ่ายเงินบำนาญ ให้แก่ _____
เดือนละ 4,568.20 บาท (สี่พันห้าร้อยหกสิบแปดบาทยี่สิบสตางค์)

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม 2550 เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 8 พฤษภาคม พ.ศ. 2550

(_____)

ผู้ว่าราชการจังหวัด _____

คำสั่งจังหวัด _____

ที่ _____ / 2549

เรื่อง การจ่ายเงินบำนาญปกติพนักงานเทศบาลสามัญ เทศบาล _____

ด้วยเทศบาล _____ ได้รายงานขออนุมัติจ่ายเงินบำนาญปกติและเงินเพิ่มจากเงินบำนาญปกติให้แก่ _____ พนักงานเทศบาลสามัญ ตำแหน่ง _____ สังกัดเทศบาล _____ อัตราเงินเดือน 19,400 บาท ออกจากราชการ เนื่องจาก ทพพลภาพ ซึ่งแพทย์ที่ทางราชการรับรองได้ตรวจสอบแสดงความเห็นว่าไม่สามารถที่จะรับราชการในตำแหน่งที่ตนเองปฏิบัติหน้าที่ต่อไปได้ โดยให้มีสิทธิได้รับเงินบำนาญปกติ ตามมาตรา 12(2) และมาตรา 15 ตั้งแต่วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2549 รวมเวลาราชการ 17 ปี 3 เดือน 15 วัน ราชการทวีคูณ 2 เดือน 8 วัน รวมเวลาราชการสำหรับคำนวณบำนาญปกติที่แท้จริง 17 ปี คิดเป็นเงินบำนาญปกติเดือนละ 8,245 บาท นั้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 12(2) , 15, 32(2) และมาตรา 50 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 6) พ.ศ. 2543 และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2546 ข้อ 26 และข้อ 39(2) จึงอนุมัติให้เทศบาล _____ จ่ายบำนาญปกติเดือนละ 6,596 บาท และเงินเพิ่มจากเงินบำนาญร้อยละ 25 เดือนละ 1,649 บาท รวมเป็นเงินบำนาญปกติที่ต้องจ่ายเดือนละ 8,245 บาท (แปดพันสองร้อยสี่สิบห้าบาทถ้วน) ให้แก่ _____

ทั้งนี้ ตั้งแต่วันที่ 16 กุมภาพันธ์ 2549 เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 16 เดือนพฤษภาคม พ.ศ. 2549

(_____)

ผู้ว่าราชการจังหวัด _____

คำสั่งจังหวัด _____

ที่ _____ /2550

เรื่อง สั่งจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญ

ด้วยเทศบาล _____ ได้ขออนุมัติจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพ ให้แก่ _____
ข้าราชการส่วนท้องถิ่นผู้รับบำนาญ ได้รับบำนาญเดือนละ 11,020.80 บาท ขอรับเงินบำเหน็จดำรงชีพ
จำนวน 165,312 บาท (หนึ่งแสนหกหมื่นห้าพันสามร้อยสิบสองบาทถ้วน)

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 46/1 และมาตรา 50 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญ
ข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ฉบับที่ 7) พ.ศ.2548 และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จ
บำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 26 จึงอนุมัติให้เทศบาล _____ จ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพ
ให้แก่ _____ จำนวน 165,312 บาท (หนึ่งแสนหกหมื่นห้าพันสามร้อยสิบสองบาทถ้วน)

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 13 มีนาคม พ.ศ. 2550

(_____)

ผู้ว่าราชการจังหวัด _____

คำสั่งจังหวัด _____

ที่ _____ /2550

เรื่อง สั่งจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพให้แก่พนักงานเทศบาลผู้รับบำนาญ

ตามที่เทศบาล _____ ขออนุมัติจ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพ ให้แก่ _____ พนักงานเทศบาลผู้รับบำนาญ ซึ่งรับราชการครั้งสุดท้าย ตำแหน่ง _____ สังกัดเทศบาล _____ ได้รับเงินบำนาญปกติเดือนละ 26,384 บาท คำนวณแล้วจะได้รับเงินบำเหน็จดำรงชีพไม่เกิน 15 เท่าของเงินบำนาญปกติ เป็นเงิน 395,760 บาท นั้น

อาศัยอำนาจตามความในมาตรา 46/1 และมาตรา 50 แห่งพระราชบัญญัติบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2500 แก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 7) พ.ศ.2548 กฎกระทรวงมหาดไทย กำหนดอัตราและวิธีการรับบำเหน็จดำรงชีพ พ.ศ.2548 ข้อ 1 และระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยเงินบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2546 ข้อ 26 จึงอนุมัติให้เทศบาล _____ จ่ายเงินบำเหน็จดำรงชีพแก่ _____ เป็นเงินจำนวนทั้งสิ้น 200,000 บาท (สองแสนบาทถ้วน)

ทั้งนี้ ตั้งแต่บัดนี้ เป็นต้นไป

สั่ง ณ วันที่ 8 มีนาคม พ.ศ. 2550

(_____)

ผู้ว่าราชการจังหวัด _____

ส่วนที่ 6

ตารางสรุปเกี่ยวกับบำเหน็จบำนาญต่างๆ

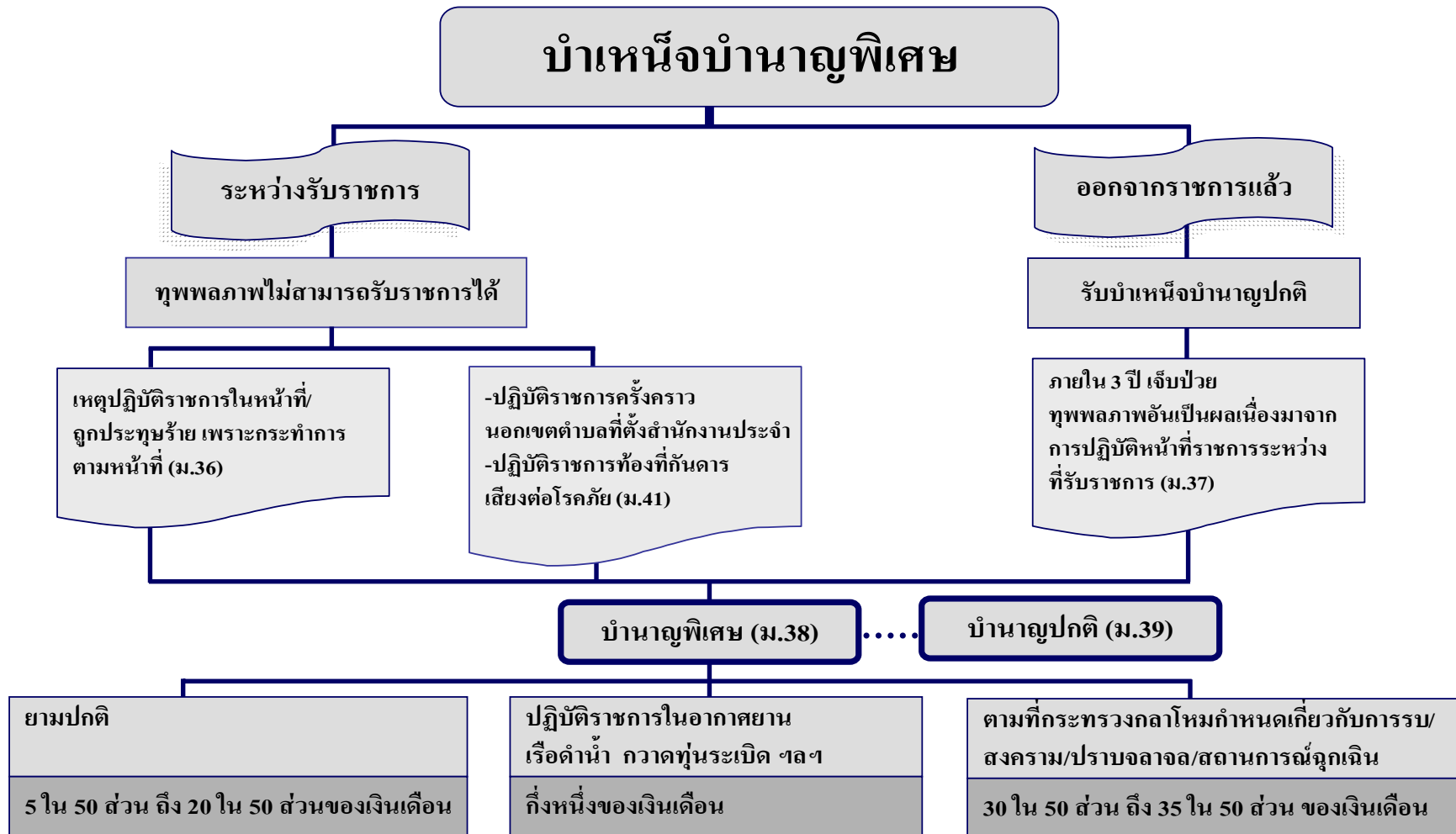
ตารางสรุปเงิน ช.ค.บ.

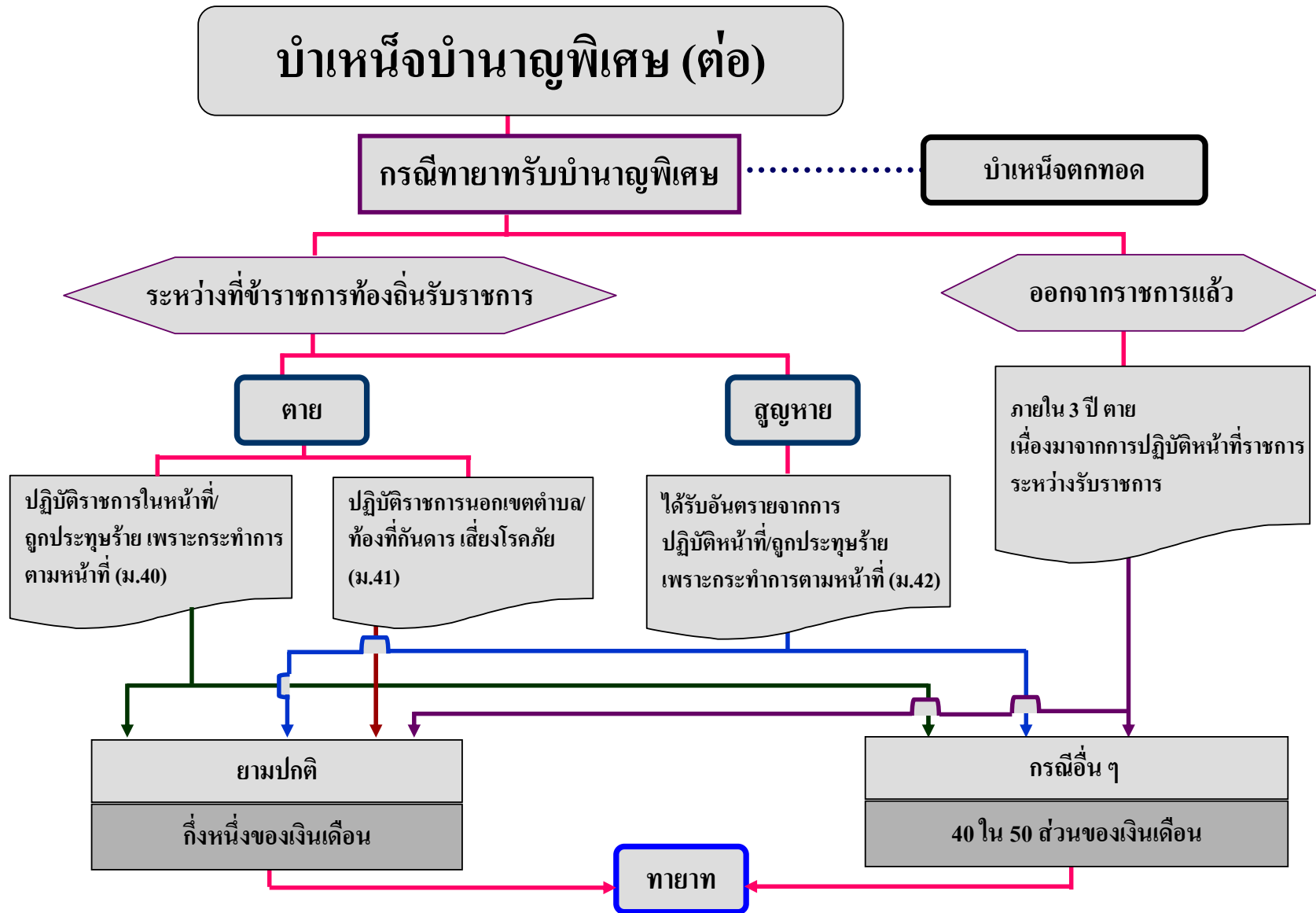
ว/ด/ป	ผู้มีสิทธิได้รับ	บำนาญ	ช.ค.บ.	หมายเหตุ
1 ต.ค.2521	ผู้ได้รับบำนาญปกติ หรือผู้มีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือ ผู้รับบำนาญพิเศษเพราะเหตุทุพพลภาพ	ต่ำกว่า 4,000.-	200.-	
		4,000.- ขึ้นไป แต่ไม่เกิน 4,200.-	200.-	รวมกับบำนาญแล้วต้องไม่เกิน 4,200.-
	ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ	ต่ำกว่า 4,000.-	100.-	
		4,000.- ขึ้นไป แต่ไม่เกิน 4,100.-	100.-	แต่รวมกับบำนาญแล้วต้องไม่เกิน 4,100.-
1 ม.ค. 2523	ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญปกติ หรือ บำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ	ต่ำกว่าอัตราเงินเดือนขั้นสูงของบัญชี อัตราเงินเดือนหมายเลข 2 ของข้าราชการพลเรือน	ร้อยละยี่สิบของบำนาญที่ได้รับ หรือมีสิทธิได้รับ	ช.ค.บ. กับบำนาญและเงินเพิ่มจากบำนาญ ต้องไม่เกินอัตราเงินเดือนขั้นสูงของบัญชี อัตราเงินเดือนหมายเลข 2 ของข้าราชการพลเรือน
1 ม.ค. 2525	ผู้ได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ	บำนาญในวันที่ 1 ม.ค.2523 ต่ำกว่าอัตราเงินเดือนขั้นสูงของบัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข 3 ของข้าราชการพลเรือน	ร้อยละสามสิบเก้าของบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ	ช.ค.บ. กับบำนาญและเงินเพิ่มจากบำนาญ ต้องไม่เกินอัตราเงินเดือนขั้นสูงของบัญชี อัตราเงินเดือนหมายเลข 3 ของข้าราชการพลเรือน
		บำนาญตั้งแต่ 2 ม.ค.2523 ต่ำกว่าอัตราเงินเดือนขั้นสูงของบัญชีอัตราเงินเดือนหมายเลข 3 ของข้าราชการพลเรือน	ร้อยละสิบหกของบำนาญที่ได้รับ หรือมีสิทธิได้รับ	ช.ค.บ. กับบำนาญและเงินเพิ่มจากบำนาญ ต้องไม่เกินอัตราเงินเดือนขั้นสูงของบัญชี อัตราเงินเดือนหมายเลข 3 ของข้าราชการพลเรือน
1 ม.ค. 2532	ผู้ได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ	ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญและ ช.ค.บ. ในวันที่ 1 ม.ค.2523 และวันที่ 1 ม.ค. 2525 แล้วแต่กรณี	ร้อยละหกของบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ	
		ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับเฉพาะบำนาญ	ร้อยละหกของจำนวนบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ	

ว/ด/ป	ผู้มีสิทธิได้รับ	บำนาญ	ช.ค.บ.	หมายเหตุ
1 เม.ย. 2533	ผู้ได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ	ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับบำนาญและ ช.ค.บ. ในวันที่ 1 ม.ค. 2523 วันที่ 1 ม.ค. 2525 และวันที่ 1 ม.ค. 2532	ร้อยละสิบของบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ	
		ผู้ได้รับหรือมีสิทธิได้รับเฉพาะบำนาญ	ร้อยละสิบของบำนาญที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ	
1 พ.ย. 2533	ผู้รับบำนาญปกติมี เวลาราชการรวมกันทั้งสิ้นไม่น้อยกว่ายี่สิบห้าปีบริบูรณ์ และได้รับ ช.ค.บ.เมื่อวันที่ 1 ม.ค. 2523 วันที่ 1 ม.ค. 2525 และวันที่ 1 ม.ค. 2532	อายุตั้งแต่เจ็ดสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป แต่ ไม่ถึงแปดสิบปีบริบูรณ์ และได้รับบำนาญปกติร่วมกับ ช.ค.บ. เดือนละ ไม่ถึงสามพันบาท	รับ ช.ค.บ. เพิ่มในอัตราเดือนละเท่ากับส่วนต่างของเงินจำนวนสามพันบาทหักด้วยบำนาญปกติและ ช.ค.บ. ที่ได้รับอยู่	
		อายุตั้งแต่แปดสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไป แต่ ไม่ถึงเก้าสิบปีบริบูรณ์ และได้รับบำนาญปกติร่วมกับ ช.ค.บ. เดือนละ ไม่ถึงห้าพันบาท	รับ ช.ค.บ. เพิ่มในอัตราเดือนละเท่ากับส่วนต่างของเงินจำนวนห้าพันบาทหักด้วยบำนาญปกติและ ช.ค.บ. ที่ได้รับอยู่	
		อายุตั้งแต่เก้าสิบปีบริบูรณ์ขึ้นไปและได้รับบำนาญปกติร่วมกับ ช.ค.บ. เดือนละ ไม่ถึงหกพันบาท	รับ ช.ค.บ. เพิ่มในอัตราเดือนละเท่ากับส่วนต่างของเงินจำนวนหกพันบาทหักด้วยบำนาญปกติและ ช.ค.บ. ที่ได้รับอยู่	
1 เม.ย. 2535	ผู้ได้รับบำนาญปกติ บำนาญพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บำนาญพิเศษหรือบำนาญตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ	ก่อนวันที่ 2 ก.ย. 2521	ร้อยละ สิบ ของบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ	
		ตั้งแต่วันที่ 2 ก.ย. 2521 ถึงวันที่ 1 ม.ค. 2532	ร้อยละ ยี่สิบ ของบำนาญและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ	

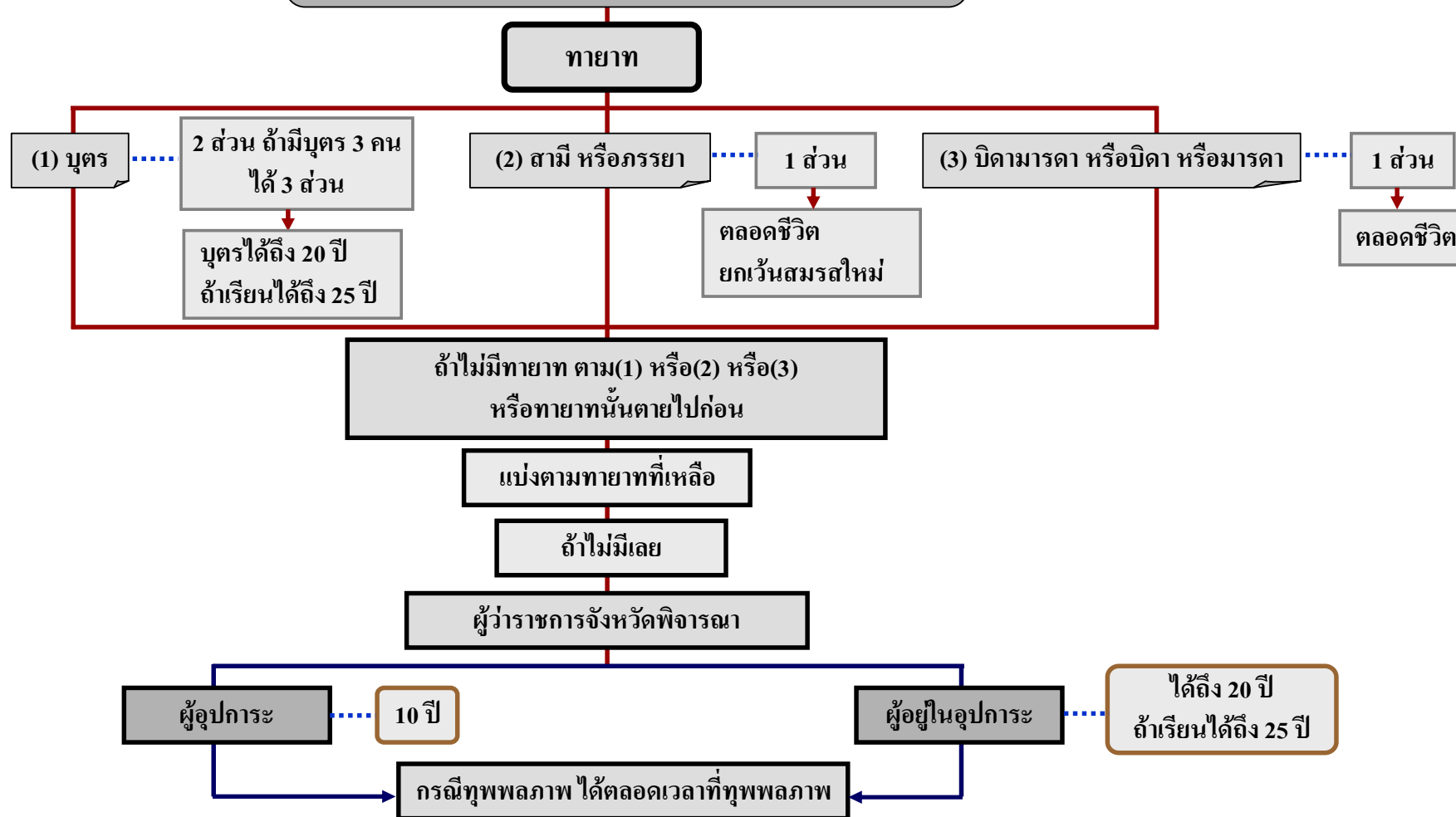
ว/ด/ป	ผู้มีสิทธิได้รับ	บ้านอายุ	ช.ค.บ.	หมายเหตุ
		ตั้งแต่วันที่ 2 ม.ค. 2532 ถึงวันที่ 1 เม.ย. 2535	ร้อยละ สิบสอง ของบ้านอายุและ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ	
1 ต.ค. 2537	ผู้ได้รับบ้านอายุปกติ บ้านอายุพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บ้านอายุพิเศษหรือบ้านอายุตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ	ได้รับบ้านอายุและ ช.ค.บ.อยู่แล้ว	ร้อยละสิบเอ็ดของจำนวนบ้านอายุ และ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ	
		ได้รับบ้านอายุเฉพาะบ้านอายุ	ร้อยละสิบเอ็ดของจำนวนบ้านอายุ ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ	
1 เม.ย. 2547	ผู้ได้รับบ้านอายุปกติ บ้านอายุพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บ้านอายุพิเศษหรือบ้านอายุตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ	ได้รับบ้านอายุและ ช.ค.บ.อยู่แล้ว	ร้อยละสามของจำนวนบ้านอายุ และ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ	
		ได้รับบ้านอายุ	ร้อยละสามของจำนวนบ้านอายุที่ ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ	
1 ต.ค. 2548	ผู้ได้รับบ้านอายุปกติ บ้านอายุพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บ้านอายุพิเศษหรือบ้านอายุตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ	บ้านอายุ เมื่อรวมกับ ช.ค.บ. ที่ได้รับหรือมี สิทธิได้รับอยู่แล้ว ต่ำกว่าเดือนละห้าพัน หนึ่งร้อยบาท ให้ได้รับ ช.ค.บ.เพิ่ม	อัตราเดือนละเท่ากับ ส่วนต่างของ จำนวนเงินห้าพันหนึ่งร้อยบาท หักด้วยจำนวนบ้านอายุและ ช.ค.บ.ที่ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ	
1 ต.ค.2548	ผู้ได้รับบ้านอายุปกติ บ้านอายุพิเศษ เพราะเหตุทุพพลภาพ บ้านอายุพิเศษหรือบ้านอายุตกทอด ในฐานะทายาทหรือผู้อุปการะหรือผู้อยู่ในอุปการะ		ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มขึ้นอีกใน อัตราเดือนละร้อยละห้าของ จำนวนบ้านอายุและ ช.ค.บ. ที่ ได้รับหรือมีสิทธิได้รับ	
			ให้ได้รับ ช.ค.บ. เพิ่มขึ้นอีกใน อัตราเดือนละร้อยละห้าของ จำนวนบ้านอายุที่ได้รับหรือมีสิทธิ ได้รับ	

แผนภูมิบำเหน็จบำนาญพิเศษ

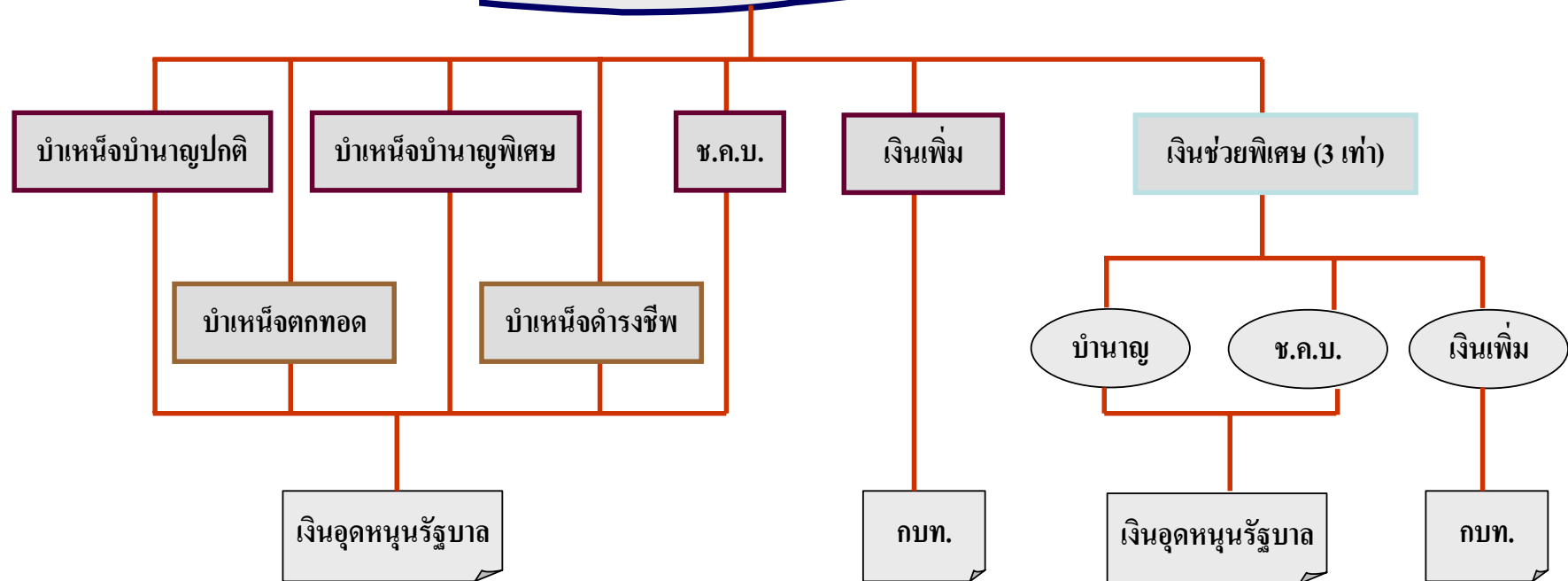
บำเหน็จบำนาญพิเศษ (ต่อ)

แผนภูมิการเบิกจ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ

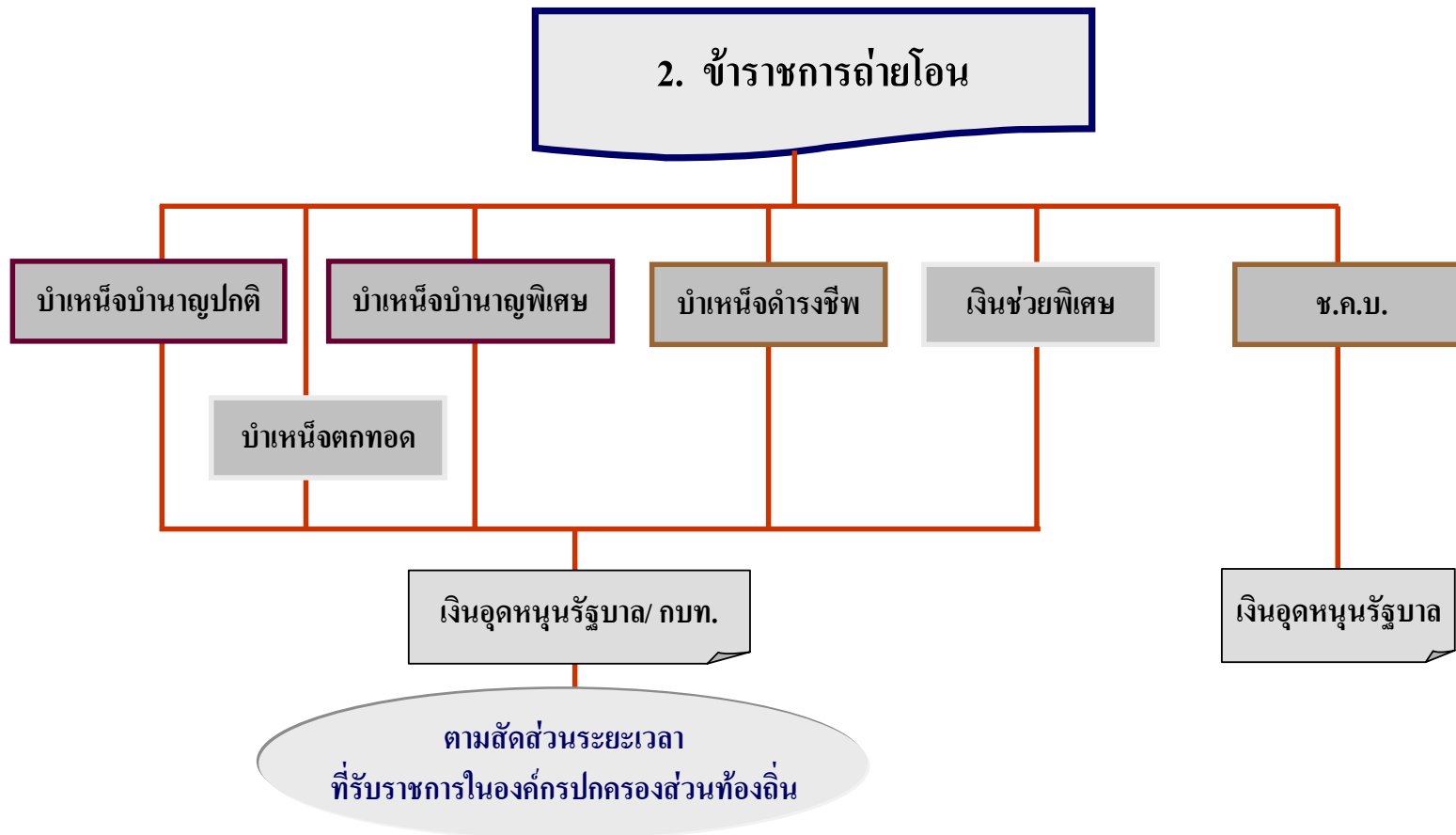
การเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญ

1. ตำแหน่งครู ภารโรง อบจ./เทศบาล

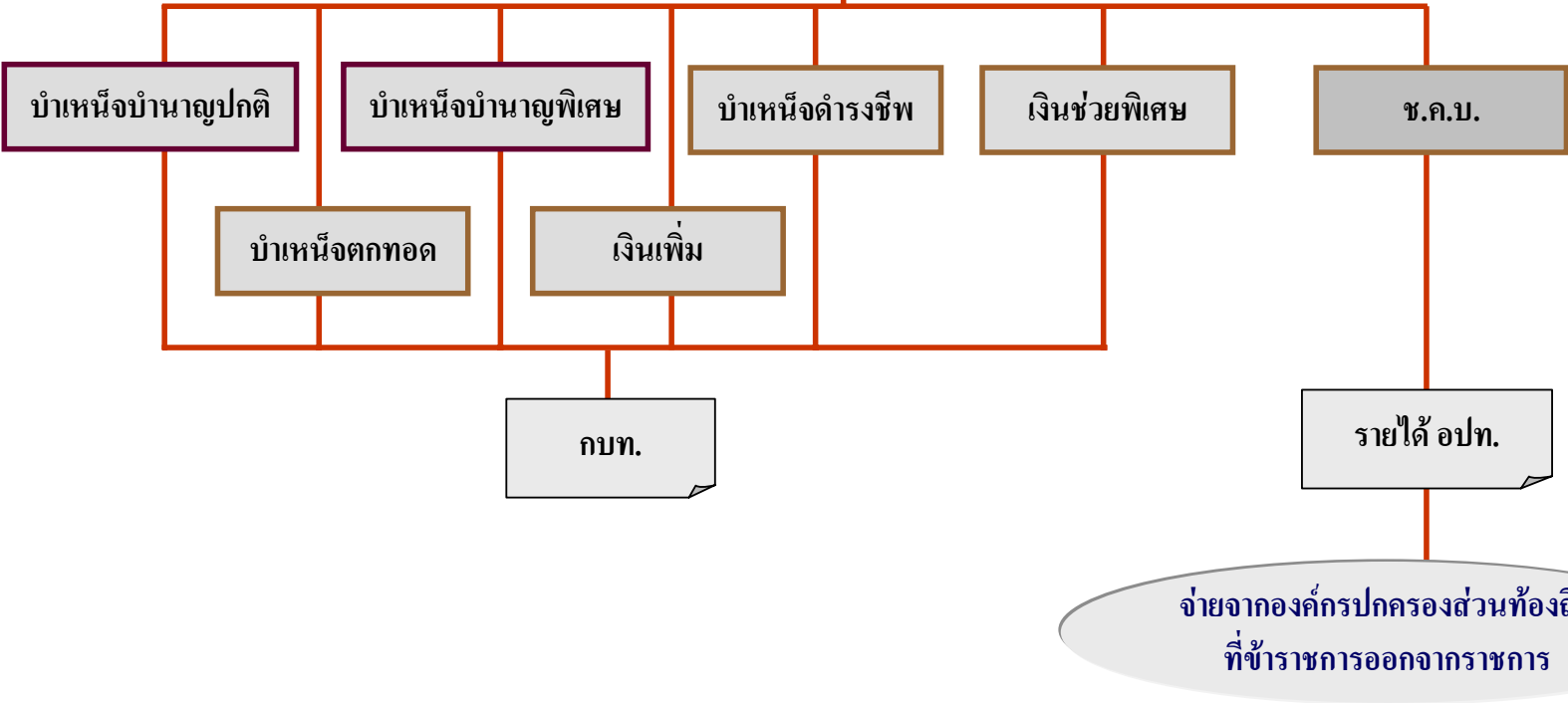
การเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญ

2. ข้าราชการถ่ายโอน

การเบิกจ่ายบำเหน็จบำนาญ

3. ตำแหน่งอื่น (นอกจาก 1-2)

ตารางเปรียบเทียบ กบท. กับ กบข.

รายการ	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (กบท.)	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.)	หมายเหตุ
1. ลักษณะของกองทุน	ตั้งเป็นกองทุน โดยระดมเงินทุนจากราชการส่วนท้องถิ่น เพื่อจ่ายเป็นบำเหน็จบำนาญ	ตั้งเป็นกองทุนและมีการกันเงินไว้ (Funded) เพื่อจ่ายเป็นเงินสะสม เงินสมทบ เงินชดเชย และเงินประเดิม	
2. ระบบการจ่ายเงิน	เป็นกองทุนที่รับรองการจ่ายเงินตอบแทน จำนวนหนึ่งที่แน่นอน (Defined Benefit)	เป็นระบบผสมของระบบบำเหน็จบำนาญ กับระบบกองทุนสำรองเลี้ยงชีพที่ข้าราชการและรัฐร่วมกันจ่ายเงินเข้ากองทุน (Defined Contribution)	
3. ผู้ที่เข้าอยู่ในระบบ	ข้าราชการส่วนท้องถิ่นทุกคน	(1) ข้าราชการที่ได้รับการบรรจุและแต่งตั้งใหม่ทุกประเภท (ยกเว้นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ข้าราชการการเมือง) ที่เข้ารับราชการหลังกฎหมายกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการมีผลใช้บังคับ (ตั้งแต่ 27 มี.ค.40) (2) ข้าราชการที่บรรจุก่อน 27 มี.ค.40 (ยกเว้นข้าราชการส่วนท้องถิ่น ข้าราชการการเมือง) ที่สมัครใจเข้าเป็นสมาชิกกองทุน	

รายการ	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ ส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.)	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.)	หมายเหตุ
4. การจ่ายเงินเข้า กองทุน	<p>ราชการส่วนท้องถิ่นส่งเงินสมทบ ก.บ.ท. ดังนี้</p> <p>1) เทศบาล และเมืองพัทยา อัตราร้อยละ 2 ของประมาณการรายรับ</p> <p>2) องค์การบริหารส่วนจังหวัด และองค์การบริหารส่วนตำบล อัตราร้อยละ 1 ของประมาณการรายรับ</p>	<p><u>ข้าราชการ</u> ที่เป็นสมาชิกกองทุนฯ ต้องจ่ายเงินสมทบเข้า กองทุนฯ ทุกเดือน ในร้อยละ 3 ของเงินเดือน</p> <p><u>รัฐบาล</u></p> <p>1) จ่ายเงินประเดิมให้ครั้งแรกครั้งเดียว เฉพาะ ข้าราชการ ที่รับราชการก่อน 27 มี.ค. 40 ที่สมัครเข้าเป็นสมาชิก กองทุนฯ ในอัตราร้อยละ 2 ของเงินเดือน</p> <p>2) จ่ายเงินชดเชยเข้ากองทุนทุกเดือน ในอัตราร้อยละ 2 ของเงินเดือน</p> <p>จ่ายเงินสมทบเข้ากองทุนทุกเดือนในอัตรา ร้อยละ 3 ของเงินเดือน</p>	
5. การจ่ายเงินกองทุน	ก.บ.ท. เป็นผู้จ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ	<p><u>รัฐบาล</u> จ่ายเงินบำเหน็จบำนาญ</p> <p>กบข.</p> <p>1. จ่ายเงินประเดิม เงินชดเชย เงินสมทบที่ได้รับจากรัฐบาล</p>	

รายการ	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.)	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.)	หมายเหตุ
5. การจ่ายเงินกองทุน		2. จ่ายเงินสะสมที่ได้รับจากสมาชิก 3. จ่ายเงินผลประโยชน์ตอบแทน ของเงินตามข้อ 1 และข้อ 2	
6. การจ่ายเงินให้ข้าราชการสมาชิกกองทุน 6.1 กรณีเกษียณอายุราชการ และมีอายุราชการตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป	มีสิทธิเลือกรับเงิน ดังนี้ ก. เงินบำนาญ $\text{เงินบำนาญ} = \text{เงินเดือนเดือนสุดท้าย} \times \text{เวลาราชการ} / 50$ หรือ ข. เงินบำเหน็จ $\text{เงินบำเหน็จ} = \text{เงินเดือนเดือนสุดท้าย} \times \text{เวลาราชการ}$ กรณีเลือกรับบำนาญ และเป็นข้าราชการส่วนท้องถิ่นก่อนวันที่ 1 ตุลาคม 2535 จะได้รับเงินเพิ่มอีกร้อยละ 25 ของเงินบำนาญ	ได้รับเงินสองส่วน คือ 1. ตั้งบำนาญหรือบำเหน็จ ก. เงินบำนาญ $\text{เงินบำนาญ} = \text{อัตราเงินเดือนเฉลี่ย 60 เดือนสุดท้าย} \times \text{เวลาราชการ} / 50$ (แต่ไม่เกินร้อยละ 70 ของอัตราเงินเดือนเฉลี่ย 60 เดือนสุดท้าย) หรือ ข. เงินบำเหน็จ $\text{เงินบำเหน็จ} = \text{เงินเดือนเดือนสุดท้าย} \times \text{เวลาราชการ}$	

รายการ	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.)	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.)	หมายเหตุ
	(เวลาราชการในการคำนวณให้จำนวนปี เศษของปี ถ้าถึงครึ่งปีให้นับเป็นหนึ่งปี)	<p>และ</p> <p>2. เงินที่สมาชิกและรัฐร่วมกันจ่ายสะสม และสมทบคำนวณจากเงินสะสม เงินชดเชย เงินสมทบ เงินประเดิม (ถ้ามี) และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าว</p> <p>หากสมาชิกประสงค์จะรับเงินบำเหน็จ ตาม ข. ยังคงได้รับเงินตามข้อ 2 ยกเว้นเงินชดเชย และเงินประเดิม</p> <p>(เวลาราชการเพื่อคำนวณให้จำนวนปีรวมทั้ง เศษของปีด้วย)</p>	
<p>6.2 กรณีลาออกจากราชการหรือถูกปลดออก</p> <p>(1) เวลาราชการไม่ถึง 10 ปี</p>	ไม่มีสิทธิได้รับเงินบำเหน็จบำนาญ	ได้รับเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าว	

รายการ	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.)	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.)	หมายเหตุ
<p>(2) เวลาราชการตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 25 ปี</p> <p>(3) เวลาราชการตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป</p>	<p>ได้รับเงินบำเหน็จ</p> <p>มีสิทธิเลือกรับเงินบำเหน็จ หรือเงินบำนาญ เช่นเดียวกับข้อ 6.1</p>	<p>ได้รับเงินสองส่วนคือ</p> <ol style="list-style-type: none"> 1. เงินบำเหน็จ คำนวณจากเงินเดือนเดือนสุดท้าย x เวลาราชการ 2. เงินที่สมาชิกและรัฐร่วมกันจ่ายสะสม และสมทบ โดยคำนวณจากเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าว <p>ได้รับเงินเช่นเดียวกับกรณีเกษียณอายุ ตามข้อ 5.1</p>	
<p>6.3 กรณีออกจากราชการ เพราะเหตุทุพพลภาพ เหตุทดแทน หรือเหตุสูงอายุ</p> <p>(1) เวลาราชการตั้งแต่ 1 ปีขึ้นไป แต่ไม่ถึง 10 ปี</p>	<p>ได้รับเงินบำเหน็จ</p>	<p>ได้รับเงิน 2 ส่วน เช่นเดียวกับกรณี 6.2 (2)</p>	

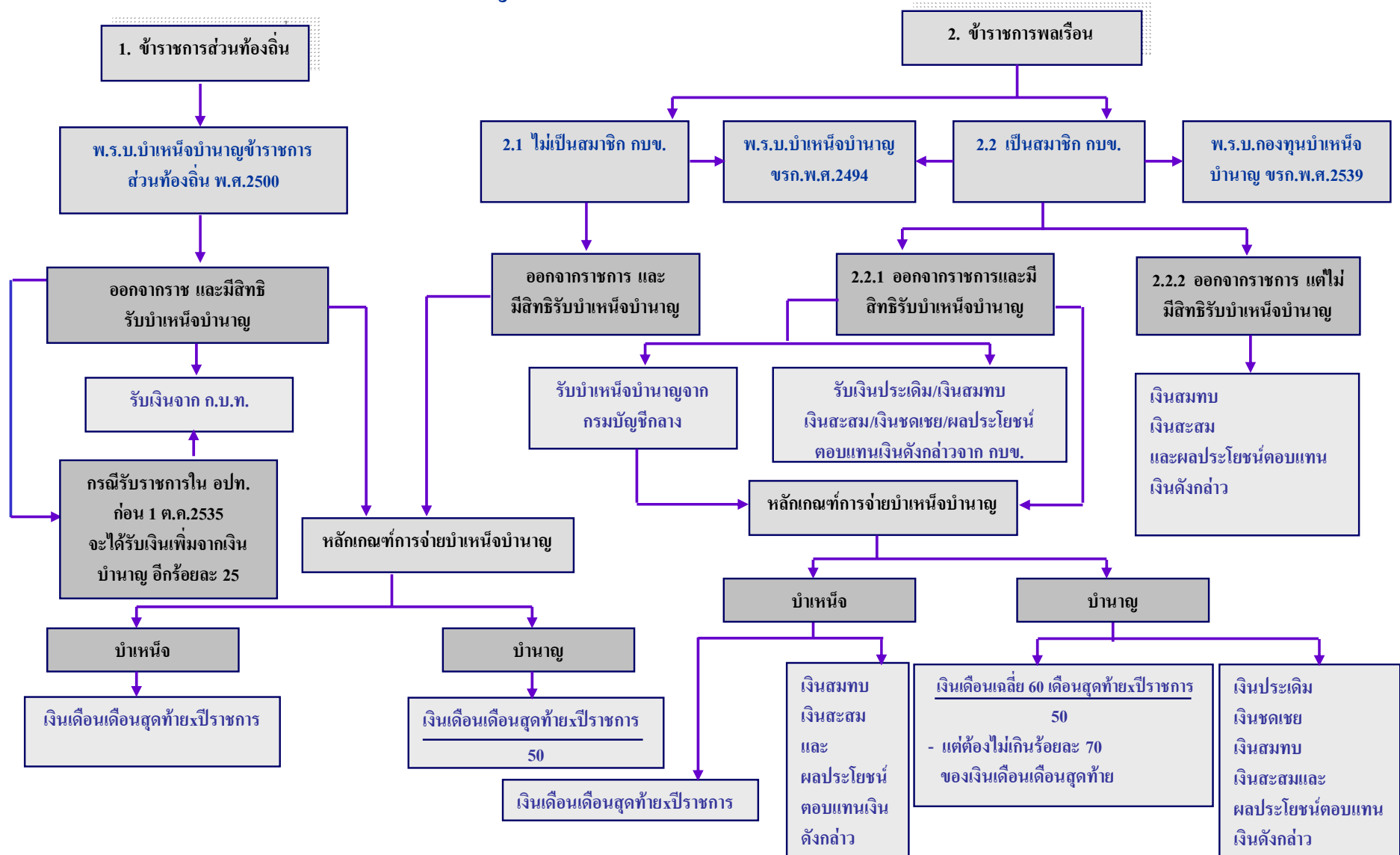
รายการ	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.)	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.)	หมายเหตุ
(2) เวลาราชการตั้งแต่ 10 ปีขึ้นไป	<p>ได้รับเงินเช่นเดียวกับกรณีเกษียณอายุตามข้อ 6.1 แต่เงินบำนาญคำนวณ ดังนี้</p> <p>กรณีอายุราชการไม่ถึง 25 ปี</p> <p>บำนาญ = จากเงินเดือนเดือนสุดท้าย</p> <p>x เวลาราชการ/55 หรือ</p> <p>กรณีอายุราชการตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป</p> <p>บำนาญ = จากเงินเดือนเดือนสุดท้าย</p> <p>x เวลาราชการ / 50</p>	<p>ได้รับเงินเช่นเดียวกับกรณีเกษียณอายุตามข้อ 6.1</p>	
(3) กรณีทุพพลภาพ เนื่องจากปฏิบัติราชการในหน้าที่	<p>ได้รับเงินเช่นเดียวกับกรณีเกษียณอายุตามข้อ 5.1 และเงินบำนาญพิเศษ ตาม พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น พ.ศ.2500</p>	<p>ได้รับเงินเช่นเดียวกับกรณีเกษียณอายุตามข้อ 6.1 และเงินบำนาญพิเศษ ตาม พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ.2494 ด้วย</p>	
6.4 กรณีออกจากราชการ เพราะเหตุรับราชการนาน	<p>ได้รับบำเหน็จบำนาญเช่นเดียวกับ 6.3</p>	<p>ไม่มีการออกจากราชการด้วยเหตุรับราชการนาน</p>	

รายการ	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.)	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.)	หมายเหตุ
6.5 กรณีเสียชีวิตระหว่างรับราชการ	ทายาทได้รับเงินบำเหน็จตกทอด และ หากเสียชีวิตเพราะเหตุปฏิบัติราชการในหน้าที่ ทายาทจะได้รับเงินบำนาญพิเศษด้วย	<p>ทายาท ได้รับเงิน 2 ส่วน</p> <p>1. บำเหน็จตกทอด คำนวณจาก เงินเดือนเดือนสุดท้าย x เวลาราชการ</p> <p>กรณีเสียชีวิตเพราะเหตุปฏิบัติราชการใน หน้าที่ นอกจากได้รับเงินดังกล่าวแล้ว ทายาทยังจะได้รับเงินบำนาญพิเศษ ตาม พ.ร.บ.บำเหน็จบำนาญข้าราชการ พ.ศ. 2494 ด้วย</p> <p>2. เงินที่สมาชิกและรัฐร่วมกันจ่ายสะสม และสมทบ คำนวณจากเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าว</p>	
6.6 กรณีถูกไล่ออก หรือเสียชีวิตเพราะประพฤดิชั่วอย่างร้ายแรง	ไม่ได้รับเงินบำเหน็จบำนาญ	ไม่ได้รับเงินบำเหน็จบำนาญได้รับเพียงเงินสะสม เงินสมทบ และผลประโยชน์ของเงินดังกล่าว	

รายการ	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.)	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.)	หมายเหตุ
6.7 กรณีผู้รับบำนาญเสียชีวิตระหว่างการรับบำนาญ	ทายาทมีสิทธิรับเงินบำนาญตกทอด จำนวน 30 เท่าของเงินบำนาญ	ทายาทมีสิทธิรับเงินบำเหน็จตกทอด จำนวน 30 เท่าของเงินบำนาญ	
7. ฐานะกองทุน	กองทุนมีฐานะเป็นส่วนราชการ อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงมหาดไทย บริหารงานโดยคณะกรรมการกองทุน ซึ่งประกอบด้วยผู้แทนภาครัฐบาล และผู้แทนองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น	กองทุนมีฐานะเป็นนิติบุคคล อยู่ภายใต้การกำกับดูแลของกระทรวงการคลัง บริหารงานโดยคณะกรรมการกองทุน ซึ่งประกอบไปด้วยตัวแทนภาครัฐบาล ตัวแทนของข้าราชการที่เป็นสมาชิกกองทุนและผู้ทรงคุณวุฒิ	
8. สำนักงานกองทุน	กองทุนมีสำนักงานกองทุนปฏิบัติงานตามมติของคณะกรรมการกองทุน	กองทุนมีสำนักงานกองทุน มีฐานะเป็นนิติบุคคล และเป็นหน่วยงานอิสระ เพื่อปฏิบัติงานตามมติของคณะกรรมการกองทุน	

รายการ	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการส่วนท้องถิ่น (ก.บ.ท.)	ระบบกองทุนบำเหน็จบำนาญข้าราชการ (กบข.)	หมายเหตุ
9. การหาผลประโยชน์ของกองทุน	<ol style="list-style-type: none"> 1. ดอกเบี้ยของเงินฝากของเงินกองทุน 2. ให้องค์การปกครองส่วนท้องถิ่น รวมทั้ง สหกรณ์ออมทรัพย์ของข้าราชการ ส่วนท้องถิ่นกู้เงิน 3. ลงทุนตามที่ระเบียบกระทรวงมหาดไทย กำหนด 	<ol style="list-style-type: none"> 1. ดอกเบี้ยเงินฝากธนาคาร 2. มีการนำเงินกองทุนไปลงทุนหาผลประโยชน์ ตามหลักเกณฑ์ที่กฎหมายกองทุน ฯ กำหนด 	
9. สิทธิประโยชน์ทางภาษี	เงินบำเหน็จบำนาญได้รับการยกเว้นภาษีเงินได้	<p>-เงินที่ข้าราชการจ่ายสะสมกองทุนจะได้รับ ยกเว้นภาษีเงินได้</p> <p>-เงินบำเหน็จบำนาญ และเงินอื่น ที่ข้าราชการ ได้รับจากกองทุน</p>	
10. การใช้เงินกองทุน จัดสวัสดิการ เพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตของสมาชิกกองทุน	ทำไม่ได้	อาจเปิดโอกาสให้ข้าราชการใช้เงินในส่วนของเงินสะสมทั้งจำนวน และเงินสมทบไปใช้ในเรื่องที่อยู่อาศัยของตนเอง และการศึกษาของตนเอง และครอบครัวในระหว่างที่ยังรับราชการอยู่ได้	

เปรียบเทียบหลักเกณฑ์การรับบำเหน็จบำนาญของข้าราชการส่วนท้องถิ่นกับข้าราชการพลเรือน

คณะที่ปรึกษา

1. นายสมพร	ใช้บางยาง	อธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
2. นายรัชชัย	ฟักอังกูร	รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
3. นายวัลลภ	พริ้งพงษ์	รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
4. นายวสันต์	วรรณวิโรทร	รองอธิบดีกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น
5. นายเฉลิมศักดิ์	วงศ์ศิริวัฒน์	ผู้อำนวยการสำนักบริหารการคลังท้องถิ่น

คณะผู้จัดทำ

1. นายพีระพงษ์	มีขันทอง	ผู้อำนวยการส่วนบำนาญบำนาญและสวัสดิการ
2. นางสาวชลลดา	เอี่ยมวิศิษฐ์	หัวหน้าฝ่ายการเงินการบัญชีและรายได้
3. ว่าที่ ร.ต.บุรินทร์	อินทรเสนีย์	หัวหน้าฝ่ายอำนวยการ
4. นางโสภา	จิระสมรรถกิจ	หัวหน้าฝ่ายตรวจสอบการจ่ายบำนาญบำนาญ
5. นางสาวเรไร	รัตนานันท์	นักวิชาการคลัง 6ว
6. นางพิศมัย	ศรีเมือง	นักวิชาการคลัง 5
7. นางฐาปณีย์	แก้วพัชร	เจ้าพนักงานปกครอง 5
8. นางมยุรี	ศรีหมาสูก	เจ้าพนักงานปกครอง 5
9. นางเอื้ออารีย์	ตั้งสัตยาชีพ	เจ้าหน้าที่ธุรการ 5
10. นางสาวสุรีย์พร	ยิ้มละมัย	เจ้าหน้าที่บันทึกข้อมูล 5
11. นายวรวรรณ	ทิพวัน	เจ้าหน้าที่ ก.บ.ท.
12. นางสาวชาลีนันท์	สุขเล็ก	เจ้าหน้าที่ ก.บ.ท.
13. นายธีรวัฒน์	ทองแก้ว	เจ้าหน้าที่ ก.บ.ท.
14. นางสาวปริญา	ปลื้มใจ	เจ้าหน้าที่ ก.บ.ท.